

Giới thiệu Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm

Truyện Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm có một chút sùng, một chút sắc và rất hài hước rất thích hợp để giải trí vui vẻ.

Cô được biết đến như một con người hống hách khó chịu, nhưng quan điểm đó đã khác khi cô gặp anh ta. Một người đàn ông còn bá đạo hơn cô!

Trước một người đàn ông cao tay như vậy cô đã bị không chế, gài bẫy... Và câu chuyện bắt đầu khi cô không còn phân định rõ đâu là tình thân đâu là thù hận!!!

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bị đụng phải, không có bồi thường, cũng không xin lỗi

Ở thủ đô Paris lãng mạn của nước Pháp, ban đêm có thể tùy ý nhìn thấy những ánh đèn neon rực rỡ, lấp lánh như được dát vàng, một chiếc Pagani đen bóng lướt nhanh trên đường phố.

"Kétttttttt ——" xe đột nhiên dừng lại, khiến cho thân xe xoay vòng.

Quán bar Banana Café! Đây là nơi tập trung nhiều nhân vật nổi tiếng của nước Pháp, mà có lẽ gom hết số tiền tiết kiệm cả đời này của cô cũng không đủ chi phí cho một lần vào cửa. Bên trong quán bar hạng sang đây xa hoa kìa cũng là nơi các nhân vật lớn của những quốc gia khác tụ họp. Chiếc Pagani màu đen vững vàng dừng trước cửa quán bar, Tô Lạp lấy mũ lưỡi trai xuống, ném vào trong rồi nhanh chóng nhảy xuống xe. Ban đêm, gió thổi mái tóc dài tung bay càng thêm quyến rũ, cả người nhất thời có chút xóc xệch nhưng lại mang một vẻ lôi cuốn kì lạ.

Nhìn Đài ước nguyện phía trước quán bar, cô nghe nói cái đài này cực kì linh nghiệm, thời gian này cô lại đang trốn việc, đem xe đến gặp chủ của nó nói chuyện đây này.

Bàn tay lần mò hết tất cả các góc ngách trong túi quần jeans, cô lấy ra một đồng xu, đặt trong lòng bàn tay, nheo một con mắt lại, búng ngón tay thật mạnh, đồng xu bị bắn lên cao.

"Chiu. ....Tùm"

Tô Lạp kinh ngạc nhìn đồng xu rơi vào trong hồ nước, cô mà lại đi lãng phí như vậy hay sao?

Đôi tay run rẩy múa võ mèo, không phục chỉ vào cái hồ, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, "Đồng xu của tôi bị rơi vào trong đó rồi! Như vậy tùy tiện nhặt đại một cái ra chắc cũng không sao đúng không hả? Ah? Không phải là nó? Là. ....!" Cô vừa dứt lời, liền cời giày để sang một bên, đi chân trần vào.

Lúc này cửa quán bar mở toang, một thân hình cao lớn, anh tuấn bước ra, đi theo phía sau là mấy người đàn ông mặc vest đen, nơi này có không ít nam nữ ríu rít dẫn nhau lui tới.

Bộ trang phục Armani màu đen tinh tế được bao phủ trên một thân hình cao lớn, cường tráng, sợi tóc theo trán rủ xuống, che kín ánh mắt lạnh lùng, sắc bén, đôi môi mỏng mím chặt tạo thành vòng cung đầy mê hoặc. Chiếc áo khoác tây trang chỉ được cài một hạt nút tinh xảo tượng trưng, anh đưa tay nhẹ nhàng nói lỏng cà vạt, trên gương mặt tuấn tú lộ ra vẻ khàn trương, rất rõ ràng có thể nhìn thấy, anh giờ phút này đang rất "gấp."

Trước khi lên xe, anh nói lỏng cổ tay áo sơ mi, chân mày nhíu lại, khẽ vuốt sống mũi một cái, mím chặt môi, khi anh duỗi thẳng chân liền để lộ ra dục vọng đang bùng nổ phía bên dưới của mình. Chiếc xe thể thao Maybach màu đỏ vội vàng khởi động.

Bên trong Đài ước nguyện, Tô Lạp bị những tia nước phun từ trên cao xuống làm cho cả người ướt đầm. Cô khom lưng nhặt lên một vật trong hồ vốn là có tiền xu.

"Ước nguyện thêm lần nữa chắc cũng không có vấn đề gì chứ? Ông trời! Van xin ngài coi như là đếm lại đi!" Cô chấp tay nhìn lên trời khẩn cầu. Sau đó liền xách giày chạy ra khỏi hồ nước, mái tóc dài bị thấm ướt lấm tấm vài giọt nước rơi, đáng vẻ hưng phấn quên mất để ý xung quanh.

"A. ...."

Một ánh sáng lóa mắt ập tới, âm thanh chói tai đánh thẳng vào màng nhĩ, cô bị lấy lý tai hết to, sợ hãi ngã xuống đất.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ, mũi xe hếch lên kiêu hãnh, nghênh ngang dừng lại ngay trước gương mặt hoảng sợ của cô.

"Cái này. . người phụ nữ này nên xử lý như thế nào? Sợ là làm trễ thời gian. ...." Một người đàn ông mặc vest đen nhào người lên phía trước hỏi.

Người đàn ông đang cầm lái, con người đen lạnh lùng nhìn ra phía bên ngoài xe, ánh mắt như chuẩn bị xử tử con mồi, đập mạnh tay vào vô lăng, mím môi, không trả lời.

Tô Lạp nổi giận đùng đùng đứng lên, hôm nay vừa cùng Lâm Khả Phàm nhắc tới chuyện trở về nước, tâm trạng đã rất tệ rồi, trước mắt lại bị chiếc xe sang trọng này đâm vào, mà người bên trong xe cư nhiên cũng không thèm nói xin lỗi hay là bồi thường. ....Dám chuồn à?

Cô tức giận vén mái tóc ướt lên, mang đôi giày cao gót đang cầm trên tay vào, nhắm hướng chiếc xe kia đập thẳng tới.

Trên thân chiếc xe thể thao Maybach màu đỏ hiện lên một cái hố chướng mắt, nhưng cô cảm thấy chưa đủ, đưa hai ngón tay khít chặt lên, chỉ thẳng vào tấm kính trước mũi xe: “Hừm, người Pháp à! Không có người bán xứ nào ngông nghênh vậy! Trên xe mà là người Đức thì là con bò, haha! Bốn tiểu thư tâm trạng cực kì khó chịu! Nếu người là công ty H, ta cho phép tập đoàn K đâm chết người. ....”

“Mà nếu như là thanh niên, sớm muộn gì cũng đi đời nhà ma!” Cuối cùng cô tàn nhẫn trừng mắt nhìn bóng người trong xe.

“Tích tích tích tích. . . .”

“ . . . .”

Tô Lạp toàn thân ướt đầm, quần áo dán thật chặt ở trên người, nắng cả nửa ngày, nghe tiếng còi xe inh ỏi tựa như đòi mạng, mới tỉnh táo được một chút. Ma quỷ xui khiến thế nào, cô quá xúc động đến nỗi quên mất! Cô khiếp đảm nhảy sang một bên, là Maybach đó nha! Mặc kệ là người Pháp hay là người nước nào, dù sao cũng đã đâm tội rồi, phụ nữ thông minh không chịu thiệt trước mắt, nghĩ đến ở trên một đất nước xa lạ, cô bị một đám người Pháp đánh hội đồng, đã cảm thấy rất ... rất khủng khiếp rồi!

Bên trong xe, con người tinh nghịch của người đàn ông lóe ra một tia lạnh lẽo khó dò, xuyên qua tấm kính thủy tinh hướng ra người phụ nữ đang mắng chửi bên ngoài. Vài sợi tóc ướt nhẹp như rong biển dính vào hai bên má làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn, trắng nõn của cô. Vóc dáng trông rất khá, có lẽ có lỗi, làm lòng anh hơi ngứa ngáy một chút. Người phụ nữ này nhất định không thua kém những người mẫu hàng đầu mà anh từng chơi qua, hơn nữa còn là phụ nữ Trung Quốc, nhưng lại dám mắng ra những lời chộc giận đến anh. Giờ phút này anh không có thời gian so đo với cô, bộ dạng của người phụ nữ hôm nay anh sẽ nhớ rõ, ngày sau tốt nhất đừng nên xuất hiện trước mắt của anh, nếu không ....

“Nếu như làm trễ nãi chuyện của tôi! Người phụ nữ điên! Tôi sẽ khiến cô phải trả thật đắt,” Bên trong xe truyền ra lời nói lạnh lẽo! Tiếp theo, chiếc xe liền như mũi tên, lách qua khỏi người của Tô Lạp, trong nháy mắt, ánh sáng chói lóa của đèn pha liền mất hút trong bóng đêm quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mát Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tiếng súng trong kho hàng thứ 3

Bầu trời không một vì sao, bóng đêm âm đạm, gió thổi ào ào ở một vùng ngoại ô hoang vắng! Ban đêm như vậy nhất định có điềm bất thường. ....

Kho hàng chứa củi bỏ hoang ở vùng ngoại ô về phía tây, những bó củi khô được vút thành đồng, chồng chất, đan xen lên nhau thành từng dãy, dưới bóng đêm ma mị nhìn như trải dài vô tận.

Một người phụ nữ bắt lực kêu rên cầu cứu, người đàn ông cười suông sã, âm thanh kinh khủng lan truyền rộng khắp bãi đất trống âm u, tiếng khóc của người phụ nữ càng thêm thê lương, thảm thiết. ....

Chiếc Maybach màu đỏ điên cuồng phóng tới, tiếng phanh xe gấp hòa vào bầu không gian tĩnh mịch làm cho nơi này vốn hoang vu chột như vang lên tiếng ai oán.

Người đàn ông mặc vest đen ngồi phía sau, cùng người đàn ông cầm lái vội vã đá cửa xuống xe. Dưới bóng đêm tăm tối, khó có thể thấy được sắc mặt của anh lúc này, nghe mơ hồ tiếng phụ nữ kêu cứu đang yếu dần, ánh mắt lơ đãng tìm kiếm lối vào, nhưng đêm quá đen, căn bản là không xác định được phương hướng, anh khó chịu cởi bỏ chiếc nút áo sơ mi trên cổ.

Quả đám mạnh mẽ hướng cửa xe giáng xuống, tấm kính thủy tinh nát vụn, ánh mắt anh lóe lên hệt như quỷ dữ nhìn vào từng dãy kho hàng, tức giận quát, “Ngay lập tức đi tìm. ....”

Phía sau, người đàn ông mặc vest đen đang đứng nghiêm trang nhanh nhẹn móc ra khẩu súng lục được giấu ngay thắt lưng, cẩn thận đi về phía kho hàng thăm dò.

*****

Trong kho hàng mờ tối, thân thể trắng như tuyết của người phụ nữ lộ ra ngoài dưới ánh mắt thèm khát của người đàn ông.

Hắn ta đè người phụ nữ xuống, bàn tay càn rỡ không ngừng di chuyển, cả gương mặt hiện lên sự vui thích, thỏa mãn tột độ, hoàn toàn không quan tâm đến cơ thể người phụ nữ đã bị những mảnh gỗ vụn đâm vào, máu tươi chảy đầm đìa.

"Ha ha! Phụ nữ của anh ta chính là không giống nhau! Nhìn làn da trắng này, thật là khiến lòng người nhột nhạt mà! Chờ một chút! Chơi đã liền thưởng cho mấy chú" Hắn ta gặm cắn, giày xéo cơ thể người phụ nữ từng chút một.

"Cám ơn anh Phong."

Những tên đàn ông đứng một bên không giấu nổi ánh mắt ham muốn, gương mặt tràn đầy dục vọng, bị ối không chịu nổi.

"Bang——"

Cánh cửa nát bấy, cửa kho hàng số ba bị người vừa tới đá văng. ...

Thấy người tới! Trên mặt đất, Khu Phong xoay tám lưng trần sang, liếc mắt kinh hãi, sợ hãi. Theo như hắn nghe nói, đây chỉ là một tên nhóc con hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, y vào người mẹ quyền thế mà thôi, mà hắn lẫn lộn ở đời nhiều năm như vậy, còn sợ tên nhóc này sao?

Hắn nhanh chóng thu hồi phía hạ thân đang hứng hực lửa nóng khỏi cơ thể bầm dập của người phụ nữ, ngửa mặt lên trời chửi thề một câu, đứng lên, vuốt ve khẩu súng lục trên tay, gương mặt đắc ý.

Vết sẹo kinh khủng trên mặt theo khoe miệng khê nhúc nhích, hắn cười lớn xoay người: "Tổng giám đốc rút cuộc cũng tới! Chẳng qua, cách thời gian đã hẹn khá muộn rồi, trễ mười phút, cái tòa nhà đó, bán hoặc cho thuê đã không còn nằm trong quyết định của tôi. Cho nên, nếu không hưởng thụ người phụ nữ này, sẽ là một điều đáng tiếc! Chung quy cũng không tệ lắm! Ha ha!"

Mớ thịt béo trên người không ngừng lắc lư treo trần cười suồng sã của hắn. Hắn vuốt cằm, ánh mắt tham lam nhìn người phụ nữ trần truồng nằm co rúc trên mặt đất, dường như cô đã hôn mê từ lâu.

Anh đứng lặng ngay cửa kho hàng, chiếc bóng cao lớn kéo dài dưới ánh đèn mập mờ. Gương mặt tuấn tú thoát ẩn thoát hiện trong bóng tối, phả ra hơi thở như từ địa ngục, không cần phải nói gì nhiều, giờ phút này anh đang cực kì giận dữ.

Nhìn về phía tám phân gỗ xóc xếch, máu từ giữa hai chân người phụ nữ chảy không ngừng, đọng lại trên mặt đất, trên bụng lõm đầy vết thương, máu tươi tủa ra.

Anh đi tới ôm cô vào trong ngực thật chặt, chân mày nhíu lại, mắt nhắm nghiền. Hàu kết khê di chuyển, con ngươi lóe sáng, ngón tay thon dài không nhanh không chậm móc ra khẩu súng lục 77 li màu bạc tinh xảo, chia vào tên đàn ông đang đắc ý: "Nhân từ.....Mẹ nó! Thật ra chẳng là cái thá gì!"

"Pằng...pằng.....pằng"

Trong chớp mắt, tiếng súng đánh vỡ màng nhĩ, viên đạn xỏ xuyên qua ngực tên béo một phát trí mạng. Những tên khác lần lượt nhận được một phát ngay trán, máu tươi bắn ra tán loạn, ngã nhào xuống đất.

"Tổng giám đốc. . . Chuyện này phải làm sao?"

Anh thu tay súng lại, ánh mắt sắc bén quét qua đám người kia, "Ngày mai tôi trở về nước! Các anh ở lại Pháp chăm sóc Lãnh tiêu thư! Đến bệnh viện cho dù đứa bé có thể cứu sống, cũng không được giữ lại! Biết không?"

"Tôi hiểu," Giọng nói cung kính, quyết định nhanh chóng, nhìn theo bóng lưng người đàn ông đang đi ra bên ngoài, thận trọng nâng người phụ nữ trên mặt đất lên.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Sát vai ở phi trường

Phi trường. . . .

Vô số đèn flash tập trung tại sân bay, hàng loạt ống kính máy ảnh giơ lên cao trực sẵn. Vừa thấy người xuất hiện ở đằng xa kia, các phương tiện truyền thông cùng phóng viên liền ủa tới, đèn flash máy ảnh nhấp nháy bủa vây, âm thanh nhốn nháo, âm ỉ truyền đến bên tai.

"Tổng giám đốc Lôi! Xin hỏi tại sao anh xuất cảnh một thời gian dài như vậy mới trở về? Là đi nghỉ ngơi hay bàn chuyện công việc?"

"Tổng giám đốc Lôi! Nghe nói bạn gái của anh cũng đi cùng, nhưng tại sao chỉ một mình anh trở về? Chẳng lẽ giống như tin đồn, Cục trưởng Lôi không đồng ý hai người kết hôn sao?"

"Tổng giám đốc Lôi! Xin hỏi sản nghiệp xe hơi của nhà họ Lôi phát triển không ngừng, là do mẹ của anh nắm quyền sao? Không biết tương lai có phương hướng phát triển gì mới không? Có thể vui lòng tiết lộ một chút hay không?"

Lúc này một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng nhàn nhả đi ra, sau lưng là một tốp vệ sĩ mặc vest đen, cảnh tượng này càng làm lộ rõ khí phách hiên ngang của anh, phong thái nổi bật, ưu việt hơn người.

Thân hình cao lớn dừng lại, tháo kính mát xuống, đường nét trên gương mặt cực kì hoàn mỹ, góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc bén đảo qua đám người xung quanh, hơi nhíu mày, lạnh lùng khạc ra một chữ, "Ồn ào."

Lập tức tốp vệ sĩ áo đen sau lưng anh giật dừ tiến lên, đồng loạt đứng dần thành hai hàng, thoạt nhìn liền biết họ đã được đào tạo bài bản.

Không đợi Lôi Kinh lên tiếng, A Quyền - vệ sĩ dẫn đầu liền hiểu ý bảo bọn họ đẩy đám phóng viên dạt sang một bên, đem bọn săn ảnh kéo ra phía xa, mở một lối đi rộng rãi ở giữa, lúc này Lôi Kinh mới chậm rãi nhấc chân.

Anh chính là chủ tịch tập đoàn LCL, trên thương trường mạnh mẽ vang dội, xử sự vô tình, tàn nhẫn; thủ đoạn ác độc, sắc bén. Tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố H, cho dù không thể một tay che trời, nhưng cũng có thể gọi là oai phong một cõi.

Trên bàn rượu! Một thân âu phục tây trang mạnh mẽ, tất cả các hạng mục lớn nhỏ muốn được hợp tác với anh đếm không xuể. Người đàn ông hô mây gọi gió, coi trời bằng vung này cho tới bây giờ chưa từng thiếu phụ nữ bên cạnh.

Tuy nhiên, loại đàn ông này cũng giống như đoá hoa anh túc, rất đẹp, rất thu hút, nhưng một khi dính vào sẽ mãi dây dưa không dứt ra được! Mặc dù biết hoa có độc, nhưng phụ nữ vẫn cứ như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cam tâm tình nguyện bỏ nhào vào lòng ngực của anh để nếm mùi độc được, từ từ giãy giụa mà chết.

"Tổng giám đốc! Xe đã chuẩn bị sẵn sàng!"

"Ừm!"

Lúc Lôi Kinh tiến ra đại sảnh, vừa khom lưng tính chui vào bên trong xe, ánh mắt lơ đãng liếc qua chiếc xe buýt phía trước cách đó không xa, đột nhiên! Ánh mắt anh hoàn toàn bị thu hút bởi một bóng dáng quen thuộc.

"Yên tâm đi mẹ! Một giờ đồng hồ nữa thôi, con gái cưng của mẹ sẽ về đến nhà, nhớ chuẩn bị cho con bốn bát cơm. ....à, còn thêm một con vịt nướng nữa! Con đói!" Tô Lạp vừa xách hành lý lên xe, vừa nói chuyện điện thoại.

"Nào có? Con có tiền! Chỉ là, chỗ ngồi ở khoang hạng nhất trên máy bay rất thoải mái, từ lúc ngồi lên con chẳng rời khỏi đó nửa bước! Thật xin lỗi chủ nhân của tấm vé kia! Ha ha!" Cô vui vẻ cười vang.

"Ồ! Ồ! Cái đó. . . . . Việc đó nhờ người giúp đi!"

"Mẹ, không nói nữa! Con muốn lên xe!" Cô cúp máy, sau đó liền cùng với người trên xe sắp xếp lại hành lý. Gương mặt xinh xắn nhăn nhai mồ hôi, cô đưa tay khẽ vén vài sợi tóc đang bay phát phơ bởi máy điều hòa trên xe.

"Pằng. . ."

Tiếng vỡ loảng xoảng.

"Má ơi! Đây là thế nào?" Tô Lạp hét lên một tiếng, nhảy ra khỏi chỗ ngồi, mảnh thủy tinh suýt chút nữa bắn lên người cô.

"Tài xế mau lái xe! Dường như có xã hội đen ầu ẩu ở đây!" Không đợi Tô Lạp kịp phản ứng, hành khách trên xe xôn xao đứng dậy, hối thúc tài xế.

Tài xế xe buýt vừa nghe thấy nhất thời mất bình tĩnh, vội vã đạp chân ga, Tô Lạp suýt chút nữa ngã nhào xuống, đưa tay vịn vào ghế xe. Cô tò mò nhìn về phía sau, chỉ thấy một chấm trắng nhỏ xíu ở đằng xa.

Lôi Kinh giật dừ vung nắm đấm vào không khí, chỉ còn có mấy bước là có thể bắt được người phụ nữ kia. Anh thật hy vọng mảnh thủy tinh vỡ đó ghim vào gương mặt đang tươi cười của cô.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Ngâm tối thiểu bốn lạng đường

Đêm tối như mực kéo tới, nhưng có một nơi tiếng nhộn nhịp, ồn ào luôn luôn không ngớt. Ở thành phố lớn phồn hoa, sầm uất này, ban đêm yên giấc của người này sẽ là “bình minh” hồi hã của người kia.

"Lam Kham Vĩnh Lệ" là nơi của các chị em thuộc Lam Kham Chí Tôn, nơi của chị Hồng và một đám người mặt hoa da phấn đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Nghe nói quán bar chỉ tiếp đãi những vị khách đã hẹn trước, còn nữa, muốn đến nơi này phải làm hẹn trước đó mười ngày. Chi phí, chất lượng không hề thua kém những quán bar khác ở nước ngoài, vô số nhân vật lớn lưu luyến, thường xuyên lui tới đây để giải trí. Đồ nội thất bên trong cực kì xa xỉ, văn bằng cao quý được treo khắp nơi chứng tỏ đẳng cấp ở đây, nhìn vào có thể thấy được sự xa hoa phung phí có thừa.

Trong nhà vệ sinh nữ, Tô Lạp đang soi gương sửa sang lại đầu tóc. Mỗi một lần ra ngoài chơi cùng mấy người bạn học thì vào đêm đó, sẽ có một người đóng vai nhân vật chính và đeo lên một chiếc mặt nạ lấp lánh che khuất nửa mặt. Vừa trở về nước mấy ngày, bữa tiệc hôm nay chiếc mặt nạ đó đương nhiên rơi vào tay cô. Khoe miệng nhếch lên thành hình vòng cung, hài lòng với bộ dạng của mình lúc này. Cô xoay người bước vào gian phòng vệ sinh đầu tiên.

Vừa lúc cô đóng cửa phòng, cửa nhà vệ sinh liền mở ra, hai thân thể quấn chặt lấy nhau ập vào.

"Anh có khỏe không? Sao lâu quá không thấy tới! Người ta nhớ anh muốn chết, nghĩ muốn giữ anh thật chặt! Chưa cùng chiều đâu, tối nay cũng không cho phép đi! Nếu không người ta sẽ chết đây này!" Người phụ nữ gương mặt trang điểm lòe loẹt bừa bãi làm nũng, liếc mắt đưa tình, dáng người cao gầy không ngừng uốn éo, ánh mắt mê hoặc lòng người không rời khỏi cô áo sơ mi của người đàn ông.

Tiếng nói nhào nhẹt kia truyền vào trong tai của Tô Lạp, không khỏi khiến cả người cô sồn gai ọc. Trước kia đã nghe Duẩn Miên kể, những người phụ nữ ở đây có thể khiến xương cốt người ta nhũn ra quả không sai, giờ cô đã được kiểm chứng rồi. Giọng nói của người phụ nữ này thật là ngọt, ngâm lượng đường tuyệt đối là cao, tối thiểu bốn lạng.

Tô Lạp không nghe thấy tiếng đàn ông, nhưng rõ ràng dưới tình huống này, bên cạnh nhất định có đàn ông. Cô không dám tùy tiện bước ra, liền ở lại trong phòng vệ sinh chờ bọn họ đi ra ngoài.

Trước bồn rửa tay, đôi mắt xinh đẹp của cô ta mơ màng ngược nhìn gương mặt đầy quyến rũ, nị hoặc của người đàn ông, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bả vai to lớn, men theo cổ áo sơ mi trượt xuống, luồn tay vào trong lồng ngực rắn chắc.

"Không thành thật," người đàn ông chẳng hề thương tiếc bắt lấy bộ ngực cao vút. Quả thật những người phụ nữ này đều cùng một dạng, bốp còn thấy đau, thực chẳng khỏi dậy nổi dục vọng bên dưới của anh, cực kì nhàm chán.

đã che giấu

"U....."

đã che giấu

Ngắm nhìn người phụ nữ phóng đảng trước mặt, đầu tóc xốc xếch của cô ta càng làm tăng thêm sự quyến rũ, khiến anh không khỏi phát ra tiếng cười châm chọc. Bàn tay không chút do dự tuột váy của cô ta xuống, thân thể trắng như tuyết liền hiện ra ngay trước mắt.

đã che giấu

"Hôm nay là lần đầu tiên cho anh!"

Lồng ngực hùng hực lửa nóng của anh dán sát vào thân thể trần truồng, nhưng phái nam mạnh mẽ bên dưới chưa vội tấn công mà chần chừ, đùa giỡn bên ngoài hoa kính, cảm nhận những xúc cảm ướt át.

"Người ta muốn! Người ta muốn! Nhanh lên một chút!" Cô ta đưa tay tìm kiếm vật nam tính mạnh mẽ của anh, nhẹ nhàng xoa nắn.

Anh vội vã lấy tay giữ chặt eo cô ta, dồn ép vào vách tường, đẩy ham muốn lên đến cao trào, hơi thở dồn dập hòa quyện vào nhau. Tuy là ở trong hoàn cảnh như vậy, nhưng gương mặt lạnh lùng của anh không hề biến sắc, thể hiện nét kiêu ngạo bẩm sinh.

Hai đường cong hoàn mỹ vừa khít nhau, lúc này quần áo có hơi xốc xếch nhưng như thế mới càng thêm quyến rũ chết người. Bàn tay anh khẽ vuốt ve hai chân thon dài của cô ta, lúc đang chuẩn bị tiến vào.....

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nhà vệ sinh nữ

Tiếng nhạc chuông điện thoại nhẹ nhàng chậm rãi từ trong gian phòng vệ sinh kể đó truyền ra, chảy vào tai của đôi nam nữ đang bị tình dục xông náo.

Anh đang muốn tấn công vào nơi thâm kín của người phụ nữ kia thì đột nhiên dừng lại.

Lời bài hát này khiến anh không kiểm soát được tâm trí của mình, lời hát chứa chan tình cảm làm anh hơi khựng lại. Trong chốc lát, ánh mắt nhìn người phụ nữ kia liền giảm đi ham muốn, cánh tay hung ác đẩy cô ra, khiến thân hình đang trần truồng loạng choạng, đập vào vách tường.

"Đừng đi được không?" Người phụ nữ không cam lòng giữ chặt lấy mu bàn tay của anh, thờ gáp thành tiếng.

"Nếu như đang còn muốn thì bên dưới không thiếu đàn ông!" Anh cài lại khuy áo sơ mi, giọng nói tàn nhẫn, không hề thương tiếc.

"Em . . . Em . . . ." Cô ta chậm rãi buông tay của anh ra.

"Đi ra ngoài! Ngay lập tức!" Gương mặt của anh đầy vẻ tức giận, lạnh lùng nói, không khí xung quanh giống như được bao phủ trong một màn sương giá vô hình.

Cô ta nghe thấy, biết đã chạm đến ranh giới cuối cùng của anh rồi, người đàn ông này cô không chọc nổi. Mặc dù không biết rõ danh tính, nhưng thấy thái độ của chị Hồng đối với anh liền đoán được, đây không phải là một nhân vật đơn giản. Dù cảm thấy có chút đáng tiếc vì không thể tiến xa hơn, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nhặt quần áo lên, mặc vào đi ra ngoài.

Trông mặt đầy tơ máu lóe lên một tia khổ sở, anh nhìn chằm chằm cánh cửa gian phòng vệ sinh đang đóng kín kia thật lâu, lặng thinh. Vì sao phụ nữ lại thích sử dụng cái loại nhạc chuông này? Anh chẳng hề bận tâm về người phụ nữ ấy, nhưng đầu óc anh bị cảm giác tội lỗi chi phối, anh đã chối bỏ sinh mạng của con mình.

Khổ sở cau mày, anh lấy ngón tay xoa xoa mi tâm, đi ra ngoài châm một điếu thuốc rồi tựa vào cửa nhà vệ sinh.

"Có ai không? Còn có ai ở đây không?" Tô Lạp không nghe thấy bất kì tiếng động nào trong nhà vệ sinh nữa, cực kỳ yên tĩnh, liền thận trọng hỏi.

Thấy không ai lên tiếng, cô rón rén đi ra chỗ bồn rửa tay, trong đầu khắc họa lại hành vi của đôi nam nữ vừa rồi, vẻ mặt khinh bỉ, mở vòi nước, "Người nào chứ! Ở đây làm loạn, cái nơi xa xỉ này cũng dám đến mà không có tiền thuê phòng hay sao? Chẳng lẽ cảm thấy chơi như vậy rất kích thích? Cũng không biết ngại là gì?"

"Muốn thử một chút sao!" Vừa mới dứt lời, một giọng nói khàn khàn đầy đủ từ tính truyền vào trong tai cô.

"Anh. . . . .Anh. . . . .Anh làm gì thế? Đây là nhà vệ sinh nữ!" Thấy một người đàn ông bất ngờ đi tới, ngón tay đang kẹp điếu thuốc lá, khói thuốc bay bay từ trong miệng ra, rất giống một tên lưu manh.

"Nhà vệ sinh nữ thì thế nào?" Đôi môi mỏng của anh một lần nữa hướng về phía cô phả ra luồng khói trắng.

Tô Lạp vẫn chưa hết kinh ngạc, một mùi nước hoa dễ chịu ập đến, hòa vào hơi thở của cô, trong tích tắc liền bị đè lên bồn rửa tay như người phụ nữ vừa rồi.

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn người đàn ông đột nhiên ôm chặt lấy mình, đôi mắt anh rất đẹp, sâu hoắm như vực thẳm, nhìn vào liền không thấy đáy. Đôi môi mỏng nhếch lên đầy thu hút, cơ thể cường tráng này cô chưa từng thấy qua ngoại trừ Lâm Khả Phàm! Không phải! So với Lâm Khả Phàm còn hấp dẫn, mạnh mẽ hơn nhiều.

Cách ăn mặc nhìn cũng rất đặc biệt, làm cho người ta cảm thấy đẹp mắt, rất biết cách phối hợp quần áo với dáng người.

Chiếc quần tây trắng bên dưới ôm trọn hai chân thon dài, một chân đang co lên. Mà lúc này, cơ thể Tô Lạp có cảm giác, một chân anh đang trụ vững trên đất, còn chân kia. . . . là đang nhấc chân của cô lên! Hiện tại đem cô nhốt vào trong ngực là có ý gì? Cái tư thế này là muốn làm gì?

"Cô gái! Nhìn cái gì chứ?" Anh mở miệng, từ giữa kẽ răng nện ra vài chữ, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ của cô, hít hít.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Không đã chỗ hiểm không chạy được

Tô Lạp có chút cà lăm, môi khẽ run lên. Đôi môi của người đàn ông này thật là đẹp, ở khoảng cách gần như vậy nhưng trông vẫn rất mỏng! Vừa nói chuyện, trong nháy mắt, cô có thể người thấy mùi thuốc lá trong miệng, loại cảm giác này làm cô cảm thấy rất nguy hiểm.

Ở một nơi ngập tràn kích thích, gặp nguy hiểm như vậy với một người đàn ông! Còn chưa biết là có đường ra hay không, cô len lén đánh giá bộ dáng của anh. Người đàn ông này đáng đáp chỉ có thể dùng một từ “hoàn mỹ” để hình dung, chẳng lẽ anh ta là đại gia ở đây sao? Không phải là đại gia thường đi tìm phụ nữ xinh đẹp à? Những người dư tiền như vậy ai lại đi chọn chỗ này để làm việc?

Trong khi Tô Lạp đang luống cuống, anh liền nâng cái chân đang giữ chân của cô cao hơn, bàn tay xông vào giữa hai chân cô, không yên phận vuốt ve qua lại.

Mặc dù đang mặc quần dài bên dưới váy nhưng cô vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, hơn nữa anh ta dùng quá sức rồi, làm xương cốt của cô thật là đau. Tô Lạp nhú mày, giận dữ đẩy anh ra, "Anh làm gì thế? Muốn giờ trò lưu manh sao!"

Khóe miệng anh nhếch lên, cười giễu cợt, "Giờ trò lưu manh thì thế nào?"

Tô Lạp nghiêng người né tránh sự đụng chạm của anh, cũng là che giấu biểu cảm của mình. Cô cảm thấy cảm giác tê tê truyền khắp cơ thể, trời nóng thế này mà bàn tay của anh lạnh như băng!

Chiếc chân dài ở giữa hai chân Tô Lạp giật giật tạo thành nếp gấp, thoát nhìn giống như những vò sò trên biển, anh hé môi cười đều, “Cô mới vừa quấy rầy tôi làm việc! Tất nhiên phải bồi thường!”

"Cái gì? Bồi thường? Bồi thường cái đầu anh!"

"Bồi thường là bồi thường thế nào? Tôi không xứng với anh!"

Tô Lạp kinh hãi giữ chặt túi trong tay, cô là người nghèo có được hay không? Huống chi người đàn ông này cả người diện hàng hiệu, đáng đáp rất sang trọng, tuyệt đối là một đại gia giàu có, giống như hải sản cao cấp vậy, muốn một cô gái nghèo như cô bồi thường cái gì?

Tô Lạp là một người keo kiệt, cực kì keo kiệt, người nào đề cập tiền với cô liền lãnh hậu quả, “Tôi cầu xin anh! Đó là do anh bắt lực, chỉ có một tiếng chuông điện thoại liền bị hù đến mức xụi lơ, đầu liên can đến tôi! Anh về nhà chịu khó hốt mấy thang địa hoàng bồi bổ là được mà! Cần gì phải so đo vài đồng với tôi!” Tô Lạp khóe mắt khinh thường, đẩy anh ra muốn rời khỏi.

Anh nhất thời nổi trận lôi đình, cắn răng nghiêng lợi, vươn tay kéo người cô lại, cánh tay bá đạo nốt chặt cơ thể mềm mại, "Muốn chết phải không? Hay là muốn ở chỗ này thử qua một chút “bắt lực” của tôi? Còn bắt tôi uống cái thứ gì?"

Cắn đôi môi mỏng đầy khêu gợi, nhìn chăm chăm trông mắt kinh sợ của cô, anh đưa tay vén váy lên, luồn vào bên dưới. Bàn tay anh tự tiện lần mò vào giữa hai chân cô, khiêu khích liếc nhìn, "Cô gái! Về sau đừng mặc cái loại váy này!"

"A.....Đồ lưu manh! Cút ngay!" Bàn tay anh dồn dập lần tới mang theo luồng điện làm cô sợ chết khiếp, đáy mắt hiện lên sự hốt hoảng.

"Nếu là lưu manh! Tại sao có thể nghe cô nói cút là cút! Quả nhiên, những người phụ nữ dùng chuông điện thoại giống nhau đều đánh đá như nhau. Cô tuyệt đối đầy đủ mùi vị! Tôi thích!" Dứt lời bàn tay đánh úp tới cái mông của cô.

"A....." Tô Lạp thét lên một tiếng, vì lý do phòng vệ chính đáng, đầu gối hung hăng hướng đến nửa thân dưới của anh đá một cái ngay chỗ hiểm, không làm thế cô không chạy được!

"Ư...! Đứng lại!" Anh khụy gối xuống, đau đớn ôm lấy nửa thân dưới.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Máu này không tươi rồi, mùi vị súc vật!

"Người phụ nữ đáng chết"

Vọt qua khỏi sàn nhảy, đến chỗ có hai nam nữ bảo vệ đang đứng canh, Tô Lạp quay đầu lại liếc mắt nhìn không gian mê ly, mờ ảo phía sau, thấy không có ai đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm một cái.

"A.....buông tôi ra.....anh là ai?"

Không còn kịp thấy rõ người nào, cô liền bị kéo vào một gian phòng hạng nhất.

Bên trong căn phòng đỉnh tai nhức óc, màn ảnh lớn lóe lên hình ảnh, âm thanh thô tục! Trong phòng còn có rất nhiều đàn ông cùng phụ nữ trang điểm lòe loẹt. Đáy lòng Tô Lạp dâng lên một nỗi sợ hãi, tên này sức lực thật lớn, móng tay của cô gần như bấm sâu vào thịt hân ta nhưng vẫn không thoát ra được.

"Đàng hoàng một chút! Đừng động đây!" Hân đưa ánh mắt tham lam giữ chặt lấy Tô Lạp.

"Nghe lời! Ngoan ngoãn uống sạch nó. . . ." Hân lắc lắc ly nước trái cây trong tay, đưa tới trước miệng cô.

"Umh umh umh. . ."

Hành động mạnh mẽ của hân làm nước trái cây bắn tung tóe khắp mặt Tô Lạp, trong khoang miệng, lỗ mũi khiến cô sặc sụa, ho khan lên.

"Khụ . . . . .khụ. . . . .Con mẹ nó! Đồ khốn kiếp!"

"A. . . . . ." Hân kêu lên thảm thiết.

Tô Lạp hung hăng cắn lấy cánh tay hân, mùi máu tươi xộc vào trong miệng, ngậm một hóp nhỏ thẳng vào mặt hân, "Máu này không tươi rồi, hương vị của một con súc vật chết tiệt!"

"Mùi vị súc vật? Nói rất hay, tối nay mấy anh sẽ cho cung nếm thử một chút mùi vị súc vật!" Mấy tên đàn ông đứng trước mặt Tô Lạp tẽn lên, sờ sờ cằm, về mặt cực kì bỉ ổi chờ xuân được trong người Tô Lạp phát huy tác dụng.

"Nếm cái con mẹ nó! Mùi vị cái con khi mỗc!" Tô Lạp muốn hét thật to nhưng không hiểu tại sao càng nói thì cơ thể càng trở nên mềm nhũn.

"U. . . . a! Tính khí thật lớn! Để rồi xem, đến lúc cung sẽ phải rên rỉ cầu xin anh như thế nào?"

"Đừng chạm vào tôi!" Tô Lạp lắc lắc cơ thể, nhưng là đứng không vững, thế nào cũng không giữ thăng bằng được.

"Đi ra ngoài! Từ từ từng đứa một!" Hân ta cười thất lưng ra.

Tô Lạp ngộ nguy thân mình, ý thức được sự nguy hiểm khi cơ thể hoàn toàn bị lửa nóng cắn xé.

Đám nam nữ bên ngoài đứng nhìn nhau cười, gương mặt đầy dâm uế, bỉ ổi, nghe ngóng tiếng động bên trong phòng.

"Các người đang làm cái gì?" Anh nghe nói có người thấy cô gái mặc váy xanh lá cây chạy đến đây, nhưng tại sao lại có nhiều người tập trung bên ngoài như vậy?

"Anh là ai? Không liên quan thì biến đi chỗ khác!" Một tên tiến lên đẩy Lôi Kinh ra, sau liền đem lỗ tai dán lại trên cửa.

"Không xứng đáng để biết tôi là ai!" Một tay của anh nắm lấy cổ áo tên vừa nói chuyện, kéo đến trước mặt, tay kia hung hăng giáng thẳng một đòn vào gương mặt hân.

"Phốc" Hân bị đánh ngã nhào xuống đất, hoa mắt nằm cả nửa ngày, đột nhiên khạc ra một búng máu.

"Thằng cha này không muốn sống nữa hả?" Tên kia chẳng hề e ngại, lau khước miệng đứng dậy, giờ quả đâm lên vung mạnh tới trước mặt Lôi Kinh.

"Không tự lượng sức!"

Lôi Kinh nhanh chóng bắt được nắm đấm kia, bẻ quặt tay hân về phía sau. Anh vung tay ra, hân ngay lập tức cạp đất lần hai.

Ánh mắt lạnh lẽo, u ám của Lôi Kinh lướt qua đám người mặt hoa da phấn, ăn mặc đẹp đẽ, lạnh lùng nói, "Người nào mang đến?"

"Tôi. . . Chúng tôi là do chị Cửu mang đến!" mấy người phụ nữ run rẩy trả lời.

Lôi Kinh nhìn theo ánh mắt của bọn họ, sau liền xoay người lại quan sát hành vi kì lạ của mấy người này, "Đứng bên ngoài làm cái gì? Nếu thuê phòng, tại sao lại không vào trong?" giọng nói thâm trầm làm cho người ta có cảm giác như bị áp bức.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Lấy khăn trải bàn gói cô lại

"Đang chơi ở bên trong, nhưng tối nay đại ca nhắm trúng một cô gái trẻ tuổi, đang làm việc trong đó, chúng tôi phải ra ngoài." Tên kia hàm răng run lên đưa tay bung lấy cái miệng đầy máu, thoát nhìn không phân biệt được đâu là răng, đâu là môi.

Lôi Kinh cau mày, đắm chiêu suy nghĩ, đột nhiên mở miệng, "Cô gái mặc váy màu xanh lá cây, dáng người khá cao, rất phách lối?"

Tên kia sững sờ một lúc, cười ha hả gật đầu nói, "Là quần dài màu xanh lục, cần đại ca, còn mắng đại ca máu không tươi, mùi vị súc vật, cũng coi như phách lối!"

"Bang..." Tiếng động lớn lần thứ ba vào đêm nay.

"Cửa bị cái gì?" Lôi Kinh nhìn cánh cửa không hề nhúc nhích, dùng dùng nổi giận đập thêm một phát.

Tên kia chỉ vào cửa, "Có thể là đại ca sợ chúng tôi đột nhiên đi vào quấy rầy hấn, khóa trái rồi!" Vừa dứt lời liền bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Lôi Kinh, hấn rút cổ lại, lùi về phía sau.

Khí lạnh từ đáy mắt của Lôi Kinh một lần nữa quét qua đám người kia, đưa ngón tay mang chiếc nhẫn sáng loáng lên, chỉ vào bọn họ, giọng nói đầy uy lực, "Quay mặt ra chỗ khác, ai dám nhìn sang, chết ngay tại chỗ..."

Bọn họ lập tức quay mặt ra sau.

"Ràmmmmmm. ...." Tiếng động lớn nhất đêm nay vang lên.

Đám người kia vội vàng bịt lấy lỗ tai, quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, không dám quay đầu lại.

Lôi Kinh cất khẩu súng lục tinh xảo đi, đề phòng liếc nhìn bọn người sau lưng, nhú mào đẩy cửa bước vào.

Trong phòng mùi rượu còn nồng nặc đến gay mũi, lời nhạc cũ rích, lại cực kì khó nghe, tặc tưu, ánh mắt anh quét qua chiếc bàn rượu gỗ. Tô Lạp mang chiếc mặt nạ bướm bướm màu hồng, thân thể trần truồng nằm ngay phía trên, miệng đang râm rì, lăm bằm cái gì đó.

Lôi Kinh đảo mắt khắp phòng tìm kiếm cả nửa ngày mới nhìn thấy tên kia cả người trần trụi, nằm xụi lơ.

Anh cầm chiếc micro trên bàn lên, "Mới vừa rồi có chạm qua cô ấy không?"

Hắn ta nghe thấy âm thanh khuyếch đại, "Không có. . . Không có đụng!"

Khóe miệng Lôi Kinh nhếch lên nụ cười mỉa mai, nhìn cơ thể trần trụi của Tô Lạp, "Tối nay cô quả thật gặp được một tên bất lực! Coi như là cô may mắn, chỉ là..."

Lôi Kinh tiến đến gần, lấy ra một chiếc khăn trải bàn màu sắc sặc sỡ từ trong tủ chứa đồ, quấn lên người cô. Cơ thể hỗn loạn của Tô Lạp khẽ run rẩy, bắt lấy cánh tay anh, hai bàn tay nhỏ bé sờ tới sờ lui, rõ ràng là đang vuốt ve.

"Cút ngay..." Lôi Kinh chán ghét gạt tay của cô ra, về mặt ghé tòm.

"Ừm..." Tô Lạp mơ hồ, đưa miệng hôn lên lòng bàn tay của Lôi Kinh.

"Ừm. . . ."

Lôi Kinh nét mặt tức giận, đẩy đầu cô ra, mặc kệ là anh dùng sức cỡ nào, đầu của cô vẫn hướng theo tay anh kiểm tìm, chiếc mặt nạ bướm bướm xiêu xiêu vẹo vẹo rơi sang một bên.

Lôi Kinh đỡ cơ thể của Tô Lạp lên, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn, cũng không dời ra nữa, lập tức dừng lại, bất động một hồi lâu, không biết ánh mắt kia đang ẩn chứa điều gì?

Lại có thể là cô ấy? (QA: bây giờ anh mới biết là chị vì trước đó chị đeo mặt nạ.)

"Gặp phải tôi! Cô nhất định cả đời này không thoát ra được!" Bên trong phòng, âm thanh của Lôi Kinh nghe cực kỳ ma mị.

Anh nhẹ nhàng đưa tay gỡ mặt nạ bướm bướm dính trên tóc Tô Lạp ra, cố định lên ngay eo, làm thành chiếc thắt lưng màu hồng lấp lánh rồi ôm lấy cô, bọc trong tấm khăn trải bàn sặc sỡ đi ra ngoài.

Đám nam nữ bên ngoài đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, chắc là bị hù chạy mất, hoặc là đi tìm nha sĩ rồi.

Lôi Kinh đi thẳng một mạch ra trung tâm quán bar, gương mặt cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, không có một chút gợn sóng, ôm một "cây thịt cuộn" dài xuyên qua sàn nhảy đến quầy rượu.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: THỬ tiêu cả bình rượu nặng Whisky

"Kính! Anh đi đâu thế? Đến đây...."

Đang ngồi ở vị trí hạng nhất tại quầy rượu, Duẩn Miên nhìn thấy Lôi Kính đi qua trước mặt, liền gọi.

"Oa! Người này rất đẹp trai nha!" Mấy cô gái ngồi cùng bàn phát ra thanh âm si mê, rồi rít đứng dậy cười bên lên.

Lôi Kính nhìn Tô Lạp đang ôm trong ngực, cầm lên bình rượu nặng Whisky trên bàn, ngửa đầu không nói hai lời liền uống cạn. Rượu nặng Whisky khẩu vị không giống Whisky bình thường, thích hợp với người đẳng cấp như anh..., vị than bùn hòa lẫn với mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện, rất khó uống, cho nên người bình thường khó có thể kiểm soát được, không phải người thuần thực căn bản là uống không trôi.

Lôi Kính để chai rượu xuống, nhìn Duẩn Miên, "Cảm ơn rượu của em, tối nay anh rất cần loại rượu này! Chính em lại đi mời!" Nói xong liền xoay người, hướng cửa ra vào của quán bar đi thẳng.

Duẩn Miên trừng mắt nhìn anh.

"Anh ấy mới làm gì vậy? Cả chai Whisky cứ như vậy uống sạch?" Mấy cô gái trên bàn không khỏi kinh ngạc.... mời rượu! Căn bản không phải là anh muốn mời họ sao? Thế nào lại tự mình cầm chai rượu lên liền uống?

"Không có việc gì... Không có việc gì... Chắc là cần một chút hăng hái đó mà!" Duẩn Miên nheo mắt nhìn Lôi Kính đi ra khỏi quán bar, nhưng cô tình mắt phát hiện ra bên trong chiếc khăn trải bàn kia chắc chắn là một người phụ nữ rồi, đôi chân trần đều lộ ra hết bên ngoài.

"Tiểu Miên! Anh ấy rất được nha! Giới thiệu cho tôi đi!" Một đám cô gái kích động tiến lên nắm lấy tay Duẩn Miên, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn theo bóng lưng của Lôi Kính ở đằng xa.

Duẩn Miên bĩu môi một cái, ngồi xuống, "Mới vừa rồi mấy cô còn may mắn được anh ấy nhìn thẳng mặt! Trước giờ chưa từng có! Đừng vọng tưởng, ngay cả Tô Lạp có ở đây, đoán chừng anh ấy cũng không thèm liếc mắt."

"Đúng vậy! Tô Lạp đi đâu rồi?" Mấy cô gái đảo mắt nhìn quanh, bắt đầu tìm bóng dáng của Tô Lạp.

Duẩn Miên nhảy vọt lên, "Nhanh nhanh đi tìm một chút xem, không chừng gặp phải người xấu!"

.....

Thành phố lớn xa hoa trụy lạc, bên trong chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ví như, trong quán bar cả đám người rồi rít đi tìm Tô Lạp, thì đầu đó trong thành phố này, sân nhà Tô Lạp đây áp người ngồi nghe mẹ cô thổi phồng con gái tài giỏi như thế nào.....

Một chiếc xe thể thao màu bạc chạy băng băng trên đường, phá vỡ bóng đêm yên tĩnh, nhưng cũng đồng thời góp thêm một phần huyền lệ sáng chói.

*****

"Kéttt..."

Chiếc Porsche màu phổ phách sang trọng dừng lại trước cửa một khách sạn năm sao cao cấp, người gác cửa lễ phép tiến lên nhận lấy chìa khóa xe.

Lôi Kính ôm "cuốn thịt" miệng đang ưm ưm rên rỉ ra ngoài, Tô Lạp khó chịu ngo ngoáy cơ thể. Anh đưa tay bịt kín miệng cô lại, giữ chặt lấy cơ thể cô rồi đi thẳng vào bên trong khách sạn. Sau đó, người gác cửa liền nổ máy lái xe đi.

Bên trong khách sạn năm sao thanh lịch, đẳng cấp, sân đá hoa cương bóng loáng được bao phủ bởi một lớp thảm nhung đỏ, dường như nó được trải ra để nghênh đón vua chúa.

"Tổng giám đốc Lô!" Trong đại sảnh khách sạn, lễ tân nhìn thấy Lôi Kính đi vào liền cúi người chào, tay đưa ra thẻ mở cửa phòng.

"Ừm... ." Cơ thể Tô Lạp không yên phận giãy giụa.

"Nhớ kỹ! Cho đến khi tôi đi ra ngoài, tất cả mọi chuyện làm như không nhìn thấy!" Lôi Kính không hề nhìn lấy người lễ tân kia một cái, lạnh giọng nhắc nhở đi đến thang máy.

“Đỉnh”

Cửa thang máy mở ra, Lôi Kinh sắc mặt không chút biểu cảm bước vào, chỉ thấy thang máy một tầng lại một tầng hướng lên trên, cũng giống như nhiệt độ cơ thể đang ngày một tăng dần của người phụ nữ trong lồng ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Băng lạnh xua tan lửa nóng trong cơ thể

Đem thẻ mở cửa phòng cắm vào, phòng tổng thống xa xỉ ở tầng trên cùng của khách sạn được mở ra.

Ánh trắng mập mờ xuyên qua cửa sổ sát đất, soi rọi bầu không khí ám muội bên trong phòng. Chiếc giường cỡ lớn của Úc được phủ lên tấm ga với gam màu ấm cùng hoa văn trang trí tinh tế, Lôi Kinh đem Tô Lạp đang gầy giữa đặt lên trên, vươn tay xé tấm khăn trải bàn trên người cô ra, thân thể trần truồng lần qua lần lại mấy cái liên rớt xuống tấm đệm nhung mềm bên dưới giường.

"Ừm"

"Nóng quá !"

Cô đưa tay vuốt ve cơ thể của mình, xoa xoa mái tóc dài, hàng lông mày xoắn lại, nằm quần quai trên tấm đệm nhung, cơ thể dường như muốn chết cháy, rất khó chịu.

*****

"Rào rào rào."

Hàng loạt tiếng nước chảy vang lên trong phòng tắm.

Thân hình cao lớn, bên dưới chỉ được quấn trong một cái khăn tắm bước ra. Một ít nước còn lưu lại trên tóc khế nhỏ giọt, trượt qua gò má cương nghị, rơi thẳng một đường xuống bên dưới.

Làn da màu đồng cường tráng dưới ánh trắng dâng lên một tầng ánh sáng dịu dịu, vừa đúng tỷ lệ hoàn hảo, toàn thân không tìm được một chút thịt dư. Cả người anh toát lên một loại khí phách tựa như quỷ Satan, đôi mắt lạnh lẽo như chim ưng gắt gao khóa chặt lên cơ thể đang nằm vật vờ trên mặt đất. Cả người cô chỉ còn lại mỗi đồ lót ren, đáng vẻ như đang mời gọi anh.

Lôi Kinh đi đến trước người Tô Lạp, lật cơ thể của cô qua, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen nhánh, nhưng giờ phút này lại trở nên mơ hồ, bởi vì nơi đó đang tràn đầy nhục dục, lóe ra tia sáng muốn được vuốt ve.

Anh không thể không thừa nhận, cô cực kì xinh đẹp, mặc dù rất đẹp, nhưng không thể so sánh với những người phụ nữ thuần thực bên ngoài. Ánh mắt của những người kia không giống với cô, đôi mắt của cô lóe lên một luồng ánh sáng linh động, tựa như có thể hút lấy người đối diện bất cứ khi nào. Cũng thật kì lạ, bộ dáng rõ ràng là một cô gái diễm đạm, nhã nhặn, nhưng vì sao ở trong quán bar lại nhiều lần nói tục như vậy?

Tô Lạp bởi vì vô duyên vô cớ bị uống nước trái cây có chất cò, gương mặt xinh đẹp tỏa ra một tầng sương màu hồng nhạt càng thêm quyến rũ. Da thịt trắng nõn, bóng loáng, đặc biệt là đôi môi anh đào đang thì thào những thanh âm rên rỉ kia, vô tình tỏa ra sức quyến rũ đủ để làm chết người.

“Nóng.....Tôi nóng quá!”

Ngay khi Lôi Kinh vừa đưa bàn tay lạnh lẽo đặt lên bên má cô thì Tô Lạp liền giống như bắt được một khối băng, siết chặt trong lòng. Cô nắm lấy bàn tay của anh trượt lên trên người mình, tùy ý hướng dẫn anh vuốt ve. Hình như cơ thể có thoải mái hơn một chút, bởi vì tay anh thật là lạnh!

Cô cử động thân thể, mái tóc dài vương lên chiếc cổ trắng nõn, cảm thụ bàn tay lạnh lẽo của Lôi Kinh, đôi mắt tràn đầy xúc cảm mở to, mê ly nhìn người trước mặt, tìm bắt giác đập thình thịch.

"Là anh sao. . . . ." Đưa tay xoa nắn lồng ngực trần của Lôi Kinh, người đàn ông trước mắt này..... không phải là tên kia, cô bị ảo giác rồi sao? Anh tại sao lại ở chỗ này?

Trong đầu vẫn đục một mảnh, nhưng Tô Lạp không cho phép mình suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ biết giờ phút này trong cơ thể cô giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy, càng ngày càng mãnh liệt. Mà anh lại giống như băng lạnh, hiển nhiên xua tan đi lửa nóng trong người cô, làm cô không kiềm chế được dục vọng mà kêu gọi, khẩn cầu. Dường như tất cả các giác quan đều bị đánh thức, reo hò trước đôi mắt lạnh lẽo của anh.

"U. . . . . Nóng quá. . . . ." Cô thở gấp thành tiếng, sự khó chịu đến tận xương tủy khiến cho thân thể càng tiến lại gần anh hơn.

"Muốn không?" Băng. . . băng lạnh. . . ngón tay thon dài lướt qua gò má mềm mại của Tô Lạp, tựa như chuồn chuồn lướt nước, làm cho cô mất tự chủ mà rướn người đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đáng chết mê người!

"Muốn. . . Muốn. . ." Cô hí hí đôi mắt mông lung làm say lòng người, siết chặt ngón tay của Lôi Kinh, hướng trên người mình mà di chuyển. Tay anh lạnh đến mức không khỏi khiến cả người cô run rẩy.

"Nói cho tôi biết, tên của cô?"

Cơ thể cô trắng nõn nà như bạch ngọc cao quý, khẽ nhũm mày nheo miệng cười mang theo sức quyến rũ chết người tỏa ra bốn phía. Lôi Kinh nâng ngón tay thon dài lên, trường cơ thể dài ra trên sàn, nằm xuống bên cạnh cô, vuốt ve gò má bởi vì xuân dược cùng chất cồn mà ứng hồng một mảng, xúc cảm tinh tế cứ nhiên làm cho anh yêu thích không buông tay.

Người phụ nữ này! Đáng chết mê người!

Đặc biệt là hiện tại, đôi mắt kia mở to vô tội, cái hiểu cái không nhìn anh. Điều này không khỏi làm anh có loại cảm giác phạm tội, mặc dù tối nay cô tuyệt đối, bao gồm về sau cũng tuyệt đối, trốn không thoát! Nhưng anh tung hoành trên tình trường nhiều năm, chơi đùa với vô số phụ nữ, đều có người chủ động dâng hiến, nhưng lần này không giống, là do tác dụng của thuốc mới xuất hiện ảo giác.

"Tô Lạp! Tôi tên là Tô Lạp. . . ." Một đôi tay đặt lên lồng ngực của Lôi Kinh, tại sao mỗi một chỗ trên người anh đều lạnh lẽo như vậy?

"Thật thoải mái. . . . ."

Cơ thể Tô Lạp không ngừng vận vẹo, gương mặt ứng hồng bên lên, đôi bàn tay nhỏ bé luống cuống rời khỏi ngực của Lôi Kinh. Cô ngấm nhìn người đàn ông trước mặt, không khỏi khao khát được anh hôn trên cơ thể, nhưng cũng đồng thời dâng lên một nỗi sợ hãi trong lòng.

"Cô bị người ta hạ xuân dược!" Lôi Kinh nắm chặt bàn tay nhỏ bé không an phận của Tô Lạp, cặp mắt sung đỏ nhìn chăm chăm da thịt trơn mềm như tơ cùng thái độ ngưng ngừng trên gương mặt của cô. Anh dám khẳng định, trước mắt mình là một cô gái chưa biết mùi đời!

Anh không thiếu phụ nữ, một khi nổi lên dục vọng, sẽ có vô số người từ quyến rũ, lắng lọc, đến xinh đẹp quỳ rạp dưới chân, họ hiểu được thế nào làm anh vui lòng. Những người phụ nữ kia biết rất rõ anh cần gì, muốn gì, mà anh luôn luôn đối với những người phụ nữ trẻ tuổi như vậy không có hứng thú, bởi vì họ không có kinh nghiệm, lại quá vụng về! Nếu như không phải cô chọc giận anh, có lẽ anh sẽ nhân từ mà bỏ qua cho!

Ý thức của Tô Lạp càng ngày càng hỗn loạn, đầu óc ngốc nghếch chứa đầy khát vọng. Cơ thể mờ mịt mờ mẫm, kiếm tìm, tâm trí chứa đựng duy nhất hình ảnh người đàn ông anh tuần trước mặt, trùng trùng điệp điệp. . . . .

Đứng dậy ôm lấy lồng ngực Lôi Kinh, cảm giác lạnh lẽo này làm cô không kiềm chế được "ừm" ra thành tiếng. Đáng người hoàn hảo của cô toàn bộ phơi bày ra trước mắt anh, bộ ngực đầy đặn đề lên lồng ngực rắn chắc của anh, liếm qua lại.

Trí óc của anh như bị đóng băng, vừa chạm vào cơ thể của cô, tất cả những suy nghĩ vừa rồi trong nháy mắt liền tan biến. Lôi Kinh đột nhiên đưa tay, cứng rắn thoát đi áo ngực mỏng manh như tơ của cô, bàn tay lạnh lẽo phủ lấy bầu vú căng tròn, cao vút, đôi môi không ngừng hôn lên. Mùi thơm mát của mái tóc hòa lẫn với hương thơm trên cơ thể cô làm cho anh không khỏi phả ra hơi nóng. Bàn tay điên cuồng vuốt ve, muốn ngừng mà không được, hận không thể ngay lập tức đưa vào trong cơ thể cô.

"Kêu một tiếng! Kêu lên nghe một chút!" Lôi Kinh ở bên tai cô bá đạo tuyên bố mệnh lệnh không thể kháng cự.

"Umm. . . ." Thanh âm mê hoặc phát ra. Dưới sự hướng dẫn kia, tâm trí của cô hoàn toàn bị lạc lối, bản thân không kháng cự được ma lực của anh. Tô Lạp không ngừng siết sao ôm lấy anh, lần đầu tiên cô cảm nhận nhiệt độ cơ thể của một người đàn ông rõ ràng như thế.

"Thật sự muốn như vậy! Cô không nên hối hận!" Lôi Kinh nhắm nghiền mắt, hôn lên chiếc cổ trắng ngần. Từng nụ hôn nhỏ, rả rích như mưa liên tục rơi xuống, cảm giác ngứa ngứa như muỗi cắn khiến Tô Lạp vô tình rên rỉ ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hoàn cảnh khốn đốn trước nay chưa từng có

"Tôi muốn! Tôi muốn! Tất cả đều muốn!" Cô khó chịu giãy giụa cơ thể, đôi tay sờ mó lung tung. Cô không biết mình đang tiến đến một nơi đang bốc cháy dữ dội như lửa.

"Đừng hối tiếc, đây đều là do cô gặp phải tôi! Nhất định phải gặp!" Lôi Kinh khinh thường vuốt ve cơ thể của cô.

"Ừm ừm ừm. . . ." Lôi Kinh cuồng nhiệt hôn từ cổ đến trước ngực. Lúc thì êm ái, lúc lại mạnh bạo, dữ dội liếm cắn bầu vú tròn đầy, sau đó liền trượt đến vùng bụng của cô. Anh nhẹ nhàng dùng răng cắn tới, Tô Lạp không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi, nhưng dưới tác dụng của xuân dược lại làm cô có cảm giác thỏa mãn. Cơ thể bị anh liếm mát thỏa thích đến phát đau, cô giãy giụa tìm cách tránh né những nụ hôn thô bạo, tới tấp.

"Đừng động! Cũ động nữa sẽ chỉ làm tôi càng nóng lòng!" Lôi Kinh vươn tay giam giữ thân thể không yên phận của Tô Lạp. Cảm giác nóng rực phía dưới đã sớm chỉ phối đại não, thì ra chơi đùa với phụ nữ trẻ tuổi cũng thú vị như vậy. Cô càng né tránh, anh càng muốn tiến công, ôm thật chặt cơ thể của cô. Cứng rắn bên dưới nói cho anh biết, giờ phút này anh thật sự rất muốn cô.

đã che giấu

"A . . . . ."

Cô sợ hãi hét lên, phía dưới truyền tới một trận đau đớn như bị xé rách, sợ . . . rất sợ . . . . .khóe mắt ngân ngấn nước nhưng không có dấu hiệu nào muốn chảy ra. Lôi Kinh mở mắt nhìn, không có nửa phần đồng tình, người phụ nữ này đối với anh rơi nước mắt là có ý gì? Cái gì cũng không còn! Hiện tại điều duy nhất cần phải làm chính là để cho anh phát tiết!

Lòng thương tiếc hoàn toàn không có, đôi tay đang giam cầm Tô Lạp không ngừng di chuyển trên thân thể của cô, tùy ý làm bậy, xúc cảm trơn mềm làm anh không thể dừng lại được. Không hề có một chút dịu dàng, phát tiết đến cùng cực, mặc kệ cô la hét thảm thiết thế nào đi nữa. Lôi Kinh trợn con ngươi đỏ ngoe tràn đầy oán hận cùng khoái cảm, cô bên dưới giống như một Con Rối, mặc anh tùy ý chiếm đoạt. . . Con Rối!

Đối với tiếng kêu thảm thiết hòa lẫn với tiếng rên rỉ liên tiếp của Tô Lạp mà nói, tựa hồ như trôi qua hàng thế kỷ dài đằng đằng. Cô có cảm giác cơ thể ngay tức khắc sẽ bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ. Mồ hôi trên người anh tuôn ra như mưa, hướng cổ Tô Lạp cắn một cái, rồi sau đó dừng động tác lại, dùng sức trêu chọc. . . .

đã che giấu

"Đừng đi. . . . ."

Lôi Kinh nhếch miệng lộ ra một tia cười quỷ dị, phả khí nóng vào bên tai Tô Lạp, "Nghe được tôi nói muốn đi khi nào? Cô gái nhỏ, từ khi vừa chạm vào, tôi chính là yêu thích không buông tay rồi, làm sao bây giờ? Cứ chơi nữa đi, cho đến khi cô đối với tôi không đáng giá một đồng xu ngày hôm đó!"

"Ha ha . . ." Khóe miệng Lôi Kinh cười lên đầy sáng khoái.

Cơ thể trần truồng của Tô Lạp bị ném lên chiếc giường lớn mềm mại, làm cô bị bắn lên hai cái. Sau đó, Lôi Kinh liền bỏ nhào vào người cô, cắn cắn lỗ tai, "Thoải mái hay không thoải mái?"

"A . . . ." Tô Lạp kêu lên từng tiếng thảm thiết, muốn tỉnh táo trở lại để đẩy anh ra, nhưng cơ thể hoàn toàn bất lực, không nói nên lời.

Tại sao đau đớn như vậy?

Vốn dĩ không phải thế này!

Lôi Kinh cười suông sã, trên gương mặt sắc nét lộ ra hơi thở của một ác ma, dục vọng ồ ạt tuôn trào, cắn trước ngực Tô Lạp, "Như thế nào? Còn thoải mái sao? Há?"

Có lẽ nếu không bị xuân dược quấy phá, đối mặt với sự đụng chạm điên cuồng của anh, cô sẽ co rúm lại, có cảm giác muốn chết; nhưng dưới tác dụng của xuân dược, một lần nữa không thể khống chế cơ thể của mình, rơi vào hoàn cảnh khốn đốn trước nay chưa từng có. Từng đợt . . . từng đợt khoái cảm ập đến khiến cô quên mất tất cả.

Chương 13: Một cái quần lót cộng thêm một đêm ra sức làm việc

Trước khách sạn, chiếc Porsche màu hồ phách ngẫu ngao dừng ở cửa, gương mặt cương nghị của Lôi Kinh mang theo tia cười châm chọc, sáng khoái đi ra sau một màn quan hệ nam nữ khuynh đảo cả khách sạn. Anh nhận lấy chìa khóa từ người gác cửa, chui vào khởi động xe rồi theo gió đêm vội vã rời đi, chỉ để lại bóng đen tĩnh lặng phía sau! Từ từ chậm rãi trôi dần.....

.....

Sáng sớm, tia nắng mặt trời đầu tiên hắt lên tấm kính trong suốt trên cửa sổ sát đất phản xạ đi vào.

Trong phòng Tổng Thống xa hoa, một thân thể trần truồng đang nằm trên giường lớn. Đầu đó trong không khí vẫn còn lưu lại hơi thở ám muội của trận kích tình triền miên đêm qua.

Trên mặt đất, những mảnh đồ lót đáng thương của cô gái nằm tán loạn, nhìn đám lông tơ trắng muốt trên mặt thảm nhưng có thể thấy rõ một mảng đỏ tươi, thoáng liếc qua liền giữ nguyên tầm mắt.

Ánh nắng ấm áp trắng trợn chiếu vào thân thể nõn nà của Tô Lạp, cô cọ xát người, đôi mi chậm rãi mở ra, neho mắt ngắm nhìn căn phòng màu trắng trước mặt, thật là to lớn.....

"A ....."

Hai tay ôm đầu, hét lên một tiếng chói tai, chưa đầy một giây, Tô Lạp bật thẳng dậy.....

Đứng ở trên giường lớn, toét miệng kinh ngạc, đảo mắt dò xét một vòng.

Phòng khách sạn sang trọng!

Trên đất đồ lót bị xé tan nát!

Tô Lạp tròn to mắt nhìn cơ thể trần truồng của mình, làn da trắng nõn hiện lên từng đốm từng đốm đỏ giống như bị bệnh ngoài da, so với một mùa thu hoạch dâu tây lại càng giống hơn.....cực kỳ bội thu...

Ký ức tối hôm qua như thủy triều xông lên đầu, cô bị người ta hạ xuân được ở quán bar.

Nhưng sau đó.....sau đó thì như thế nào?

Sau liền thấy một bóng dáng cao lớn giống Lâm Khả Phàm, cũng một dạng đẹp trai như Ngưu Lang đến cứu cô, nhưng cô làm sao lại.....

*Chị gọi anh là Ngưu Lang

"A....." nhìn tình cảnh trước mắt, Tô Lạp chợt ý thức được, nhất định là do xuân được phát tác, cô bỏ nhào vào người ta rồi!

Gắng gượng nâng cơ thể đau nhức lên, cô ảo não vỗ ót, dùng sức nắm kéo một đầu tóc dài xốc xếch, lơ đãng liếc nhìn..... trên tóc còn lưu lại một dòng dịch mật của người đàn ông kia.

"Trời ạ! Làm thế nào? Ai tới cứu ...cứu tôi?" Tô Lạp thê lương kêu to một tiếng.

Tóc hình như cũng bị kéo xé không còn đáng vẻ gì, mới rón rén bước xuống giường, cô xấu hổ nhìn cơ thể trơn bóng của mình hiện lên đầy vết hôn. Không cần phải nói, tối hôm qua bọn họ có bao nhiêu điên cuồng, cô ừ ừ khẽ nguyên rửa một tiếng nhặt áo lót trên sàn nhà lên, thoáng nhìn qua nó vẫn ổn, nhưng nhìn kĩ lại thì.....người đàn ông này là thú dữ sao?

Tô Lạp đau lòng cảm chiếc áo lót bị xé vụn, chưa tính là mất đi sự trong trắng, áo lót còn bị xé nát, đây chính là lựa tư tâm cao cấp đó nha! Hơn nữa chỉ vừa mua hôm qua, mặc chỉ mới một buổi tối mà thôi! Nhìn qua nhìn lại nơi khác, quần lót của cô ở chỗ nào?

"Hu... Hu... Hu..., một năm xui xẻo. . . . ." Tô Lạp ngồi dưới đất, nhìn một mảng đồ tươi trên tấm thảm nhưng trắng muốt...đau lòng muốn chết, tối hôm qua cô đã làm cái gì đây hả? Như thế này làm sao ra ngoài gặp người ta?

Cô ngồi bệch trên sàn nhà, vừa cầm áo lót, vừa chăm chăm nhìn vết đỏ kia một hồi lâu.....

Vô lực nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa sổ một chút, mặt trời đã nhô lên cao, cô hất chiếc áo lót sang một bên, đứng dậy đi tới phòng tắm.

*****

Vừa kéo cửa phòng tắm ra, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn xuống, trên mặt đất là cái gì?

Đưa tay xách vật đó từ trên đất lên, cô mở to mắt nhìn... Ha! Quần lót đàn ông từ một thương hiệu lớn của nước Anh! Người đàn ông này cứ như vậy ném đi sao? Nhất định rất có tiền!

Tô Lạp lui về phía sau một bước, đem quần lót ném đi thật xa, nhảy vào trong phòng tắm, bắt đầu tắm rửa, nhưng nhìn những đốm đỏ trên cơ thể, đoán chừng là tắm thế nào cũng tắm không ra nổi nữa.

Trong lòng đang suy nghĩ nên làm thế nào? Cô không có quần áo, cũng không có tiền, làm sao đi ra ngoài mới phải? Nếu như tìm người tới đón, khi đi xuống lầu cô bị bắt trả tiền khách sạn hay không? Nếu như phải trả tiền, cô mất mặt nói không có thì sao? Quần lót đắt tiền như vậy mà người đàn ông này cũng tùy tiện ném đi, nếp uốn vẫn còn, vừa nhìn chính là rất mới.

“Một cái quần lót cộng thêm một đêm ra sức làm việc? Trời ạ! Muốn điên rồi!” Tô Lạp đứng ở trong phòng tắm liên tục dậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tôi muốn toàn bộ tài liệu cận kề của cô ấy

Bên trong biệt thự sang trọng phong cách Châu Âu, ánh nắng mặt trời chiếu vào sàn nhà trắng bóng làm cho căn phòng lớn càng thêm căng tràn sức sống.

Lôi Kinh trên người khoác áo choàng tắm đang nhìn mình trong gương, anh đưa ngón trỏ thon dài ra, sờ lên vết răng còn hơi đỏ trên cổ. Dấu vết này là do cô gái hôm qua gặm cắn, anh đương nhiên không thể nhầm lẫn vì đây là lần đầu tiên có người dám làm điều này, tạo ra vết tích khiến anh không thể tránh thoát.

Trong gương là một khuôn mặt hoàn mỹ như được tạc ra, từng nét từng nét sắc bén, như thể Thượng Đế đã vẽ nên một kiệt tác nghệ thuật. Lôi Kinh kéo khóe miệng cười lên một tiếng, cầm khăn lông lau chùi nước đọng trên tóc.

Thân hình to lớn đi về phía đầu giường, khẽ hất đầu vẩy nước ra khỏi tóc, nhẹ nhàng cầm chiếc điện thoại di động nằm trên gối gỗ đen bóng, bấm số, “A Quyền, lập tức đi điều tra một cô gái tên là Tô Lạp, tôi muốn toàn bộ tài liệu cận kề của cô ấy.”

“Dạ! Anh Kinh!” Bên đầu kia điện thoại, A Quyền có chút kinh ngạc, chỉ là rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh.

Ngón tay hơi cong, khép điện thoại lại, khóe miệng phác thảo một đường cong đẹp mắt, hiển thị rõ thần thái cao quý, đôi môi mỏng khẽ gọi phun ra mấy chữ, “Tô...Lạp...Tôi muốn cô chơi với tôi đến khi trò chơi này kết thúc mới thôi....rất nhanh....chúng ta sẽ gặp mặt!”

Tiện tay cởi áo choàng tắm xuống, anh mở cửa tủ quần áo, động tác nhàn nhã, chậm rãi mặc quần áo vào. Một chiếc quần đỏ thẫm, phẳng phiu bao phủ lấy đôi chân thon dài; một chiếc áo sơ mi trắng tinh in hoa văn chìm, chiếc thắt lưng bằng da màu đen được cố định ngay eo. Hình ảnh này khiến người ta không thể rời mắt khỏi, có loại cảm giác hút hồn tỏa ra.

“Cốc cốc cốc”

Cài xong chiếc cúc cuối cùng ở cổ tay áo sơ mi, ngẩng đầu nhìn lên, cảm lấy chiếc điều khiển từ xa bên cạnh, ấn xuống, cửa phòng từ từ mở ra....

“Chuyện gì?” Lôi Kinh vẫn đứng yên như cũ, sửa sang lại ống tay áo.

“Cậu chủ! Đây là quần áo mà cậu đã dặn mang đi giặt!”

Trần quản gia đứng ngay cửa, tay đang cầm một chiếc túi nhựa, bên trong là một chiếc váy nữ lấp lánh như cỏ xanh, nhưng tiếc rằng chiếc váy đẹp mắt này đã rách tan tành rồi.

“Đưa cho tôi!”

Lôi Kinh đi tới cầm lấy chiếc túi, giọng nói trầm thấp từ cánh môi mỏng thoát ra, rồi cầm váy treo vào tủ quần áo của mình. Chỉ thấy một chiếc váy màu cỏ xanh lục lóng giữa bạt ngàn những bộ quần áo màu đỏ thẫm, đen nhánh, cùng trắng tinh bên trong.

Lôi Kinh trong con ngươi lóe ra một tia tính toán, duỗi thẳng ngón tay làm bộ dáng ngắm bắn hướng vào chiếc váy xanh bên trong tủ quần áo nổ súng.

Anh sửa sang lại quần áo, uống xong một ly sữa tươi đã được người làm chuẩn bị từ trước, nhấn nút điện thoại, “Trần quản gia! Chuẩn bị xe.”

Giữa biệt thự lớn màu trắng phong cách Châu Âu, Lôi Kinh nhẹ nhàng khoan khoái đi ra. Hai vệ sĩ nghiêm chỉnh đứng gác ngay cửa chính vừa nhìn thấy

anh liền khom lưng cúi chào.

"Cậu chủ! Phu nhân mấy ngày nữa sẽ trở lại, nghe nói là muốn chuẩn bị một cuộc đấu thầu," đứng ở một cửa chính khác của biệt thự, Trần quân gia cúi người cung kính nhìn lên xe của Lôi Kinh.

"Biết rồi! Đến lúc đó nhớ nhắc tôi đi đón." Lôi Kinh miễn cưỡng phun ra mấy chữ, đóng cửa xe lại, vội vã rời đi, thoát cái liền biến mất giữa bóng cây xanh.

*****

Trong khách sạn, Tô Lạp vừa tắm xong, lấy chiếc khăn bông trắng mà người đàn ông đem qua để lại quấn lên, đi qua đi lại, đưa ngón tay vào trong miệng gặm gặm cắn cắn, không có quần áo, làm thế nào đi ra ngoài? Cũng không thể quấn khăn tắm, cơ thể lỏa lồ tựa như bị bệnh ngoài da đi ra ngoài, người ta sẽ cho rằng cô là một gái bán hoa điên cuồng tiếp khách.

"Thưa cô! Xin hỏi cô gọi tôi có chuyện gì không?" Nhân viên khách sạn xinh đẹp mỉm cười mở cửa, đứng trước mặt Tô Lạp khom lưng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Một mình ngồi chồm hổm ở góc tường tính toán chi li

"Cô có thể đem quần áo cho tôi mượn được không? Yên tâm, tôi có tiền, sau này sẽ mua trả lại cho cô, muốn hiệu gì cứ việc nói, cô thấy tôi ở phòng này cũng đủ biết rồi đó!"

Tô Lạp khoa tay múa chân giữa căn phòng lớn xa hoa, cô ở gian phòng sang trọng như vậy, nhân viên khách sạn này sẽ xem trọng một chút! Được cô mượn quần áo, quả là một vinh hạnh lớn lao.

"Thật xin lỗi cô, tôi không có dư quần áo để cho cô mượn."

"Cái gì? Không cho mượn." Tô Lạp không khỏi kinh ngạc.

Nữ nhân viên phục vụ có chút buồn cười, rạng sáng, trước khi tổng giám đốc rời đi có đặc biệt dặn dò, cô gái trong phòng này muốn cái gì cũng không thể cung cấp, ai làm trái lời sẽ bị xử thể thảm, còn nếu để cô đi ra ngoài sẽ thảm hại hơn.

Tô Lạp kinh ngạc nhìn cô nhân viên này, chẳng lẽ cô ấy là Bao Công đầu thai thành phụ nữ? Thăng thấn, chính trực thế này, cô trắng trợn hời lộ liền dứt khoát từ chối!

"Không quan trọng, không cho mượn cũng được, vậy có thể cho tôi mượn điện thoại của cô hay không?" Nói xong không đợi cô ấy trả lời, Tô Lạp liền nhanh tay móc ra điện thoại di động ở trong túi áo cô nhân viên.

"Này cô, sao cô có thể làm như vậy?" Nữ nhân viên phục vụ sắc mặt tối sầm, muốn tiến lên cướp lại.

Tô Lạp hưng hăng giơ tay lên cao, "Cô bước tới một bước nữa nhìn thử xem! Tôi gọi một cuộc điện thoại hết hai đồng, chiếc điện thoại cùi bắp này hết bao nhiêu tiền, một mình ngồi chồm hổm ở góc tường tính toán chi li."

Tô Lạp thấy nữ nhân viên phục vụ không nói chuyện nữa, cầm điện thoại bấm lên mười một con số, tựa như đã dùng hết hơi sức của mình, khi đầu bên kia vừa có người bắt máy, cô ra sức hét chói tai, "A....., Tiểu Miên kia! Tôi cứu mình!"

Ngồi ở trên xe taxi, Tiểu Miên nghe trong điện thoại có tiếng kêu cứu, từ trên ghế ngồi bật dậy, đầu đập vào nóc xe, "Lạp Lạp... Cậu làm sao vậy? Đang ở đâu? Nói mau!"

"Hu...Hu...Hu....Tớ đang ở trong khách sạn IMSOPU, tối hôm qua xảy ra quan hệ nam nữ rất bạo lực. Không biết là tớ tấn công người ta hay người ta tấn công tớ, mau mau tới cứu tớ đi..." Tô Lạp ôm điện thoại, giọng nói tựa như nhìn thấy bà nội từ dưới phần mộ tổ chui lên, giống như đầu kia là người có thể Cứu Khổ Cứu Nạn, từ yêu diệt ma.

Đến mức gọi thảm như vậy sao? Gọi thảm thế nào đi nữa thì lớp màng kia còn có thể lấy trở lại không?

"Lạp Lạp, trước mắt cứ chờ ở đó! Đừng làm loạn, nhớ giữ đúng mực! Hãy ổn định người đàn ông kia. Tổng giám đốc của khách sạn đó là bạn của anh tớ, anh ấy có thể giúp cậu lấy lại công bằng!"

Tiểu Miên tức giận khép lại điện thoại, chỉ tay về phía trước nói, "Anh tài xế, ở phía trước quay đầu xe lại, đi khu Cao ốc thương mại."

"Đâu có đàn ông nào? Này...Hey...Hey...Hey.." Tô Lạp cầm điện thoại kêu liên hồi, cuối cùng xác định đầu kia đã tắt máy, cô bắt đầu đi khép điện thoại lại.

Tô Lạp đột nhiên nhớ tới cái gì, có chút ngượng ngùng, "Việc kia cho tôi hỏi một chút .....traị bao tốt nhất.....qua đêm mất bao nhiêu tiền?"

Nữ nhân viên phục vụ kinh ngạc nhìn chằm chằm Tô Lạp, trong tích tắc có chút không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhìn cơ thể cùng dáng vẻ của cô, tối hôm qua nhất định là có cái gì với tổng giám đốc rồi, vào lúc này còn hỏi trạị bao là có ý gì?

"Cái này không rõ lắm, chỉ là trước kia tôi có thấy qua trong khách sạn, mấy trăm chẵn cũng có, mười mấy vạn cả đêm cũng có."

"Cái gì? Mười mấy vạn?" Tô Lạp che miệng kêu lên, đêm qua cô có thể cảm thấy được chất lượng rất tốt, không biết giá cả ra sao?

Tô Lạp vừa đẩy vừa kéo, đem nữ nhân viên phục vụ đẩy ra ngoài, cô đóng cửa lại, vỗ ngực thở hổn hển. Trời nóng như vậy nhưng không khỏi khiến cả người cô run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mười mấy vạn? Tô Lạp nuốt một hớp nước miếng.

Bà nội nó! Tối hôm qua người nào nhào vô ai còn chưa biết! Nếu là có người tìm cô muốn đòi tiền, cô liều mạng tuyệt đối không trả, đêm đầu tiên của cô chẳng lẽ không bằng số tiền này?

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ở tại khu Tứ Hợp Viện sắp bị phá bỏ

"Tô Lạp! Cùng mẹ đang sống ở phía nam thành phố, khu Tứ Hợp Viện sắp bị phá bỏ. Hai mươi tuổi, theo học tại học viện thiết kế thời trang GOGO danh tiếng. Sở dĩ có thể vào được học viện tư nhân này hoàn toàn là bởi vì ba cô ấy để lại một khoản tiền lớn, nhưng không biết ba là ai. Ở khu vực phía nam Tô Lạp rất nổi tiếng, biệt danh là siêu nữ! Không rõ vì sao có cái tên này, chụp qua vài mẫu quảng cáo, một tháng trước vừa từ Pháp trở về."

Bên trong bàn làm việc, chiếc ghế da xoay một vòng ra phía sau, dừng trước màn hình TV lớn.

Ngón tay mảnh khảnh của Lôi Kinh gõ gõ trên mặt bàn làm việc khám thạch anh, ánh mắt tập trung vào bộ tài liệu mà A Quyền vừa cử người đưa tới. Cô gái này rõ ràng ở cùng một học viện với Duẩn Miên, nhưng lại sống tại khu Tứ Hợp Viện sắp phá bỏ?

"Anh Kinh kia! Gặp phải chuyện không may á! Mau đi với em tới khách sạn của anh giải quyết chuyện này, một mình em sợ là ứng phó không được!" Cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, Duẩn Miên chạy vào nhìn Lôi Kinh đang ngồi phía sau, không nói hai lời liền túm lấy anh.

"Lập tức buông ra!"

Lôi Kinh hất tay Duẩn Miên, ngồi trở lại trên ghế da, không khó để nhìn thấy sự tức giận trên gương mặt anh, cầm xấp tài liệu ném "phịch" trên bàn.

"Buông ra buông ra cái gì? Khách sạn của anh xảy ra vụ cưỡng hiếp, anh nhất định phải đi giải quyết, nếu không ngày mai em liền khiến nó lên trang nhất khắp các mặt báo, anh tin hay không?" Duẩn Miên đứng ngay cửa, miệng lớn tiếng uy hiếp, gấp gáp dậm chân.

"Cưỡng hiếp?" Lôi Kinh ánh mắt lạnh lùng, làm sao khách sạn của anh có thể xảy ra chuyện như vậy? Không thể tin tưởng được?

"Đúng đó! Đi nhanh đi! Trên xe em nói cho anh biết, cứu một mạng người đó! Van xin anh!" Duẩn Miên chấp tay, nhìn anh vái lạy.

"Dám cả gan ở IMSOPU làm càn, không coi ai ra gì, có thể là người nào!" Lôi Kinh thu hồi

một xấp tài liệu bỏ vào ngăn kéo, nhanh chóng cùng Duẩn Miên đi ra.

Ở khách sạn, trong phòng Tổng Thống, Tô Lạp ngửa đầu nằm trên giường, trên người chỉ quấn một cái khăn tắm, hơn một nửa cơ thể bị phơi bày ra ngoài, giống như bệnh nhân bị bệnh ngoài da đang trong giai đoạn hiểm nghèo, bị cách ly. Ở giữa căn phòng to lớn xa hoa như vậy chỉ có một mình cô lo lắng, ở trên giường lăn qua lăn lại chờ người đến cứu.

Trước cửa khách sạn, nhân viên mặc đồng phục đứng nghiêm chỉnh hai bên, thấy người tới vội vàng khom lưng cúi chào.

Lôi Kinh cười đi vào, nhìn về phía cửa thang máy.

Vừa vào khách sạn, Duẩn Miên liền chạy thẳng tới quầy tiếp tân, “Này cô! Xin hỏi bạn của tôi ở phòng số mấy?”

"Bạn của cô là?" Nhân viên tiếp tân lịch sự hỏi, ánh mắt len lén nhìn qua Lôi Kinh đang ở cửa thang máy.

"Bạn của tôi tối hôm qua bị một người đàn ông mang tới, cô nhanh lên một chút tra thử xem." Duẩn Miên nói xong liền nhìn vào màn hình máy tính.

"Đừng lè mề nữa! Xảy ra chuyện gì cô chịu trách nhiệm không nổi đâu!" Duẩn Miên nóng lòng không biết Tô Lạp đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại thấy cô nhân viên này hình như có ý nhấn nhá, nửa ngày không nhúc nhích, liền tức giận giật lấy tấm bảng tên của cô ấy.

"Có vào hay không?" Lôi Kinh cau mày nhìn Duẩn Miên, đi thẳng vào trong thang máy.

Anh lười biếng xoay người, con người lộ ra một tia khó hiểu nhìn theo Duẩn Miên đang đi vào, sau đó khoe miệng giắt lên, nhếch môi cười bước vào thang máy làm cho Duẩn Miên kinh ngạc, trợn mắt nhìn.

Trong tài liệu có nói cô gái kia học ở học viện thiết kế thời trang GOGO danh tiếng, nhưng anh thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có quen biết với Duẩn Miên, chẳng lẽ tối hôm qua bọn họ đi chung?

Thang máy từ từ đi lên, Duẩn Miên đứng ở sau lưng Lôi Kinh, đột nhiên xông lên nắm lấy cổ áo anh, “Chuyện gì xảy ra? Anh và. . . . .”

"Buông ra!" Lôi Kinh ánh mắt sắc bén đảo qua.

Tiếng quát lớn làm Duẩn Miên giật mình, vội rút tay cái vèo về lại sau lưng, "Em có chút kích động, nhưng làm sao anh biết cô ấy ở chỗ này? Anh biết cô ấy? Các người biết nhau như thế nào? Tại sao em không biết?"

Duẩn Miên nói xong không quên đưa tay vuốt lại cổ áo của Lôi Kinh, giống như anh trai, mấy người bọn họ đều biến thái như vậy, chỉ sợ người khác động đến quần áo, thả rằng bị chạm đến thân thể cũng không được chạm đến trang phục.

"Nếu như là em gái anh! Anh sẽ đưa em đi Nam Cực!" Lôi Kinh chán ghét hất Duẩn Miên ra.

Vừa dứt lời, cửa thang máy “ding” một tiếng mở ra, phòng Tổng Thống to lớn, xa hoa hiện ra ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bị kéo lên giường làm hại** ba ngày ba đêm mà thành

"Bụp..Bụp..Bụp”

Duẩn Miên nhanh chân chạy ra khỏi thang máy, nhìn trước mắt chỉ có duy nhất một cánh cửa phòng dành cho Tổng Thống, hai tay nắm lại, hung hăng đánh.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, chỉ thấy một bóng dáng lẳng xăng nhảy vọt lên trước ngực Duẩn Miên, đánh loạn xạ, "Tiểu Miên. . . Cuối cùng cậu đến rồi! Tổ như vậy liền bị người ta hãm hại, thật uất ức, tổ mới hai mươi tuổi xuân xanh nha, về sau không qua khỏi ngày thành niên rồi, giống như muốn qua luôn ngày Quốc tế Phụ Nữ."

Đứng ngay cửa thang máy, Lôi Kinh lắc đầu kinh ngạc, ngày Quốc tế Phụ Nữ?

Duẩn Miên không ngừng vỗ vỗ sau lưng Tô Lạp bày tỏ sự an ủi, lơ đãng cúi đầu nhìn một chút, nhất thời trợn to hai mắt, ngón tay run rẩy chỉ vào cơ thể Tô Lạp, đôi môi phấn hồng nhỏ nhắn có chút run lên, "Trên người cậu là cái gì đây hả? Trúng độc?"

Tô Lạp không nói hai lời, động tác nhanh chóng dứt khoát, cánh tay trắng xanh đưa lên gạt đi khăn tắm, có thể thấy được toàn bộ cơ thể cô.

Cô đứng nguyên tại chỗ xoay một vòng, cắn răng nghiêng lợi gào thét: "Cậu xem đi! Tất cả đều là dấu đỏ, tổ nguyên rủa người đàn ông kia bị loét miệng, đời này sẽ không hôn ai được hết, cắn tổ liền bị gấu gặm!"

"Cậu. . . có mắc cỡ hay không hả? Trước tiên đem khăn tắm quần lên đi!"

"Làm sao vậy?" Tô Lạp cúi đầu nhặt khăn tắm trên đất lên, cầm ở trong tay, nhìn chung quanh một vòng. Không có ai nha, lúc này đứng ở vị trí của cô căn bản không nhìn thấy cửa thang máy phía sau.

Lôi Kinh nghiêng người dựa vào cửa thang máy, cảm thấy rất buồn cười, nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy cơ thể trần truồng của Tô Lạp. Toàn bộ thân thể kia trần đầy kiệt tác của anh, đột nhiên có một loại cảm giác thương thức tác phẩm nghệ thuật, càng xem càng vui tai vui mắt.

"Lap Lap! Quán lên! Nhanh lên một chút...quán lên đi!"

Duẩn Miên chột chột bấp dùi của Tô Lạp, nhưng cô lại không dám nói có người ở đây, một là cô bạn thân thiết bị nhìn trộm, hai là không thể làm mất mặt bạn tốt của anh trai, cô không có sự lựa chọn giữa hai người này nha.

Tô Lạp thấy Duẩn Miên cứ dậm dậm chột chột mình, dưng dưng nổi giận.

Hất khăn tắm ra, "Làm gì á? Dậm chết tớ thôi! Chết dưng tặng vòng hoa cho tớ, đưa cả trình tiết lên bàn thờ, lại còn ra về oanh liệt lắm. Những chấm đỏ này rất đau, tối hôm qua như thế nào không có cảm giác gì, làm loại chuyện này còn mang di chứng về sau đấy! Cậu còn dậm tớ?"

Tô Lạp thờ hồn hèn, sự tức giận bắn tán loạn, cầm khăn tắm quấn lên người, thế nhưng bộ dạng thê thảm, bất cứ ai nhìn qua đều sẽ có cảm giác là bị đàn ông kéo lên giường làm hại** ba ngày ba đêm mà thành!

"Đều do người đàn ông kia tối hôm qua, tớ độc ác nguyên rủa, vật kia bị chặt đứt, sau đó bị chó tha đi, kết quả chính là vĩnh viễn không có người nối dõi." Tô Lạp vươn tay, làm động tác như chém giết cá trên thớt.

"Miệng lưỡi độc địa"

Một giọng nói nam tính trầm ấm, dễ nghe vang lên. Tô Lạp kinh ngạc, tại sao lại có tiếng đàn ông, xoay người nhìn lại, không có ai cả, cô nhất thời sợ hãi ép mình dính sát vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không phải oan gia không đụng đầu

Đây không phải là do đêm qua quá nhiệt tình sao! Bạt mạng! Nhưng nãy giờ chẳng phải không có người à? Làm thế nào anh ta lại ở chỗ này?

Lôi Kinh tựa như Quỷ dữ cất bước, làm cho người ta dâng lên cảm giác như bị áp bức, tay bỏ vào túi quần đi tới trước người Tô Lạp, gương mặt tuấn tú tràn đầy tức giận.

Tô Lạp trong lồng ngực tim đập thình thịch, nhảy loạn xạ, cô thực sự gặp phải một năm xui xẻo? Không phải oan gia không đụng đầu? Quả thật là rất đúng nha, cô tự than thở với chính mình.

a

Lôi Kinh đưa hai cánh tay lên. ....đập "bốp" vào trên tường, nghiêng người tới trước, nhốt chặt lấy cơ thể Tô Lạp.

Tô Lạp cong người lên làm cho chiếc khăn tắm chỉ che được một nửa cái mông trắng nõn của cô. Toàn bộ cơ thể bị Lôi Kinh chống đỡ ở đằng trước, Tô Lạp mặc ít trang phục nên cô có thể cảm giác được một luồng hơi nóng đang bao phủ lấy mình.

Lôi Kinh nhìn vào Tô Lạp lúc này tựa như một con mèo, tự đáy lòng cảm thấy buồn cười, người nào tối hôm qua ở quán bar kêu gào ầm ĩ giờ lại hóa thành mèo hoang rồi hả ?

Cơ thể anh hướng lên trên người của Tô Lạp, đưa mũi ngửi, cái bộ dạng trắng trợn kia rõ ràng là không có chút kiêng nể nào.

"Kinh! Anh làm gì thế?"

Duẩn Miên tiến lên kéo lấy ống tay áo của Lôi Kinh, tại sao anh lại làm vậy với bạn của cô?

"Từ nơi nào đi vào, thì lập tức đi ra từ nơi đó! Cô ở lại!" Lôi Kinh đột nhiên quay đầu lại, ngón tay thẳng băng nhen nhóm lên tấm lưng trần của Tô Lạp.

"Anh muốn làm gì? Đừng có quá đáng! Anh có nhiều phụ nữ mà! Lạp Lạp không thích hợp với anh!"

Duẩn Miên lại tiến lên một bước, Lạp Lạp tuyệt đối không phải là người có thể cùng anh dây dưa, bất quá thì chơi đùa cũng được, nhưng...nhưng anh chính là cực kỳ đen tối, thăm thẳm như vực sâu, ngàn vạn lần không thể dính vào, ít nhất là bạn tốt của cô thì không thể được.

Lôi Kinh không thèm nhìn Duẩn Miên, cúi người lướt cánh môi ướt át lên bên tai Tô Lạp, nhẹ giọng nói cái gì đó.

Đứt lòi, đường cong lưng giác hoàn mỹ dựa sát lên người Tô Lạp, chống cằm lên vai cô.

Trong nháy mắt gương mặt Tô Lạp trở nên hoảng hốt, sau khi ổn định trở lại mới có thể quay đầu mở miệng.

"Tiểu Miên, cậu đi trước đi, không có chuyện gì đâu! Đừng lo lắng! Chúng tôi biết nhau từ trước, chỉ là...chỉ là, sau đó có một số chuyện cần phải nói." Trong lòng Tô Lạp rồi như tờ vò.

"Anh ấy đang nói này, tớ có thể yên tâm để cậu một mình ở đây không?" Duẩn Miên tức giận dùng dùng nhìn chăm chăm Tô Lạp.

"Không có chuyện gì! Biết nhau nhiều năm rồi! Chỉ là không nghĩ tới cậu cũng biết mà thôi, yên tâm đi đi!" Tô Lạp dốc hết sức nói thật bình tĩnh.

"Lạp Lạp, cậu nhất định phải coi chừng, anh ấy cũng không phải là người tốt lành gì! Có chuyện thì gọi cho tớ, còn anh, đừng...làm cái gì quá đáng với Lạp Lạp."

Duẩn Miên không yên lòng dặn dò, sau đó ném ánh mắt ngoan độc vào bóng lưng của Lôi Kinh, bấm nút thang máy.

Tô Lạp mất thấy thang máy khép lại, đột nhiên cảm thấy không khí càng trở nên nặng nề làm cô thở không ra hơi, chỉ còn sót lại hai người bọn họ, cảm giác thật sợ hãi.

Lôi Kinh nhìn cơ thể đang bị mình giam giữ, hướng đến đôi mắt to tròn của Tô Lạp, "Cô không phải cảm thấy tình cảnh bây giờ rất quen thuộc à? Cũng là cô ở phía dưới, tôi ở bên trên?" Dứt lời, anh kéo khóa miệng lớn dần, nở ra một đường cong vô cùng mê người.

Tô Lạp cắn chặt cánh môi, "Anh đang đề cập đến tối hôm qua?"

"Đương nhiên là tối hôm qua! Trên bồn rửa tay, trên sàn nhà, còn có trên giường lớn, đều là tôi ở trên cô, không thể không thừa nhận, cô chỉ là một người phụ nữ trẻ tuổi, nhưng lại rất hút hồn...Chẳng qua, lấy tư cách của một người phụ nữ, kỹ thuật của cô còn quá kém!" Lôi Kinh cúi đầu, trông mắt lóe lên sự đen tối nhìn chăm chăm ánh mắt tràn đầy tức giận của Tô Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Khống Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bắt đầu yêu thích sự ngây ngô của cô

"Ý của anh là? Tối hôm qua chính là Bò..Bò...là anh?" Tô Lạp không thể tin được nhìn tròn mắt tràn đầy đùa giỡn của anh.

*Chị gọi anh là "Ngưu Lang": cũng có nghĩa là trâu, bò. Theo mình hiểu trong trường hợp này chị nghĩ anh là trai bao cao cấp. =)))

"Không sai! Đúng vậy! Chỉ là không phải Ngưu Lang trong miệng cô, cô cũng không cần lo lắng vấn đề trả tiền cho tôi, Hạt Đậu Nhỏ, cô nghe hiểu chưa?" Lôi Kinh giễu cợt nhìn cô cười nhẹ.

Tô Lạp làn môi đang run rẩy, lông mi vẩy vẩy rung lên, đôi mắt mở to rung rung, dâng lên một tầng hơi nước. Trong nháy mắt lòng cô nặng trĩu, một tia kiên cường cuối cùng liền sụp xuống. Nếu như là ngoài ý muốn, cô có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng mà hiện tại, giống như không phải ngoài ý muốn.

Cô cho rằng chính bản thân mình bị xuân dược quấy phá mà đi gây chuyện, thì ra tất cả đều do anh sắp đặt, người đàn ông bí ối! Cái xuân dược chết người kia, toàn bộ là do anh cố tình làm nên.

"Chẳng lẽ đàn ông các anh không biết đêm đầu tiên của một người phụ nữ quan trọng thế nào hay sao? Anh cũng không biết mỗi người phụ nữ đều ấp ủ một hy vọng của riêng mình sao? Không phải là như thế này! Tuyệt đối không!" Khóe mắt ngấn nước, không nhìn được nữa mà rơi xuống.

"Lần đầu tiên, cô nên cảm thấy vinh hạnh khi cho tôi! Huống chi cô ở đây mong đợi cái gì? Gặp tôi! Cô không thể, cũng tuyệt đối không cho phép cô mong đợi cái gì nữa!" Lôi Kinh lơ đãng đến gần Tô Lạp, khóe miệng cười giễu cợt.

"Cút ngay, anh cho rằng anh là ai?" Tô Lạp đẩy cơ thể đang dán chặt trước ngực mình ra, chạy tới hướng cửa thang máy ấn nút.

"Muốn đi ra ngoài?"

Lôi Kinh xoay người, thân hình cường tráng nện từng bước từng bước hướng về phía Tô Lạp, trong thanh âm tràn đầy tức giận.

"Tại sao tôi muốn ở lại đây? Anh đừng tới đây, tôi cầu xin anh đừng tới đây!"

Tô Lạp lo sợ lui về hướng cửa thang máy, nhưng thang máy làm sao còn chưa tới, ở cùng một chỗ với anh, trong lòng thật sự rất sợ hãi.

"Đứng lại! Dám can đảm bước tiếp bước nữa, không cần khiêu khích tính nhẩn nại của tôi!"

"Dìng..."

Một tiếng động dễ nghe vang lên, Tô Lạp giống như thấy được tia hi vọng, đem toàn bộ uy hiếp của anh quăng ra sau đầu, sai bước chạy vào bên trong thang máy.

"A. . . ."

Bởi vì chạy quá vội, khăn tắm rơi trên mặt đất làm Tô Lạp bị vấp, mặc dù vào được thang máy, nhưng cũng té ngã nhào một cái, vừa nghe thấy âm thanh thang máy đóng lại thuận lợi, có chút vui mừng.

Cô ngồi dậy, cau mày xoa đôi chân trần.

"A. ...."

Nhìn trước mắt chợt hiện ra một đôi giày da cao cấp của nam, cô thét lên một tiếng, lôi khăn tắm lui về phía sau.

Lôi Kinh bộ dạng khát máu, ánh mắt nhìn chằm chằm Tô Lạp trên đất, dáng vẻ của cô ấy lúc này giống như. ....

Anh giống như nhớ ra cái gì đó. . . . một màn không muốn nhắc tới.

Nhặt lấy khăn lông, anh hung hăng ném lên thân thể trần truồng của Tô Lạp, từng bước một tiến tới gần cô, "Như thế nào? Thật muốn trốn. .... Tôi ngược lại muốn nhìn, cô có thể chạy trốn tới nơi nào đây?"

"Bỏ qua cho tôi! Đem băng ghi hình trả lại cho tôi có được hay không? Tôi không có làm gì anh hết! Chỉ là tối hôm qua ở quán bar làm hồng chuyện tốt của anh mà thôi, tối hôm qua tôi cũng bị mất đi rất nhiều, coi như là huê nhau, OK? Được Không?" Tô Lạp cố gắng duy trì giọng nói bình tĩnh, cơ hồ là đang cầu xin.

*Chị nghĩ anh là thằng lưu manh đây mà.

Đàn ông, Tô Lạp hiểu rất rõ rồi, dạng gì mà cô chưa từng tiếp xúc qua, người này lại càng đặc biệt nguy hiểm, trẻ tuổi, kích động, ham muốn cao, càn rỡ, tiêu tiền như nước, chính là mang cái mác này, một người nguy hiểm như vậy không thích hợp để cho cô giao thiệp.

"Băng ghi hình tôi sẽ cất kỹ, khi tôi vui sẽ trả lại cho cô, thế nào? Hiện tại tôi không nhớ để cô rời đi, bắt đầu yêu thích sự ngây ngô của cô."

Lôi Kinh nâng chiếc cằm nhỏ của Tô Lạp lên, kẹp giữa hai ngón tay, tùy ý vờn về chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phí qua đêm tôi sẽ thay anh trả

"Anh rất không. . . . !"

Lôi còn chưa dứt hoàn toàn, cô liền bị anh túm lên từ trên mặt đất, hơi thở bá đạo đánh tới, thân hình to lớn ngạo nghễ đè lên trên người cô.

Trong phút chốc anh bỏ nhào tới trước mặt cô, áp sát lên cơ thể trần truồng, hai bên mềm mại đầy đặn phía trên cơ thể sát với từng thớ thịt trên lồng ngực anh.

Lôi Kinh mím môi, sờ lên trên cặp mông tròn trịa, cô gái nhỏ đáng ghét này, cơ thể làm cho máu trong người anh cũng bắt đầu sôi trào.

"Như thế nào mới bằng lòng đem băng ghi hình trả cho tôi? Hoặc là, anh căn bản cũng không có? Anh đang gạt tôi?"

Tô Lạp đề phòng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, nếu như anh ta lừa cô, chẳng phải là rất thua thiệt sao? Cẩn thận vẫn hơn.

"Cô ở đây hoài nghi lời tôi nói?" Lôi Kinh nghiêng người liếm lên chiếc cổ trắng nõn của Tô Lạp.

Tô Lạp bị hành động của anh làm cho cả người run rẩy không dứt, cơ thể theo sự đùa cợt của anh rung lên từng hồi, nhắm mắt lại thật chặt, bàn tay vô lực đẩy lồng ngực mạnh mẽ của anh ra, "Đừng như vậy có thể hay không? Chúng ta quan hệ thế nào cũng không có, nếu không để tôi đi tìm cô gái hôm qua, cho cô ấy đi với anh, chi phí qua đêm sẽ thay anh trả. ...."

"Cô coi tôi là cái gì hả?"

Anh cơ hồ muốn nổi điên, nếu nói cô gái này ngu ngốc, có lúc còn rất biết vì bản thân mình mà tính toán, nếu nói cô rất thông minh, tuyệt đối đừng nên đề cập tới, chẳng lẽ cô không nhìn ra được, anh không thiếu tiền sao?

Thiếu hụt duy nhất chính là, cô gái này đùa giỡn với anh vào đúng cái ngày anh phải chịu đựng cảm giác tội lỗi khi giết chết chính đứa con của mình, ai bảo cô xui xẻo, đêm đó gặp phải anh!

Trò chơi đen tối, không có cô còn gì là đặc sắc?

Vừa dứt lời, cửa thang máy “ding” một tiếng mở toang.

Lôi Kinh vừa dừng lại động tác, thật là đáng chết, anh cư nhiên hoàn toàn bị mê hoặc bởi hương thơm trên tóc cô trong khi đang nổi giận.

Trông mặt lạnh lùng, sắc bén như chim Ưng lộ ra hơi thở nguy hiểm, đồng loạt quét qua những người đang đứng ở bên ngoài.

Chỉ thấy bọn họ liền ngoan ngoãn quay đầu đi.

Tô Lạp trên mặt đỏ bừng một mảng, bên ngoài thật là đông, nhiều người như vậy nhìn thấy cơ thể trần trụi của cô, vèo một cái, đầu rúc vào trong ngực Lôi Kinh, tuy là không muốn, nhưng mà giờ phút này không ai có thể giúp cô rồi.

Đưa tay dùng sức nắm lấy nếp áo sơ mi của Lôi Kinh, cô khe khẽ nói, "Đừng cử động, che lại, che lại cho tôi."

Lôi Kinh bị hành động bất ngờ của cô làm giật mình, cô không phải rất sợ anh sao?

Cúi đầu nhìn cơ thể đang dựa vào mình, anh nhặt chiếc khăn tắm bị rơi ở giữa hai người lên, quấn quanh người Tô Lạp, vòng tay qua eo ôm lấy cô.

"Anh muốn làm gì?"

Tô Lạp bị anh ôm vào trong ngực khẽ vấp chân, liền mất kiểm soát, theo bản năng ôm lấy cổ của anh, mặt cô đụng phải chiếc cằm cương nghị phía trước, cọ xát làm mặt đỏ tới tận mang tai.

Lôi Kinh bước ra khỏi thang máy, nghe cô nói liền dừng lại, "Đối với sự chủ động ôm ấp của cô, tôi chỉ có thể ghét bỏ hoặc là tiếp nhận, cô muốn tôi ôm khư khư cô ở trong thang máy cho người ta xem?"

"Đừng! Ngàn vạn đừng!"

Tô Lạp bả vai run lên, hai tay phe phẩy qua lại trước mắt anh, liền cúi đầu, thôi, ghét bỏ cái gì cô không ngại, cũng không quan tâm, nghe tai trái cũng qua tai phải rồi ra ngoài, việc chính yếu là phải đi ra khỏi nơi này.

"Vậy thì cầm miệng, nếu như muốn đi ra ngoài."

Dứt lời Lôi Kinh ôm nửa tấm thân trần của Tô Lạp đi ra đại sảnh.

"Tổng giám đốc tốt lành." Nữ nhân viên lễ tân cùng quản lý đại sảnh rồi rít cúi người cung kính chào.

"Ừm! Đi vào giải quyết một chút, nếu như ngày mai báo chí có tin tức gì không tốt, anh lãnh hậu quả." Dứt lời, anh ôm Tô Lạp sai bước hướng cửa khách sạn đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hai miệng rộng cắn giết anh

"Xin Lôi Tổng yên tâm, nhất định sẽ không xuất hiện loại tình huống đó." Tô Lạp quay đầu lại, chỉ nhìn thấy quản lý mặc bộ tây trang màu đen kia nhanh chóng chạy đến hướng thang máy.

Anh là Lôi Tổng ở đây? So với người quản lý nhỏ kia thì là cao hơn một cấp... làm Tổng quản lý sao?

Tô Lạp ở trong lòng anh giật giật, chỉ đại sảnh khách sạn cách đó không xa, "Anh mới vừa không nhìn thấy, mấy nữ nhân viên phục vụ đều ở đây bàn luận về anh...Anh không khỏi có chút quá đề cao bản thân mình, một Tổng quản lý khách sạn, chuyện nhỏ này mà cũng sợ lên báo sao? Trừ phi anh đi bộ đạp lên mìn, nổ đen sì sì, lúc đó nhất định lên! Anh tin hay không?"

Lôi Kinh cuộn tay thành nắm đấm, xác nhận chắc chắn, cô gái này thật sự không biết anh, hầu hết khẽ động, giọng nói thâm trầm, "Đó là việc của tôi, không có quan hệ gì với cô."

"ÀM...."

Tô Lạp chỉ lo nhìn nét mặt khó hiểu của anh, bất thành lĩnh bị đặt vào trong một chiếc Porsche mui trần màu hổ phách sang trọng, chẳng qua là đau một cái.

Sau một khắc, sắc mặt liền tràn đầy vui mừng, cô lại có thể may mắn ngồi lên chiếc xe tốt như vậy? Len lén vươn tay vuốt cửa xe, hận không được sờ nắn lên mỗi một chỗ, được nắm nó vào lòng bàn tay, biến nó thành vật sở hữu của mình.

Lôi Kinh đánh tay một cái khiến thân xe xoay tròn thành vòng lớn, mặt đất ma sát cùng bánh xe phát ra tiếng cọt xát thật lớn, vội vàng tăng tốc hướng ra đường cái, Tô Lạp nắm thật chặt cửa xe.

"Chậm một chút . . . . Chậm một chút. . . . ."

Lôi Kinh xoay người, trên mặt hiện lên sự chán ghét, có loại kích động muốn đem cô ném xuống xe.

Tô Lạp chợt quay đầu lại, hướng một bên cửa xe nhích lại gần, hai tay giữ lấy chiếc khăn tắm nhỏ trên người, hết cách rồi, lái xe nhanh như vậy, gió Đông Tây Nam Bắc cứ thổi vù vù, tựa như muốn thổi bay cả người cô, mẹ nó! Cái thời tiết khi này!

Chiếc xe thể thao màu hổ phách mở nóc với tốc độ rất nhanh, Lôi Kinh không hề hấn gì, ngược lại là Tô Lạp gặp nạn, tựa như cô đang giờ trò, bình thường đều đàn ông giờ trò với phụ nữ, hiện tại là cô tự giờ trò với chính mình.

Bị gió mạnh thổi khăn tắm bay lên, làm thế nào cũng không bịt kín được, nhưng mà cô phải che, nếu không bay ra khỏi xe, cô liền bị lộ hết rồi, thế nhưng mái tóc dài lại gây thêm phiền toái, lần đầu tiên cô cảm hận chính mái tóc của mình, cùng với gió cứ đánh tới tấp vào mặt cô.

"Cái đó! Phương hướng hình như không đúng? Nhà tôi. . . . ." Tô Lạp chỉ trỏ, căn bản không phải là đường đi về nhà cô.

"Thật sự rất ồn ào!"

Lôi Kinh đưa một tay cầm lấy vô lăng, tay kia để ở cằm, nhìn không ra đang suy nghĩ cái gì, gương mặt bình thản nhưng lông mày nhíu lại, có thể đoán được là anh đang cảm thấy rất phiền.

"Kéttttttt"

Đột nhiên đến con đường phía trước, Lôi Kinh nhẹ nhàng, chậm rãi đánh vô lăng quay một vòng, lần nữa bánh xe ma sát với mặt đất đột ngột thay đổi phương hướng, Tô Lạp mất thăng bằng, loạng choạng đầu đập vào cửa xe kiên cố.

"Anh có bệnh, anh bị động kinh! Mau đưa tôi về nhà, lái bảy lần rẽ tám lần làm cái gì!"

Tô Lạp ngẩng đầu lên nhìn gò má của anh, ôm ột kêu đau, nếu như đây là nhà cô, hai miệng rộng liền cắn giết anh.

Gió thổi từ từ làm mái tóc dài của Tô Lạp bay bay như múa, vòng lên uốn lượn, thoáng nhìn qua thật đẹp mắt. Khăn tắm ở trước ngực nửa kín nửa hở, một ít ở nơi cao vút lơ lửng hiện ra, làm cho người ta không khỏi dõi theo.

Lôi Kinh thu hồi ánh mắt chăm chú của mình lại, tiếp tục chuyên tâm lái xe, cô gái này như vậy là thế nào . . . . .

Hầu kết khê động, lạnh giọng cắn ra từng chữ, "Lời nói thô tục, Cô dám cả gan nói lại lần nữa xem?"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lá gan của cô từ đâu tới?

"Tôi nói đó thì sao?"

"Anh có bệnh....có bệnh.... Dù gì đi nữa vẫn là có bệnh!"

Tô Lạp trên mặt bị gió thổi, rướn cổ tức giận gào thét, thua thiệt vẫn là cô, chẳng lẽ còn không cho cô nói chuyện nữa sao?

"Kéttttttttt"

Một tiếng vô cùng chói tai vang lên, chiếc xe đột ngột dừng lại, sườn xe lắc dữ dội, Tô Lạp bị hất lên trên, đầu hoa mắt choáng.

"Cô kia, lá gan của cô từ đâu tới? Nói. ...."

Lôi Kinh nghiêng người qua, bàn tay hung ác như muốn cấu xé, cơ thể nhỏ nhỏ bị anh nắm gọn trong lòng bàn tay, bóp lấy cổ Tô Lạp, sắc mặt nhất thời xanh mét, tròng mắt đen lóe ra luồng hơi lạnh lẽo.

"Tôi đã nói đến lần thứ hai rồi, không nghe rõ là chuyện của anh, dù sao miệng tôi chỉ có thể nói vậy thôi, anh thích làm sao thì làm, muốn chém giết, muốn róc thịt cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được, tôi khinh! Loại người cặn bã như anh." Tô Lạp liều mạng ôm lấy cánh tay rắn chắc kêu gào.

Không chút sợ hãi con người lạnh lùng của anh, cơ thể quan trọng nhất cũng đã bị trúng mũi tên rồi, còn có cái gì đáng sợ nữa? Đột nhiên cô hiểu ra, lòng tốt... con mẹ nó, bị người ta khi dễ, tất cả đều là sự thật, nhìn đi, anh ta không nói nên lời, xem ra hình tượng cộp cái này của cô đáng được Quốc gia khen ngợi.

"Cô...."

Lôi Kinh có chút ghen tức, hung hăng bóp cổ của cô, đột nhiên hiện tại có ý nghĩ muốn trừng phạt, hận, rất là hận, nhưng không thể, vẫn chưa tới thời điểm. Huống chi ở còn ở trong nước, anh tuyệt đối sẽ không làm việc ác dù chỉ một lần, cho dù có mất kiên nhẫn, cảm phẫn đến đâu đi nữa.

"Xuống xe."

Lôi Kinh bực tức vung tay lên, đem Tô Lạp đẩy sang một bên, mạng của cô gái này, hiện tại tự mình định đoạt.

Tô Lạp nhìn con đường phía trước, đó là đi nơi nào cô không biết, dù sao đi nữa thì cũng cách nhà cô cực xa rồi, xa tới nỗi tìm không ra phương hướng, nhưng mà cô không tin mình không thể quay về nhà. ....

"Tốt! Tôi xuống xe!"

Tô Lạp nói xong, khoe miệng mỉm cười mở cửa xe, mũi chân trần trụi vừa mới chạm vào một phần xi măng thô ráp trên mặt đường, chiếc xe "vèo" lao đi.

"A ....."

Tô Lạp thét lên một tiếng thê thảm, ôm ngực ngã lại trong xe, có loại cảm giác vừa đi đến Quỷ Môn quan, buột miệng chửi rủa, "Anh bị điên sao?"

Đã để cho cô xuống xe, mũi chân vừa chạm đất lại đột nhiên vội vàng khởi động, anh muốn cô chết sao? May mắn là bình thường cô có tập đi thăng bằng trên bục chữ T, nếu không lúc cấp bách vừa rồi nhất định sẽ bị té nhào.

Lôi Kinh đối với lời nói của cô tựa như mất điếc tai ngơ, vẫn mím chặt môi lái xe.

"Anh bị điếc sao? Nói chuyện đi!"

Tô Lạp nhìn bóng đường cao tốc dần dần kéo dài về phía sau, tim đập bịch bịch hồi hộp, tại sao anh vẫn không nói tiếng nào, để cô xuống xe nhưng mà không ngừng lại, anh rốt cuộc muốn làm gì?

"Tôi hi vọng nhìn thấy cô có chí khí nhảy xuống."

Lôi Kinh tập trung lái xe, hơn nữa có chút cố ý giảm tốc độ xuống, không thèm nhìn Tô Lạp một cái. Anh sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cảm giác mình không được yên tĩnh, rất không thích ứng, loại phụ nữ này ngày sau dạy dỗ, chắc hẳn rất phiền toái, xem ra anh muốn bỏ công sức.

Tô Lạp nhìn tốc độ của chiếc xe này, so với chiếc xe taxi số 11 kia và chiếc xe mới đổi ở nhà cô vẫn còn nhanh hơn gấp mười mấy lần!

"Anh nói để cho tôi như vậy nhảy xuống xe?" Tô Lạp không dám tin, miệng há to.

"Lập tức đi xuống!" Lôi Kinh không nhịn được nhíu mày.

"Tôi với anh có thù oán sao? Chính gương mặt này, bộ dạng này của tôi là thật xin lỗi anh rồi! Anh rất nhầm lẫn có phải hay không? Nếu là ở trong ngõ hẻm nhà chúng tôi, bộ dạng này của anh, nhất định là phải chết anh biết không?"

Tô Lạp đưa tay ngăn gió đang thổi bay tóc, nhìn cái khuôn mặt kia, môi mím chặt đến gần mạng tai, nét mặt ngày càng hung hăng.

Lôi Kinh nghiêng người, ngón tay mảnh khảnh xoa xoa mi tâm, sự nhẫn nại của anh có giới hạn.

Hung ác bắt lấy cánh tay của Tô Lạp, diện mạo tràn đầy vẻ dữ tợn, có thể thấy được giờ phút này anh phần nộ cỡ nào, hôm nay anh làm sao vậy? Cur nhiên bị một Hạt Đậu Nhỏ mắng mắng lần.

"Anh....Anh...Anh làm gì thế?"

Tô Lạp hoảng sợ nhìn anh thả hai tay ra khỏi vô lăng, chạy tốc độ nhanh như vậy, anh không lái xe, hai cái tay kéo cô là muốn làm cái gì?

Chương 23: Thích chơi tính mạng của Người khác

"Sợ sao?"

Lôi Kinh quay đầu lại, liếc mắt nhìn con đường phía trước, chỉ thấy mũi chân nhấp nhup nhẹ nhàng khổng chế chân ga, tốc độ xe chẳng hề chậm lại chút nào, ngược lại còn nhanh hơn, chỉ là vẫn trong tầm kiểm soát của anh, rất ổn, rất ổn.

"Anh không muốn sống nữa sao? Lo lái xe đi. ....tôi không có gan liều mạng đâu, tôi đã làm sai điều gì thì nói xin lỗi là được, cái người này....điên rồi!"

Mỗi cô có chút run lên, nói chuyện đã không thể nào lưu loát, mặc dù cô không nên gặp phải cảnh ngộ này, nhưng tính mạng còn chưa đến mức không cần, cái này nếu liên quan đến tính mạng, cuộc sống của người nào cũng không dễ qua.

"Lời của tôi nói anh không nghe thấy sao! Chú ý lái xe, đừng kéo tôi!"

Tô Lạp nhắm mắt lại không dám nhìn, lớn tiếng kêu lên, gạt cánh tay đang siết chặt lấy tay mình ra.

"Liều mạng? Cô còn chưa xứng để cho tôi liều mạng "Vớ cô"! Chẳng qua tôi ngược lại rất là thích chơi tính mạng của "Người khác."

Lôi Kinh khoe miệng nhếch lên cười quỷ dị, đáy mắt hiện lên một làn sóng yên tĩnh.

"Tự mình không có dũng khí nhảy xuống, như vậy cô rất vinh hạnh là người phụ nữ đầu tiên được tôi tự tay ném xuống, chỉ trách cái miệng nhỏ này của cô, hôn lên đủ ngọt, nói chuyện đủ độc."

Dứt lời, anh nghiêng người qua, hung hăng cắn đôi môi Tô Lạp một cái, trong miệng dâng lên một cỗ tanh tanh, không hề phòng bị, ánh mắt Tô Lạp vẫn đang bị sự đụng chạm khe khẽ kia thu hút, anh đột nhiên nhân ga lóe lên một cái, siết chặt cánh tay cô đến đau rất rồi vùng lên ném thẳng cô ra bên ngoài.

"Cô gái.....hẹn gặp lại....hy vọng cô có thể nhớ bài học này!"

Xe đột nhiên tăng tốc, chân ga bị giẫm vô cùng mạnh mẽ, tiếng tua-bin bị xoáy lại vang lên cao vút, tiếng kêu cũng rất hấp dẫn! Giống như người lái xe.

Tô Lạp bị vứt xuống, lăn đến mười mấy mét trên đường, trong nháy mắt chiếc xe thể thao gầm lên một tiếng bên tai cô, nhất thời làm đầu đau muốn nứt.

"Ừ. ...."

Rên lên một tiếng kêu đau, cố gắng từ dưới đất bò dậy, nhưng trên đùi rất đau. ....thật sự là rất đau. Trên trán bị cục đá kéo lê một cái, vết thương chảy máu đầm đìa, từng giọt máu tươi đang nhỏ xuống, rơi vào đôi tay bị mặt đất cọ rách nát.

"Làm thế nào? Làm thế nào. ...."

Tô Lạp nhìn con đường lớn khá dài, một chiếc xe con cũng không có, hơn nữa cô giống như làm sao cũng không đứng dậy nổi, giọng nói ngày càng yếu dần, cuối cùng một tia tức giận cũng không nghe được.

.....

Quang cảnh thành phố dưới bóng đêm sẫm sỡ mây tia mang theo vài tia chớp lóe lên rồi biến mất tựa như đang chạy trốn.

Một chiếc Audi R8 đen tuyền bóng loáng phóng nhanh trên đường, phía sau xe Lôi Kinh ngồi loay hoay với chiếc máy tính xách tay, vẻ mặt rất chuyên chú, đôi lông mày tuấn lãng nhíu lại, vẻ mặt hơi toát lên thái độ lạnh lùng, so với người có học thức cao tương đối giống nhau, mỗi ngày cũng cần phải có chút thời gian bận rộn.

Đuẩn Trạch nhìn ngón tay anh ấy bay múa trên bàn phím, khớp xương khẽ cong lên, tuy nhiên đó lại là những ngón tay thon dài mạnh mẽ, không thể phủ nhận, đây là một đôi tay tài giỏi, có thể hô mưa gọi gió, làm biến động thị trường, nắm giữ cuộc sống của hàng ngàn công nhân viên. Phụ nữ tốt nhất nên làm anh ta vui lòng, còn nếu như chọc giận anh thì cả đời khó giữ được tính mạng.

Bất tri bất giác xe đã đi đến nơi phồn hoa, sầm uất nhất trong thành phố, khách sạn trước mắt được lấp đặt những trang thiết bị mà hai chữ xa hoa không thể hình dung nổi, tài xế đang ngồi phía trước vội chạy xuống mở cửa xe.

“Tổng giám đốc Lôi! Đến rồi!”

Ngón tay thon dài của Lôi Kinh gõ gõ “cách cách” lên bàn phím máy cái, gấp máy tính xách tay lại, cất bên trong một chiếc hộp tinh xảo có khóa mật mã.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lâm Khả Phàm trở về trước

Lúc này dáng vẻ của Lôi Kinh không phóng đảng hay ngang ngạnh giống như bình thường mà nghiêm nhiên toát lên thần thái của một doanh nhân ở trên thương trường.

Quần tây dài đứng tiêu chuẩn phủ lên trên đôi giày da bóng bảy mới tinh, chiếc áo tây trang hiệu GUCCI của Ý được cắt tỉa tỉ mỉ, chiều rộng cổ tay áo còn dư ra vừa đúng một xen-ti-mét, vóc dáng mạnh mẽ, rắn rỏi. Cách ăn mặc rất phù hợp với sự giàu có và địa vị của anh.

Khi anh vừa nhấc bước chân thì vệ sĩ phía sau đi theo thật sát hai bên, gương mặt lạnh tanh, không cho người khác đến gần dù là nửa bước.

"Tổng giám đốc Lôi đã lâu không gặp! Hiện giờ sự nghiệp đang lên mà vẫn bớt chút thời gian đến đây, chính là may mắn của tôi! Mẹ của cậu gần đây có khỏe không? Nghe nói lại có một mảnh đất muốn bán đầu giá." Đại sảnh nguy nga lộng lẫy, hai người từ chỗ thang máy cá nhân đi ra.

"Nhờ phúc của ông, mẹ tôi rất khỏe! Về phần mảnh đất, thứ lỗi cho tôi không thể trả lời!" Lôi Kinh xoay người lại, tay phóng khoáng cắm vào túi quần, trả lời người vừa tới.

"Tổng giám đốc Lôi có thể nể mặt uống một ly hay không? Vụ đất đai còn phải nhờ vào mẹ của cậu." Nói xong một ly rượu đưa tới trước mặt anh.

Không biết ông ta có cố ý cầm không vững cái ly hay không, toàn bộ chất lỏng bên trong sóng sánh, bắn hết lên người anh, ướt nhẹp một mảnh.

Vệ sĩ muốn tiến lên, Lôi Kinh phát tay ngăn lại.

Nét mặt bình thản, không thèm quan tâm móc ra chiếc khăn trắng, nhẹ nhàng lau sạch rượu bám trên tay, sau đó đem ly rượu cùng chiếc khăn bẩn nhét vào trong tay ông ấy, trông mất ăn chữa suy nghĩ khó nắm bắt, khẽ mỉm cười, "Bên trên còn có người đang chờ, tôi đi trước..."

"Xin chào, anh khỏe chứ? Hoan nghênh đến khách sạn của chúng tôi," cửa thang máy mở ra, âm thanh cung kính của nữ nhân viên phục vụ truyền đến.

Lôi Kinh cùng Duẩn Trạch nhanh chóng đi ra, sải bước đi đến gian phòng đã thuê trước.

Cửa phòng sang trọng bị đẩy ra, Lôi Kinh vừa tiến vào, liền thấy Lâm Khả Phàm trong tay cầm một chiếc điện thoại di động, cau mày nhìn màn ảnh.

"Chắc hẳn anh là Tổng giám đốc Lâm, rất vinh hạnh."

Lâm Khả Phàm cất điện thoại đi, vươn tay, "Tổng giám đốc Lôi! Ngưỡng mộ đã lâu."

.....

Trong bệnh viện thành phố, Tô Lạp trên trán dán băng gạc, vết máu đỏ tươi thẩm thấu ra miếng băng trắng, thoạt nhìn giống như một nụ hoa kiều diễm đang chớm nở.

Xoa cái trán đau rát, trong đầu toàn bộ đều là hình ảnh của người đàn ông liều mạng kia, trong vòng một đêm, hình như đến nửa đêm mới đúng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, vì sao cô lại bị đối xử tàn nhẫn như vậy?

Nếu như khi đó cô té ở trên đường, bị xe chạy nhanh đến cán chết thì làm thế nào?

Không dám tưởng tượng!

"*/+#@~. . . . ." Một chuỗi tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

"Một người tên là Lâm Khả Phàm nhắn tin cho con!" Mẹ Tô Lạp cầm điện thoại trên tủ lên, nói.

"Người nào?"

"Mẹ...mẹ nói người nào?"

Tô Lạp linh hoạt bật dậy, tuy là cả người bị thương đến nhe răng trợn mắt, nhưng bộ dáng rõ ràng là khó nén sự hưng phấn, cặp mắt trừng to tựa như hai viên pha lê trong suốt có linh khí, dường như là muốn đem điện thoại ở trong tay mẹ cô bắn thủng qua.

"Đưa con.....mẹ nhanh đưa điện thoại cho con."

"Làm gì mà hưng phấn thành ra như vậy? Cũng không biết học cách dè dặt, cả ngày con điên điên khùng khùng thành cái dạng gì hả?" Mẹ Tô Lạp trừng mắt, nhưng vẫn đưa điện thoại tới.

"Con không dè dặt? Còn không phải là từ trong bụng mẹ mà ra sao, đều là mẹ với mấy giáo sư đổ vào người con...con chỉ phụ trách lớn lên, dè dặt với con không có quan hệ xu nào?" Tô Lạp đầu môi không vui bắt đầu tra tin nhắn.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: KHuấy động tuyến phòng thủ tận sâu trong lòng

Lạp Lạp, anh vừa về nước, ngày mai lại đi! Tôi nay liền lạc anh, Khả Phàm.#

"A!"

"Mẹ mau đến xem!" Tô Lạp giọng điện thoại di động, khó nén vẻ mặt kích động.

"Con nói người kia, anh ấy trở lại! Cưng nhiên tìm con? Làm thế nào?" Tô Lạp cắn ngón tay, kích động đến độ nhìn đầu ngón tay cũng dễ dàng cắn đi.

"Có thể làm sao? Tốc độ nhanh nhất mang về cho mẹ xem qua, con rề tương lai này phải nhìn được một chút, đúng không Lạp Lạp?" Mẹ Tô Lạp tính toán trong bụng, cười to.

"Ngày sinh tháng đẻ của người ta còn chưa so qua! Con trước liên lạc với anh ấy đã!" Nói xong liền bắt đầu bấm điện thoại.

.....

Trong khách sạn. ....

Lâm Khả Phàm đưa tay nhẹ nhàng kéo cổ tay áo ra một chút, nhìn đồng hồ, rồi nhìn chăm chăm điện thoại di động ở một bên.

Thấy nó vừa rung lên, Lâm Khả Phàm khoe miệng cười nhẹ, ngừng đầu ý bảo Lôi Kinh tiếp tục, rồi nhanh chóng bắt máy, "Là Lạp Lạp sao?"

"Lạp Lạp. ....?" Lôi Kinh cau mày, chớp mắt một cái, ngay sau đó để ly rượu xuống.

"Làm sao lại bị thương?"

"Anh dặn dò cái gì em quên hết rồi sao? Bớt gây sự với những người đàn ông khác, bị ném xuống xe mùi vị dễ chịu lắm sao?" Lâm Khả Phàm hét lên, đuổi ngón tay ra nhéo mi tâm.

"Anh.....không phải cố ý mắng em! Anh lập tức qua đó."

Phía bên này, trên giường bệnh Tô Lạp rất xúc động, anh mừng, cô sẽ không tức giận, vì cô biết đó là biểu hiện của sự quan tâm.

Cô muốn gặp anh, nhưng bất chợt cảm thấy sợ hãi, nếu như không gặp người đàn ông kia, không có bị anh ta ăn, cũng không bị ném xuống xe như vậy, ... những việc đó không nên xảy ra, hiện tại khẳng định cô sẽ mừng rỡ, tại chỗ quay một trăm vòng, ầm.....! Quý xuống đất cúng bái Mao chủ tịch.

"Tổng giám đốc Lâm liên hệ với ai? Bạn gái?"

Lôi Kinh ngón tay mảnh khảnh trắng nõn cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng lay động, nhìn không ra bất kỳ gợn sóng nào trên mặt.

"Không khác biệt lắm!" Lâm Khả Phàm dứt lời, cầm lên ly rượu đỏ.

Không khác biệt lắm? Lôi Kinh nhai đi nhai lại bốn chữ này, ngón tay vỗ lên chiếc cằm cương nghị, nét mặt suy tư, nhếch mép cười, cùng Lâm Khả Phàm chạm ly.

Thang máy đang chậm rãi đi xuống.

"Hẹn gặp lại ngày sau."

"Cám ơn." Lâm Khả Phàm dứt lời, nhận lấy chìa khóa xe từ nhân viên khách sạn, vội vã rời đi.

"Trạch, mình đi trước, có chuyện cần làm." Tròng mắt Lôi Kinh dăng lên một tầng ánh sáng lạnh, trong đêm tối, giống như có năng lực làm chúa tể muôn loài, ngồi vào chiếc Audi R8 "Đen tuyền."

Nổ máy xe, đồng thời lấy tai nghe không dây cắm vào tai phải, "A Quyền! Mau liên tuyến ngay lập tức, cho người theo dõi vị trí cái điện thoại kia!" Môi mím khe hở, tròng mắt lóe ra mười phần chắc chắn, đuổi theo chiếc R8 "Màu trắng."

Cái câu "không khác biệt lắm" kia, khuấy động thật sâu ở tuyến phòng thủ trong lòng anh, cảm giác tương tự như mình bị người ta xâm lấn, rất không thoải mái! Anh tuyệt đối không cho phép!

Bệnh viện thành phố, Tô Lạp nhả hết kim tiêm trên tay, thận trọng bước xuống giường.

Dưới bóng đêm trên đường, một chiếc Audi R8 màu trắng lao nhanh như tên bắn, Lâm Khả Phàm cau mày nhìn đường phía trước, đột nhiên điện thoại di động kêu lên, lấy dây nghe cắm vào trong tai, "Làm sao vậy Lạp Lạp?"

"Chúng ta đi ra ngoài ăn một chút gì đi! Em thật đói!" Tô Lạp giọng nũng nịu.

"Được! Em cẩn thận một chút, xuống dưới đi! Anh đến ngay, xe của anh là một chiếc. . . . ."

"Em biết rồi, ở Pháp đã nghe anh nói qua Audi R8 mà! Ra cửa là gặp thôi. . . . ." Tô Lạp vui mừng cúp điện thoại rồi cầm quần áo lên đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tôi với anh không quen, làm ơn buông ra

Tô Lạp nhanh như mèo, ả nấp bác sĩ và y tá, chạy xuống lầu thấy người nhà bệnh nhân tụ tập liên lần vào đi bên cạnh. Tất nhiên, cũng không có người hỏi, liền thuận đường đi theo người ta xuống dưới.

Chỉ để lại trên giường bệnh một mảnh giấy nhỏ viết vài chữ to đùng, "Tôi sẽ quay trở về, khỏi cần đi tìm."

Cửa bệnh viện sáng trưng một mảnh, người lui tới cũng rất nhiều, liếc về phía dưới bóng cây, xe cộ đông đúc, khi thấy một chiếc Audi R8 sừng sững đậu trước cửa, Tô Lạp chịu đựng đau đớn chạy tới.

"Ai ai ai! Tự mình ra mở cửa xe cho em không được hả? Thời gian quá dài nên không còn được đối đãi như xưa sao!" Tô Lạp cắn môi, có chút ngượng ngùng nói ra, nhưng chính là trống ngực của cô cũng đập thành thịch không thôi, muốn gặp được anh.

Trong xe, Lôi Kinh chậm rãi hướng phía cửa xe phun ra một vòng khói thuốc, cô gái này thẹn thùng như vậy còn làm về ta đây, muốn cho ai xem?

Kiểm xe có màu tối, căn bản không nhìn thấy người ở bên trong, chỉ là một bóng dáng, hơn nữa bên trong hình như là có khói thuốc bay, Tô Lạp cau mày, chẳng phải là anh không hút thuốc sao?

Cửa xe theo ánh mắt kinh ngạc của cô từ từ mở ra.

Chỉ cảm thấy mùi thuốc lá xông vào mũi chính là mùi vị thuần túy, loại này căn bản không phải làm cho người ta cảm thấy thư giãn, ngược lại còn làm cho tinh thần trở nên kích động hơn.

Cô hưng phấn mở cửa muốn lên xe, nhưng không như mong đợi, gương mặt âm trầm lạnh lùng xuất hiện trước mắt cô.

"A! Thế nào lại là anh!" Tô Lạp hoảng sợ tròn to đôi mắt, che miệng lui về phía sau.

Lôi Kinh tự nhiên như thường mở cửa xe bên kia, cởi áo khoác tây trang xuống, ném lên ghế ngồi, trên người chỉ còn lại chiếc áo sơ mi màu phấn nhạt bao phủ lấy lồng ngực to lớn, kêu gọi.

Vòng qua đầu xe đi tới Tô Lạp đang run rẩy trước mắt, ngón trỏ hung hăng đặt lên cằm của cô, "Thật bất ngờ? Hoặc là, không phải người đàn ông cô đang mong đợi kia khiến cô rất thất vọng?"

"Ngoài ý muốn! Rất là ngoài ý muốn! Anh cứ ngay!"

Cô quật cường lắc đầu, nện từng bước tập tễnh hướng về phía bệnh viện đi tới.

Lôi Kinh vung tay lên một cách dễ dàng, bắt lấy cánh tay của cô, bàn tay đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lực đạo mạnh mẽ vụn qua, buộc cô nhìn thẳng anh, "Cô xác định có thể thoát khỏi tầm mắt của tôi."

"Làm gì? Không xong thật sao? Tôi với anh không quen, xin buông ra." Cô trừng mắt nhìn cái khuôn mặt đáng ghét kia.

"Không quen sao? Còn phải như thế nào mới tính quen thuộc?" Anh khom người, tầm mắt hạ xuống bên dưới một chút, lộ ra vài tia mập mờ.

Một cổ cảm giác áp bức mãnh liệt đánh tới, trên người anh giờ phút này tràn ngập mùi thuốc lá mê người, cô nhắm mắt hít hít, "Tôi với anh là người lạ không đúng sao? Không lẽ chơi đùa thế này anh cảm thấy rất vui? Nhìn xem bộ dạng của tôi bây giờ, cho dù có đắc tội với anh, nhưng kết quả thế này không phải là rất thâm rồi ư? Còn chưa đủ?"

Lôi Kinh nhìn chiếc Audi R8 màu trắng từ đằng xa đang chạy đến, trong con ngươi lộ ra tia hài hước, khóe miệng nhếch lên một đường con càn rỡ, "Đi nhiên chưa đủ! Cái cô gái nhỏ này, từ khi vừa chạm vào, tôi liền cảm thấy yêu thích không buông tay."

Thoáng nhìn rồi nhẹ nhàng kéo cơ thể của cô qua, ôm lấy, một cánh tay chặt chẽ giam giữ trên đầu cô, áp bức khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực anh, đi tới xe.

Miệng, mũi của cô toàn bộ áp sát vào người anh, muốn động, nhưng không thể động dậy được, hình như cảm giác hít thở không thông đang kéo tới rất mãnh liệt, sự sợ hãi xông lên đầu.

Đây là thế nào?

Thật không xong rồi sao?

Cô sợ! Đêm hôm như vậy gặp mặt anh, không phải gặp, anh lại có thể biết cô ở bệnh viện này? Sợ, lần đầu tiên cảm thấy tràn đầy sợ hãi đối với một người như vậy.

"An phận ngồi yên."

Cô tròn mắt muốn leo ra khỏi xe thì "phịch" một tiếng.

Anh nhanh chóng đóng cửa xe lại, hơn nữa còn ấn nút khóa trên chiếc điều khiển từ xa, tất cả động tác làm liền một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Không cho phép nhận

"Anh đang làm gì thế? Đẻ cho tôi đi xuống!" Cô tức giận, đập phình phịch lên ghế ngồi.

Bộ dạng tự nhiên kia làm cô cảm thấy rất không thoải mái, tối nay ở cửa bệnh viện gặp anh tuyệt đối không phải là một sự trùng hợp, anh muốn làm gì, trong lòng cô một chút cũng không biết.

Lôi Kinh không để ý đến cô, trông rất sâu như hồ băng nhìn ra bên ngoài xe, quả thật, một chiếc Audi R8 màu trắng dừng ngay sát xe anh.

Tô Lạp thấy Lôi Kinh cười quỷ dị, liền liếc mắt nhìn theo anh, một chiếc Audi R8 màu trắng vừa dừng lại, người bước xuống là.....

"Khả Phàm! Khả Phàm, em ở đây!"

Cô lật đặt muốn thoát ra khỏi ghế xe, lướt qua cơ thể của Lôi Kinh, hướng về phía cửa xe mà đánh, dốc sức đập lên tấm kính, nhưng sau đó liền phát ra thanh âm buồn buồn, người kia vừa thoáng qua trước mắt cô rồi chạy thẳng đến bệnh viện.

"Ngồi xuống!"

Trông rất Lôi Kinh bắn lửa giận ra tán loạn! Cô gái này thật sự rất là phách lối, rất thiếu dạy dỗ, dám can đảm giẫm lên ghế ngồi trên xe, một chân quỳ lên người anh, hoàn toàn không để ý đến sự hiện hữu của anh, hướng ra người đàn ông bên ngoài mà hét.

"Để cho tôi xuống xe! Tôi van xin anh!" Giương mặt của cô lúc này héo úa như hoa tàn, trông rất khó coi, nghẹn ngào xoay người lại van xin anh.

"Xuống xe đi tìm người đàn ông kia sao?" Anh lười biếng vươn ngón tay, chỉ Lâm Khả Phàm đang đứng ở cửa bệnh viện.

"Tôi nay tôi phải gặp anh ấy, nếu không anh ấy muốn về lại Pháp....." Cô không chút nghĩ ngợi, gạt đầu như bằm tòi đáp.

"Cô tạm thời không có quyền quyết định được gặp ai! Ngoan ngoan ngồi yên! Xuống xe! Nghĩ cũng không được nghĩ!" Bàn tay vung lên, đẩy cơ thể cô ra, nổ máy xe, từ bên cạnh Lâm Khả Phàm nhanh chóng xẹt qua, nhấc lên một luồng khí lạnh phóng vụt đi.

"Tôi muốn xuống xe." Tô Lạp đập người vào cửa xe, mắt thấy bóng dáng của Lâm Khả Phàm dần lùi về sau, cuối cùng biến mất, nhất thời muốn khóc lên.

"Câm miệng! Không cho phép kêu gào!"

Anh cắn chặt răng lập tức đập thắng, xe dừng sát ở dưới bóng cây ven đường.

Tô Lạp đang nhắm mắt, bị tình huống bất thành linh xảy ra làm giật mình, thấy anh nhích lại gần, bị dọa sợ đến mức vội vàng nép sát người vào thành xe.

"Anh muốn làm gì? Tôi bây giờ là bệnh nhân!" Hét lên một tiếng cương quyết, cô đề phòng che thân thể lại.

"Cô cảm thấy tôi muốn cô như thế nào?" Lôi Kinh vốn là rất giận, nhưng nghe lời của cô có chút buồn cười, cô gái này không khỏi đánh giá bản thân rất cao, một dòng cảm xúc thú vị dâng lên, anh có thể có tâm tư như thế nào?

"Không phải là muốn. . . . Cái gì hả?" Tô Lạp mở một con mắt ra, nhử mày.

"Vóc dáng của cô chỉ xứng nằm trong tốp những người phụ nữ dự bị của tôi thôi! Đừng nghĩ nhiều!" Anh nhin không được cười lên, đặt cùi chỏ lên trên vô lăng, nhìn ra bên ngoài.

Nghe anh nói như vậy, Tô Lạp cứng nhắc buông cánh tay xuống, thì ra là cô suy nghĩ nhiều!

Đúng vậy! Người đàn ông này nhất định có rất nhiều, rất nhiều phụ nữ! Có lẽ cô trong mắt anh cũng không phải xuất chúng hơn người, đêm đó chỉ là do say rượu mất lý trí cộng thêm trả thù nữa!

Nhìn gò má cương nghị của anh, lạnh giá rõ ràng, không thể không thừa nhận, người đàn ông này đáng đáp thật sự là không thể bắt bẻ, Thượng Đế ban cho anh tất cả những gì hoàn mỹ nhất, nụ cười này, nhìn kỹ thì thật ra cũng rất âm áp .

Không gian bị thu hẹp trong sự yên tĩnh, điện thoại của Tô Lạp đột nhiên vang lên, phá vỡ sự yên ắng khó có được này.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là liếc mắt nhìn Lôi Kinh, quả nhiên, nụ cười âm áp vừa nãy đã biến mất, thay vào đó chính là bộ dạng lạnh lùng như băng.

Một đôi tròng mắt hướng đến chiếc điện thoại như muốn tuyên chiến, môi mòng khê mở, "Không cho phép nhận!"

"Tôi muốn nhận."

Cô vừa theo dõi anh, vừa lấy điện thoại ra, cẩn thận nhấn xuống phím nhận!

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Trừ phi tôi không muốn

"Một câu nói đến lần thứ hai thật rất phiền!"

Lôi Kinh hung ác vung tay ra, mùi thuốc lá theo đó đánh tới, trong tích tắc, chiếc điện thoại đã rơi vào trong tay anh. Ngay sau đó, “vèo” một cái không thương tiếc, hung hăng ném nó ra ngoài, nhìn áo sơ mi uồn ẻo nhũn lại có thể đoán được anh đã dùng bao nhiêu sức mạnh.

"Làm sao anh có thể như vậy? Anh đâu phải là gì của tôi? Tại sao lại đi xen vào chuyện của người khác? Anh rất nhầm chán anh biết không?" Tô Lạp nghẹn ngào, cơ thể run rẩy, tại sao lại có loại đàn ông ngang ngược thế này, hơn nữa cô cho rằng, họ thật sự không có chút quan hệ nào .

"Tôi là người đàn ông của cô! Như thế nào cô quên rồi sao? Cô nên nhớ kỹ trong lòng, đêm đó cô cũng là người phụ nữ của tôi rồi, trừ phi tôi không

muốn, nếu không thì trung thành với tôi một chút!" Lôi Kinh nắm lấy bả vai đang run lên vì khóc của Tô Lạp, quát lớn.

"Không phải. . . Tôi không phải. . . ." Cô vùi đầu vào đầu gối.

Lôi Kinh gắt gao cầm lấy vô lăng, khớp xương bởi vì dùng quá sức mà lồm vào, tức giận nổ máy xe, quẹo thật nhanh.

"Đi nơi nào? " Đôi mắt đầm lệ của cô liếc nhìn anh.

"Câm miệng ." Anh nhìn chằm chằm phía trước, quát lớn một tiếng.

Tô Lạp dựa vào ghế ngồi, nước mắt vương trên mi theo đôi gò má lặn xuống, nhìn những chiếc xe bên ngoài cửa kính đang di chuyển trong bóng đêm, đáy lòng dâng lên một nỗi buồn vô hạn, tất cả những gì cô nói đều sẽ bị bác bỏ, bất kỳ phản kháng nào cũng là vô dụng, phải làm sao?

Trong xe yên tĩnh đến đáng sợ, bóng cây dưới đèn tối hóa thành tầng tầng trùng điệp.

Xe chậm rãi đi vào bãi đỗ xe ngầm, còi dây đai an toàn ra, Tô Lạp bị anh kéo xuống xe, mê man nhìn lên tòa Cao ốc trước mắt, có chút bối rối.

"Đang nhìn cái gì? Đi vào!"

Lôi Kinh khẽ liếc cô một cái, hất cằm ý bảo cô đi vào, tay cầm vào trong túi quần, giờ chìa khóa xe lên chỉ chỉ vào hướng lối đi.

Tô Lạp thật cẩn thận đi theo phía sau, từng bước từng bước một đạp lên chiếc bóng đen của anh ở trên mặt đất, bước chân có chút chậm, nhưng vẫn còn theo kịp.

Những con số bên trong thang máy thi nhau nhảy lên đều đều, khoảng chừng ba mươi mấy tầng.

Thang máy ngừng lại, Tô Lạp đi theo anh vào trong, thẳng đến lúc bước vào một gian phòng rộng lớn, sang trọng, sau khi anh nhập mật mã mở cửa phòng làm việc ra, cô nhìn thấy dòng chữ "Tổng giám đốc tập đoàn LCS - Lôi Kinh", trong thoáng chốc cảm thấy như mình bị ảo giác, cô lại có thể dính líu với nhân vật lớn như thế.

Lôi Kinh quay đầu lại, thấy cô lo lắng, liền kéo cô tiến về phía trước bàn làm việc, một tay giữ chặt cơ thể cô, tay khác từ trong ngăn kéo móc ra một xấp tài liệu, ném cho cô.

Tô Lạp nhìn anh một cái, kinh ngạc nhận lấy, càng xem chân mày càng xoắn chặt lại, cầm xấp tài liệu dày cộm, nặng trĩu lên chỉ vào mặt anh, bởi vì tức giận kịch liệt mà bộ ngực không ngừng phập phồng, "Anh cư nhiên đang điều tra tôi? Anh là kẻ điên sao?"

"Tôi là đàn ông! Một người đàn ông yêu thích một đứa nhóc con như vậy! Không phải kẻ điên!" Lôi Kinh đẩy cô ra, phóng khoáng ngồi lên ghế sofa bằng da, quay một vòng mỉm cười trả lời.

"Anh đối với tôi? Tại sao lại hứng thú đến như vậy, tôi tự thấy mình chưa tới mức quá xinh đẹp, còn khuyết điểm thì đầy mình, tuyệt đối không phải là loại người anh thích."

"Bốp"

Tô Lạp quăng một xấp tư liệu lên trên bàn làm việc, bởi vì dùng quá sức, vai tởm rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cô cũng cảm thấy rất thoải mái

Lôi Kinh nghiêng người tới trước, cúi chỏ chống lên mặt bàn ngọc Lưu Ly, hai tay đan xen lại đặt dưới cằm, "Chính xác, cô không được coi như là rất đẹp, nhưng mà cô mới mẻ, miệng hay nói ra lời thô tục, so với những người phụ nữ trẻ trung khác, cô là người đầu tiên dám đá vào nơi này của tôi! Hơn nữa, đá tôi chỗ này, sợ rằng cô về sau phải chịu trách nhiệm, tất cả những gì của cô, đều là tôi muốn khiêu chiến, muốn đem thay đổi." Dứt lời nhếch môi cười, chỉ về phía bên dưới của anh cho cô thấy.

"Thật sự là muốn đau mắt hột rồi !" Tô Lạp khinh thường liếc mắt nhìn phía bên dưới của anh.

"Chịu trách nhiệm? Anh thật sự là rất nhảm chán! Nếu như anh không tìm được, tôi có thể mang anh đến bệnh viện có khoa nam tốt nhất! Còn nữa, tất cả của tôi đều là năng khiếu bẩm sinh, cho dù ai cũng không thay đổi được!" Dứt lời, Tô Lạp đi tới một bên ghế sofa ngồi xuống, một chân cực kỳ bất nhã gác lên trên ghế, cô muốn cho anh nhìn thấy, họ không thích hợp dây dưa, cùng loại đàn ông này phải là phụ nữ hám giàu, thanh lịch,....mà không

phải là cô.

Lôi Kinh nhìn đáng vẻ này của cô, cười lên đầy quyền rũ, “Năng khiếu bẩm sinh? Không sao cả! Cô phải tin tưởng, tôi có cái này có thể thay đổi năng lực của cô ngày sau! Như vậy một khi tôi cảm thấy đối mặt với cô rất vô vị tẻ nhạt thì sẽ chúc phúc cho cô....cô vĩnh viễn tự do.”

Lời anh nói là xuất phát từ sâu trong nội tâm, nhưng chân thật, đây đưa với cô, có rất nhiều nguyên nhân. Cô gái này có lẽ đã quên lần gặp thoáng qua ở nước ngoài, bây giờ lại có hứng thú khiêu chiến, hơi thở của cô gái nhỏ ở thành phố này, quả thật thú vị, đột nhiên anh cảm thấy, những lời cô mắng anh cũng rất dễ nghe.

"Tự do?" Tô Lạp nghe được hai chữ “tự do” liền có tinh thần.

"Đúng! Tự do!"

"Nói một chút coi, tôi phải làm như thế nào mới có thể khiến cho anh cảm thấy vô vị tẻ nhạt" Tô Lạp cảm thấy chuyện này có thể được, nếu không anh sẽ dây dưa làm cuộc sống của cô không thấy được ánh sáng.

"Rất đơn giản!"

"Tôi xã giao rất nhiều, giới kinh tế, chính trị, còn có lên lút gặp gỡ bạn bè, tất cả thói quen sinh hoạt của tôi, cô. . . . ."

"Ngừng! Những thứ này đều là chuyện của anh, làm phiền anh, mẹ tôi ở bệnh viện chờ tôi, có lẽ hiện tại đang đánh nhau với bác sĩ cũng không chừng, ông anh có thể nói ngắn gọn cho tôi biết phải làm như thế nào không?" Tô Lạp đứng dậy, cắt đứt mấy lời nói nhảm của anh.

"Cô so với những phụ nữ kia thật không giống nhau." Lôi Kinh kinh ngạc ôm cánh tay nhìn cô.

"Chớ có so sánh tôi với mấy người đó, bọn họ là do nội tiết tố nữ vượt quá chỉ tiêu trên diện rộng, cho nên đối với giống đực như anh chú ý quá đáng, tôi sẽ không." Tô Lạp tức giận, anh là đang so sánh cô với cô gái bò lên người anh trong nhà vệ sinh đêm đó?

"Cái miệng nhỏ nhắn này của cô, hình như là luôn nói ra từ ngữ ngoài dự đoán của mọi người? Phụ nữ thẳng thắn tôi mới có thể cảm thấy hứng thú, vốn cho rằng cô được tự do, cô dự định nói tiếp những lời này sao?" Lôi Kinh đứng dậy đi tới trước người cô, ngón tay lạnh lẽo đặt lên cánh môi của Tô Lạp, trêu đùa vỗ một cái.

Tô Lạp che miệng lui về phía sau một bước, trừng mắt nhìn anh, "Nói chủ đề chính đi!"

"Cô rất khát vọng muốn thoát khỏi tôi?" Đột nhiên cô gái này tích cực phối hợp khiến cho anh phiền lòng.

"Dĩ nhiên khát vọng! Nếu như tôi không có đi quán bar! Không gặp loại người như anh! Cuộc sống hiện tại của tôi sẽ rất thoải mái. . . Rất thoải mái. . . ." Tô Lạp hít một hơi, giọng nói hung hăng.

Lôi Kinh hà hơi tiến tới cổ của cô, "Rất thoải mái? Cô rất thoải mái ở đâu? Không có tôi, cô sẽ thoải mái sao? Nói thật đi, đêm đó cô cũng cảm thấy rất thoải mái mà! Lần đầu tiên của cô với một người đàn ông chẳng lẽ không cảm thấy gì sau đó sao, tôi nói đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tôi nhổ vào, tôi nhổ vào...hứ...hứ

Tô Lạp tức giận theo dõi đôi môi mỏng khê đóng khê mở của anh, có loại cảm giác như mặc cho người ta chém giết, còn phải chịu nhục nhã khiến cô muốn cắn người.

"Những thứ cợt nhả kia cũng lấy lại, sống hai mươi năm, tôi lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông ngông cuồng như anh, sớm muộn gì cũng có một ngày, anh sẽ rất thâm trầm, cấy vào mình có đáng đáp tốt nên cũng rất tự tin phải không? Anh phải nhớ, rất nhiều phụ nữ hèn hạ đều là chạy tới tiền của anh, anh không biết trang điểm rồi, anh cho rằng bản thân mình tốt như vậy à? Đợi đến có một ngày anh suy tàn rồi, con đường ra duy nhất chính là đến “động trai bao,” bị một đám chị em mặt dày nết nham cầm tiền vứt lên mặt anh, bỏ rơi anh, biết không hả?" Tô Lạp búng ngón tay phải thẳng băng, hình như là không thu trở lại, cắn răng nghiền lợi chỉ hướng anh, nghĩ tới tất cả những từ ngữ nhục nhã nhất cho người đàn ông này.

"Cô không muốn cái miệng này nữa phải không?"

Lôi Kinh sắc mặt xanh mét, mi tâm nhíu lại thật chặt một chỗ, trên gương mặt tuần tú vốn là đang cười, thoáng chốc liền biến mất hoàn toàn, thay vào đó là sự giận dữ cực độ đang chi phối khiến người ta sợ hãi.

Đột nhiên anh kéo cô qua tủ rượu bên cạnh, chỉ vào gương mặt quật cường của cô nói, "Tôi bị thua một ngày? Trừ phi là Trái Đất không di chuyển, nếu không ai cũng dừng nghĩ muốn đấu với tôi, cô gái! Chúng ta cùng đóng mắt lên chờ xem! Hiện tại, cô chính là của tôi đấy, chớ vọng tưởng được tự do."

"Hoặc là cô muốn biết kết quả của việc không nghe lời? Hiện tại tôi không ngại nhắm mắt lại làm việc này với người phụ nữ mang mùi nước sát trùng khắp người như cô một lần nữa." Bàn tay của anh đột nhiên đưa vào trong thân thể cô, từ phía dưới áo luồn lên trên, biết rất rõ bộ ngực này mềm mại mê người.

Cô bất thành linh bị ngón tay lạnh lẽo của anh đụng vào, cả người chột giật mình, mới ý thức tới sự nguy hiểm, vội vàng túm tay áo của anh, "Tôi thăng thần, tôi. . . từ từ sẽ sửa, buông tay ra."

"Biết sửa đổi là tốt rồi! Tôi thật sự không có hứng để làm cái gì với cô, cho dù bây giờ cô có cời hết, tôi cũng khinh thường liếc mắt nhìn, tự giải quyết cho tốt." Lôi Kinh hất cô sang một bên.

Tô Lạp bị vứt một cái loạng choạng, ngã nhào xuống đất hơi giật mình, nhìn anh đi vào phòng tắm rửa, sau đó thay một bộ quần áo giản dị màu trắng bước ra, nhưng cô giống như là chưa hoàn hồn lại, cảm giác bên hông vẫn còn hơi ấm của vòng tay anh.

"Thế nào? Cô bị mặt đất này hút vào?" Lôi Kinh kinh ngạc, cô làm sao vẫn chưa đứng lên.

"Không có!" Cô quay đầu đi chỗ khác, chậm rãi đứng lên, sau khi tắm trên người anh thơm quá, cái mũi đáng chết, hướng đến anh ngửi cái gì.

"Tôi cho là bị hút vào! Nếu đứng dậy không được! Như vậy tôi không thể làm gì khác hơn là vứt bỏ cái phòng làm việc này!" Lôi Kinh nhìn đồng hồ, đi tới trước bàn làm việc, mở máy vi tính ra gõ, chống tay lên cằm trầm ngâm suy nghĩ sâu xa cái gì.

"Làm phiền anh trước tiên xử lý việc của tôi được không?" Tô Lạp cảm giác mình lại bị coi thường.

"Ồ! Thật xin lỗi! Nhìn bộ dạng của cô thật sự rất xin lỗi, đối với phụ nữ xinh đẹp, bình thường tôi sẽ không gạt sang một bên đâu!" Lôi Kinh vẫn nhìn màn hình máy tính, ném ra mấy câu.

"Stop! Anh cho rằng anh. . . .anh là chuyên gia giám định sao? Anh nói xinh đẹp liền xinh đẹp? Nói! Muốn tôi làm như thế nào?" Tô Lạp ôm cánh tay đi sang đứng ở một bên.

"Muốn tôi chán ghét cô, thế thì đầu tiên cô nên đến gần tôi có phải hay không?" Lôi Kinh ngắm nghía cây bút trong tay, nhìn bộ dạng của cô gái nhỏ lúc này, cười nhạt.

"Tôi cự tuyệt! Tôi toàn bộ cự tuyệt! Đến gần anh! Tôi nhỏ vào! Tôi nhỏ vào..hử..hử! Đến gần anh? Anh cho rằng anh là bác hai của Hoàng thượng hả? Hay cơ thể dát vàng 24k?" Tô Lạp tiến lên, đập "bốp" lên trên cái bàn trước mắt anh.

"Tốt! Cự tuyệt có hiệu lực! Tôi chỉ có thể nói cô nên suy nghĩ thêm một chút, bằng không đợi đến thời điểm tôi tới gần cô, sợ cô sẽ chống đỡ không được! Nếu như muốn đi, cửa ở bên kia, không tiễn!" Dứt lời, trông mắt lại tập trung lên màn hình máy tính, ngón tay tiếp tục gõ.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Mấy anh em, khẩn trương lái xe

"Thà tôi đi. . . . .?" Tô Lạp kinh ngạc, cả người cứng đờ, đứng yên một chỗ.

"Nếu không cô muốn ở lại chỗ này qua đêm?" Lôi Kinh nhìn cô, đột nhiên cơ thể ngã về phía sau, đưa một chân thon dài ra, đáng về cột nhà ý bảo cô ngồi lên.

"Qua đêm? Trên trần anh có dán một trăm ngôi sao, tôi cũng khinh thường." Cô nói qua, tiện thể xoay người thăm dò.

"Cái đó. . Tôi đi nha. . . Đi thật. . ." Cô nói qua, đi từng bước một hướng ra cửa, vẫn không quên thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Lôi Kinh một chút, hình như thật sự không có đuổi theo cô?

Tô Lạp như con mèo nhỏ chạy trốn khỏi phòng làm việc, thấy cửa thật sự đã đóng, hơn nữa còn có tiếng vang, đầu óc bỗng chốc giống như bất được tia hy vọng to lớn, đập lên bậc thang sáu hun hút, khí thể hùng dũng oai vệ chạy xuống lầu.

Đêm đen như mực, nhưng ở trung tâm thành phố này rõ ràng có sự khác biệt, phía trước cửa các công ty lớn đều có những đài phun nước lớn nhỏ, hơn nữa còn có bảng hiệu sáng chói đó nha!

"A ư!"

Tô Lạp giờ cao hai ngón tay, chịu đựng đau đớn nhảy lên, cô được giải thoát.

Rốt cuộc anh ta làm sao mà sáng khoái thả cô đi như vậy?

Chẳng lẽ liên quan đến việc đổi sang bộ quần áo màu trắng? Ủm! Quần áo màu trắng cũng giống da con người, trái tim anh cũng hóa thành màu đỏ!

"Tắc xi . . . Ai ai . . . Tắc xi . . . ."

"Mẹ nó! Bà đây rất đáng sợ sao? Thế nào cũng không ngừng xe?" Dứt miếng băng gạc ra khỏi cánh tay, phỉ nhổ mấy ông tài xế tắc xi này, chẳng lẽ bọn họ một chút tính khí đàn ông cũng không có sao, lại đi sợ cô như vậy? Chính cô còn chưa có lo lắng bọn họ không phải là người tốt!

Tòa cao ốc phía sau, trước cửa sổ tầng thứ ba mươi ba, Lôi Kinh mặc một bộ quần áo thoải mái màu trắng, kéo ống tay áo, trên cổ tay lộ ra một chiếc đồng hồ da rất đẹp mắt, cầm lên chiếc ly cao cô trên bàn đưa đến bên miệng, nhàn nhạt nếm thử một chút, mím môi để xuống.

Móc chiếc điện thoại trong túi quần ra, "A Quyền, giúp tôi xử lý chuyện cô nhóc."

Khép điện thoại lại, chống tay lên trên cửa sổ sát đất to lớn, nhìn về phía dưới lầu một chút, thấy bóng dáng của cô nhóc thoáng chút giờ chân, thoáng chút buồn bực ngồi chồm hổm trên mặt đất, đôi môi khẽ nhúc nhích, "Cô gái, tôi rất mong chờ lần gặp mặt sau, hy vọng cô chính là bình thân ung dung như vậy, không nên bị hù dọa mới phải, đột nhiên cảm thấy, cô rất thú vị."

Nghĩ đến đây, ngón trở nhẹ nhàng gõ trên cửa sổ sát đất, nhìn xuống bóng dáng bên dưới.

Tô Lạp nhìn bốn phía, đây là khu thương mại, giờ này chắc hẳn vẫn còn vài người đang làm việc chứ?

Làm sao một chiếc tắc xi cũng không thấy đâu? Mẹ! Khả Phàm! Các người ở nơi nào vậy?

Đang rầu rĩ "Két" một tiếng, tiếng thắng xe gấp làm cô hoảng sợ nhảy dựng lên.

"Cô ơi! Lên xe đi!"

Tô Lạp ngẩng đầu, đang xác định là không phải nhìn thấy quỷ, sau đó đứng dậy, một chiếc xe sang trọng dành cho doanh nhân, bên trong là mấy người đàn ông mặc vest đen, vói đầu ra gọi cô.

"Cái đó. . . Các người là. . ." Tô Lạp âm thầm suy đoán thân phận của những người này, chẳng lẽ cô bị miếng băng gạc kia bao bọc lấy đức hạnh, mà vẫn còn có thể làm đàn ông dễ mất tới? Đây là cô xui xẻo gặp người xấu, nhưng mà đáng đáp của cô căn bản cũng thật tốt, dường như miếng băng gạc không thể ngăn cản được sự xinh đẹp.

"Cô không cần phải lo lắng, điện thoại của cô." Người nọ nói qua rồi từ trong xe đưa điện thoại ra.

Tô Lạp do dự nhận lấy, run rẩy để lên bên tai, "Cái đó. . . Đây đây. . . ." một bên vừa lắp bắp nói qua, một bên vừa nhìn người trong xe.

"Đây..này cái gì? Lên xe." Một tiếng trách mắng đầy từ tính của đàn ông vang lên bên tai.

Cô rõ ràng nghe được tiếng của một người đàn ông, thanh âm không phải rất quen thuộc, nhưng mà ngữ điệu cực kì quen thuộc.

"Hey...hey...hey....anh là người đó?"

"Nếu không lên xe, gọi bọn họ đưa cô lên đây, tối nay dứt khoát qua đêm ở chỗ này thôi!" Lôi Kinh cầm điện thoại cau mày, cô nhóc này nói nhảm nhiều quá.

Tô Lạp chợt ngẩng đầu nhìn về phía tòa cao ốc, ném điện thoại đi, chui lên xe, "Mấy anh em, khăn trương lái xe."

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Xem mắt con trai Bộ Trưởng Bộ Thương Mại

Mười ngày sau, Tô Lạp vì bị đi út khổ sở van xin mà đồng ý đi xem mắt con trai Bộ trưởng Bộ Thương Mại.

Tô Lạp không biết loại phụ nữ nào sẽ được mấy người đàn ông đi xem mắt nhắm tới, đặc biệt là đàn ông có tiền, cô đây bộ dạng bình thường, từ nhỏ đã là như vậy, mặc gió mặc mưa khỏe mạnh lớn lên, dù sao đi nữa Lâm Khả Phàm rất là chào đón cô.

Kể từ khi quyết định chuyện đi xem mắt như vậy, toàn bộ ba ngày Tô Lạp không hề ra khỏi cửa, ba ngày nhé! Đem mẹ cô dọa sợ, cho là đứa nhỏ này

bị đi út ép uất ức rồi.

Tô Lạp ngồi ở trên ghế sa lon cắt móng chân, "Mẹ! Mẹ xem nhẹ con gái của người có đúng không? Con là người dễ bị uất ức sao? Hai chữ này con biết nói, nhưng mà không biết viết, con nói như vậy đơn thuần là muốn làm yên lòng người lớn thôi! Quay đầu lại đừng nói con lãng phí tiền mẹ giao cho đóng học phí nha, hai chữ này té ra con biết viết."

Mẹ cô nhặt quyển tạp chí, hướng lên đầu Tô Lạp gõ "bộp" một cái.

"Xem một chút! Phía trên này hôm nay cũng đăng, người ta trong thời gian ba ngày thu mua cái khách sạn lớn nhất trong thành phố, đem thành viên hội đồng quản trị ép đến điên rồi! Nhất định là có năng lực, hơn nữa không phải là người xấu gì, con suy nghĩ một chút, người ta mẹ là công nhân viên chức, con trai có thể là người xấu sao? Đồng ý xem mắt với con đó là coi trọng con!"

Tô Lạp nghe những lời này hoàn toàn cười ngất, mẹ cô muốn hình dung như thế nào đây?

Mấy dòng chữ đơn giản viết trên mặt báo, giống như liền đem con trai nhà Bộ trưởng Bộ Thương Mại cho người ta nhìn thấu hết!

Không phải người xấu? Dưới bầu trời này người xấu dường như có nhiều lắm! Người đăng báo viết báo cho thiên hạ? Hơn nữa, trên tạp chí này làm sao không có đảng bộ đáng của người nọ? Đoán chừng là một tên bọm rượu, còn bị hói đầu.

Ngày hôm sau, Tô Lạp kẹp nách túi đồ mấy ngày mới sắp xếp đầy đủ, tư thế như đang chuẩn bị ra chiến trường, vung tay lên không xua đi nét mặt không một tia hy vọng của mẹ, "Mẹ! Bộ dạng như muốn đập tan hy vọng của con gái người hả?"

Giờ hẹn chính là hai giờ chiều, gặp nhau trong quán trà, cô đã đến từ sớm, thật sự là cô tỉ mỉ chuẩn bị áo liền váy quần này không dám để cho mẹ nhìn thấy, nhất định đi tới đây đòi lại.

Vừa đến trước cửa quán trà, cô mạnh mẽ cởi phăng quần áo, khoe miệng giật giật tự nhìn chính mình, mọi thứ đều xong xuôi, Tô Lạp nghênh ngang mở cửa, ngồi trên ghế chờ Đại thiếu gia trong truyền thuyết.

"Cả đêm mưa bay tán loạn."

Tại thời điểm Tô Lạp gục đầu xuống trên bàn, liền có người tiến vào, cô chẳng muốn đi xem mắt người có dáng dấp, đức hạnh gì, trong miệng lải nhải, mơ mơ màng màng nói một câu.

"Một ly cà phê nóng." (Lời này không phải chị nói!)

"Ách."

Tô Lạp dụi đầu quay lại, âm thanh kia tựa như xuất phát từ miệng của vài người là thế nào?

Đây là tình huống gì? Rốt cuộc là nhà Bộ trưởng Bộ Thương Mại có mấy người con trai? Chẳng lẽ nhà họ mang nguyên cái sọt trứng tòi cho cô tùy tiện lựa chọn? Làm thế nào mà nhiều người như vậy cùng ra ám hiệu với cô?

Những người này vừa vào trong, có người đi ra ngoài hút thuốc, có người trực tiếp ngồi ở trên bàn, mấy người ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo trên ghế, còn có đứng thẳng đầu ra đây, đứng lệch sang một bên cũng có, Tô Lạp nhất thời cười ngất lần nữa.

"Cái đó. . . Các người, ai có thể trả lời vấn đề của tôi?" Tô Lạp vươn đầu qua hỏi.

"Kèo kẹt" cô vừa nói ra, bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, đám người trên bàn trà chấn động.

Tô Lạp vội vươn tay giữ bộ ấm trà trước mặt, cố định ở trên bàn, cái món đồ này chắc là đắt lắm! Mẹ nó! Người này kéo cả tổ tiên dòng họ tám mươi đời tới đây hay sao? Động tĩnh lớn thế này!

"Lão đại!"

"Lão đại tới."

Tô Lạp vừa nghe, hai cái từ này hợp thành nghe thật tươi mới làm sao!

Chẳng lẽ là anh ta lăn lộn trên đường hay sao? Thảo nào buôn bán làm ăn lớn như vậy? Mẹ là công nhân viên chức, còn mình thì lao ra đường, có thể tốt được không?

Tô Lạp còn chưa xem rõ ràng người vừa đi tới dáng dấp, đức hạnh gì, trắng sao tỏa sáng như thế nào, người nọ liền tháo kính mắt xuống ném một cái.

Sự mong đợi liền rơi xuống trước mắt cô.

Chương 33: Còn đang chờ dạy dỗ

U... a! Người còn chưa vào mà đã đưa con nít tới dọn đường trước rồi!

Tô Lạp ưỡn ngực, đẳng cấp của cô so với mấy người này cũng không thua kém nha!

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, không nói lời nào cũng không nhìn người kia, cùng lắm thì tan rã trong không vui. Cô vô cùng hoài nghi liệu đi út có thông báo sai hay không, đi lang thang gọi điện thoại trúng phải lưu manh! Người như vậy đến đây! Thế nào cô lại có cảm giác người hôm nay gặp chính là đệ nhất gian manh! Đồ lưu manh!

"Anh Kinh! Uống chút gì không?"

Không nghe thấy âm thanh của người phục vụ, ngược lại Tô Lạp nghe bên tai ong ong tất cả đều là lời hỏi han ân cần với người đàn ông vừa tiến vào, hỏi anh ta có muốn uống gì không.

Chỉ là cái từ hợp lại nghe thật mới mẻ. Anh Kinh? Thế nào không phải là Kinh Tổng? Đồng sự Kinh linh tính các loại?

Vừa nghĩ cô lẽ gặp phải Xã Hội Đen thật rồi, ngay lập tức cô thu người lại một chút, xê dịch cơ thể, ngồi thẳng, như thế nào lại có cảm giác mình tiến vô hang ổ của Đầu Trâu Mặt Ngựa, Yêu Ma Quỷ Quái.

Tô Lạp ngồi thẳng, nhìn người phía sau tiến vào, một cái quần jean cũ đậm màu, giày vải trắng sạch sẽ, trên người mặc một chiếc áo da màu vàng nhạt hơi sờn vai, vừa nhìn qua là biết đắt tiền, không thể không thừa nhận, người này bên trong rất tốt, dựa vào cách ăn mặc như vậy! Xem qua tổng thể cũng đẹp trai!

Cô không nhìn thấy mặt của người kia, bởi vì một người đàn ông đang cúi người nghe anh nói chuyện, mà gương mặt của anh vừa lúc bị một người cao đến bả vai che khuất. Chỉ trách anh ta đem vào phòng này quá nhiều người, làm cô muốn nhìn cũng phải tìm khe hở.

Tô Lạp đang cúi đầu nhàm chán, nghĩ cách làm như thế nào để thoát thân đây?

Đột nhiên Ác Ma gọi lên một tiếng, trong nháy mắt làm thân thể cô cứng ngắc "Tô Lạp! Hôm nay ăn mặc rất đặc biệt! Dù hoang dã!"

Âm thanh này tựa như phát cấn của một con rắn cực độc, nọc rắn chạy thẳng từ khe hở trong hộp sọ cô chui vào, cả đại não nhất thời bị tê liệt, trúng độc.

"Thế nào lại là anh?"

Tô Lạp dậm chân giậm dừ đứng lên, cái bộ dáng kia, hình như là muốn tới cướp bóc cả tổ tiên nhà cô, đem mẹ cô đi bán, lại làm nhục cô, sau đó hình như còn muốn đánh vào mông em trai cô.

"Cả đêm mưa bay tán loạn, một ly cà phê nóng, không phải tôi thì là ai?" Ngón tay Lôi Kinh vẫy về tàn thuốc, một bộ dạng vô lại, nhưng lại toát lên sự tao nhã đáng ghét.

"Là anh? Còn là con trai của Bộ trưởng Bộ Thương Mại? Tôi nhỏ vào! Anh về nhà trồng cây đi, con mẹ nó trồng cái giống gì! Nhìn bộ dạng anh như vậy!" Tô Lạp thâm sâu phi nhỏ lần hai, đất tốt không nhất định trồng ra mạ tốt.

Mấy người trong phòng nghe cô nói như vậy, giống như là quy luật theo hướng gió thổi, đồng loạt quay đầu về phía cô, bộ dáng kia nói cô biết, "Cô nhóc miệng thật là lợi hại, chỉ có điều cô nguy hiểm rồi!"

"Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua gái đẹp hả? Một đám tiểu lưu manh!" Tô Lạp như hung thần gian ác nhìn chằm chằm đám đàn ông này, bọn họ cũng cùng với anh lẫn lộn, nhưng trong mắt cô, cho dù ở đây có Phật Như Lai chuyển thế, cô cũng đem đám lưu manh này ra xử lý.

"Vết thương lành đã quên đau! Những lời này là nói như vậy phải không? Còn muốn để tôi dạy cho cô một bài học nữa mới ngoan được à!" Lôi Kinh lấy ngón trỏ đập tắt tàn thuốc, rồi đưa ngón tay chỉ hướng Tô Lạp.

"Giới thiệu cho các chú một chút, đây là người phụ nữ của tôi! Rất lỗ mãng đấy! Còn đang chờ dạy dỗ." Vừa dứt lời, anh nhếch môi cười, nhìn về phía Tô Lạp đang còn sẫm soi mặt đá cẩm thạch, nét mặt cứng rắn.

"Chị Kinh khỏe!" một đám đàn ông cùng nhau hô lên.

Tô Lạp hoảng sợ nuốt nước miếng một cái, cách xưng hô này càng thêm mới lạ, thế nào lại cảm giác mình giống như đang ở trong phim bộ Xã Hội Đen, giống như đang đi rửa chân trong nhà bị người ta bắt về làm em gái?

Cô biết có người được kêu là “chị Khánh,” nhưng nhìn người ta một chút, danh tự kia là của một nữ anh hùng trong lòng nhân dân cả nước, vào lúc này cô là cái khi gì, thân phận tựa như một người tình nhỏ lẻ la lén lút của một kẻ phạm tội.

*Chị Khánh: “à Khánh tâu”, chắc là một nữ anh hùng ở bên TQ.

"Câm miệng! Chớ kêu bậy! Chị dâu của các người vào lúc này không chừng còn chưa ra đời!" Tô Lạp chịu đựng cảm giác buồn nôn đối với mấy người đàn ông này, rớt xuống một tách trà.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mát Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xem mặt không bằng nhìn tường

"Chưa có ra đời sao? Tôi luôn luôn là không gieo họa với trẻ vị thành niên."

Lôi Kinh dựa vào ghế, cười cười,... cười cách ăn mặc của Tô Lạp hôm nay cùng lời vừa nói ra, hình như cô gái này anh vẫn không thể nào nhìn thấu, tính nết so với cơ thể còn khó đoán hơn!

"Cát!"

Tô Lạp khinh thường quay đầu đi, lời anh nói nghe rất hay, giống như đang nói chính mình là màu áo thanh niên xanh biếc vô hại.

Nhìn gương mặt đáng ăn đòn này của anh còn không bằng nhìn tường, tường so với anh còn hài hòa hơn, đừng nói! Bên trên còn có hình một người đàn ông đang hái trà, thật sự nhìn vừa mắt hơn anh.

Lôi Kinh cười khan mấy tiếng, cũng không để ý tới cô, cứ như vậy bắt đầu uống trà thơm.

Lúc này liền nghe thấy tiếng mở cửa phòng lần nữa, Tô Lạp ngửa ngửa mũi, cố nhịn để không hít xì hơi, cái mùi này tại sao lại nồng như vậy?

"Ai..u..Anh Kinh! Chúng em cho là anh hoàn lương rồi đấy? Thời gian lâu như vậy không tìm chúng em nha!" Âm thanh này há chẳng phải ngậm khối lượng đường vượt quá mức hình dung rồi hả?

Khỏe miệng Tô Lạp không nhịn được điên cuồng co giật, cô máy móc xoay đầu lại nhìn, hoàn lương? Chẳng lẽ người đàn ông trước mắt này cậy thế mẹ làm chức lớn làm cần bừa bãi?

Nhìn những người phụ nữ trước mắt này không có ai là người tốt, những người đàn ông kia thì không cần phải nói, chính là đem bọn họ tôn thành những bà chủ nhỏ.

"Anh dường như rất bận! Không làm trễ nãi anh nữa, đi trước đây!" Tô Lạp cảm túi xách đứng lên, cô tuyệt đối không thể ở lại nơi này, ở đây mùi vị bại hoại của xã hội quá nặng, cô thật sợ mình bị đem đi hun khói.

"Đã để cho cô đi chưa?" Lôi Kinh nâng cánh tay lên tóm lấy Tô Lạp, nhẹ nhàng kéo cô lên mép bàn, “bịch” một cái, cái bàn lập tức rung rinh.

"Hôm nay tôi rất rảnh! Mấy ngày kế tiếp cũng rất rảnh rồi! Dự tính tâm tình gần đây cũng không tồi!" Lôi Kinh nhìn chăm chăm cặp mắt to đầy oán giận của Tô Lạp.

Dự tính? Còn hôm nay, sau đó! Cô cảm thấy mình nói không nên lời, dự báo thời tiết trước sao?

Tâm tình như món đồ chơi có thể dự tính trước? Chẳng lẽ trái tim của anh là vật thể chết, phơi bày ở trên mặt trăng! Dem sản phẩm công nghệ cao mấy ngày đi dự đoán một chút?

"Anh Kinh! Cô gái màu xanh lá này là ai?" Tô Lạp còn chưa kịp đợi bị túm lên thì hương thơm ngào ngạt của mấy người phụ nữ kia ập đến, trong mắt bọn họ chính là coi cô như người ngoài hành tinh rồi, còn mang theo vài tia khinh bỉ, Tô Lạp cho rằng đó là ghen tỵ! Đang ghen tỵ với cô!

"Tạm thời coi như là chị dâu các người!" Lôi Kinh phát ra thanh âm nhàn nhạt.

"Chị dâu? Ồ! Chị Kinh khỏe!" lại là một tiếng làm cho cô thấy mình rất đê tiện khi được xưng hô như vậy.

Tô Lạp cảm thấy trên trán sắp bị nổ khí rồi, hung hăng ném chiếc túi trong tay lại trên bàn, "Anh là con trai của Bộ trưởng Bộ Thương Mại! Xin anh chú ý hình tượng! Câm miệng của anh lại!"

"Chó ngoan không chắn đường! Cút ngay!" Tô Lạp dữ dằn quyết liệt đẩy mấy người đang ngăn cản trước mặt, tò ra luồng khí giận dữ làm vẩn đục căn phòng nhỏ.

"Lại không nghe lời!"

Lôi Kinh dập tắt đèn thuốc, vút vào cái gạt tàn thuốc bên cạnh, bóng dáng cao lớn đẹp trai tựa như gió lốc lên trong gian phòng, bước dài đến sau lưng Tô Lạp, kéo cổ tay nhỏ bé, mảnh khảnh của cô qua, siết lại trong tay mình, "Xem mắt! Vẫn còn chưa kết thúc?"

Tô Lạp vô lực nhắm mắt lại rồi mở ra, "Xem mắt? Rất xin lỗi, tôi đối với anh rất không hài lòng... rất không hài lòng! Cho nên chuyện xem mắt này đương nhiên đến đây kết thúc, tạm biệt! Anh từ từ uống trà!" Sau đó liếc mắt nhìn mấy người còn lại một cái cho có lệ rồi xoay người.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Đêm đó đã bỏ qua một lần đánh lén

"Chỉ bằng một cây tăm xia răng nhỏ như cô, cô xác định dưới sự không cho phép của tôi mà có thể đi ra ngoài?"

Một câu nói phát ra từ miệng Lôi Kinh đủ để Tô Lạp nổi khí tức, tăm xia răng nhỏ? Cô rất gầy sao?

Sau đó chính là một chiếc ghế dựa được làm bằng gỗ bị đá đến bên người của Tô Lạp.

"A"

Tô Lạp chịu đựng kêu lên một tiếng thảm thiết, xoa xoa đầu ngón chân bị đụng đau, quay đầu lại, đứng không vững hướng anh gầm lên giận dữ, "Bộ trưởng bộ thương mại, con trai của bà! Anh ta là kẻ ti tiện đầu thai! Hòa Thân! Tần Cối! Đem tất cả về chôn bên cạnh mộ tổ nhà các người đi? Đồ đánh lén sau lưng! Anh mà là đàn ông cái gì?"

*Hòa Thân vs Tần Cối: hai người này được xem là người xấu ở bên TQ, những kẻ có tội, nôm na chị muốn chửi anh!

Lôi Kinh vừa nghe xong, biểu cảm trên gương mặt rõ ràng cho thấy rất hưng phấn, cũng không tức giận, cởi chiếc áo da xa xỉ đang khoác trên người ra, ném cho anh em tốt đứng ngay cửa.

Đi tới trước mặt Tô Lạp nhỏ giọng nói, "Đánh lén? Cô đang nói cái gì đó? Làm bị thương cô rồi hả? Đang ám chỉ đêm đó sao? Tôi hầu như đã bỏ qua lần đánh lén đầu tiên của cô đêm đó! Vốn dĩ không phải cô nên chịu trách nhiệm với tôi sao?" Đôi môi mỏng mấp máy phả ra mấy chữ treu ghẹo trắng trợn.

"Lưu manh! Đồ lưu manh!" Tô Lạp lùi về phía sau, không thấy anh đuổi theo, cứ duy trì tư thế cúi người đùa giỡn như vậy nhìn cô.

Nhanh nhẹn xoay người muốn bỏ chạy, nhưng làm thế nào mà trước mắt đen ngòm một mảnh, hàng loạt vệ sĩ đứng canh giữ ở cửa, lại nhìn bên ngoài, xe thể thao sang trọng không dưới mấy chục chiếc đỗ tràn lan.

Làm gì vậy? Đây là muốn vây bắt cô thật sao? Cô không có dáng dấp xinh đẹp hoàn mỹ như Hoa hậu Thế Giới nha! Chung quy làm sao lại khiến cho người đàn ông này tức giận đến như vậy?

"Thế nào? Không đi!"

Lôi Kinh đứng dậy, uốn éo cái lưng mồi, đi tới trước mặt Tô Lạp, thân mật ngả đầu lên bả vai gầy yếu của cô.

Cả người mặc trang phục đắt tiền làm toát lên vẻ cao quý và nét đẹp trai phóng khoáng của anh, còn Tô Lạp, gầy màu xanh lá cây, váy màu xanh lá cây, áo màu xanh lá cây, cả người hóa thành một màu xanh lá cây đậm thừng mật, muốn chói lóa bao nhiêu liền có bấy nhiêu, hai người đứng chung một chỗ ở khoảng cách gần như vậy, tương đối không hài hòa.

"Buông tôi ra." Tô Lạp vừa trốn được, liền túm lấy một cái ghế ngồi xuống, lấy từ trong túi ra một mảnh băng keo cá nhân, "bụp" một tiếng dán lên trên cổ chân.

Đan xen hai bàn tay lại, đưa lên cao rồi kéo từ trán xuống ép lên bụng, làm thành tư thế đại sư thái phái Nga Mi, giống như đang ở trên núi tu luyện võ công!

Hít sâu một hơi, "Nói! Anh sắp đặt vụ xem mắt này chắc chắn là có mục đích!" Tô Lạp nhếch môi, nhìn Lôi Kinh với vẻ mặt xem thường.

"Chiều theo lời nói của tôi đêm đó mà làm!" Lôi Kinh dựa vào người cô.

"Tuyệt đối không thể nào!" Cô tức giận, đem một đóa hoa như cô biến thành lão già cho anh sai bảo hay sao?

"Chồng của di út nhà cô từ đây về sau không có công ăn việc làm nữa, nhà cô đang ở không lâu sau sẽ bị phá hủy, một xu tiền bồi thường cũng không có! Đây là tình huống số một, hay là muốn biện pháp ép buộc mẹ cô, làm cô lập tức gả cho tôi, ngày ngày bị tôi ngược đãi! Nếu cô muốn trải qua những ngày như vậy, đây là tình huống số hai của tôi!" Lôi Kinh nhàn nhạt nói qua, giống như sự tình còn chưa đủ nặng nề.

"Cô không cần nghi ngờ, tôi có khả năng làm cho cô mất đi tất cả! Bao gồm cả người bên cạnh cô, hơn nữa tôi sẽ không bỏ qua người đàn ông tên Khả Phàm kia." Trong con người của Lôi Kinh lóe lên vài tia tính toán, khiến Tô Lạp cảm thấy đây tuyệt đối là thật, quả thực, bất luận là thế lực nào của anh, vẫn là cậy thế mẹ làm Bộ trưởng bộ Thương mại, vung tay một cái, đoán chừng xử lý cả nhà cô dễ như trở bàn tay!

"Anh thật rất hèn hạ!" Tô Lạp cắn khế môi.

"Thối quen thôi!" Lôi Kinh không cảm thấy đây là nghĩa xấu.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cô mở miệng, sớm muộn cũng sẽ chuốc lấy tai họa

Anh đừng cường cầu tôi làm cái gì, bởi vì tôi là người cả lơ phát phơ, nhất định sẽ làm không xong việc nhà! Còn làm cuộc sống của anh loạn xạ không ngừng, phiền toái tới dòn dập! Chẳng may tôi lỡ tay làm vỡ đồ nhà anh, tôi cũng không bồi thường nổi!" Tô Lạp cảm thấy tất yếu nên nói cho anh biết một chút, tiết kiệm để tránh phiền toái về sau.

Thôi! Cô không đếm xia đến nữa! Ngẩng đầu lên nhìn lại anh, "Tiền lương tính thế nào?" Hất mặt, bộ dáng kia cao ngạo cực kỳ!

"Tiền lương tùy cô! Nhưng không tính theo ngày, dựa vào những chuyện cô làm mà tính, nếu như cô làm tốt, mua nhà ở cho cô tôi cũng không ngại, nếu như cô làm tôi không hài lòng, một xu cũng không có." Lôi Kinh gạt đầu, nói rất nghiêm túc.

Tô Lạp hí mắt, vỗ tay cái bốp, "Đồng ý! Lúc nào thì đi làm việc anh nói?" Cô chính là mấy năm nay mới đồng ý một chuyện, hóa ra cũng rất tốt! Còn được cả nhà ở?

"Tùy lúc! Chớ nghịch đến tôi, nếu không. . . . ."

"Được rồi được rồi! Uy hiếp tôi? Đừng nói nữa! Cẩn thận chẳng may lát nữa đi ngang qua chỗ cảnh sát, họ lại nghĩ anh là phản tử tội phạm mà bắt đi!" Tô Lạp nói xong còn len lén nhìn chung quanh quán trà.

"Ách! Tại sao không có khách?" Tô Lạp lúc này mới phát hiện ra, hôm nay quán trà không có ai.

Lôi Kinh xoay người nhìn quán trà trống trải một chút, tay cắm vào trong túi quần jean, "Bao trọn gói rồi! Nếu không ngày mai muốn cho tôi lên trang đầu tạp chí sao?"

Tô Lạp bĩu môi nhìn Lôi Kinh, "Đúng vậy nha! Ai có thể nghĩ tới đường đường là con trai Bộ Trưởng Bộ Thương Mại lại là cái loại lưu manh đáng chết!"

"Cô mở miệng sớm muộn gì cũng sẽ chuốc lấy tai họa! Đừng nói nhảm! Đi theo tôi!" Nói xong lắc đầu một cái lôi Tô Lạp theo.

Bước qua cửa quán trà, Lôi Kinh nhận lấy chiếc áo da, ngón tay sờ sờ mí mắt "Chị dâu các người cũng đã nhìn! Buổi tối gặp lại!"

"Nhưng Lanh Tâm ở đâu?" Trong đám người, một phụ nữ cất tiếng hỏi.

Lôi Kinh nhìn cô ta một cái, chân mày nhíu lại, "Ở nước Pháp!"

"Cầm!" Ném áo khoác cho Tô Lạp, Lôi Kinh cảm mũi lưỡi trai màu xám tro đội lên đầu, đi ra ngoài.

Xe lao vun vút trên đường phố rộng rãi, Lôi Kinh đưa một tay đặt lên bả vai của Tô Lạp, "Trước tiên đến biệt thự của tôi."

"Ách! Đi. . . Đi. . . Đi đến nhà của anh? Đi đến nhà của anh làm cái gì?" Tô Lạp gắt gao ôm thật chặt áo da của anh trong tay.

"Yêu thích món đồ này như vậy, chắc phải cho cô rồi! Để ở trong nhà mà nhìn." Lôi Kinh cười châm chọc Tô Lạp, có cần phải ôm chặt như vậy không?

"Yêu thích cái đầu anh á! Tôi sợ nó xảy ra chuyện không may, lấy hết cả gia tài ra cũng bồi thường không nổi!" Tô Lạp kéo chiếc áo, run lên.

"Đến nhà tôi là để cho cô làm quen một chút! Không có tình ý gì khác, cho dù đôi bụng ăn bữa, vẫn phải xem qua thức ăn có màu sắc, hương vị tốt hay không, tôi đã ăn qua cô một lần, không được tính là mới mẻ nữa." Lôi Kinh trên mặt tràn đầy sự giễu cợt.

"Là do anh làm bản tôi, tôi không có vấn đề! Đừng suy bụng ta ra bụng người." Tô Lạp chép miệng, bĩu môi.

Trong biệt thự lớn trên đỉnh núi, Lôi Kinh đi lên lầu trước, Tô Lạp rón rén đi bước thấp bước cao, chỉ sợ làm bản căn phòng lớn, trắng như vậy. Ở trong mắt cô bây giờ, khu Tứ Hợp Viện quả thật giống như cái lồng chim hóa thạch được một gia đình giàu có vứt bỏ một trăm năm trước.

"Tiếp tục đi! Tôi đi tắm! Cô không cần phải thận trọng. Làm quen hoàn cảnh một chút!" Lôi Kinh đột nhiên đứng lại, cởi áo sơ mi xuống ném cho Tô Lạp.

"Ách! Được, được, anh đi đi!"

Tô Lạp để áo sơ mi qua một bên, xoay người, liền nhìn thấy một màn hình TV so với cửa sổ thủy tinh nhà cô còn lớn hơn gấp mấy lần, mắt tròn to, tò mò sờ lên.

"Coong coong coong coong."

Từng tiếng máy xe lao nhanh như tên vút, Tô Lạp bị chấn động lùi xa về phía sau vài bước.

Giữa màn hình lớn, một người đàn ông mang mũ bảo hiểm, chạy băng băng bên trong tuyến phòng hộ giữa cuộc so tài đầy máu lửa. Chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen nhánh, một cô gái tóc ngắn ngồi phía sau, ôm thật chặt lấy hông anh. Cô gái này hình như rất ngồng cuồng, không ngừng hò hét vì anh. Hai bên tuyến phòng hộ, người xem phát cờ hò reo âm ỉ, âm thanh hóa thành từng lớp từng lớp sóng đánh thẳng vào màng nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Ít nhất có vài thứ cô không xứng động đến!

Sau lưng còn có tay đua phóng nhanh như tên bắn, bốn phía phát cờ hò reo âm thanh rất vang dội. Tô Lạp hơn phân nửa đoán ra được, đây chính là cuộc đua xe bên trong thành phố, hàng năm tổ chức một lần! Mấy năm trước cô cũng cùng mấy người trong trường học đi xem qua, lúc ấy còn sợ xe bay ra ngoài làm bị thương cái mạng nhỏ của mình, cho nên xem chút xíu là đi rồi.

"Ai cho cô động đến nó?"

Lôi Kinh thân thể trần truồng ướt nhẹp xuất hiện trước mắt Tô Lạp, đôi mắt đang nhìn cô không khỏi lộ ra tâm tình phức tạp.

"Tôi . . Tôi không phải cố ý, vừa đụng vào, nó liền mở lên!" Tô Lạp nhìn ánh mắt đáng sợ của anh, khiếp vía chỉ vào màn ảnh.

"Nhớ kĩ! Mỗi đồ vật ở nơi này, sau khi cân nhắc kĩ lưỡng mới có thể động vào, bởi vì ít nhất có vài thứ cô không xứng động đến!" Lôi Kinh lấy chiếc đĩa CD ra cầm trong tay, chỉ vào mũi Tô Lạp.

Tô Lạp cau mày nhìn Lôi Kinh trước mặt đang kích động như thế, đột nhiên cảm thấy tại sao mình bị uất ức như vậy, cô thực sự không phải cố ý động vào, không phải sao?

"Anh nói cho tôi biết thứ gì không thể đụng đi! Tôi sẽ chú ý! Có đồ cần đụng tôi cũng không đụng vào!" Tô Lạp nói xong, quay đầu đi chỗ khác.

Lôi Kinh nhử mày nhìn về phía nước chảy rào rào trong phòng tắm, "Bất kể là cái gì có liên quan đến phụ nữ cô đều không thể đụng vào! Trước tiên đi vào nhà tắm dọn dẹp một chút."

Tô Lạp nhìn anh chậm rãi xoay người, dáng vẻ có chút mê man, loại cảm giác này dường như đang đè nén điều gì, hiện giờ anh không giống lưu manh một chút nào, có vẻ là rất yếu mềm, dễ dàng thân cận.

Đêm yên tĩnh, sau khi Tô Lạp dọn dẹp xong nhà tắm đã là một thời gian dài, trong lòng nghĩ quá nhiều chuyện khiến cô phân tâm, tẩy rửa bồn tắm hết lần này đến lần khác.

Đợi đến lúc cô đi ra, nhìn thấy Lôi Kinh vẫn đứng ở một tư thế như trước khi cô đi vào dọn dẹp phòng tắm, cầm trong tay một ly rượu đỏ lắc qua lắc lại, cái bộ dáng đó của anh khiến lòng người trong nháy mắt khó kiềm chế, cả phòng mùi thuốc lá rất nặng khiến mũi cay nồng.

Cô ngẫm nghĩ mãi cũng đưa ra được một cái kết luận, anh đột nhiên lại trở nên u buồn, lạnh nhạt như vậy, nhất định là có liên quan đến cô gái trong màn

hình kia, nhưng cô ấy là vợ cũ của anh sao? Sẽ không giống như diễn viên trên TV, sau khi qua đời rất nhiều năm rồi mà anh còn hoài niệm!

"Đừng hút thuốc nhiều như vậy! Không tốt cho sức khỏe!"

Tô Lạp nhìn hai chai rượu vang trống rỗng trên mặt đất, còn có một mô hình xe đua tình xảo bị vùi lấp trong cái gạt tàn thuốc, không khỏi cau mày. Cô nghe mẹ nói qua, cha cô năm đó chính là hút thuốc lá quá nhiều, bị ung thư phổi mới qua đời, tất cả đều là vì muốn phấn đấu vào cái Tứ Hợp Viện nhỏ bé kia mà lo lắng, sầu muộn.

Vừa nghĩ có lẽ anh đang nhớ nhưng vợ cũ đã mất, bỗng dưng tự đáy lòng cô dâng lên một sự đồng cảm sâu sắc!

Kéo rèm cửa, mở cửa sổ ra, một làn gió đêm mát mẻ xông vào mũi, cô không nhịn được, hít thở liên hai cái.

Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Tô Lạp quay đầu lại nhìn anh.

Lôi Kinh dập tắt tàn thuốc, bắt máy, hướng về phía điện thoại nói, "Ngay lập tức."

Khép điện thoại lại, cả ly chất lỏng màu đỏ bị anh ngửa đầu uống một hớp, "Cô xuống trước đi! Dẫn cô đi ra ngoài thả lỏng một chút! Cũng coi như tập học thích ứng với cuộc sống của tôi, đây là điều cô cần phải làm."

"Đã trễ thế này! Trước tiên tôi không phải nên về nhà sao? Hôm nào khác...." Tô Lạp thử nói.

Lôi Kinh sắc mặt u ám, ngoái đầu lại nhìn, "Muốn cho tôi nói lần thứ hai sao? Còn không nghe lời nữa không? Muốn nhìn thấy bộ dạng tôi coi hết ra để thay quần áo?"

Tô Lạp bắt đầu đi xoay người, móc ra chiếc điện thoại di động ở trong váy, siết chặt trong tay, mẹ yêu rất yên tâm về cô, cứ nhiên một cú điện thoại cũng không gọi tới.

Lôi Kinh nhìn bóng lưng của Tô Lạp đang cầm chắc điện thoại trong tay, khóe miệng kéo ra nụ cười đen tối.

Tô Lạp ra khỏi biệt thự đã nhìn thấy hơn vài người, hai chiếc xe thể thao, một chiếc màu vàng tươi sáng, một chiếc màu xanh sa-phia, bên trong chiếc xe kia còn có một cô gái đang ngồi, ách! Tiểu Miên.

"Hey! Tiểu Miên.. Tiểu Miên!"

Đang muốn chết, cô có cảm giác giống như trần trường chạy hai mươi dặm đột nhiên gặp được ba mẹ đưa cho quần áo, cái đó rất kích động nha!

*1 dặm ~ 1,60 Km

Đột nhiên tay bị người ta chụp lấy, Lôi Kinh kéo Tô Lạp đi về hướng nhà để xe, lướt qua Tiểu Miên, một tay đẩy đầu Tô Lạp nhìn qua nơi khác, che miệng cô lại, đi thẳng đến nhà để xe, đẩy cô lên xe, nổ máy phóng đi, tất cả làm liền một mạch.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cùng về ngoài này một chút xú cũng không phù hợp

"Anh nổi điên làm gì? Muốn tôi lên xe cũng không dùng miệng nói sao? Tại sao anh luôn thô lỗ như vậy! Cùng về ngoài này một chút xú cũng không phù hợp!" Tô Lạp tức giận nhìn anh, cảm thấy rất uất ức, cổ tay bị túm chặt đã xuất hiện lần đỏ rồi.

"Đối với cô không cần thiết phải thương tiếc!" Lôi Kinh sắc mặt phiền não khác thường, phun ra một câu nói như vậy rồi nổ máy xe lao ra khỏi biệt thự.

Tô Lạp ngồi ở ghế phụ, làn gió đêm tươi mát nhẹ nhàng thổi, cô hướng ra bên ngoài cửa xe khẽ lái nhai nguyên rủa.

Tại một con đường nhỏ vắng vẻ ở trong thành phố, chiếc xe ngừng lại đột ngột, Lôi Kinh cầm áo khoác lên nhìn cô, ánh mắt không khỏi dừng lại một chút, sau đó bước xuống xe, hình như có lời gì muốn nói, nhưng lại nuốt trở vào.

"Không cần, tôi đi xuống tốt hơn! Bên ngoài dễ lạnh!"

Tô Lạp vững vàng ngồi ở trong xe, nhìn quầy rượu có mặt tiền rất nhỏ trước mắt, cô cực kỳ ngạc nhiên, loại người như anh hình như sẽ không tới cái khu này! Không phải nên đi khu Lam Kham cao cấp mới xứng với địa vị sao? Loại quầy rượu bé xú này anh cũng tới?

"Lạp Lạp!"

"Ah! Tiểu Miên kia!"

Tô Lạp kích động đứng lên, nhưng không biết phải mở cửa xe ra như thế nào, cạy cả nửa ngày cũng không nhúc nhích, dứt khoát quyết định từ cửa xe nhảy ra ngoài.

"A! Bắt lấy tớ!" Cô xiêu vẹo chỉ chực rơi xuống đất.

"Tiểu Miên! Hai người đi vào trong đi! Chung quanh đây bên ngoài không an toàn, đi vào cùng một lúc với bọn anh." Duẩn Trạch cùng Vi Luân ngừng xe xong liền kêu hai người bọn họ, hơn nữa còn đề phòng nhìn bốn phía một chút.

"Đi thôi Lạp Lạp!" Duẩn Miên siết thật chặt tay của Tô Lạp. Lần đầu tiên mang Tô Lạp đến chỗ thế này, Duẩn Miên thực sự lo sợ sẽ làm cô kinh hãi.

Tô Lạp nhìn đường chung quanh một chút, hình như là cực kỳ yên tĩnh, mọi người chơi ở bên trong, bên ngoài trừ xe ra không còn gì khác, sinh vật sống duy nhất chính là hai ông anh đứng ngay cửa.

"Có cần thiết phải nghiêm túc như vậy không? Không phải ra ngoài chơi sao?" Tô Lạp nắm lấy cổ tay Duẩn Miên, nhìn sắc mặt nặng nề của mấy người kia trong lòng có chút khiếp sợ.

"Chơi mà có thể tới cái khu này chơi sao? Hai người chúng ta nên ngoan ngoãn cầm miệng là được!" Duẩn Miên nói xong thì bọn họ đã tiến vào bên trong quầy rượu ngập mùi khói thuốc.

Cái quầy rượu này gọi là "Sản xuất người tình," Tô Lạp cảm thấy tên này rất được, chắc là có hàm nghĩa gì đấy!

Chỉ là vào nơi này quá hỗn loạn, mùi rượu bia, khói thuốc nồng nặc, mấy cô gái bên trong cũng không tầm thường, quần áo hở bụng, khoe trọn da thịt, tóc tai đỏ rực tựa như lửa cháy, mà sao mấy bộ ngực lại lác mắt liệt như vậy? Nhưng mà vừa nhìn qua cũng không căng đầy, rõ ràng là bị xệ xuống.

Tiếp tục tiến vào bên trong, hai người phụ nữ đang đứng trên một cái bục nhỏ đơn giản, nhìn về phía trước hát cái bài mà cô ghét nhất - Hoắc Nguyên Giáp! Bên cạnh là nghệ sĩ dương cầm, còn có một tay ghi-ta. Người phía dưới toàn bộ đứng ở trên đường qua lại giữa các bàn rượu, chơi trò chơi xếp gỗ uống rượu, thỉnh thoảng còn có đàn ông trên người trần truồng hướng lên hai nữ ca sĩ trên bục nhạo báng.

Tô Lạp cúi thấp đầu nhanh chân rảo bước tiến lên, chỉ sợ không cẩn thận đụng phải cơ thể của người nào dẫn đến phiền phức!

"Anh Kinh có phải nên giải thích một câu hay không! Tại sao chúng em không liên lạc được với Lãnh Tâm?"

Tô Lạp cùng Duẩn Miên theo anh trai cô ấy đi đến một căn phòng, cũng không đi vào, bởi vì người ở bên trong đã rất nhiều, chỉ nghe thấy âm thanh của một cô gái, rất là phách lối đang chat vắn Lôi Kinh, còn anh thì ngồi trên ghế sofa thong thả hút thuốc.

"Đây là xảy ra chuyện gì?" Tô Lạp chột chột Duẩn Miên, mấy cô gái này cô đã từng thấy qua, vào thời điểm ở trong quán trà, tại sao vào lúc này lại như là kẻ địch giương cung múa kiếm?

"Đừng nói chuyện!" Duẩn Miên đột nhiên che miệng Tô Lạp.

"Lãnh Tâm ở nơi nào?" Trong phòng phát ra một tiếng vang thật lớn, là một cô gái mang tròng mắt đỏ tươi đột nhiên hát ngả bình rượu.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Lãnh Tâm là người phụ nữ của anh ta

"Yến Từ đừng kích động." Cô gái ở bên cạnh kéo Yến Từ vừa làm ngã bình rượu trở lại, khiếp đảm nhìn gương mặt u ám của Lôi Kinh một chút, đem người gọi là Yến Từ hiện giờ đang nổi điên, đè xuống ghế sofa.

"Anh Kinh! Lãnh Tâm ở nơi nào anh nói cho chúng em biết đi! Nếu như không có chuyện gì tại sao anh không thể nói? Hoặc là chị hai ở Pháp thật sự xảy ra chuyện gì rồi hả?" Cô gái này vẫn còn giữ được bình tĩnh, không có xúc động như cô gái vừa rồi.

Tô Lạp chen vào chỗ trống đứng nhìn, Lôi Kinh nhẹ nhàng phun ra một vòng khói, còn dư lại nửa đoạn tàn thuốc kẹp ở ngón giữa ném vào trong ly rượu, tay cắm vào túi quần phiền não đi tới đi lui mấy bước, xoay người lại nói, "Cô ấy không có việc gì! Ở nước Pháp tu dưỡng!"

"Tu dưỡng? Dưỡng thai sao?"

Lôi Kinh cau mày, "Không có dưỡng thai, đứa bé bị mất ngoài ý muốn!"

"Cái gì? Mất ngoài ý muốn?" Mấy cô gái vừa nghe thấy liền đứng cả lên, "Anh Kinh không phải bảo đảm chị ấy được an toàn sao? Đêm đó đúng không? Chính là cái đêm bị Khu Phong kia bắt đi phải không?"

"Thật là buồn cười! Người phụ nữ của anh! Cứ nhiên lại để con mình bị người ta làm mất? Nói ra ai tin! Tôi nghĩ là anh cố ý!" Yến Từ kích động khác thường chỉ trích Lôi Kinh.

"Không cần nói với tôi về đứa bé nữa!"

Một tiếng động thật lớn vang lên, thứ gì đó rào rào tan nát dưới đất! Lôi Kinh đâm một phát vào tấm thủy tinh trên bàn, ánh mắt hung ác khát máu nhìn cô gái tóc dài đang nổi điên gọi là Yến Từ!

"Anh hướng tôi gào thét cái gì? Số anh không nên có con! Lãnh Tâm thì không nên đi với anh!" Yến Từ không chút nào e ngại tiến lên một bước, tức giận kêu gào với Lôi Kinh.

"Cô dám lặp lại lần nữa thử xem?" Lôi Kinh nắm lấy quần áo của cô gái tóc dài phách lối trước mặt, Yến Từ vốn là ăn mặc rất ít, trên người chỉ mặc một cái áo yếm, khi bị bàn tay của anh nắm lấy, tất cả bộ ngực đều lộ ra ngoài.

"Tôi nói đó, rồi làm sao? Loại đàn ông như anh căn bản không xứng với Lãnh Tâm! Hãy mau mau trả cô ấy lại, nếu không anh sẽ biết tay!"

"Thật sao? Làm cho tôi đẹp mặt? Người như vậy còn chưa ra đời!"

"Rầm."

Yến Từ bị Lôi Kinh một tay đẩy ngã xuống đất, nằm sòng soài lên những mảnh thủy tinh vỡ, "Cho tôi đẹp mặt thế nào? Cô nên nói thật ra một chút! Há?"

Lôi Kinh tiếng động rất nhẹ, nhưng mà đã giẫm lên trên tay Yến Từ.

"Aaaaaaa...."

Yến Từ hét lên một tiếng thảm thiết, che tay lại thật chặt kêu đau.

"Anh Kinh! Yến Từ luôn luôn như vậy, không hiểu chuyện, anh thả cô ấy ra đi!" Mấy người phụ nữ sau lưng đỡ Yến Từ trên tay máu tươi đầm đìa, nhìn về phía Lôi Kinh đang điên cuồng.

"Về sau ai nhắc đến chuyện đứa bé! Hậu quả chính các người tự lường được! Lãnh Tâm rất nhanh sẽ trở về! Về sau cũng bớt đến trêu chọc tôi đi! Bằng không cho các người đẹp mắt như người này! Cút!" Ánh mắt lạnh lẽo lần lượt quét qua mấy người phụ nữ điên cuồng này.

"Kinh! Tại sao không cho bọn họ chút thuốc nhuộm xem qua một chút! Những người phụ nữ ở đường phố nhỏ này thật sự là rất đáng ghét!" Duẩn Trạch cùng Vi Luân đi vào trong phòng! Không hiểu nhìn anh, việc này hình như không phải tác phong của anh.

"Nề mặt đứa bé, cũng coi như là giữ thể diện cho Lãnh Tâm!" Dứt lời cầm lên cái bật lửa, đốt một miếng thuốc lần nữa, neho một con mắt lại hút mấy cái, khạc ra khói mù nồng nặc.

"Lãnh Tâm là ai á? Rất dọa người đấy! Về sau trường hợp này đừng để cho tớ nhìn thấy! Một người đàn ông đập lên tay một phụ nữ!" Tô Lạp nghĩ tới cái tay mới vừa rồi toàn thân liền phát run.

Cô xem qua đã hiểu, Lãnh Tâm là người phụ nữ của anh ta, mà mấy người kia lại là người của cô ấy, hoàn hảo bọn họ không có chú ý đến cô, nếu không với danh xưng "Chị Kinh" buổi trưa hôm nay, mấy người phụ nữ này không đánh cô mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Cô nhóc này thật mất mặt

"Khi trở về kể cho cậu nghe chuyện của Lãnh Tâm! Ở chỗ này đừng nên hỏi!" Duẩn Miên lời Tô Lạp vào trong phòng.

"Đi thôi! Còn tiếp tục ở đây sao?" Vi Luân cầm bao thuốc lá trên bàn, lấy ra một miếng châm lên, nhìn Lôi Kinh.

"Đi thôi Vi Luân! Khu này có cái gì tốt! Đi ra ngoài giải trí, giải trí, điều tiết cái tâm tình đáng chết này một chút!" Lôi Kinh cau mày nói xong, phóng tàn thuốc đến mặt tường đối diện, trong nháy mắt bắn ra mấy tia lửa nhỏ.

Nhìn từng người một đều muốn đi ra ngoài, Tô Lạp núp ở một bên, từ đằng sau đột kích về phía Lôi Kinh, đôi tay thử đi thử lại, cuối cùng lấy được khi túm lấy một góc áo khoác ngoài của anh.

"Cô lại muốn làm gì?" Lôi Kinh dừng bước, quay đầu lại nhìn từ trên xuống dưới con mèo con Tô Lạp đang bám theo.

"Các người đi chơi đi! Trước tiên không phải tôi nên về nhà sao? Dường như hôm nay có chút quá muộn! Mẹ tôi lại lo lắng không yên đây! Yên tâm, không cần anh đưa tôi về, tự tôi bắt xe đi được!" Tô Lạp thấy anh do dự, cho là đang lo lắng việc cô làm sao đi về.

"Không được! Tối nay cô nhất định phải đi! Yên tâm, mẹ cô để tôi nói chuyện!" Dứt lời quay người sang lấy điện thoại ra, tỉ mỉ nhấn xuống một con số.

"Không được nói tôi đang ở cái khu này!" Tô Lạp buông áo anh ra, nhớ tới gương mặt đỏ của mẹ liền cảm thấy bất đắc dĩ, xoay người sang chỗ khác không dám nhìn anh gọi điện thoại.

"Bác gái yên tâm! Cô ấy rất tốt! Ừm! Tối nay em gái con vừa lúc ở đây, bọn họ sẽ cùng nhau ngủ! Tốt, gấp lại! Ngày mai nhất định đưa cô ấy về đến nhà! Ngủ ngon!"

"Bốp!"

Lôi Kinh khép lại điện thoại, chen chân vào đập cổ chân Tô Lạp một cái, "Lo lắng nhìn cái gì chứ? Đối phó xong rồi! Cái khu tồi tàn này có cái gì đáng giá cho cô nhìn sao?"

"Mẹ tôi cứ nhiên đồng ý không có hết lên với anh?" Tô Lạp cực kỳ kinh ngạc, thoải nghi cuộc điện thoại này đã gọi thật chưa?

"Không có! Cô phải tự xem lại bản thân mình một lần nữa đi! Đoán chừng là dung mạo của cô rất an toàn, có lẽ giờ khắc này bác gái đang ở trong nhà mong đợi tôi với cô xảy ra chuyện gì đó chứ?" Lôi Kinh dứt lời nhìn Tô Lạp mặt mày tối sầm lại, mím môi cười một tiếng.

"Oh My God!"

"Muốn tôi nhìn đến khi nào?"

Tô Lạp hai tay nắm chặt thành nắm đấm, ngửa mặt lên trời thở phì phò, thấy xe khởi động vội thu tay lại chạy lên đi vào.

"Cửa xe, cửa xe!" Tô Lạp cố gắng kéo, nhưng mở không ra, không có biện pháp đành duỗi ngón tay ra gõ lên xe, gọi Lôi Kinh giúp một tay mở ra.

"Ha ha ha! Kinh!"

Phía sau, trong hai chiếc xe thể thao màu vàng tươi và xanh sa-phia, Vi Luân cùng Duẩn Trạch cười lớn đưa đầu ra nhìn Tô Lạp.

"Tại sao lại có cô gái làm mất mặt như vậy?" Lôi Kinh đẩy cửa xe ra bước xuống, vòng qua đầu xe đi đến trước mặt Tô Lạp, nắm lấy bàn tay cô.

"Anh làm gì thế?" Tô Lạp lui về sau, rút tay lại.

"Thô ráp không ra hình dạng gì! Cô cho rằng tôi thích sờ?" Lôi Kinh trừng mắt nhìn cô, cô gái này như vậy là thế nào, có chút làm cho anh không biết nói gì, nhìn qua cũng rất lạnh lợi, chung quy làm sao lại gặp khó khăn với chuyện này.

"Dạy cô mở cái cửa xe này! Một cô ngốc!" Lôi Kinh kéo tay cô đẩy về phía trước, giơ chân lên đá cổ chân Tô Lạp một cái, "Đứng ra đằng trước."

"Anh nói không được sao? Đạp tôi chơi thích quá ha? Chứng quá hiếu động này xem ra cần phải chữa gấp, nếu không nó trở nên nghiêm trọng cũng không tiện chữa trị!"

Tô Lạp xoay người lại, nâng cánh tay lên muốn cho anh ăn đòn, ngay lập tức liền bị Lôi Kinh chụp lại siết ở trong tay, "Cửa xe ở nơi nào? Muốn sờ tôi, muốn Game Over trở về trên giường mà sờ!"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Mấy con ma-cà-bông này là ai vậy?

"Tôi nhờ vào! Sờ anh?" Tô Lạp rút tay lại, nhếch nhếch miệng, bả vai phối hợp theo run lên ba lần, tựa như vừa sờ lên một con trăn lớn đáng ghét.

"Kinh! Còn muốn đi hay không hả? Xe cậu cản trở trước mặt, chúng tớ ở nơi này xem cậu tán tỉnh cô ấy? Kèm chế một chút, bọn tớ đây cũng hui quanh lắm! Hai người muốn chơi trò mập mờ thì đi về, đêm còn dài đằng đằng, vào lúc này gấp làm gì á?" Vi Luân kéo miệng rộng ra, nhạo báng Lôi Kinh, ánh mắt kia, thật là mập mờ đen tối.

"Khôn kiếp! Anh là ai?"

"Àm!"

Tô Lạp nhìn gương mặt ngả ngón của Vi Luân đang giương ra, nghe những lời nói ghê tởm này của anh ta, lập tức nhấc chân lên, rút giày ra hướng thẳng vào chiếc xe thể thao màu vàng tươi ném cái “vèo.”

"Không có việc gì! Tha hồ đánh! Xe này bền chắc lắm!" Vi Luân bắt được giày của Tô Lạp ném tới, cười.

"Kính! Bắt lấy! Giày của bạn gái cậu tớ lấy không tốt!" Nói xong đứng dậy ném cho Lôi Kính.

"Đừng có giống như bà điên vậy! Lúc nào mới có thể học cách dịu dàng một chút?" Lôi Kính ném chiếc giày xuống đất, đập lên cổ chân Tô Lạp, ý bảo cô mang vào.

"Mấy cái con ma-cà-bông này là ai vậy?" Tô Lạp vừa mang giày vừa ngẩng đầu nhìn Lôi Kính.

"Lạp Lạp đừng mắng! Anh tớ!" Duẩn Miên cong cong môi lên, trừng mắt liếc mấy người này.

Tô Lạp vuốt vuốt cái cổ chân bị Lôi Kính đá đến mấy lần trong một đêm, "Lên xe đi!"

"Trước tiên mở cửa xe một cái thử xem!" Lôi Kính khoanh tay đứng nhìn cô, Tô Lạp sợ hãi đi về phía xe, vừa nhìn Lôi Kính, vừa đưa bàn tay qua, chạm được tay nắm cửa liền bắt đầu dùng sức kéo, kéo mãi không ra liền khiến cho sức lực cạn kiệt.

"Ha ha ha."

Mấy người trong xe phía sau cười ầm lên, Tô Lạp liếc mắt một cái, ngay cả Duẩn Miên cũng nhịn không được mà cười như điên.

"Đứng lên! Anh từ nhỏ đến lớn là bò sao? Cửa xe rõ ràng là không mở được?"

Lôi Kính đẩy Tô Lạp sang một bên, ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái, cửa xe liền mở ra, xoay người lại cau mày nhìn Tô Lạp đang đỏ mặt vì mắc cỡ, "Tớ đây làm theo tớ vài lần, thuần thục leo lên xe."

"Không luyến! Tôi cũng không muốn ngồi cái xe như vậy! Vẫn là đi tắc xi, tài xế tốt bụng mở cửa cho tôi! Hoặc là ngồi xe buýt, cửa cần bàn tự mở ra!" Tô Lạp âm thanh buồn buồn, cúi đầu nhìn xuống đất.

Nghe tiếng nói của cô cùng cái bộ dáng này, mấy người còn lại rất kinh ngạc, cô nhóc này mới vừa rồi còn lớn tiếng mắng chửi người khác, cầm giày ném người, tình huống lúc này là như thế nào?

Lôi Kính đi tới, Tô Lạp liền quay đầu sang hướng khác, cô vừa thấy anh sẽ đổi hướng. Lôi Kính đi tới đi lui mấy lần, mặc dù bây giờ là đêm tối, nhưng dựa vào ánh đèn neon nhỏ trước cửa quán rượu “Sản xuất người tình,” anh nhìn thấy, cô nhóc này cứ nhiên rơi nước mắt?

Tại vì bây giờ trời mưa cô ư?

Chẳng lẽ cô cũng cảm thấy mất mặt?

"Lên xe, không trời cô nữa!" Lôi Kính đưa cánh tay rắn chắc ôm lấy eo của cô, không cần dùng quá hơi sức, nhẹ nhàng nhắc bổng cơ thể cô lên.

"Không đi! Tôi muốn về nhà!" Tô Lạp nghiêng đầu, nếu là gây gổ cô chưa bao giờ thua ai, nhưng cô cũng có tự trọng, chưa từng ngồi qua cái xe nào như vậy làm sao biết mở cửa xe đây? Về phần khai ra bọn họ giễu cợt như vậy? Đột nhiên cô cảm thấy hối hận đã đồng ý với anh, nghĩ tới ngày sau cùng mấy người ngoan cố nhà cô tiền như vậy làm bạn, đã cảm thấy rất tự ti, đừng phải cái gì không đúng liền bị người ta ở ven đường dạy bảo nửa giờ, thật mất mặt, chỉ là hoàn hảo chỗ này không có người nào, ở trong mắt cô trừ Tiểu Miên ra, mấy người kia không tính là người.

"Lên xe!" Lôi Kính ôm eo cô lần nữa, lần này hơi dùng lực một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Người ta tỏ ra vui vẻ là được

"Các người đi chơi là chuyện của các người! Tôi đi xem nào nhiệt làm gì? Tôi rất nghèo! Hơn nữa không đủ tiêu chuẩn, đến đó cũng sẽ không được vào

cửa, làm cho anh mất mặt thật tốt nha!" Tô Lạp hát tay anh ra, Lôi Kinh bị đẩy một cái loạn choạng, trên mặt đầy lửa giận, tất nhiên không cần nhiều lời.

"Cô không được phép nói không đi! Tôi nay chớ chọc tôi nổi giận, tốt nhất đuổi theo sau đi!" Trong tích tắc, trông mắt Lôi Kinh đen lại, cau mày, còi áo khoác xuống ném lên xe, sau đó leo lên khởi động máy.

"Kinh! Đi Bạch Kim Cung!"

"Ông ... Ông." Lôi Kinh không trả lời, phóng xe vụt đi.

Tô Lạp "bốp" một cái đập lên chiếc Ferrari màu xanh sa-phia của Duẩn Trạch, ánh mắt toàn là oán giận, "Anh ta là ai hả? Tất cả đều bị thần kinh không bình thường, thời mần kinh! Không chữa được!"

"Cái đó! Đây là xe của tôi, không phải của Kinh đâu! Nếu làm hư, tôi sẽ bắt cô bồi thường!" Duẩn Trạch âm thanh ôn hòa nhàn nhạt nói, từ cửa xe ghé mắt ra nhìn vào chỗ vừa bị cô đá.

"Anh trai đừng âm ỉ nữa! Lạp Lạp lên xe đi!" Duẩn Miên thúc Tô Lạp, đẩy lên xe.

Tóc Tô Lạp đánh tới tấp vào mặt, càng làm cô thêm phiền não không chịu nổi, "Tiểu Miên! Tớ có mất mặt như vậy không?"

"Tại sao nói như thế?" Bởi vì xe chạy tốc độ quá nhanh, âm thanh trong cốc lát liền bị gió nuốt đi hết, Duẩn Miên dựa vào người cô, hỏi.

"Không mở được cửa xe không phải là rất mất mặt sao? Anh ta có cần tức giận như vậy không? Còn có các người, cái bộ dạng cười kia rất đáng đánh đòn!" Tô Lạp cả khuôn mặt nhăn nhó, ngực đang phập phồng kịch liệt, khí tức từ mũi không ngừng phun ra.

"Ha ha! Lời của anh ấy cậu đừng nghe! Cậu chưa từng ngồi qua, không biết mở cửa là chuyện bình thường! Nếu như anh Kinh đi Tứ Hợp Viện nhà cậu, cậu tin hay không? Khẳng định anh ấy không vào được cánh cửa sắt lớn kia đâu." Duẩn Miên trong mắt lóe ra tia sáng, nén cười.

"Đúng ha!" Tô Lạp như bùng tỉnh, âm thanh kiên định, "Mối nhục này tớ nhất định ghi nhớ, sớm muộn gì, tớ cũng phải đòi lại cả vốn lẫn lời! Hừ!"

"Đòi đi, đòi đi, loại đàn ông này không xử lý sẽ gieo nhiều họa hơn cho đồng bào phái nữ, cậu không cần phải nhân nhượng!" Duẩn Miên nghiêng răng, giờ lên một quả đấm nhỏ động viên Tô Lạp.

"Đúng rồi! Lãnh Tâm đó là ai? Bà xã anh ta à?" Tô Lạp cau mày, cô cảm thấy tất yếu nên thăm dò rõ ràng, người phụ nữ kia xem ra không đơn giản, sống trong giới Xã Hội Đen đoán chừng cũng rất lợi hại, nếu phát hiện cô ở bên cạnh Lôi Kinh sáng ngời, không chừng sẽ phải Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ xử lý cô à?

Duẩn Miên thờ dài một tiếng ngồi thẳng người, ngón tay đặt chung một chỗ khuấy động, "Lãnh Tâm thật ra là cô gái rất tốt, ít nhất tớ rất thích cô ấy, một cô gái rộng rãi, trọng nghĩa khí, vì chị em tốt có thể không tiếc cả mạng sống, liều mình vào nguy hiểm! Hình như trước đây có ở nước ngoài với anh Kinh một thời gian, cũng là cô ấy cứu anh, quan hệ của hai người sau đó chính là mập mờ không rõ!"

"Ồ! Hoá ra là như vậy!" Tô Lạp đảo con ngươi đi lòng vòng.

"Cô gái đó rất đặc biệt! Không tìm được người thứ hai! Cá nhân anh cảm thấy rất thích hợp với Kinh! Có thể xứng đôi với cậu ấy là cô gái có một không hai!" Duẩn Trạch xoay người lại, sau đó bốn phía sườn xe chậm rãi dâng lên, mui xe cũng đóng lại rồi, giọng nói ở bên trong nghe cũng rất rõ ràng.

"Nhưng mà Kinh, anh ấy giống như. . . ." Duẩn Miên cau mày nghĩ tới, hình như không biết hình dung làm sao.

Duẩn Trạch mở miệng, "Tiểu Miên là muốn nói Kinh đối với cô ấy không nóng không lạnh đúng không? Quả thật! Thời điểm lạnh lùng có thể một tháng không thấy cô ấy, khi nóng nản chỉ cần là Lãnh Tâm liếc mắt một cái, ngày thứ hai nhất định sẽ xuất hiện trước mặt Lãnh Tâm, quan hệ này chúng ta suy nghĩ không ra, cũng không cần thiết phải suy nghĩ, người ta tỏ ra vui vẻ là được, Lãnh Tâm vui lòng!"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Đồ bánh xe đe tiện!

"Đúng vậy! Nhưng mà tại sao cô gái kia còn chưa trở lại, chán anh ta rồi à? Lúc trở lại ôm chân anh ta, như vậy tớ liền được giải thoát! Trời ạ! Về sau mòng một mười lăm tớ muốn đi chùa, kiên trì thấp hương. Cửa Phật Tổ, người nhất định phải chúc phúc con sớm ngày thoát khỏi thiên tai vạn kiếp này nhé!" Tô Lạp chấp tay lại, hướng ra ngoài cửa xe cầu nguyện.

"Ha ha! Đến thế cơ à? Dem Kinh nói thành bộ dạng như vậy? Ngược lại tôi cảm thấy cô so với cậu ấy còn ác hơn!" Duẩn Trạch mím môi lắc đầu một cái, tay cầm lấy vô lăng tập trung lái xe.

"Anh biết cái gì? Anh có mà nói tốt cho anh ta, khi không ở trước mặt anh ta tôi rất dè dặt." Tô Lạp khinh thường bĩu môi.

"Kéttttttt"

"Xuống xe đi!" Duẩn Trạch mở cửa xe nói.

Cửa quán bar Bạch Kim Cung chậm rãi hiện lên, Tô Lạp xuống xe theo sát Duẩn Trạch đi vào.

Mặt đá cẩm thạch màu đen được khắc vài ngôi sao nhỏ, nhất thời mang đến một cảm giác dễ chịu lên đến đỉnh đầu, trang hoàng cũng rất là xa xỉ, nhưng lại cực kì yên lặng, trừ một ít tiếng nhạc xập xình truyền ra bên ngoài, không nghe thấy những tiếng âm ỉ không nên có.

Vừa vào tới, Tô Lạp cảm thấy chỗ này cũng không tệ, tối thiểu không có cái mùi rượu, thuốc lá nồng nặc như ở quán rượu "Sản xuất người tình" bí mật kia.

Đi theo sau lưng Duẩn Trạch, Duẩn Miên đột nhiên dừng lại, "Anh trai! Em không vào được rồi! Đi loanh quanh dạo mát một chút, em chịu không nổi không khí ở trong đó, các người cứ chơi đi. Lạp Lạp, cậu đừng chọc anh Kinh, bằng không anh ấy độc ác lắm, chiếm tiện nghi của cậu." Nói xong không nhìn hai người bọn họ liền chạy ra ngoài.

"Ai! Tiểu Miên!"

"Cậu ấy làm sao thế? Đột nhiên lại như vậy?"

"Không có việc gì! Con nhóc này hận nhất chính là nhìn bọn anh chơi! Vì Luân cố tình yêu cầu tới chỗ này, đi vào thôi!"

Tô Lạp nghiêng đầu một chút, cũng không suy nghĩ nhiều, liền đi theo vào bên trong.

Âm nhạc này không tục tĩu, tuyệt đối không tục tĩu, giai điệu chậm rãi nhưng chứa đựng sức thâm thấu mạnh mẽ, có thể làm cho người nghe hòa theo nhịp điệu rất nhanh, khiến cho nam nữ trong phòng không tự chủ được mà đứng đưa theo.

Tô Lạp liếc mắt, hướng đến từng cái bàn, nhưng không thấy bóng dáng phách lối của Lôi Kinh, ngay cả cái bánh xe giường nanh múa vuốt kia cũng không nhìn thấy.

*"bánh xe" đang ám chỉ Vi Luân á, Vi Luân hình như mang nghĩa giống bánh xe, hay đọc giống vậy!

Lướt qua sàn nhảy, đi theo Duẩn Trạch đến một căn phòng riêng gần nhất.

Người nào đó đã từng nói? Cái nào bề ngoài càng rạng rỡ chói lọi, thì thật ra bên trong không nhất định mới mẻ!

Này sao! Đi qua cái lớp da tươi sáng rồi, hôm nay xem như thấy được cái nhân bánh thối nát bên trong!

"Thế nào? Không tiến vào? Dự định canh giữ ở cửa? Đáng đáp thật sự... xin lỗi cô cũng không cần đứng ở đó cho người ta xem, làm cản trở việc làm ăn buôn bán nơi này, tôi không đảm bảo là có đủ tiền đền bù!" Lôi Kinh nằm nghiêng người trên ghế sa lon, nhìn Tô Lạp đứng ở cửa kia không biết là đang có cái biểu cảm gì trên mặt.

"Cắt ~~ thật sự là rất đáng ghét! ~" Tô Lạp nói nhỏ, không để anh nghe thấy, đoán chừng vào lúc này lỗ tai của anh cũng không nghe được gì, đầu lưỡi của người đàn ông này so với cô còn độc hơn!

Nghe ngóng một chút trong cái phòng này, để xem kia là thể loại âm nhạc gì? Nhưng mà cô còn nhớ rõ, hình như khi còn bé, cô ở trong phòng ba mẹ có nghe qua ở trong mấy phát cái tiếng này, cô còn cố ý đi hỏi, tiếng rầm rì này là cái gì, ba mẹ nhìn cô nhất thời đỏ mặt xấu hổ.

"U a! Cô gái này cũng biết xấu hổ? Không bằng để Vi Luân tôi gắng gượng dìu cô đi vào?" Vi Luân bộ dạng ngạo nghễ, đến gần người Tô Lạp, nhếch khóe miệng cười, nhìn gương mặt của cô.

"Cút ngay! Đồ bánh xe dê tiện! Ghét nhất chính là anh."

Tô Lạp chán ghét né tránh thật xa, cái vẻ mặt của bánh xe này là có ý gì, nói chuyện văn Trầu Trầu tựa như côn đồ trên đường phố thời cổ đại?

*Trầu: nước Trầu, tên một quốc gia thời Chu.

Trong nháy mắt đầu óc mường tượng ra hình ảnh mình đang ở trên đường lớn cổ kính, một tên cà lơ phất phơ, trong miệng ngậm xác hột dưa, chính là không phun ra, một tay ôm vợ bé, tay kia cầm cây quạt nâng cằm của một cô gái nhà lành lên, một tên lưu manh đi trêu ghẹo chị em phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Anh an ủi tôi không chịu nổi!

Vi Luân sững sờ, có chút không phục, khiêu khích, "Cô và tôi gặp qua mấy lần? Thế nào lại đặc biệt chán ghét tôi? Tại sao không thấy cô ghét Trạch vậy? Hai chúng ta đều là anh em tốt của chồng cô, vì sao không được đối đãi ngang hàng như nhau? Nói xem."

"Không thêm nói với anh! Ai là chồng tôi hả? Chồng tôi vào lúc này sẽ không đứng xuyt xuyt đâu!" Tô Lạp né tránh thân thể cao lớn đang hướng tới, nhe răng trợn mắt nhìn anh chăm chăm, hận không thể cắn chết anh.

"Aha?"

Vi Luân bị một câu nói của cô làm kinh ngạc, miệng mở to, tay chỉ vào Tô Lạp nửa ngày không động đậy, quay đầu nhìn về phía Lôi Kinh, "Kinh! Cậu không phải là vẫn đứng xuyt xuyt sao? Rất hoàn hảo đó! Cô ấy nói cậu sẽ không đứng xuyt xuyt đâu kìa, ngược lại cậu nên cho ra một chút thái độ đi!"

"A! Cút đi! Cái miệng này thật sự là giống với tên anh, tựa như bánh xe chuyển động không ngừng!" Tô Lạp nhảy lên thật cao che miệng Vi Luân lại, để phòng nhìn Lôi Kinh đang nằm trên ghế sa lon nhìn ra.

Chỉ thấy Lôi Kinh thả cái đồ khui rượu đang nắm nghía trong tay ra, thái độ hơi lạnh nhạt, hờ hững làm cô sợ!

Lôi Kinh vận lông mày, tay cầm vào túi quần đi đến, đứng ở bên ngoài, "âm," đưa tay nhẹ nhàng đẩy Vi Luân vào phòng lớn, sau đó đóng cửa lại, bên ngoài chỉ còn lại Tô Lạp và anh.

"Làm gì?" Tô Lạp nhìn anh từ trên xuống dưới, từ đầu nhìn đến chân.

"Cô nói tôi sẽ không đứng . . . . ?" Lôi Kinh im lặng hoặc là nói không ra hai chữ kia, đứng ở trước mắt Tô Lạp, rút một tay từ trong túi quần ra, chống lên trước người cô, ở khoảng cách gần nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó của cô.

"Thế nào? Hối hận?" Dứt lời, môi mỏng nhấp máy, hướng lên tóc cô thổi một luồng khí lạnh.

Tô Lạp giật mình một cái, "Tôi không có chi mặt gọi tên nói Lôi Kinh anh sẽ không đứng xuyt xuyt đâu! Tôi nói chồng tương lai của tôi, với anh không có quan hệ xu nào!"

"Chồng cô tại sao lại không có quan hệ với tôi! Cô đã nói như vậy! Về sau chồng cô có bị bắt lực đứng xuyt xuyt! Yên tâm! Tim khắp thế giới, tôi cũng sẽ tìm một người hoàn toàn tận tụy cho cô, nếu như cô đơn lạnh lẽo, tới tìm tôi an ủi . . . an ủi cái cơ thể bé nhỏ đáng thương của cô! Dù sao tôi cũng là người ném đầu tiên!" Lôi Kinh nâng cằm cô lên trên chọc.

"Tôi nhờ vào! Đừng tự coi mình là số một! Cơ thể bé nhỏ! Anh an ủi tôi không chịu nổi! Còn có! Đêm đó là ngoài ý muốn, liền xem đáng đáng xinh đẹp hơn người của tôi thu hút anh! Cũng quên đi!" Tô Lạp cúi đầu nhìn giày anh phi nhỏ một trận, cô rất muốn giẫm lên, nếu như không phải là sợ anh biến chứng bắt cô bồi thường, cô thật muốn hung hăng đạp.

"Thật là rất tự tin! Xinh đẹp thu hút tôi? Ha ha! Đừng nói tôi không tốt! Tôi cho là cô đang nói thân thể tôi có chương ngại không thể đứng làm cái gì kia? Như vậy, hôm nay tôi cần thiết phải chứng minh một chút, tôi không có vấn đề!" Lôi Kinh trên mặt kéo ra nụ cười.

"Đồng chí Lôi Kinh! Tôi nghiêm túc hỏi cậu, các người cái này là đang làm gì thế?"

Thân thể Tô Lạp đã dựa thật sát vào trên tường rồi, anh còn gắt gao ấn xuống, chặt chẽ không rời cố định cô lại, cái khóa cài đai lưng da trâu của anh mắc kẹt ở trên bụng cô rồi, thật là đau, cái này cũng chưa tính làm gì, chủ yếu nhất là vật phía dưới cái đai lưng kia, chia vào cô là có ý tứ gì?

"Chứng minh một chút tôi không có vấn đề! Không có gì!" Lôi Kinh dùng sức hướng giải đất bên dưới cơ thể cô va chạm mãnh liệt hai cái, Tô Lạp nhất thời sùng sột.

Lúc này căn phòng sát vách có một đôi nam nữ đi ra, ôm rõ ràng là một cô gái bán hoa, phanh ngực hở chân, vừa nhìn thì không phải là người tốt lành gì, người đàn ông kia trông có vẻ sang trọng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá trong chớp lát nói, "Người anh em! Cứ tiếp tục đi, cách quần áo có thể thoải mái sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cách quần áo có thể thế nào?

Tô Lạp nhìn chăm chăm cái gì đó bị ném xuống đất, tức giận khiến trán biến thành màu xanh nâu, tránh thai sao? Đây là tình huống gì?

"Người đàn ông thô bỉ kia trở lại đây, để lại cho chính mình dùng đi! Với cái tuổi đó của ông, đoán chừng một lần dùng đến mấy cái lận đó, bởi vì ông thận hù, thận hù rất nghiêm trọng, lần thứ nhất bảo đảm không thể được việc, lấy thêm mấy đồ dự bị đi! Mẹ kiếp!" Tô Lạp cầm trong tay mấy cái gói ny long nho nhỏ nhặt dưới đất lên, tức giận nhìn về phía sàn nhảy gào thét, nghiêng đầu thoảng một cái lại một cái mắng chửi.

"Bọn họ đi rồi cô hét cái gì? Cũng không phải là vì tốt cho cô sao? Sợ cô mang . . . thai. . . ." Lôi Kinh nghiêm túc nói.

"Khôn kiếp! Cách quần áo có thể. . . . ."

"Ách!"

"Cách quần áo có thể thế nào? Nói tiếp!" Lôi Kinh dứt lời, không nhịn được giờ giờ cầm lên. Ý bảo cái miệng nhỏ nhắn của cô hoàn toàn có thể tiếp tục.

"Anh cố ý chơi tôi đúng không? Hai chữ mang thai ở trong miệng tôi không có gì khó nói, anh giả bộ làm người đứng đắn cái gì?" Tô Lạp duỗi ngón tay ra thẳng băng, trực tiếp chỉ vào sóng mũi cao thẳng trước mắt, móng tay hình như cũng đâm chọt vào lớp da của anh.

"Cô muốn làm cho tôi mặt mày hốc hác? Sau đó mượn cơ hội này đòi chịu trách nhiệm với tôi? Xin lỗi, cho dù cả khuôn mặt của cô để cho tôi phá hủy, tôi cũng vậy, sẽ không coi trọng cô!" Lôi Kinh giờ tay lên, nắm lấy vài ngón tay của cô, đặt ở trong lòng bàn tay mình, siết thật chặt rồi vuốt ve qua lại, đó là một loại đùa giỡn không tiếng động.

"Thật sự? Tôi chướng mắt?" Tô Lạp nhếch miệng lên.

"Nếu không thì sao?" Lôi Kinh cười khê.

Tô Lạp "vèo" rút ngón tay lại, nâng một cánh tay lên, lấy tự tin hất vài sợi tóc sang một bên, bộ dáng phóng khoáng tự nhiên khó có thể hình dung được!

"Tốt! Chướng mắt thì tốt, như vậy hiện tại tôi phải đi, không cùng với cậu chủ như anh chơi nữa, anh đã nói tôi nhìn chướng mắt, đừng ép buộc tôi nữa! Chớ dây dưa tôi nha! Lật lọng nuốt lời không phải người ngay thẳng, lúc học tiểu học thầy cô giáo đã dạy qua rồi." Dứt lời, môi mím lại rồi nở một nụ cười duyên dáng, ngẩng đầu uốn ngực đi ra.

"1-2-3-4, 2-2-3-4, cửa chính quán bar, đang ở. . . . ."

"A! Buông tôi ra!"

Tô Lạp đang hiển ngang nên bước chân quân nhân đi nghiêm chỉnh, trong miệng đếm theo nhịp, ngẩng đầu uốn ngực đi ra. Khí thế kia, có thể so sánh với Hoa Mộc Lan, cũng không thua kém hơn Mộc Quế Anh, nhưng mà đột nhiên sau lưng có một cánh tay chụp tới, khi đó cô sắp biến thành Quân Tử Lan Miêu, chuẩn bị ngắm hoa Anh Tử rồi.

"Rầm. . ."

Lôi Kinh đá văng cửa phòng riêng, phát tay quăng Tô Lạp vào một góc trên ghế sa lon, trong nháy mắt chỉ thấy cơ thể của Tô Lạp bị rơi xuống rất mạnh, ngẩng đầu lên, tức giận bất bình nhìn anh chằm chằm.

"Nhìn cái gì vậy? Tôi chưa ra lệnh, cô dám cả gan đi?" Lôi Kinh bộ dạng tựa như đang giáo dục đứa bé nhà mình, đứng thẳng người, gương mặt đanh lại.

"Mệnh lệnh của anh? Hoàng đế chết hơn nhiều năm rồi! Chủ tịch nước tới đây tôi vẫn quấy như thường! Anh xem anh là cái quái gì?" Nói xong, Tô Lạp nhặt mấy đầu ngón tay lên, hướng trên mặt anh đánh tới.

"Dừng tay!"

"Đây là thế nào? Giương nanh múa vuốt đối với cô không có lợi, Kinh không phải rất tốt với cô sao? Cô thật là có chút không biết điều!" Dẫn Trạch hươu hươu Micro trong tay, muốn ngăn cánh tay Tô Lạp đang hướng về phía Lôi Kinh.

"Đối với tôi rất tốt? Con mắt nào của anh nhìn thấy anh ta đối với tôi rất tốt hả? Rắn chuột một ổ căn bản không có quyền phát ngôn! Từ trước đến mới đây thôi tôi cho rằng miệng anh cũng không tệ!" Tô Lạp chụp lấy Micro.

Lôi Kinh có chút hứng thú nhìn Tô Lạp, "Trạch! Các cậu nên chơi như thế nào thì cứ làm như thế ấy, Vi Luân, đi gọi đi! Nếu không cậu kiềm nén thế này xem ra là tội lỗi lớn của tôi! Đừng bận tâm cô ấy, đã là người của tôi rồi, không có gì chưa từng thấy qua, trước kia chơi như thế nào hôm nay cứ theo lẽ thường!"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Toàn bộ phụ nữ nhào lên trên

"Đúng đó! Điều trưởng thành cả rồi, tớ cảm thấy kiêng dè cũng không có gì tốt, các người cứ ở trong phòng làm mấy chuyện này kia đi, không thì không kịp đâu! Đợi lát nữa tớ trở lại, các người chờ vội vàng “ngồi ngời”! Ha ha!" Vì Luân nhìn Lôi Kinh nhíu mày, rồi khoác vai Duẩn Trạch đi ra ngoài.

Lôi Kinh ngồi “phịch” xuống ghế sa lon, mở một chai bia đen ra đưa cho Tô Lạp, "Uống chút?"

"Không! Tôi phải đi! Nơi này nhiều phụ nữ như vậy, Vua béo ú, phi tần gầy nhom, mẹ nó, tựa như một đám trong hậu cung! Các người cứ vui vẻ mà chơi đi, hay là ngại tôi ở đây chứng kiến tận mắt?" Tô Lạp đưa tay đẩy chai bia anh đưa tới, quay đầu đi nhìn mặt tường, tức! Cô cũng không muốn ở lại nơi này xem bọn họ chơi như thế nào.

"Cô miêu tả rất đúng! Nhưng mà cô không thể đi!" Lôi Kinh dựa lưng vào ghế sa lon, ngửa đầu uống một hớp bia đen.

"Tại sao không thể đi? Thời gian làm việc dựa theo Pháp Luật cũng đâu có dài như vậy chứ?" Tô Lạp nói xong liền muốn đứng dậy, không để cho cô đi thì bay vậy, cô không tin anh có thể một dao đâm chết cô, hoặc là một lao phóng cô bị thương!

"Pháp Luật xem như là đúng với dân lành đấy! Nhưng cô không phải dân lành, cô ở quán bar dụ dỗ tôi lên giường, hành hạ một đêm, chẳng lẽ cứ đi như thế? Hoặc là muốn đi cũng có thể, tôi đưa cô về nhà ở Tử Hợp Viện, thuận tiện gửi lời thăm hỏi mẹ vợ tương lai, nói với bà ấy ban đầu cô ở khách sạn thoải mái thế nào! Nhân chứng vật chứng cô không cần lo lắng, cô cũng biết nhân viên khách sạn đã chứng kiến hết rồi đấy, còn vật chứng sao! Cô thích toàn cảnh trong phòng hay là camera trong thang máy?" Lôi Kinh vừa uống một hớp bia, đáng vẻ dường như rất nghiêm túc.

Tô Lạp há to miệng, mắt tròn thật lớn, lâu lâu nhỏ giọt chỉ trích, ngửa đầu nhìn ngưỡng cửa loang loáng ánh đèn neon nho nhỏ, cắn răng, hít thở sâu, thật lâu thật lâu! Trên mặt tươi cười, đoan trang ngồi xuống ghế sa lon, không nói tiếng nào nữa.

Lôi Kinh đưa chai bia đến bên miệng, còn chưa kịp uống..., lập tức dừng lại, kinh ngạc nhìn cô, vẻ mặt này hiển dụ quá trốn rồi, quá yên tĩnh căn bản không phải bản tính của cô, lại đang giờ trò gì đây?

Lôi Kinh khoe miệng kéo ra một đường cong đùa giỡn, mắt nhìn chằm chằm Tô Lạp đang ngồi ngay ngắn đầu ra đấy, uống hết cả chai bia đen.

"Thế nào? Ngoan như vậy? Tôi ngược lại không thích ứng?" Lôi Kinh đem thân thể xê dịch về phía bên người Tô Lạp, ngồi xuống.

Tô Lạp giương mắt rất khiêm tốn, nhìn Lôi Kinh một cái, "Đồng chí Lôi Kinh nói nói gì vậy? Tại ngài cực kỳ xấu xa uy hiếp, bản thân tôi không thể không ngoan, thích ứng hay không thích ứng là chuyện của ngài, tôi không cần biết, ngài cứ chơi đi! Về phía ngài mà nói, tôi có cái gì chưa từng thấy qua? Ngài cũng không cần giả bộ dễ dãi! Cái mặt hàng gì thì trong lòng của chính ngài hiểu rõ."

*mình giữ “ngài” để chỉ thái độ của chị đối với anh, đang nói chuyện kiểu đồng chí với nhau mà!

"Vậy sao? Cái mặt hàng đó của tôi không phải là cô cũng biết sao! Đã qua nửa tháng rồi, dấu vết trên người cô có còn hay không?" Dứt lời, Lôi Kinh hù dọa làm như thật muốn đến gần xem cô.

"Đừng tới đây! Dấu vết gì hay không không quan trọng, tôi đây đã xem như bị chó cắn xử lý xong rồi! Cái gì cũng không còn! Bớt đến trên ghẹo người trong sạch đi! Kia ~~ Lục Cung mặt hoa da phấn tới phục vụ ngài!" Tô Lạp lui về phía sau, ngồi xuống, hất cằm lên chỉ ra cửa.

Chỉ thấy Vì Luân ôm một cô gái dẫn đầu đi vào, Duẩn Trạch cũng bị một đám phụ nữ vây quanh, Phương Phương Hương Hương, giống như Hoàng đế đi dạo Ngự Hoa Viên, toàn bộ phụ nữ nhào lên trên!

*Phương phương hương hương: cái kiểu đi dạo Ngự Hoa Viên chắc là đi thông thả, thỉnh thoảng ghẹo ghẹo mấy cô kia rồi!

"Ồ! Anh Kinh, tiếng tăm của anh chúng em đã nghe nói qua! Thế nào hôm nay lại có thể cùng Vì Luân tới chỗ này! Mới vừa nghe Vì Luân nói, chúng em thật là vinh hạnh!"

Không đợi Lôi Kinh lên tiếng liền nói tiếp, "Mấy người các cô còn đứng ngây đó làm gì à? Rượu thượng hạng!" Trong lời nói với mấy cô gái kia rõ ràng cho thấy, đây là một vị đại gia rất đắt giá.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tôi chưa bao giờ cần vật kia

Mấy người phụ nữ, có người ngồi bên cạnh Vi Luân, có người dính chặt vào Duẩn Trạch, một người xinh đẹp nhất trong đó nghe vậy, vội vã hướng về phía ghế sa lon bên cạnh, "Anh Kinh khỏe! Lần đầu tiên gặp mặt giới thiệu một chút nha! Em tên là Tiểu Đới! Về sau thường xuyên liên lạc được không?" Nói xong, một tấm danh thiếp màu hồng sáng long lanh theo ngón tay nhỏ bé trơn mượt nhét vào trong túi áo Lôi Kinh, lúc lấy tay ra vẫn không quên đưa móng tay thật dài khều khều, tìm kiếm lồng ngực Lôi Kinh, ánh mắt mập mờ không ngừng đưa đẩy.

"Tiểu Đới? Tên không tệ! Khi cần sẽ tìm cô! Qua bên kia ngồi trước đi!" Lôi Kinh nhìn cô gái này một cái xong cũng không nhìn lại, giọng nói nhàn nhạt ý bảo ngồi sang chỗ khác.

"Anh Kinh! Cho em ngồi ở đây đi! Em bồi anh uống một ly!" Nói xong, cô ta liền nhanh chóng nhào tới, đem Tô Lạp trên mặt đang sừng sốt đẩy qua một bên, cầm trong tay cái chai bắt đầu rót rượu.

Tô Lạp tức giận nhìn cô ta, vóc dáng của cô quá nhỏ bé sao? Đến nỗi bị coi thường trực tiếp chen lấn suýt nữa ngồi lên tường? Huống chi cô gái này mang giày cao gót cũng không có cao hơn cô! Cao 1m67 như cô cũng không nhìn thấy sao? Loại phụ nữ này thật rất đáng ghét!

Tô Lạp tức giận đứng lên, tựa vào bên trên một cái tủ lớn, một mình chơi đùa mấy cái bình hoa được bày trên đó, là đồ giả, không biết đụng vào có làm hư hỏng gì không, dù sao cũng rất nghệ thuật.

"Cách" Một tiếng cụng ly thanh thúy vang lên, cô ta cười ha ha, hé miệng uống cạn một ly bia đen.

Tô Lạp liếc mắt nhìn tới, cùng anh uống một ly bia có đến nỗi hưng phấn thành cái bộ dáng này không? Nếu cô ta cũng xui xẻo như cô, gặp anh trong quán bar, đem đó liền nhào tới tùy ý gây họa một đêm, như vậy vẫn không thể bay lên trời thì thế nào?

"Ồ đó làm cái gì đấy? Tới đây!" Lôi Kinh tựa lưng vào ghế sa lon, mắt nhìn chằm chằm Tô Lạp đang cực kỳ nhàn nhã, kinh ngạc, cô ở đó híp mắt nghiên cứu cái gì chứ?

"Tôi đi sang làm gì? Anh chơi việc của anh! Có cần gì gọi tôi là được! Nếu cần người nhanh chân chạy đi mua vài thứ linh tinh để bảo vệ sức khỏe...., chỉ cần còn dư lại ít tiền là khen thưởng cho tôi, tôi rất sẵn lòng giúp đỡ. Chỉ cần vác khuôn mặt độc ác xấu xa này của tôi vào cửa hàng tạp hóa, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, khi đi tuyệt đối không quay đầu lại." Nói xong, quay đầu lại còn lăm bắm với chính mình, "Có cho anh bộ mặt lớn hơn nữa cũng không dám đi mua, so với mặt tôi vẫn còn thua xa."

"Tôi chưa bao giờ cần vật kia! Cô không có cảm giác được sao?" Lôi Kinh kinh ngạc nhìn Tô Lạp vốn là đang giễu cợt anh, nhưng vừa nghe xong những lời kia, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ.

*"vật kia" ai cũng biết mình ko giải thích nhé!

"Cái gì?" Tô Lạp cực kỳ kinh ngạc, loại người có tiền làm việc này không phải muốn mang vật kia à? Chẳng lẽ anh không sợ mấy người phụ nữ bên ngoài mang thai con yêu của anh, sau đó đi uy hiếp chút vật chất gì đó sao?

Nhìn anh một lúc lâu.

"Nhỏ tiếng một chút đi! Tôi hỏi anh nha!" Tô Lạp lặng lẽ đến gần Lôi Kinh, ngồi sát vào người anh trên ghế sa lon, bắt lấy cánh tay anh hỏi, "Đêm đó, anh... thật sự là một chút xíu biện pháp cũng không có. . . . ?"

"Ề hèm~~! Luôn luôn như thế! Chẳng qua tôi không muốn đụng đến cô, là cô quyến lấy tôi, làm cho tôi đêm đó không đi được, mãi cho đến khi thỏa mãn cô, cô không biết chứ, đêm đó....Tôi bán sức lao động làm hài lòng cô, sau đó mới đi được ra khỏi khách sạn?" Lôi Kinh rất sáng khoái nghiêm túc gật đầu nói, còn cố ý nhỏ giọng ghé ở bên tai cô tường thuật lại đêm đó.

Tô Lạp nhất thời dừng lại, miệng há ra rồi lại đóng vào, cả nửa ngày một câu cũng không nói ra được, cứ như vậy, ánh mắt căm hận mang theo vài tia vô tội, rồi giữa sự vô tội lại lóe lên vài tia căm hận, từ căm hận chuyển thành nét mặt sợ hãi nhìn chằm chằm đôi mắt sâu thẳm pha chút trêu đùa của Lôi Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chờ đợi anh nói tôi bị bắt lực nghiêm trọng

"A!" Tô Lạp thét lên một tiếng, che bụng của mình lại, cảm giác khóc không ra nước mắt ập vào lòng, cô cho là,.... cô cho là, ...cô cho là toàn bộ chuyện này đều không đúng. Không có uống thuốc, không có các biện pháp phòng tránh, bây giờ đã qua nửa tháng, cô lại còn quá trẻ, cũng không muốn vì một người đàn ông bỏ đi như vậy mà phá thai! Đột nhiên, cô cảm thấy đầu óc choáng váng, một mối rã rời, ngang hông hơi đau đau kêu "chít chít," xong rồi, tất cả triệu chứng mang thai trong nháy mắt cũng kéo tới rồi.

"Thế nào? Cô hết cái gì mà hết? Thật là một cô gái không dịu dàng! Hai người các cô, qua bên kia ngồi với anh Kinh đi!" Vi Luân cau mày nhìn Tô Lạp đang ôm đầu thét chói tai sau đó ngăn cả người, anh liền đẩy hai cô gái bên cạnh ra, ý bảo họ đi qua.

"Tốt! Để cho chúng em bồi anh Kinh uống vài ly đi! Coi như là quen biết một chút, về sau cũng thường xuyên lui tới đây ủng hộ!" Nói xong, hai cô gái liền ông ẹo đi tới.

Hình như toàn bộ đồng phục làm việc ở nơi này đều cùng một kiểu, sườn xám màu đen bóng, sau lưng chẳng có gì cả, toàn bộ tấm lưng đều lộ hết ra ngoài, nhưng mà trước ngực cũng rất bí mật, nửa kín nửa hở, như vậy lại càng thêm quyến rũ mê người hơn.

"Ngồi trở lại đi! Phụ nữ tôi có đem theo rồi!" Lôi Kinh chỉ chỉ về phía Tô Lạp không biết đang suy nghĩ cái gì, nói.

"Ha ha! Đem theo? Minh cô ấy có thể sánh bằng Bảo Nhi, Bối Nhi ngoan ngoan sao?" Vi Luân cười cười, uống cạn một ly rượu, nhìn về phía Tô Lạp, hai cô gái kia cũng luống cuống, không biết phải làm thế nào.

"Cho các cô ngồi trở lại chỗ cũ, không nghe thấy sao?" Lôi Kinh nhìn hai cô gái này đang đứng trước tầm mắt của anh, hoàn toàn che khuất đi bóng dáng của Tô Lạp, anh đang muốn nhìn xem về mặt của cô bây giờ như thế nào, hứng thú dâng trào thì hai cô gái này đứng cản trước mặt, thật là rất chướng mắt.

"Quay lại đây! Có người tính khí thất thường, khẩu vị ngày càng thay đổi! Chúng ta đi ca hát!" Vi Luân đi lên trước ôm hai cô gái kia, ngồi trở lại trên salon.

Tô Lạp chợt quay đầu lại, ánh mắt sắc bén bắn về phía Lôi Kinh, đi tới bên cạnh, níu lấy cổ áo anh, siết lại thật chặt thành nút xoắn, nét mặt hung ác dữ tợn, ngoan cố chống lại ánh mắt của Lôi Kinh, khoảng cách hai người lúc này còn ít hơn một xen-ti-mét! "Nói! Cơ thể anh bị bắt lực, đúng không? Tôi hẳn là không có việc gì, xác suất xảy ra chuyện ngoài ý muốn là không có khả năng phải không?" Cô chờ đợi, chờ đợi anh nói... nói là "tôi bị bắt lực nghiêm trọng," nửa người dưới thật ra không thể nào linh hoạt.

"Tôi nói tôi là hòa thượng cô tin không? Đêm đó từ chùa chiến trốn ra ngoài ăn mặn!" Lôi Kinh đem ánh mắt của mình cố định lại trên đôi mắt xinh đẹp của cô, sau đó ánh mắt nhấp nháy chuyển qua trên bờ môi nhỏ nhắn, khóe miệng đột nhiên cười lên, động tác kia, về mặt kia, êm ái cực kỳ.

"Có quý mới tin! Còn nữa, anh nói chuyện nhỏ giọng một chút!" Tô Lạp liếc mắt một cái, quan sát mấy cô gái kia, hình như không có để ý đến họ. Nhìn lại Vi Luân, Duẫn Trạch đang ở ngay cửa mới hạ giọng xuống, nhìn người đàn ông trước mắt này muốn buồn nôn.

Cô nhìn bộ dạng của anh hiện giờ, chẳng cảm thấy thích thú chút nào, có lẽ đổi thành cô gái khác, nói không chừng hưng phấn còn cắn anh một cái, nhưng cô thì không, chỉ có một loại cảm giác buồn nôn. Con bà nó, nhất định là vậy, do người đàn ông này thật là ghê tởm, tuyệt đối không phải là mang thai mới muốn ới.

"Không tin là được rồi! Cơ thể của tôi rất tốt, so với tất cả những người đàn ông mà cô biết qua còn tốt hơn, tại sao cô lại mơ hồ như vậy? Buổi sáng hôm đó đứng lên chẳng lẽ cũng chưa có cảm giác gì? Nếu như cơ thể cạn kiệt sức lực ..., mới có thể biết rõ, đêm đó bảo tập kéo đến rất mãnh liệt à?"

"Còn có! Ở những bệnh viện phụ sản tốt nhất trong thành phố, cô biết có bao nhiêu phụ nữ của tôi nằm trên bàn giải phẫu chưa? Cơ thể của tôi không có vấn đề, như vậy có nghĩa là .....cô đang gặp nguy hiểm!" Lôi Kinh dứt lời dựa về phía sau, bung ly rượu lên, dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Đem hung khí gây án cần một phút

"Vậy làm sao bây giờ?" Giờ phút này, biểu cảm trên mặt Tô Lạp thật là phong phú khác thường, bị dọa sợ đến mức không biết đặt hai tay ở đâu.

"Đây là đang hỏi cha đứa bé sao?" Lôi Kinh tiến tới gần mặt của cô hỏi.

"Ách! Ách! Ừ. . . . ." Tô Lạp gật đầu.

"Chắc chắn hẳn nói, nếu mang thai thật, tôi sẽ có biện pháp giải quyết cho cô, đừng lo lắng như vậy." Dứt lời, Lôi Kinh cầm lên một bình rượu đưa cho Tô Lạp, tách lòng bàn tay của cô ra, bỏ vào, sau đó khép bàn tay cô lại, vỗ vỗ, nói, "Uống đi! Rất lạnh đấy! Nhìn cô khăn trương đến toát mồ hôi!"

Tô Lạp không chút suy nghĩ, ánh mắt mê mẩn nhìn về phía màn hình tinh thể lỏng phía trước, uống một hớp, "Rượu này đáng thật!" Nói xong liền ừng ực, ừng ực đổ vào miệng, bộ dáng uống rượu hào phóng giống như có thể làm đứa bé chết đuối.

"Ngồi đây đi! Tôi sang bên kia chơi!" Lôi Kinh dứt lời đứng dậy, đi về phía Duẫn Trạch và Vi Luân.

Tô Lạp quay đầu lại nhìn, mỗi người bọn họ ôm một cô gái, say mê cuồng nhiệt chơi trò chơi gì đó. Mấy người vây quanh một cái bàn kiếng nhỏ, thỉnh thoảng vài người vươn tay ra, một chọi một khoa tay múa chân, dường như suy nghĩ cái gì đó, không phải chơi oẳn tù xì, chỉ cần nhẹ nhàng động

mấy ngón tay là có thể chơi được, một ly rượu được rót vào trên bụng mấy cô gái kia, ba người đàn ông bọn họ cười lên sáng khoái vô cùng, đối với phụ nữ tính toán như vậy, không phải đàn ông tốt.

Tô Lạp ngồi một mình trên ghế sa lon, nghĩ tới có khả năng sẽ mang thai hay không, trong lòng rối bời, cảm khô mực xé sợi trên bàn lên, còn có một món ăn vặt cay cay, vừa nhét vào miệng, vừa uống rượu.

Ở đầu kia căn phòng vui chơi tưng bừng, đầu này ngồi uống rượu buồn buồn không vui.

Nhưng cũng không hẳn, đầu bên này vang lên tiếng nói, "Nhân viên phục vụ đâu? Mang rượu tới!"

"Nắc!"

Tô Lạp nắc rượu, trong tay cầm micro, mở cửa phòng, hướng ra phía ngoài gào khóc kêu to, giọng nói nghe cũng hơi khàn khàn.

"Xin hỏi tiểu thư cần gì?" Người phục vụ nam trong tay bưng một cái khay, lịch sự hỏi.

"Ai là tiểu thư? Anh nói ai là tiểu thư? Tại sao lại không biết tôn trọng người khác? Nhìn bộ dạng của anh thế này lại dám mắng tôi? Anh bày ra khuôn mặt trắng bệch này, tôi xem còn giống con vịt hơn? Người nào chứ! Có tư cách gì hả!" Tô Lạp đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt của người phục vụ, mắng to lên.

"Tư cách! Bây giờ là người nào không có tư cách!" Lôi Kinh tức giận, trừng mắt nhìn bóng lưng của Tô Lạp.

"Uống say hả? Cậu nhìn xem."

Đuẩn Trạch chỉ vào mấy chai rượu trên bàn, cộng thêm vài món ăn vặt còn sót lại, làm Lôi Kinh phải chú ý.

"Thật là một giây cũng không làm cho người ta đỡ lo lắng!" Lôi Kinh đi tới cửa, hung ác kéo cánh tay đang duỗi ra của cô lại, trên mặt đầy phẫn nộ, chân mày nhíu chặt lại. Tô Lạp ngã nhào vào lòng anh, nhưng anh không ôm lấy cô mà ném lên trên chiếc ghế sa lon, đôi mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm cơ thể của cô, "Đây là say rượu rồi nổi điên sao? Cô xem cô thành cái gì rồi hả?"

"Nắc. . . . ." Tô Lạp không nhận được lại ợ một hơi rượu.

Cô lao đảo đứng dậy, cầm micro trong tay, đứng lên bàn, suýt nữa ngã xuống. Vi Luân bị dọa sợ vội vàng đưa hai tay ra trước, nhưng Tô Lạp có khả năng giữ thăng bằng cực tốt, say rượu không thành vấn đề, tự mình đứng thẳng dậy.

"Muốn gả thì phải gả cho Hôi Thái Lang! Người đàn ông như vậy là tấm gương tốt! . . . . ."

"Mẹ kiếp! Có chút nam tính mà cũng không bằng súc vật, khi cưỡng hiếp người ta thì không mang theo đồ bảo vệ! Rải rác khắp nơi, tôi cầu xin Nhị Lang thần, người nhanh nhanh mang con chó của người xuống đây, đem hung khí gây án cần một phát. . . . Ha ha ~ ha ha ~! . . . . ."

Tô Lạp hát nhảm vài câu, sau đó nhìn Lôi Kinh chửi thề, cầm micro chấp tay trước ngực, hướng lên đèn neon trên trần nhà cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Vợ bạn không thể đùa giỡn

Mấy người trong phòng, người phục vụ ở cửa, rồi rít kinh ngạc không thôi, Đuẩn Trạch phát phát tay, ý bảo người phục vụ có thể đi.

Vi Luân mắt tròn trắng, khoanh tay lại, đi lên trước một bước, "Kinh! Người phụ nữ của cậu bị ai cưỡng hiếp rồi hả? Chuyện này không thể nào chứ? Còn mang ra nói nữa, cô ấy đang mang thai sao? Cậu nói là người nào? Tối hôm nay chúng ta đi xử lý hắn đi, dám cả gan động đến mảnh đất này của anh em chúng ta, không còn muốn sống!"

"Câm miệng! Đừng nói nữa!" Lôi Kinh nhìn chằm chằm cái miệng nói không dừng của Vi Luân.

"Anh nói ai câm miệng? Nắc!" Tô Lạp lần nữa ợ một hơi rượu, vừa nói xong liền đâm đầu thẳng xuống đất.

"Trời ạ! Đờ lấy đi chứ!" Vi Luân cả người khẽ run rẩy, tiến lên định đỡ lấy Tô Lạp đang chực chờ từ trên bàn rượu toi xuống.

Lôi Kinh đẩy Vi Luân sang một bên, "Cô gái này quăng không chết! Không cần đỡ!"

"Àmmmmmm!"

Quả nhiên, vừa dứt lời, Tô Lạp liền rơi xuống đất, rên lên một tiếng, nằm bất động.

"Đây là thế nào? Kinh, cậu đùa quá trớn rồi! Ngã kiểu này chắc chắn là có chuyện rồi!" Vi Luân nhìn Tô Lạp nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích, ngồi xổm người xuống đỡ cô lên.

"Tĩnh lại! Tĩnh!" Vi Luân đưa tay vỗ cương mặt của Tô Lạp, cau mày nhìn.

"Cậu rất quan tâm đến cô ấy?" Lôi Kinh đứng thẳng người, tay cắm vào trong túi quần, nhìn Vi Luân đang ôm lấy cơ thể Tô Lạp. Anh chưa từng thấy qua Vi Luân phải cau mày vì chuyện gì, hiện tại thì đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy chân mày Vi Luân nhíu chặt đến vậy.

"Đâu có quan tâm? Chỉ là thấy một cô gái bị té như vậy, trong lòng băn khoăn mà thôi, bất kì một cô gái nào rơi vào trường hợp này tớ đều khẩn trương như nhau! Phụ nữ đó hả? Không phải là cần tớ thương hay sao?" Vi Luân nửa đùa, khoe miệng cười miễn cưỡng.

"Cô gái này không cần cậu thương! Đưa đây!" Lôi Kinh tiến lên nhận lấy Tô Lạp đang mơ mơ màng màng, đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn hai người còn lại, ôm lấy Tô Lạp đi ra khỏi quầy rượu!

"Đây là thế nào? Tớ bình thường chính là như vậy mà? Làm cái gì khiến cậu ta mất hứng?" Vi Luân đứng trong phòng biện minh, tiện tay tắt nhạc, hướng Duẫn Trạch hỏi.

Duẫn Trạch tức giận thờ dài, nhàn nhạt nói, "Hình như còn chưa thấy Vi Luân thích qua người phụ nữ nào? Hiện tại tớ cũng không mong đợi nhìn thấy cậu thích ai cả." Dứt lời đi ra khỏi phòng.

Vi Luân từ trong túi áo sơ mi móc ra một tấm thẻ, ném lên bàn, nhìn mấy cô gái trong phòng, nói, "Thích mua cái gì, mặt mã như cừ! Lần sau mang các cô đi hồng gió!"

"Cám ơn anh Vi Luân! Cám ơn!" Bọn họ liền nhào tới nắm tấm thẻ trong tay, rồi rít nói cám ơn.

Vi Luân sai bước ra khỏi phòng, lúc ra ngoài quán bar đã không nhìn thấy cả xe lẫn người của Lôi Kinh, chỉ còn lại Duẫn Trạch đứng hút một điếu thuốc đang chờ anh.

"Kinh đi rồi?" Vi Luân tiến lên, đưa mắt nhìn về góc đường.

"Ừm! Đi thôi! Hình như Kinh rất quan tâm đến cô ấy?" Duẫn Trạch khạc ra từng tầng lớp lớp khói mù.

"Ừm! Hình như là rất quan tâm! Nhưng mà cậu ta quan tâm người nào không phải là chỉ trong một thời gian ngắn thôi sao? Chưa đến nổi là mấy ngày lại đổi mới một lần! Đợi đến khi cô gái này bị cậu ta mang đi tham gia bữa tiệc xã giao đầu tiên, rất nhanh sẽ lại đầu vào đấy thôi! Thật không có phong độ!" Vi Luân cầm tay vào túi quần, nhìn xuống đất nói.

"Chưa chắc! Lãnh Tâm chính là một trường hợp ngoại lệ! Cô gái này có lẽ là một trường hợp ngoại lệ nữa, chúng ta mỗi mắt chờ đợi đi! Vi Luân nhớ kỹ! Vợ bạn, không thể đùa giỡn!" Duẫn Trạch có điều ngụ ý, nói xong liền ném tàn thuốc, nhảy lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Té gần chết cũng có thể ngủ

Biệt thự màu trắng tinh khiết nằm tọa lạc dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, đèn xe le lói chiếu sáng, chậm rãi lái vào bên trong biệt thự.

"Đáng chết! Là ngủ thiếp đi hay là bị té xảy ra chuyện gì thật?" Lôi Kinh mở cửa xe, ôm lấy Tô Lạp đang hôn mê, khẽ lắc lắc người cô.

"Này..... Cô già chết sao? Đứng lên! Nhanh lên một chút!" Lôi Kinh đưa tay đẩy cơ thể Tô Lạp một cái, thấy vẫn không tỉnh, liền đến gần thăm dò hơi thở một chút.

Ngón tay còn co lại được, tròng mắt vẫn bình thường, thân thể vẫn còn ấm. Sau một hồi lâu, mới tức giận đá cổ chân Tô Lạp một cái, "Cô nhóc đáng chết này, cứ nhiên té gần chết cũng có thể ngủ?"

"Vù vù vù. . . . ." Anh lại gần trước người của cô nghe ngóng, lập tức có thể nghe thấy hơi thở yếu ớt cùng với tiếng ngáy nho nhỏ, hòa lẫn với mùi rượu khó ngửi, Lôi Kinh bịt mũi lại, vồng tay qua eo ôm cô lên.

Buổi tối, biệt thự yên tĩnh khác thường, quản gia và người làm cơ hồ là không còn một mống, toàn bộ đều đã ra ngoài. Lôi Kinh thích nhiều người bên cạnh, nhưng mà phải phân rõ là hạng người nào, anh thích những người có thể khơi mào lên dục vọng phóng túng của mình, hoặc chí ít cũng an ác giống

anh. Những người đó....., anh thích cùng bọn họ sống chung

Nhưng mà hướng về phía quán gia nghiêm chỉnh như vậy, người làm thì cứng đờ như máy móc, tất cả bọn họ anh chỉ có thể liếc mắt nhìn qua một chút, thế nên ban đêm nơi này mới phải yên tĩnh như vậy.

Lôi Kinh vùng cánh tay lên, ném Tô Lạp lên giường lớn, sau đó phiến não thoát đi cả vạt. Ánh trắng len qua rèm cửa sổ theo gió nhẹ nhàng đong đưa, khe khẽ nâng đôi gò má của Tô Lạp lên, “ừm” một tiếng, Tô Lạp lật người, cọ sát lên trên giường.

Lôi Kinh bình tĩnh nhìn cô, đi đến chiếc ghế sofa phía đối diện, nằm nghiêng ở bên trên, hai chân khép lại duỗi thẳng, ngón tay lau lau cái trán, cau mày nhìn Tô Lạp ở trên giường lăn qua lăn lại, nhích tới nhích lui, chân mày càng ngày càng nhíu chặt.

Anh nghiêng đầu nhìn một hồi lâu, đột nhiên đứng dậy đi tới trước giường, "Cô có ngã chết, đoán chừng cũng không biết là mình chết thế nào? Cứ nhiên ở đâu cũng có thể ngủ? Cảm thấy tôi là người tốt vậy sao? Yên tâm ngủ như vậy!"

Dứt lời Lôi Kinh xoay người đi vào phòng tắm, tiếng nước chảy rào rào cũng không thể khuấy động được Tô Lạp đang say sưa ngủ, “bẹp bẹp” nước miếng chảy đầy giường.

Khi Lôi Kinh cầm khăn lông màu trắng trong tay, đang lau nước trên tóc, bước ra. Lúc này Tô Lạp vẫn nằm say sưa như cũ, trong miệng lẩm bẩm lâu lâu cái gì.

"Bịch" tấm chăn phủ trên giường bị hất ra thật xa, đập vào trên vách tường, cuối cùng rơi xuống, hình như nước miếng cũng rơi lấm tẩm trên mặt đất.

"Cô nhóc ở bản đáng chết này? Đứng lên! Bảo cô đứng lên!" Lôi Kinh quần khăn tắm ngang hông, quỳ gối một chân trên giường, kéo kéo Tô Lạp.

"Làm gì á? Tôi muốn đi ngủ! Gián chuột gì nhảy qua hết một bên, nếu không bà đây muốn phun ra thuốc sát trùng rồi!" Tô Lạp cau mày, nói xong liếm môi một cái, xoay qua chỗ khác, tiếp tục ngủ.

"Thật sự là bị cô nhóc này bức điên rồi!" Lôi Kinh cắn răng, chống nạnh tại chỗ quay một vòng, một tay ôm lấy người trên giường, sai bước đi đến phòng tắm.

Nước chảy róc rách róc rách, không bao lâu sau đã nhấn chìm cả người Tô Lạp nằm trong bồn tắm, quần áo bị thấm ướt, dính chặt lên cơ thể cô. Cũng may là nước khá ấm với thời tiết mùa này cũng không lạnh lắm nên sẽ không dễ bị cảm lạnh, hoặc có thể là do cô uống rượu nhiều quá, đến nỗi không cảm giác được mình bị thả trong nước, vẫn ngủ ngon lành như bình thường.

Trên sàn nhà, ga giường, chăn nệm nằm tứ tung.

"Bịch ..bịch ..bịch" Lôi Kinh ôm một xấp chăn, ga giường mới từ dưới lầu chạy lên, tóc vẫn còn đang nhỏ nước, anh nhíu mày, dùng sức lắc đầu mấy cái, tư thế kia quả thật là rất đẹp trai! Mấy giọt nước đọng đưa bắn về cùng một phía.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: 16 tuổi hay là 28 tuổi?

Ném tấm chăn mới lên giường, Lôi Kinh đi vào phòng tắm, nhìn xà bông tắm linh tinh các loại dành cho nam giới, đột nhiên đẩy cửa phòng ra, đi lên tầng cao nhất trong biệt thự, nơi đó có một cái gác nhỏ.

Bên trong được bày trí rất tinh tế và đẹp mắt, Lôi Kinh cẩn thận lục lọi trong ngăn tủ, ôm lấy tất cả mấy cái bình bình chai chai lớn nhỏ đi xuống.

Tô Lạp toàn thân ướt đẫm nằm trong bồn tắm, đưa tay vén vài sợi tóc cản trở trên mi mắt, đầu tựa dọc theo thành bồn, ôm cánh tay ngủ tiếp.

Lôi Kinh kéo khóa miệng ra, bắt đầu dĩ mồm cười.

Anh mở một cái bình thật cao ra, nặn hết vào trong bồn tắm, lại tiếp tục mở thêm một bình nữa, sau đó lúi lét tất cả các bình có thể nặn được, cũng không quan tâm là nó có dùng để tắm rửa hay không, toàn bộ trút hết vào trong bồn tắm.

Không lâu sau, có lẽ Tô Lạp cảm thấy trên mặt ngứa ngáy, cả người khó chịu vặn vẹo cơ thể, trong bồn tắm đã tràn đầy bong bóng xà phòng.

"Hắt xì" Tô Lạp mơ mơ màng màng hắt xì, nhưng mà mí mắt quá nặng, vẫn không mở ra nổi.

Lôi Kinh trên đầu ngón tay dính bọt xà phòng, hướng lên gò má của Tô Lạp, chớp mũi, lướt qua tất cả các vị trí mẫn cảm. Chỉ thấy Tô Lạp nằm trong bồn tắm, một lát lại nháy mũi, một chốc lại say sưa ngây ngất, hoàn toàn diễn trò xiếc khi, chơi đùa người khác như vậy sung sướng lắm ư?

Ngoài cửa sổ, ánh trăng càng ngày càng sâu hơn, lúc này Lôi Kinh gần như hao hết hơi sức chọc phá cơ thể của Tô Lạp, nhưng mà lau chùi như thế nào, anh nhất thời cảm thấy có chút khó xử, không biết bắt đầu từ đâu.

Đưa tay về phía Tô Lạp đang nằm ở trong bồn tắm.

Vừa nhẹ nhàng cởi bỏ nút áo vừa nói, "Sáng sớm ngày mai đứng lên ngàn vạn lần không được điên biết không? Là bởi vì cô uống rượu, mùi vị rất khó ngửi, muốn ngủ ở nơi này còn hơn là ngủ ngoài đường bị chó cắn, vì vậy phải đi tắm mới ngủ tiếp được, kỳ thật cởi quần áo của cô ra, tôi rất khinh thường! Chỉ là phòng ngủ của tôi đóng cửa sổ, mở mấy điều hòa không khí sợ cô bị cảm lạnh mà thôi, tất cả đều do tôi tốt bụng."

Nhớ kỹ nhớ kỹ, động tác của Lôi Kinh dường như thuần thục hơn, chốc lát sau, Tô Lạp chỉ còn lại đồ lót bên trong. Một màu đỏ tươi kiểu diêm hiện ra, trông mắt Lôi Kinh nhất thời liếc sang hướng khác, rõ ràng trên mặt có chút sắc thái khác thường.

"Thật sự là một cô nhóc cực kỳ tầm thường! Cô năm nay 16 tuổi hay là 28 tuổi? Năm tuổi sao? Cứ nhiên lại đi mặc đồ lót màu này, làm cho người ta nhìn thật là chướng mắt!" Nói xong, không chút do dự gạt đi.

Ngón tay linh hoạt cởi khóa gài phía sau lưng Tô Lạp ra, áo ngực bị ném trên mặt đất, toàn thân không còn một mảnh. Hai cánh tay anh chặt chẽ siết lấy cánh tay bóng loáng của Tô Lạp, bởi vì uống rượu say mơ mơ màng màng mở mắt không ra, té ngã đầu óc cũng hôn mê nốt, cho nên cả người phải dựa vào cơ thể của anh.

Khoảng cách gần sát lúc này khiến cho anh mất tự nhiên, hầu kết bắt đầu dĩ giựt giựt mấy cái!

Liếc sang nơi khác, sâu kín thở một hơi, nhìn chiếc áo lót đỏ tươi nằm trên đất, rốt cuộc cũng có chút bình tâm trở lại, cầm lên khăn tắm thật to bọc lấy cơ thể Tô Lạp, ôm ngang đi trở lại phòng ngủ.

Chiếc giường to lớn màu sắc cao quý, hoa văn kiểu cách sang trọng, Tô Lạp bị một người quấn khăn tắm ném về phía bên kia giường, Lôi Kinh kéo chăn ra, vút lên người Tô Lạp, còn mình thì nằm xuống phía giường bên này, nhắm mắt lại thật chặt.

Ánh trăng sáng trong như nước chiếu vào khung cảnh bên trên giường, lúc này hai người hoàn toàn không có bất kỳ một sự xa cách nào như trước kia. Xuân sắc trên người Tô Lạp đã hiện ra rồi, một nửa bộ ngực sữa mềm mại lộ ra khỏi khăn tắm, một chân hoàn toàn gác lên trên hông Lôi Kinh, vững vàng đặt ở đó. Trên người không có gì cả, nhìn thoáng qua thì khăn tắm có thể che đậy một chút, tuy nhiên với phạm vi sai chân lớn như vậy của Tô Lạp lên hông anh, có thể nghĩ là chỉ lộ ra phía trên, nhưng trên thực tế thì... toàn bộ phơi bày hết ra rồi.

Lôi Kinh vốn là phơi bày nửa người trên, dưới ánh trăng mờ tối, lồng ngực màu đồng cường tráng, rắn chắc hiện ra, giờ phút này nếu như Tô Lạp tỉnh lại, cho dù có ghét người đàn ông trước mắt này đi nữa, đoán chừng cũng sẽ không chút do dự hút sạch toàn bộ hơi sức của anh đêm nay.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Tại sao lại ôm anh ta ngủ?

Sáng sớm, tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào trên chóp của căn biệt thự rồi từ từ, từ từ bò xuống, ngấp nghé bên ngoài song cửa sổ của một gian phòng cực kỳ bề bộn.

Quần áo, chăn, ga giường ngổn ngang đầy đất, trên chiếc giường rộng lớn hai người ôm nhau mà ngủ, không chút nào cảm thấy là không ổn, tình huống này chỉ có hơi xốc xệch một chút, người vẫn còn nguyên.

"Ừ. . . . . Đầu thật là đau. . . . ."

Tô Lạp nâng cánh tay mảnh khảnh lên, lau lau cái trán, cánh tay trắng nõn được tia nắng mặt trời ấm áp chiếu vào, có vẻ như càng thêm nhẵn nhụi, sáng long lanh, giống như chỉ hơi chạm vào một chút, sẽ làm nó bị thương, dễ dàng ấn ra vết tích.

Cọ xát cơ thể, mặt dán lên ga giường, dùng sức đập chăn mấy cái, khiến nó toàn bộ rơi xuống giường, Tô Lạp thỏa mãn trên người không còn gì cả, bị mấy điều hòa không khí lạnh lạnh thổi, tiếp tục yên phận thoải mái ngủ.

"Àm"

Một tiếng sấm nổ lớn, đúng 8 giờ sáng, cửa chính của biệt thự mở ra, quản gia bước xuống xe trước, sau đó là người làm ăn mặc chỉnh tề, tiến vào cái sân nhỏ bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Bên cạnh hồ bơi có một chiếc ô to để che nắng, bên dưới là một chiếc bàn tròn nhỏ bằng thủy tinh sáng long lanh, ghế tre được đặt ở hai bên. Một ly sữa tươi nguyên chất được đặt bên trên bàn, còn có các loại thức ăn phong phú khác đêm không kể xiết. Tất cả đều sẵn sàng đầu vào đây.

Nước trong hồ bơi được người làm thoát ra, sau đó cho nước mới vào, bầu trời xanh xanh in xuống mặt hồ lan tỏa một cảm giác yên bình ấm áp của ngày mới đến.

"Cậu chủ!"

"Cậu chủ! Thức dậy chưa? Bữa ăn sáng đã chuẩn bị sẵn sàng!" Ngoài cửa vang lên âm thanh của quản gia, thoáng chốc lại thăm dò gõ cửa phòng một cái.

"Àm ỉ chết được!" Lôi Kinh trở mình một cái, vừa lúc cơ thể đề lên Tô Lạp đang nằm ở bên trong.

"A .....đau. ....!"

Tô Lạp kêu đau một tiếng, nhắm mắt lại vân vê từng bắp thịt trên cánh tay đang đè lên mình.

Trong mơ hồ, lại cảm thấy hình như là mình đang nằm mơ, cánh tay vừa chạm vào, cái cảm giác này là gì vậy?

Nhất thời khiến cho Tô Lạp cảm thấy kinh hãi, cảm giác tron mượt, liễu mạng nhéo một cái, lại còn rất căng đầy, Tô Lạp cả người bị dọa sợ đến run cầm cập, len lén hé mi mắt nhìn sang.

Ngay trước mắt, Lôi Kinh đang cau mày ngủ, vóc người này, nhìn một cái không sót thứ gì, chính là muốn cho người ta thấy hết cơ thể cường tráng, cơ bụng lại càng thêm rõ ràng.

Tô Lạp nằm xấp cả người xuống, dùng sức lắc đầu, tự nhủ, "Điều này sao có thể? Tại sao lại ôm anh ta ngủ? Hoặc là anh ta ôm mình ngủ? Lưng đau! Eo rất đau! Đây không phải là dấu hiệu không tốt sao? So với cảm giác cuồng nhiệt cùng anh ta đêm đó y chang, không khác chút nào, thậm chí là còn hơn chứ không kém!"

Trong mắt cô chính là, anh cả người trần truồng.

Nhìn lại cô, cả người trần truồng.

Chăn, quần áo tán loạn trên đất, làm cho cô cảm thấy giống như tối hôm qua cả hai linh hồn của bọn họ cũng hưng hăng trần truồng cùng nhau.

"Trời ạ! Đây là cái đạo lý gì đây? Đã ăn qua một lần, thế nào lại không cẩn thận như vậy, dăng mình lên miệng cọp cho nó nhai nhai đây? Máu chốt không phải là ăn không ngon hay là không ăn! Một chút ấn tượng cũng không có! Chỉ lưu lại đi chứng là cái lưng đau này đây!" Tô Lạp há to miệng nhìn không khí trong phòng, hai bàn tay nắm thành quả đấm, trên không trung run run lên từng cái.

"Cạn bã! Anh tỉnh dậy ngay" Tô Lạp dùng sức hất cằm lên trên, hung ác trừng mắt nhìn thân hình trần truồng, cường tráng của anh, cắn răng nghiến lợi kêu to.

"Ồn ào! Tranh đi cái lại cô sẽ biết tay! Cầm miệng, ngủ đi!" Lôi Kinh lăn sang một bên, tiếp tục vận lông mày ngủ.

"Ngủ? Anh vẫn còn muốn tôi ngủ?"

Tô Lạp nắm vững quả đấm trong tay, ở tình huống này, anh chiếm tiện nghi của cô lại còn dám phách lối? Anh cho rằng mình là Phong Nguyệt cô nương sao? Sau khi bị người ta tổn hại đến thân thể, còn phải tội nghiệp quý gối dưới giường chờ Ông Quan Lớn thưởng chút tiền lẻ hả?

Ông chú nhện thì được, nhưng mà bà thím của cô nhện không được.

"Lôi Kinh! Anh đi chết đi!"

"Bốp"

Tô Lạp duỗi chân trái thẳng băng, hất cằm lên, nghiến chặt răng kêu ken két, híp một con mắt nguy hiểm, cao ngạo nhìn cơ thể Lôi Kinh không biết đã cời qua bao nhiêu quần áo phụ nữ, không chút khách khí đập một phát xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết*, *Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Lôi Kinh! Con mẹ nó anh đấy!

"Au...."

Lôi Kinh khó chịu kêu lên một tiếng, bất thành linh bị đập xuống đất, cơ thể có chút không thoải mái, rất đau.....

Không hẳn là đau nhức ở một nơi nào đó trên cơ thể, mà anh là đàn ông, thân thể vững vàng như vậy nằm dán chặt trên mặt đất, còn ra thể thống gì nữa, hơn nữa bộ phận nhạy cảm bị va chạm, làm sao mà không đau, không tức cho được?

Tô Lạp hung hăng trừng mắt nhìn anh, không thèm để ý chút nào, thấy anh cắn răng, duỗi tay xuống phía dưới ôm lấy nơi đó, nghiêng người sang hướng cô quát, "Làm sao cô ác độc như vậy? Nơi này mà bị phá hỏng rồi thì cô cũng chẳng sung sướng gì đâu! Hoàn toàn. . . . không!"

"Cậu chủ! Không có sao chứ! Chuyện gì vậy?" Âm thanh của quản gia từ ngoài cửa vang lên.

"Không có việc gì! Ông đi xuống làm việc của ông đi!" Lôi Kinh trừng mắt, hướng về phía cửa hét lớn.

"Mẹ kiếp! Phụ nữ tuyệt đối không dùng để nuông chiều!" Lôi Kinh cau mày nhìn Tô Lạp.

"Lôi Kinh! Con mẹ nó anh. . .!"

Tô Lạp ngồi dậy nửa người, quỳ gối một chân trên giường, chỉ vào mũi Lôi Kinh mà mắng, cô có thể mắng người khác, nhưng cho tới bây giờ chưa từng bị người nào mắng mình những lời này, trong lòng rất không thoải mái, mẹ cô rất tốt mà! Một mình nuôi cô khôn lớn, mặc dù không hẳn là cho cô một cuộc sống đầy đủ, nhưng có thể nói cô không thiếu thốn thứ gì cả, không phải vẫn trưởng thành, căng tràn mọng nước thế này sao!

"Cô nhóc này thật sự là quá kiêu ngạo rồi! Nếu như nơi này của tôi bị hư hỏng thì làm thế nào?" Lôi Kinh trên mặt méo mó khổ sở, tay đặt lên bên dưới, đau không dám chạm vào.

"Làm thế nào? Rót bê thì ném đi thôi! Hình dáng lớn không lớn, nhỏ không nhỏ tựa như trái măng cụt thành tinh! Nhà tôi ăn măng cụt còn dư lại đều xử lý như vậy! Còn nữa, sung sướng của tôi. . . . Với anh không hề có chút quan hệ nào!" Tô Lạp sáng khoái mắng xong, đi đến cạnh giường ngồi xuống, vươn một bàn tay ra phờ phảnh, mấy đầu ngón tay đưa qua đưa lại quyến rũ, về mặt còn hơn cả hải long.

Lôi Kinh kinh ngạc bởi những lời nói đó, anh vẫn luôn rất tự hào về phái nam dũng mãnh của mình. Lần đầu tiên bị người khác miêu tả giống như măng cụt thành tinh, suy nghĩ một chút cũng là. . . rất giống măng cụt, nhưng mà những từ này lại tự nhiên phát ra từ miệng của một cô gái, chẳng lẽ cô không có chút nào biết xấu hổ?

"Cô thấy qua của bao nhiêu người đàn ông rồi hả. . . . ?" Lôi Kinh nghiêm nghị nhìn về phía Tô Lạp, lắc đầu một cái cuối cùng không nói nên lời.

"Hey..hey..hey! Anh mà cũng khó có thể mở miệng hay sao? Biết không? Tôi thấy cái đồ chơi này so với số phụ nữ anh chơi qua còn nhiều hơn, anh tin không?" Tô Lạp lắc lắc đầu tóc rối bời, hận không thể tức chết anh, làm cho anh tại chỗ này chết bất đắc kỳ tử.

"Thôi! Tóm lại là lần đầu tiên để cho tôi ném thức ăn tươi rồi!"

"A...Hả!"

Lôi Kinh vừa nói xong, Tô Lạp hung hăng hướng xuống giường hậm hực!

"Nhanh đi bệnh viện đi! Hoặc là muốn tôi gọi 120 dùm anh, như thế nào? Yên tâm, tôi sẽ không nói với người khác, con trai của Bộ Trưởng bộ Thương Mại, chủ tịch tập đoàn UFO cái gì đó bán thân bị liệt nửa người đấy!" Tô Lạp nói xong liền đi tìm điện thoại.

"Điện thoại tôi đâu? Còn quần áo ở nơi nào?" Tô Lạp nhìn chung quanh một chút, không có, nhìn lại dưới đất, đó cũng không phải là quần áo của cô. Đôi mắt cô phóng tia bức xạ ra khắp phòng thăm dò, nhìn trong chần, lật đi lật lại, cũng không có.

"Nói! Quần áo tôi đâu?" Tô Lạp phủi chần lên người, trừng mắt, nhảy xuống giường, chân mới vừa đứng ở trên sàn nhà, vốn là đang mang bộ dạng bà la sát tiến đến, có lẽ là do nhảy xuống giường nhưng chưa tiếp đất cẩn thận, đau đốn cau mày ngồi xuống trước mắt Lôi Kinh.

"A! Bụng đây là thế nào?" Ôm bụng, một hồi lâu ngẩng đầu nhìn Lôi Kinh, "Quần áo của tôi! Anh điếc hả! Tôi thương tôi đau, làm trễ nãi việc anh trả lời sao?"

"Cái miệng này!"

Lôi Kinh chân mày vặn chặt đủ để gấp chết mấy con ruồi rồi! Nghiêng người giữ lấy đầu cô gái đang kêu gào trước mắt, hàm răng hung hăng cắn về phía môi cô, cho đến khi mùi vị ngai ngái đánh tới, mới đột nhiên buông ra đẩy sang một bên.

"Mẹ kiếp! Anh ngứa hả?" Tô Lạp đưa tay lên, muốn "gãi" dùm anh một phát trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: So với roi điện hay đồ xịt hơi cay còn có tác dụng hơn

"Hét cái gì mà hét? Đồ điên! Gãi tôi? Cái móng vuốt của người chưa trưởng thành như cô mà dám gãi tôi!" Lôi Kinh bắt được tay cô, vung tay hướng về phía đầu Tô Lạp đâm một cái, cứ thế đâm liên tiếp mấy lần mới ngừng lại.

"Anh có thể ngừng đâm tôi được hay không? Tôi vô cùng khinh bỉ bản thân mình, tại sao có thể gặp phải một người như anh chứ? Lại còn với anh xảy ra tình hai đêm, tôi buồn nôn! Tôi dùng sức nôn ra!" Tô Lạp dịch chân, làm dáng nôn mửa.

"Tình hai đêm? Đầu óc cô nghĩ gì thế? Chỉ với bộ dáng này của cô sao? Một chút mùi vị thương thức cũng không có, tôi cực kỳ xem thường! Đồ lót màu đỏ chói! Cô thực sự là có hương vị đó! Thử nhìn xem những phụ nữ khác họ mặc cái gì? Nếu muốn có tình hai đêm với tôi, cái màu đỏ đó là kiêng kỵ lớn nhất! Chờ cô không mặc đồ đỏ nữa đến tìm tôi, có lẽ tôi đây sẽ suy nghĩ lại mà ban ơn cho cô một chút gì đó!" Lôi Kinh nói xong, liếc qua liếc lại cơ thể của cô, ánh mắt kia tràn ngập đủ loại khinh thường.

"Quần áo của tôi? Quần áo của tôi ở chỗ nào? Nói!" Tô Lạp nổi giận đùng đùng, dùng sức đâm lên lồng ngực trần trụi của anh.

"Trong phòng tắm!" Lôi Kinh cau mày, có lẽ đã mất đi tính nhẫn nại, nói chuyện với cô gái này nữa sẽ nổi điên.

"Anh nói ra thế này vát và lăm sao? Còn có! Về sau tôi quyết định màu đỏ, đó là màu sắc yêu thích của tôi, ngày ngày đều mặc, ngủ cũng sẽ không cởi xuống! Đồ chơi này so với roi điện, đồ xịt hơi cay còn có tác dụng tốt hơn, có thể phòng tránh chó sói!" Dứt lời vui vẻ đứng dậy, cố ý lắc lư thân thể mấy cái đi tới phòng tắm.

Trong phòng tắm, dầu gội, sữa tắm, mỹ phẩm dưỡng da, ngồn ngạn đầy đất, còn có một hộp kem rụng lông, ghê tởm nhất chính là còn có một chai dầu bôi trơn.

Đây là thế nào?

Quần áo của cô được ngâm ở trong bồn tắm tràn đầy màu sắc khác nhau, khắp phòng tắm bay mùi hỗn tạp, muốn hình dung như thế nào đây? Nồng nặc gay mũi.

Chẳng lẽ tối hôm qua nơi này là hiện trường một vụ án mạng? Anh còn cư nhiên giả bộ làm người khiêm tốn, giả bộ nói khinh thường đồ lót đỏ của cô?

"Lôi Kinh! Anh giả ngây ngô cái gì? Lăn tới đây!" Tô Lạp "ầm một phát" đá vào cửa phòng tắm, nhất thời làm nó rung lên mấy cái.

"Ai giả bộ ngây ngô? Cái cô ngốc này nếu như không nói lời thô tục sẽ chết sao?" Lôi Kinh quần khăn tắm, đi vào, tựa lên trên cửa nói.

Hai người nhao nhao tức giận đôi co một hồi lâu, sau đó Lôi Kinh mới đi vào mở vòi sen ra.

Tô Lạp thấy anh muốn đi tắm, xoay người lại nói, "Anh không phải là nói không muốn tình hai đêm với tôi sao? Đây là cái gì? Quần áo này là do móng vuốt chó lòi từ trên người tôi xuống sao? Đừng nói là tự tôi lột ra đó, bởi vì tôi sẽ không tin, tôi không tin! Cho dù tôi có tự cởi quần áo, nhưng mà trước mặt loại người như anh cũng không thể nào, lãng phí chính mình tôi làm không được!" Tô Lạp tức giận trên mặt đỏ bừng, cầm trong tay cái áo ướt nhẹp điên cuồng vung.

"Không có thời gian đôi co với cô! Muốn tin hay không! Dù sao tôi không có dụng cô! Chỉ là tắm rửa cho cô, bởi vì trên người cô mùi rượu quá nặng, tôi không cho phép người dơ bẩn như vậy ở lại đây, hơn nữa nếu không cởi quần áo xuống, làm sao lau người cho cô được, cả người đọng nước, đứng là không biết phân biệt." Dứt lời Lôi Kinh vẫn tiếp tục tắm, dùng sức xoa nắn tóc.

"Cô muốn xem tôi tắm? Còn nhìn như vậy?" Lôi Kinh kinh ngạc quay đầu, giữa bọn họ đã quen thuộc đến loại trình độ này sao? Không ngờ cô gái này lại bạo dạn như vậy, dám trực tiếp nhìn anh, chẳng e dè chút nào! Vóc dáng thì rất giống phụ nữ, nhưng mà thực chất bên trong thì tựa như đàn ông!

"Anh lo tắm đi! Trừ gương mặt cần phải ăn đòn của anh ra, những thứ khác tôi đều không nhìn thấy, bởi vì thật sự là cũng không có gì đáng xem." Tô Lạp hai bên bả vai run run lên, chỉnh chỉnh chân.

"Chỉ nhìn đầu thôi sao? Thật đáng chết, chắc lát nữa phải để cho cô nhìn xem đêm đó cô quần lấy tôi như thế nào! Bộ dáng này, ngấm lại một chút thật sự là làm cho người ta mất hồn!" Dứt lời Lôi Kinh xoay người lại trước mặt cô, đẩy mắt thâm sâu thoáng cười.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Kích động thật sự là ma quỷ ---- đánh Lôi Kinh

"Cút! Chuyện đêm đó là một việc ngoài ý muốn, lập tức loại bỏ ra khỏi đầu óc anh đi!"

Sau đó Tô Lạp bất thành linh nhật lên một vật bất mắt nằm trên đất, nắm lấy cái bình nhỏ, siết chặt trong tay, ngẩng đầu hỏi, "Có thể giải thích cho tôi một chút không? Cái chai dầu bôi trơn này là xảy ra chuyện gì? Làm thế nào lại trùng hợp như vậy, lúc tôi ở nhà anh, cái đồ vật này cũng ở đây? Cậu chủ lớn nhà họ Lôi, ngại đi ăn trộm xong có phải nên chùi mép hay không? Giữ lại chứng cứ này không tốt chút nào rồi!"

"Cái này cô không cần đoán mò, nó là từ người phụ nữ trước kia của tôi! Tôi không rõ ràng lắm, còn nữa, cô đây là đang sỉ nhục tôi, phàm phụ nữ, ở dưới sự dẫn dắt của tôi, kích tình tự nhiên sẽ đến, không có cần vật này, huống chi vật này cũng mất tiền, dùng ở trên người của cô không đáng giá." Dứt lời Lôi Kinh đoạt lấy nó, dùng sức ném lên trên tường, rơi "bịch" một tiếng, quay đầu lại ghét bỏ nhìn cơ thể Tô Lạp, bĩu môi thẳng thắn lắc đầu.

"Chỉ là đáng tiếc những thứ này, ngày hôm qua vì để trút bỏ mùi vị trên người cô, tôi đem đồ của người phụ nữ trước kia cho cô dùng! Thế nào! Những thứ đồ trên mặt đất này đều rất quý, mặc dù cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng mà cô nhìn mình xem, mới có một đêm thôi, da của cô quả nhiên trơn hơn rất nhiều, xem ra phụ nữ chất lượng tốt là do tiền bạc đổ vào?" Dứt lời, ngón tay lau lau cằm, nhìn chăm chú vào từng tác da thịt đang phơi bày ra của Tô Lạp.

"Lôi Kinh, anh biết không? Anh thật sự...rất...thiếu...dạy dỗ!" Cắn răng nghiêng lợi, tiếng răng ma sát với nhau kéo kệt kệt vang lên, vẻ mặt này không phải là chuyện tốt gì, kể tiếp.

"Àmmmmmm..."

Sét đánh khí thế không kịp bùng tai, trước đó vẫn còn đang chề cười nhìn cô, đột nhiên trên mặt bị đâm một cái, mắt đi thẳng bằng té xuống đất.

"Cô cư nhiên dám...dám động thủ với tôi?" Lôi Kinh đứng dậy, đi từ từ đến gần cô, khắp người lộ ra hơi thở nguy hiểm tiến, bàn tay chặt chẽ giữ lấy hai cánh tay cô, thành thạo không hề trong tay mình. Từng bước một đi đến phía trước dồn ép người cô lại, đem Tô Lạp chống đỡ ở trên vách tường lạnh lẽo.

"Anh...Anh muốn đánh tôi?" Tô Lạp sửng sốt, kích động thật sự là ma quỷ, cô mới vừa bị ma quỷ khống chế.

"Đánh cô thì sao? Cô cảm thấy cô có khả năng phản kháng sao? Đừng tưởng rằng đối với ai cô cũng có thể la hét như vậy, lại dám đánh tôi? Cô là người thứ nhất, cũng là người cuối cùng!" Cánh môi mỏng của Lôi Kinh khẽ đóng khẽ mở.

A! Đây là đang hăm dọa rồi sao? Người cuối cùng? Anh nói lời này là muốn làm cô tàn phế sao? Xã hội bây giờ có luật pháp, anh có thể như thế nào, anh dám như thế nào?

"Lôi Kinh, một người đàn ông như anh mà lại đi đánh một người phụ nữ không phải cảm thấy rất mất mặt sao? Huống chi bởi vì lúc đó tôi kích động, tức giận mới đánh anh, nếu như đột nhiên anh tỉnh dậy bị mười bà lão ăn sạch sành sanh, anh không phải sẽ tức giận sao? Anh sẽ vui mừng hơn hờ chạy đi hỏi người ta xem cửa chính ở đâu? Sau đó nói gặp lại, không cần tiền đúng không? Cho nên đánh anh một cái là hợp tình hợp lý đó!" Tô Lạp cẩn thận phân tích tình huống hợp tình hợp lý của một người bình thường, không phải cô muốn giải thích, là tại cánh tay đang siết chặt của anh làm cho cô sợ.

"Cho dù tối hôm qua tôi thật sự có làm gì với cô! Nhưng mà tôi cũng là một người đàn ông mạnh mẽ, đâu có dính dáng tới mấy thứ lung tung lộn xộn mà cô nói." Lôi Kinh nheo mắt, hung hăng đưa đầu về phía trước, đập lên trán Tô Lạp một cái.

"A....."

Kêu đau một tiếng, Tô Lạp nhắm nghiền mắt lại, khổ sở vuốt cái trán, miệng bởi vì đau đón há thật to.

"Anh...Đụng chết người." Tô Lạp xoa đầu, trong miệng phát ra âm thanh tê tê, nhìn Lôi Kinh hình như không có chuyện gì xảy ra.

"Đụng chết? Cái miệng này không phải là còn có thể nói chuyện ư, xem ra cần phải dạy dỗ cô một chút, nếu không cái miệng này rất khó đóng lại!" Lôi Kinh chống tay lên tường, gương mặt nguy hiểm tiến lại gần sát mặt của Tô Lạp.

"Ra ngoài nói đi! Muốn chết như thế nào?" Cánh môi mỏng của Lôi Kinh khẽ mím, vừa lời vừa kéo Tô Lạp ra khỏi phòng tắm.

"Buông tôi ra!" Tô Lạp giãy giụa giữa hai cánh tay bền chắc.

"Có thể sao?" Lôi Kinh hung ác vung cánh tay lên, đem cả người cô ném lên giường.

Tô Lạp bị vứt một cái loạn choạng, nằm ngang ở trên giường, mái tóc rối bời nằm rải rác tứ tung, chăn quăn trên người cũng bay đi, toàn bộ cơ thể bị lộ hết ra ngoài, còn chưa kịp đưa tay che lấy, Lôi Kinh liền lần người tiến tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tội của tôi không tới thất thân đâu!

"Nói đi!"

"Nói gì?"

Tô Lạp đưa mắt đánh giá anh mới vừa tắm xong, gương mặt cương nghị, tuần tú lộ ra vài tia nhẹ nhàng khoan khoái, còn có tư thế mập mờ này, không thể không thừa nhận, người đàn ông này thật sự là vô cùng . . . . .

Ánh mắt Lôi Kinh thoáng qua một tia hài hước, đưa tay chỉnh chỉnh khăn tắm quấn ở bên dưới, hai chân quỳ trên giường lớn, cơ thể cường tráng đề lên phía trên Tô Lạp, hai tay chống trên giường, nhất thời trước mắt Tô Lạp bị một mảng bóng đen bao phủ.

"Anh. . . Làm gì? Tội của tôi không tới thất thân đâu!" Tô Lạp cảm lấy chần, che mình lại.

"Lấy chần ra!" Lôi Kinh nghiêm túc ra lệnh.

"Không lấy!" Giọng buồn buồn từ trong chần phát ra.

"Lập tức lấy ra! Nếu không cả đời này của cô cũng không ra khỏi căn biệt thự này." Lôi Kinh cọ cọ một chân của mình lên bắp chân đang lộ ra bên ngoài của cô.

Toàn thân Tô Lạp giật bắn lên, anh vừa mới tắm một cái, cho nên trên thân thể lạnh buốt, đụng vào chân cô cảm thấy lạnh lạnh thoải mái khác thường.

Xê dịch bắp chân hướng vào bên trong chần, nửa chừng nói, "Anh cho rằng anh là Diêm Vương à? Muốn nhốt người nào liền nhốt người đó, mẹ tôi sẽ đến cửa tìm tôi đây, đến lúc đó xảy ra chuyện gì sẽ hỏi tội anh."

"Thật sao? Tìm tôi hỏi tội? Như vậy tôi giải quyết cô trước, chờ lúc mẹ cô đến thì nghĩ ra biện pháp ứng phó là tốt rồi." Lôi Kinh biểu cảm cực kỳ ma mị, dán mặt xuống chần, hướng về phía người bên trong chần, nhẹ giọng nói.

Quả nhiên như anh dự đoán, động tác của người bên trong chần dừng lại, sau đó vén chần lên thò đầu ra.

"Anh không phải coi rẻ người như tôi sao? Tôi không có mùi vị gì đâu! Tránh ra, tôi đem đồ lót màu đỏ mặc vào." Bởi vì ở trong chần kim nệm đã lâu, cho nên cô vừa nói chuyện vừa thở hân hển, mảnh chần phủ trước ngực rơi xuống một chút xù, bộ ngực căng tròn không ngừng phập phồng làm cho người ta tưởng tượng xa vời.

Một đôi tay bắt đầu đẩy lồng ngực Lôi Kinh ra, muốn đi lấy bộ đồ lót màu đỏ chống sói, giờ phút này đoán chừng chỉ có nó mới cứu được cô rồi.

"Anh tránh ra nha!" Lúc này gương mặt Tô Lạp cực kỳ nhăn nhó, nhìn tên vô lại trước mắt này, giống như tường sập cũng không nhúc nhích.

"Chạy đi đâu? Đột nhiên tôi cảm thấy được, buổi sáng cô.... đẹp vô cùng. . . ." Lôi Kinh mím môi, cầm lấy bàn tay đang làm thành nắm đấm của cô nện vào lồng ngực anh, sau đó đặt vào lòng bàn tay mình, chậm rãi cúi đầu hôn quả đấm nhỏ này một cái, đáng vẻ có phần mập mờ.

Tô Lạp nghe giọng nói của anh nhẹ nhàng như vậy, nhất thời hoảng sợ lui về phía sau hai, ba bước, suýt nữa đụng vào tường.

"Tôi đẹp? Anh đùa gì thế? Rõ ràng tôi rất xấu xí, là tại vì ánh mặt trời buổi sáng quá đẹp, nên tôi đây cũng bị đẹp lây, thật ra thì toàn bộ bên trong của tôi hư hỏng hết rồi, không có gì tốt." Cô sợ, cả người trần truồng, hoàn cảnh sáng nay lại mập mờ như vậy, chỉ cần người đàn ông trước mắt này hơi có ý xấu một chút, cô rất dễ dàng bị "ăn" khi đang tỉnh táo.

"Hư hay không hư tôi biết rất rõ, cô quên sao? Tôi đã từng điều tra cả bên trong lẫn bên ngoài rất kỹ! Tính đến hôm nay cũng đã qua mười mấy ngày, cũng không biết cái mùi vị cũ có còn hay không." Dứt lời, Lôi Kinh nghiêng người về phía cô, từng bước một tiến tới gần, sải rộng chân, gương mặt anh tuần chậm rãi hạ xuống.

Tô Lạp ngửa đầu nhìn gương mặt tuần tú, lảng giắc rõ ràng kia, trước mắt lại là lồng ngực rắn chắc, thật là mê hoặc chết người, ánh mắt lơ đãng liếc về phía bụng của anh, nhìn xuống bên dưới, ná ơi! Thật sự là cường tráng, gọi cảm đáng chết, trong đầu cư nhiên mất tự chủ hiện ra tình cảnh đêm đó ở trong khách sạn, rốt cuộc là hiểu rõ nó như thế nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Phải làm mới biết

Tô Lạp lần môi run rẩy, nói không thành câu, hai cánh tay nhỏ bé bị anh nắm chặt.

"Bích"

Trong nháy mắt, cô chỉ cảm thấy bắp chân đụng vào thành giường, sau đó ngang hông đau xót, ngã nhào lên trên giường lớn mềm mại, tràn đầy hơi thở mập mờ nguy hiểm, cũng trong tích tắc, hơi hoảng sợ nhưng gương mặt lại thoáng chút đỏ hồng, bị chặn vùi lấp, còn có chút tóc dài che phủ lên trên.

"Hiện tại đẹp hơn, cho nên nói cô phải học cách giữ yên tĩnh, thời điểm phụ nữ yên tĩnh rất mê người. . . . ." Lôi Kinh quỳ hai chân lên giường, coi như là cười lên phía trên hai chân của Tô Lạp.

"Không phải, hình dáng này của tôi thực sự tôi nhìn cũng không quen, mấy thứ này đều là mặt ngoài, thật ra thì tôi là người thô tục lắm, hoàn toàn là do sợ anh, cho nên mới phải như vậy, anh đừng bị những thứ này làm mờ cặp mắt tinh anh kia, có được hay không?" Tô Lạp làm bộ đáng thương nhìn anh, hi vọng cô đừng... đối với cô, việc này mà không sợ thì làm phụ nữ làm gì nữa.

"Bị dọa sợ hay sao?" Lôi Kinh sững sờ, khoe miệng thoáng nở nụ cười, từ sâu trong đáy mắt phát ra vài tia đắc ý, lắc đầu một cái, sau đó phía trên trần trụi hoàn toàn phủ lên người cô.

"A! Anh tới thật hả?" Tô Lạp nghiêng đầu không dám nhìn anh, hét lên một tiếng, người đàn ông này cho dù có mê người đi nữa, nhưng mà cô cảm thấy thật xa lạ với anh, tình một đêm, hai đêm cái gì coi như xong, nhưng hiện tại bảo cô cùng anh thể này, làm sao mà chịu nổi?

Gương mặt nhẹ nhàng khoan khoái của Lôi Kinh cọ xát phía trên vùng ngực trắng như tuyết của cô, nhỏ giọng nói, "Loại chuyện như vậy là đùa giỡn sao? Trong nháy mắt cảm thấy cô rất mê người, còn có biện pháp gì nữa? Không tin cô xem, cơ thể tôi đây có thể gạt người sao?" Dứt lời kéo tay của cô xuống.

"Anh thật vô sỉ, ghê tởm, tôi không thích anh, làm sao lại như vậy, không cảm thấy rất chán sao?" Tô Lạp cắn răng chịu đựng cơ thể đang dần mất kiểm soát, đó là bản năng đưa ra cảnh cáo, cô tự nhiên có phản ứng với cơ thể của nam giới.

"Có thích hay không vậy phải làm mới biết!" Lôi Kinh cười khê, không thích anh? Điều này sao có thể.

"Anh cho rằng tôi sẽ yêu thích anh sao? Trời ạ! Thật là không thể nhìn được nữa!" Đạp một phát, Tô Lạp hướng về phía bên dưới của anh, không đạp cho anh tàn phế thì ít nhất cũng làm cho anh tạm thời không làm được việc.

Lôi Kinh thấy cô đánh tới, nhanh nhẹn né tránh, lật người xuống.

"Đôi chân này là muốn tôi cột cô vào trên giường sao?" Lôi Kinh xoay người, sau một giây lập tức ôm chặt lấy cơ thể cô, cùng nhau lăn lên giường, nhìn gương mặt kia hét lên.

"Anh dám trêu tôi một chút xem? Tôi bất cứ giá nào cũng phải phét bỏ anh!" Tô Lạp cắn răng nghiêng lợi nhìn thẳng anh, mắng anh ở khoảng cách gần như vậy thật sự là rất thỏa mãn.

"Thật sao? Chỉ dựa vào cô có thể phét bỏ tôi? Không yêu thích gì tôi phải không/lạ gì tôi là sao? Đêm đó cô không nhớ là ở bên dưới tôi rên rỉ ra sao à, cái xuân dược đáng chết kia, hôm nay cô nên biết rõ một chút, âm thanh của cô mê hồn như thế nào....." Lôi Kinh mở miệng hít thở, chặn cùng khăn tắm toàn bộ roi xuống, hai cổ thân thể dưới ánh mặt trời giăng co lẫn lộn, chặt chẽ dán sát.

Cô dùng sức vùng vẫy, như thế nào cũng không thể làm lại cái việc đó cùng anh, hiện giờ trên người cái gì cũng không có, thân thể dán chặt chẽ như vậy, ngộ nhờ sơ ý gây gổ một chút thì anh. . . . .

"Buông tôi ra, không nên như vậy có được hay không? Tôi biết lỗi rồi! Về sau sẽ không bao giờ gào thét lên với anh nữa, mèo! Anh biết mèo không? Về sau mèo như thế nào tôi như thế ấy, sẽ ngoan ngoãn?" Tô Lạp giờ phút này chính là hướng về phía chủ nợ, năn nỉ anh khoan dung độ lượng cho khát nợ mấy ngày, đây cũng là biện pháp duy nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Cái trình độ này cư nhiên đẩy tôi?

"Thả cô ra, đốt lửa lên, chỉ có nước mới cứu được, mà bây giờ, cô chính là nước dập lửa, đừng mơ tưởng còn có thể trốn!" Dứt lời, Lôi Kinh đưa cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cơ thể cô, ép sát vào lồng ngực kiên cố của mình, bên dưới nhanh chóng thẳng tiến, trong mắt tràn đầy lửa dục vọng. Cô nhóc này không biết, kêu la như vậy, cơ thể run run lên, thật sự là rất mê hoặc giác quan của anh.

"A! Đi ra ngoài!"

Tô Lạp thét lên một tiếng, mắt nhìn chằm chằm sừng sốt, thân thể trong nháy mắt chết lặng, nửa phần cũng không dám cử động, loại cảm giác này, thì ra là loại cảm giác này, không thích, vô cùng không thích, lại còn đau nữa.

"Kêu là cái gì? Tôi còn chưa làm gì đâu! Đợi lát nữa tôi ra sức, cô kêu cũng không muộn." Lôi Kinh dán đôi môi mỏng lên tóc cô, nhắm mắt lại hô hấp, hoàn toàn bị thân thể của cô chiếm hữu.

"Đau. . . Tôi đau. . . . Anh không cần động, van anh. . . ." Tô Lạp trên trán đã lấm tấm mồ hôi, cộng thêm thời tiết nóng bức, có vẻ càng thêm khổ sở cực kỳ, chân mày nhíu thật chặt lại một chỗ.

Lôi Kinh chuyên chú nhìn gương mặt nhăn nhó của cô, "Mấy lần đầu phải như vậy, sẽ đau! Nhưng nếu như bây giờ tôi không cử động, cô vĩnh viễn không qua được cái giai đoạn này, nhìn một chút sẽ trôi qua thôi, cô về sau cũng sẽ không đau đớn."

"Nhìn một chút? Anh tới thử xem!" Tô Lạp dùng sức, dễ dàng đem Lôi Kinh đang mất tập trung tinh thần lật ngã ở trên giường, bình tĩnh nhìn, vật nam tính cứng rắn kia lại còn. . . Chấm hết. . . .

"Cô. . . cô gái này. . . ." Lôi Kinh ngã trên giường, bắt đầu chỉ vào Tô Lạp đang co rúm người, "Đến cuối cùng cô có phải phụ nữ hay không, với loại trình độ này của cô hiện giờ cư nhiên đẩy tôi? Cô không muốn. . . . ?"

"Tôi muốn cái đầu anh, anh nên nhớ, cho dù tất cả phụ nữ đều thích anh, tôi cũng sẽ không. Người đàn ông trong lòng tôi là một chính nhân quân tử, không giống anh, nửa người dưới định đoạt, Bá Vương Nganh Thượng Cung*, đây là biểu hiện xấu xa!" tất cả biểu cảm trên mặt Tô Lạp đều là thâm sâu khinh bỉ.

*kẻ cực kỳ thô bạo, ngang ngược.

"Thật sao? Chính nhân quân tử? Chính nhân quân tử cũng là đàn ông, cô nên nhớ, có được ham muốn mới là đàn ông đúng nghĩa, không nói, không làm nhất định là có vấn đề. Về phần cô không hấp dẫn được những chính nhân quân tử kia còn có nguyên nhân khác, tôi không có thời gian nghiên cứu với cô, tới đây!" Lôi Kinh đánh cổ tay một cái, móc lấy ngón tay cô.

"Qua đó? Tôi chủ động đưa mình vào hòng súng sao?" Tô Lạp nhìn thẳng anh, cắn cắn môi, chen chân vào dùng sức kéo chân kên.

"Thân thể tôi, không phải là.. thường.. xuyên.. muốn.. cô, đã làm qua rồi cô còn có cái gì xấu hổ nữa?" Lôi Kinh đứng dậy nhìn cô, thừa dịp cô đang thất thần, ép lên trên giường.

"Không cần, tôi van xin anh ...A...."

Từng tiếng van xin cũng không thể thoát được vật cứng rắn của anh, vội vàng xâm lấn, vốn là cơ thể cảm thấy rất không thoải mái bị anh đột nhiên tiến vào, làm cho càng thêm khó chịu, đau đớn, trên trán thật vất vả mới ngưng rỉ ra mồ hôi, hiện giờ lại tăng lên gấp bội.

"Thật đau thế này?" Thân thể Lôi Kinh đột nhiên cứng đờ, nhìn tầng tầng lớp lớp mồ hôi không ngừng rỉ ra trên trán cô, có chút hoảng hốt.

"Rất đau! Bụng rất đau, nơi đó cũng rất đau, cầu xin anh, đi ra ngoài đi!" Tô Lạp đưa cánh tay run rẩy đẩy cơ thể anh ra, nhưng rất rõ ràng có thể nhìn được, bất lực cỡ nào.

"Không phải là giả vờ?" Lôi Kinh cau mày nhìn cô, sắc mặt có chút thay đổi, tràn đầy nghi ngờ.

"Anh nói đây là khổ nhục kế? Thôi! Anh thích tin hay không tùy anh, dù sao bị anh nằm lên đầu phải là lần thứ nhất, anh thích làm sao thì làm thế đi, cứ tự nhiên!" Tô Lạp nhíu chặt lông mày, tay vỗ trên bụng, nghiêng đầu vùi mặt vào trong chăn, ở bụng co rút đau đớn, đau đến nỗi thờ cũng thờ không nổi, như vậy cô còn giả bộ trình tiết liệt nữ cái gì, tất cả toàn bộ cắt sang một bên đi!

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Phu nhân từ nước Pháp trở lại

Lôi Kinh nhìn bộ dạng tù binh này của cô, cái loại mặc cho người ta chém giết, rõ ràng hiểu được đây không phải kiểu anh thích.

Đưa mắt nhìn một hồi lâu, đột nhiên nản chí nắm chặt quả đấm.

"Thôi! Nằm một chút rồi đứng lên đi! Tôi đưa cô về nhà." Dứt lời đứng dậy đi vào căn phòng sát bên, thông qua tấm gương trong suốt, Tô Lạp có thể nhìn thấy cái bóng mơ hồ, anh đang mặc quần áo.

"Cầm lấy mặc đi! Tôi ra bên ngoài chờ cô!" Lôi Kinh đi ra, ném vài món quần áo nữ lên giường, dứt lời liền tiến đến cửa ra vào.

"Cám . . . Cảm ơn anh. . . . ." Cô vốn đang bình thường, trong lúc bất chợt, thấy loại vẻ mặt này của anh ngược lại không thích ứng, ngại ngùng, khách sáo thốt ra mấy chữ.

"Nhanh lên một chút rồi ra ngoài cô biết không? Nếu không khi cô trở về thành phố..." Trong lúc bất chợt, Lôi Kinh dùng chân lại, làm Lạp Lạp đang muốn đứng dậy hét lên một tiếng, bị dọa sợ ngã "phịch" xuống giường.

Nhìn cánh cửa bị "phịch" một tiếng đóng lại, Lạp Lạp tức giận! Cầm quần áo bước nhanh đến nhà tắm, nhưng khi vừa nhìn thấy chúng, nhất thời miệng há hốc.

Bên ngoài biệt thự, Lôi Kinh gác chân ngồi ở trên ghế trúc, một tay nhàn nhã cầm lấy ly sữa tươi trên bàn, chiếc nhẫn trên tay nổi bật lên dưới ánh mặt trời, phát ra tia sáng lấp lánh.

Vừa muốn đem cái ly đến gần khoe miệng, ánh mắt lại liếc thấy bóng dáng khom lưng cúi người của Lạp Lạp từ phía đối diện hồ bơi đi ra, trong tay giờ lên một cái túi lớn.

Lôi Kinh cau mày để ly xuống đứng dậy, "Cô cái này là, đây là vật gì?" Nếu như anh nhớ không lầm, cô nhóc này lúc đi vào hình như trên người không mang thứ gì, hiện giờ lại mang một cái bao lớn gì đó?

"Yên tâm! Tôi không có cướp sạch bất kì một món đồ nào bên trong nhà anh cả, chỉ là quần áo của tôi mà thôi." Dứt lời, Tô Lạp hướng cửa biệt thự đi tới, quần áo trên người vừa mỏng lại xuyên thấu, đáng hận nhất chính là không có áo ngực, là anh cố ý! Hừ! .

Lôi Kinh nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, cách lộp vại gần như trong suốt, nhũ mày cười một tiếng, cầm chìa khóa xe đi về phía nhà để xe lớn trong biệt thự.

"Oa! Trời ạ!" Lạp Lạp che miệng thốt lên một tiếng kinh hãi, cửa nhà để xe từ từ mở ra, bên trong có nhiều loại xe khác nhau, bất kể chiếc xe nổi tiếng nào cô từng thấy qua trên các tấm poster đều có, chất lượng tốt, sang trọng, đây chính là trang phục và đạo cụ cần thiết của Play Boy sao?

Chiếc xe được lái ra trước mặt khiến Lạp Lạp trong nháy mắt mắt tròn, dưới ánh mặt trời là màu lửa đỏ rực, Maybach, màu sắc này quả là làm người ta lác mắt rồi, cảm giác thân thuộc đánh úp tới trong đầu của cô, tròn mắt lấy lại bình tĩnh, nhớ tới cái đêm kia ở Paris.

"Không lên xe sao?" Lôi Kinh có chút hứng thú, một cánh tay đỡ tại cửa xe, đeo chiếc kính râm màu cafe, bộ dáng này, thiêu đốt mắt người nhìn, khê mờ môi mòng cắt đứt suy nghĩ của Lạp Lạp.

Lạp Lạp mang túi khăn trải giường ném lên xe, sau đó nhìn cửa xe, lại nhìn bộ dạng hã hê của Lôi Kinh một chút, cô cũng biết giờ phút này anh đang cười nhạo cô, chò cô mở cửa xe không ra.

Lạp Lạp nhếch môi một cái, cời giày ra, giơ chân lên, anh mắt khinh thường nhìn gương mặt kính ngạc của Lôi Kinh, cứ như vậy từ cửa xe tự nhiên bước vào, "A! Xe thể thao thật là tốt nha! Sản xe thấp, tương đối dễ vào."

"Ong ong ong" Lôi Kinh khê nhúc nhích, trên dưới liếc Lạp Lạp một cái, cách chiếc mắt kính kia Lạp Lạp không thấy rõ anh mang vẻ mặt gì, xe khởi động, Lạp Lạp ôm cái bao lớn ngồi vững vàng, cũng không để ý tới ánh mắt kỳ thị hay là tức giận của anh.

Lôi Kinh đánh tay lái một cái, vừa muốn lái ra ngoài, đúng lúc này, cửa chính biệt thự mở toang, người làm cùng quản gian bên trong rồi rít chạy ra, đứng thành một hàng ở cửa lớn.

"Các người làm sao vậy?" Lôi Kinh nhìn quản gia hỏi.

"Cậu chủ! Phu nhân từ nước Pháp trở lại, xe lập tức đến đây!" Dứt lời, lo lắng liếc mắt nhìn thoáng qua Tô Lạp đang ngồi phía sau xe, ánh mắt kia tựa hồ đang tuyên bố chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ngay cả cọng cỏ cũng không bằng

"Trở lại?" Lôi Kinh đưa đầu nhìn ra phía bên ngoài biệt thự.

Quả nhiên, một giây sau, một chiếc Lincoln màu trắng tiến vào biệt thự, mới vừa dừng lại, liền thấy người đàn ông ngồi trước nhảy xuống, chạy ra sau mở cửa xe. Một người phụ nữ trung niên tuổi chừng hơn bốn mươi, đeo mắt kính nữ màu đỏ sậm bước xuống, chạm đất trước tiên là một đôi giày cao gót nhọn, khoác trên người bộ đồ công sở màu trắng ngà, mái tóc ngắn hơi xoắn ôm lấy gương mặt, nhìn rất nghiêm nghị.

Lập Lập ngồi ở trong xe, nhìn người vừa bước xuống bên cạnh có chút khiếp đảm, không biết là vì sao, trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi.

"Thấy mẹ liền đem cái đáng về kia ra sao? Xuống!" Lôi Tổ Mẫn đem túi xách trong tay đưa cho người làm ở bên cạnh, chỉ thấy Lôi Kinh lập tức mở cửa xe đi xuống.

Bước tới trước mặt Lôi Tổ Mẫn, hôn lên má trái của bà, sau đó nhẹ nhàng ôm một cái, nói "Mẹ xinh đẹp hơn! Tối nay trở lại ăn cơm với mẹ." Dứt lời, xoay người bước lên xe, giống như lời nói vừa rồi chỉ là qua loa cho có.

Tô Lập nhìn đáng vẻ của hai người này, trong lòng len lén khinh thường, mẹ con này quá dối trá!

"Cô gái này là?" Lôi Tổ Mẫn ánh mắt nhạy bén, từ trên người Lôi Kinh dời sang trên mặt Tô Lập hỏi.

"Ách! . . . . Tôi là. . . . ." Tô Lập chỉ mình, vừa chỉ chỉ Lôi Kinh, mâu thuẫn không biết nên làm sao để giới thiệu mình, cuối cùng xác định gật đầu, "Tôi là Tô Lập."

"Tên của cô không liên quan đến tôi! Tôi muốn biết cô là con gái nhà nào? Ở đâu? Cùng với Kinh nhà tôi là quan hệ gì?" Lôi Tổ Mẫn giọng nói chậm rãi, bộ dáng cao ngạo tựa như muốn tra khảo đến cùng.

"Mẹ! Người hỏi mấy cái này làm gì?" Lôi Kinh đưa tay tháo kính mát xuống, chân mày nhíu lại thật chặt, nhìn Lôi Tổ Mẫn.

Chỉ thấy Lôi Tổ Mẫn nghe xong cũng không lập tức tỏ thái độ, mà là trên dưới cân nhắc nhìn Tô Lập.

Tô Lập mặt đối mặt với Lôi Tổ Mẫn, khóe miệng kéo qua kéo lại, coi như là cô đã nhìn ra, người phụ nữ này thế lực chỗ nào cũng có, nghĩ lại cũng phải, người có thể sinh ra đứa con đáng ghét như vậy, chắc hẳn cũng không phải là người tốt lành gì, hiện tại đây là đang làm sao? Cô là đồ vật đem ra triển lãm sao? Nhìn như vậy, muốn chụp X-quang cô có phải không?

"Xem ra khẩu vị gần đây của Kinh lại trở nên. . . . ." Lôi Tổ Mẫn dứt lời dừng lại một chút.

"Lãnh Tâm đó vừa mới rời xa con một chút, sau khi mẹ biết được thật rất vui mừng, nhưng mà nhanh như vậy lại thêm một người khác sao? Vui đùa một chút thì có thể, nghĩ đến cái gì không thể thì đừng trách mẹ tuyệt tình."

"Mẹ nói vậy là có ý gì? Con với cô ấy. . . . ."

"Im miệng!"

Lôi Kinh chưa kịp nói hết, Tô Lập chống tay lên cửa xe, vỗ tay một cái, ánh mắt ngoan độc! Động tác lưu loát nhảy xuống xe, vừa đi vừa nhìn từ trên xuống dưới người phụ nữ trung niên trước mặt này.

"Vị phu nhân này người nghe cho kỹ, nhìn dáng dấp của bà kỳ thật rất là đứng đắn, nghe nói bà là Bộ trưởng Bộ Thương Mại? Cũng là công nhân viên chức! Nhưng lời nói ra hình như có chút không được xuôi tai rồi! Vui đùa một chút? Ai để cho anh ta chơi hả? Tôi rất khinh thường loại đàn ông như vậy bà biết không? Không nên quá đề cao con của bà, ở trong lòng bà có lẽ anh ta là bảo bối, nhưng ở trong mắt người khác, có lẽ ngay cả cọng cỏ cũng không bằng."

"Đừng nói nữa! Cũng im miệng đi!" Lôi Kinh xuống xe, kéo Tô Lập miệng không ngừng nói lại, đẩy ra sau lưng, căm tức nhìn Lôi Tổ Mẫn phía trước.

"Kinh, thằng nhò này cứ nhiên lại đi che chở cho nó? Con bé này thật sự là rất to gan! Một đứa ở ngoài đường phố như Lãnh Tâm còn không dám nói với ta mấy lời vênh vao, tự đắc như vậy. Con bé này cứ nhiên dám can đảm lớn tiếng, phách lối, có còn tôn ti trật tự hay không. . . . ." Lôi Tổ Mẫn tức giận chỉ vào Tô Lập, ngón tay đang run rẩy, ánh mắt đang nhìn Tô Lập tựa như đang nhìn một cây kim nhọn hoắt.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Lập tức cùng cô gái này đoạn tuyệt quan hệ

"Tôi thế nào? Tôi là cái gì mà không thể vênh vao tự đắc? Một, tôi không có van xin bà việc làm; hai, không có nợ tiền nhà bà, cái quái gì tôi không thể vênh vao tự đắc? Còn có! Tôn ti trật tự sao? Bà cảm thấy đáng vẻ của mình đáng được tôn trọng lắm sao! Tôi đến bây giờ một chút cũng không nhìn ra!" Dứt lời, Tô Lập lại càng ngẩng cao đầu hơn, khí thế kia tựa như đang thách thức người đối diện.

Lôi Tổ Mẫn tức giận tháo kính mát xuống, căm tức nhìn Lôi Kinh đang che chở Tô Lập, "Kinh! Lập tức cùng cô gái này đoạn tuyệt quan hệ, nếu không con biết thủ đoạn của mẹ rồi đó, cho dù là chơi đi nữa, cũng chỉ tới đây rồi kết thúc đi!"

Tô Lạp vừa nghe thấy lại muốn tiến lên, nếu như không phải là Lôi Kinh giữ tay cô lại, cô đã sớm vọt tới trước mặt bà ta, quẳng cho thêm mấy câu hung hăng, đầy đủ mùi vị, màu sắc cho biết tay. Không mắng bà ta sặc máu cô thể không làm người, mười ngày nửa tháng ăn không trôi cơm cô thể không bỏ qua! Khi dễ người khác lại còn bắt người ta mang nhục như vậy hay sao?

Cô hi vọng hiện giờ là đang ở trong ngõ nhỏ nhà mình, như vậy cô sẽ liều chết! Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ hận nhất chính là loại người này, xem thường người khác!

"Mẹ! Chuyện của con mẹ có thể không cần lo hay không? Mẹ nhắm vào cô ấy làm gì? Một câu cô ấy còn chưa nói thì sao lại làm phiền đến mẹ được! Mới vừa xuống máy bay! Mẹ hãy trở về nghỉ ngơi thật tốt đi! Con muốn đi ra ngoài," Dứt lời, Lôi Kinh xoay người kéo Tô Lạp lên xe.

Lôi Tô Mẫn lắc đầu một cái, gương mặt hiện ra vài tia kinh ngạc, "Kinh! Cô gái này tốt ở chỗ nào hả? Đem ba hồn sáu vía của con quuyền rũ hết rồi! Một đám phụ nữ ham mê giàu sang phú quý, như thế nào con cũng không biết sao?" Lôi Tô Mẫn tức giận chỉ vào bóng lưng Tô Lạp.

Tô Lạp bỗng nhiên khựng lại, Lôi Kinh biết cô lại muốn nói gì, liền nắm tay của cô thật chặt, không cho động đậy.

"Anh buông ra!" Tô Lạp hung hăng rút tay anh ra, một tay kia xoa xoa vết đỏ trên cánh tay bị nắm, cổ họng có chút chua chát, khóe mắt ngân ngấn lệ trong suốt trừng mắt nhìn Lôi Kinh, giọng nói có phần nghẹn ngào, "Lôi Kinh! Dựa vào lương tâm của anh nói đi, là tôi không biết xấu hổ quần anh sao? Tôi chủ động đi tìm cậu chủ lớn như anh à? Tôi dùng qua một xu của anh chưa? Ham mê giàu sang phú quý? Anh nhớ kỹ, có người đối với mấy thứ này rất khinh thường đấy!"

"Câm miệng! Đừng nói nữa!" Đôi chân mày của Lôi Kinh nhíu lại thật chặt, ngón tay xoa xoa trên huyệt Thái Dương. Hầu kết khẽ động, nhìn bộ dạng quật cường của Lạp Lạp, nhưng mà hình như cô đã vượt quá sức chịu đựng, đôi mắt đỏ hoe đầm lệ, anh tức giận vung tay ra.

Lạp Lạp nhìn bộ dạng của anh lúc này lại càng thêm tức, mím môi không muốn khóc, mặc dù trong lòng thật sự không thoải mái. Đúng, nhà cô không phải giàu sang, nhưng mà chưa từng bị người ta xem thường như vậy, việc này so với việc mắng cô là gái bán hoa còn đáng hận hơn, cô là người ham giàu sang phú quý khi nào?

Cổ nén nước mắt vào trong, Lạp Lạp xoay người lại, tròng mắt lộ ra vẻ thê lương, nhìn chằm chằm Lôi Tô Mẫn, "Nếu như bà phản đối việc tôi tiếp xúc với anh ta! Như vậy xin bà quản lý anh ta thật chặt, về phần tôi, bà yên tâm! Chỉ cần anh ta không dây dưa, cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy nữa!" Dứt lời, Tô Lạp lau qua giọt nước nơi khóe mắt, sải bước đi tới cửa.

"Đứng lại!"

Lôi Kinh bước dài đến, hung hăng vung tay ra, kéo cánh tay của Tô Lạp qua, chăm chú nhìn gương mặt của Tô Lạp lúc này, khóe mắt còn đọng vài giọt nước, môi mỏng khẽ mấp máy nhưng một hồi lâu cũng không nói được gì.

Tô Lạp quay đầu lại nhìn bộ dạng của anh, đột nhiên trong lòng rất chua chát, anh còn có cái gì cần nói sao?

Lôi Kinh ánh mắt sâu thẳm như đáy hồ mùa đông, tựa như có thể triệt để nhìn thấy tâm tư người khác, liếc Tô Lạp một cái, cau mày nói, "Đi nơi nào? Đừng quên cô có thân phận gì, đã là người phụ nữ của tôi rồi! Đêm đó trong khách sạn cô quên sao? Cứ nhiên ở trước mặt tôi đi như vậy!"

"Khốn kiếp! Ai là phụ nữ của anh? Lạp tức câm miệng anh lại, buông tôi ra!" Lạp Lạp thờ hồn hên, trừng mắt nhìn anh, đau đớn chịu đựng cổ tay sắp bị bóp nát.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Sayonara, cũng không gặp lại!

"Cái này đưa cho cô để bồi thường! Loại phụ nữ như cô, cho dù là đi theo Kinh nhà tôi vui đùa một chút, nhưng như vậy cũng có ảnh hưởng không tốt. Nếu trước kia Kinh nó có làm gì với cô, dẫn đến cô bị thiệt hại về mặt nào đó, thì số tiền này cũng đủ để đền bù cho cô, tôi không hy vọng về sau sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra nữa." Lôi Tô Mẫn tiến lên, cầm trong tay tờ chi phiếu vừa mới kí đang hoảng, đứng trước mặt hai người.

Lạp Lạp nhìn tấm chi phiếu sáng chói vừa bị dúi vào trong tay, thật sự coi cô là hàng hóa đem bán rồi hả? Bà ta đang ám chỉ cái gì, là cơ thể của cô sao?

"Bà yên tâm! Tôi sẽ không truyền ra bất cứ chuyện xấu xa nào đâu! Bởi vì tôi khinh thường mối quan hệ với anh ta, điểm này xin bà nhớ rõ, tôi ghét nhất chính là loại người như các người! Bà lúc nào cũng đề cao con trai mình, bà quá xem trọng anh ta, biết không!"

Lôi Tô Mẫn nghe thấy cũng không giận, mỉm cười lùi về phía sau mấy bước, nhìn tấm chi phiếu bị Tô Lạp nắm trong tay thật chặt, cổ tay đang run rẩy, cắn răng chịu đựng, sau liền khoanh tay lại nói, "Như vậy, Tô Lạp tiểu thư đứng không? Cứ tùy tiện! Sẽ không tiền."

"Đội đã nào...! Đi thì nhất định sẽ đi! Nhưng mà cái tấm chi phiếu rách nát này, mời bà đem về mua chút đồ bồi bổ sức khỏe đi! Bằng không, đoán chừng thời mẫn kinh của bà sẽ rất nghiêm trọng! Tôi chỉ nhận tiền mặt, tấm chi phiếu cũ rích này tôi không dùng đến! Cũng không thuận tiện!" Tô Lạp ném tấm chi phiếu cho Lôi Tố Mẫn, hung hăng trừng mắt nhìn bà ta, hôm nay thật là xui xẻo, gặp phải người nào đây?

"Chê ư?" Lôi Tố Mẫn khom người xuống, nhặt tấm chi phiếu trên đất lên nhìn qua một chút, "Hình như lòng tham của phụ nữ bây giờ càng lúc càng lớn rồi!"

Nghe những lời này, còn có vẻ mặt khinh miệt của Lôi Tố Mẫn, Lạp Lạp không lên tiếng, có cảm hận nhưng không biết dùng thứ từ ngữ nào để nói với loại người như thế.

"Bốp!" Đập một phát vào xe thể thao của Lôi Kinh, trút hết tức giận trong lòng.

Lôi Kinh không chút tức giận, mà là cười nhìn Tô Lạp, khoanh tay đứng một bên, tiếp tục xem Tô Lạp cùng mẹ mình gây gỗ. Cái bộ dạng kia hình như là đối với Tô Lạp vô cùng có lòng tin, anh biết, cô nhóc này sẽ không chịu thiệt thòi.

Tô Lạp nhìn bộ dáng của anh, thật giận quá!

Phất tay chỉ vào chóp mũi Lôi Tố Mẫn, "Biết không? Bản thân bà cho là con trai mình rất tốt! Thật ra, con trai bà tôi đã chơi đến lần thứ hai rồi! Không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay cũng đã chơi đến lần thứ ba, đúng rồi! Bản tiểu thư hình như quên trả tiền! Nhưng mà anh ta có theo đòi hỏi, tôi cũng không còn tiền! Tôi nghèo! Rất nghèo rất nghèo!"

Nhìn sắc mặt Lôi Tố Mẫn đã trở nên xám ngắt, Tô Lạp hài lòng thu tay lại, vỗ cái "bốp," hướng Lôi Kinh búng ngón tay một cái, "Này người đàn ông cùng tôi chơi tình hai đêm! Bà mẹ quý hóa của anh thật hung dữ! Sayonara! Cũng không gặp lại!"

Tô Lạp hướng về phía Lôi Kinh bên cạnh giống như đang xem diễn tuồng, đưa ra hai ngón tay, nói xong liền xoay người, ung dung tự đắc đi ra.

"Đứng lại!" Lôi Kinh nhẹ giọng nói, sau đó tiến lên cúi người nhìn Tô Lạp, "Chạy đi đâu? Tôi là người bị cô chơi qua lần thứ hai? Như vậy chẳng phải là tôi rất thua thiệt hay sao? Nếu như hôm nay muốn đi ra ngoài, hiện tại trước hết nên để cho tôi chơi lại cô, như thế nào?"

Tô Lạp nhìn anh chằm chằm, ánh mắt kia chất chứa điều gì, cô đọc không hiểu, là tức giận? Là hài hước? Là khiêu khích? Hay là hùa theo mẹ mình chê bai cô?

Không đợi cô kịp lên tiếng, Lôi Kinh dang tay ôm lấy cô, xoay người một cái, cả hai liền tựa vào cửa chính của biệt thự, cánh cổng sắt "ầm" lên một tiếng, bộ phận nam tính nóng bỏng dán chặt lên cô, lồng ngực kia còn tùy tiện cọ sát trước bộ ngực mềm mại của cô, tư thế này thật sự rất chặt chẽ.

Tô Lạp kinh ngạc nhìn hành động vừa rồi của anh, bên cạnh còn người làm, quản gia, ngay cả mẹ anh cũng ở đây này, anh không nhìn thấy sao?

Lôi Kinh ánh mắt tà ác đảo qua từng người đang đứng trong sân, bao gồm cả mẹ anh, giọng nói u ám, "Chẳng lẽ còn không biết tránh ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Lái vào rừng cây làm gì?

"Kinh! Đứa nhỏ này quá càn rỡ rồi! Con đang ở đây làm cái gì con biết không?" Lôi Tố Mẫn tiến lên một bước, tức giận chỉ vào Lôi Kinh đang đờ ở trên người Tô Lạp. Con trai của Lôi Tố Mẫn bà, tại sao lại không có phẩm chất như vậy, bên cạnh luôn là loại phụ nữ thấp hèn!

"Càn rỡ sao? Có chỗ nào, hoặc là người nào con không dám càn rỡ! Có ai dám can đảm thiếu nợ Lôi Kinh này thứ gì sao?" Dứt lời, ánh mắt bén nhọn nhìn lướt qua mọi người lần nữa, cánh tay dài duỗi ra một cái, ôm lấy cơ thể Tô Lạp.

Tô Lạp kinh ngạc nhìn sự tức giận từ trong đáy mắt Lôi Kinh, hơi giật mình ghé vào phía sau gáy của anh, nhẹ nhàng lên tiếng, "Thả tôi xuống," thật ra thì đối với anh, cô còn không có sợ như vậy.

"Câm miệng!" Lôi Kinh mở miệng, cánh môi mỏng mát rượi chạm lên gò má Tô Lạp, ném cô lên xe, sau đó mở mui lên, hai người được che chở bên trong không gian yên tĩnh, tách biệt với những người khác.

"Đưa tôi về nhà!" Tô Lạp liếc mắt nhìn Lôi Tố Mẫn đang đập bên ngoài cửa xe, cô thật một giây cũng không ở lại đây được.

Lôi Kinh nhích hai cánh tay, vén lên để ra sau ót, không nỏ máy xe, mà lẳng lẳng cau mày, đang suy nghĩ gì đó. Ánh mắt kia đột nhiên không có sự hài hước thường ngày, mà trở nên thâm trầm đáng sợ.

"Ong ong..."

Đột nhiên anh vừa cử động, cánh tay liền đánh vô lăng quay một vòng lớn, chiếc xe xẹt qua mấy người đứng ngay ngưỡng cửa, chạy như bay ra khỏi biệt thự, thẳng đến một con đường nhỏ lên núi.

Tô Lạp nắm chặt dây an toàn mới xem như được ngồi yên.

"Đi nơi nào? Đây là đi nơi nào anh nói đi?" Tô Lạp hoảng sợ nhìn ra bên ngoài xe, đây là rừng cây đó! Là đang hướng vào bên trong rừng cây! Nhìn nhánh cây cùng cỏ vụn từng chút, từng chút khứa lên thân xe sáng bóng, Tô Lạp đau lòng cho chiếc Maybach xa xỉ này.

"Anh đang làm gì vậy? Dừng xe lại!" Tô Lạp quay đầu lại, nóng nảy nhìn Lôi Kinh vẫn hướng vào trong rừng cây như cũ.

Chiếc xe lắc lư khác thường, con đường này cũng không bằng phẳng, Tô Lạp hoảng sợ ôm đầu muốn hét lên, người đàn ông này biến thái, tuyệt đối biến thái, có mấy lần suýt chút nữa là đụng vào thân cây lớn, không muốn sống nữa sao?

"Kétttttttttt"

"Àm..."

Lôi Kinh dừng lại, bước xuống, đóng cửa xe, tay chống lên thành xe, ánh mắt khác thường nhìn Tô Lạp, "Xuống xe! Ngay lập tức!"

"Làm gì?" Tô Lạp trừng mắt hỏi.

"Tại sao nói nhảm nhiều như vậy!"

Lôi Kinh vung tay đâm vào thân cây khô, đi tới phía bên kia, cứng rắn đem Tô Lạp kéo ra ngoài.

"Cánh tay! Đau. . . . Đau. . . Đau, buông ra!" cuối cùng Tô Lạp nhịn không được hét lên.

"Đau? Hừ! Không có gì không qua được cả!" Lôi Kinh nhìn cô không khỏi nhếch nhếch miệng cười nhạt, dứt lời liền lấn người tiến tới gần, từng bước, từng bước một, cho đến khi lưng cô dính vào thân cây khô, thân thể hai người dán thật chặt mới dừng lại.

"Ừm ừm. . . . ." Không đợi Tô Lạp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cả người lập tức bị đánh ngã trên mặt đất. Những nụ hôn mãnh liệt tập kích tới dồn dập làm cô trong nháy mắt hít thở không thông, lồng ngực ấm áp của anh truyền nhiệt độ sang cho cô, đôi tim cùng hòa chung một nhịp đập mạnh mẽ, mặc dù bị ngăn cách bởi lớp áo sơ mi vẫn có thể nghe rõ được.

"Không nên như vậy. . . Cầu xin anh đừng như vậy. . . ." Cô đưa tay cố gắng đẩy anh ra, nhưng tay vừa mới chạm đến lồng ngực nóng bỏng của anh liền rung mình một cái.

"Tôi nói rồi! Không ai có thể thiếu nợ tôi cái gì! Cô chính miệng thừa nhận cô “chơi” tôi, như vậy hiện tại, cam tâm tình nguyện đem cô cho tôi, đền bù việc chưa thanh toán tiền, như thế nào? Nhưng một lần chơi tôi giá cả rất cao! Còn nữa, không phải là cô muốn tự do sao?" Dứt lời, môi mòng khê cắn lần môi mềm mại, đang run rẩy của cô. Đầu lưỡi trơn tuột đột nhiên xông vào khoang miệng của cô làm loạn, bàn tay tùy ý luồn vào bên trong cơ thể mềm mại, nụ hôn mạnh mẽ cuồng nhiệt cố gắng chi phối lý trí của cô, đủ để cho người nằm phía dưới trong nháy mắt hô hấp bị đình trệ.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Hậu quả hai lần chơi gái anh Kinh (1)

"Buông tôi ra!" Tô Lạp tức giận kéo bàn tay Lôi Kinh đang luồn vào bên trong người mình ra.

Lôi Kinh dừng lại, trong con người lộ ra dục vọng nóng ran, khó chịu, cứ như vậy nhìn chằm chằm người phụ nữ nằm bên dưới anh, buông ra? Cô nhóc này không khỏi quá ngây thơ rồi, một cơ thể giờ phút này rất cấp bách ham muốn phụ nữ, anh làm sao có thể buông ra?

"Lôi Kinh! Không nên như vậy! Mẹ anh và anh, thật sự là cùng một loại mặt hàng! Không thể xem người khác là người sao?" Tô Lạp từng chữ, từng câu cắn răng nói ra.

"Tôi xem cô là người! Là chính miệng cô nói, cô chơi tôi hai lần, như vậy tôi chơi lại có lỗi gì?" Lôi Kinh nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn, đôi môi mới

vừa bị anh hôn sâu mà trở nên căng mọng, giờ phút này kiều diễm ướt át, bảo anh làm sao có thể đồng ý dừng lại?

"Cái đó. . . Tôi nói ra chỉ là để đối phó với bà mẹ cao ngạo, phách lối của anh thôi, chuyện gì xảy ra anh không phải rõ ràng sao?" Tô Lạp ngượng ngùng, sớm biết thì cô đã hắng giọng lớn tiếng giống như người đàn bà chanh chua mắng cho bà ta một trận là tốt rồi, cần gì tự mình chuốc lấy cực khổ, dính vào người đàn ông nguy hiểm này đây?

"Tôi không rõ ràng lắm! Điều duy nhất mà tôi nhớ được chính là, đêm hôm đó cô chủ động leo lên người tôi, cầu xin tôi cho cô, cô biết không? Bởi vì tôi vừa vặn là một người đàn ông bình thường, cho nên vẫn như cũ là tôi thua thiệt!" Lôi Kinh cắn môi, dứt lời bàn tay thoát khỏi hai tay nhỏ bé đang cố sức níu giữ của Tô Lạp, tham lam hướng vào bên trong cơ thể cô làm càn.

"Lôi Kinh, cầu xin anh. . . Cầu xin anh đừng như thế này được không?" Tô Lạp trong lúc bất chợt thật rất sợ, nơi này không có ai, giữa rừng cây hoang sơ. Sinh vật duy nhất chính là hai người bọn họ, hiện giờ đang cực kỳ mập mờ, cô không muốn cùng anh có bất kì mối quan hệ nào nữa, giống như mẹ của cô từng nói, chẳng ai dây dưa ai không phải rất tốt sao?

"Cô ở đây nói đùa sao?" Cơ thể Lôi Kinh hơi giật giật ghé sát vào người cô, thân thể mềm mại này chi phối đại não của anh, như đưa ra một thông báo, giờ phút này không thể thả cô, anh cần cô! Rất cần!

Hé miệng cắn đi từng hạt, từng hạt nút áo cài trước ngực cô, ngược mắt nhìn lên, khoe miệng thoáng nở nụ cười càn rỡ, "Tên đã lấp vào cung, làm sao có thể không bán? Cô muốn để cho tôi bị ghen chết, không còn là một người đàn ông bình thường nữa sao?"

"Ghen. . . ghen chết. . . . ?"

"Tôi làm cho anh ghen chết hồi nào hả? Anh đi ra ổn định lại cho khỏe đi! Bây giờ là tình trờng lên não, anh mới có thể hưng phấn như vậy, tin tưởng tôi, leo lên xe nghỉ ngơi, hóng gió một chút, thả lỏng là sẽ bình thường lại thôi!" Tô Lạp giống như là một chuyên gia phân tích, từng chút, từng chút một hướng dẫn Lôi Kinh.

"Thật sao? Lên xe hóng gió một chút sẽ khỏe lại?" Lôi Kinh nhếch khóe môi cười bí ẩn, nhìn chằm chằm Tô Lạp đang sợ hãi trước mặt.

"Dĩ nhiên! Tôi nói mấy cái này có căn cứ hết đó! Giáo sư dạy rồi, có thể anh chưa nghe qua cái lớp này!" Tô Lạp gật đầu lia lịa, bắt đầu nói năng hoàn toàn lộn xộn.

"Giáo sư dạy? Giáo sư của cô thật. . . ."

Lôi Kinh nhìn cô lắc đầu một cái, cô nhóc này nghĩ anh ngốc lắm hả? Anh chưa từng nghe qua cái lớp này, đây là sự thật! Nếu như giáo sư dám can đảm dạy cái khóa học như vậy! Anh sẽ không chút do dự vì ham muốn giết chết bọn họ!

Tô Lạp không lên tiếng, quan sát ánh mắt của anh, thật sợ đầu anh quá thông minh, lời nói dối hoa mỹ kia bị vạch trần, kết quả cuối cùng dẫn đến bị ăn thịt giữa cánh rừng hoang vắng này, nhìn đám cỏ bị tàn phá dưới thân, cô liến. . . . .

"Mình đứng lên đi! Chúng ta cùng nhau đi lên xe! Tôi thử xem lời hướng dẫn của cô có tác dụng hay không! Nếu không dùng được, sau đó tôi sẽ bóp chết cô!" Lôi Kinh nâng người cô lên, ôm vào lòng, cơ hồ là đang kéo cô đi tới xe.

Tô Lạp vùng trộm ngấm nhìn gương mặt quý dị của anh, mặc dù ở trong vòng tay của anh cơ thể cảm giác không được tự nhiên, nhưng mà không có chuyện gì, chỉ cần anh không suy nghĩ loại chuyện đó nữa là được, tình trờng ời! Chúng mày biến mất đi! Tô Lạp lặng lẽ cầu nguyện ở trong lòng.

"Ngồi vào đi!" Lôi Kinh mở cửa xe ra, đưa tay ý bảo Tô Lạp lên xe.

Tô Lạp do dự nhìn anh một chút, thế nào lại cảm giác nét mặt kia có chút gì đó rất lạ, nhưng kì quái thế nào nói không ra.

Khi Tô Lạp vừa ngồi vào hàng ghế rộng rãi phía sau, Lôi Kinh lượn đến bên kia xe, ấn xuống một cái nút khiến mui xe đóng kín lại, sau đó liền nhảy ra phía sau ngồi xuống.

"Làm cái gì vậy, tôi là để cho anh hóng gió, anh cái này là. . . . . ?" Tô Lạp thấy anh cũng ra phía sau ngồi với mình, hơn nữa không phải xe đang mở mui là được rồi sao, hóng gió chẳng phải nên mở mui à?

"Có mấy lạnh thôi không phải cũng có thể hóng gió sao?" Lôi Kinh nói xong liền tiến đến gần Tô Lạp, ánh mắt mập mờ, mang theo vài tia khó nắm bắt.

"Rời xa tôi ba bước!" Tô Lạp hơi nghiêng bả vai trốn tránh.

"Mấy lạnh thôi? Có thể giải trừ ham muốn? Nhưng tại sao một chút tôi cũng không cảm nhận được vậy?" Cơ thể Lôi Kinh ngày càng tiến đến gần, lừa Tô Lạp vào trong góc đến nỗi không thể nhúc nhích được.

"Anh tuyệt đối là cố ý! Tình trờng của anh mà đặt ở Nam Cực đoán chừng là đông lạnh cũng không chết!" Tô Lạp nhìn cơ thể của anh từng chút, từng chút tiến tới gần, cả người của mình bị ép lên trên ghế xe, cơ hồ là sắp nằm xuống, mới biết, đây cũng là thủ đoạn của anh.

"Cố ý! Tôi chính là cố ý! Nếu không cô muốn ở trên mặt đất ngoài kia? Tốt, như vậy, tôi cũng có thể chiều theo! Dù sao tôi cũng nằm ở trên! Hoàn cảnh đối với tôi mà nói không có vấn đề gì!" Tròng mắt Lôi Kinh tràn đầy vẻ hài hước.

"Khôn kiếp! Đồ lưu manh!!" Tô Lạp giờ tay lên.

"Cô tốt nhất đừng động đây! Có lẽ tôi sẽ dịu dàng với cô một chút!" Lôi Kinh nhanh tay lẹ mắt bắt được cánh tay đang muốn đánh tới của cô, siết thật chặt, đè xuống ghế xe.

"Lôi Kinh! Tôi nghiêm túc nói cho anh, đang rất nghiêm túc nói chuyện với anh, người đàn ông như anh không thiếu phụ nữ, anh đi tìm bọn họ có được hay không? Hình dáng này của tôi sẽ làm giảm ham muốn! Tôi. . . Tóm lại, không thích hợp với anh." Tô Lạp ngửa đầu mới có thể nhìn mặt của anh, không biết rõ căn bản là anh đang đùa hay là làm thật. . .

"Phụ nữ mặc dù nhiều! Nhưng mà chỉ thiếu duy nhất một người hoang dã như vậy thôi! Đừng phản kháng, vô ích! Không phải cô muốn tự do sao?" Đầu lưỡi Lôi Kinh liếm lên vành tai của cô, môi nấp máy, nhẹ giọng hỏi.

Tô Lạp ngẩn người, nhìn thẳng vào mắt anh, lồng ngực to lớn, săn chắc đè cô đến sít sao, một chút khe hở cũng không có. Máy lạnh bên trong xe nhẹ nhàng thổi mát, hơi ấm của anh vẫn ám áp như vậy, nhẹ nhàng phe phẩy ở bên mang tai cô, có hơi ngưa ngưa một chút, nhưng hình như rất thoải mái.

"Thật không đi quấy rầy tôi nữa?" Tô Lạp không thể tin được, thật ra thì nhắm mắt lại cho anh một lần cũng không hề gì. Dù sao cũng ăn qua một lần rồi, thêm lần nữa thì cũng là ăn thôi, chỉ cần không tiếp tục nữa là tốt rồi. Nhưng mà trong lòng cô vẫn không khỏi lo lắng, nếu như anh ta gạt người, chẳng phải cô lại bị thiệt thòi lần nữa hay sao.

Lôi Kinh cười nhẹ một tiếng, nói, "Cô cảm thấy thế nào? Cô có thân phận gì bản thân cô hiểu rõ, mẹ tôi đã trở lại, bà sẽ đem hết khả năng ra ngăn cản tôi tìm cô, hơn nữa chắc cô không biết, tôi cũng rất bận rộn! Sẽ không vì tìm một người như cô mà chuyện gì cũng bỏ sang một bên!"

"Đừng nói thân phận với tôi! Người nào cũng có chứng minh thư hết! Thân phận đều giống nhau! Đi chết đi cái loại phân biệt giai cấp! Anh cho rằng chỉ có mấy người nhà anh mới đúng là người há? Nếu không cần dây dưa, như vậy để cho tôi đi không phải tốt hơn à, anh là “ma háo sắc” há? Không có phụ nữ sẽ chết bất đắc kỳ tử sao?!" Đề cập đến thân phận của cô, ai so với ai thấp hơn một bậc há? Mặc dù nhà cô ở Tứ Hợp Viện rất nhỏ, nhưng đó là do ba mẹ cố gắng phấn đấu mà ra, mà cái biệt thự lớn nhà anh, không chừng là do tham ô, ăn hối lộ mới có được?

"Có chết hay không, tôi đây không biết! Tóm lại hiện tại không có cô không được! Muốn tôi trực tiếp thả cô? Cô ở trước mặt của nhiều người như vậy nói năng ngông cuồng, nói một người đàn ông như tôi bị cô chơi qua hai lần, cô cảm thấy kết quả của những lời đó là để tôi dễ dàng thả cô sao? Tốt nhất nên ngoan ngoãn mà nghe lời, nếu không cả đời này cô cũng thoát không khỏi tôi! Cô phải tin tưởng, tính nhẫn nại của tôi rất cao!" Dứt lời, Lôi Kinh đuổi ngón tay ra, nâng cằm cô lên.

Trong lòng Tô Lạp thật sự rất phẫn nộ, nhưng mà không biết nên nói cái gì cho phải! Anh cứ lẳng nhăng, cô phải nhẫn nại thế này sao?

"Chỉ vì tự do của cô! Chuyên tâm phối hợp với tôi một chút!" Một tiếng nói trầm thấp đầy đủ từ tính bay vào trong tai Tô Lạp, làm cho cô mất hồn, vì tự do, muốn cô phối hợp thế nào?

Lôi Kinh cúi người, thủ điều chỉnh ghế xe phía trước, yên xe trải bằng da, đưa tay đem Tô Lạp đang ngây ngẩn trước mặt để nằm ngang trên ghế ngồi. Ngay sau đó, thân thể to lớn với tốc độ rất nhanh nằm đè lên.

Tô Lạp trong lòng lo sợ, bờ môi run rẩy, vì ngày sau anh sẽ không dây dưa nữa, cứ để yên như vậy, nhịn nhục một chút sao?

Được rồi! Nhắm mắt lại, cứ trơ mặt ra xem như là chẳng có lợi ích gì, chỉ như là một giấc mơ xuân mà thôi!

Cùng lắm thì lúc đi quăng cho anh 100 đồng tiền, cứu vãn chút mặt mũi!

Lôi Kinh cười khế, nhìn gần trong gang tấc, vẻ mặt Tô Lạp hình như là muốn liều chết giữa chiến trường tình dục, không nhịn được nâng lên khóe môi, "Thả lỏng! Đây là một việc rất tuyệt vời, lúc tỉnh táo hình như cô chưa có trải nghiệm qua, đúng không?"

Tô Lạp mở mắt ra, ngón tay hung hăng bấm lên cánh tay của anh, cắn răng nghiêng lợi nói, "Rút lại mấy lời bản thiêu anh vừa nói!"

"Tốt! Tôi rút lại lời nói! Vậy thì bên dưới làm đi!"

Dứt lời, không đợi Tô Lạp kịp phản ứng, bàn tay đặt lên vài sợi tóc của cô, sau đó từng cơn mưa nụ hôn nóng bỏng đánh úp xuống cái miệng nhỏ nhắn đang muốn nói chuyện của cô. Hôn cuồng nhiệt như vậy, không phải là mút thỏa thích, không phải gặm cắn, mà là làm cho người ta hít thở không thông, cả người trong nháy mắt nóng rực. Từng cơn mưa nụ hôn nóng hổi rơi xuống, làm cho người ta một chút cũng không thở nổi.

"Ừ. . . Ừ. . . . A. . . ."

Tô Lạp chỉ cảm thấy trong nháy mắt liền thở không ra hơi, bản năng muốn. . . được thở. Cô cần không khí gấp, nhưng mà tất cả những lời muốn nói toàn bộ bị cơn mưa nụ hôn rào rích của anh bao phủ, phát ra âm thanh cũng uống công. . . ừ a!

"Cảm giác rất ngọt ngào! Nếu như cô biết đáp trả lại, chắc là tuyệt hơn!" Lôi Kinh nhẹ nói, thế nhưng cánh môi nhỏ bé cũng chưa chịu rời khỏi bờ môi hồng của cô, nhẹ nhàng ma sát lên đó, cảm giác mềm mại làm cho anh yêu thích không thôi, không thể rời môi được.

Nhìn gương mặt ửng hồng của Tô Lạp, trong nháy mắt tinh thần có chút đắm chìm trong đó, không đợi Tô Lạp đáp lời. Nụ hôn nóng bỏng tiếp tục tập kích tới cái miệng nhỏ nhắn còn chưa kịp thở, nhẹ nhàng chạm vào phía sau, lần nữa mãnh liệt dây dưa, làm cho cơ thể của cô trong nháy mắt bị mất kiểm soát, khó nhịn.

Tô Lạp cau mày thật chặt, thở không ra hơi rồi, cảm giác duy nhất chính là thật sự thở không ra hơi.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Em tự tay cởi áo sơ mi của tôi ra

Không khí không đủ dùng, hô hấp ngày càng khó khăn hơn, hơi thở ngày càng trở nên dồn dập! Bởi vì thở dốc, thân thể pháp phồng kịch liệt, cô có thể cảm thấy, ý đồ của người đàn ông này thật là hết sức xấu xa! Tất cả động tác cợt nhả quen thuộc đều là cố ý kích thích cô, để cho cô phải chủ động mà dâng hiến...

"Thở không ra hơi sao? Phối hợp với tôi à! Tôi để cho cô phối hợp với tôi đó! Nếu không cô chính là người phụ nữ ngốc nghếch duy nhất trên thế giới, bị hôn mê mà dẫn tới tất thở!" Lôi Kinh rời khỏi môi cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ hồng như cũ, thở gấp gấp cố kiếm tìm sự sống.

Vì sao hôn mê liệt như vậy mà cô ấy còn có thể chịu đựng được, anh không muốn như thế! Nhìn bộ ngực pháp phồng vì thở gấp của cô, anh muốn ngay lập tức vứt bỏ hết quần áo trên người cô ra, cô đứng đung như thế này, thật là tựa như hai tảng lửa và băng.

"Tôi. . . . ."

"Lần này tôi sẽ không rời đi, hít thở không thông mà chết hay là chủ động phối hợp, cô tự xử lý!" Dứt lời, chống lại trông mắt mê man của cô, đặt lên cánh môi mềm mại, hôn thật sâu xuống, mang theo một chút mùi vị trừng phạt! Từ từ hướng dẫn cô, chờ cô thiết tha phối hợp.

"Umh umh umh. . . . ."

Cô một câu cũng không nói nên lời, toàn bộ bị nụ hôn nóng bỏng của anh bao phủ, luồng cuồng nhắm mắt lại. Thật sự là rất cuồng cuồng, anh muốn phối hợp như thế nào? Cô thật sự là không rõ ràng lắm, nếu như có thể, cô cũng muốn phối hợp, nếu không thật sự là sắp tất thở mà chết tới nơi rồi.

Một đôi tay đẩy lồng ngực của anh, nhưng nơi nóng rực đó quá kiên cố, trong nháy mắt đôi tay trở nên vô lực. Đột nhiên một cánh tay luồn vào bên dưới váy cô, không thể nghi ngờ gì nữa, toàn bộ hệ thần kinh của cô tê dại đến mức không thể cử động được. Cả người bị kích thích mà trở nên run rẩy, cô đây là thế nào? Bàn tay cô đang để ở chỗ nào vậy?

"Phối hợp chút là được! Nên phản ứng như thế nào thì làm thế ấy đi!" Giọng nói của Lôi Kinh đột nhiên trở nên nhẹ nhàng.

"Ừ..." Tô Lạp giùng giàng, nơi đó nóng quá, tay cô nóng rực, cố gắng muốn rút trở về, nhưng anh đã nắm lại thật chặt, không để cho cô rời tay khỏi lồng ngực anh một chút nào.

"Umh. Umh. . . . ."

Tóc của cô rối tung, xõa ra trên ghế xe mềm mại, khó chịu lắc lắc đầu. Nụ hôn của anh quá sâu, cô thật sự là có chút không chịu nổi, rằng không dám động đậy. Ban ngày như vậy, mặc dù trong rừng cây không có người, nhưng mà trong lòng thật sự là rất khó tiếp nhận chuyện thế này.

Lôi Kinh hình như là phát hiện cô mất tự nhiên, nụ hôn dần dần trở nên nhẹ nhàng.

"Làm như vậy là được rồi!" Khóe môi Lôi Kinh thoáng nở nụ cười, đặt cằm của mình lên chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, đưa lưỡi vào lần nữa, dạy cô phải đáp lại như thế nào; kéo đôi tay đang không biết để đâu của cô qua, đặt lên bả vai mình, nhẹ gong dụ dỗ, "Ôm chặt tôi đi..."

Tô Lạp khoát hai cánh tay lên bả vai cứng rắn của anh, bóng dáng cao lớn bao trùm cả người cô, khẽ mở mắt ra, liền nhìn thấy lồng ngực cường tráng bên trong áo sơ mi, đang hơi nhích tới gần mình.

Lôi Kinh thấy sắc mặt của cô cũng không còn xa cách như trước, liền bắt đầu buông ra dục vọng đang kìm nén trong người.

Tay, nhẹ nhàng đưa xuống bên dưới của cô, thoát đi chiếc váy gây cản trở. Sau đó nhấc người cô lên, ngồi dựa vào hướng một chiếc ghế xe khác, khiến cho cả người Tô Lạp đột nhiên giật mình một cái, muốn né tránh.

"Không nên cử động!" Âm thanh nhẹ nhàng, mỉa mai vang lên, "Em tự tay cởi nút áo sơ mi của tôi ra."

"Cái gì. . . . ." Tô Lạp kinh ngạc mở mắt ra, ý loạn thần mê, cô cho là mình nghe lầm.

Lôi Kinh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên nút áo sơ mi trước ngực, "Cởi ra nơi này!"

"Tôi . . . Tôi không được. . . . ." Tô Lạp quay mặt qua chỗ khác, chiếc váy bên dưới đã bị anh cởi ra, trên người chẳng còn sót lại thứ gì. Sáng nay ở trong biệt thự cô cũng chẳng biết mình mặc quần áo của ai, cái gì cũng có, chỉ duy nhất anh không đưa cho cô áo ngực, chẳng lẽ đã sớm mưu tính đến giờ khắc này sao?

"Đừng nói với tôi, cô không làm được, là một phụ nữ việc này rất dễ dàng!" Lôi Kinh hưng phấn nắm lấy đôi tay rụt rè của cô, đặt lên nút cài, đầu cúi thấp xuống, nhìn cô run sợ cau mày, các giác quan của anh đều rất là thoải mái.

"A.. dừng lại đi! Tôi cởi ra là được!" Tô Lạp cả người khó chịu, loại cảm giác này cô chưa từng có, mặc dù trước kia đã cùng anh làm qua, nhưng là thời điểm không tình táo. Hiện tại khắp người mang cảm giác cần đàn ông khiến cho cô khi dễ chính mình, cảm thấy rất xấu hổ.

Đôi tay nhẹ, vụng về, cởi ra từng hạt nút áo, cho đến khi kết thúc chiếc nút cuối cùng, tay của cô liền đụng phải từng thớ cơ bụng săn chắc của anh, gương mặt đỏ au một mảnh, dừng động tác lại, ngoảnh mặt nhìn đi nơi khác.

Lôi Kinh cúi đầu hài lòng nhìn nút áo đã được tháo ra hết, lồng ngực nhẵn nhụi trực tiếp nhào tới cơ thể của cô, nhìn ra phía ngoài xe nói, "Cô thật là có năng lực! Đổi lại là người phụ nữ khác, quần của tôi đều đã cởi xong rồi. Cô cứ nhiên cởi nút áo sơ mi của một người đàn ông mất nhiều thời gian như vậy, có biết hay không, với cái tốc độ này, tôi đã ăn cô được một lần rồi."

Tô Lạp nghe lời chọc giận này nghiêng răng, cô cảm giác mình rất không muốn bộ mặt này nữa rồi, rất mất mặt, rất mất mặt! Đã muốn độn thổ cho xong, anh lại có thể nói ra như vậy!

"Xin lỗi! Tôi không phải cái loại phụ nữ giỏi cởi áo sơ mi của đàn ông! Vậy bây giờ anh hối hận cũng không muộn! Tôi không ngại tự tay mặc áo sơ mi vào cho anh, tiền anh đi tìm người phụ nữ khác; tình trùng đang mãnh liệt, đoán chừng nhịn một chút cũng không chết người." Về mặt Tô Lạp lúc này tràn đầy sự khinh bỉ đối với anh.

Lôi Kinh cọ cọ cằm mình lên trên gò má của cô, nhìn gương mặt xấu hổ đang ửng hồng, cộng thêm chút tức giận, nói nhỏ, "Cô là chứng minh với tôi mình là cô gái tốt sao? Tốt, tôi nhớ rồi, cô là lần đầu tiên cởi áo sơ mi của đàn ông ra; còn nữa, hôm nay tôi muốn bảo cô điều này! Bớt nói với tôi đi tìm phụ nữ khác! Giờ phút này toàn bộ bọn họ đều không có hứng thú!" Dứt lời, hưng phấn lật người cô qua, ôm vào trong ngực.

Tô Lạp bị anh đột nhiên đánh ngã ở dưới thân, có chút kinh ngạc, đưa tay tự bảo vệ mình, ánh mắt luống cuống nhìn anh, đây là muốn bắt đầu sao? Cảm giác thật sợ hãi!

"Cởi thắt lưng của tôi ra! Nhanh lên một chút!" Lôi Kinh trầm giọng ra lệnh!

Mất Tô Lạp nhất thời trợn thật lớn, "Con mẹ nó! Anh bị điên rồi sao? Khuyết tật hả? Thế nào mà cái gì cũng muốn tôi giúp? Tôi cầu xin anh làm sao?"

"Tốt! Cô không có xin tôi đúng không? Cái người có suy nghĩ bảo thủ này muốn kiên trì cùng tôi chơi đến cuối cùng!" Lôi Kinh nói ra lời khinh miệt, lập tức xoa đầu của cô, "Ngoan! Tôi sẽ làm cho cô biết rằng, cái gì là muốn ngừng mà không được đấy!"

"Ừm ừm ừm.""

Từng tiếng, từng tiếng rên rỉ phát ra, nghiêng đầu, lắc lắc mình, nhưng cơ thể của anh quá khiên cố rồi, không cho phép cô có bất kì phản kháng nào, một chút cơ hội thoát thân cũng không có.

Từng nụ hôn ùn ùn kéo đến, mỗ lên từng tác da thịt của cô, từ vùng nhẵn nhụi, nhảy cảm trên cổ đến phía trước ngực. Gặm nút thỏa thích một hồi lâu, từ từ chậm rãi dời xuống, hôn từng chút lên bụng của cô, động tác không hề ngắt quãng.

"Không nên như vậy. . . . Không cần. . . . ." Tô Lạp di chuyển chân, hôn nơi đó trên bụng, thật sự là không chịu nổi. Cảm giác ngứa ngáy lan truyền toàn thân, cơ thể phản ứng dữ dội, thì ra đây chính là loại cảm giác ở khách sạn đêm đó. . . . . Cảm giác sao? Cảm giác khát vọng một người đàn ông? Cảm giác không biết xấu hổ? Trong lòng thể nào lại ngón ngang vật cản đây?

Cô từ chối cũng không thể khiến cho Lôi Kinh buông tha, mà là càng thêm ti mẩn hôn lên. Tô Lạp thét lên một tiếng, "Anh biến thái. .... đừng đụng chỗ đó của tôi!"

"Cô thật sự ngây thơ vậy sao? Làm chuyện này không động vào nơi đó thì làm nơi nào?"

Vừa dứt lời, Lôi Kinh ôm lấy cơ thể cô chuyển ra ghế sau xe, vung tay vén mái tóc ngắn lên. Gương mặt lộ ra lảng đã rõ ràng, mang nét tuấn tú vương giả, đưa bốn cơ thể cô, bắt lấy bàn tay nhỏ bé một mực đẩy ra của cô, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không ngừng lé nhéo kia!

Nụ hôn này sao mà mềm mại chạy dài, động tác thô lỗ dần dần trở nên êm ái, người bên dưới bị dẫn dắt đến độ ý loạn tình mê, nằm xụi lơ, cũng không biết là tay mình hiện tại đã móc lên trên cổ anh.

"Nói cho tôi biết. . . . Muốn sao?" Nói xong, hôn sâu xuống xương quai xanh gần cổ cô.

"Tôi. . . . Vì tự do. Nhất định phải làm, không đúng sao?" Tô Lạp nhắm mắt lại, phát ra giọng nói êm ái, không chút dăm chọc.

"Là như thế này sao? Đó là thất bại của tôi! Xem ra hôm nay phải bỏ nhiều công sức lên người của cô gái này rồi! Nếu như cô chính là lạnh nhạt như vậy, thì tôi thật sự sẽ ghen chết! Vái lạy cô ban tặng! Mẹ nó, tôi thật sự không có lợi lộc gì rồi!" Lôi Kinh cau mày nhìn Tô Lạp, không biết là đang ngu thiếp đi, hay là cũng đang ở đây hưởng thụ khoái cảm triền miên này mà chết không thừa nhận.

"Vẫn là ghen ghét thì tốt hơn!" Tô Lạp khe khẽ mở hai mắt ra, liếc trộm bộ dạng giận dữ của anh!

Lôi Kinh ngửa đầu cười to, cô nhóc này cứ chỉ mồm ám cư nhiên nhiên như thế. Hôm nay anh mới phát hiện, chỉ trừ miệng lưỡi hung hăng độc ác của cô, những thứ khốn vặt này đối với anh mà nói không đáng kể chút nào!

Cúi đầu xuống, ngay lập tức Tô Lạp nhắm mắt lại thật chặt, như thế này thì không có khả năng xong chuyện! Cô muốn về nhà, muốn cùng anh thẳng thắng nói lời từ biệt!

"Để cho tôi dạy dỗ cô làm phụ nữ như thế nào một lần!"

Lôi Kinh trừng mắt đen tối nhìn cô, lồng ngực săn chắc la liếm trên bộ ngực sữa của cô, nhìn đáng về kim nén của người phụ nữ bên dưới, cảm thấy rất thỏa mãn, loại treu đùa này không thể nghĩ ngờ gì nữa, đó là tra tấn người khác.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Không cách nào ngăn cản hoa anh túc hấp dẫn

Nắm tay cô lên thả vào bụng của anh, một đường chạy dọc xuống phía dưới, thúc ép cô chạm vào. Trong mơ màng, Tô Lạp chỉ cảm thấy cơ thể hừng hực lửa nóng của anh chiếm cứ cơ thể không nghe lời của mình, trong đầu rối loạn, luống ca luống cuống! Chưa từng bị như thế này, cơ thể truyền tới cảm giác tê tê đại đại, suýt chút nữa mất đi lý trí.

"A! Không cần!"

Lôi Kinh nhắm mắt lại hưởng thụ xúc cảm mà da thịt trắng nõn của cô mang đến, cũng không buông đôi tay nhỏ bé đang run rẩy của cô ra, mà bắt chúng làm theo sự chỉ dẫn của anh. Anh muốn cho cô biết, cái gì gọi là thêm muốn một người đàn ông mà không dừng được.

"Có cái gì đáng sợ? Quen là tốt rồi!" Lôi Kinh nhẹ nhàng mút lên vành tai cô, mê hoặc thần kinh của cô.

Cảm giác nóng rực cả người nói cho cô biết, mình muốn, vô cùng khát vọng, cuối cùng thì cô vẫn không thể nào chống lại sự hấp dẫn quen thuộc mà người đàn ông này mang tới. Nhưng cô không rõ lắm, cái cảm giác ham muốn này chính xác là như thế nào? Có phải là cảm giác ngứa ngáy đau đớn mà cơ thể mình đang gánh chịu hay không?

Ban đầu cô còn ngây thơ tưởng rằng, tự mình có thể khống chế tất cả ở bên trong, chỉ là một giao dịch thân thể mà thôi, tuyệt đối không ngờ rằng, tâm hồn của cô cũng bị đánh mất, trực tiếp hòa quyện chặt chẽ với người đàn ông này! Cuối cùng thì hoa anh túc vẫn là anh túc, một loại hoa khiến con người ngây ngất, không thể cưỡng lại cảm giác mê luyến mà nó mang tới.

"Muốn sao? Há?" Lôi Kinh mở mắt ra nhìn cô, phía dưới kiên định đột nhiên thẳng tiến vào trong, nhưng đột ngột dừng lại, anh đang chờ cô chủ động.

"Khàn..."

Lạp Lạp bên dưới gắng gượng hóp chút không khí, một hồi lâu chân mày mới dần dần giãn ra. Cơ thể hơi vừa cử động, cái “vật thể lạ” đó xâm nhập làm cả người cô không được tự nhiên, còn bị đau nữa. Cơ thể cũng thấy đau, đôi tay mất kiểm soát cau mày nắm chặt lên cánh tay anh, siết lấy bắp tay rắn chắc.

Lôi Kinh nhìn đôi tay nhỏ bé vừa chạm vào mình, dưới tác động của máy lạnh, toàn thân trở nên lạnh lẽo, nhưng mà cánh tay của cô, mềm mại khác thường, kích thích một cảm giác khác lạ bên trong anh! Rõ ràng sự đụng chạm của cô gái nhỏ này không giống như những người phụ nữ phóng đảng, quyến rũ ngoài kia, mà là phản xạ trong vô thức, tất cả đều không tự chủ!

"Tôi có thể coi việc này là sự chủ động của cô."

Thân thể của anh trong nháy mắt ban cho cô một loại cảm giác khó có thể khống chế được!

Cơ rúm mạnh liệt, tùy tiện quấy nhiễu các dây thần kinh trên cơ thể cô, nhìn cô kim nén cô không phát ra tiếng. Anh biết cô gái này đang cố chịu đựng khoái cảm mà anh mang tới, chỉ là cô thật ngốc ngếch, đôi bàn tay nhỏ bé đang bấu lấy bả vai anh, hai chân thon dài vì khấn trương mà căng ra, cũng đã chứng tỏ nguyên vẹn cảm giác của cô lúc này.

Vùi mặt vào trước ngực của cô, cảm nhận sự khao khát vô tận mà cơ thể này mang đến, thật sự là rất mê người. Cô gái ngây ngô bỗng nhiên làm anh thông suốt ra một điều, con người cô tiềm ẩn một thứ cảm giác mà những người phụ nữ khác chưa bao giờ có được. Chẳng lẽ anh đồng ý từ nay về sau không tìm cô nữa sao? Thật sự như vậy. . . .

Nghĩ tới những điều này, nghĩ đến mẹ mình – Lôi Tổ Mẫn không ngừng quẩn thúc, oán hận trong lòng không khỏi hóa thành sức mạnh, từng cái, từng cái

đụng vào nơi sâu nhất trong nụ hoa của cô.

"Ừ....." những va chạm bất thành linh trở nên dồn dập, làm cho cô không chịu nổi, hình như là muốn xuyên PHÁ....! Mồ hôi tuôn ra như suối, vô lực mặc anh phía dưới trầm phù.

Nắng rực rỡ lên cao, cũng không thể chiếu vào hai thân thể đang ấm áp triền miên bên trong xe, mặc cho chim kêu riu rít, cũng không thể thức tỉnh hai người vào giờ phút này trong đầu chỉ tồn tại lẫn nhau.

Cỏ xanh xanh, hoa thơm ngát, chiếc Maybach đỏ rực càng thêm nổi bật. Vào lúc này, mui xe đã được mở ra, một đôi giày da nằm ngay ngắn trên mặt đất, bên cạnh là một đôi giày xỏ ngón màu xanh lá cây nằm chổng chơ. Cửa xe mở rộng, chỉ thấy một đôi chân đàn ông thon dài khẽ giật giật.

Lôi Kinh mở mắt ra, nheo một con mắt nhìn ánh nắng mặt trời chói chang trong rừng cây một chút, xoay người lại khước miệng giường lên nụ cười mập mờ. Trong ánh mắt lộ ra khí sắc đen tối vô tận, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô gái vẫn còn đang ngủ say, nhẹ nhàng hôn một cái, tựa như chuồn chuồn lướt nước sau đó liền rời đi.

Ngón tay thon dài cài xong hạt nút cuối cùng trên áo sơ mi, nhảy xuống xe đi giày vào, tay cắm vào trong túi quần, lẳng lặng đứng dựa vào xe; móc hộp thuốc lá ra, lấy một cái hộp quẹt châm lên, ngắm nhìn rừng cây, lần lượt khắc ra từng vòng khói đẹp mắt.

Vùi tàn thuốc vào đám cỏ bên dưới, khoảng bốn, năm cái, thời gian qua lâu như vậy, nhiều lần anh cau mày quay đầu lại, vẫn thấy cô nằm ngủ như cũ, không khỏi nhũn mày lần nữa, cô ấy coi nơi này là giường của mình sao? Ngủ hơn cả tiếng đồng hồ?

Tay cắm vào túi quần, đi đi lại lại tại chỗ mấy vòng, cuối cùng thấy cô vẫn yên lặng ngủ như vậy, lại nhìn đồng hồ đeo tay, cau mày không nhịn được nhảy lên xe, sau đó bắt đầu khởi động xe với âm thanh rất lớn.

Tiếng máy ơng ơng vang dội, chiếc xe bấp bênh trên con đường gồ ghề, vài nhánh cây cào lên thành xe nghe nhức ọc, vẫn không làm cho cô tỉnh lại. Thậm chí ngay cả một chút động tác cũng không có, Lôi Kinh không khỏi kinh ngạc, điều này tuyệt đối không thể nào? Là một người bình thường giờ phút này cũng sẽ thức tỉnh, trừ phi cô có cái gì đó bất thường? Chơi trò mờ ám? Nếu như nói là vừa rồi triền miên khiến cho cô mệt chết đi, anh căn bản sẽ không tin! Hình như là chỉ có anh ra sức!

Tô Lạp len lén hé mắt, nhìn bóng lưng anh đang lái xe, giờ phút này cơ thể của cô sắp không cử động nổi rồi, nằm không nhúc nhích trên ghế hơn một giờ. Rốt cuộc cũng thấy anh lái xe đưa cô về, không cần lúng túng đối mặt, nhưng mà nếu bây giờ tỉnh lại, cô biết nói với anh cái gì, ban ngày ban mặt làm chuyện này! Cô chẳng biết nói gì cả?

Toàn bộ hành vi mập mờ của cô bị anh nhìn thấy từ trong gương, nhếch môi cười nhạt, đã nói cô nhóc này đang chơi trò mờ ám! Quả thật không sai!

Trên con đường nhỏ đi xuống núi, anh đột nhiên đánh tay lái khiến âm thanh vang dội đánh xẹt qua màng nhĩ.

"A!" Một trận lắc lư kịch liệt!

Tô Lạp hoảng sợ hét lên một tiếng chói tai, từ trên ghế xe rơi xuống, một tay giữ chặt chiếc áo mỏng manh đang quần trên người, một tay xoa xoa đầu và đầu gối vừa bị va đập.

"Như vậy mới có thể tỉnh dậy à? Cái cô nhóc này nếu không bị thương chắc là sẽ không khuất phục đấy!" Lôi Kinh vuốt cằm, từ trong gương nhìn thấy Tô Lạp rơi xuống, khước miệng giường lên, nhìn cô té thê thảm như vậy, còn cười rất vui vẻ.

Tô Lạp xoa đầu ngồi trở lại chỗ cũ, nhìn nụ cười đáng ghét kia cũng biết, anh vừa rồi chắc chắn là cố ý! Thì ra nằm cứng đơ cả nửa ngày đều là uống phỉ, anh ta đã sớm đoán ra!

Thấy cô không lên tiếng, khước miệng Lôi Kinh càng cười sâu hơn, "Bây giờ đưa cô về nhà! Cô còn không tỉnh mặc quần áo tử tế sao? Vào thành phố, đánh về này của cô mà bị cảnh sát thấy, còn tưởng rằng Lôi Kinh tôi ban ngày đi chơi gái! Mặc vào!"

"Lôi Kinh! Anh không cần phải nói mấy lời bẩn thỉu như vậy! Từ đầu đến cuối hình như toàn là anh chủ động! Muốn nói cũng không thể nói tôi là gái bán hoa, nhiều lắm thì nói anh là cá lấy tiền của con vịt! Ha ha!" Tô Lạp uốn éo, vặn vẹo cơ thể và đầu, cười ha ha chế giễu anh, cái bộ dạng kia tựa như là muốn chọc anh tức chết!

"Vịt? Một con cá làm cho con vịt liên tục thét chói tai!" Lôi Kinh cười mập mờ, từ trong gương nhìn về phía Tô Lạp đang cúi đầu.

Nếu như là ngày thường, nghe anh nói như vậy, cô thật sẽ xông lên ghế lái cho anh biết tay, nhưng mà cũng sắp về đến nhà, sẽ triệt để nói lời tạm biệt với anh, sayonara rồi! Hiện tại cô nhìn lời nói độc ác nhất thời của anh, sẽ hưởng được một đời sống êm gió lặng, cho nên mấy lời nói bẩn thỉu này, hóa ra cũng dễ nghe!

Lôi Kinh xem xét cẩn thận Tô Lạp một phen, việc này ngoài dự đoán của anh rồi, anh cho rằng cô nhóc này sẽ giường nanh múa vuốt liều mạng với mình, không ngờ ngoan như vậy? Không thích ứng! Cảm giác cực kì không quen!

Trên đường đi, dưới sự chỉ dẫn của Tô Lạp, chiếc xe thẳng tiến đến khu Tứ Hợp Viện trong thành phố. Phóng tầm mắt nhìn tới, không gian rộng rãi, nhưng bầu không khí mát mẻ khác thường, quanh đây hình như cũng chỉ có vài chiếc xe buýt đi tới đi lui.

Lôi Kinh ngồi trên ghế lái nhìn ra bên ngoài xe, từng dãy lối đi nhỏ cách đó không xa, còn có một nơi là Tứ Hợp Viện, cau mày, thế nào nhìn qua cũng

không giống/khác biệt lắm?

"Nhà cô ở nơi nào? Tôi nên dừng xe ở đâu?" Lôi Kinh quay đầu lại hỏi.

"Tốt lắm! Anh dừng xe! Tôi xuống ở đây!" Tô Lạp ngược lên nhìn Tứ Hợp Viện nằm cách đó không xa. Tốt nhất là không nên dẫn sói vào nhà, cô ở đây tận mắt chứng kiến anh rời đi.

"Kétttttttttt" Lôi Kinh đạp phanh xe, Tô Lạp động tác nhanh chóng! Từ cửa xe nhảy ra ngoài trước, hướng về phía Tứ Hợp Viện co cẳng chạy.

"Đứng lại! Làm gì đi gấp gáp như vậy?" Lôi Kinh vừa lúc đi xuống xe, tốc độ cũng vô cùng nhanh nhẹn, đã ngăn ở trước mặt Tô Lạp, "Cô lại nhảy khỏi xe?"

"Chớ ngoan không chắn đường! Lôi Kinh! Lần này cũng không phải ở tại nhà anh, anh cho rằng tôi sẽ nghe lời anh sao?" Tô Lạp ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm Lôi Kinh trước mặt, đây đang là địa bàn nhà cô, cô còn sợ ai?

"Cô nhóc này thật là hờ hững! Mới vừa rồi tôi với cô còn thân mật nồng nhiệt như thế, đổi lại nếu là bất kỳ một người phụ nữ nào, chưa chắc tôi đã cho phục vụ đâu! Cô sao! Miễn cưỡng thì chỉ trị giá bao nhiêu số này thôi! Cầm mua vài món quần áo có thẩm mỹ một chút, trang phục của cô tôi vô cùng không thích!" Vừa nói vừa lấy ra cuốn chỉ phiếu từ trong xe, bắt đầu "soàn soạt" viết, sau đó xé ra ném cho Tô Lạp.

Tô Lạp sững sờ bắt được tấm chỉ phiếu bị anh ném tới, toàn bộ dây thần kinh trên đầu tập trung suy nghĩ, nhà cô cũng chỉ ăn cơm bình thường! Thế nào lại làm cho người ta có thói quen viết chỉ phiếu đây? Việc này cần hỏi lộ tiền bạc sao? Tấm chỉ phiếu này đặt ở trong tay rất nóng người!

Lôi Kinh đang muốn lên xe, đột nhiên trở lại trước mặt Tô Lạp lần nữa, cơ thể khom xuống một chút, gần sát bên tai cô, đáng vẻ mập mờ làm như hôn tạm biệt, "Nhớ mua nhiều quần áo..ở trong đẹp mắt một chút. Cái người này để mặc thân thể mang cái áo lót giá rẻ kia, tôi thật sự đau lòng, cào xước làn da này thì làm thế nào? Đôi môi cảm xúc không tốt!" Dứt lời liền mập mờ chỉ vào bờ môi của anh, cười gian trá.

Tô Lạp cả người nổi da gà, run lẩy bẩy! Lời này của anh là có ý gì?

Cảm xúc ở môi, về sau cô mặc áo lót gì chứ, cảm xúc hay không có liên quan đến anh xu nào sao?

Hé mắt ngấm ngấm chịu đựng, cắn răng nghiêng lợi nhìn Lôi Kinh, một đôi mắt to long long tựa hồ muốn bắn ra nọc độc, đem người trước mắt này tiêu diệt, nín lấy cổ áo của anh, đưa một chân đạp lên xe! "Lôi Kinh! Tôi sống hai mươi năm nay, anh là người đầu tiên tôi cho là rất đều, rất...rất đều, cực kỳ khó kiếm!"

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Lời nói lão trần lan trong máy ghi âm

"Vậy sao! Cô cảm thấy tôi rất đều à? Nếu như tôi không đều, có thể ăn cô sao, xe này chỉ sợ cũng không phải đạp, mà trực tiếp sẽ bị cô phá hủy nói cũng không chừng! Còn nữa, cô đánh giá như vậy làm tôi cảm thấy vinh hạnh!" Dứt lời, cánh môi mỏng của Lôi Kinh khẽ phớt lên gò má trái của cô, nhẹ nhàng hôn xuống một cái. Sau đó, gạt đôi tay đang nín giữ cổ áo mình ra, đưa chân đá văng cái chân đang tì lên cửa xe của Tô Lạp, nhìn cô bung tay một cái, nhảy lên xe rồi vụt đi.

"Mẹ kiếp! Khốn kiếp! Tên khốn kiếp! Không phải là người! Quỷ dê tiện! Đồ lưu manh! . . . . ."

"Trời ạ! Người này rất có thể dát vàng lên mặt mình rồi!"

Tô Lạp hướng về phía chiếc xe vừa chạy đi dặm chân khinh bỉ, mắng một hồi lâu, thấy trong ngõ nhỏ có người ra ngoài, mới miễn cưỡng cười cười mang theo tấm chỉ phiếu đi vào trong nhà.

Sáng tinh mơ, tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu vào bên trên cửa sổ nhỏ trong một gian phòng ở khu Tứ Hợp Viện. Theo thời gian, nó dần dần đi xuống, len lén chiếu vào chiếc giường trắng pha chút xanh lam. Tấm chăn trên giường giật giật, người bên trong hơi lộ đầu ra một chút, tóc tai loạn cào cào che khuất gương mặt.

"Lạp Lạp! Nhanh lên một chút! Trong nhà có người đến!" Mẹ Tô Lạp cầm một thanh dao gọt trái cây cùng với quả táo đang gọt dở, đi vào phòng ngủ của Tô Lạp.

"Đề yên cho con một lát thôi! Buồn ngủ quá mẹ ời!" Tô Lạp nhoi nhoi cơ thể, tiếp tục chìm vào giấc mộng.

Mẹ Tô Lạp thấy vậy, bình tĩnh ngồi ở trên giường, "Lạp Lạp này! Con cũng đã đến tuổi yêu đương rồi! Như thế nào? Máy ngày nay nói với con chuyện

này mãi, giả như có người nghe thì thật là tốt?" Nói xong dù đang bận gọt táo vẫn ung dung nhìn Tô Lạp trong chán.

Chỉ thấy Tô Lạp một câu cũng chưa nói, ngoan ngoãn vén chăn lên ngồi dậy, mái tóc dài xốc xếch xổ ra. Vóc người hoàn mỹ tinh tế thoát ần thoát hiện bên dưới làn tóc, cực kỳ thoát tục! Một buổi sáng giản đơn, cũng có thể khiến cho vẻ đẹp mông lung ần hiện.

Ai nói muốn về một bức chân dung đẹp để mặc quần áo gọi cảm mới đẹp, ẠO! Lạp Lạp đây quả thực rất xinh đẹp!

"Mẹ! Mẹ nói con nhìn không khá, đừng cho là con không biết, thật ra thì mẹ cũng nhìn không khá. Mẹ cả ngày lẫn đêm cứ nói đến mấy cái chuyện tốt gỗ hơn tốt nước sơn, không phải là làm con sợ sao? Con đây là có hiếu với mẹ mới trở về, mẹ không biết chứ, con không phải hù dọa đâu! Từ lúc trong bụng mẹ khi phách này con đã có rồi!" Dứt lời, Tô Lạp xỏ dép vào, đi về phía phòng khách.

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đang ngồi trên sofa, bên cạnh là một đứa bé trai ước chừng ba bốn tuổi, đang say mê cuồng nhiệt xem TV.

"Con còn tưởng rằng là thần tiên nào đến đây? Mẹ không nên ép con rời giường, vốn là muốn ẠO ẠO cầu xin bình an, nhưng đi út, Ầ! Con đi ngủ lại đây!" Dứt lời Tô Lạp phờ phạc rũ rượi đi ngược vào trong phòng.

"Đứng lại Lạp Lạp! Đi út hôm nay chính là tới tìm con!" Người phụ nữ trên ghế sofa từ từ đứng dậy, hai mắt tỏa sáng nhìn Tô Lạp.

"Nhìn Lạp Lạp của chúng ta một chút, đi nước ngoài một chuyến liền xinh đẹp hơn ! Khó trách con trai Bộ Trưởng Bộ Thương Mại lại nhìn trúng! Xem ra đi út cũng nên tìm cơ hội đi dạo ở nước Pháp một chút, không chừng khi trở lại cũng trẻ ra thêm mười mấy tuổi như thế này! Ha ha!" Vừa nói vừa hướng lên cánh tay của Tô Lạp mà xoa nắn, "Chắc chắc chắc! Da non này...."

Tô Lạp trừng mắt bĩu môi ngồi lên ghế sofa, đoạt lấy điều khiển TV trong tay bé trai, bắt đầu bấm loạn Ạ. "Đi út! Hôm nay đi tới cũng không phải là vì khen ngợi da thịt của con thay đổi tốt hơn! Có chuyện gì đi nói thẳng đi, khỏi phải vòng vo, không phải tính cách của đi!" Tô Lạp xem thường đi út này, cô đã biết quá rõ thói xấu của đi từ thời đi học, phẩm chất trời ban chỉ có bấy nhiêu thôi!

"Mẹ! Không cho phép mẹ đi nước Pháp đâu! Chị Lạp Lạp có nói qua, tuổi dậy thì với thời mãn kinh là không thích hợp đi đến đó đâu! Lãng phí vé máy bay mà thôi!" Trên ghế sofa, bé trai nghiêng đầu suy nghĩ, cười khanh khách không ngừng.

"U Ầ! Trẻ con thật là dễ dạy! Tiểu Bối ! Cho chị hôn một cái!" Tô Lạp đưa đầu về phía bé trai, "chụt" một cái lên má.

"Chị Lạp Lạp nói gì, Tiểu Bối cũng nhớ ! Ha ha!" Đứa bé gương mặt ngây thơ.

"Hai người mau ngậm miệng! Tiểu Bối nhà chúng ta không thể ở gần con quá! Ngay cả con nít cũng dạy Ạ!" Đi út của Tô Lạp ngồi vào chính giữa ghế sofa, tách bọn họ ra, kéo Tiểu Bối qua một bên, tựa như muốn bảo vệ.

"Con dạy cái gì cũng có ích đó! Đi nói con làm hư đứa trẻ này sao? Nhưng con không có bản lĩnh này!" Tô Lạp gác đôi chân dài lên bàn trà, nhận lấy quả táo mẹ vừa đưa tới, gặm gặm.

"Còn nói con chưa?" Đi út giận dữ nhìn bộ dáng nhàn nhã này của Tô Lạp.

"Con không có!" Lạp Lạp nhai quả táo, trừng mắt nhìn đi út, lấy lại cả vốn lẫn lời.

"Tiểu Bối! Nói lại một lần nữa! Chị Lạp Lạp của con dạy thế nào?" Đi út nhìn con trai mình, lại tròn mắt nhìn Tô Lạp.

Tiểu Bối leo lên ghế sofa, cười hi hi nhìn Tô Lạp. "Chị Lạp Lạp nói rồi, nếu con ở nhà trẻ thấy bạn gái xinh đẹp thì nói nhiều một chút, cho bạn ấy ăn kẹo. Đặc biệt là nhìn thấy ba mẹ của bạn đi xe tốt, thì cho nhiều thêm mấy viên. Còn có, không thể để cho người khác khi dễ, thấy ai ngứa mắt liền đánh! Bởi vì chị Lạp Lạp nói Tiểu Bối trưởng thành là đàn ông chân chính! Đúng không? Chị Lạp Lạp!" Nói xong cười khanh khách, hai cái răng thô cũng để lộ ra.

"Ách! Con có nói qua! Bất quá cũng có ích, đi út! Đi đã đến rồi, mẹ gọi con ra ngoài làm gì Ầ?" Tô Lạp cố ý tránh né mấy lời dạy bảo con nít của mình.

"Mấy ngày nay nhìn không phát hiện, con trai Bộ Trưởng Bộ Thương Mại kia thường xuyên lên TV! Mấy khách sạn lớn liên tiếp bị anh ta thu mua! Gần đây chuẩn bị xây thêm mấy tòa nhà để bán hoặc cho thuê rồi !" Gương mặt đi út hiện rõ sự sùng bái.

Tô Lạp há miệng cắn quả táo "răng rắc" một tiếng, nhắc tới Lôi Kinh, cô liền bị tức giận mất kiểm soát! Hôm sau ngày chia tay, cô ở nhà vui vẻ ăn mừng một trận, không nghĩ tới lại nhận được một phần chuyển phát. Vừa mở ra xem suýt chút nữa là bất tỉnh, là một thùng gạo chứ không phải sắt! Bất quá còn ăn được, nhà mình mua thế nào cũng đâu đến ba mươi mấy ký!

"Đi út! Những thứ này với đi, có quan hệ gì với con? Chuyện nhà người ta làm gì mà vui vậy!"

"Làm sao lại không liên quan! Chồng của đi ngày hôm qua nhận được thông báo đến công ty xây dựng của anh ta làm. Chức vị cũng không tệ, vốn là chúng ta muốn tự mình đi cảm ơn, nhưng thư ký nơi đó cực tuyệt, nói muốn cảm ơn thì kêu con đi! Anh ta không phải là muốn tìm con sao! Xem ra, xem mắt không tệ hẢ!"

"Con không đi, anh ta chính là một gã lưu manh! Con muốn tránh xa!" Tô Lạp kích động đứng lên, đánh chết cô, tuyệt đối cũng không đến đó.

"Đáng đáp người ta cũng thuộc dạng nhất nhì, hơn nữa lại nắm trong tay một tập đoàn lớn, có nhiều tiền cũng không cần nói! Phụ nữ ở cả thành phố này cũng không tiếp xúc ai, có thể nhìn trúng con mấy lần, con nên bằng lòng đi!" Đi út mang bộ dạng hệt hắc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Xem dáng vẻ mê tiền của dì kia! Con tuyệt đối sẽ không đi, con có hẹn đi ra ngoài, cũng đừng nói với con về chuyện của Lôi Kinh nữa biết không?" Tô Lạp chạy tới cửa phòng rửa tay, quay đầu lại nhìn về phía dì út của cô, nhấn mạnh.

"Không nói thì không nói, dù sao hợp đồng lao động cũng đã ký, anh ta cũng không thể đuổi việc chồng của dì, có phải hay không?" Dì út cười hi hi nhìn Tô Lạp.

"Trời ạ! Dì út. . . ." Tô Lạp im lặng, lắc đầu đi vào rửa mặt.

*****

Tại một quán cà phê ở trung tâm thành phố, Tô Lạp thần thần bí bí từ trong túi móc ra một tấm chi phiếu đưa cho Tiểu Miên phía đối diện, nhét vào trong tay cô, đề lại thật chặt. "Tiểu Miên! Có thể thay tờ trả lại cái này cho Lôi Kinh đó được không?"

"Cái gì vậy?" Tiểu Miên nhìn bạn mình thần thần bí bí, đem mảnh giấy mở ra xem, con mắt tròn thật lớn, "Anh ấy làm gì cho cậu chi phiếu? Còn nhiều như vậy? Chẳng lẽ giữa hai người lại thế nào. . . . ."

"Nào có chuyện gì? Khẩu vị của tớ kém vậy sao? Nhưng thật ra, ở học viện của chúng ta có người tên Khương Mỹ Na, cậu biết không?" Tô Lạp uống xong một hớp cà phê hỏi.

"Biết chứ! Một con nhỏ háu làm giàu, nhà rất có tiền, đã qua chỉnh sửa đúng không?" Tiểu Miên tò mò hỏi.

"Đúng! Chính là cô ta! Cũng không rõ ở đâu biết tớ quen với Lôi Kinh, đây là cô ta nhờ tớ chuyển cho Lôi Kinh đấy! Nhưng tớ nghĩ mình không quen anh ta, đi tìm cũng khó gặp! Cho nên đưa cậu tốt hơn!" Tô Lạp giống như thật, nói láo cho tới bây giờ mặt không biến sắc.

"Thế nhưng tại sao Khương Mỹ Na lại không lấy tiền đây? Không phải là phong cách của cô ta!" Duẩn Miên nhìn mặt sau của tấm chi phiếu kia, "Đây cũng không phải là giả mà?"

Tô Lạp lần nữa cầm tách cà phê lên, uống một hớp nhỏ, "Tớ cũng không biết, quan hệ của tớ và cô ta cũng không thân thiết gì, mấy người bên cạnh Khương Mỹ Na tất cả đều là người giàu có. Có lẽ Lôi Kinh không thỏa mãn cô ta, nói không chừng là hai người gặp gỡ ngày đó vừa đúng lúc anh ta bị hư thận! Ha, ha, ! ! !"

"Anh Kinh thận hư! Vậy mà cậu cũng nghĩ ra được, ha ha!" Duẩn Miên đem chi phiếu bỏ vào trong túi xách, cùng đùa theo một lúc cười ha ha.

"Khi nào có thời gian tớ sẽ đưa cho anh Kinh! Hiện tại không có việc gì chúng ta đi dạo phố, buổi tối cùng đi đến cái buổi tụ họp ghê tởm kia của Khương Mỹ Na! Cô ta rõ ràng là khoe khoang mình lại tìm đến mấy đại gia có tiền thôi! Học kỳ mới chiến tranh sắp bắt đầu, chúng ta cũng không thể để cho cô ta xem thường. Lạp Lạp, tối nay trang điểm ăn mặc thoáng một chút. Khương Mỹ Na kiêu căng, phách lối, toàn bộ nhờ vào cậu vì chị em chúng ta mà ra tay!" Tiểu Miên nói xong đưa tay ra dấu "OK."

Tô Lạp quay lại thủ thế "OK," "Yên tâm! Khương Mỹ Na cứ chờ xem! Học kỳ trước cô ta không dám áp bức chị em chúng ta, học kỳ này cũng hoàn toàn không thể! Tối nay để tớ đối phó cô ta, còn lại giao cho các cậu!"

Nói xong hai người liền khoác tay nhau đi ra khỏi quán cà phê. Tại một chỗ ngồi ở phía sau lưng, cách đó không xa, một người đàn ông mặc vest đen thu vào thứ gì đó trên tay, sau đó bước ra ngoài.

Khu trung tâm thương mại, Cao ốc tầng chót, một người đàn ông cầm tách cà phê trong tay ngồi trước cửa sổ sát đất. Anh khẽ lướt qua một vật nằm trên chiếc bàn làm việc bằng ngọc Lưu Ly. Chiếc ghế tựa xoay một vòng, lắng nghe âm thanh phát ra từ chiếc máy ghi âm nhỏ trong tay. Sau đó khóe môi nhếch lên cười nhạt, đề xuống phím điện thoại, "A Quyên! Tìm một người tên Khương Mỹ Na ở học viện thiết kế thời trang GOGO! Trong vòng một giờ dẫn tới phòng làm việc của tôi!"

"Dạ!" Nghe đầu kia đáp lại, anh cúp điện thoại, nhìn về khoảng không sáng ngời bên ngoài cửa sổ sát đất, vát chéo chân, ngón tay quẹt cằm! Tiếp tục nghe lời nói láo tràn lan trong máy ghi âm.

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 69: Nhất định phải đề phòng ám tiện* biết không?

(*Ám tiện: chơi khăm, đánh lén sau lưng á.)

Từ chiều cho tới bây giờ đều không phải yên tĩnh như vậy, mây tía rực rỡ! Yêu ma quỷ quái rối rít hiện thân, một số người vừa mới say giấc nồng, một số

khác mới vừa thức tỉnh!

Thiên Hương Hòa Hội, một Câu Lạc Bộ với đầy đủ các hạng mục vui chơi giải trí, nơi này không nhất thiết có tiền mới có thể vào, mà là chỉ cần người có thể chơi, cửa chính hoa lệ sẽ rộng mở chào đón! Nếu như đã không tốn tiền vào cửa, nhưng lại không có khả năng chơi hết mình, như vậy sẽ bị dán lên thẻ đỏ, vĩnh viễn nghiêm cấm vào cửa lần hai. Trừ phi một ngày nào đó người này mang thẻ bạch kim đến chi trả, thì không cần phải nói một câu nào, cũng sẽ trở thành khách quý cao cấp nhất ở đây!

Từng dải mây tia sáng loáng đầy màu sắc không ngừng lóe lên, một chiếc Cayenne Porsche màu trắng bạc chậm rãi dừng sát ở cửa chính. Người đàn ông cầm lái bước xuống xe, tóc hơi vồng lên, lộ ra gương mặt tuấn tú, cương nghị đầy mị hoặc, từng nét lông mi rõ ràng. Dưới ánh mây tia, chiếc đồng hồ nơi cổ tay anh chiếu lấp lánh. Vóc người to lớn được bao phủ bởi một chiếc sơ mi màu phấn nhạt, bên vai trái được viền bởi những đường vân màu xanh, ước chừng hơn mười vân, làm chiếc áo sơ mi thêm phần nổi bật. Chiếc quần tây trang màu trắng đơn giản được điểm lên bằng một chiếc thắt lưng da màu đen, cả người nhìn thoáng qua vừa thoải mái nhưng cũng không kém phần sang trọng.

Cô gái bên ghế lái phụ bước xuống xe, hơi dậm chân một cái, giày gót nhọn, vóc người tất nhiên cao gầy khô gò miễn bàn cãi. Một chiếc quần short bó sát vòng ba căng tròn, bên trên mặc một chiếc áo thun ba lỗ màu đen, phía trước ngực xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ xuống, khoe khoang nét gợi cảm của bản thân. Khương Mỹ Na cho là anh sẽ rất lịch thiệp mở cửa xe cho cô, nhưng cư nhiên không có.

Lôi Kinh đứng trước cửa Câu Lạc Bộ, tay cầm vào trong túi quần, hình như quên mất sau lưng còn một cô gái xinh đẹp đang đứng. Toàn bộ suy nghĩ trong đầu đều là lời nói của Tô Lạp trong máy ghi âm. Suốt cả thời gian một buổi chiều, Khương Mỹ Na hào phóng làm cho anh mở mang kiến thức, cô nhóc kia làm được sao? Nghĩ tới cô nhóc nói xấu mình, anh liền muốn tới tiếp cận nơi nào nhiệt này.

"Kinh. . . . ." Cô gái dậm chân tiến lên bắt lấy cánh tay Lôi Kinh, làm nũng nói, "Nhìn cái gì chứ? Hôm nay do người ta làm chủ đây này! Mấy chị em bên trong này đều là em mời tới, nhưng mà không nghĩ tới hôm nay có thể làm quen với Lôi Kinh anh, em thật sự rất vui mừng nha."

Lôi Kinh thu hồi suy nghĩ, liếc mắt nhìn Khương Mỹ Na một cái, cười nhạt theo cô đi vào bên trong. Nếu như cô nhóc kia cũng làm điệu dịu dàng như thế này, thật không dám tưởng tượng sẽ là cái dáng vẻ gì.

"Hoan nghênh Khương tiểu thư!" Vừa vào đại sảnh, nhân viên bên trong ríu rít hướng Khương Mỹ Na chào hỏi. Khương Mỹ Na ngay lập tức lấy ra một bộ dáng cao ngạo hơn người, cũng không thềm lên tiếng, ôm thật chặt cánh tay Lôi Kinh đi đến thang máy.

Toàn bộ lầu ba đều là khu vực giải trí, bàn bóng, quầy rượu, sàn nhảy, đánh bài, đầy đủ tất cả mọi thứ.

Mặc dù các hạng mục chiếm đa số, hơn nữa toàn bộ đều là kiểu cởi mở chào đón! Nhưng cũng rất có trật tự, giữa các hạng mục giải trí chưa bao giờ quấy nhiễu lẫn nhau.

Tiếng nhạc đỉnh tai nhức óc, nam nữ đua nhau lắc lư điên cuồng, xuyên qua nơi âm ỹ ở bên trong lầu ba này. Không thể nghĩ ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Lôi Kinh, liền mang đến một đợt sóng dữ dội đến toàn bộ khu này. Mấy người phụ nữ ríu rít thét chói tai, chỉ là, nhìn sơ qua liền biết, bọn họ là Gà (gái bán hoa.)

Khương Mỹ Na tự hào nhích lại gần sát người anh, đôi mắt mê ly ngược lên, khoe miệng cong cong nở nụ cười. Người đàn ông này cô đã từng nghĩ đến, nhưng mà chỉ giữ lại trong suy nghĩ, không dám làm gì cả; tuyệt đối không ngờ rằng, hôm nay sẽ được anh tìm đến, mấy chị em thân thiết kia của cô, chắc hẳn sẽ hâm mộ chết mất thôi! Nghĩ đến đây liền che miệng trộm cười.

Lôi Kinh đưa mắt quan sát phạm vi mờ ảo phía trước, ánh mắt bén nhọn lần lượt quét qua từng cô gái. Nhưng mà không phân rõ, vóc dáng của mấy cô gái ở học viện thiết kế thời trang này đều không khác biệt lắm. Quần áo trên người cũng không nhìn rõ ra sao, cô nhóc kia đến đây vào buổi tối sẽ mặc cái gì, thật sự anh không biết.

"Mau nhìn nhé! Chị Na, hôm nay đây là. . . . .?"

"Ừ. . . Anh ta rất đẹp trai nha!"

"Tớ nhận ra! Anh ấy là Tổng giám đốc của một khách sạn nổi tiếng! Chị Na thật giỏi đó!"

Một bàn rượu cực lớn hình chữ nhật, năm bình rượu với những sắc màu rực rỡ khác nhau được bày bên trên. Những chiếc bàn rượu được ngăn cách nhau bởi một tấm rèm đen phiêu dật, mấy cô gái ngồi ở bốn phía chung quanh ríu rít đứng dậy, ánh mắt hâm mộ một cách trắng trợn. Trong bữa tiệc cá biệt còn có thêm một người đàn ông, chính là bạn trai của cô gái đó rồi.

"Anh Kinh. . . . . ! Anh ngồi ở đây nha!" Khương Mỹ Na kéo Lôi Kinh, ngồi ở một vị trí trung tâm nhất.

*****

"Oa " Tô Lạp khom lưng nhìn cánh cửa trước mặt.

"Tiểu Miên! Loại địa phương này mà Khương Mỹ Na cũng dám đến, chẳng lẽ không sợ mấy người đàn ông bị cô ta chơi đùa trước kia gây phiền phức sao?" Tô Lạp khoắc lấy cánh tay Tiểu Miên, nhìn cái Thiên Hương Hòa Hội này. Nơi này chính là trại Gà Vịt, hơn nữa lại còn có các cực phẩm nổi danh. Chỉ là mấy con Vịt nơi này đều bị cô chơi bao nhiêu lần rồi, ban đầu nhuộm một thân bệnh, huyên não xôn xao, mất mặt một hồi lâu!

"Ai biết được! Rêu rao như vậy, đoán chừng tối nay bạn trai cũng không phải là một nhân vật đơn giản, có thể bày ra chuyện này... Thôi!" Dứt lời, hai

người nhìn nhau cười, lắc đầu một cái đi vào.

Lối vào lầu ba, Tô Lạp đẩy cửa ra, đi vào đại sảnh, còn chưa rõ ràng tình huống ra sao, liền đụng phải một người.

"Thật xin lỗi! Không phải tôi cố ý! Va chạm lẫn nhau từ trước tới giờ hai bên đều phải chịu trách nhiệm một nửa, bái bai!" Tô Lạp nói xong, lúi Tểu Miên hướng vào bên trong chạy mất, chỉ sợ dừng lại sẽ bị bắt chẹt...

Thân Triết Huân ngoái đầu lại, mái tóc ngắn cuồng dã che khuất đôi mắt hẹp dài đang nheo lại, nhếch miệng lên, nhìn bóng dáng của Tô Lạp chạy đi xa một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu, giọng nói lộ ra sự khẳng định, "Phụ nữ mùi vị tươi mới!"

Dứt lời liền đi ra khỏi cửa ra vào, đứng ở cửa sổ nhìn xuống lầu dưới, xoay người lại, từ trong túi móc ra một vật, không thèm dùng sức ném xuống bên dưới.

"Chị Na! Chị rất lợi hại nha! Người này tại em thường thấy trên TV đó!" Máy cô gái chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn Lôi Kinh, miệng cười không khép nhìn Khương Mỹ Na.

Khương Mỹ Na liếc mắt nhìn người bên cạnh đang ngửa đầu hút thuốc, ánh mắt Lôi Kinh cố định tại lối ra vào. Mặc dù nói không biết anh thì đã sao, nhưng mà trong lòng cực kỳ khoái trá, thế nào cũng không nhạt đi, cười nói, "Đúng! Chị cũng vậy, không ngờ có thể biết Kinh!"

"Chị Na sức quyến rũ quả là lớn! Không phải mấy người tục tĩu bình thường có thể so sánh được đâu!" Máy chị em này liếc mắt khiêu khích nhìn máy cô gái ngồi đối diện bàn rượu.

Máy cô gái ngồi đối diện bàn rượu ăn mặc đơn giản, nói chuyện có phần nhẹ nhàng khoan khoái nhưng cũng đủ để thắng được máy cô gái kiêu căng hóm hỉnh kia, càng nhìn càng làm cho người ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

Máy cô gái phía đối diện cũng không hề lép vế, cảm ly rượu lên ừng ực uống xong, mở miệng nói lớn, "Bạn trai của chị Lạp Lạp nghe nói là một Hoa kiều Pháp! Tuổi trẻ tài cao, thật là làm người khác ghen chết! Chỉ là riêng tớ cảm thấy người đàn ông như vậy cũng chưa xứng với chị Lạp Lạp! Ai! Cuộc sống này còn dài, chị Lạp Lạp xinh đẹp như vậy, có thể từ từ tìm."

"Đúng đó! Chị Lạp Lạp có đầy đủ tư cách, không cần trang điểm cũng dám bước lên sàn catwalk. Đoán chừng toàn thành phố cũng chỉ có một mình chị Lạp Lạp như thế, đối lại là người khác! Trên mặt mà không vẽ loạn ba lóp, căn bản cũng không có tư cách lên sàn!" Một cô gái khác tỏ vẻ như là đang tán gẫu với người bên cạnh, nhưng thực chất giọng nói cũng có âm vực rất rõ ràng.

"A! Là tìm không ra bạn trai chứ gì! Nửa năm nay không thấy cô ấy, có phải trên mặt vẫn còn kiêu ngạo quá, nên không dám ra gặp người khác hay không? Tại sao bây giờ còn chưa đến?" Máy cô gái phía đối diện đưa cổ ra, ánh mắt tràn đầy khiêu khích.

"Cũng im miệng đi! Hôm nay nhiều người ở đây như vậy, không phải nên giữ hòa khí hay sao!" Khương Mỹ Na rút cuộc cũng tỏ ra ưu thế của mình so với máy cô gái này, hơn nữa lại sợ máy chị em của Tô Lạp ngồi phía đối diện nói ra chuyện quá khứ, vội lên tiếng ngăn lại.

Lôi Kinh nghe màn đối thoại cực kỳ nhàm chán này, làn môi mỏng lưỡi biếng ngậm lấy điếu thuốc, mặc cho khói mù phiêu tán ngay trước mắt. Đột nhiên giữa sương khói mông lung, hai bóng dáng tíu tít từ đằng xa chạy tới rơi vào tầm mắt, khiến khóe miệng đang ngậm tàn thuốc giật giật, nhếch lên nụ cười nhạt đầy mong đợi.

"Ngại quá! Đã tới chậm! Tự phạt!" Tô Lạp cùng Duẩn Miên hấp tấp chạy đến trước bàn rượu. Duẩn Miên ngồi "phịch" xuống một cái, Tô Lạp còn lại là liếc mắt nhìn chị em của mình, ánh mắt tựa như nhắc nhở rượu này không thành vấn đề, mới bụng lỵ rượu lên rót thẳng vào miệng.

"Chị Lạp Lạp! Uống...uồ...ng chậm một chút!" Máy cô gái quan tâm nhìn Tô Lạp thở hổn hển, sợ rằng dưới tình huống vừa chạy vội như vậy, uống rượu dạ dày sẽ không thoải mái.

Lạp Lạp vừa cầm cái ly lên đưa vào miệng, vừa đưa một con mắt hướng tới máy chị em của mình chớp chớp, để cho bọn họ yên tâm, cô vẫn còn chịu được.

"Keng..."

Tô Lạp để ly rượu xuống chiếc bàn bên dưới khiến nó phát ra một âm thanh không nhỏ, đáng vẻ phóng khoáng tựa như một vị nữ hiệp!

"Tốt, chị Lạp Lạp vẫn là có khả năng uống..., với tốc độ nhanh nhất!" Máy cô gái hưng phấn đứng lên vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

"Đó là đương nhiên! Chị có khi nào cho các em rót qua rèm chưa, phải hay không? Phải hay không? . . . . ." Dứt lời, Tô Lạp nhếch khóe miệng cười, trong mắt tràn đầy sự hưng phấn, đầu ngón tay lần lượt quét qua từng người, khẳng định tư lượng của mình chỉ có tăng chứ không giảm.

"Tư lượng nhìn như không tệ!" Ngón tay của cô vừa lúc chỉ đến Lôi Kinh, kinh ngạc khiến ngón tay ở giữa không trung không ngừng run rẩy, miệng lắp bắp một câu nói cũng không ra, cô gặp quý? Tại sao anh ta lại ở đây?

Duẩn Miên cũng là nghe tiếng nói mới nhìn sang, hơn nữa anh ấy còn ngồi cùng với Khương Mỹ Na? Điều này làm sao có thể?

"Lạp Lạp, không phải là cậu nói. . . . ."

"Câm miệng!" Tô Lạp kịp thời che miệng Duẩn Miên lại, thời điểm nói láo mà không đồ mặt có biết vì sao không? Đó là bởi vì người nói không ngờ sẽ bị vạch trần, cũng là do Tô Lạp nghĩ, cho dù có bị vạch trần, cô cũng không ở trường, cho nên không cần thiết phải đồ mặt, nhưng hiện tại đây là tình huống gì? Làm sao cô lại không biết Khương Mỹ Na có qua lại với nhân vật như anh?

"Tiểu Miên có gì muốn nói không?" Lôi Kinh dứt lời nhìn chằm chằm đôi mắt hoang mang sợ hãi của Tô Lạp.

Duẩn Miên dò xét Tô Lạp, nhìn đôi mắt hạt châu kia trừng lên như muốn rót ra ngoài, nuốt nuốt vài ngụm nước miếng, hướng Lôi Kinh lắc đầu, "Không có gì. . . . Cái gì. . . Nói rồi."

"Lạp Lạp! Ở Pháp lâu như vậy cũng không đi tìm bạn trai sao? Lê loi một mình, bọn này nhìn thấy không đành lòng đâu! Còn nữa, khi đã có bạn trai rồi, nhất định phải đề phòng "âm tiện" biết không?" Khương Mỹ Na đứng dậy, cắn ra mấy chữ châm chọc khó nghe này.

~Hết chương 69~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Môi hôn mang theo mùi vị rượu

Trong lòng Tô Lạp tràn đầy khi dễ, cô gái này hình như lời nói ra khỏi miệng cũng chỉ có hai loại ngôn ngữ. Loại thứ nhất là đối với đàn ông, âm thanh nịnh nọt, ẻo ọt, làm nhũn cả xương người! Loại thứ hai đoán chừng chính là với cô rồi, không mang theo bảy phần kẻ khổ ba phần châm chọc thì không được. Cộng thêm việc đi theo cô kêu gào hết sức, cô cảm thấy mình có nói cũng phí lời.

Tô Lạp đùa nghịch ly rượu trong tay, ngắm nhìn chất lỏng đẹp mắt đang sóng sánh, ung dung mà nói, "Có bạn trai không cần thiết phải kéo đi khoe khoang, có thể tình nguyện đi với cô đến nơi này lấy le, đây chắc hẳn cũng không phải là người tốt lành gì! Hơn nữa! Ở đây nhiều chị em xinh đẹp như vậy, tôi mang bạn trai theo sợ bị người ta cướp đi!" Dứt lời Tô Lạp mỉm cười ngồi vào chỗ với mấy chị em của mình.

"Chị Lạp Lạp vẫn còn giữ chuyện năm đó trong lòng nha! Khi đó chúng ta vẫn còn nhỏ! Là tôi không hiểu chuyện, đoạt bạn trai của cô. Thế nhưng cũng không thể hoàn toàn trách tôi, đàn ông không chỉ dừng lại ở những đụng chạm bình thường, đối với cô thì không hơn đâu? Cô không thể cho Thần, tôi đây có thể cho, cái này thì có lỗi gì đây?" Lúc này, một cô gái ngồi phía đối diện vang lên âm thanh xỏ xiên, châm chọc.

"Doãn Đồng! Cô thiếu dạy dỗ vậy sao?" Duẩn Miên "bóp" một cái, vỗ bàn đứng dậy, hướng về cô gái phía đối diện muốn giáng cho một cái tát. Nhớ tới sự kiện của một năm trước cô liền tức giận thay cho Tô Lạp. Nếu như không xảy ra chuyện như vậy, Tô Lạp sẽ không lê loi một mình suốt kỳ nghỉ ở Pháp? Nhìn tương lai tươi đẹp như vậy vứt mất khỏi tầm tay sao?

Tô Lạp dùng sức túm lấy cổ tay Duẩn Miên, lời trở về, đáng về nhìn qua rất bình tĩnh, "Chuyện này không đáng để động tay chân! Đàn ông mà! Là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, tất cả mọi người đều biết. Trần Thần, cái loại đàn ông đó rồi xa tở là chuyện tốt, cũng giống như Doãn Đồng cô. Hẳn có được cô rồi, đến ngày thứ hai cô còn nhìn thấy bóng dáng của hắn sao? Cho nên, đó là may mắn của tôi." Cô nói mấy câu này, tuyệt nhiên không có một chút châm chọc hay phách lối gì đối với Doãn Đồng, điều cô nói hoàn toàn là sự thật.

"Trong học viện chúng ta, cô gái tốt nhất hình như chỉ có chị Lạp Lạp thôi! Chị Lạp Lạp! Chị dạy dỗ rất đúng, chúng em vô cùng cảm kích! Trần Thần sau đó cũng rất hối hận! Thân phận là một đại thiếu gia mà vẫn điên cuồng quay trở lại tìm chị Lạp Lạp! Nhưng chị ấy khinh thường rồi! Ai thích thì cứ nhay vô đi!"

"Đúng đó! Chị Lạp Lạp không phá giới! Em sao dám! Sao dám được! Chị Lạp Lạp là tấm gương của chúng em!" Mấy cô gái ríu rít tung hô, nhìn mấy người đang ngồi phía đối diện sắc mặt tái xanh, càng nói càng hưng phấn.

"Tách" âm thanh của chiếc bật lửa.

Mấy người đang nói, âm thanh từ chiếc bật lửa của Lôi Kinh vang lên, ngón cái vừa trượt, đốt một điếu thuốc lên, ngồi cạnh Khương Mỹ Na, bắt đầu hút thêm lần nữa. Không nhìn rõ sắc mặt ra sao, trong con ngươi lộ ra một tia cứng cỏi khó nắm bắt, trộn lẫn ba phần tức giận.

Tô Lạp nghe lời nói của mấy cô gái, trong lòng có chút chua xót, bây giờ còn nói chuyện gì phá giới với không phá giới nữa đây! Ngoại trừ cơ thể đang sống sờ sờ của cô, cái gì cũng không còn!

"Tiểu Miên các cậu chơi trước đi, tớ đi nhà vệ sinh một chút."

"Uhm, cậu đi đi! Cẩn thận một chút nha!" Duẩn Miên liền quay đầu lại nhìn Lôi Kinh, sự việc này thế nào cũng không hiểu thông suốt được.

Mấy người còn lại cũng chẳng có ai tỏ ra chiếm ưu thế nữa, không khí trở nên nhạt nhẽo, lẳng lặng uống rượu của mình, ai có mang bạn trai đến thì ra sàn nhảy khiêu vũ, ca hát.

Ngón tay Lôi Kinh đang kẹp tàn thuốc cháy rùng rục, nhìn bóng lưng Tô Lạp đã đi xa, chân mày nhíu lên, thì ra là cô nhóc này đã từng bị người ta cướp

bạn trai! Ha ha! Không phải là một chuyện rất tốt sao?

Mãi cho đến bây giờ, lần đầu tiên anh nhìn thấy một cô gái mặc áo khoe lưng trần đẹp như thế. Quả thực là hoàn mỹ, nhưng mà, là loại đàn ông gì lại không biết quý trọng cô ấy, đi lựa chọn mấy cô gái son phấn dày mặt này?

Mà cô ấy? Đã từng đau lòng sao?

Hôm nay cô trong mắt anh hoàn toàn là một người khác!

Mái tóc dài dọn sóng xỏa ra, tấm lưng trần với đường cong rất đẹp thoát ẩn thoát hiện dưới làn tóc dập dui, nhìn rất vui tai vui mắt, nhưng đồng thời cũng làm người ta thấy chướng mắt, ở một nơi như vậy, không phải sẽ bị rất nhiều đàn ông dòm ngó sao?

"Thật đáng chết!" Lôi Kinh nhìn bóng dáng sắp biết mất khỏi tầm kiểm soát của mình, khê nguyên rủa một tiếng.

Đứng dậy dập tắt đầu thuốc lá trong tay, cô muốn đi nhà vệ sinh. Hoàn cảnh nơi này anh biết rõ, nam nữ gì đều nổi tiếng ngông cuồng như nhau, làm sao anh yên tâm được?

"Kinh... Anh đi đâu? Em đi với anh!" Khương Mỹ Na nắm lấy tay Lôi Kinh, cũng muốn đứng dậy đi theo.

"Không cần!" Lôi Kinh hất tay cô ra, sải bước đi về góc khuất nơi Tô Lạp vừa biến mất.

*****

"Phốc! Phốc! . . . . ."

Trong nhà vệ sinh, Tô Lạp vén nước trên mặt, gương đôi mắt còn đọng nước lên, nhìn vào tấm gương, làm bầm lều bầu, "Tô Lạp, làm sao mày lại xui xẻo như vậy, hôm nay ra cửa lại không nhìn Hoàng Lịch có phải hay không? Đây là miệng vàng răng ngọc hay sao? Nói thành cái gì đây? Nói Khương Mỹ Na với anh ta, Khương Mỹ Na cư nhiên với anh ta thật? Ngày nào mình cũng cầu nguyện, làm sao vẫn nhìn thấy anh ta vậy?"

"Nghĩ người nào vậy?" Đột nhiên trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nói của một người đàn ông, rất dịu dàng, nhưng cũng rất từ tính, từng bước một hướng đến gần Tô Lạp đang đứng trước gương.

"Ai vậy? Cái thế giới này nam nữ nhận lầm nhà vệ sinh nhiều như vậy sao?" Nói xong, Tô Lạp đi tới phòng kế nhìn qua, đúng là nhà vệ sinh nữ mà, không hề có bóng dáng nhà vệ sinh nam ở đây.

Tô Lạp lùi về phía sau, ở đầu ngón tay vẫn còn nhỏ nước, nhìn người đàn ông đang đi đến trước mắt, thật sự là rất ngông nghênh. Nếu như trời anh ta lại, phóng sanh vào trong trường, chỉ trong vòng một ngày thôi, nhất định sẽ hao hết tinh lực mà bỏ mạng.

"Xem tôi đang suy nghĩ gì?" Thân Triết Huân khoanh tay lại, sải bước đến gần Tô Lạp, trong con ngươi lộ ra khát vọng nào đó.

"Anh là ai? Đừng tới đây! Cẩn thận tôi dội chết anh!" Tô Lạp lùi về phía sau, mắt thấy chân mình đụng vào tường. Anh ta vẫn đang đến gần, kiểu đàn ông này thật ngông cuồng, ánh mắt rõ ràng lộ ra dấu hiệu vô lại, bất quá cô đánh bài chuẩn! Chạy không được thì đá vậy.

"Chẳng lẽ cô lại trông cậy vào mấy giọt nước trong tay làm tôi chết đuối sao?"

"Đừng đi! Xoa dịu cho tôi một chút, một chút là được rồi! Chỉ một chút thôi! . . . . ." Thân Triết Huân thấy cô muốn bỏ chạy, ngay lập tức nắm lấy cánh tay cô. Nghiêng người sang để cô lên trên vách tường, siết chặt lấy cổ tay nhỏ, ngắm nhìn đôi mắt to tròn trước mặt. Làn môi run rẩy đột nhiên đặt lên môi cô, không phải anh đang ngả ngón, mà giờ phút này thật sự rất cần thứ gì đó để chống lại sự đau đớn.

"Umh umh umh! A! Anh đừng làm loạn! Chó đực cũng không mạnh động như vậy, thấy ai cũng cắn à?" Tô Lạp vừa lấy được chút khe hở, liền gào thét lên. Cơ thể người đàn ông này hình như là không còn hơi sức gì, nhưng vẫn cắn răng khô sở giam cầm cô.

"Đừng động! Van cầu cô, chỉ cần cho tôi hôn là được!" Thân Triết Huân rời khỏi đôi môi mềm mại, mang theo giọng điệu van xin chờ đợi sự đồng ý của cô.

"Không thể! Anh đang tính toán cái gì vậy? Muốn hôn tôi thì hôn hả, thấy rõ ràng không? Tôi đến đây để tiêu xài, anh muốn hôn đi hôn mấy cô gái khác đi. Anh hiểu được không? Chỉ cần ra ngoài kia vứt mấy tờ tiền xuống đất, có hôn đến hàng thế kỷ bọn họ cũng vui vẻ đồng ý, tìm tôi làm gì?" Tô Lạp trừng mắt nhìn anh ta, người này ngang như cua, bất quá lý trí cũng rất yếu.

"Không giống nhau! Tôi không muốn hôn mấy người kia, nụ hôn của cô là thứ duy nhất có thể hóa giải đau đớn trong tôi, nếu như cô muốn tiền, tôi có!" Dứt lời, Thân Triết Huân móc ra từ trong túi quần một tấm thẻ vàng, ấn vào lòng bàn tay Tô Lạp, "Không có mặt mã! Cô có thể trực tiếp sử dụng!"

"Hử! Ai mà thèm vào! Nụ hôn của tôi còn đáng giá hơn! Trị giá một tấm thẻ vàng sao?" Tô Lạp khinh thường, vứt tấm thẻ vàng xuống đất, đẩy Thân Triết Huân đang lăm lăm mò hôi hột trên trán ra, xoay người bỏ đi.

Tô Lạp chưa kịp bước ra, liền nghe thấy từng tiếng còi cảnh sát vang lên, càng ngày càng gần, là âm thanh từ cửa sổ hành lang truyền tới, bởi vì nơi này là lầu ba, cho nên đặc biệt nghe rõ ràng.

Thân Triết Huân cắn răng kéo Tô Lạp trở lại, "Thứ lỗi cho tôi lỡ mắng với cô như vậy! Bị bắt đắc dĩ! Coi như cô cứu tôi một mạng, như thế nào? Yên tâm, chỉ cần để cho tôi hôn một lát, toàn bộ sẽ đi qua hết!" Dứt lời, không đợi Tô Lạp kịp phản kháng, cánh môi bá đạo liền mút lấy môi cô, dùng toàn bộ sức lực trong người chống đỡ trước cơ thể Tô Lạp, không cho cô động đậy.

Tô Lạp bị anh ta hung hăng chặn lại, thật ra thì cũng không có hôn, chỉ là môi cùng môi đụng nhau mà thôi, lưỡi của anh ta vẫn không nhúc nhích, hình như có ý không muốn động đến. Loại cảm giác này hoàn toàn trái ngược với Lôi Kinh, nụ hôn của anh ta hoàn toàn không thể kích thích được các giác quan của cô nghĩ tới mấy cái chuyện kia, nhưng anh ta mang bộ dạng này đến đây làm gì?

Anh ta nói là cứu một mạng người? Một nụ hôn đơn giản như vậy có thể cứu mạng sao? Chỉ là hai cánh môi ầm ập chạm vào mà thôi, không phải sao?

Thân Triết Huân nhắm hai mắt, cảm thụ hương vị ngọt ngào từ cánh môi mềm mại của cô, phía trên còn có một chút xíu mùi vị rượu, cô gái này mới vừa uống rượu sao? Nhắm mắt lại làm lòng rất yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh. Giác quan trên người nói cho anh biết, nụ hôn này tất yếu cần phải hạ xuống sâu hơn, hôn nông hay hôn sâu cũng là hôn, nên chẳng có gì khác biệt phải không?

"Anh làm cái gì vậy?" Tô Lạp hoảng sợ mở to hai mắt, người đàn ông này không phải đã nói, chỉ cần hôn một cái là tốt rồi sao? Tại sao đầu lưỡi lại có ý đồ cạy hàm răng của cô ra?

Suy nghĩ một chút khiến cả người cảm thấy kinh sợ, mấy ngày trước trong rừng cây, anh ta đứng là như vậy, tùy ý tiến vào miệng của cô quá nhiều. Sau đó khiến cơ thể của cô từ từ nóng lên, từ từ mất dần đi kiểm soát, nghĩ đến đây càng thêm lo sợ. Nhưng người đàn ông này, cô tuyệt nhiên chẳng có chút quan hệ nào. Huống chi hình như có chút quá càn rỡ rồi, chỉ mới gặp mặt mà thôi, liền coi cô như kẹo đường dễ bóc rồi hả? Là ai tìm ai ăn trước?

"Làm sao cũng là hôn thôi, tôi chỉ là muốn hôn sâu hơn, không thể sao?" Thân Triết Huân không có ý định buông cô ra, cưỡng chế đè lại cơ thể không an phận, đang cố dùng sức trốn thoát của Tô Lạp. Bá đạo đặt môi mình lên, gặt gao chiếm lấy đôi môi anh đào đang dùng sức thoát ra.

"Các người đang làm gì?" Ngoài cửa nhà vệ sinh cách đó mấy bước, Lôi Kinh hung hăng cuộn tay thành nắm đấm, trong tròng mắt lộ ra vài tia khát máu, vẻ mặt tàn nhẫn, ẩn hiện mấy phần khổ sở.

Anh đang tìm cô, đứng cách cửa thang máy đợi một chút, lại đợi thêm một chút, cuối cùng vẫn là không yên lòng đi tới khu vực nhà vệ sinh nữ, nhưng mà cô nhóc này đang làm gì thế? Cư nhiên hôn một người đàn ông lạ mặt? Không! Đó không phải là hôn, đó là hôn mãnh liệt, cô muốn dùng cảnh này để đáp trả lại tâm trạng lo âu, thấp thỏm của anh dành cho cô sao?

Tại sao thời điểm với anh cô lại không chủ động, mà người đàn ông này là thế nào? Có thể hôn kịch liệt như vậy?

~Hết chương 70~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mát Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đùng chậm trễ dân lành tiêu khiển giải trí dọn dẹp tình địch

"Anh ta là ai?" Thân Triết Huân nghe thấy câu hỏi của Lôi Kinh liền dừng động tác hôn hít của mình lại, bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tô Lạp, hỏi. Tại sao có lắm người thích đi vào nhà vệ sinh nữ này vậy?

"Buông tôi ra!"

Tô Lạp đẩy cánh tay của Thân Triết Huân ra, đôi môi có chút run rẩy. Không hiểu vì sao trái tim giờ phút này nhảy dựng lên một cách khác thường. Phảng phất cảm giác tựa như trong nháy mắt sẽ rơi xuống vực sâu, tim đập mạnh và loạn nhịp: "Anh...Làm sao biết ở đây.....?" Nói ra đã là một câu không trọn vẹn.

"Tôi hỏi cô, anh...ta...là ai.?" Thân Triết Huân thấy mình cư nhiên bị cô gái mát mẻ này bỏ lơ, trong lòng không khỏi đâm ra tức giận.

"Anh ta là. ...."

"Chuyện này có quan hệ gì với anh sao? Anh câm miệng có được hay không?" Tô Lạp muốn nói là người nào, nhưng đột nhiên nổi giận! Cau mày nhìn người đàn ông đang ở trước mắt này, tức giận dậm chân một cái, anh ta cho mình là ai mà làm cái gì cũng hỏi.

"Tô Lạp! Cô thật là giỏi, hôm nay đặc biệt làm cho tôi bội phục!" Lôi Kinh mím lấy cánh môi nhỏ bé, đưa ngón trỏ chỉ vào Tô Lạp. Sau đó bước dài tiến vào nhà vệ sinh, tròng mắt trừng trừng chống lại đôi mắt đầy khiêu khích của Thân Triết Huân.

"Cậu hỏi tôi là ai? Trước tiên nhìn một chút rồi hãy nói, cậu là gì của cô ấy? Rồi mới quyết định cậu có tư cách hỏi tôi là ai hay không?" Lôi Kinh nín lấy cổ áo của Thân Triết Huân, gương mặt lạnh lẽo, hỏi. Một tên oắt con vất mũi chưa sạch mà cư nhiên dám phách lối như vậy? Cô gái này có quan hệ gì

với anh, bản thân anh hiểu rõ nhất, còn ai dám can đảm thân mật với cô ngoài anh cơ chứ?

Không! Tuyệt đối không!

Mặc dù cổ áo của Thân Triết Huân bị véo đến nhăn nhúm cả lên vẫn không hề tỏ ra yếu thế chút nào. Nhìn Lôi Kinh so với anh quả thật có cao hơn một chút, tỉ mỉ cân nhắc. Vóc người của anh ta quả thật rất chuẩn, từ nét mặt là có thể nhìn ra được. Từ trên xuống dưới là hàng hiệu quốc tế đắt tiền, chẳng hạn như chiếc áo sơ mi này là hàng nhập khẩu của Milan. Thẳng trước anh bỏ ra một khoản tiền kết xù vẫn không mua được, hiện giờ lại được mặc trên người anh ta. Chỉ là không biết có quan hệ như thế nào với cô gái này? Giận dữ như vậy?

Mí mắt hẹp dài của Thân Triết Huân nhếch lên, cười đều rả như cố ý châm chọc cảm giác của con người: "Tôi vừa mới hôn cô gái này liền bị anh phá đám, vậy thì anh là ai?"

Lôi Kinh chống lại ý tứ trong cặp mắt tràn đầy khiêu khích kia, tiến lên kéo Tô Lạp qua. Vốn dĩ theo bản năng cô muốn trốn tránh, nhưng lại bị cánh tay rắn chắc của anh hung hăng giữ lại: "Bây giờ tôi sẽ nói cho cậu biết! Tôi là ai. ....!"

"Umh umh umh ...."

Vừa dứt lời, đầu Tô Lạp liền bị anh ôm lấy, hung hăng cắn môi, rất đau rất đau. Cô đau muốn khóc rống lên, bàn tay của anh lại níu chặt lấy tóc cô, cảm giác này thật sự rất đau đớn.

"Khàn! Biết cô ấy là ai không?" Lôi Kinh tỉ mỉ liếm đi một chút vết máu bên khóe môi của cô, trong con ngươi lộ ra ý vị thỏa mãn cùng sự tự tin.

"Vậy thì có thể chứng minh cái gì? Chỉ là anh hôn cô ấy mà thôi, huống chi lại còn thô bạo như vậy. Nhìn qua chẳng có chút nào là cam tâm tình nguyện, cô ấy đồng ý chưa? Anh cắn cô ấy bị thương!" Thân Triết Huân vươn tay kéo cơ thể Tô Lạp qua, nhìn chăm chăm vết máu trên đôi môi cô.

Lôi Kinh ngửa đầu cười khê, liếm môi chỉ vào Tô Lạp: "Cô nhóc này điên rồi, dám can đảm cắn tôi? Thấy rồi!"

Dứt lời không đợi người khác kịp phản ứng, nhanh chóng kéo Tô Lạp ra khỏi vòng tay của Thân Triết Huân, để cô tựa vào trước bồn rửa tay, cúi đầu hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại. Chỉ nghe thấy Tô Lạp kêu đau một tiếng, Lôi Kinh ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương. Trên môi đỏ thẫm một mảng, lại cúi đầu nhìn Tô Lạp.

Cô ấy khóc sao?

Khóc lóc rồi hả?

Khóe mắt Tô Lạp ngân ngấn nước, hình như thân thể chỉ cần nhẹ nhàng động vào một cái sẽ bị vỡ. Đôi mắt cô mở ra thật to, với khoảng cách gần như vậy, nó tựa như một cái hồ nhỏ, giọt nước chỉ chực tràn ra. Giờ phút này, nó đốt cháy ánh mắt của người khác.

"Lôi Kinh! Anh luôn là người làm cho tôi không thể nào kiềm chế được nữa, anh biết không? Thật rất đáng ghét!" Tô Lạp cau mày nói xong, xoay người mở vòi nước, vẩy một búng nước lau sạch đôi môi. Nơi này trong một đêm mang tư vị của hai người đàn ông, cảm giác thật là buồn nôn.

Thân Triết Huân và Lôi Kinh nhìn nhau, bốn mắt vẫn nồng đậm mùi thuốc súng.

"Mẹ nó! Mọi chuyện không thuận lợi! Lúc nào thì mới yên ổn đây? Trần Thần đáng chết, Lôi Kinh đáng chết, bọn đàn ông đáng chết! Kiếp sau toàn bộ đầu thai làm hòa thượng hết đi!" Tô Lạp vẩy một bùm nước, hung hăng ném lên tấm gương trước mặt, không nhìn được khóc thút thít. Trong lòng bỗng dưng trở dậy một sự chua xót khó tả. Năm mười chín tuổi, trong một lần lên sàn catwalk gặp phải Trần thiếu, kể từ đó cô đã bị dính với đàn ông không thoát ra được rồi.

Trần Thần?

Trần Thần rốt cuộc là ai?

Lôi Kinh nhìn không được nắm tay lại thành quả đấm, chẳng lẽ đó là người mà bọn họ bàn luận trên bàn rượu, đã vứt bỏ cô ấy đó sao? Cái loại đàn ông đó có gì tốt, đáng giá gì mà cô còn nhớ đến?

"Máng một mình tôi thôi không được sao? Trần Thần đó, không phải là chuyện đã qua sao? Lại còn nhắc tới? Cô không cảm thấy mình đặc biệt ngu ngốc hay sao?" Lôi Kinh nắm lấy tay cô, để cho cô đứng đối diện với anh. Cho dù có muốn mắng chửi người khác, anh cũng không muốn cô đề cập đến tên người đàn ông kia, Trần Thần cái gì đó.

Tô Lạp kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, liếc mắt nhìn vào bên trong gương. Một vóc dáng cao lớn, ngoại hình đủ để khiến phụ nữ yêu thích, đàn ông ghen tị. Phong cách ăn mặc cũng không ai dám phàn nàn, ngồi cạnh Khương Mỹ Na, kẻ thù không đội trời chung của cô, thật sự là một cảnh tượng đẹp mắt! Không biết từ lúc nào, trong lòng cô cũng tự thừa nhận, người đàn ông này đúng là cực phẩm.

Nhưng khi nhìn vào chính mình, vốn dĩ là vì tối nay không muốn để Khương Mỹ Na khi dễ mà cố ý ăn mặc, trang điểm thật đẹp, nhưng hiện tại thì thế nào! Đôi môi bị rách, máu cứ từng giọt, từng giọt trôi ra không ngừng. Mái tóc đọng nước nặng nề rũ xuống, lộn xộn, ướt nhep một mảng. Với bộ dáng này, trở về bàn rượu nhất định làm trò cười cho thiên hạ.

"Lôi Kinh! Đừng làm khó dễ tôi được không? Anh và Khương Mỹ Na hoàn mỹ thể kia, còn lấy thân phận là bạn trai cô ta tới đây. Anh phải biết, tôi là

đôi thủ không đội trời chung của cô ta, vĩnh viễn không thể nào hòa hợp. Anh đang thay cô ta hành hạ tôi sao? Nhìn thấy bộ dạng này của tôi ở trước mặt mấy người đó bị mất mặt anh vui về lắm sao? Loại người như anh rất đáng mắng!” Tô Lạp rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh. Nước mắt chực chờ rơi xuống, nhưng cô sợ mình không kiềm chế được mà khóc to lên, cô muốn mắng anh đến hết máu mủi.

"Tôi . . . ."

Không đợi Lôi Kinh tiến lên, bên ngoài đột nhiên vang lên hàng loạt tiếng ầm ĩ. Tiếng thét thất thanh ở quầy bar, tiếng bình rượu rơi xuống đất vỡ loảng xoảng hoàn toàn có thể nghe rõ được. Còn có cả tiếng phụ nữ thét chói tai cùng với các âm thanh tạp nham khác hòa trộn vào nhau, đình tại nhức óc.

"Đuổi theo truy xét," chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến một câu nói được khuếch đại từ loa phóng thanh. Tức khắc liền nhìn thấy cảnh sát giờ súng lục trong tay lên, tiến về phía bên này.

"Tới đây!" Thân Triết Huân kinh ngạc dè chừng mấy viên cảnh sát bên ngoài sắp đến gần, kéo Tô Lạp qua.

"Buông tôi ra! Các người đều có bệnh vậy sao?" Tô Lạp hung hăng cản cánh tay Thân Triết Huân. Người đàn ông này mặc dù nhìn rất vô hại, nhưng mà không khỏi quá can rở, dám tùy tiện động tay động chân với cô như vậy. Vừa gặp lần đầu tiên, liền bị mất đi nụ hôn, mặc dù không phải là nụ hôn đầu quý giá, nhưng mà bị cướp đi cũng thật là oan uổng.

"Cậu lập tức buông cô ấy ra!"

"Tôi nói ngay lập tức!"

Lôi Kinh chỉ vào Thân Triết Huân, từng bước một đến gần.

"Không được nhúc nhích! Giờ tay lên!" Lúc này một viên cảnh sát giờ súng lục bước tới, chỉ vào Lôi Kinh.

"Anh có chuyện gì sao?" Lôi Kinh nhẹ giọng hờ hững hỏi, hạ tầm mắt nhìn viên cảnh sát đang giờ súng lục, không thèm để anh ta vào trong mắt, thái độ tựa như đang hỏi một nhân viên quèn trong công ty của mình.

"Bảo anh giờ tay lên anh không nghe thấy sao?" Viên cảnh sát này có vẻ giận, lại có người dám can đảm xem thường anh ta như vậy.

Lôi Kinh không thèm quan tâm đến lời nói kia, chỉ vào Thân Triết Huân cắn răng tàn nhẫn nói, "Cậu dám cả gan đụng chạm cô ấy một lần nữa thử xem, tôi cho cậu mất mạng ngay tại đây, cậu tin không?"

"Nhãi ranh! Ăn nói quá can rở! Cảnh sát nhân dân ở nơi này anh còn dám hống hách!" Dứt lời, viên cảnh sát kia nâng súng lục, chia về phía Lôi Kinh.

"Cậu ta còn chưa đụng cô gái này của tôi! Cho nên tạm thời tôi sẽ không làm gì cả, như thế nào? Cảnh sát nhân dân có chuyện gì làm nhanh lên một chút, đừng chậm trễ dân lành tiêu khiển giải trí dọn dẹp tình địch!" Lôi Kinh khinh bỉ nhìn viên cảnh sát gầy yếu, hống hách không thèm để anh ta vào trong mắt.

"Ôm tôi!" Thân Triết Huân nhẹ giọng nói ở bên tai Tô Lạp, dứt lời lại cúi đầu nói thêm điều gì đó. Chỉ thấy khóe mắt ngấn nước của Tô Lạp mở thật lớn, không thể tưởng tượng nổi nhìn ánh mắt khẩn thiết cầu xin của anh ta, thoáng chốc hít vào một ngụm khí lạnh, chuyện xui xẻo như vậy tại sao lại nhằm vào cô?

"Nơi này có người khả nghi sao?" Lúc này trước cửa nhà vệ sinh có thêm mấy viên cảnh sát đi tới, nhìn Lôi Kinh, Thân Triết Huân và Tô Lạp đứng chung một chỗ, hướng về phía viên cảnh sát đang giờ súng, hỏi.

"Không có gì khả nghi cả! Chỉ là mấy người tranh giành người tình mà thôi." Dứt lời, viên cảnh sát kia thu hồi súng lục.

"Này, cái cậu đang đứng nhìn vào trong kia, xoay người lại xem!" Viên cảnh sát ngoài cửa ra lệnh.

Sắc mặt Thân Triết Huân bỗng trở nên khó coi, cực kỳ khó coi, cò thể run lên bần bật. Tô Lạp sợ hãi lui về phía sau, thấy cảnh sát vẫn chưa đi, Thân Triết Huân không dám quay đầu lại. Đột nhiên hôn lấy hôn để Tô Lạp, luồn tay vào trong áo lót, sờ lên vùng eo của cô, nhẹ nhàng phun ra một câu: "Cứu tôi một mạng, phối hợp với tôi. ...."

"Đồng chí ảnh sát, anh ta uống nhiều quá, hiện tại say mềm, tốt nhất là không nên tìm anh gây phiền toái! Chúng tôi ngay lập tức đưa anh ta về, bảo đảm không nhiễu loạn trật tự xã hội đâu!" Tô Lạp á náy nhìn viên cảnh sát cười cười, tay vịn lên eo của Thân Triết Huân.

"Nhiều loạn trật tự xã hội? E rằng anh ta không có năng lực làm việc đó đâu!"

Lôi Kinh nhìn màn này mà không thể tin được, cậu ta đang thử thách sức chịu đựng của anh sao? Tay cậu ta cứ nhiên. ....

"Rút lui đi! Loại phim buổi tối tranh giành tình nhân này xảy ra nhiều lắm, muốn quan cũng không được! Trong lúc thi hành nhiệm vụ tốt nhất đừng nên dấy vào mấy chuyện lật vật này!" Viên cảnh sát đứng ngoài mặc cảnh phục nghiêm trang, trên vai mang ký hiệu rõ ràng, khác xa so với mấy người còn lại, nghiêm túc mở miệng.

"Dạ, tiếp tục soát nơi khác!" Dứt lời, mấy viên cảnh sát rồi rút rút lui.

"Àmmmmmm"

Mấy viên cảnh sát vừa đi xa, một tiếng động thật lớn vang lên!

Lôi Kinh hung hăng đập vào cửa phòng vệ sinh, bọn người đang đứng bên ngoài xem náo nhiệt bỗng giật mình, toàn bộ giải tán!

Sải bước đi đến trước mặt bọn họ, đưa tay kéo Thân Triết Huân qua, nín lấy cổ áo của anh ta. Hung hăng vụng mạnh xuống đất, rút ra một vật gì đó từ bên hông, ngón cái vừa động, quả nhiên là một thanh súng ngắn màu đồng tinh xảo.

~Hết chương 71~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mát Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mẫu đơn hoa hạ tử. Tổ quỷ dã phong lưu

(* Chết dưới tay người đẹp, thành quỷ cũng phong lưu)

“Tôi đã nói gì? Cậu thật sự không muốn sống nữa sao?” Lôi Kinh trừng mắt, bên trong tỏa ra hơi lạnh nguy hiểm. Họng súng tinh xảo nhắm thẳng vào trán của Thân Triết Huân, có thể nhìn rõ cả vết hằn trên trán anh ta, cũng đủ hiểu là anh tức giận như thế nào!

“Cô gái này không có dán nhãn của anh! Tôi lại chẳng có quan hệ gì với anh, có bản lĩnh thì giết tôi đi. Ném qua mùi vị gái đẹp rồi, chết ở dưới họng súng của anh, tôi cũng không tiếc.” Thân Triết Huân mập mờ hướng Tô Lạp nháy mắt một cái, không phục nhìn Lôi Kinh.

Từ thời điểm anh ta thấy Lôi kinh rút ra khẩu súng lục trở về sau, càng hiểu rõ hơn, người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản. Ở Châu Phi, súng lục có thể nói là nhiều vô kể với đầy đủ kích cỡ và màu sắc. Màu đen cũng khá nhiều nhưng mà cái màu sắc này, anh đã tìm rất lâu rồi, cũng không biết đang ở trong tay người nào. Hôm nay coi như là được mở mang tầm mắt, quả là đồ cực phẩm.

“Cậu cho rằng tôi không dám sao?” Khóe miệng Lôi Kinh nhếch lên nụ cười tà mị, càng ấn họng súng xuống trán Thân Triết Huân sâu hơn.

“Mẫu đơn hoa hạ tử. Tổ quỷ dã phong lưu!” (Chết dưới tay người đẹp, thành quỷ cũng phong lưu) Thân Triết Huân vẫn giữ thái độ lưu manh như cũ, nhìn Tô Lạp đứng phía xa.

"Thật là một kẻ điên hết thuốc chữa! Mẹ nó, điên hết rồi!" Tô Lạp nhìn chăm chăm Thân Triết Huân dưới đất. “Cậu cho rằng tôi là người đẹp sao? Vậy cậu hoàn toàn sai rồi! Phụ nữ của anh ta mới đáng để ‘chết dưới tay người đẹp, thành quỷ cũng phong lưu.’ Tôi chỉ là một cọng cỏ đuôi chó (cỏ sâu róm ấy) thôi, cậu biết không? Rách nát đó!”

Tô Lạp đang nói, đột nhiên một tiếng nổ bang bang thanh thúy vang lên.

Thân Triết Huân vội đưa tay che đầu, loạng choạng lùi về sau mấy bước, cuối cùng nhẹ nhàng đập vào trên tường. Máu ở một bên da đầu túa ra, nhỏ thành dòng rơi xuống quần áo. Về mặt khô sở cần răng nhìn Lôi Kinh: “Anh dám nổ súng thật?”

"Không phải muốn chết sao? Tại sao muốn tránh? Giết cậu, đối với tôi mà nói, dễ như trở bàn tay, cậu biết không? Trễ nhất là trưa mai, xác của cậu sẽ được chôn tại trang trại hoa oải hương ở Pháp, thần không biết quỷ không hay! Chính công chết dưới hoa đẹp, cậu không cảm thấy tôi sắp xếp rất hợp lý sao?" (QA: hợp lý, hợp lý, nhưng chỉ mà mắc công vậy anh? =)) Lôi Kinh cầm súng trong tay, từng bước một tiến đến gần Thân Triết Huân. Tên oắt con này thật to gan lớn mật, dám can đảm ở trước mặt anh tán tỉnh cô nhóc kia?

Tô Lạp hoảng sợ nhắm nghiền mắt lại, một hồi lâu mới mở ra, anh cư nhiên nổ súng thật? Hơn nữa còn tự tiện vì người khác mà sắp xếp xong xuôi hậu sự. Cũng may là âm thanh rất nhỏ, lớn hơn chút nữa, đoán chừng sẽ gây sự chú ý.

"Anh đang làm gì vậy? Giết người là phạm pháp anh biết không?" Tô Lạp tiến lên, bắt lấy cánh tay Lôi Kinh. Cô thật sự rất sợ, người đàn ông này lấy súng ở đâu ra? Cô cho là anh chỉ đe dọa mà thôi, không ngờ anh làm thật. Nếu không phải cậu ta kịp thời tránh được, thì bây giờ đã mất mạng rồi.

Lôi Kinh xoay người lại nhìn Tô Lạp, giờ đôi bàn tay khoác lên trên bả vai của Tô Lạp, nhàn nhàn nhìn gương mặt của cô, cười nói, "Em đang quan tâm tôi sao? Sợ tôi vì phạm pháp luật vậy sao? Tôi hiểu như vậy được không?"

Tô Lạp liếc mắt nhìn bàn tay đang đặt trên vai trái mình, còn có cả khẩu súng lục tinh xảo, nói "Cũng có thể hiểu như vậy! Nhưng mà anh đừng làm hại cậu ta được không? Cậu ta cũng vì khó xử mới làm thế với tôi, bắt đắc dĩ thôi! Lại nói! Tôi cũng đã đồng ý!"

Dứt lời, Tô Lạp có chút không dám nhìn mặt anh, thật ra thì cũng không cần thiết phải giải thích với anh. Nhưng mà khẩu súng kia không biết suy nghĩ, có thể dễ dàng lấy mạng người khác. Cô chỉ có thể đặt tâm trạng xuống, nói qua mấy lời anh muốn nghe.

"Cậu ta khó xử liên quan gì đến em? Em biết không? Em nói với tôi em cũng đồng ý, tôi có thể sẽ giết luôn cả em!" Dứt lời, nét mặt Lôi Kinh đột nhiên

đánh lại, chia thẳng súng vào đầu Tô Lạp.

"Không có liên quan đến cô ấy, cô ấy chỉ là vị cứu tinh của tôi mà thôi!"

Lúc này cả người Thân Triết Huân đang run rẩy, đôi môi lắp bắp, hoàn toàn không để ý đến vết thương trên đầu, đi đến cạnh Tô Lạp. Không biết sẽ xảy ra chuyện gì nhưng tuyệt đối không thể liên lụy đến người vô tội.

"Muốn chết cũng là cậu chết trước, thật sự là không biết cậu từ đâu đến, rất chướng mắt. Muốn đấu với Lôi Kinh tôi, cậu không có tư cách đó." Lôi Kinh đột nhiên thay đổi vị trí của họng súng, chia vào Thân Triết Huân đang đi tới.

"Lôi Kinh! Anh là chó điên sao? Muốn tìm ai cắn? Mắc mớ gì tới cậu ta? Là tự mình tôi đồng ý! Miệng là của tôi, cũng bị chó gặm qua, tôi xui xẻo vậy à? Sao anh cứ thích xen vào việc của người khác!" Tô Lạp đưa tay nắm thật chặt họng súng, ánh mắt quật cường nhìn anh chăm chăm đầy khiêu khích.

"Em còn nói vậy sao! Em nói ai ở đây là chó điên? Cắn người? Tôi bây giờ muốn giết người!" Cánh môi nhỏ bé của Lôi Kinh đang run rẩy, giận! Nhìn chăm chăm Tô Lạp. Người phụ nữ đã từng được anh chạm qua, trừ phi là bị anh vứt bỏ. Nếu không, thử hỏi người phụ nữ dám thân mật với người đàn ông khác? Hơn nữa còn sờ sờ trước mắt anh, sau đó lại không biết lựa lời mà nói, còn bảo là mình đồng ý? Anh không giận mới là lạ.

"Giết người? Lôi Kinh, anh không phải là vua, hiện tại giết người là phải đền mạng đấy! Đưa súng cho tôi! Đưa đây!"

"Tôi bảo anh buông tay anh nghe không?" Trong lòng Tô Lạp lo lắng, một giây cũng không bình tâm được. Cô sợ, sợ khẩu súng này sẽ lên nòng lần nữa, mặc kệ cậu trai trẻ này hay là lòng bàn tay của mình, đều không thể chịu được viên đạn xuyên qua!

Lôi Kinh bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lạp, nhìn cô nói đến giết người là phạm pháp. Giờ phút này anh có thể hiểu rõ, từ đầu đến cuối, cô nhóc này cơ hồ là không nhìn đến Thân Triết Huân, là đang khấn trương vì anh sao?

Nếu là như vậy, bọn họ không có quan hệ gì to tát, hoặc là theo lời của cậu trai trẻ này mà nói. Họ chỉ vừa lúc gặp nhau ở nhà vệ sinh mà thôi, tựa như lần gặp gỡ đầu tiên giữa anh và cô vào đêm đó.

"Em muốn bảo vệ tính mạng của cậu ta? Hay là muốn tôi hiện tại bắn một phát xuyên qua lòng bàn tay em trước, sau đó bắn chết hẳn!" Khóe miệng Lôi Kinh nhếch lên một nụ cười nhạt, trong mắt lộ ra vài tia hài hước.

"Cái này. . . . . Đương nhiên là bảo vệ tính mạng cậu ấy! Không đúng! Phải nói là vì giữ được tay của tôi." Tô Lạp né tránh, bỏ tất cả mọi thứ có liên quan đến Thân Triết Huân sang một bên. Ham muốn chiếm đoạt của người đàn ông này quá mãnh liệt, cô chỉ có thể nói như vậy.

Bản thân cô và anh ta cũng chẳng có quan hệ gì, chỉ là chơi đùa mù quáng mà thôi, anh đã bá đạo như vậy rồi. Nếu như có ai đó làm bạn gái của anh ta, cái loại hạnh phúc kiểu này, chắc là không chịu nổi. Chồng con gì mà động một chút là nổ súng giết người, đời này không phải ngày ngày đi đưa cơm tù thì cũng bị bệnh tim bực phát mà chết!

"Câu trả lời của em tôi rất hài lòng. Hình như bây giờ em thông minh hơn thì phải, đưa đầu qua đây, tôi có chuyện muốn nói với em." Lôi Kinh đứng thẳng người, đợi cô chủ động đến gần.

Tô Lạp không chút do dự đưa đầu tới, nhưng lại không biết phải đặt ở đâu. Trong tích tắc con ngươi đánh vòng liên hồi.

Lôi Kinh cười khế, đột nhiên ôm đầu Tô Lạp vào trong ngực, "phịch" một tiếng chúi vào trên ngực của anh. Đập vào mắt cô chính là mấy đường vân trên áo sơ mi, còn mặt mũi thì cảm giác được rõ ràng nhịp tim của anh, anh muốn nói gì?

Chỉ thấy trong mắt Tô Lạp chột dăng lên nỗi sợ hãi vô hình, Lôi Kinh đến gần, ghé vào bên tai cô: "Cỏ đuôi chó! Hôn mãnh liệt tôi mười phút!"

"Anh nói cái gì?" Một câu nói này tựa như là sấm sét giữa trời xanh, trong đầu Tô Lạp "ong ong" tiếng nổ vang, hôn mãnh liệt anh ta? Mẹ kiếp! Nhìn cái khuôn mặt kia của anh ta liền sợ chết khiếp rồi.

"Có khó làm vậy không? Tốt lắm! Cậu ta chết!" Lôi Kinh giờ súng lục lên, chia vào Thân Triết Huân lần nữa. Lúc này cậu ta đã không thể đứng nổi, mà là đang ngồi trên mặt đất, run lẩy bẩy.

"Cậu ta làm sao vậy?" Dứt lời, Tô Lạp muốn đi qua nhìn xem.

"Đi đâu vậy? Cậu ta tạm thời không có chuyện gì! Nhìn bộ dạng giống như là hít thuốc phiện? Để cho tôi giết hẳn đi! Tránh cho về sau người phụ nữ của tôi bị xâm phạm lần nữa, tất yếu nên làm như vậy!" Dứt lời, Lôi Kinh liếc mắt nhìn họng súng, nheo một con mắt lại nhắm ngay Thân Triết Huân, chuẩn bị lên nòng, viên đạn cơ hồ là muốn bay ra ngay lập tức.

"Tôi hôn!"

Tô Lạp nhón chân lên, "vèo" một cái dưng lên môi anh, nhưng động tác ngây ngô cứng nhắc. Cô không biết chủ động hôn một người là như thế nào? Cũng chưa từng trải qua tình huống như thế.

Lôi Kinh vươn tay kéo cô qua, ôm vào trong ngực, bàn tay đặt lên tấm lưng trần của cô, nhẹ nhàng ma sát. Thường thức nụ hôn nhẹ nhàng, ngây ngô này. Mặc dù không có gì kích thích, nhưng cũng đủ để thỏa mãn các giác quan của anh, muốn ngừng mà không được, càng muốn hôn sâu hơn nữa.

Lưỡi của anh mạng theo sự hướng dẫn, khẽ cạy mở hàm răng của cô ra, từ từ thăm dò vào chỗ sâu nhất. Bàn tay hơi có một chút vết chai rời khỏi tấm lưng cô, tùy ý lặn mò xuống bên dưới.

"Umh umh umh"

Tô Lạp trốn tránh cơ thể của anh, không phải muốn cô hôn anh mười phút sao? Hiện tại làm sao lại đổi thành anh cắn cô vậy?

Cảm nhận nụ hôn điên cuồng không có chút khe hở của anh, cơ thể của cô đã muốn nhũn ra rồi, nhưng mà bàn tay của anh đang làm gì vậy? Coi nơi này là đâu? Ở đây còn có người, hơn nữa cô còn chưa đồng ý làm thêm chuyện gì khác nữa?

Cảm thấy sự khác thường của cô, Lôi Kinh mở mắt ra, Tô Lạp muốn lùi về sau mấy bước liền bị cơ thể to lớn của anh đè chặt lên trên vách tường. Nhìn đôi môi kiều diễm ướt át kia, cảm xúc mềm mại như vậy, trong nháy mắt khiến anh hận mình không thể đem nó nuốt vào trong miệng ngay lập tức. Đôi mắt mở to, hàng mi khẽ chớp chớp mấy cái tựa như đang hấp dẫn anh, làm anh yêu thích không thôi.

"Lo lắng làm cái gì?" Lôi Kinh vùng tay lên, áp bức đầu cô đến trước mặt anh, đặt môi mình lên mút thêm lần nữa, quăn quít kịch liệt. Anh đang hưởng thụ vẻ đẹp của cô, ngược lại, cô đang bị áp chế dưới sự mạnh mẽ của anh, "tận hưởng" cảm giác bị bóc lột.

Dục vọng bức bách trong cơ thể trong nháy mắt bị đẩy lên, khiến bàn tay Lôi Kinh không khỏi luồn vào trong váy cô lần nữa. Không phải là anh không thể khống chế được, chẳng qua chuyện này chỉ là thuận theo tự nhiên mà thôi. Huống chi, cảm xúc trên da thịt của cô lúc này rất thoải mái.

Đất trời u ám, nụ hôn mãnh liệt kéo dài một hồi lâu.

"Mười. . . . . Mười phút đến. . . . ."

Tô Lạp vươn tay đẩy cơ thể đang hùng hực lửa nóng của anh ra, dưới lớp quần áo mỏng tang, cô có thể cảm nhận được phái nam cứng rắn đang chia vào mình. Khẽ cúi đầu vờ về vài sợi tóc, vỗ vỗ gương mặt nóng rát, đang dần đỏ lên của mình. Một hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn lên, thấy anh lại muốn tiến đến gần. Lôi Kinh nguy hiểm tựa như động vật bậc cao, cô liền giơ hai tay lên thủ thế!

"Đừng. . . . . Đừng tới đây. . . . .!"

~Hết chương 72~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Thấy người nào tôi liền trừ khử người đó

Lôi Kinh cau mày nhìn bộ dáng thủ thế của cô, hai ngón tay giao thoa cùng một chỗ, có chút khó xử xoay người, tại sao anh lại không không chế nổi? Rõ là. . . . .!

"Đứng! Mười phút đến rồi! Theo tôi ra ngoài!" Lôi Kinh nghiêng đầu qua, không nhìn cô.

"Nhưng anh ta phải làm sao? Nhìn đáng dấp khổ sở lắm!" Tô Lạp chỉ vào Thân Triết Huân nằm trên mặt đất. Nếu mà cô mặc kệ thì có chút mất nhân đạo rồi.

"Hỏi tôi sao? Biện pháp thứ nhất là đưa đến trại cai nghiện, thứ hai là nằm đó chờ chết, thứ ba là tự tôi đưa hán lên đường, hoặc cách thứ tư là em quý xuống cầu xin tôi!" Lôi Kinh khinh thường xoay người, cô nhóc này thật sự có lòng tốt như vậy sao?

"Tôi nhờ vào! Cầu xin anh? Anh cho rằng anh là ai vậy?" Quý xuống cầu xin anh ta? Đừng nói là kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, cũng không thể!

"Như vậy em tự tay đỡ cậu ta lên đi! Một sắp chết thì tôi sẽ nhặt xác cho em!" Lôi Kinh nhìn bộ dáng nhân đạo của cô liền cảm thấy tức giận, cậu ta không có cô sẽ chết được sao?

"Anh không cần làm như vậy! Tôi sợ anh nhặt xác tôi xong rồi lại vứt vào thùng rác tái chế, đến lúc đó lại bị nhà máy sản xuất thịt heo lượm đem đi làm thành thực phẩm, đưa vào miệng anh! Làm thế nào đây?" Tô Lạp đi xẹt qua người anh, giọng điệu tán gẫu không thêm để ý chút nào, cô ý nén giọng xuống: "Hay là. . . Hay là anh đang ghen tỵ, anh ta so với anh đẹp trai hơn?"

"Cuối cùng cô đang nói cái gì hả? Tôi so với cậu ta thế nào? Rõ là. . . . ."

Lôi Kinh liếc mắt nhìn Thân Triết Huân nằm trên đất. Ở trong ấn tượng của anh, hình như không một ai có thể che được vẻ đẹp trai của mình. Dưới bất kỳ thời điểm nào, luôn luôn có phụ nữ vây quanh anh. Trước nay chỉ có anh đi đánh giá người khác, hôm nay là lần đầu tiên bị một cô nhóc đánh giá mình.

"Nếu không phải ghen tỵ, làm gì không giúp một tay? Cứu một mạng người có thể tích đức đấy!" Tô Lạp bắt được chuôi, liền nói tiếp.

"Muốn tôi tích đức rất khó? Thà rằng làm việc ác còn sang khoái hơn!" Lôi Kinh cầm khẩu súng lục trong tay đùa bỡn, khoa tay múa chân. Một chốc lại nhắm vào gương, một lát lại nhắm vào cửa nhà vệ sinh, thi thoảng lại nheo mắt nhắm ngay trán Tô Lạp, nhìn bộ dáng cả kinh của cô mà không khỏi buồn cười.

"Cầm súng chính là lão đại! Lôi Kinh! Anh chính là người đàn ông nhảm chán nhất trên thế giới! Để cho anh giúp một tay! Tôi mười phần sai rồi! Cứ làm như tôi chưa từng nói gì với anh cả, mẹ kiếp! Đúng là tôi đang vọng tưởng viễn vông mà thôi! Về nhà uống thuốc nhất định tốt lên! Anh từ từ ở đây chơi súng đi! Chúng tôi đi trước!" Dứt lời muốn đỡ Thân Triết Huân từ trên đất lên. Cô thật sự không muốn nói chuyện với anh nữa, súng mà khai hỏa, hậu quả rất nghiêm trọng.

"Chúng tôi?" Lôi Kinh âm thầm nhai đi nhai lại hai từ thân mật này.

"Đứng lại!" Lôi Kinh giọng nói u ám, bước chân hùng hồn thành tiếng, đi về phía bóng lưng đang chững lại của Tô Lạp.

"Cậu chủ lớn nhà họ Lôi có việc gì thế? Đừng có tưởng ai cũng rảnh rỗi như anh!" Tô Lạp không thèm quay đầu lại, nghiêng răng giận dữ. Anh ta còn gọi cô làm gì, người này thật là lảm chuyện mà.

"Bất hấn cho tôi!" Lôi Kinh nắm lấy cánh tay Thân Triết Huân, nhẹ nhàng đẩy Tô Lạp sang một bên. Cô không biết anh đang hàm ý gì, buông tay Thân Triết Huân ra nhìn động tác của anh.

Chỉ thấy Lôi Kinh nhận lấy cơ thể Thân Triết Huân, khoe miệng cười cười, dùng sức đập cửa nhà vệ sinh một cái, tiếng động thật lớn thu hút mấy người phục vụ cách đó không xa.

Tiếp theo cảm tức nhìn người phục vụ đang đi tới, "Nhìn cái gì? Người này! Đưa đến phòng 308 đi!"

Dứt lời Lôi Kinh vung tay lên, người phục vụ bất thành linh bị tiếng hét của anh làm cho sợ hãi, lùi về phía sau mấy bước. Cơ thể Thân Triết Huân trong mơ hồ mất đi điểm tựa, không khách khí bị đẩy ngã xuống đất.

Tô Lạp nhìn Thân Triết Huân vốn đang bị thương trên đầu, bây giờ còn bị đẩy ngã xuống đất, kêu "bốp" một tiếng. Cô hoảng sợ che miệng lại, gương mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn Lôi Kinh: "Anh ....Anh xấu tính vậy sao? Anh ta làm gì anh? Đáng để cho nạt trả thù vậy hả?"

"Chẳng làm gì cả! Chỉ là nhìn cậu ta không vừa mắt mà thôi!" Dứt lời liếc mắt nhìn Thân Triết Huân một cái, ánh mắt rét lạnh cảm hận. Sau đó liền xoay người lại, kéo Tô Lạp đi về một khúc quanh ngoài đại sảnh.

"Anh đừng dắt tôi! Buông ra." Tô Lạp dùng sức kéo cánh tay của mình ra khỏi tay anh. Hiện tại nơi bọn họ đang đứng chỉ cách cái bàn kia không xa, nếu như bị Khương Mỹ Na nhìn thấy, với lòng dạ độc địa của cô ta, không phải là cô sẽ hại đến chị em của mình hay sao?

"Buông em ra sao?" Lôi Kinh hung ác vung tay lên, Tô Lạp bị đẩy mạnh vào trong góc. Ngay sau đó, anh liền lấn người đè lên, cơ thể cường tráng vừa vịn che khuất cả người cô, phía sau là vách tường, trước mắt chỉ có duy nhất một cánh cửa gỗ mà thôi.

"Anh muốn làm gì đây? Có chuyện gì mau nói đi! Được không? Nhiều người chờ như vậy!" Tô Lạp khinh thường, khoanh tay đứng ở trong góc tường. Nhìn bốn phía chung quanh, cô chẳng sợ gì cả. Dù thế nào đi nữa thì người đàn ông này là cầm thú ngông cuồng, cũng không dám ở đây làm gì bậy chứ? Anh ta không biết xấu hổ thì bà mẹ thể lực kia cũng phải đỏ mặt thay.

"Nói cho tôi biết! Trần Thần là ai?" Anh muốn biết một chút về chuyện quá khứ của cô.

Cô không ngờ anh sẽ hỏi về Trần Thần, không muốn đề cập đến chuyện đã qua, cũng không thèm nghĩ lại, âm thanh nhàn nhạt: "Có liên quan gì đến anh sao? Trần Thần là ai, anh không cần biết, bởi vì bản thân tôi cũng không biết hẳn là ai, đã sớm quên rồi!" Dứt lời, Tô Lạp xoay người đi, nhìn vào vách tường.

Lôi Kinh nghiêng người, trong lòng ám ức, cô đang qua loa cho xong chuyện sao?

"Em quên? Em quên mà sắc mặt khó coi vậy sao? Đau lòng muốn cho ai nhìn? Hẳn ta làm em tổn thương phải không? Em có thể nói cho tôi biết hẳn ta là ai! Tôi thay em trả thù dễ như trở bàn tay! Nói đi!" Lôi Kinh đứng trước mặt cô, nhìn sắc mặt u sầu âm đạm kia, trong lòng không khỏi tức giận cô mọc lan tràn. Nét mặt này ai mà tin được là cô đã quên cơ chứ?

"Biến, xa ba mét...."

Tô Lạp dùng sức hất cánh tay của anh ra: "Chuyện của tôi khi nào thì đến phiên anh quản, xin hãy chú ý thân phận của mình! Tôi..với anh, một chút quan hệ cũng không có. Hay là anh nghĩ tôi giống như mấy cô gái ở đây, chơi đùa đã đời rồi đường ai nấy đi, khi gặp mặt lại thì làm bộ như không biết? Tôi OK đó! Thật sự là rất đáng ghét, rất phiền phức!"

"Không biết điều!"

Lôi Kinh mở hai cánh tay đang chốt chặt của Tô Lạp ra, chống lại đôi mắt to tròn sột rượt của cô: "Trần Thần là ai em không cần nói tôi đại khái cũng rõ rồi. Tôi sẽ không quản chuyện trước kia của em, nhưng mà từ đây về sau, em tốt nhất nên chú ý hành động của mình. Ví dụ như cái tên nguyền ngáp mới vừa rồi, nếu để cho tôi phát hiện em thân mật với người khác như vậy, thấy người nào tôi liền trừ khử người đó."

"Rút lại lời anh vừa nói! Đầu anh có vấn đề hả? Hình như tôi với anh một chút quan hệ cũng không có? Lời này giữ lại để dạy dỗ bạn gái anh đi, đúng rồi, có lẽ phải làm giấy chứng nhận bản quyền, đóng tên anh lên đó. Nếu không thì những người phụ nữ khác bị anh cố chấp quản lý kiểu này, sẽ nghĩ anh bị bệnh thần kinh đó!" Tô Lạp xem thường Lôi Kinh, nhìn thấy anh nổi đóa, tâm tình của cô tựa như được thoát ra khỏi đám sương mù, rất là thoải mái!

"A! Cô nhóc này đúng là quay ngoắt một trăm tám mươi độ mà! Mới vừa rồi không phải vẫn còn vì ai mà đau lòng sao? Trong tích tắc miệng lưỡi liền bén nhọn trở lại hừm? Giấy chứng nhận bản quyền. ....phụ nữ? Để cho tôi suy nghĩ một chút đã!" Nét mặt Lôi Kinh làm ra vẻ suy nghĩ sâu xa. Đột nhiên khoe miệng giương lên một nụ cười bí ẩn, đến gần Tô Lạp, nói: "Ngày mai tôi đến nhà gặp mẹ em thế nào? Như vậy...."

Tô Lạp nhìn anh gần kề như vậy, làn môi cơ hồ là muốn chạm lên má cô, đôi tay làm ra bộ dạng chém giết che trước mặt: "Lôi Kinh! Anh lập tức chấm dứt mấy trò đùa nhảm chán vô vị này đi, hiểu không? Trái tim yếu đuối của tôi không chịu nổi đâu! Không ngừng sợ hãi vì bị anh hù dọa!"

"Vậy sao! Vậy em phải chuẩn bị sẵn tâm lý đi! Tôi chưa từng biết nói đùa, chỉ có việc tôi không muốn làm, không có việc gì là tôi không làm được!" Nói xong, rót cuộc lần mới của anh cũng chạm lên má cô.

"Tốt! Anh đi đi! Mẹ anh nhìn thấy nhà của tôi ở Tứ Hợp Viện sẽ bị tức chết đấy! Tôi chính là vui mừng còn không kịp, đến lúc đó bà ấy bất tỉnh nhân sự mà chết, tôi cũng không cho bà ta ăn "cứu tâm hoàn" hồi phục nhanh chóng đâu, tính tôi trời sinh keo kiệt lắm! Như vậy anh vẫn còn muốn đi sao?" Tô Lạp nói xong cười to, vuốt vuốt hai tay, rõ ràng cô biết mình đang chiếm ưu thế rồi.

Lôi Kinh bắt đầu đi lắc đầu, miệng lưỡi của cô nhóc này có lẽ đã luyện đến trình độ đủ để cấp giấy chứng nhận rồi!

"Anh không sao chứ! Không có việc gì tôi trở lại hội họp đây! Để nhiều người chờ như vậy không được, tôi không theo anh nổi, bái bai!" Dứt lời, Tô Lạp lùi về phía sau mấy bước, thấy anh chỉ nhìn mình nhưng không đuổi theo, liền xoay người bỏ chạy.

Lôi Kinh nhìn bóng lưng trốn chạy vội vã của cô, khẽ lắc đầu một cái, đưa ngón tay lên xoa xoa mi tâm, sau đó cũng quay trở lại bàn rượu.

"Mọi người đâu? Đi vào trong hết rồi hả?" Lạp Lạp nhìn chung quanh bàn rượu chỉ còn sót lại mỗi Khương Mỹ Na, gương mặt không chút biểu cảm, hỏi.

Khương Mỹ Na sắc mặt không tốt nhìn Tô Lạp, từ trên xuống dưới đánh giá một chút, giọng nói tràn đầy khinh thường cùng châm chọc: "Cô cũng không biết tự soi gương xem bộ dáng của mình thế nào, đúng là bản lĩnh quyền rũ đàn ông cũng không nhỏ? Tĩnh lại đi! Đến cuối cùng còn không phải là bị người khác cướp mất à? Rốt cuộc thì người yêu cũng không có, còn mất cả tương lai tốt đẹp! Như vậy thú vị lắm à?"

"Nói lại lần nữa xem!" Tô Lạp "cạch" một tiếng rõ to, để ly rượu xuống, cắn răng nhìn con người ghê tởm trước mặt.

"Tôi nói vậy đó thì sao? Nhìn thấy tôi mang theo người đàn ông nhiều tiền này, hơn nữa tuổi trẻ tài cao, cô cũng muốn thò chân vào có phải hay không? Mới vừa đi nơi nào? Các người tự biết! Thu hồi mấy cái thủ đoạn cảm dỗ của cô đi, chớ vọng tưởng có thể leo lên giường của anh ấy." Khương Mỹ Na vênh vao tự đắc, trừng mắt nhìn Tô Lạp, cắn răng nghiêng lợi nói ra từng chữ.

"Thật là vật hợp theo loài!" Tô Lạp cắn môi quay đầu, nhìn chằm chằm bộ mặt muốn ăn đám kia của Khương Mỹ Na, vung quả đấm trong tay lên, nói: "Khương Mỹ Na! Hiện tại tôi có một loại kích động muốn đánh cô đó, biết không? Nhưng mà tôi lại không thể, bởi vì gương mặt của cô đã qua chỉnh sửa mấy lần, tôi đoán không ra. Nếu như tôi đánh gãy sống mũi, lệch mắt, thì phải mang tội lớn rồi. Lãng phí mất số tiền cô bỏ ra dùng để quyền rũ, moi tiền của mấy ông già thì không được rồi!" Dứt lời, ánh mắt ngoan độc, hung ác giờ nắm đấm đến trước mặt cô ta.

Gương mặt của Khương Mỹ Na đỏ bừng lên một mảng, nhìn Lôi Kinh đứng sau lưng Tô Lạp mà xót xa ân hận. Tại sao lúc này mình lại mất kiên nhẫn như vậy, đi gây gỗ với cô ta? Bây giờ lại khiến cho cô ta nhắc đến những chuyện không muốn người khác biết được, phải kết thúc làm sao đây?

"Cô ấy nói những thứ này đều là thật sao?" Lôi Kinh đứng ở sau lưng Tô Lạp, mở miệng. Anh có thể nhìn ra Khương Mỹ Na này không phải là người tốt. Hôm nay tìm đến cô ta cũng chỉ vì muốn mượn lý do chính đáng để đến đây. Hiện tại hình như không có tâm trạng để đùa giỡn với bọn họ nữa rồi, vừa đúng lúc có thể mượn cơ hội này mà bỏ rơi cô ta.

~Hết chương 73~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Phụ nữ đánh nhau mà cũng bạo lực như vậy

Đĩ nhiên không phải thật! Tôi không thiếu tiền, anh Kinh có thể nhìn ra đấy!" Khương Mỹ Na sột ruột khua tay giải thích, vẫn không quên uốn éo cái eo thon.

Tô Lạp khinh thường, "phốc" một tiếng, vừa uống xong một ngụm rượu lớn suýt chút nữa phun ra. Cô gái này nói láo thật sự là không cần thờ gấp một cái! Không thiếu tiền? Cha mẹ cô ta bảo thủ như vậy, dễ dàng cho cô ta lấy tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ chơi sao?

"Tô Lạp! Một mình cô đi khắp nơi dụ dỗ đàn ông là được rồi! Không nên đem mấy cái tội danh này đổ lên đầu tôi có được không? Lần nào thấy có cơ hội mở rộng tiền đồ, cô liền trở nên vồn vã. Đoán chừng giường của viện trưởng ở học viện cô cũng keo lên không ít lần đâu! Rõ là....." Khương Mỹ Na làm bộ nghiêng răng nói ra, cô hết sức bề thẳng thành công, cố gắng cứu vãn tình thế, xoay chuyển tâm tư của người đàn ông này.

Tô Lạp cau mày nghe mấy lời chối tai này, nổi giận! Giọng điệu này, bộ dáng của con nhỏ đáng ghét này, nói như là thật! Cô có loại kích động muốn bóp chết cô ta, hung hăng đâm cho một cái. Muốn tát cho cô ta sưng mặt, tét miệng, sùi bọt mép.

"Câm cái miệng thôi của cô lại!" Một ly lớn chứa chất lỏng màu đen hướng thẳng về phía Khương Mỹ Na. Cô thật sự không thể chịu đựng được nữa, nhìn nét mặt cô ta mà cảm thấy ghê tởm kinh khủng, mẹ nó chứ! Dùng loại rượu đắt tiền này để hất cô ta quả là lãng phí, cũng không biết tối nay sẽ do ai thanh toán? Đừng tìm đến cô đòi nợ nha.

"Ách, cô nhóc này." Lôi Kinh ở phía sau của cô khẽ nghiêng nửa một tiếng. Vốn dĩ anh ôm tâm tình đến xem náo nhiệt, thế nào lại bị hất rượu vào người? Hay là cô nhóc này cố ý!

Tô Lạp cầm ly rượu lớn, sừng sốt, cô hất Khương Mỹ Na, cô ta còn chưa lên tiếng, anh ở phía sau hét lên làm gì?

Do dự quay đầu nhìn lại, những tưởng là chẳng có việc gì, Tô Lạp nhất thời che miệng lui về phía sau mấy bước. Bây giờ ở đây có bom nổ cũng không cứu được!"Thật. . . Thật sự không phải cố ý, đúng. . . Thật xin lỗi!" Cô không biết có phải do Mao chủ tịch ban cho năng lực hay không, nếu không khẳng định là áy náy một vạn lần.

Trên chiếc áo sơ mi màu phấn của Lôi Kinh tràn đầy chất lỏng màu đen, hiện rõ mồn một. Đưa tay kéo kéo áo, không thể nhìn được nữa tròng mắt nhìn Tô Lạp, "Em cố ý làm như thế đúng không! Hất chính xác cực kỳ!" Lôi Kinh tròng mắt lạnh lẽo tròng mắt nhìn cô, thật không biết đáng về áy náy này của cô ấy là thật hay là giả vờ?

Tô Lạp kinh ngạc nhìn về phía cái ly, không thể nào! Hình dáng của nó cong thế này cơ mà? Rượu cũng còn dư chừng một nửa, hay là thời điểm cô thu tay lại vô tình hất thẳng ra đằng sau? Chết rồi, đầu sỏ là mình rồi!

"Tô Lạp! Cô điếc không sợ súng phải không? Tại sao cứ đi khắp nơi chống đối tôi?" Tóc Khương Mỹ Na vẫn còn đang nhỏ nước, nói xong liền xông vào túm lấy tóc của Tô Lạp, dùng sức cầu xé. Hình tượng dịu dàng thủy mị hoàn toàn biến mất, trút hết tất cả tức giận trong lòng lên trên người Tô Lạp. Hôm nay cô cố ý ăn mặc chỉnh chu như vậy, hiện giờ bị hất rượu chẳng biết ra cái dạng gì rồi?

"Đồ điên, buông cô ấy ra!" Lôi Kinh tiến lên bảo vệ cơ thể Tô Lạp, cánh tay hung ác vung lên, đẩy Khương Mỹ Na vừa chửi rủa vừa không ngừng nắm lấy Tô Lạp sang một bên. Không thèm quan tâm hất Khương Mỹ Na ngã xuống đất, quay đầu lại nhìn về phía Tô Lạp, trong lời nói mang theo sự lo âu: "Có bị thương ở đâu hay không?"

"Kinh, anh cứ nhiên che chở cho cô ta? Cô ta có gì tốt! Đừng quên hôm nay anh là bạn trai của em!" Khương Mỹ Na đứng lên, giọng nũng nịu đậm chân, vẫn cố gắng duy trì hình tượng như vậy một chút.

Lôi Kinh khinh thường xoay người, đưa tay vuốt vuốt mái tóc rối tung của Tô Lạp, đôi chân mày anh tuấn nhíu lại thật chặt.

"Anh tránh ra!" giọng nói của Tô Lạp có vẻ rất bình tĩnh.

"Không tránh! Em muốn làm gì đây?" Lôi Kinh ngăn trước người cô, sợ cô phải chịu thiệt thòi. Khương Mỹ Na không phải là đàn ông, nếu như là đàn ông, anh ngược lại rất sẵn lòng đâm cho mấy phát, nhưng anh không đánh phụ nữ. (QA: chỉ ném từ trên xe xuống thôi, em là em còn thù vụ này đó! =))

"Đàn ông hèn hạ năm nào cũng gặp, năm nay lại để cho tôi gặp phải một người hèn như vậy đó! Cút ngay! Anh giả vờ che chở có phải hay không?" Tô Lạp nổi giận dùng hết sức, toan đẩy Lôi Kinh ra. Giờ phút này cô chính là một con lừa lì lợm, ai cũng cản không được. Đôi tay cuộn thành nắm đấm đi về phía quầy rượu cách đó không xa. Chẳng buồn để ý đến ánh mắt kinh ngạc của người pha rượu, túm lấy một cái ghế bằng sắt tiến về phía Khương Mỹ Na.

Cô chưa từng mắng chửi người khác, trừ khi người ta chọc đến cô trước, đã qua nhiều năm như vậy, cái quy tắc này liền sống lại, chưa bao giờ thay đổi. Hiện tại cứ nhiên có người dám nắm lấy tóc cô mà đánh? Mẹ nó! Ngay lúc này, cô muốn hiền như rùa cũng không được, tuyệt đối không thể nhịn, vèn vồ bọc lên, xông về phía địch!

"Khương Mỹ Na! Là cô chọc tôi trước!"

"Rắc rắc! Ầmmmmmm!"

Chỉ nghe thấy tiếng cái bàn bị vỡ kéo theo đủ loại âm thanh hỗn tạp khác, lần át tiếng nhạc xập xình nơi đây. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, Khương Mỹ Na ngã xuống đất. Tô Lạp lơ đãng vỗ tay một cái, chết rồi sao?

Lôi Kinh vốn dĩ đang tựa vào lan can sàn nhảy, hành động làm người khác hoảng sợ này của Tô Lạp khiến anh đứng bật dậy, đến mức như vậy sao? Không phải phụ nữ đánh nhau chỉ như gãi ngứa à? Cô còn dùng đến cả ghế để đánh, phụ nữ đánh nhau mà cũng bạo lực vậy à?

Nhìn Khương Mỹ Na nằm trên mặt đất, máu tươi len theo mấy sợi tóc trước trán chảy xuống, Lôi Kinh không khỏi toát mồ hôi đầm đề.

"Tô Lạp, cô dám làm vậy với tôi?" Khương Mỹ Na quệt tay lên trán, thấy máu loang đầy ra tay, rên lên một tiếng. Không biết có phải vì hoảng sợ quá

mức hay không mà lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lúc này mấy người trong sân nhảy bị âm thanh chấn động kia thu hút, toàn bộ kéo đến xem tựa như nước lũ tràn lan. Duẩn Miên nhìn thấy tình cảnh này, không khỏi nhìn qua Lôi Kinh một chút. Thấy vẻ mặt của anh cũng không có gì to tát, mới lấy lại được chút bình tĩnh đi về phía Tô Lạp, siết chặt lấy cánh tay cô. Tay của Tô Lạp không sao cả, duy chỉ có Duẩn Miên là đang run lên cầm cập.

"Tô Lạp, làm thế nào?" Duẩn Miên bộ dạng khẩn trương tựa như là chính cô vừa mới ra tay giết người! Người cũng như tên. Lúc này thật bị thôi miên rồi.

"Yên tâm, không chết được, đoán chừng mặt mày không đến nỗi quá hộc hác. Nếu như tớ có cơ hội làm lại lần nữa, tớ sẽ nhắm từ trên mặt cô ta đập xuống." Tô Lạp khoai chí nhìn Khương Mỹ Na nằm trên đất, thích làm gì thì làm hả, cô không dễ ăn hiếp đâu.

"Tô Lạp! Không cần cô lớn tiếng phách lối như vậy, chuẩn bị vào tù đi!" Doãn Đồng ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn Tô Lạp, đỡ Khương Mỹ Na lên ghé sofa. Sau đó lấy điện thoại ra gọi xe cấp cứu trước, tiếp theo liền quát ánh mắt tàn nhẫn lên người Tô Lạp, gọi điện báo cảnh sát.

Tô Lạp nhìn bộ dạng kia của Doãn Đồng hếch mũi lên cười một tiếng, đánh cũng đã đánh rồi, cô còn sợ gì nữa? Hậu quả đã sớm vang vọng trong đầu trên 180 lần rồi. Đi tù không tồi, được ăn không ở không suốt mười ngày, sau đó còn có thể đi xe cảnh sát về nhà miễn phí.

Ánh mắt hai người tương giao một hồi lâu, không chút mảy may nhìn đi nơi khác. Chẳng bao lâu sau, cảnh sát, bác sỹ, y tá rồi rít chạy vào lều ba, nơi đã sớm trở thành một bãi chiến trường.

Tô Lạp bị cảnh sát mang đi, Khương Mỹ Na được đưa lên băng ca, Duẩn Miên thấy vậy nhanh chóng nắm lấy tay Lôi Kinh: "Kinh! Anh giúp Tô Lạp một chút đi! Bởi vì Tô Lạp không thể nhìn được nữa, nếu không cậu ấy sẽ không đánh Khương Mỹ Na xấu tính đó đâu."

"Giúp cô ấy? Muốn anh giúp vô điều kiện sao?" Khóe miệng Lôi Kinh kéo ra nụ cười đầy tính toán, nhìn về phía bóng lưng vẫn hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi giữa hai viên cảnh sát của Tô Lạp.

~Hết chương 74~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đồn cảnh sát: Tô Lạp vs anh cảnh sát đẹp trai

Duẩn Miên lúc đầu nổi đóa, ở trong ấn tượng của cô, hình như Lôi Kinh không phải là người ham món lời nhỏ từ người khác chứ? Lúc giúp người mà có ai chủ động trả lễ, chẳng phải anh sẽ không thêm quan tâm sao?

"Thôi, ai dám nhờ đến anh chứ? Em gọi anh trai em đến." Nói xong, Duẩn Miên liền lấy điện thoại ra bấm. Vừa muốn mở miệng nói chuyện.

"Cúp!" Lôi Kinh đoạt lấy điện thoại, hướng về phía Duẩn Trạch ở đầu dây bên kia hét lên một tiếng. Sau đó gấp điện thoại lại đưa cho Duẩn Miên, bộ dáng nghiêm túc tựa như đang dặn dò trẻ nhỏ: "Đừng đi theo, yên tâm về nhà. Tô Lạp cứ giao cho anh, đến lúc cần thiết anh sẽ giúp."

Dứt lời, cốc vào trán Duẩn Miên một cái, tay cắm vào túi quần, sải bước đi ra phía cửa chính ở lầu ba.

Cục cảnh sát – bên trong phòng thẩm vấn.

Tô Lạp tỉ mỉ ngắm nhìn hai anh cảnh sát đẹp trai đang ngồi trước mặt. Mày râu mũi cao, khô ngo tuấn tú không chút khuyết điểm. Đáng đáp oai vệ, trắng trẻo tựa như mấy người đàn ông thời cổ đại, đúng là có một không hai! Lại còn làm một công việc nghiêm túc như vậy nữa, ấn tượng đầu tiên, Tô Lạp ở trong lòng liền cho 100 điểm.

Trong đầu tính toán một phen, nếu như bọn họ đi ra ngoài, không phải là sẽ khiến cho chị em phụ nữ nổi điên sao? Mấy anh cảnh sát trắng trẻo này sẽ bị ăn sạch, đến xương cũng không thừa! Thoáng chốc dân số trong nhà giam nữ sẽ tăng lên gấp bội, cô có thể sẽ bị nhốt chung với họ? Toàn bộ đều là phạm vào tội danh cưỡng gian cảnh sát đẹp trai! Ha ha ha! ! !

Sầm Hạo ngồi phía đối diện kinh ngạc nhìn Tô Lạp, cô gái này hình như để hồn bay đi đâu mất. Ngồi như vậy cả nửa giờ rồi, anh không biết phải bắt đầu từ đâu để thẩm vấn cô gái đặc biệt này. Hiện giờ anh muốn hỏi cung, mà tâm tình của cô ấy hình như không có ở đây, nghĩ tới bên ngoài còn có người đang nóng lòng chờ đợi, Sầm Hạo liền mở miệng.

"Tô Lạp đúng không? Nói một chút, tại sao lại muốn đập đầu của đối phương? Cô không biết nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ dẫn đến chết người sao? Là một cô gái xinh đẹp như vậy mà đi đánh nhau hình như có chút thiếu văn hóa rồi!" Nửa câu đầu hoàn toàn mang theo sự nghiêm túc trong khi làm việc, tại sao đến nửa câu sau, chui vào trong tai Tô Lạp lại mang giọng điệu ngả ngón như vậy? Đây là ý gì? Với ngần ấy năm kinh nghiệm của cô, đây là giọng điệu khi tán gái.

"Xin hỏi anh cảnh sát, chuyện này có liên quan đến việc hỏi cung sao? Đập thì tôi cũng đập rồi, anh nói thế hình như hơi muộn một chút, không phải anh mới nhậm chức chứ?" Tô Lạp kinh ngạc! Còn quá trẻ mà đã mang chức vị cao như vậy, nhìn vai áo anh ta gắn dấu hiệu sáng loáng, đầu cô cảm thấy có chút không đúng thế nào, chắc là ba chữ "đi cửa sau" in ở phía trên.

Sầm Hạo nhìn dáng vẻ Tô Lạp vỗ vỗ tay lên bàn mà sững sờ, anh thật sự không ngờ tới mình lại gặp phải một nhiệm vụ phiền toái như vậy? Bây giờ ngược lại là anh bị hỏi cung rồi hả?

"Tôi không phải mới nhậm chức, cô yên tâm, tôi sẽ rất nghiêm túc, rất chuyên nghiệp xử lý vụ án này." Dứt lời Sầm Hạo đi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Tô Lạp nhìn anh ta đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy khó thở, cái gì gọi là rất nghiêm túc, chuyên nghiệp xử lý, xong rồi! Ma quỷ kích động lên đại não khiến cô nói ra mấy lời chết tiệt, lần này tốt rồi, đắc tội với cảnh sát, không phải là sẽ dùng đến mười hình phạt tàn khốc nhất đối phó với cô chứ?

Bên trong phòng làm việc của cảnh sát, Lôi Kinh khẽ nắm lấy điều thuốc lá trong tay, nét mặt chứa đựng nụ cười đầy toan tính. Ngồi trên ghế da trong văn phòng cảnh sát, hai chân gác lên trên bàn làm việc, đáng vẻ nhân nhả không tầm thường. Cảnh tay khác đang cầm một chiếc điều khiển từ xa, cười to nhìn hình ảnh bên trong màn hình. Cô nhóc Tô Lạp này quả là cực phẩm, lời nào nói ra cũng là châu ngọc.

"Àmmmmmm" cửa bị đá văng.

Sầm Hạo tiến vào, cầm xấp tài liệu trên tay ném "bộp" lên bàn làm việc. Ngay sau đó túm lấy một cái ghế tựa, ngồi chéo góc nhìn Lôi Kinh, muốn mở miệng nhưng lại chẳng biết nói gì cả.

"Thế nào? Cảnh sát trưởng Sầm mới vừa bị cô ấy nói một câu liền trở lại rồi! Lần thất bại thảm hại lớn nhất trong lịch sử từ trước đến nay! Nói ra ai tin đây?" Lôi Kinh nhìn dáng vẻ vô cùng ngượng ngùng của Sầm Hạo, háng giọng cười to.

Giờ phút này còn can rở cười to được, Sầm Hạo cảm thấy cực kỳ mất thể diện, không nhịn nổi, cầm một cây bút lên, ném về phía Lôi Kinh: "Có gì đáng cười, cậu xem xem bạn gái của cậu đang làm cái gì kia? Đây thật là làm cho người ta. . . . ."

Lôi Kinh quay đầu lại nhìn về phía màn hình, Tô Lạp đứng ở trước cửa sổ nhìn xuống mười mấy tầng lầu bên dưới. Sao đó liền đóng nó lại ngồi chồm hổm trên mặt đất, nói nhỏ: "Không thể nhảy cửa sổ, không bị ngã chết thì cũng bị mang tội vượt ngục."

Tô Lạp nhìn cái phòng thẩm vấn này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải nhỏ, rất nhảm chán. Ngồi trở lại trên băng ghế, nhìn trộm mình vừa ngồi bên trên có một chiếc camera màu đen. Trong đầu lóe lên một tia toan tính, Tô Lạp cười ha ha, đưa tay hướng về phía camera làm mặt quỷ. Sau đó liền chạy đi tìm một mảnh giấy trắng, bọc lấy chiếc camera. Lúc đi học, cô thích nhất là làm trò này.

"Này! Người đâu? Làm sao lại không nhìn thấy nữa hả?" Lôi Kinh ngồi bật dậy, chỉ vào màn hình tối sầm trước mắt kêu to.

"Hỏi tớ làm gì? Tự cậu không nhìn thấy sao? Mới vừa rồi cô ấy cầm một tờ giấy bọc camera lại rồi, mau đem cô ấy đi đi, quá phiền toái!" Sầm Hạo đứng dậy, hờ hững ngồi vào vị trí Lôi Kinh vừa nhường lại.

"Phiền toái sao? Biệt thự sân rộng Hanson Kim vào ở miễn phí! Ngoài ra còn tặng thêm số điện thoại của mấy con mèo nhỏ ngoan ngoãn! Đồng ý không?" Lôi Kinh nhắc chân ngồi lên bàn làm việc của anh ta, ngón tay lạch cạch gõ xuống mặt bàn, chờ đợi anh trả lời.

"Kinh này! Khẩu vị lúc nào cũng dừng lại ở một vạch xuất phát như vậy sao! Cô ấy và Lãnh Tâm, ngược lại có mấy phần giống nhau. Chỉ có điều, Lãnh Tâm không ăn nói như vậy, là một người phụ nữ cực kỳ lạnh lùng. Trái lại tính nết giống hệt, bất quá cậu ngàn vạn lần đừng bị làm tưởng. Cũng đừng nói với tớ là cậu đang làm mọi thứ vì cô gái này? Tớ thấy cô bé này khá là vô tâm, bị mất kẹt vào nỗi đau của riêng cậu mà thôi!" Sầm Hạo đến gần Lôi Kinh, sắc mặt ngày càng trở nên âm u.

"Không liên quan đến Lãnh Tâm! Cô ấy là cô ấy! Nếu như điều kiện của tớ đủ hấp dẫn rồi thì cậu bớt nhói nhảm đi. Đi vào trong làm xong việc cho tớ, mấy ngày nữa mọi người cùng nhau đi chơi. Toàn bộ chi phí tớ sẽ thanh toán, đi nơi nào cậu tự tính lấy." Lôi Kinh ném ra điều kiện hấp dẫn một lần nữa.

"Nhiều mèo nhỏ ngoan ngoãn hơn sao?" Sầm Hạo nháy một con mắt, phóng tia lửa điện hỏi.

"Tất nhiên!" Lôi Kinh khôi phục lại nét mặt vốn có, đặt tay lên bả vai của Sầm Hạo.

"OK! Bảo đảm sẽ hoàn thành theo ý cậu! Một đầu đầy hăng hái sôi nổi lao đến phòng thẩm vấn. Đúng rồi, nếu như cô gái kia nhắc ghế ngồi lên đập tớ thì làm thế nào? Tớ có thể đánh trả hay không?" Sầm Hạo đáng vẻ rất nghiêm túc, hỏi.

"Chẳng lẽ đôi tay kia của cậu chỉ vì một cô gái mà phải ra đòn hay sao? Có thể dùng bôi tro trét trấu lên mặt mũi đàn ông hay không?" Lôi Kinh kiểm chế, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của viên cảnh sát trước mặt, có loại kích động muốn đánh như từ!

~Hết chương 75~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Com tù không ngon! Bao nuôi không hợp lý!

"Dĩ nhiên không thể bôi tro trét trấu vào mặt đàn ông! Tớ đi đến phòng thẩm vấn! Cậu cứ ngồi chờ tin tức tốt đi!" Dứt lời bày ra vẻ mặt nghiêm túc của một viên cảnh sát, đi ra khỏi văn phòng.

Tô Lạp bực dọc đi qua đi lại bên trong phòng thẩm vấn, những người này đi làm gì rồi hả? Đi ăn khuya sao? Thật là một đám phần tử tham ô sa đọa! Hơn nữa đêm bỏ cô ở đây, không cho đi ra, cũng không sắp xếp chỗ ở, đây chính là những người mà Đảng Cộng Sản cất công nuôi dưỡng và dạy dỗ sao?

"Ừm!" Sầm Hạo đẩy cửa bước vào, che miệng hắng giọng một tiếng.

Tô Lạp quay đầu lại, hưng phấn chính là, rốt cuộc cũng người đến. Mất hứng chính là, vẫn là viên cảnh sát cột nhả này. Hiện tại trong lòng cô thì thời này cũng không phải là thời còn xã hội nô lệ cổ hủ nhu nhược rồi, mà chính là thời hiện đại nam nữ bình đẳng.

"Cảnh sát đại nhân, ngược lại nên làm như thế nào, anh nói đại một câu đi, không được sao? Có biết ở đây đang có người sắp gấp chết đi được hay không? Thức đêm kỳ thật là kẻ thù truyền kiếp của làn da và nội tiết tố ở phụ nữ. Tiền mỹ phẩm chưa chắc anh đã có khả năng thanh toán nổi đâu, xin mời nhanh nhanh lên một chút." Tô Lạp gõ lên mặt bàn, giương mắt nhìn Sầm Hạo.

"Hình như Tô Lạp tiểu thư nên chú ý đến lời nói của mình một chút. Ở đây là đồn cảnh sát, lúc nào thì đến phiên cô hô to gọi nhỏ! Ngồi xuống!" Sầm Hạo sừng mặt lên, ném tài liệu trên tay "vèo" một cái xuống bàn, nét mặt bén nhọn nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp bị anh quát lớn giật mình, nhìn cái khuôn mặt kia giống như bị vút ở trong tù đá chừng mười mấy ngày mới được lấy ra mà sững sờ. Ngoan ngoan, nhưng cũng vô cùng miễn cưỡng, ngồi xuống, len lén liếc qua gương mặt âm u của anh ta, không dám ngẩng đầu lên nữa. Cô hoàn toàn mất hết trung khí rồi.

"Nhìn cái gì vậy? Ngồi lại đằng hoàng!" Sầm Hạo mở cặp tài liệu, rút nắp bút ra, vừa làm vừa hỏi.

Tô Lạp đoan trang ngồi yên, nhưng trong lòng lại đang hoài nghi. Có phải người này vừa đi ăn khuya, bị xương cá kẹt ngay cổ họng làm giọng nói thành ra như vậy hay không, thế nào lại làm cái bộ mặt thối này?

"Chuyện này cô muốn giải quyết riêng hay là. . . . ."

"Báo cáo cảnh sát! Đương nhiên là có thể giải quyết riêng liền giải quyết riêng! Dù sao cũng không thể gây phiền toái đến anh như vậy! Huống chi ở đây là văn phòng chính phủ, văn phòng của nhà nước, không phải đồng chí nên có tư tưởng đúng đắn sao!" Tô Lạp kích động đứng lên, vừa nghe anh ta nói nửa câu này, tuyệt đối là có đường sống! Cùng lắm thì dúi cho anh ta một bao tiền lớn mà thôi. Mấy tên cảnh sát nhận tiền của chính phủ này thì có thể cầm thêm được bao nhiêu cơ chứ, nói như vậy với cô không phải có ý muốn phong bao lì xì hay sao?

Cô cho rằng! Từ nội tâm bên trong tuyệt đối cho rằng, cứ xem như mình dùng tiền mua một trận đánh Khương Mỹ Na đi. Còn bị cảnh sát chống quấy rối trật tự lôi về đồn, sớm biết như vậy cô nên đánh thêm mấy cái nữa.

"Cho cô nói chuyện sao! Ngồi yên! Lời của tôi vẫn chưa nói hết!" Sầm Hạo cầm bút trong tay, gõ từng cái lên mặt bàn gỗ.

"Còn chưa nói hết?" Tô Lạp cắn môi ngồi xuống, trong lòng âm thầm lo lắng, chẳng lẽ cô nghĩ lầm rồi?

"Chuyện này cô muốn một mình giải quyết riêng với đối phương? Hay là ở đây bị đối phương lấy tội danh cố ý hành hung người khác, hoặc là tội danh lớn hơn, kiện lên tòa án. Sau đó được ăn mấy năm com tù?" Sầm Hạo nói xong, hình như có chút thờ phào nhẹ nhõm, chờ cô trả lời.

"Ăn com tù? Anh nói chuyện này đến nỗi vậy sao? Cùng lắm coi như là phụ nữ chúng tôi đánh nhau ở một chỗ đi! Làm sao tạo thành cái loại tội danh nghiêm trọng như anh nói được?" Đầu óc Tô Lạp còn dừng lại ở chuyện phong bao lì xì. Hiện tại hoàn toàn cảm thấy anh ta đe dọa chính là muốn phong bao lì xì lớn hơn mà thôi.

"Xem ra cô gái này không hiểu rõ luật pháp phải không, cô biết không? Tội danh của cô nếu như bị kiện lên tòa án. Hơn nữa, với thế lực của gia đình đối phương, kiếp này của cô khó thoát! Tôi nghĩ cô cũng biết trong gia đình họ có những ai, thử so sánh với nhà mình một chút. Nếu như có thể nắm chắc phần thắng, như vậy, hiện tại tiểu thư có thể đi ra ngoài." Sầm Hạo thờ dãi ra một hơi, nói xong liền đứng dậy.

"Đợi đã nào...!" Tô Lạp biết anh nói những lời này có tính nghiêm trọng. Nếu như cô ăn com tù, không thể nghỉ ngơi, chính là gián tiếp muốn lấy đi mạng của mẹ mình sao.

"Còn có việc?" Sầm Hạo quay đầu lại, rốt cuộc cá mắc câu rồi.

Tinh thần Tô Lạp hoàn toàn bị tòa án cùng với ăn com tù kéo đi mất. Chẳng buồn chú ý đến Sầm Hạo căn bản cũng không phải muốn đi ra ngoài.

"Tôi muốn hỏi một chút, giải quyết riêng, cái đó là ý gì?" Tô Lạp tựa như đưa đám mở miệng. Cô hoàn toàn không ngờ, chút chuyện như thế này lại dẫn đến nhiều phiền toái ở đồn cảnh sát như vậy, giải quyết riêng? Nếu như cô có thể giải quyết riêng, nhất định là Khương Mỹ Na ở bên kia đã tỏ rõ thái độ.

"Cái này cảnh sát chúng tôi không có quyền hỏi tới, nhưng mà đối phương cho người đến. Cô có thể nói chuyện với anh ta một chút. Nếu như không

đồng ý, yên tâm, cơm tù chính phủ cò có thể xuất ra được, chỉ là ăn không ngon chút nào mà thôi." Dứt lời, Sầm Hạo đi ra.

Sầm Hạo vừa ra ngoài không lâu lắm, cửa liền mở ra lần nữa, Lôi Kinh ung dung đi vào. Bộ dáng lưu manh vô lại, ngồi đối diện ánh mắt kinh ngạc của Tô Lạp.

Tô Lạp hoàn toàn bị hoảng sợ, người bên kia đến tìm cô nói chuyện? Lấy thân phận của người bên phe Khương Mỹ Na đến tìm cô? Mẹ nó! Cũng biết anh không phải là loại người ham mê sắc đẹp gì sất, như mà cô và anh ta trải qua hai đêm tình cũng đem vứt ra sau gáy, không biết nên nói cái gì?

"Chuẩn bị giải quyết riêng?" Lôi Kinh bỏ hai tập tài liệu xuống, ném tới trước mặt Tô Lạp.

Tô Lạp rút tay lại một cái, sau lại đuổi người tới, cầm lên nhìn, "Một bên là đơn khởi tố! Một bên là món nợ hiệp nghị! Để cho tôi chọn sao?"

"Đừng! Lựa chọn một! Hậu quả bị khởi tố ắt hẳn tôi không nói, em cũng biết! Nhưng mà cũng may, còn có món nợ hiệp nghị này. Tôi bỏ tiền ra giúp em giải quyết nhà họ Khương, cho em thoát khỏi một năm tù giam! Như thế nào? Suy tính một chút!" Lôi Kinh cầm phản hợp đồng giảng hòa đưa đến trước mặt Tô Lạp, tối nay anh tất yếu phải giải quyết chuyện này.

"Sẽ có chuyện tốt như vậy chờ tôi? Chắc hẳn yêu cầu của anh so với một năm tù giam này chỉ có hơn chứ không kém!" Tô Lạp khinh thường đẩy phản hợp đồng ra, cô mới không thèm đụng đến đâu.

"Không nhìn làm sao có thể biết? Có lẽ em sẽ cảm thấy rất dễ dàng làm được!" Lôi Kinh không hề lùi bước, đưa đến trước mặt Tô Lạp lần nữa.

Tô Lạp đề phòng nhìn chừng gương mặt tràn đầy nụ cười hàm ý của Lôi Kinh, cô bị hoa mắt sao? Thế nào lại cảm thấy nham hiểm như vậy! Quý dị! Đường như đang có âm mưu to lớn gì đó!

Món nợ hiệp nghị

Bên A: Lôi Kinh.

Bên B: Tô Lạp

Bên B bởi vì sự cố đánh lộn đánh lạo, bồi thường cho đối phương tổng cộng là "183 vạn 7000 ngàn chẵn" nhân dân tệ. Tất cả chi phí hoàn toàn do bên A trả thay, thêm vào đó, bên B điều kiện có hạn, không cách nào trả lại khoản tiền kén xù cho bên A. Nội trong ngày hôm nay bắt đầu nhận nhiệm vụ để cho bên A sai khiến trong thời hạn một năm.

Điều kiện kèm theo 1: Bên B trong lúc này cần phải chuyển nhà, vào ở nơi mà bên A cung cấp.

Điều kiện kèm theo 2: Bên B không có quyền thắc mắc bất kỳ chuyện lớn nhỏ gì đang xảy ra trong lúc này. Khi nào bên A cần, bên B "hiện" thân là đủ.

.....

"Bốp!" Nhìn Tô Lạp lúc này, hoàn toàn là muốn giết người rồi.

"Lôi Kinh! Anh muốn chơi trò gì với tôi vậy? Anh chính là một kẻ ti tiện bỉ ổi! Hai điều kiện phụ này làm tôi không thể nào nhin nổi nữa! Vào ở phòng ốc anh cung cấp, khi nào anh cần, tôi liền phải chủ động "Hiện thân," anh cho rằng đây là bao nuôi sao?" Tô Lạp ném bản hợp đồng ra, hừ một tiếng quay đầu đi, điều kiện này quá không hợp lý rồi.

~Hết chương 76~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Không học thức, thật là đáng sợ!

" Bao nuôi? Em nhìn ở đâu ra đây là bao nuôi? Hai điều kiện này hình như chẳng có gì khó. Cung cấp phòng ở cho em để thuận tiện hơn mà thôi, còn việc chủ động hiện thân. Cái đó em phải làm được, bằng không tôi lãng phí số tiền lớn như vậy ở trên người em hay sao?" Lôi Kinh quay mặt sang nhìn đôi gò má của Tô Lạp. Từ khi bắt đầu anh không nên chủ động tìm đến cô như vậy, sớm biết cô sẽ phản ứng thế này, anh nên để cho Sầm Hạo bức cô khóc lên thật to. Sau đó đến cầu xin anh, lúc này đề xuất ra những điều kiện trên mới đúng.

Tô Lạp đột nhiên hiểu ra được, Lôi Kinh, anh ta đủ thâm độc đấy! Chuyện này chỉ mới xảy ra khoảng một tiếng trước mà thôi, người cũng đã đến, mà hợp đồng cũng được chuẩn bị sẵn sàng, như thế không hề hấn gì! Người ta có xe, hơn nữa còn là xe thể thao cao cấp, phóng như bay cũng xem là chuyện bình thường. Thế mà lại đi soạn ra một cái hợp đồng nội dung tốt như thế này, thật không khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Trong đầu cô chỉ có thể nghĩ ra được hai khả năng, một là anh ngày ngày nằm mộng cũng muốn ngấm ngấm hại chết cô, quăng cô xuống cống. Hai là từ

thời điểm cô nện cái ghế kia xuống, anh đã bắt đầu âm thầm bày mưu tính kế chuyện này rồi, chả trách chẳng nhìn thấy anh nói gì, quả thật không phải là người mà!

"Lôi Kinh! Tôi cảm thấy hai điều kiện này cần phải nhập lại làm một. Bảo bên B vào phòng ở bên A đã cung cấp, sau khi bên B tắm rửa sạch sẽ phải chủ động "Hiện thân." Tốt nhất là bôi mặt lên người, sau đó bày ra một tư thế cực kỳ kêu gọi để bên A có thể dễ dàng làm việc xấu xa, có đúng hay không?" Tô Lạp mở hai tay ra, xoa tay múa chân, vận động hết tất cả các tế bào trong cơ thể. Hiện tại đều cho rằng Lôi Kinh không có dụng ý tốt.

Lôi Kinh cười to đứng dậy, đi tới phía đối diện trước người của Tô Lạp, duỗi ngón tay ra, đem cô đang đứng đẩy ngã xuống ghế. Sau đó khẽ nhích người một cái, ngồi lên trên bàn thăm vắn ngay trước mặt cô, nâng một chân lên đạp cẳng chân Tô Lạp xuống, "Nhóc con, em nhìn ở đâu ra là tôi bảo em chủ động "hiển thân?"

Tô Lạp bị đạp sững sờ, người đàn ông này thật là phách lối. Hình như bất luận là chuyện gì đều thích dùng nửa thân dưới để nói với cô. Chẳng lẽ không sợ cô cầm cái ghế lên đạp vào đầu anh, muốn đổ máu à? Bất quá nếu cô muốn làm như vậy thật, chỉ sợ người bị đánh không chết mà người chết thảm lại là mình.

"Lôi Kinh! Tay anh có vẻ rất dài, hiện tại xin mời dùng lấy móng vuốt của anh cầm hộp đồng lên. Nhìn kĩ lại điều kiện bị ỏi của anh đi, được chứ?" Tô Lạp hất hộp đồng ra, khiêu khích nhìn anh.

Lôi Kinh cười khế, cũng không nhiều lời, cầm hộp đồng lên, cẩn thận nhìn một chút. Không lâu sau nhếch khóe môi lên, đến gần cơ thể Tô Lạp, ánh mắt chăm chọc mang theo ý vị khó hiểu.

"Tránh ra chút! Có chuyện gì ở đó nói là được. Đây là đồn cảnh sát, phòng thăm vấn có camera theo dõi. Tốt nhất anh nên chú ý hành động của mình, nếu không bị gán cho tội danh treu ghẹo dân lành thì không xong đâu!" Tô Lạp vừa nói vừa bĩu môi, đưa tay đẩy gương mặt đang tiến đến gần mình ra.

Lôi Kinh chẳng những không lùi bước, ngược lại còn đến gần hơn, dán môi mình lên bên tai Tô Lạp, nheo mắt, khẽ nói: "Nhóc con! Không học thức! Tôi cảm thấy thật là đáng sợ!"

Tô Lạp bị động tác của anh làm cho giật mình, quay đầu lại nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, biểu cảm trên mặt cực kỳ căm phẫn: "Anh nói cái gì đây? Bảo tôi không có học thức sao?" Tô Lạp kinh ngạc, mặc dù nhà giáo ưu tú bảo cô như nước đổ lá môn, giảng bài không nghe lọt chữ nào, nhưng mà luôn luôn đạt thành tích rất tốt đấy! Nói cô không có học thức, quả thật bản thân người kia mới là không có học thức đó.

"Không phải sao? Nhìn kỹ mấy chữ trên hộp đồng một chút, là "hiển thân" hay là "hiện thân"! Thật sự là phiền toái!" Lôi Kinh ném hộp đồng đến cho cô, ngồi trên ghế, ung dung nhìn cô chuyên tâm xem lại hộp đồng.

Tô Lạp đưa tay chỉ vào hàng chữ, sau khi nghe anh nói rõ như thế cô mới nhìn ra. Là hiện thân, xuất hiện, không phải cái loại hiển thân đó, thật là 囧. Tô Lạp cắn môi nhếch mũi, từ khi nào thì cô trở nên xấu xa như thế rồi. Làm sao mà đầu óc lại chứa đựng mấy cái thứ đen tối XX YY thế này, xem ra, sau khi ra ngoài phải đi một chuyến đến am ni cô. .... Lặng lặng ngồi im.

"Thấy rõ ràng rồi hà ?" Lôi Kinh hừ nhẹ một tiếng, nhìn gương mặt quẫn bách của cô.

"Thấy rõ ràng rồi !" Tô Lạp quay đầu đi chỗ khác, để cho anh nhìn ột.

"Như thế nào? Ký đi! Đêm hôm khuya khoắt rồi! Đồn cảnh sát cũng muốn nghỉ ngơi!" Lôi Kinh cầm một cây viết lên, đưa đến ý bảo cô ký.

Tô Lạp quay đầu lại, nhìn chiếc bút đó, đôi mắt tràn đầy căm hận, "Cây bút này bao nhiêu tiền?"

"Ách! Bút? Không nhớ, mẹ tôi mang về từ nước ngoài." Lôi Kinh kinh ngạc trả lời.

"Vậy coi như rồi!" Tô Lạp nói nhỏ một tiếng, mang từ nước ngoài về nhất định rất quý. Bằng không, cô sẽ không chút do dự ném đi, Bà nội nó! Giờ phút này cô cảm thấy cực kỳ căm hận cây bút một cách khác thường. Bút sa gả chết, đây chính là thứ duy nhất đang bức cô.

"Lôi Kinh! Tôi không ký! Anh cho tôi ngu ngốc đến vậy sao? 180 vạn? Thương tích như thế nào mà cần bao nhiêu đây tiền chữa trị? Chẳng lẽ Khương Mỹ Na ngủ trên giường làm bằng vàng, khi đói bụng thì ăn mất mấy ký à? Cho dù cô ta có nuốt vàng, như vậy cùng lắm là tiền com nước thôi, chuyện này tôi không hiểu, làm sao lại ra ngàn ấy tiền!" Tô Lạp ôm cánh tay, cau có quay đầu.

"Tốt lắm! Không ký cũng không sao, khoản tiền đó tôi có thể mang ra ngoài phung phí một phen. Phần đơn khởi tố này em xem qua một chút." Dứt lời, Lôi Kinh ngồi dựa vào trên ghế đối diện, hoàn toàn không nhìn lại cô một cái, vui mình ở đó chơi đùa điện thoại di động.

"Uhm, con mèo mặt bảo bối của anh, gần đây vẫn khỏe chứ?"

"Uhm, Uhm. . . Trở về hôn một cái là phải, con mèo mặt nhỏ bé vẫn như cũ, làm người khác yêu thích như thế, nhé. . . . ."

"Tốt! Mấy ngày nay đi tìm em. . . . ."

"Vậy sao?"

". . . . ."

Tô Lạp cầm đơn khôi tó lên, mắt còn chưa nhìn, liền thấy anh cầm điện thoại, bắt đầu giọng điệu trò chuyện ngán muốn chết, mèo mặt nhỏ? Đó là đồ chơi gì? Mèo cái thành tinh sao? Thật là buồn nôn!

Tô Lạp chuyên chú nhìn chữ viết trên đơn khôi tó, mỗi một câu tiến vào trong mắt liền khiến lòng cô trở nên run rẩy, đây không phải là bức cô vào chỗ chết sao? Ngồi tù? Việc học chưa hoàn thành, công việc không có, còn có một chuyện có thể dễ dàng tiêu diệt cô, đó là phải phụng dưỡng mẹ mình!

"Bộp" Lôi Kinh cúp điện thoại, nụ cười cứng chiều tràn khắp khuôn mặt, nhìn về phía Tô Lạp, "Như thế nào? Xem xong rồi sao? Cái này hiện tại không liên quan đến em, đoán chừng phải chờ thêm mấy ngày nữa, Khương Mỹ Na khỏe lại mới nói tiếp. Trong lòng em tính toán gì thì cứ làm đi, tôi đi trước!" Dứt lời, Lôi Kinh đứng dậy, tay cắm vào túi quần chuẩn bị mở cửa.

"Chờ"

"Ách! Anh chờ một chút!"

Lôi Kinh quay đầu lại, Tô Lạp đưa tay lên, năm ngón tay thẳng băng bắt lấy bóng lưng của anh. Có thể thấy được cô đã suy nghĩ thông suốt, bộ dáng bây giờ là khát vọng anh ra tay cứu giúp cỡ nào!

"Có việc gì thế?" Lôi Kinh cau mày, bộ dạng rõ ràng là biết rồi còn hỏi nữa.

Tìm Tô Lạp nhảy thình thịch trong ngực, đây là lần đầu tiên cô mất mặt gọi người khác lại như vậy. Thế mà anh còn ngây ngốc giả vờ ngọn cây cọng cỏ, "Tôi muốn nói, anh đừng đi vội, cùng tôi thương lượng cái hiệp nghị kia một chút, như thế nào? Rất nhiều chỗ tôi muốn nói lên ý kiến của mình!"

"A!" Lôi Kinh nhẹ giọng, hát đầu cười một tiếng, đi trở về trước người Tô Lạp: "Tốt! Lần này đừng nói tôi buộc em. Vốn dĩ định đem số tiền kia cho con mèo mặt của tôi, hiện tại dùng để cứu em cũng coi như là dùng đúng chỗ rồi."

Lôi Kinh ngồi xuống chỉ vào tờ hiệp nghị, "Có cái gì em cảm thấy cần phải biết, nói nghe xem, tôi suy tính một chút."

"Uh! Thí dụ như anh nói hiến thân là có ý gì, mặc dù vừa nãy dưới tính huống nóng nảy, tôi hiểu sai ý rồi. Nhưng mà hiện tại, tôi vẫn chưa hiểu, anh có thể cần tôi làm cái gì?" Đầu ngón tay của Tô Lạp chỉ vài điều kiện thứ nhất trên tờ hiệp nghị, cau mày.

Lôi Kinh đan hai bàn tay vào nhau, chống cằm lên nhìn Tô Lạp, "Chuyện này không có gì khó xử. Tình tình của mẹ tôi em cũng thấy rồi, lần này trở về nước, không lâu sau đó, tôi sẽ rất bận, biết vì sao không? Xem mắt, các loại môn đăng hộ đối khác nhau, mấy người phụ nữ khó chịu đếm không xuể, điều này tôi rất khinh thường! Cho nên nhiệm vụ của em chính là, có chuyện liên tiến lên, biết không?"

"Ngừng! Anh đi xem mắt tôi tiến lên thế nào...?" Tô Lạp vọt bắt chéo hai tay thủ thế.

"Cái này tôi mặc kệ, tóm lại đến lúc đó em nghĩ ra tất cả các biện pháp, không thể để cho mấy người phụ nữ kia thân cận với tôi. Nếu như sợ có ai quần lấy tôi một chút, như vậy, hậu quả vô cùng thâm trọng sẽ đổ ập xuống đầu em!" Lôi Kinh phản chân nói, loại cảm giác này mới đúng. Cô chủ động, anh bị động nói ra điều kiện. Lúc mới bắt đầu hoàn toàn không đúng, như bây giờ thật tốt.

"Cái này tôi đã trực tiếp phát huy ở hiện trường rồi! Tôi còn có yêu cầu! Anh nói để cho tôi vào ở nơi anh chuẩn bị, như vậy, nhà của anh, hẳn là anh sẽ không về chứ?" Tô Lạp tò mò vươn đầu qua. Cô muốn dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ nghe ngóng một chút, giờ phút này trên người của anh có toát ra mùi vị cảm thú hay không?

Lôi Kinh đưa một tay nắm được cổ tay Tô Lạp, vân vê đùa bỡn, môi mông khê mở lộ ra hàm răng trắng nõn nói: "Em cảm thấy tôi rất rảnh rỗi sao? Em biết công ty mỗi ngày có bao nhiêu chuyện phải xử lý không? Em biết số lần tôi đi công tác mỗi tháng còn nhiều hơn số lần cái kia của em đến thăm hay không?"

"Phốc!"

Tô Lạp hoàn toàn ngờ ngẩn, cái miệng của anh cũng chẳng có gì tốt! Số lần đi công tác có cần thiết đem đi so sánh với mấy ngày trong tháng của cô không? Dựa vào cái gì! Người đàn ông này đúng là không cứu được, hoàn toàn là sự thất bại của xã hội!

"Anh bận rộn là tốt rồi! Anh bận rộn là tốt rồi, vì tổ quốc phồn vinh thịnh vượng, ngài tận tình ra sức ha. . . . ." Đây là lần đầu tiên Tô Lạp khen tặng một người, không biết chọn lọc từ ngữ ra sao.

"Tổ quốc phồn vinh thịnh vượng không liên quan gì tới tôi, không dám nhận! Còn có cái gì muốn hỏi sao?" Lôi Kinh đưa bút cho cô một lần nữa.

"Có thể dời ngày tôi chuyển qua nơi anh ở được không? Tôi muốn kiểm soát để nói chuyện với mẹ!" giọng nói của Tô Lạp cực kỳ thành khẩn.

"Cái này không thành vấn đề! Tôi đồng ý là được!" Dứt lời, Lôi Kinh không thể chờ đợi được nữa, dứt nắp bút ra. (QA: làm gì gấp thế anh, cánh mạng còn dài, anh chị còn ở với nhau cơ mà. =))

Tô Lạp nhận lấy, ngón tay khê nhúc nhích, ký tên lên bên trên, kỳ thật đối với cái hợp đồng này. Chỉ cần trong cuộc sống anh không làm ra chuyện gì quá đáng, tất cả các điều kiện trên đó đều rất là hợp lý.

*****

Khí trời ban đêm hơi se lạnh, thời điểm Tô Lạp và Lôi Kinh đi ra khỏi đồn cảnh sát cơ hồ là chẳng còn một ai cả, dĩ nhiên trừ một ông cụ trực đêm!

"Lên xe!" Lôi Kinh mở cửa xe, ý bảo cô ngồi vào đi.

Tô Lạp liếc mắt nhìn đồn cảnh sát sau lưng, thâm sâu khinh bỉ, ngón trỏ hướng lên phía trên một chút, gầm thét kêu to: "Tôi tự do rồi! Cái tên cảnh sát hung hăng đáng chết đi ăn đêm bị mắc xương cá! Mặt trắng nhò! Hừ! Tán gái đừng đụng phải tôi, nếu không tôi trước tiên liền giơ cờ Đảng tố cáo anh!"

~Hết chương 77~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Một đám lưu manh mặc đồ vest

Lôi Kinh nhìn bộ dạng kìa của cô, biết rõ cô đang chửi người nào, như vậy đợi lát nữa đi ăn khuya, chẳng phải sẽ có trò vui để nhìn hay sao!

"Lên xe! Đừng đứng trước đồn cảnh sát mắng chửi người khác. Nếu không lại bị tóm vào lần nữa, tôi hoàn toàn không chịu trách nhiệm. Không thể làm gì khác hơn là chờ em ra tù mới thực hiện cái hiệp nghị này." Lôi Kinh hất cằm, cau có ý bảo cô mau lên xe. Nửa đêm nửa hôm đứng trước đồn cảnh sát la ó, nếu như bị tóm, phiền phức chết đi được.

"Yên tâm, nếu bị bắt vào trong đó, thì tôi tự cam chịu số phận! Có lẽ cơm tù ăn cũng rất thơm ngon." Dứt lời, Tô Lạp lên xe. Cô cảm thấy anh thật là ngốc vô cùng, chuyện này đến con nít cũng biết. Cảnh sát chẳng thèm quan tâm đến chuyện người khác mắng chửi đâu. Nếu không đồn cảnh sát so với quán ăn còn nhiều người hơn, như vậy đoán chừng cũng không chứa nổi phạm nhân.

"Àmmmm" Lôi Kinh đóng cửa xe, khởi động máy, dọc trên đường đi tựa như có người đang truy đuổi phía sau, phóng nhanh đến dọa người.

Trung tâm thành phố, trước cửa một quán rượu lớn "Tám Nghìn Dặm," Lôi Kinh dừng lại, còi dây an toàn ra nhìn Tô Lạp, ý bảo cô có thể xuống xe.

"Làm gì? Tại sao dừng xe?" Tô Lạp nhìn anh, hiện tại hình như cái mùi vị ở Tứ Hợp Viện nhà cô còn chưa ngửi thấy, dừng xe làm gì?

"Đi ăn! Bạn bè tôi ở trong này! Sau đó đưa em về nhà!" Dứt lời, Lôi Kinh xuống xe, thấy cô đứng dậy, anh liền hành động trước một bước, đi đến mở cửa xe.

"Anh sợ tôi đập lên cửa xe của anh phải không?" Tô Lạp che miệng cười to, đột nhiên cảm thấy có phải chính mình hơi quá trốn hay không. Từ trên cửa xe nhảy xuống đã trở thành thói quen, đổi lại nếu là xe khác, chẳng lẽ muốn chui ra từ cửa sổ trên nóc sao? Cái thói quen này không được, phải thay đổi!

"Haizzz!" Lôi Kinh thở dài ra một hơi, lắc đầu, đi vào bên trong quán rượu.

Tô Lạp nhìn trái nhìn phải cái quán rượu này, nói xa hoa, kỳ thật cũng chưa tới; nói đẳng cấp thấp, vậy cũng tuyệt đối không phải. Có thể coi là lộng lẫy, không có lâu, cô theo anh đi vào trong đại sảnh, xuyên qua tận cùng bên trong. Phía góc tường có một chiếc bàn hình vuông vô cùng lớn, đông nghịt người, chỉ thấy Lôi kinh đi thẳng đến bên kia.

Tô Lạp cực kỳ kinh ngạc, đây là tình huống gì, nhiều người như vậy làm gì ở đây tới hơn nửa đêm!

"Này! Anh Kinh!"

Một nhóm người đồng loạt nghiêm trang đứng lên, cặp mắt Tô Lạp không khỏi trùng to lần nữa, anh ta là Lôi Kinh, không sai! Thế nào lại cảm giác giống như lãnh đạo quốc gia đến đây thị sát?

"Cùng ngồi đi! Tô Lạp, em qua đây, bên này!" Lôi Kinh ngênh ngang ngồi xuống, ý bảo vị trí bên cạnh anh.

Tô Lạp do dự đứng không nhúc nhích, nếu như ngồi cùng với anh, 89% tối nay bị người ta nhìn thành "ngoài kê trong nhào" (ý chỉ bị dòm ngó), hình như tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào vị trí đó.

"Kinh đừng miễn cưỡng nữa, em tới bên này ngồi đi!" Lúc này một người phụ nữ cỡ chừng ba mươi mấy tuổi đứng lên, nụ cười kia, tựa như có thể hòa tan người khác, nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp thấy mấy chị em này nhiệt tình, liền đi qua, vẫn là những người lớn tuổi hơn một chút rất hiểu lòng người!

Không nói hai lời, ngồi "phịch" xuống, chẳng mấy chốc phục vụ mang lên hai bộ chén đĩa mới. Đũa của Tô Lạp không hề nhúc nhích, tuy rằng cô không phải là người nét na thủy mị, nhưng mà ăn uống cũng rất để ý. Ở đây nhiều người như vậy, không biết đã đem những món ăn này lật qua lật lại mấy lần, cho dù rất đói, cô cũng tuyệt đối không ăn.

Tô Lạp vừa định dựa vào sau lưng, ngồi trên ghế thư giãn một chút, nhất thời Lôi Kinh nói ra một câu khiến cô ngồi bật dậy.

"Chưa từng thấy qua phải không? Đây là bạn gái của tôi, Tô Lạp"

"Chị Lạp khỏe!" Âm thanh lẫn lộn.

Tô Lạp mắt nồ đom đóm, căn bản là nhìn không rõ bao nhiêu người đang xưng hô với cô như vậy. Cô chỉ biết, 80% người ngồi ở đây, tuổi tác so với cô chỉ có hơn chứ không kém! Người ta thường nói, cách ba năm đã là sự khác biệt giữa hai thế hệ. Nếu đem sự chênh lệch tuổi tác của những người này so với cô, đoán chừng có thể rót thành sông.

"Đừng . . . Đừng gọi như vậy. Gọi tôi Lạp Lạp là tốt rồi! Ha ha!" Tô Lạp im lặng không biết nên làm cái gì, cầm cái ly lên uống một ngụm lớn, cố che giấu bộ dạng thẹn thùng. ....

"Phốc!"

"Đây là cái gì vậy?" Thử mới đưa vào trong miệng, rượu không ra rượu, nước không ra nước, sặc một cái, phun toàn bộ ra ngoài.

"Rượu sữa ngựa! Có thể em uống không quen!" Người phụ nữ bên cạnh mở miệng.

Tô Lạp nhận lấy khăn giấy cô ta đưa tới, lau miệng. Quay đầu lại, mọi người nên tán gẫu cái gì thì cứ tiếp tục đi, chỉ có cô ngồi đó một mình bắt đầu chơi đùa với mấy ngón tay. Thật sự là rất nhàm chán, nghe bọn họ nói chuyện, đề tài lớn đến nỗi cô nghe cứ như là bí mật quốc gia. Bất quá, những lời này hình như xuyên qua mười mấy cái lỗ tai, mà bọn họ còn có thể ăn nói hăng say như vậy?

Cuối cùng cô cũng hiểu, nơi này loại người gì cũng có! Chính trị, doanh nhân, còn dẫn theo mấy chị lớn trong quán bar, cư nhiên. ....còn có buôn lậu. ...

Tô Lạp ngẩng đầu liếc nhìn Lôi Kinh, chỉ thấy anh vừa nhận điện thoại: "Đừng! Tám Nghìn Dặm! bọn chị Hồng đều ở đây! Đến ngay đi!"

Tô Lạp vừa nghe thấy, vậy là còn có người chưa tới đây? Cô còn phải ở nơi này tổn hao bao nhiêu sức lực nữa, đứng dậy nhìn Lôi Kinh, sau khi anh vừa tắt máy liền cướp lời: "Cái người này hình như bận rộn quá nhiều chuyện, tôi đi trước."

"Đừng nóng vội! Đợi lát nữa tôi đưa em về!" Lôi Kinh nhả nhận nói, bộ dáng xem qua rất lễ độ. Người phụ nữ bên cạnh kéo cánh tay Tô Lạp xuống: "Ngồi nữa đi. ...."

Không phải giờ phút này Tô Lạp bỗng dưng ngoan hiền đâu, cũng không phải là cô giả bộ làm kiêu. Thật sự là vì cô không muốn đối co với anh trước mặt nhiều người như vậy, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn đồ ăn thức uống vẫn tiếp tục được đưa lên. Trên bàn toàn là đồ ăn, đúng là một thảm kịch ăn uống!

"Ai! Kinh!" Tiếng kêu tựa như những nhẽo, trong đầu Tô Lạp nhất thời xuất hiện gương mặt của đồng chí cảnh sát vừa nãy.

Theo tiếng bước chân hỗn loạn đang đến gần, bảy tám người cùng nhau dừng lại, nhân viên phục vụ liền mang một cái bàn khác đến, ghép chung với bên này.

"Giới thiệu! Bạn gái của tôi! Tô Lạp! Đây là cảnh sát Sầm, vị này là chị Bát. . . . ." Lôi Kinh đứng dậy, cười nói dí dỏm, giới thiệu từng người với Tô Lạp.

Đầu óc Tô Lạp bị mấy người vừa nãy gọi như vậy, còn chưa kịp khôi phục lại như cũ. Không biết tại sao lại bị gắn lên trên mũ cái danh hiệu là bạn gái anh ta? Cô có đồng ý chưa? Cô chỉ ký món nợ hiệp nghị, đâu phải là Khế Ước Bán Thân.

Tô Lạp đứng dậy, cái người tên chị Bát gì đó tiến lên, đốt một điếu thuốc đặt ở trên môi, vỗ vỗ bả vai cô. Cô nhìn người phụ nữ xinh đẹp này, trầm nghĩ, so với cô cũng phải lớn hơn vài tuổi, sẽ không gọi là chị Lạp Lạp luôn chứ?

Vào thời điểm Tô Lạp không kiêng nể gì nhìn trên dưới chị Bát một phen, cô ta liền mở miệng cười: "Xưng hô như thế nào? Phải gọi là thím Lôi đúng không?"

Cô ngã! Cô muốn trực tiếp ngã xuống đất, vĩnh viễn không dậy nổi!

Thím Lôi? Hai chữ vừa được nói ra, trực tiếp kéo đi một kilogram tế bào bạch cầu linh hoạt của cô.

Lôi Kinh không nói gì, khẽ mỉm cười ngồi xuống coi như là chấp nhận, mấy người ở trước mặt Tô Lạp không cảm thấy tình huống này có gì bất thường, cũng đồng loạt ngồi xuống.

Tô Lạp không dám ở trước mặt của nhiều người như vậy ăn to nói lớn, cái gì gọi là tình thế bất lợi, hiện tại cô rõ rồi. Nếu không cẩn thận phát ngôn bừa bãi, ở đây nhảy ra kẻ biến thái, trực tiếp một dao đi vào, dao khác đi ra giải quyết cô, chết oan làm sao?

Chỉ có thể len lén mắng ở trong lòng: "Bà nội nó! Lần đầu tiên đi xem mắt bị gọi là chị Kinh đã đủ khó chịu rồi, tựa như em gái được bao nuôi! Cái này lại là Thím Lôi? Quả thật giống như cùng với chiến sĩ kháng Nhật ăn củ suýt rau trên mấy chục năm rồi. Bọn họ giờ đã thành người thiên cổ, chỉ còn mình cô ở đây làm bà già than oán!"

Tô Lạp đang suy nghĩ, đột nhiên cảm giác đứng ngồi không yên kéo đến vô cùng mãnh liệt, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đang ngồi đối diện với mình mới có phản ứng. Vừa nãy cô bị mấy người kia đim chết rồi, hoàn toàn không nghe thấy Lôi Kinh giới thiệu còn có một người đàn ông đứng sau lưng chị Bát.

Tô Lạp nhìn Sầm Hạo nghiêng răng, nét mặt tựa như “tôi muốn giết anh,” giết cả một nhà! Trước kia cô cảm thấy mình thật là lợi hại biến đi đâu rồi, bây giờ mới rõ, kinh nghiệm sống của bản thân chưa nhiều, những thứ kia chỉ như con nít còn quần tã!

Hiện tại trong đầu cô ghét cay ghét đắng cái xã hội này, quá hài hòa rồi! Hài hòa đến độ bất luận là người nào cũng có thể ngồi cùng nhau.

Buôn lậu có thể ngồi chung với cảnh sát, còn có một đám chính trị gia ngồi tâm tình cùng với mấy chị em quán bar. Bọn họ thật sự có nhiều lời như vậy để nói sao? Cả một đám thổ phỉ! Đây là thói đời giả vậy! Sa đọa rồi!

Tô Lạp nhận lấy ánh mắt đầy khiêu khích của Sầm Hạo, “chửi” “chửi” chửi,” ánh mắt sắc bén tựa như dao găm bắn đi tán loạn. Trong lòng cực kỳ căm ghét cái gương mặt đỏ của anh ta, sói dữ đội lốt cừu non.

“Cảnh sát Sầm! Uống một ly!” Lôi Kinh từ trong đám người đứng lên, đối diện với Sầm Hạo cụng ly, sau đó hai người liền uống cạn sạch.

Tô Lạp vào lúc này mới kịp phản ứng, bọn họ biết nhau à? Hơn nữa, vừa nãy uống rượu còn truyền cho nhau ánh mắt gì chứ? Chẳng lẽ là gian trá tính toán với cô sao? Cô cư nhiên bị người ta tính kế! Một giọng nói chột vang lên trong đầu “ngay lập tức đóng cửa, phóng thích Lôi Kinh cùng cái hiệp nghị kia.”

Tối nay cô không đánh nhau với người ta đến chết, cũng bị cái tên “chị Lạp Lạp” và “thím Lôi” làm cho ghen ghét. Hiện tại cảm thấy cực kỳ không thoải mái, nhìn mấy người đàn ông này ban đầu còn nghĩ là đẹp trai phong độ lắm. Bây giờ hình tượng hoàn toàn bị sụp đổ rồi, đều là lưu manh, đồ lưu manh, một đám lưu manh mặc đồ vest.

“Thật xin lỗi, mẹ tôi ở nhà một mình. Bây giờ còn chưa về, bà ấy không yên lòng, tôi đi trước!” Tô Lạp đứng dậy. Gương mặt chẳng hề có chút biểu cảm, nếu mà cho cô được bộc phát, nhất định là cực kỳ căm hận.

“Tôi nói rồi, để cho em đi sao?” Lôi Kinh cau mày, âm thanh lạnh lẽo, cứng nhắc làm cơ thể người ta cũng phải đông lại. Anh muốn giới thiệu cô cho nhiều người biết một chút, nhưng cô nhóc này tại sao lại muốn đi, gấp gáp vậy sao!

“Lôi Kinh! Đừng khinh người quá đáng, anh nhất định muốn tôi nói lời khó nghe trước mặt nhiều người như vậy sao? Tôi nói tôi muốn về nhà, hiện tại liền trở về, không ai ngăn nổi!” Tô Lạp trút hết lửa giận trong lòng, bây giờ mặt trời lặn mất rồi, bằng không cô sẽ lập tức nổ tung!

Sự nhẫn nại của cô cũng có hạn, ranh giới ở ngay giờ khắc này. Tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho những người sau khi giám định và thương thức mình còn xỏ xiên châm chọc. Cô đâu có gốc, nhắc chân đi, tuyệt đối không quay đầu lại.

~Hết chương 78~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Anh êm ái làm cho tim cô đập nhanh

“Đây là thế nào? Người nào chọc thím Lôi rồi hả? Xin bớt giận. . . . .”

Tô Lạp đưa lưng về phía bàn rượu, căn bản là không biết từ trong miệng thối của ai chui ra. Bọn họ nghiễm nhiên không biết rõ ai đã trêu chọc cô, bởi vì cái người đó đang tiếp tục giả vờ ngồi trên bàn rượu kia kia.

“Đừng làm mình làm mẩy! Ngoan ngoãn ngồi xuống, tối nay tôi đưa em về nhà!” Lôi Kinh lên tiếng lần nữa, nhưng Tô Lạp đã quyết rồi. Một khi đã nhắc chân đi, tuyệt đối không quay đầu lại, sự thật chứng minh, cô cứ như vậy mà làm.

“Àm! Cô nhóc này quả thật rất bướng bỉnh!” Lôi Kinh nện quả đấm xuống bàn rượu. Đây cũng không phải là lần đầu tiên, cô nhóc này lần lượt khiêu chiến sự nhẫn nại của anh, xem nhẹ mặt mũi của anh, bảo anh làm sao nhịn được.

“Tiểu Lạp Lạp lại đây, hiện tại mới mấy giờ đâu, cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu! Đừng chọc Kinh nổi giận!” Một chị gái nắm cánh tay Tô Lạp, nói như vậy ngụ ý không muốn cô đi.

Ánh mắt lạnh lùng của Lôi Kinh quét qua đám người trên bàn, giọng nói thâm trầm pha chút tức giận: “Về sau ai bảo phụ nữ là dễ cung chiều, tôi tuyệt đối không khách khí!”

“Kinh này! Đừng xúc động, thím Lôi nhìn qua chỉ là một cô gái trẻ, khó tránh khỏi có chút bốc đồng! Cần thương yêu!” Người phụ nữ ma mị đang hút thuốc, ngồi bên cạnh Sầm Hạo cũng nhanh chóng đứng lên, ngăn trước người Lôi Kinh, tránh anh muốn đi ra ngoài.

"Tránh ra! Không thấy có người gấp gấp về nhà sao? Để cho tôi trực tiếp đưa cô ấy về." Dứt lời, anh vung cánh tay hung ác đẩy cô ta qua một bên, đi thẳng về phía Tô Lạp.

Bàn tay mạnh mẽ bóp chặt lấy cổ tay cô, nhìn cô đau đến cau mày. Ánh mắt hai người quật cường nhìn nhau, tựa như có thể bắn ra khí độc: "Không đi sao?"

Tô Lạp dùng sức hất tay!"Buông ra! Tự đi!"

"Hừ!" Lôi Kinh hừ nhẹ một tiếng, buông cổ tay cô ra, cầm tay vào túi quần, gương mặt không chút biểu cảm đi ra cửa chính quán rượu, ấn nút điều khiển xe, nổ máy, quay đầu lại nhìn Tô Lạp.

*****

Tô Lạp nhìn xe chạy thừa thốt trên đường, khẽ than thở, hơn nữa đại đa số đều là xe riêng. Nếu không, cô thà rằng bắt taxi cũng không muốn ở chung với anh thêm giây phút nào nữa, anh ta đúng là một người thần kinh không bình thường.

"Lên xe!" Lôi Kinh tiến lên nắm lấy cổ tay cô, mở cửa xe, dùng sức nhét Tô Lạp vào.

Bầu không khí trong xe nặng nề khác thường, ngột ngạt không thở nổi, Lôi Kinh tập trung lái xe, Tô Lạp đưa ngón tay lên tấm kính trong suốt. Ở với anh, một chút xiu đề tài cũng tìm không ra, chỉ sợ há miệng liền không nhịn được mà mắng chửi một trận.

Lôi Kinh nghiêng đầu, mắt liếc Tô Lạp một cái: "Em muốn tôi đem tay em bấm thành mảnh vụn sao?"

Bất thành linh nghe thấy lời nói như vậy, Tô Lạp ngẩn ngơ, sờ kính xe có đến nỗi bị bấm tay. Như vậy trước đó cô nhảy cửa xe, đập xe, tại sao không thấy chân cô có chuyện gì cả?

Tô Lạp thu tay lại, không phải bởi vì sợ anh, mà hoàn toàn là vì không muốn đôi co, Amen! Cô quyết định nghe lời, yên lặng về đến nhà, so với cái gì cũng tốt hơn.

Chiếc Cayenne Porsche màu trắng bạc đột nhiên dừng trước nhà của Tô Lạp ở khu Tứ Hợp Viện, đèn xe lóe sáng chói mắt. Tiếng chó sủa cách đó không xa truyền đến, Lôi Kinh khẽ đưa tay xoa xoa mi tâm. Sau đó nhân nhát mở miệng: "Đến nơi!"

Không nghe thấy tiếng trả lời của người bên cạnh, Lôi Kinh kinh ngạc quay đầu sang. Ở vị trí tay lái phụ, Tô Lạp nặng nề ngủ, tựa đầu vào kính xe, nhìn tư thế hiện tại, hình như rất bình thường.

Lôi Kinh cực kỳ khâm phục khả năng ngủ sâu của cô, xe phóng nhanh như vậy, cô cứ nhiên cũng có thể ngủ được.

Lôi Kinh đưa tay lơ lửng giữa không trung, hình như có ý muốn gọi cô dậy. Bỗng nhiên điện thoại trong túi quần vang lên, đây là của cô. Thời điểm bước vào đồn cảnh sát, anh liền bảo Sầm Hạo tịch thu ngay điện thoại, nếu không chẳng may có người quấy phá cái hiệp nghị này.

"Này! Tiểu Miên, có chuyện gì nói mau." Lôi Kinh nhẹ nhàng mở cửa xe, bước ra ngoài, tựa vào trên thân xe nhận điện thoại.

"Yên tâm, cũng giải quyết, tiền có thể dàn xếp tất cả mọi chuyện!"

"Ừ! Cô ấy đã về đến nhà, không có việc gì, cúp." Dứt lời, anh lạnh giọng khép điện thoại lại, trở vào trong xe.

Anh nhìn cô vẫn ngủ say như cũ, hít sâu một hơi, hạ thấp ghế xe, đưa tay ôm eo cô lên, nhẹ nhàng đặt xuống. Cơ thể Tô Lạp hơi rục rịch, tìm một tư thế thoải mái nhất tiếp tục ngủ.

Lôi Kinh nhìn ra màn đêm đen kịt bên ngoài, cũng hạ thấp ghế xe của mình xuống một chút.

Bóng đêm dần dần dày lên, trải dài ra vô tận, tiếng chó sủa bên trong Tứ Hợp Viện ngày càng to, từng tiếng nói tiếp nhau, quấy nhiễu không gian tĩnh lặng.

"Umh umh umh. . . . ."

"Chó của nhà ai! Kêu nữa đánh chết giờ!" Tô Lạp mắng thầm một tiếng, bỗng nhúc nhích cơ thể.

"Ách! Chó cái gì!" Lôi Kinh ngồi dậy, vuốt mắt nhìn bốn phía, chợt bừng tỉnh, thì ra là nhóc con này nói mớ, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã ngủ hơn một giờ, năm giờ sẽ trời sáng.

Cảm giác mệt mỏi toàn thân làm anh cau mày, "phịch" một tiếng nằm xuống lần nữa.

Bên trong chiếc Cayenne Porsche màu trắng bạc, không gian vô cùng rộng rãi, không nhỏ hẹp như những chiếc xe khác, ghế ngồi cũng cực kỳ thoải mái. Hai người đang say giấc mơ hồ xem nơi này là giường lớn của nhà mình. Chỉ thấy Tô Lạp tùy ý gác chân, mà cơ thể vồn to lớn của Lôi Kinh, bên trong không gian này làm sao có thể thoải mái được, không ngừng rục rịch, rục rịch. ....

"A! Đừng đẩy tôi." Tô Lạp đẩy cánh tay gác lên người mình, cảm giác nặng nề đè ở trên ngực, ngủ rất không thoải mái.

"Ừm. . . . . Cái gì?" Tô Lạp đẩy cánh tay Lôi Kinh ra, đột nhiên khựng lại, cô đụng phải cái gì? Tay của đàn ông. "Trời ạ!"

Tô Lạp sợ hãi kêu lên một tiếng, ngồi dậy. Lôi Kinh nghe tiếng hét to của cô cũng đồng thời tỉnh lại. Hành động sóng đôi này khiến hai người va đầu vào nhau kêu “cốp” một cái. Sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng sợ vừa khéo vùi vào lồng ngực của anh.

Tô Lạp nhìn gương mặt của anh gần trong gang tấc, nuốt nước miếng một cái, trước ngực bởi vì hoảng sợ mà không ngừng phập phồng kịch liệt: "Anh. . . Làm sao anh ở đây?"

"Xe của tôi! Tại sao không thể?" Lôi Kinh chỉ vào xe mình, quắc mắt trừng mĩ nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp nhìn bốn phía chung quanh một chút, đột nhiên thức tỉnh, ảo não xoa đầu. Đúng vậy! là xe của anh ta, đương nhiên phải ở đây, làm sao mà cô lại ngủ quên được cơ chứ?

"Tôi xuống xe! Gặp lại! Cảm ơn anh đưa tôi về!" Tô Lạp chỉnh sửa giày dép cùng tóc tai một chút. Nói xong liền muốn đưa tay mở cửa xe, vừa mới thò một chân xuống đất, cánh tay Lôi Kinh nhanh chóng tóm lấy cô: "Trở lại! Tôi còn có chuyện chưa nói"

Có thể là do dùng sức quá mức, hoặc giả là anh cố ý, Tô Lạp bị tóm lấy, tay chân va vào thành xe đau nhói. Cơ thể bị anh kéo ngã vào trong, vừa vấp đập mặt vào đệm quần của anh.

Tô Lạp hoảng hốt với cái đụng chạm té nhị này, muốn nâng đầu lên rồi đi, thế nhưng anh lại dùng sức giữ chặt, cô làm sao cũng không ngóc lên nổi. Hoàn toàn bỏ nhào vào trên người anh, tư thế này cộng thêm việc anh chẳng có ý muốn buông tay ra, khiến tình huống càng trở nên mập mờ.

Anh không nói lời nào, cũng không để cho cô rời đi, chỉ nắm lấy cổ tay cô thật chặt. Tim Tô Lạp đập loạn xạ, dự cảm về chuyện không may sắp xảy ra rất mãnh liệt. Không gian bên trong xe này, liền làm cô nghĩ đến chuyện ngày hôm ấy, trống ngực không ngừng đánh liên hồi.

"Khuya lắm rồi! Tôi muốn xuống xe!" Tiếng nói của Tô Lạp không lớn. Cô không dám mở miệng kêu to, sợ sẽ quấy rầy mọi người bên trong. Từ Hợp Viện không giống với khu chung cư bình thường, cơ hồ là chỉ cần ở đây có chút động tĩnh, vài gia đình có thể nghe thấy. Huống chi ở nơi này chẳng có ai là không nhận ra cô.

"Nếu như tôi nói không được đi thì sao? Mới vừa nãy không phải còn ngủ ngon lắm sao?" Lôi Kinh không hề có ý muốn buông tay cô ra.

"Lôi Kinh, đừng để cho tôi phải mắng anh được không? Hiện tại khuya lắm rồi, nơi này không thể so với trung tâm thành phố. Chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể đánh thức người khác, anh mau cho tôi về nhà đi." Tô Lạp ngửa đầu nhìn anh.

"Vậy chúng ta nhỏ giọng một chút là ok rồi!" Lôi Kinh vung tay lên, đem Tô Lạp đặt dưới cơ thể của anh.

"Anh đừng như vậy, Lôi Kinh, để cho tôi về, mẹ đang đợi tôi." Tô Lạp dùng hết sức ngửa đầu ra sau, tránh né đôi môi anh đang ập tới. Kịch động, kịch động tuyệt đối là ma quỷ, cô thật sợ anh sẽ mất đi không chế, làm ra cái chuyện gì với cô nữa.

"Mẹ em bây giờ ngủ rồi! Theo tôi. . . . ." Giọng nói của Lôi Kinh ngày càng trở nên êm ái. Cực kỳ nghiêm túc nhìn cô, giờ phút này anh không muốn đi, cảm giác không muốn đi rất mãnh liệt.

"Đừng như vậy! Sẽ bị người ta thấy, anh buông tôi ra. . . . ." Tô Lạp nghe tiếng chó sủa bên ngoài, đẩy cơ thể rần rần đang bao trùm lên người mình ra.

Anh nhắm mắt lại hôn lên lọn tóc xốc xếch của cô, nhẹ nhàng ngửi, đem cả người cô ôm vào trong ngực. Nguyên nhân bởi vì cô vừa mới tỉnh ngủ, cơ thể cực kỳ mềm mại, ấm áp. Hít lấy hương thơm trên mái tóc cô, nhẹ giọng hỏi: "Em nói đừng cái gì? Nói rõ ràng. . . ."

"Là. . . Chính là đừng ôm tôi!" Tô Lạp không biết nên nói làm sao. Từ trước đến nay, cô không phải là cái loại người bụng đang đói, có người mời ăn thì kêu no, rồi từ chối (chắc là tự kiêu). Nhưng giữa đêm tối yên tĩnh, bên trong xe, nam nữ mập mờ ôm nhau như vậy, nói quá đi một chút, chẳng phải là nhóm lửa tự thiêu? Dự vọng của người đàn ông bị thần kinh kia, vẫn là thứ nhạy cảm nhất, chỉ cần một câu nói, một động tác, cũng đủ để đốt cháy trong nháy mắt.

Lôi Kinh chuyên tâm nhìn gương mặt bị mái tóc xốc xếch che khuất, đè chặt người lên, cánh tay đang ôm cô cũng tăng thêm vài phần sức lực: "Không ôm! Cứ như vậy được không?"

"Có khác nhau sao? Tôi chính là muốn anh không động vào, anh hiểu không?" Tô Lạp nhỏ giọng, nhìn khoảng cách giữa cô và người đàn ông này chỉ tính bằng đơn vị millimet. Cô nói không ra cảm giác trong lòng, không phải ghét, nhưng mà đối với đụng chạm của anh cảm thấy không được thoải mái, lén lén lút lút cứ như đi ăn trộm.

"Hôn lập tức thôi! Anh tuyệt đối không vượt quá! Ngày mai em muốn đi học viện, phải dậy sớm, anh biết rồi! Anh tuyệt đối sẽ không làm thế với em! Có thể tin tưởng anh hay không?" Ôm lấy cơ thể của cô, vùi mặt vào cổ, làn môi lạnh lẽo chạm đến mỗi một tấc da thịt nóng rực. Hít sâu mùi hương đặc biệt thuộc về cô nhóc này, thời điểm cô yên lặng, thật sự rất mê hoặc các giác quan của anh.

Không thể không thừa nhận, biết nhau chưa tới một tháng, anh đã bị hấp dẫn rồi, triệt để bị hấp dẫn. Anh muốn cô dịu dàng thùy mị, anh muốn cô nhìn anh với gương mặt tươi cười rạng rỡ nhất. Miệng lưỡi bén nhọn của cô, chỉ cần trao cho anh là đủ. Nhưng điều quan trọng nhất phải là chiếm hữu. Như

roi vào trong sương mù (ám chỉ mơ hồ), cái loại thương cảm đó anh không cần. Tình thần yêu say đắm của Platonic* anh không tiếp thụ nổi, anh là người trưởng thành! Yêu hay là ghét, cơ thể sẽ nói cho anh biết, làm thì biết rõ.....

*Platonic: đây là một tình yêu chỉ có theo đuổi, không bao hàm tình dục, (chỉ biết yêu thôi chẳng biết gì á =))) được đặt tên dựa theo ông Plato. Người đặt ra triết lý học về bản chất của tình yêu.

~Hết Chương 79~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Yêu, hận khắc duyên với đêm Paris

Tô Lạp nhắm mắt lại, ép buộc tim của mình lắng xuống, lắng xuống, đôi tay gắt gao cuộn thành nắm đấm, không để cho cơ thể run lên. Nụ hôn của anh không còn mãnh liệt, bá đạo như trước kia mà lại rất êm ái, loại êm ái này khiến tim cô đập rất nhanh. Nếu như nói, trong tiềm thức của anh bắt đầu có một tia xao động với cô, như vậy cô tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

Cho dù là chỉ có một tia, tuyệt đối cũng không thể, bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể nằm trong phạm vi “đang cân nhắc” của cô. Nhưng mà anh, quá nguy hiểm, loại đàn ông này tự cao tự đại, tiêu tiền như nước, đại thiếu gia có tiền, không phải là người sẽ biết quý trọng tuổi thanh xuân của phụ nữ, không có khả năng đó.

Thậm chí nếu có một ngày, lòng của cô có trao cho anh, thì cũng giống như là rơi vào vũng bùn, dứt mãi không ra. Như vậy, đến lúc không ngăn được sự chán ghét của anh, thì thà rằng loại bỏ đi chút tình cảm ban sơ này! Khốn khổ, nhưng chân lý này không được áp dụng cho những loại phụ nữ ăn bánh trả tiền.

"Có thích anh hôn hay không. . . . ." Khóe miệng Lôi Kinh nhẹ nhàng in lên mỗi một tác da thịt trên cổ cô. Anh vô cùng tham lam, trong ngực của anh không phải là chưa từng có qua phụ nữ. Anh có quyền, những thứ khác có thể thiếu hụt, nhưng mà phụ nữ thì chưa bao giờ. Chẳng qua lần này, thật rất đặc biệt, không giống với Lành Tâm. Lành Tâm bên trong đủ lạnh, nét mặt đủ lạnh, nhưng lại có thể vì anh mà trở thành lửa nóng. Để có thể thỏa mãn chuyện chăn gối với anh mà không ngại xem phim trau dồi thêm. Nhưng mà cô nhóc này, sự trẻ trung của cô làm anh phát điên. Bình thường, anh khó có thể chiếm ưu thế trên người cô, nhưng mà giờ phút này, những đụng chạm thân mật trên da thịt, có vẻ như hoàn toàn bị anh chi phối, cô chỉ nằm im một chỗ.

"Lôi Kinh, muốn hôn thì hôn đi, hôn đủ rồi thì để cho tôi đi, lấy ở đâu ra mấy lời nói nhảm nhiều như vậy!" Cô xấu hổ, đã hôn rồi lại còn hỏi cô có thích hay không, không thích thì như thế nào? Nếu như nói thích, có thể ra sao, còn không phải là một bữa bị gấu gặm à.

"Cái cô nhóc này, không làm mất hứng người phác thì không phải là tính nết của em sao?" Lôi Kinh lại dâng lên một cỗ phiền muộn trong lòng. Mỗi khi cùng với cô, trừ phi là cầm dao gác lên cổ, cô mới gạt đầu đồng ý như khúc gỗ. Chỉ có một nụ hôn đơn giản, cô cứ nhiên lại đối xử với anh như vậy, chẳng lẽ cô không muốn sao?

Tô Lạp khinh khỉnh liếc anh bằng nửa con mắt, cơ hồ là từ đáy mắt cô có thể hình thấy phản chân đang bắt đầu động đậy của anh. Đôi mắt vẫn kiên nhẫn trừng to từ đầu đến cuối, mất hứng? Nếu mà cô không làm anh mất hứng, đoán chừng giữa tình cảnh đêm đen gió lạnh mập mờ thế này, liền bị dính “tiêu hôn pháp”? Cái này nếu bị người ta chụp ảnh, nhất định tin tức vô căn cứ sẽ bị truyền khắp học viện, một cô gái được đại gia giàu có làm tiền bao nuôi rồi.

Lôi Kinh nhìn bộ dạng trình tiệt liệt nữ của cô, công thêm nét mặt khó chịu khi bị anh đụng chạm, hết sức khó chịu. Lần đầu tiên ở trên người của phụ nữ mà không biết xuống tay từ đâu, đây không phải tính cách của anh!

"Tốt! Em đã nói, hôn đủ rồi mới có thể đi. Tôi cũng vậy, không thể làm em thất vọng, bây giờ chúng ta bắt đầu!" Dứt lời, anh khẽ cắn lên vành tai của cô. Cảm giác ẩm ướt làm toàn thân cô nhất thời run lên, đây không phải là do cô cố tình, bản năng của cơ thể mà thôi.

"Lôi Kinh, nếu như Nhà nước phát động giải thưởng cảm thú không phải người. Tôi liền lập tức đi cổ động nhân dân toàn thành phố, vì anh xông pha đi giết giặc." Cả người Tô Lạp bị anh cắn mút tựa như lông vũ phát phơ lên da thịt, cảm giác ngứa ngáy, tê tê đại đại. Cảm giác vừa quen thuộc, vừa lại không muốn tiếp nhận ào ào đánh tới.

"Vậy sao? Chưa chắc đã là chuyện xấu, bất quá em phải chia sẻ giải thưởng vinh dự đó cùng với tôi. Bởi vì phụ nữ bình thường đều chạy đến xin tôi “cầm thú” họ, nhưng mà em, là người duy nhất tôi chủ động “cầm thú.” Lôi Kinh giọng nói kiên định, dứt lời nhìn trông mắt kính ngạc của Tô Lạp, nhếch môi cười. Hôn, vẫn là muốn tiếp tục, buông tha không phải là phong cách của anh.

"Câm miệng! Đừng nói nữa! A!" Tô Lạp “oa oa” kêu to mấy tiếng, giận dữ khiến cơ thể giật giật bên dưới người anh.

"Àng...Àng...àng...àng..." Bên ngoài xe vang lên từng đợt tiếng chò sủa, Tô Lạp lập tức che miệng mình lại, nhìn Lôi Kinh với ánh mắt oán hận. Cho dù không có phần hợp đồng đó, cô cũng muốn mau thoát khỏi nơi này. Nếu không, cứ mập mờ, bí mật với anh như vậy, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ truyền đi xa gần dặm. Đến lúc đó cô muốn lấy chồng, đoán chừng phải đi Châu Phi tìm đàn ông mới gặp được người xứng đáng.

Lôi Kinh cười nhẹ, khẽ in xuống đôi môi anh đào, bàn tay to đặt vào giữa hai chân cô, chen đầu gối của mình vào, sau đó hoàn toàn chế trụ hai chân kia lại. Bàn tay ấm áp lần sờ theo đường cong phía bên trong, chậm rãi dời sang phía ngoài, vừa nắm được chiếc hông tròn, liền bóp một cái.

"A! Lôi Kinh, anh không phải là người! Bỏ tay ra. . . . ." Tô Lạp kêu đau một tiếng, anh đang bị làm sao vậy? Cứ tiếp tục như thế nữa, cô sợ rằng mình sẽ phạm phải lỗi lau súng cướp cò, trời ạ! Dẫn dụ anh, có khi nào bị một đám phụ nữ thời thì mẫn kinh đuổi theo đánh không?

"Không phải là mặc tôi tùy ý hôn sao? Tôi vừa vặn là một người đàn ông bình thường, không tránh khỏi đụng chạm thân thể. Em muốn ngoan ngoãn nghe lời hay là muốn tôi xử mạnh tay. Em có cảm thấy, nếu như tôi muốn thô bạo với em, em có thể phản kháng sao? Về sau, trong cuộc sống, tôi cho phép em ăn to nói lớn, nhưng mà nhớ! Tốt nhất đừng nên chơi trò khôn vặt với tôi, nếu không, em biết. ...." Ngón tay Lôi Kinh bấm lên trên cằm của cô, ngón cái nhẹ nhàng ma sát. Đây là cảnh báo đối với cô, là người phụ nữ của anh phải nhớ.

"Tôi cũng không chơi trò khôn vặt, có gì khó chịu tôi sẽ lớn tiếng mắng ra! Hiện tại, ý tứ của anh, chính là muốn. . . . . Chính là muốn cái đó, cái đó này. . . . ." Tô Lạp từng mắt hỏi, anh nắm lần bảy lượt có ý đồ làm chuyện này, còn có thể nuông chiều được sao? Tưởng cô là con mèo nhỏ à? Anh muốn ôm vào trong ngực sờ lông liền sờ sờ lông (=)), anh sai lầm rồi, cô là con nhím.

"Cái nào?" Lôi Kinh nhìn cô, biết rõ rồi còn hỏi. Anh tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ của mình đối với mấy chuyện trên giường này u mê như vậy. Cảm giác này thật sự không tốt, giống như là đang cưỡng đoạt một đứa học sinh nhỏ, không làm sao có hứng nổi.

"Lôi Kinh, anh đừng chơi đùa với tôi được không? Không phải anh cũng là người bận rộn sao? Ngày mai không cần dậy sớm hả? Ngày mai, chuyện của tôi đặc biệt nhiều, van anh, để cho tôi trở về đi thôi!" Tô Lạp rút lại con tức giận, làm bộ dạng đáng thương, chấp tay trước ngực cầu xin. Không phải nói, thời điểm phụ nữ trở nên dịu dàng, thì dù thép có tôi luyện trăm năm cũng hóa thành lát mềm sao.

"Chủ động hôn tôi, nếu như tôi hài lòng với kỹ thuật miệng của em, có thể về nhà ngay lập tức! Tôi tuyệt đối không ngăn cản, bằng không, tôi nói không cho em đi, em nhất định trốn không thoát. Không cần nghi ngờ lời tôi nói." Dứt lời, Lôi Kinh ngồi dậy, dựa vào ghế xe, đưa tay khóa chốt lại. Ánh mắt thách thức kia nói cho cô biết, cô ra không được.

Tô Lạp quay đầu lại, nghe phía ngoài chó sủa càng ngày càng to, mà đèn nhà cô, đã sáng rồi, chắc là mẹ tỉnh, thấy cô còn chưa về, có khi nào đi ra ngoài ngõ tìm không?

Tô Lạp nóng nảy cuộn tay thành nắm đấm, lấy hết dũng khí xòe ra, đưa tay nâng gò má của anh lên, bỏ nhào lên môi anh, cắn lấy không buông, hôn thế nào? Cô không biết, giống như anh cắn hân là không sai rồi, bởi vì đó là cảm giác duy nhất anh mang đến cho cô.

Lôi Kinh hoàn toàn kinh ngạc trước động tác bỏ nhào tựa như hồ báo của cô. Mặc dù đôi môi bị cô cắn lấy không buông, có một chút xú đau đớn, nhưng mà cảm giác này lại rất đúng, kích thích bản tính sói hoang của anh rồi.

"Dùng sức cắn đi, tôi thích!"

.....

Khoảnh khắc khi anh phản công trở lại, lưỡi anh dưới con mắt kinh ngạc của cô khẽ tách cái miệng nhỏ nhắn xông vào, hung hăng ngấu nghiến hôn. Lồng ngực kiên định phập phồng trên cơ thể mềm mại của cô, hô hấp trở nên dồn dập. Vội vã luồn tay vào bên dưới váy của cô, theo bên hông lần sờ lên trên, sờ mẫn lên làn da trơn mịn, làm cô bất động, có thể sao?

"Rút tay ra ngoài? A!" Cô chịu đựng, từ trong cổ họng muốn hét lên thật to, nhưng âm thanh yếu ớt cũng bị nuốt hết, khàn khàn bị hấn bá đạo vừa hôn chặn trở về. Tay anh chẳng những không rút ra, ngược lại càng thêm càn rỡ quấy phá. Anh là người đầu tiên cho cô biết được thế nào là mùi vị của dục vọng, làm sao cô có thể chịu đựng được loại cô ý trêu đùa này?

Hai chân Lôi Kinh khống chế hai chân cô, một bàn tay luồn vào trong quần áo, bàn tay còn lại gắt gao nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé không ngừng lộn xộn của cô, đặt ở dưới thân. Cánh môi hung hăng hôn lên cổ cô, lần này, anh muốn cô biết rõ cái gì gọi là đóng dấu!

Tô Lạp giãy giụa thân thể, cô sợ sẽ phát sinh ra chuyện gì với anh ở đây, đã bị ném về đến tận cửa nhà rồi còn bị mất mặt sao?

"Anh muốn làm gì? Nói rõ ràng ra mục đích của anh, ban đầu nói hôn, cơ thể lại muốn nhiều hơn, lòng anh quá tham." Tô Lạp dùng sức rút tay ra, nhưng không thể, cánh tay bị anh nắm chặt đến nỗi không còn khe hở. Cô chỉ có thể mở to mắt nhìn chăm chăm người đang nằm trên cơ thể mình, cô không hiểu, anh đã bao lâu không đụng vào phụ nữ rồi, đói khát đến cấp bốn sao à!

Sau một hồi lâu, hình như do hôn quá sâu, thanh âm của anh có chút nghẹn lại: "Mục đích của tôi? Va chạm, đương nhiên sẽ phải đánh gọn hàng lũy! Em cảm thấy một người đàn ông bình thường sẽ dừng lại sao?" Lôi Kinh cắn răng nhìn cô, cô nhóc này thật là ngây thơ. Anh đã nằm lên người cô rồi, chẳng lẽ lại đi thả cô ra, đứng là suy nghĩ ầu trĩ.

"Anh là đàn ông à? Vì sao khi vừa nhìn thấy tôi thì lại chán ghét như vậy? Tôi chọc anh ở đâu rồi hả? Thật là, năm nào cũng gặp chuyện xúi quẩy, năm nay tốn hơi quá!" Tô Lạp khinh thường trừng mắt nhìn anh, cô thề với lòng, về sau tận lực giảm bớt không gian riêng tư với anh ta.

Lôi Kinh nhìn cô muốn chui ra, cánh tay liền đuổi ra một cái ôm ngược trở lại vào trong ngực, muốn chạy trốn? Phụ nữ ở trong ngực anh, trừ phi anh buông tay, nếu không có thể thoát ra sao?

"Chọc tôi ở đâu? Có nhớ cái lần trong nhà vệ sinh hay không? Em làm trễ nãi "công việc" của tôi, từ đó về sau, em nhất định trốn không thoát." Lôi Kinh

mím môi, ai bảo anh khéo gặp được cô, ai bảo vào cái đêm Paris định mệnh đó, cô nhóc này cố tình mắng chửi anh!

"Ngây thơ!" Tô Lạp hừ lạnh một tiếng: "Nếu như đêm đó trong nhà vệ sinh có một trăm phụ nữ, chẳng lẽ anh cũng đề hết một trăm ra sao? Hừ! Tôi e rằng anh không đủ sức, không thể hưởng thụ được phúc phần đó! Tinh hoa bị chặt đứt!"

"Em còn sức vậy sao? Biết không? Dáng vẻ, vóc người của em rất dồi dào bình thường! Những phẩm chất căn bản của phụ nữ cũng không có, nhưng em biết vì lý do gì tôi không buông tha em chứ?" Làn môi mỏng của Lôi Kinh khẽ mím lại lần nữa, nói anh không đủ sức, như vậy là cô nhóc này đang giả vờ dè dặt sao? Thì ra là tận trong xương tủy vẫn còn chưa thỏa mãn dục vọng.

"Ồ!" Tô Lạp cắn môi kêu đau một tiếng: "Anh nói chuyện là được rồi, đừng chạm tôi làm cái gì? Đau. ....!"

"Hả? Đau sao? Bên ngoài đụng em, em kêu đau, bên trong đụng em, em liền la hét đến mất hồn! Tôi nghĩ, dịp nào đó phải đưa em đến một nơi lãng mạn một chút, giúp em ôn lại xem có còn đau hay không đây?" Nói xong, tay anh luồn từ phần bụng dưới lên đến lưng, vết chai trên tay khiến da thịt của cô cảm thấy ngứa ngáy, xúc cảm này thật rất trí mạng.

Lôi Kinh rõ ràng nhìn thấy sự lo lắng trong đáy mắt cô, nhưng lại cố tình làm ra vẻ mỉa mai bên dưới người anh. ....

"Trong miệng chó quả thật là không mọc ra ngà voi đấy! Cùng với anh, tôi cảm thấy là một sự sỉ nhục đó biết không? Anh đã nói tôi có rất nhiều khuyết điểm, hơn nữa phẩm chất của tôi căn bản không xứng với cậu chủ Lôi. Tại sao còn trăm phương ngàn kế buộc tôi ký hiệp nghị?" Cô thật sự không hiểu, trừ lần đó ở nhà vệ sinh, cô chưa từng đắc tội với anh?

"Còn nhớ đêm ở Paris hay không. .... Đãi ước nguyên trước cửa quán bar, tôi nhớ lúc đó em mắng tôi hả hê như vậy, chắc vẫn chưa quên đúng không! Tóc còn ướt, quần áo cũng ướt sũng dán sát vào người, dáng vẻ đó, nếu như mà tôi không có việc gấp phải xử lý, nhất định đã hẹn em đi uống một chén! Em biết không, thời điểm đó tôi đã một tháng không đụng đến phụ nữ Trung Quốc rồi." Lôi Kinh cợt nhả đặt tay lên cánh môi cô, ánh mắt tràn đầy hài hước đủ để bắn chết mọi giác quan của cô.

"Anh là. ...." Tô Lạp hồi tưởng ngay đến một màn kia.

"Maybach! Chiếc Maybach đụng tôi. .... Trời ạ! Thế nào lại là anh?" Tô Lạp kinh ngạc che miệng.

Một lúc sau, lấp ba lấp bấp mở miệng lần nữa: "Cái đó. . . Tôi nhớ được ngày đó là anh đụng tôi, không có bồi thường, cũng không nói xin lỗi. Như vậy, việc tôi mắng chửi anh một chút để trút giận rất là bình thường, anh biết không! Còn nữa, tội danh đá xe của anh không đến nỗi thất thân, mất đi quyền công dân quan trọng như vậy đâu!" Sớm biết như vậy, cô nên vút cho anh chút tiền đền bù nước sơn! Chỉ có ngần ấy chuyện, anh cư nhiên sử dụng ma pháp với cô.

"Em cảm thấy tôi là người nhảm chán vậy sao? Phụ nữ mắng chửi người khác tôi thấy qua nhiều lắm, bị tôi chơi xong rồi hất ra, những người như vậy đêm không hết rồi. Tôi không đánh phụ nữ, cho nên thời điểm họ mắng chửi tôi sẽ dùng tiền, dùng cái mà phụ nữ thích nhất chặn miệng họ lại, sau đó làm cho bọn họ cú ngay lập tức! Chuyện chiếc xe tôi lại càng không quan tâm. Nhưng mà em biết không? Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủn em chặn trước xe tôi, tôi mất đi rất nhiều, rất nhiều. ...." Nét mặt Lôi Kinh hơi có vẻ kích động, hầu kết khẽ nhúc nhích. Nếu như hôm đó không đến trễ, dưới tình huống Lãnh Tâm vẫn chưa hôn mê, anh tuyệt đối không nhẫn tâm vút bỏ đứa bé kia. Qua thời gian dài như vậy, anh hiểu rõ đứa bé kia đối với Lãnh Tâm quan trọng cỡ nào. Trong lòng của anh cũng không phút giây nào là không mong chờ, rốt cuộc con của mình sẽ trông như thế nào.

"Ách! Anh mất đi cái gì? Nếu như điều kiện cho phép, tôi sẽ bồi thường. Mặc dù tôi không có tiền gì cả, nhưng sẽ cố gắng kiếm, chỉ cần anh chưa chết, tôi nhất định sẽ trả lại. ...."

Tô Lạp không tưởng tượng nổi, rốt cuộc anh mất đi cái gì. Chẳng qua nhìn thấy thái độ nghiêm túc của anh, liền hồi tưởng lại cái đêm Paris đó. Đúng là người trên chiếc xe kia quả thật rất vội, bởi vì thời điểm cô vừa nắng xong đi qua một bên, chiếc xe kia liền phóng nhanh như bay rời khỏi.

"Tôi cũng nghĩ như vậy, tùy em tới trả nợ thử xem, dù sao thứ tôi bỏ lỡ em có thể cho, huống chi em so với cô ấy tinh khiết hơn. ...." Lôi Kinh cau mày, nhẹ giọng nói. Tô Lạp có chút không hiểu ý tứ trong lời nói đó của anh.

Tô Lạp chỉ chuyên chú nhìn ánh mắt đau đớn của anh, khóe mắt anh rất sâu, thời điểm không cười nhìn rất đáng sợ, nhú chặt lông mày, nét mặt nghiêm túc khiến cô hiểu ra, anh nói mất đi nhiều thứ tuyệt nhiên không phải là hù dọa cô, bất quá rốt cuộc là cái gì?

"Anh mất đi cái gì sao? Nếu như tôi tới trả lại, tôi nên bỏ ra cái gì?" Tiếng nói của Tô Lạp êm dịu. Giờ phút này cô cũng không tìm ra được bất kỳ lý do gì để nói chuyện lớn tiếng với anh. Thì ra là, thì ra một cậu chủ lớn như anh lại luôn đi gây sự với cô, đều là bởi vì khoản nợ đêm Paris đó, không còn lý do khác!

Nét mặt Lôi Kinh hơi lộ ra chút do dự, hầu kết khẽ động một cái, lật người ra khỏi cơ thể Tô Lạp, lấy một điều thuốc kẹp lên giữa ngón tay, đi ra bên ngoài, đứng tựa lên thân xe. Cái bật lửa kêu "tạch" một tiếng, trong ánh xanh dương lộ ra tia lửa màu đỏ thẫm. Lôi Kinh ngăn người nhìn cái bật lửa với mô hình chiếc xe trong tay, khẽ mỉm cười đốt thuốc lên. Giữa đêm tối yên tĩnh, mùi thuốc lá thoang thoảng lan ra, nồng đượm về ưu sầu của một ai đó.

Tô Lạp giật mình, chinh đón lại quần áo trên người, đề phòng sói, trước tiên cô phải bung bít mình cẩn thận mới phải.

Vuốt lại tóc tai một chút, bước xuống xe, cắn chặt môi, Bà nội nó!

Sửa lại một chút dưới tóc xe, cắn chặt môi, NND! Một người luôn đẩy trách nhiệm cho người khác như cô, một ngày kia cũng biết nếm cảm giác tội lỗi. Đột nhiên cảm thấy Lôi Kinh, người đàn ông này cũng không tệ lắm, chỉ là, nếu như có thể, nếu như đêm đó cô không cản đường anh, không làm trễ nãi

thời gian của anh, có lẽ hiện tại anh sẽ không mang cái dáng vẻ này?

"Bớt hút thuốc một chút! Đối với sức khỏe không tốt!" Tô Lạp chọc chọc cánh tay của anh, nhìn anh hút thuốc, trong lòng thật sự không thoải mái. Bởi vì ba cô cũng do hút thuốc mà qua đời. Huống chi, nhìn anh càng thêm u sầu ảo não, cô cảm thấy đêm đó mình đã gây ra tai họa lớn, sự lo lắng trong lòng ngày một dâng cao.

"Vậy sao? Em đang quan tâm tôi?" Lôi Kinh không nhìn cô, giọng nói trầm trầm. Cầm tay vào túi quần nhìn về khoảng không đen kịt phía xa, đèn xe đã tắt, chỉ còn tia lửa sáng nhấp nháy giữa nhón tay anh tựa như một vì sao. Tô Lạp khó hiểu nhìn bộ dạng của anh.

"Xem như thế đi. . . . ." Tô Lạp nhẹ giọng nói, cô cũng không biết vì sao. Chỉ không muốn nhìn thấy sự cô đơn trong đêm tối bị vây quanh bởi mùi thuốc tràn ngập, bởi vì loại cảm giác này rất thê lương, rất tệ.

"Em là người phụ nữ thứ hai quán chuyện tôi hút thuốc!" Với động tác lưu loát, Lôi Kinh vứt bỏ ngọn thuốc lá đang còn cháy dở trong tay, ném đi không chút do dự.

Người thứ hai? Tô Lạp suy ngẫm ba chữ này, cô nhìn thấy điếu thuốc vừa được châm kia, trong nháy mắt liền bị vứt đi, là bởi vì lời nói của cô, hay là do người phụ nữ đầu tiên ấy rèn cho anh thói quen này?

Lôi Kinh xoay người lại, khỏe mắt ngưng đọng một tia đau đớn, nhìn người phụ nữ mơ hồ trong đêm tối. Đột nhiên cánh tay duỗi ra một cái, đem cô ôm vào trong ngực, ôm lấy thật chặt: "Đã lâu rồi, thật nhiều ngày không có ai ở bên tai tôi, bảo tôi ít hút thuốc! Đột nhiên cảm thấy rất nhớ những lời này! Rất muốn rất muốn. . . . ."

Tô Lạp không thích ứng với cơn u buồn bất thành linh của anh, cũng không biết, rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì, anh đang nghĩ cái gì? Là ai? Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của anh thật không giống như trước, làm lòng cô thất lại, nôn nóng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

"Có thể nói một chút, đêm đó rốt cuộc thế nào không? Thấy anh như vậy, trong lòng của tôi rất không dễ chịu. . . . . Giống như nợ người nào đó rất nhiều! Chắc anh cũng biết, đêm đó tôi không biết anh đang vội, nếu không, chắc chắn tôi sẽ tránh ra!" Tô Lạp nắm lấy cánh tay của anh hỏi, hy vọng có thể nghe thấy đáp án từ trong miệng của anh, còn có, anh đang hoài niệm cái gì. ....

"Nói ra thì có thể như thế nào? Còn có thể trở lại sao, còn có thể cho phép tôi hỏi hận sao?" Âm lượng trong lời nói của Lôi Kinh đột nhiên tăng vọt, cuồng loạn gào thét nhìn Tô Lạp. Tay cuộn thành nắm đấm đập xuống thành xe, "phịch" một tiếng khiến Tô Lạp sợ hãi run lên. Đột nhiên trong đầu nhớ đến người phụ nữ nằm dưới đất ở quán rượu "Sản xuất người tình," bọn họ có nhắc đến người gọi là Lãnh Tâm.

"Tôi nói ở Paris em có lỗi, chịu trách nhiệm là được rồi! Tốt nhất đừng hỏi nữa!" Giọng nói cơ hồ là vẫn hằm hừ như trước.

"Lôi Kinh, sao anh lại hét lên? Anh làm người khác hoảng biết không? Cái gì mất đi hay không mất đi? Nếu như là tôi sai, anh phải cho tôi biết lý do, không phải sao! Lỗi ở chỗ nào?" Tô Lạp tức giận, luôn miệng nói toàn bộ trách nhiệm đều là của cô, là cô sai lầm rồi. Tội danh lớn như vậy chụp xuống đầu, không nên cho cô một cái đáp án sao? Để cho cô chết cũng chết quang minh chính đại.

"Thật xin lỗi, tôi không nên hét lên với em!" Vòng tay to lớn của anh liền đem cơ thể mỏng manh của cô vào trong lòng ngực ấm áp lần nữa. Bàn tay sít sao thủ sẵn lên sau ót cô, vuốt ve mái tóc thật dài. Tô Lạp muốn động đậy, nhưng một chút cũng không được. Tối nay anh làm sao vậy, vừa làm cho cô cảm hận, đồng thời lại khiến cô cảm thấy anh rất đáng thương. Chuyện gì đã làm cho anh ra nông nổi này.

"Không có việc gì! Tiếng anh hét lên cũng rất dễ nghe! Tôi sẵn lòng!" Tô Lạp vỗ vỗ phía sau lưng anh, nói ra những lời này bản thân cũng muốn ói như điên (≡)), đây là cô sao? Tối nay đã mấy lần nói lời trái với lương tâm.

"Nói gì?" Lôi Kinh nhất thời kinh ngạc ngẩng đầu lên. Thời điểm anh bộc phát tính khí của mình quá độ luôn có một người phụ nữ nói như vậy, tiếng hét của anh em cũng thích nghe!

"Tôi nói. . . . ."

"Đừng nói nữa, ... Không giống nhau."

"Ừm ừm ừm. ...."

Không đợi cô nói hết lời, anh đẩy cơ thể cô về phía xe. Đứng ở trước sườn xe, vài sợi tóc của cô phiêu dạt trong làn gió đêm, tung bay trước mặt anh. Không khí mập mờ, không cần ngôn ngữ, không có phản kháng, cũng chẳng mang gánh nặng, hai cơ thể găt gao siết chặt lấy nhau, hôn điên cuồng, hôn đến kịch liệt. Cánh tay của anh càng thêm dùng sức, dường như muốn bóp vỡ cả cái eo thon của cô.

"Thở không ra hơi rồi! Ngừng. . . . . Mau ngừng. . . . ." Cô thở hổn hển, dùng sức đẩy cơ thể anh ra, khoang miệng đầy mùi thuốc lá mê hoặc lòng người. Tim nhảy thình thịch, cô không thể không chế rồi, làm sao mà cô chỉ nói có một câu liền bị hôn điên cuồng như vậy? Nhưng cô mới vừa cư nhiên đáp lại nụ hôn của anh, đây không phải là mộng du!

Đều nói mẹ nuông chiều thì con hư, chỉ mới mềm giọng, nhẹ nhàng vỗ vào sau lưng anh, nhưng cái vỗ này lại đánh ra cả một sắc tình điên cuồng. Đầu chỉ là hôn cô, lại còn mang theo thú tính. ...Cần.

Đầu lười tê tê, đôi môi nóng hừng hực, gió mát nhẹ nhàng thổi, cơ thể Tô Lạp đột nhiên run lên một cái: "Lôi Kinh, tôi muốn về nhà, anh cũng trở về đi." Dứt lời, không đợi Lôi Kinh lên tiếng, cô liền ôm cánh tay chạy về hướng nhà mình.

Lôi Kinh quay đầu, đặt ngón tay lên môi, nhẹ nhàng liếm, nơi này ngập tràn mùi vị của cô nhóc kia. Nhoèn miệng cười, mở cửa xe chui vào, lẳng lặng ngồi bên trong, mở đèn xe lên, thấp sáng con đường phía trước cho cô.

Tô Lạp đang chạy, khi nhìn thấy con đường phía trước sáng trưng, hơn nữa xe vẫn chưa khởi động, cô khựng lại một chút, không cần quay đầu lại cô cũng biết người đàn ông này đang làm gì? Thì ra là anh cũng chu đáo như vậy.

Nhìn theo Tô Lạp một hồi lâu, cho đến khi bóng dáng của cô mất hút ở khúc quanh trước mặt, nụ cười thoáng qua khóe môi anh càng lúc càng sâu, “Thật là nhóc con ngây thơ, nếu như tối nay tôi cứ đậu ở chỗ này không đi, em cũng không tính về nhà sao!”

"Ngày mai gặp! Cô nhóc cực ngây thơ của tôi! Sáng mai, em mở mắt nhìn thấy người đầu tiên, sẽ là tôi. . . ." Cánh môi nở rộ ra một đường cong mê người, dứt lời, đánh tay lái xoay một vòng rồi khỏi con hẻm nhỏ.

~ Hết Chương 80~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Làm cháu trai ngày nào, gõ hói đầu ngày đó

Mùi vị thuốc là mập mờ trong màn đêm nhanh chóng tan biến, nhường chỗ cho ánh ban mai của ngày mới, đầu ngõ Tứ Hợp Viện, chiếc Cayenne Porsche màu trắng bạc lẳng lặng yên vị một chỗ, tựa như chưa từng rời đi từ tối hôm qua. Ánh mặt trời càng làm nó thêm nổi bật.

"Ừm. . . . ."

Sáng tinh mơ, ngọn gió sớm mai lượn lách vào phòng, khẽ đóng đưa tấm rèm lụa mỏng trên cửa sổ. Người trên giường không yên phận trở mình một cái, trong vô thức đưa tay mò mẫm chai dầu gió ở đầu giường. Rất dễ dàng! Cảm giác giống như có một ai đó đặt vào trong tay, cô thuận lợi mở nắp, chấm vào lòng bàn tay một chút, “bộp” một phát lên chỗ cánh tay vừa bị muỗi cắn sưng lên một mảng.

Mơ mơ màng màng vịn nắp chai dầu lại, ném sang một bên, đưa tay lấy bình nước ở đầu giường, cảm giác vẫn như cũ, rất dễ dàng liền đến tay, bật nắp lên, cắn vào ống hút, hưng phấn uống đến vài ngụm to.

Luồng nước lạnh lạnh trượt xuống cổ họng, đánh thức người trên giường. Buổi sáng cô có thói quen uống nước đá, cho nên ngày nào mẹ cũng chuẩn bị sẵn, đặt ở đầu giường cho cô, đúng là một niềm hạnh phúc mỗi sớm mai thức dậy.

Tô Lạp đột nhiên ngồi dậy, gió lùa vào từ ngoài cửa sổ, đập thẳng vào mặt: “Trời ạ! Bây giờ rồi! Muộn rồi sao?”

"Còn kịp!"

Một giọng nam trầm thấp, dễ nghe vang lên.

"Ó. . . . .?"

Tô Lạp kinh ngạc nghiêng đầu, hướng về phía phát ra âm thanh, chớp chớp mắt mấy cái, rồi lại dụi dụi xoa xoa, nhìn Lôi Kinh ở cách đó không xa. Giương mặt anh tuần kia vào sáng sớm mang đến cho người ta một cảm giác ưa thích khó tả. Hơn nữa, thời điểm chưa dùng bữa sáng, càng khiến cho người khác nhìn không được mà nuốt nước miếng. (QA: liên tưởng tới đĩa bánh bèo =))

Anh nhếch môi, cười khẽ nhìn cô, mái tóc đen thuần khiết đã được chpin chu lại, hơi buông thõng một chút, vừa toát lên nét trang trọng, cũng không kém phần lẳng tử. Chiếc cổ áo sơ mi bên trong khẽ xê dịch, ánh mắt mập mờ chăm chú nhìn cô.

"Oaaaa. . . . . ." Tô Lạp thét lên một tiếng kinh hãi, tại sao anh lại ở trong phòng cô. Cô rất ít khi nằm mơ nha, hoàn toàn quên mất trên người của mình đang không mảnh vải che thân.

"Ngủ trần truồng! Rất thoải mái sao!"

Khóe miệng Lôi Kinh ngày càng kéo ra, kéo ra, ra nữa. . . . Anh không rảnh đến mức vén chăn cô lên mà nhìn, chẳng qua từ thời khắc anh bước vào căn phòng nhỏ nhỏ này, liền chứng kiến cảnh tượng nửa người cô lộ ra khỏi chăn. Rèm cửa sổ thì thoáng bị gió thổi tung, lần nào anh nhìn thấy cũng cau mày, chẳng lẽ cô nhóc này không sợ người khác bắt gặp sao? Dây thần kinh cư nhiên lớn như vậy.

"Anh. . . . Làm sao lại ở đây?"

Tô Lạp nắm chặt chăn, chỉ vào Lôi Kinh, đây là phòng cô tuyệt đối không sai, trừ phi anh không phải là người, là ma quỷ mới có thể tiến vào mà cô vẫn không hay không biết. Nếu không với tính cách của mẹ, sẽ đi thả “động vật giống đực” vào trong phòng con gái mình sao? Đáp án là . . . NO! Huống chi

còn dưới tình huống con gái cũng đang ngủ say.

"Cửa sổ mở ra, thì tôi vào được thôi! Chẳng qua là vấn đề an ninh ở đây thật sự không đến nơi đến chốn! Nếu không có việc gì, tối nay tôi mang em đi." Lôi Kinh ngồi trên chiếc ghế nhỏ trước bàn trang điểm, chỉ vào Tô Lạp.

"Anh nhảy cửa sổ vào nhà tôi? Hơn nữa còn lén lút chui vào phòng tôi? Lôi Kinh, anh dần lòng không đáng à? Lưu manh! Đồ lưu manh!" Tô Lạp chia vào mũi anh, tức giận mắng to. Người này thật là bại hoại đến không giới hạn rồi, dám nhảy cửa sổ vào phòng nữ giới.

"Em còn muốn tiếp tục không mảnh vải che thân sao? Hoặc là bộ dạng hiện giờ của em là đang cố ý quyến rũ tôi? Chẳng qua cũng có một chút hấp dẫn, nhưng mà sáng nay tôi không có thời gian chơi đùa trên giường với em. Để khi khác, nhất định tôi sẽ theo em đến cùng!" Lôi Kinh đứng dậy, hướng về phía trước người của Tô Lạp.

"Thật là không biết xấu hổ, tôi mà đi quyến rũ anh? Cốc ba chân* may mắn không gặp, lại đi đụng phải bọn đàn ông tình trùng lên não, quyến rũ ai cũng sẽ không đi quyến rũ anh! Tôi nhỏ vào, thật là một ngày xui xẻo, mở mắt liền biết ngay hôm nay mang số con rệp!" Tô Lạp ngồi trở lại trên giường, nắm thật chặt lấy tấm chăn để che đậy cơ thể. (*cốc ba chân biểu tượng của tài lộc, may mắn.)

"Chỉ hy vọng em không đi quyến rũ tôi, nếu như một ngày kia em yêu tôi vô phương cứu chữa. Đừng trách tôi chưa cảnh cáo em, lúc đó kết quả sẽ rất thê thảm, tôi sẽ không chút do dự mà vứt bỏ em!" Lôi Kinh chăm chú nhìn cô, thấy nét mặt cô trở nên cứng nhắc mới yên lặng.

"Nhanh chóng xuống giường rửa mặt, chỉ còn ba mươi phút nữa là phải đến học viện, hôm nay tôi đưa em đi." Dứt lời nắm lấy cằm của cô.

Tô Lạp lấy lại tinh thần, đỡ tay anh ra: "Anh chưa đi ra ngoài làm sao tôi xuống giường được? Đừng tự cho là đúng! Khẩu vị của tôi cũng không ở đẳng cấp thấp như vậy." Tô Lạp hung hăng nhìn anh, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp hôm qua đâu rồi, vào lúc này lại trở thành lưu manh, mẹ nó, rốt cuộc là dạng nào?

Lôi Kinh khẽ nhếch môi tiến đến gần: "Đừng đánh giá thấp người đàn ông phá thân xử nữ của em, biết không? Chất lượng trên giường tuyệt đối là khiến em cả đời này phải trầm trồ khen ngợi! Không đúng à?"

Dứt lời, Lôi Kinh đi đến trước cửa sổ, kéo rèm nhìn ra bên ngoài, đưa lưng về phía Tô Lạp: "Em thay quần áo đi! Tôi không nhìn đâu, tốc độ nhanh lên một chút, nếu không lại muộn."

"Loại này làm cháu trai của bà ngày nào, bà gõ tôi hỏi đầu ngày đó! A..." Tô Lạp hậm hực kêu lên một tiếng, kéo áo ngủ dưới chăn mặc vào, lúc Lôi Kinh còn chưa kịp xoay người lại liền mở cửa phóng nhanh ra khỏi phòng.

"Àm!"

Cửa phòng bị Tô Lạp đóng lại, vang lên một tiếng rõ to, Lôi Kinh xoay người, chán chường nhìn căn phòng nhỏ này, nội thất bên trong rất đơn giản, nhưng lại ngăn nắp. Đây là căn phòng thuộc về nữ giới mà anh cảm thấy khác biệt nhất từ trước đến nay. Trước kia chỉ toàn nhìn thấy, ngoại trừ quần áo gọi cảm, túi xách đắt tiền, nếu không thì là các loại mỹ phẩm cao cấp. Phần về căn phòng này, dầu gió, bình nước, một chiếc điện thoại để bàn, còn có giấy vệ sinh, một quyển lịch bàn, tất cả mọi thứ đều nằm hết trên đầu giường, ngoài ra chẳng có gì khác.

Lôi Kinh cầm cuốn lịch để bàn lên, tính toán một chút, rất nặng, tiện tay ném vào thùng rác, chẳng lẽ cô không sợ trong khi ngủ bị rơi trúng đầu sao?

Mới vừa vứt đi cuốn lịch, anh lại nhìn thấy có thứ còn nặng hơn gấp mấy lần. Một ống tiết kiệm hình cậu bé Crayon Shin Chan bằng gốm sứ với hai tai tròn trịa, cầm lên trên tay, cân nhắc, cũng rất nặng, ngón tay vừa định mở ra xem, không biết trong này có tiền Đô hay không? Cần thiết đi đặt ở đầu giường!

Chẳng ngờ tới miệng ống tiết kiệm lại được dán một tờ giấy màu hồng: "Ai dám trộm tiền của ta, ta giương móng vuốt cầu hấn."

"Thật là ngây thơ!" Lại không chút do dự ném vào thùng rác. Chỉ chốc lát sau, căn phòng vốn dĩ đã bừa bộn nay càng thêm lộn, thùng rác không còn chứa nổi, vật lớn vật nhỏ tràn cả ra ngoài, ngổn ngang đầy đất.

Lôi Kinh hài lòng nhìn mấy thứ chướng mắt toàn bộ được xử lý xong, cầm áo khoác tây trang lên, đi ra khỏi phòng. Tiếng nước ào ào vang lên trong phòng tắm, Lôi Kinh đến gần, ngón tay gõ vào cửa: "Tắm xong chưa? Thời gian không còn sớm!"

"Tắm không xong! Tội. . . . ." Chỉ nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói buồn buồn, âm thanh giống như là muốn khóc!

~Hết Chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Bà dì cả là cái quái gì?

"Cái gì gọi là tắm không xong? Thế nào? Tắm xong rồi thì nhanh ra ngoài đi." Lôi Kinh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, gõ cửa phòng tắm.

"Lôi Kinh. . . . ." Tô Lạp nhẹ giọng kêu, trong lời nói nồng nặc ý vị bất đắc dĩ.

Ngoài cửa Lôi Kinh sững sờ, đây là loại âm thanh gì, lần đầu tiên nghe thấy cô gọi tên anh dịu dàng như vậy, quả thật không thể tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt, toàn bộ dây thần kinh bị đông cứng ngắc, tiếp tục mong chờ cô sẽ nói ra cái gì.

"Anh có nghe tôi gọi không hả? Sao lại không lên tiếng?" Tô Lạp ngồi chồm hổm, cơ thể nhích từng bước về phía cửa phòng tắm, nắm chặt tay cầm, cô sợ anh xông vào sẽ bắt gặp một bộ dạng ㄣ như vậy.

"Đang nghe, có chuyện gì em nói đi!" Lôi Kinh cho một tay vào túi quần, hướng mặt về phía cửa phòng tắm, tay kia vẫn nhịp nhàng gõ lên đầu gối. Ánh mắt ngưng đọng lên bóng dáng của cô thoát ra từ khe hở ngăn cách hai người, làm sao vậy? Ngồi chồm hổm trên đất, hơn nữa còn không ra được, chẳng lẽ đi tắm liền nhớ anh rồi hả?

Tô Lạp cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, há hốc mồm, ánh mắt hung ác khác thường, con bà nó! Bằng bất cứ giá nào! Đàn ông thì đã sao, cũng không phải là không hiểu những chuyện này, nói thì nói. . .

"Lôi Kinh, 'bà di cả' của tôi đến rồi, không có băng keo cá nhân cỡ lớn, anh ra ngoài mua giúp tôi đi, tôi vô cùng cảm kích!" Tô Lạp nói rất nhanh, như chém đinh chặt sắt, ở trong phòng tắm đỏ mặt chờ anh trả lời.

Lôi Kinh nghe lời nói của cô, mặt cả nửa ngày mới có phản ứng, cau mày nhìn xuống bóng dáng mơ hồ trên đất: "Tôi hôm qua em ngủ không ngon sao? Nói nhăng nói cuội gì vậy? Bà di cả của em là ai? Ngay cả mẹ em cũng ra ngoài rồi, trong nhà này còn bà di cả ở đâu? Hiện giờ chỉ có hai người chúng ta thôi!"

Trời ạ! Không mang theo, thế này chơi ác người thật! Tô Lạp nắm đầu kêu khổ.

"Lôi Kinh! Anh cố ý chống đối tôi sao! Giả bộ hồ đồ không phải lúc! Anh cho rằng mình là trai tơ thuần khiết à, ở đây giả vờ ngu ngốc với tôi. Bà di cả là cái gì, người đàn ông gieo họa cho vô số phụ nữ như anh, chẳng lẽ không biết!" Tô Lạp đấm một phát vào cửa phòng tắm, anh còn giả vờ ngây thơ!

Đứng ở bên ngoài, Lôi Kinh bị một đấm này làm cho chấn động lùi về sau mấy bước, anh thì sao? Vô duyên vô cớ bị mắng xối xả một trận!

Tức giận kéo cửa phòng tắm ra, Tô Lạp giùng giàng ngã nhào xuống, nắm chặt lấy cửa phòng tắm. Lôi Kinh đứng bên ngoài nhìn chằm chằm Tô Lạp trên mặt đất: "Em nói ai giả bộ là trai tơ thuần khiết, cô nhóc này mới sáng sớm nói xằng nói bậy cái gì vậy? Buộc tôi phải đánh phụ nữ sao?"

"Ai nói năng xằng bậy! Căn bản là sao!"

"Lôi Kinh, anh thật là biết diễn kịch, bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như vậy, mà lại không biết bà di cả là cái gì? Tôi cũng không tin mấy người phụ nữ của anh, trong tháng có mấy ngày đó mà anh lại không hay không biết!" Tô Lạp quần khăn tắm quanh người, ngẩng đầu nhìn anh, mái tóc dài ướt nhẹp không ngừng nhỏ nước.

Anh nói không biết, ai tin?

Đừng nói một người dày dặn kinh nghiệm chơi đùa với phụ nữ như anh, tùy tiện ở trên đường bắt đại một cậu trai tơ hỏi một chút cũng biết, bà di cả là cái quái gì!

"Mỗi tháng có mấy ngày kia? Em. . . . . Ý của em là nói. . . . . ." Lôi Kinh đột nhiên thông suốt, thì ra là cô muốn nói về chuyện này. Vậy thì không thể trách anh được, sống đến gần này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên anh biết chu kỳ kinh nguyệt còn có một cái tên khác thú vị như vậy.

"Tôi nghĩ là người thân của em, ... Bà di cả đến. . . . ." Lôi Kinh xin lỗi, xoay người nhìn về phía ghế sofa.

"Bà di cả của anh tới thì có! Có đi mua dùm tôi hay không, nói thẳng ra một tiếng đi! Thời gian không chờ đợi ai cả, tôi muốn đi học viện." Tô Lạp đang quần khăn tắm, làm bộ đáng thương ngồi chồm hổm trên mặt đất. Trong giỏ của cô chỉ có mấy miếng đệm nhỏ mà thôi, chỉ có thể chống đỡ được một lúc!

"Trong phòng em không có sao?" Lôi Kinh quay đầu lại chỉ về phía phòng cô, cô nhóc này đang cố ý làm khó dễ anh! Bảo anh đi mua món đồ đó, làm sao có thể?

Mất mặt. . . . .

Tô Lạp làm bộ đáng thương cắn môi: "Không có, tôi vừa mới từ Pháp trở về chưa tới một tháng, đúng ra là chưa tới hai mươi ngày. Cho nên quên chuẩn bị mấy món đồ này, bình thường nhà tôi nhiều lắm, lần này là ngoài ý muốn mà thôi."

"Nếu như tôi đi, có được đền đáp gì không?" Lôi Kinh đột nhiên nhếch môi cười lên một tiếng, vẻ mặt tràn đầy tính toán.

"Đền đáp? Tôi lấy thân báo đáp được không? Lôi Kinh, anh không hổ danh là dân làm ăn buôn bán! Vừa thấy sơ hở liền kịp thời chớp lấy à?" Tô Lạp giờ giờ quả đấm nhỏ trong tay lên trước mặt anh, tỏ vẻ mình đang nổi giận.

"Tách tách!!"

Lôi Kinh giờ chiếc điện thoại màn hình rộng màu đen của mình lên, hướng về phía Tô Lạp, liên tục chụp mấy tấm, nghiêm túc nhìn màn ảnh: "Bộ dạng thật là đáng yêu, giống như một chú chó con được cứu thoát khỏi chết đuối."

Chó con? Cô và nó có sự khác biệt rất lớn nha....

"Anh nói ai là chó con chết chìm! Cút ra khỏi nhà tôi ngay lập tức, nếu không mẹ tôi trở về sẽ đánh anh như từ." Cô tự dưng lại bị một tên cặn bã trêu chọc!

"Àmmmmmm"

Tô Lạp đứng dậy, trên người vẫn còn nhỏ nước, cô không nấn nỉ nữa, đi tìm nệm nhỏ trước đã.

"Thật sự tức giận như vậy!" Lôi Kinh cất điện thoại vào trong túi quần, đi theo cô về phía phòng ngủ.

"Àmmmmmmmm" Tô Lạp đóng sầm cửa lại, Lôi Kinh giật mình lùi về phía sau mấy bước, bị ngăn ở bên ngoài.

Cô nhóc này làm sao vậy? Không phải chỉ nói cô là chó con chết chìm được cứu thôi sao! Quả thật đáng vẻ rất giống mà, mái tóc còn ướt đều bị xoắn lại, còn ngồi chồm hồm trên mặt đất, đúng là cực giống. Bây giờ anh cảm thấy gọi là chó con cũng đã trân trọng cô rồi, chó con so với cô còn ngoan hơn.

"Àmmmmmmmm" không lâu sau đó, cánh cửa liền bị đá văng lần nữa.

"Em vừa bị làm sao?" Lôi Kinh nhìn cô nhóc nổi giận đùng đùng, lao ra bên ngoài, bộ dạng chẳng khác gì bà chẳng lửa chanh chua?

"Anh cướp bóc gì trong phòng tôi rồi hả? Tại sao toàn bộ đồ đạc của tôi đều nằm cả trong thùng rác! Tôi nói hôm nay mở mắt ra nhìn thấy anh, đảm bảo xui xẻo cả ngày, quả không sai mà!" Tô Lạp ôm ống tiết kiệm trong tay, phát điên nhìn chằm chằm Lôi Kinh.

"Kể kệt"

Hai người đang tròn mắt nhìn nhau, mẹ Tô Lạp đi vào, thấy dáng vẻ kỳ quặc của bọn họ, kinh ngạc hỏi, "Chuyện gì đã xảy ra? Lạp Lạp, con đang làm gì đó? Nhìn lại dáng vẻ của con xem?"

"Mẹ!" Tô Lạp ngẩng đầu lên, nước trên tóc bắn tung tóe lên trên mặt mũi và áo sơ mi của Lôi Kinh. Rõ ràng là không vui, tại sao lại bảo cô không ra dáng vẻ gì, không phải lúc này mẹ nên chất vấn cái tên Lôi Kinh trước mặt mình là ai sao? Từ đâu tới? Tô Lạp "bộp" một cái dựa vào trên tường. Hiện giờ, ánh mắt này của mẹ cô là thế nào, giống như đang lờm nguýt con đầu dám bắt nạt con trai mình.

"Tiểu Lôi, bác gọi như vậy, con không để ý chứ?" Mẹ Tô Lạp tươi cười.

"Bác gái gọi gì con không ngại, không cần phải khách sáo với con, người gọi con là gì cũng được!" Dáng vẻ của Lôi Kinh cực kỳ lễ phép, khiêm tốn nhún nhường.

Tô Lạp ngoảnh mặt làm ngơ nhìn hai người kia, thấy dáng vẻ "miệng nam mô, bụng bồ dao găm" của Lôi Kinh, tức giận không thôi. Thì ra là anh ta không có nhảy cửa sổ vào, mà là sáng sớm tỉnh mơ đến dụ dỗ mẹ! Nhìn qua là biết, sáng nay hai người này đã trò chuyện một lúc rồi, chẳng qua là cô bỏ lỡ mất. Đáng giận ở chỗ, mẹ còn đi hùa theo, chẳng lẽ không biết người đàn ông đang tươi cười kia có ý đồ muốn phóng dao giết chết con gái cưng sao?

~Hết Chương 82~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Cô làm sao có thể là người người biến đổi giới tính

"Xã hội hiện nay còn có người như con sao, 'kiên định giới giang' lại còn 'có trách nhiệm.' Một đứa bé tốt tính như vậy quả thật không dễ tìm mà! Về sau hãy khoan dung cho Lạp Lạp một chút, dù sao con bé cũng nhỏ hơn con tám tuổi! Tính tình cũng rất phản nghịch, từ khi còn bé đã như vậy, đoán chừng là không đổi được rồi. Miệng cũng chưa bao giờ làm cho người ta vui, nhưng mà không có tư tưởng xấu. Con từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, ăn sung mặc sướng, nếu như Lạp Lạp chọc đến con, con cũng đừng quá khách khí!"

Tô Lạp cười khanh khách nhìn Lôi Kinh.

"Dừng" Tô Lạp giơ tay lên ra hiệu cắt đứt cuộc đối thoại.

Chỉnh chỉnh khăn tắm trên người, liếc nhìn gương mặt đỏ của mẹ cô, dặn dò phen này làm sao lại nghe chói tai như vậy? Giống như trước khi tiễn chân con gái về nhà chồng, làm li bì đất căn dặn con rể. Hết lần này tới lần khác không có một câu hướng về phía con gái mình, nghe một chút, nghe câu nói kia một chút, ‘xã hội hiện nay làm sao lại có đứa bé giỏi giang, tốt tính, quả không dễ tìm!’ Trong toàn bộ câu nói đều là khen ngợi anh, nhưng những từ ngữ kia có dính dáng gì đến anh à?

Dùng bất luận một từ nào trong câu trên để hình dung về anh, tuyệt đối là chà đạp lên vốn từ ngữ phong phú trong Đại từ điển của Trung Hoa rồi.

"Mẹ, mẹ hiểu được anh ta sao, tự dưng đi tán dương như vậy? Mẹ bảo anh ta đừng khách khí với con, chẳng lẽ mẹ muốn tiêu diệt con gái yêu? Con không phải là con ruột à? Mẹ nhặt về như thế nào, nói cho con biết đi! Bây giờ con cần một người mẹ ruột." Dứt lời, Tô Lạp ném ánh mắt ác độc về phía Lôi Kinh.

"Mẹ vì muốn tốt cho con, con nói xem, con đã bao lớn rồi, hơn nữa lại xinh đẹp như vậy, một cậu bạn trai cũng chưa có. Đây lại là lần đầu tiên yêu đương, chẳng lẽ mẹ không thể vì con mà đưa ra chút ý kiến sao? Mẹ nhìn người chính xác, cảm có sai, ta là mẹ ruột con, nếu không đã chẳng chờ đến bây giờ, xem mắt xong chuyện đã sớm bán đứng con!"

"Bác gái đừng nổi giận, cô ấy là như vậy, tính tình như con nít. . . . ."

"Mẹ nó! Lôi Kinh, bớt ở đây giả bộ làm người tốt đi, tôi và mẹ tôi nói chuyện, người ngoài như anh có quan hệ gì à?" Hai chữ ‘người ngoài’ bị Tô Lạp nghiền răng kéo dài ra, đầy đủ từ tính, độc ác, có quanh co, cao thấp, trước khi nói đến chữ tiếp theo.

"Còn có! Mẹ tôi nói không đúng, tôi nói số lần yêu đương của mình tính hết đầu ngón chân cộng thêm hết cả đầu ngón tay cũng đếm không xuể rồi!"

"Anh nhìn cái gì, vào đây với tôi!" Tô Lạp phồng mang trợn mắt kéo Lôi Kinh vào trong phòng. Cô muốn hỏi một chút, cái người này cho mẹ cô uống thuốc mê gì rồi hả? Bắt đầu ra sức khen ngợi rồi, có tiềm năng làm bà mai.

"Quần áo xốc xếch kéo tôi vào phòng em, muốn tôi với em làm cái gì?" Lôi Kinh tươi cười ngồi trên giường.

"Lôi Kinh, thật sự là tôi phục anh rồi!" Tô Lạp cắn môi chống nạnh, người này lúc ở bên ngoài thì tựa như dã thú, khi bước vào nhà cô liền lập tức biến thành cháu chắt của Liễu Hạ Huệ rồi, điển hình là một Tây Môn Khánh chuyển thế.

"Em đúng vậy được sao? Không phải. . . . ." Lôi Kinh hát cảm lên ngo chừng cơ thể cô.

Tô Lạp giơ hai tay lên, khớp xương giữa năm ngón tay xoắn lại, kêu răng rắc. Nếu như mà nó có thể kêu to hơn nữa, vậy thì không còn gì tốt hơn, đi từng bước một đến gần Lôi Kinh, tay nữu lấy cổ áo anh, trong lúc Lôi Kinh còn đang cười liền bị cô chớp lấy thời cơ, "Bốp!" Một đấm hung hăng giáng xuống.

"A !"

Lôi Kinh kêu rên, xoa xoa khoe miệng bị đau rát, sắc mặt thoáng chốc trầm xuống: "Em thật sự có can đảm đánh?"

"Vèo," lập tức kéo cơ thể của Tô Lạp đè ngã xuống giường, nửa người nằm lên trên cô. Ánh mắt âm u nhìn sự quật cường lóe lên từ đáy mắt cô: "Em có còn một chút đáng về của một người phụ nữ hay không hả?"

"Không! Tôi nói cho anh biết, thật ra thì tôi là nam giới, lúc vừa lớn lên liền phát hiện thích đàn ông. Đã làm giải phẫu rồi, biết tại sao mẹ tôi rõ ràng nhìn ra anh không phải là người tốt lại còn niềm nở vậy không? Bà chính là muốn tìm một tên đàn ông ngu ngốc cưới tôi đi." Tô Lạp nói xong chỉ vào tấm hình trên bệ cửa sổ: "Nhìn thấy không? Đó chính là tấm hình mấy năm trước, lúc tôi chưa làm phẫu thuật, tiểu Miên cũng biết chuyện này! Bây giờ anh có thể gọi điện hỏi thử xem."

"Cái gì. . . Em. . . ." (QA: đừng nói với em là anh tin nhá! @@)

Lôi Kinh nhìn thấy trong hình là một người đàn ông ăn mặc khá bình thường, không thể tưởng tượng nổi nhìn lại Tô Lạp.

"Lấy khăn tắm xuống!"

Lôi Kinh trầm giọng ra lệnh, anh muốn kiểm nghiệm một phen. Anh tuyệt đối không cho phép người phụ nữ cùng với mình làm qua mấy lần, thật ra lại là đàn ông. Nếu như vậy, anh sẽ không chút do dự giết chết cô.

"Tại sao lại muốn tôi lấy xuống? Không lấy!" Tô Lạp ngửa đầu khiêu chiến, cô cũng không tin, bộ dáng như vậy anh sẽ không cảm thấy ghê tởm, làm chuyện đó với đàn ông, chắc chắn là mấy ngày cũng nuốt không trôi com!

"Có lấy hay không?" Gân xanh trên trán Lôi Kinh nổi lên, lập tức vung quả đấm đến trước khuôn mặt nhỏ nhắn này, nhưng cuối cùng vẫn không xuống tay.

"Cốc cốc cốc"

"Lap Lap! Ra ngoài thay quần áo rồi ăn sáng, ra ngoài nhanh lên. ...."

"Mẹ! Anh ta không để cho con đi ra ngoài thì làm thế nào?" Tô Lạp làm hành động quái gở, nhìn chăm chăm gương mặt đen ngòm của Lôi Kinh. Âm thanh phát ra tựa như đi vào tận xương tủy, chui vào trong tai khiến cho người ta mềm nhũn.

Lôi Kinh vốn đang rối rắm nay còn rối hơn, âm thanh này quá quyền rũ, rõ ràng rất giả dối, đột nhiên không nhớ rõ bình thường cô nói chuyện như thế nào! Nhìn gương mặt này, nhìn cái miệng nhỏ nhắn mà anh đã hôn không biết bao nhiêu lần, còn cả cơ thể mê người này nữa, có chỗ nào là đàn ông đâu? Hay là làm quá tốt, đến mức hoàn mỹ như vậy, và lại cô nói tiểu Miên cũng biết, không giống như là giả.

"Em ngồi dậy, đi ra ngoài thay quần áo!" Lôi Kinh kéo cô lên, sau đó đi đến trước cửa sổ.

"Hừ! Yêu đương giữa nam với nam, em thật là thích! Thật là không uống phí số tiền lớn như vậy đi làm giải phẫu, rốt cuộc em cũng được ân ái với đàn ông rồi!" Tô Lạp làm ra bộ dạng ghê tởm chết người, duỗi ngón tay nâng cằm Lôi Kinh lên, khi vừa thấy ánh mắt nguy hiểm của anh liền nhanh chân chạy ra khỏi phòng.

Lôi Kinh không nghe rõ cô đang nói cái gì, đầu óc ong ong loạn cả lên. Lúc này trong đầu anh toàn bộ là hình ảnh của mấy người ái nam ái nữ kia. Nhớ đến khi ở nước ngoài, trong quán bar bị đàn ông bầu vú lên trên người, đã thấy rất chán ghét. Hiện tại cái cô nhóc không giống phụ nữ này lại khẳng định mình là loại người kia, bảo anh làm sao chấp nhận?

Cau mày lấy điện thoại ra, nhấn nút: "Này! A Quyền, tìm bác sỹ Trịnh cho tôi, nhanh chóng trả lời lại, ngay lập tức! Biết không." Dứt lời, "bóp" khép điện thoại lại, bước ra khỏi phòng.

"Tiểu Lôi, con đi đâu à? Ăn chút điểm tâm rồi đi." Mẹ Tô Lạp bùng hai ly sữa đậu nành nhìn Lôi Kinh, cậu ta không phải tới đón Lạp Lạp sao.

"Không rồi! Con vào trong xe đợi cô ấy!" Lôi Kinh nhìn gương mặt đỏ của Tô Lạp, chân mày nhíu lên, tựa hồ muốn thất thành một cục.

"Ngài đi tốt! Ở bên ngoài chậm rãi chờ đi, đoán chừng trong chốc lát tôi ăn không được ngon đâu! Cơ thể bất đồng, sức ăn tự nhiên cũng khác biệt, có đúng hay không?" Dứt lời, Tô Lạp cầm một cái bánh tiêu lên ăn như hổ đói. Cô muốn cho anh nhìn thấy cái gì gọi là đàn ông ăn cơm, không làm anh ghê tởm đến chết, cô thề không bỏ qua.

Lôi Kinh âm thầm cuộn tay thành nắm đấm, ánh mắt căm thù khát máu nhìn Tô Lạp trên bàn ăn. Lúc này điện thoại trong tay vang lên, là bác sỹ Trịnh, đây là lần đầu tiên Lôi Kinh nhìn thấy một cú điện thoại mà lại không dám nhận. Nếu như nhận, cô nhóc này thật sự là đàn ông, anh sẽ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để giết chết cái người này.

~Hết Chương 83~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Sống thử - 1.5 ánh mắt của đài quan sát kết luận

"Lôi Tổng, hình như ngài nên nhận điện thoại đi! Vang lên lâu như vậy rồi! Lúc ăn sáng mà có âm thanh khác tôi nuốt không trôi! Đi ra ngoài nhận đi, hả?" Tô Lạp cầm ly sữa đậu nành, phát phát tay ý bảo anh lập tức đi ra ngoài, cô đang dùng bữa!

Cũng không biết người nào sớm như vậy đã gọi điện thoại, đàn ông? Phụ nữ, ngược lại có vẻ hơi sớm!

"Bác sỹ Trịnh! Vâng, là tôi! . . . ." Lôi Kinh mang theo ánh mắt độc ác tựa như muốn bóp chết cô nhóc này, dạo bước ra khỏi phòng. Vừa nhận điện thoại, nét mặt chợt trở nên nghiêm túc nói nói cái gì đó, đi ra khỏi Tử Hợp Viện, hướng về phía chiếc Cayenne Porsche đậu trong con ngõ nhỏ.

"Lap Lap, tại sao con lại đi nói chuyện với thằng bé như vậy? Người ta có thể nhìn trúng con, đó là phúc phận của con đó, biết không? Dĩ ưt của con cũng nói rồi, người ta tuổi trẻ tài cao, mới vừa hai mươi tám tuổi, nhà, xe không cần phải nói, thậm chí còn có nhà ở rất nhiều thành phố khác nhau. Ai nhìn thấy mà chẳng phải cúi đầu khom lưng, nhìn xem bộ dạng lễ độ của nó. Qua nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên mẹ thấy một đứa lễ phép như vậy. Điện mạo càng không cần nói tới, con nhìn lại mình một chút xem. Nếu như nó là con mẹ, có chết mẹ cũng không để cho nó qua lại với đứa như con!" Bịch một cái, một chiếc khăn lông khô bay thẳng lên đầu Tô Lạp.

"Thật sao? Đáng tiếc, con hết lần này tới lần khác chính là đứa con gái mặt nào cũng không giỏi của mẹ. Anh ta cũng không thể là con trai mẹ, nhưng quả thật anh ta là một tên lưu manh! Tất cả là do 1.5 ánh mắt của đài quan sát đưa ra kết luận." Tô Lạp xoa xoa khăn lông trên đầu, mắt tròn trắng nhìn mẹ mình. Ở trong mắt mẹ cô, chỉ cần lớn lên đẹp trai, hơn nữa còn nhiều tiền, toàn bộ đều được xếp vào hạng thượng đẳng.

Tô Lạp không thể nào lý giải được, cũng cực kỳ kinh ngạc, chẳng biết sáng nay Lôi Kinh đã nói chuyện gì với mẹ cô? Làm cái gì? Khiến mẹ cô bị mê

hoặc đến như vậy? Chẳng lẽ là lấy ra một túi thẻ vàng? Cái đó căn bản đếm không hết, nặng chừng hai cân? Nhìn bộ dạng mẹ cô cười trộm như vậy!

Trước kia cho dù đức hạnh của mình có không tốt thế nào đi nữa! Ở trước mặt người ngoài, mẹ cô lúc nào cũng đem con gái mình thổi phồng lên, nghiêng trời lệch đất, có lúc cô đang uống nước mà nghe thấy còn muốn sặc chết. Ban ngày ban mặt mà được khen ngợi đôi mắt trắng thay đen như vậy, cô rất xấu hổ! Nhưng chỉ trong một buổi sáng hôm nay, cô đã bị hạ thấp giá trị một cách nghiêm trọng, rất nhiều lần, chẳng thực tế chút nào.

Trên vai vắt một chiếc balo cỡ lớn, rõ ràng đang mặc một chiếc váy ngắn in hoa văn cổ điển. Cách ăn mặc có vẻ rất nữ tính, nhưng sự tức giận khiến cô không kiềm chế được mà bước đi một cách tùy tiện ra ngoài.

Ra khỏi Tử Hợp Viện, nhìn thấy đầu ngõ trước mặt không có chiếc xe nào đang đợi, Tô Lạp sững sờ đứng chững lại, anh ta quả thật bị thân phận đàn ông của mình dọa sợ rồi à? Hay là ghé thăm đến mức đi tìm nơi nào đó để ới như điên!

"Đáng đời! Anh cứ tiếp tục ghé thăm đi!" Tô Lạp bước nhanh, phóng khoáng vùng tóc đi về phía trước.

"Kéttttttt"

Chiếc Cayenne Porsche màu trắng bạc từ một bên trong ngõ hẻm phóng ra, mũi xe trực tiếp chặn lấy trước người của Tô Lạp.

"Ách! Muốn hù chết người sao? Hết hồn!"

Tô Lạp bị sợ hãi đến độ quả táo đang cắn dở trong tay rơi "bịch" xuống đất, lăn lông lốc mấy vòng rồi chui tọt vào gần xe. Chưa kể đến bản thân cô suýt chút nữa tắt thở, thời tiết vốn đã nóng bức, sợ hãi vỗ ngực liên tục khiến mồ hôi túa ra như mưa.

"Lên xe"

Lôi Kinh không nhìn cô, âm thanh lạnh lùng mang theo sức công phá mãnh liệt, khiến người khác không thể kháng cự.

"Cái gì?" Tô Lạp không thể tin nổi mở to hai mắt, người này bị bệnh thần kinh rồi hả? Đều là đàn ông như nhau cũng chẳng hề cự tuyệt, ách! Mạng lưới yêu thích rộng rãi như vậy sao? Nam nữ đều ăn sạch? Nhân vật hung ác thì ra là ở chỗ này đây?

"Tôi bảo em lên xe, không nghe thấy sao?"

"Tích tích tích. . . . ."

". . . . ."

Tô Lạp nhìn nét mặt u ám tựa như Diêm La của anh, nhất thời bị dọa sợ đến nỗi nhịp tim nhảy loạn xạ cả lên, dưới tình huống này, lên xe sẽ có kết quả tốt sao? Cô chết chắc! Người này mà kích động tuyệt đối sẽ tiêu diệt cô.

Trong ba mươi sáu kế, cái quái nào là thượng sách?

Chạy!

Đưa tay phải lên nắm chặt lấy balo, lắc mình một cái, vọt vào chỗ trống ở đuôi xe của Lôi Kinh, vọt chạy mất! Cái ngõ này hẹp như vậy, nếu anh muốn quay đầu lại đuổi theo, cũng khá tốn hơi!

"Con nhóc đáng chết! Không dạy cho em một bài học chắc chắn là không phục!"

Lôi Kinh nở má, đánh tay lái, vòng vào con ngõ nhỏ.

Quả nhiên không như cô dự đoán, Lôi Kinh vẫn đánh tay lái như thường, thân xe ma sát với mặt tường của con ngõ nhỏ, Tô Lạp còn nghe rõ cả tiếng trầy xước.

Quay đầu lại, cuống cuồng liếc nhìn sau lưng, trời ạ! Ngõ hẻm chật hẹp như vậy mà anh ta cũng dám làm, người này quá phá của! Trên thân xe màu trắng bạc hiện rõ một mảng trầy xước nhìn chói cả mắt, ai nhìn vào cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối đến chết mất thôi.

Tròng mắt Lôi Kinh cố định trên cánh tay nắm chặt balo, mái tóc dài tung bay, dáng vẻ đang chạy của Tô Lạp, khóe miệng nhếch lên, gương mặt cười đều như đang trên người, muốn chạy? Cứ nhiên ở trong tầm mắt của anh mà còn chạy? Có khả năng này sao? Đáp án dĩ nhiên là NO!

Cô hối hận, không chạy là tốt rồi, con hẻm hẹp như vậy mà cũng dám hy sinh chiếc xe. Điều này chứng minh thời điểm hối hận của cô đến rồi, phóng tầm mắt về phía trước, chẳng có một lối rẽ nào khác, cánh không dài căn bản là không bay ra nổi.

"Kétttt"

Xe nhích lên một chút rồi dừng hẳn, Lôi Kinh quay kiếng xe xuống, chống cùi chỏ lên vô lăng, nghiêng đầu nhìn sang Tô Lạp bên ngoài kiểu như "tự làm tự chịu," giọng nói lạnh lẽo: "Ăn miếng trả miếng à? Hay là muốn tôi đâm chết em mới thôi!"

Tô Lạp quay đầu lại nhìn Lôi Kinh ngồi trong xe, mái tóc đột nhiên bị gió thổi tung, hơi lạnh lạnh khiến lòng cô run rẩy, nguy hiểm quá! Nếu không phải

vừa rồi phản ứng của cô nhanh nhẹn, cả người dán dính vào tường tựa như con thằn lằn thì chắc bây giờ đi tong rồi!

"Rầm!" Lôi Kinh thấy cô thất thần, gương mặt chợt trở nên phấn nộ, không lên xe, vậy thì anh tự mình đi xuống. Ôm lấy cơ thể đã mất đi tri giác của cô lên, đi vòng qua, mở cửa sau ra, vút vào trong. Sau đó hung hăng đóng cửa xe lại, đánh tay lái rồi đi.

Ngồi ở khoang sau rộng rãi, Tô Lạp choáng váng, từ thời điểm bị ném cho đến giờ cũng đã gần hai mươi phút, cô vẫn giữ tư thế như cũ, không dám động đậy, thậm chí mắt cũng không dám mở ra.

Chỉ thấy Lôi Kinh trước mặt thỉnh thoảng liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút, phóng xe như bay, mấy tòa nhà lớn ở hai bên đường phút chốc trở nên nhỏ bé trong mắt cô. Tô Lạp căn bản cũng chẳng dám nhìn lại, tựa như nguy hiểm đang rình rập trước mắt, người đàn ông này sáng sớm tìm đến cô chơi trò liều mạng mà.

"Lôi Kinh, anh chạy chậm một chút, tôi muốn ới!" Tô Lạp cảm thấy buồn nôn, lớn tiếng kêu.

"Không có việc gì! Tôi tương đối không có thời gian, tôi cho phép em ới!" Lôi Kinh không buồn nhìn cô lấy một cái, một tay giữ vô lăng, tay còn lại chậm rãi cời chiếc nút trên cổ áo sơ mi ra.

"Nhưng xe của anh đắt tiền như vậy, làm thế tôi bồi thường không nổi!" Tô Lạp kinh ngạc, chiếc xe gọn gàng sạch sẽ thế này cũng dễ cô tùy tiện phá hoại sao?

"Không có việc gì, tóm lại là xe này cũng đã bị cào sòn rồi, em có muốn ới hay không, sau một giờ nữa tôi cũng muốn vút đi!" Tô Lạp nhìn anh, từ nét mặt cũng đủ đoán ra được, hiện giờ anh đối với chiếc xe này chán ghét nhường nào.

~Hết Chương 84~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Sống thử - muốn cùng tôi good-bye kiss sao?

"Thôi! Tôi không muốn nữa!" Tô Lạp nghiêng người, nhồi nhét cơ thể vào sâu trong ghế xe. Chết thì chết, dù sao cũng có người đi cùng, đến Diêm Vương điện đem anh ta bán cho nữ quý, đổi lấy chút tiền tiêu xài dưới Âm Phủ. Nghĩ đến anh là một người đàn ông kiêu ngạo như vậy, ngồi chồm hổm bên góc giường nữ quý kêu lên: "Ma quý! Chớ làm loạn!"

"Ha ha ha"

"Kétttttttt"

Tô Lạp đang bị hoang tưởng cười lớn, xe dừng đột ngột khiến người cô bật lên.

"Đã xảy ra chuyện sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tô Lạp ôm đầu nhắm mắt lại, có đánh chết cũng không dám mở ra. Cô đã cảm thấy lái xe kiểu này không ổn rồi, người đàn ông này đã ngăn ấy tuổi, rốt cuộc vội vàng đi làm cái gì? Vi phạm pháp luật? Sao anh ta lại khốn kiếp như vậy? Đụng phải người ta hay là bị xe ủi rồi?

Lôi Kinh nhàn nhạt liếc mắt một cái về phía Tô Lạp đang lảo đảo, ả núp ở phía sau, ngón tay gõ nhịp nhàn nhàn lên ghế xe.

"Công chính học viện GOGO! Muộn rồi, em không tính đi xuống sao? Nếu như muốn trốn lớp, tôi hoàn toàn ủng hộ!" Lôi Kinh cầm cái bật lửa lên, đốt một điếu thuốc, khói mù tỏa ra chung quanh, anh nheo một con mắt lại, nhìn vào gương chiếu hậu quan sát Tô Lạp ở phía sau xe.

"Đến rồi sao? Nhanh như vậy đã đến? Hô! Thì ra là không phải bị xe ủi!" Tô Lạp không dám tin đứng dậy, xe tốt chính là bò nha! Nhanh như vậy đã đến, bình thường đi xe buýt cũng phải lắc lư mất một tiếng đồng hồ hoặc là lâu hơn!

"Có thể không nhanh sao? Không nhìn thấy phía sau xe cảnh sát đang đuổi đến à? Cái người ái nam ái nữ ngu xuẩn này!" Dựa vào nét mặt Lôi Kinh, không đoán ra được là anh đang nói móc, hay là trêu đùa, chỉ lạnh nhạt như vậy. Trong tích tắc Tô Lạp không rõ là anh đang nói thật hay nói dối, chẳng lẽ anh vẫn nghĩ rằng mình là phụ nữ?

"Vậy anh . . . . Anh thì làm sao?" Tô Lạp quay đầu nhìn lại, thấy xe cảnh sát đang sắp sửa đến gần, nhỏ giọng hỏi.

Lôi Kinh nghiêng đầu nhìn về ghế xe phía sau: "Em còn không xuống xe, chẳng lẽ muốn cùng tôi good-bye kiss sao?"

"Không có! Tuyệt đối không có, tôi xuống xe, tôi sẽ xuống." Bộ dạng Tô Lạp cứ như là chạy trốn chết, nhảy phóc xuống xe, chạy thẳng đến cửa chính chi nhánh học viện GOGO.

"maniwurgoyiseotdeola. ."

Một chuỗi chuông điện thoại di động vang lên, số điện thoại lạ hoắc, Tô Lạp do dự bắt máy:"Xin chào, xin hỏi ai đó, có chuyện gì không. ...."

"Hôm nay chờ tôi tới đón em, nhất định phải chờ! Dám tự mình chuồn đi, hậu quả em tự biết!" Con người đen nhánh của Lôi Kinh nhìn chăm chăm vào bóng dáng đang đứng lặng ngay ngưỡng cửa, khóe môi mím chặt, hài lòng nhìn gương mặt kinh ngạc của cô lúc quay đầu sang, "bộp" khép điện thoại lại, đàn ông biến tính? Em chắc chắn sẽ bị giày vò.

"Này này này. ...." Tô Lạp tức giận hét vào điện thoại, nhưng đã gác máy mất rồi.

Quay đầu lại, ánh mắt ngoan độc nhìn trần trần chiếc xe của Lôi kinh, đã có thêm hai viên cảnh sát giao thông đứng ở đó, trong tay đang cầm giấy bút ghi ghi chép chép cái gì. Tô Lạp giơ hai tay lên làm dáng vẻ hung ác, Lôi Kinh phách lối, cảnh sát nhân dân chính là chí công vô tư, hừ hừ. ....

"Muốn tước đoạt quyền tự do của tôi sao?" Tô Lạp vừa đi vừa nhìn vào điện thoại lăm bằm lăm bằm.

"Lạp Lạp! Tớ ở đây!"

"Ồ ồ ồ, Tiểu Miên. ...." Ánh mắt Tô Lạp khi vừa đụng phải Duẩn Miên tựa như nhìn thấy một vị cứu tinh của nhân loại, không có mong muốn gì hơn chính là nhờ giúp đỡ cái việc rắc rối sáng nay, kích động với tay: "Có mang băng keo cá nhân cỡ lớn bên mình không?"

"Cắt ~~~ vừa gặp mặt nhau liền muốn tởn nhúng tay vào việc này? Sáng sớm xúi quẩy!" Duẩn Miên miễn cưỡng kéo khóa túi xách ra, liếc mắt dò xét chung quanh xem có ai nhìn hay không, len lén lấy ra một miếng đưa cho Tô Lạp.

"Cái gì? 'Thất Độ Không Gian Thiếu Nữ hệ liệt' (QA: đại khái là tên của 'băng keo')?" Tô Lạp buồn bực cầm trong tay một mảnh màu hồng nhạt, bây giờ cô còn thích hợp dùng loại nhãn hiệu này nữa ư? Nhờ đâu bị dị ứng thì sao?

(QA: phát biểu đôi chút, mình nghĩ là vì chị XXOO rồi đấy mà! Hé hé!)

"Anh Kinh đưa cậu tới?" Duẩn Miên nhìn ra phía bên ngoài, chiếc xe kia cô biết chứ, biển số xe quá quen thuộc.

"Ừ, đúng vậy! Sáng sớm chạy đến nhà mình, cậu bảo có phải anh ta bị thần kinh không? Cũng may là có báo ứng, phóng nhanh vượt ẩu bị cảnh sát giao thông đuổi kịp!" Tô Lạp vừa cẩn thận đem 'băng keo cá nhân' bỏ vào trong balo, vừa giơ chân lên, hung hăng hướng ra phía bên ngoài trường mà đá.

"Thu chân cậu lại! Nhà người ta không việc gì, trước tiên đi chỉnh trang cơ thể, cảnh sát giao thông không thể phạt anh ấy được. Nhà có tiền, anh ấy thả ném ở lối đi bộ cũng không cam tâm chịu phạt! Người nợ tính khí bướng bỉnh cực kỳ." Dứt lời, Duẩn Miên lắc đầu một cái kéo cô đi vào bên trong học viện.

Từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, Tô Lạp vỗ vỗ hai cái mông ra về thoải mái, bước đi hiên ngang. Âm thanh của một đám con gái mê trai truyền vào trong tai, lắc mông qua, lắc mông lại, vung tóc, trong miệng nói chuyện toàn là về đàn ông, đàn ông, vẫn là đàn ông.

"Sáng nay người đàn ông bên ngoài rất đẹp trai nha, cũng không biết là bạn trai của ai? Chúng ta đánh cuộc thử xem?"

"Đánh cuộc thì đánh cuộc? Nhất định là chị Na rồi! Hiện giờ chị Na đang bị thương, nhất định là bạn trai quan tâm mới đưa đến trường!"

"Chưa chắc, lần này rất nhiều học sinh mới vào học viện! Nghe nói đều không đơn giản"

". ...."

"Mấy bà tám này thật là nhàm chán. ...." Duẩn Miên đi vào lớp học, để túi xách xuống, móc tài liệu ra đặt trên chiếc bàn đơn màu trắng trước mặt.

"Duẩn Miên, cậu nói thật lòng xem, dáng vẻ của tớ, thật sự xúc phạm người nhìn vậy sao?" Tô Lạp đưa hai tay vuốt mặt mình, thành thành khẩn khẩn hình Duẩn Miên.

"Không hề!" Duẩn Miên nhìn gương mặt không cần đến trang điểm cũng vẫn rất hồng hào.

"Nhưng bọn họ thà đi suy đoán là học sinh mới tới cũng không nói là tớ, chẳng lẽ tớ không xứng với cái loại hay đi gieo họa đó sao? Hơn nữa, anh ta đẹp trai ở chỗ nào mà có khả năng biến cái hội chị em kia thành ra bộ dạng này? Làm sao tớ vẫn không nhìn ra?" Trong lòng Tô Lạp cảm thấy khó chịu, mặc dù không thích việc anh đưa đón, nhưng mà cảm giác không được coi trọng thật là chẳng thoải mái chút nào!

Anh ta đẹp trai sao? Thế nào cô lại không có cảm giác gì hết đây?

"Chào buổi sáng! Các con yêu của ta, đã tới đầy đủ chưa?" Lúc này, một người đàn ông trung niên cao lớn, khoác trên mình một bộ tây trang phẳng phiu, cùng với mái tóc hoa râm cực kỳ chói mắt, đứng ở nơi cao nhất trên bục, khuôn mặt tươi cười.

"Mẹ nó! Ông giáo sư Đại Hoàng này bị gì vậy? Mỗi một học kỳ tóc đổi sang một màu, lần này chơi quá trớn, hoa râm, làm thành cái phong cách gì đây?" Trên miệng Tô Lạp ngậm một cây bút, nhìn xuống cuốn tập hý hoáy viết lung tung.

"Ai biết được? Thật là buồn nôn!" Duẩn Miên cả người run rẩy.

"Học kỳ mới, thầy hy vọng có thể đào tạo ra thêm nhiều nhân tài bậc thầy hơn nữa! Kế tiếp giới thiệu cho các trò mấy chị em mới!" Giọng nói chắc nịch của giáo sư Đại Hoàng vừa giảng xuống, phía cửa liền có thêm một đám người tiến vào.

Không cần phải nói, sinh viên ở học viện thiết kế thời trang đương nhiên có vóc người gầy siêu cấp, phong cách ăn mặc cũng rất có thẩm mỹ, nhưng mà đây chỉ mới là một loại, còn một loại nữa là trang điểm diêm dúa, quyến rũ một cách tục tĩu! Rất là tục tĩu!

"Lúc trước đã cho các em xem qua hai tổ! Tổ trưởng tổ A - Tô Lạp, tổ trưởng tổ B – Khương Mỹ Na. Nơi này có quyền tự do của công dân, tự mình lựa chọn một nơi nương tựa dưới tên của hai người kia, tương lai các em nắm chặt trong tay." Dứt lời chỉ về phía Tô Lạp và Khương Mỹ Na đang ngồi phía bên kia.

"Trời ạ! Cậu xem những người đó đắp mấy tầng phấn lên mặt, tớ không muốn!" Tô Lạp rút cổ lại, mỗi lần có học sinh mới đến cô đều không dám nhìn, bởi vì thật sự là dạng gì cũng có,

"Sau này vẫn còn nhờ chị Na chỉ bảo nhiều hơn. . . . ." Cúi rạp người xuống, năm người tiến về phía Khương Mỹ Na chào hỏi.

"Thật là quá đáng! Lại là một đám con gái thấp hèn, xong rồi, chị Lạp Lạp, mở đầu khó khăn!" Duẩn Miên nhìn chằm chằm vào năm cô gái vừa đi qua, đầu gì thì có thể vào được đây cũng là người có một không hai. Ngoại trừ Tô Lạp, Duẩn Miên không biết vào được bằng cách nào, những người còn lại, đa phần đều là thiên kim của những nhà có tiền. Cũng nên biết rằng, nếu như cha mẹ có thể trợ giúp, tham gia vào một số chương trình xã hội, tương lai về sau khẳng định rất sáng lạng.

"Đừng nói ahhh... Tớ muốn đào hồ chôn mình, Duẩn Miên, ngồi xuống che giúp tớ đi!" Tô Lạp nhìn thấy tình hình như vậy, không nói hai lời, ngay lập tức dùng tay bịt kín mặt lại, cúi đầu xuống mặt bàn.

"Em muốn vào tổ nào? Hay là. . . . ." Đại Hoàng đứng ở trên bục, nhìn cô gái đội mũ lưỡi trai còn sót lại duy nhất, tóc ngắn 'đẹp trai,' một chiếc quần jean oversize, bên trên là một chiếc áo sơ mi cột tà hở eo, hai bên cổ tay đều có hai hình xăm bướm bướm màu đỏ.

"Em muốn chọn tổ A - Tô Lạp! Chạy đi xem một chút, nhưng có thể nói cho em biết là chị ấy ở đâu không? Thật mắt mặt, xem tổ trưởng tổ B, người ta khí phách thế kia, tổ trưởng tổ A giấu mặt đi chỗ nào rồi hả ?" Cô gái chỉ vào từng dãy chỗ ngồi, trong miệng nhai kẹo cao su, làm sao lại không nhìn thấy cái bà tổ trưởng đó ở đâu hết vậy?

"Cái gì?" Tô Lạp từ từ ngẩng đầu lên, thì ra là mình ngồi khuất dạng, những người này không thấy được mới đi sang Khương Mỹ Na bên kia?

"Tôi đây! Tôi ở đây! Ách! Lâm Chi Chi! Em là Chi Chi?" Tô Lạp khoát tay đứng dậy, hướng về phía cô gái mười phần cá tính trước mặt. Cô thích con gái tính cách không được ông ọo nhẩn nhó, tổ này của cô là những người như vậy, nếu như nói chuyện quanh co lòng vòng, phải mất công sức để khai thông, ở chung trong tổ thật là khó chịu cực kỳ! Với lại, cô không nghĩ rằng mình là một người khoan dung độ lượng!

"Chị Lạp Lạp! Em đặc biệt từ bay từ Pháp đến đây, định cư! He he!" Nói xong, Lâm Chi Chi làm ra một cái hôn gió.

"Tốt! Định cư thì tốt! . . . . . Cái đó, em về đây, vậy chuyện này. . . . ." Tô Lạp hưng phấn nắm lấy ngón tay Lâm Chi Chi, con bé trở lại định cư, như vậy anh trai thì sao? Chắc hẳn cũng sẽ trở về! Ha ha!

"Nếu lựa chọn xong rồi thì tốt, vậy thầy tuyên bố tiết đầu kết thúc ở đây, đây là thời khóa biểu. Vẫn như những học kỳ trước, mỗi tuần một tiết giảng của giáo sư, còn lại phải làm như thế nào, hỏi tổ trưởng của mình, có chương trình biểu diễn ủng hộ từ thiện, hay là chương trình catwalk, thầy sẽ thông báo trước cho các em thân yêu! Hẹn gặp lại!" Dứt lời, thầy Đại hoàng bước ra khỏi lớp.

"Chi Chi, làm sao em lại trở về? Chi có một mình thôi sao?" Tô Lạp cắn môi, ánh mắt khẩn thiết chờ đợi câu trả lời, dò xét cẩn thận Lâm Chi Chi.

"Vốn dĩ thời gian em ở nước ngoài cũng không dài, hướng chỉ đàn ông ở đó em không thích, vẫn là hàng trong nước chất lượng cao, chị Lạp Lạp hứa phải giới thiệu mấy người cho em nha! Không cho phép chiếm riêng, chị có anh của em rồi!" Lâm Chi Chi 'vèo' một cái, nắm lấy cằm của Tô Lạp.

"Nào có? Chị với anh của em. . . . . Chính là bạn bè. . . . ." Tô Lạp đưa một tay lên giữ lấy mặt, đầu nghiêng 90 độ sang một bên.

"U! Quay sang đây em xem một chút, em chính là muốn thay anh trai trông chừng chị! Mấy ngày nữa anh ấy sẽ trở về, nếu như chị dám lén phét sau lưng, em thay anh ấy trừng trị chị!" Lâm Chi Chi vịn đầu Tô Lạp một cái, ánh mắt bắn ra luồng điện quang 100 vôn.

~Hết Chương 85~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Sống thử - Người đàn ông trong xe việt dã

"Chỉ Chi đừng đùa nữa, chị với anh trai em không có cái loại tình cảm như em nghĩ đâu, chị là anh em tốt, bạn bè uống rượu đùa giỡn mà thôi!" Dứt lời, Tô Lạp đứng lên: "Tiểu Miên, ba người chúng ta đi thôi, tìm chỗ nào uống gì không?"

"Rốt cuộc cậu còn nhớ có mình ở đây à? Có mới nói cũ!" Duẩn Miên hất hàm đứng dậy, khinh khỉnh liếc nhìn Lâm Chỉ Chi.

Lâm Chỉ Chi bị nhìn đăm đăm mà sững sờ, tình hình này là mình bị ăn dấm chua rồi!

Nú lấy mái tóc của Duẩn Miên cười ha ha: "Chị tròng em đủ chưa? Là bởi vì chị không có mái tóc ngắn giống em sao? Đừng có ghen tỵ, đây chỉ là tóc giả."

"Cái gì?" Duẩn Miên không thể tưởng tượng nổi liếc nhìn Lâm Chỉ Chi, rốt cuộc là con bé này đang nói cái quái gì?

Xoay người lại, lôi kéo Tô Lạp: "Em nghĩ là nên đi thôi!"

Trước cửa lớn học viện GOGO, từng tốp nam nữ nối đuôi nhau tiến ra ngoài! Xuyên qua khỏi cổng trường!

Chỉ thấy cách cửa chính không xa, một chiếc xe việt dã đen tuyền đột ngột dừng lại, nghênh ngang như vậy, nhìn qua quả thật không tầm thường!

Lôi Kinh mặc một thân thuần trắng đến chói mắt, tương phản tuyệt đối so với màu sắc của chiếc xe, cửa xe mở rộng, ghế lái đằng trước được đẩy về sau, Lôi Kinh thoải mái gác chân lên trên, bộ dạng lười biếng, hất hàm nhìn chăm chăm vào cửa chính học viện GOGO.

Trước phòng bảo vệ, gần cửa chính, Tô Lạp tựa lưng vào bức tượng đá, nhìn Khương Mỹ Na đầu đang quán băng gạc: "Cô có chuyện gì sao? Không có việc gì thì đừng nhìn tôi chăm chăm như vậy, nếu không tôi sẽ cho là cô yêu tôi!"

"Tô Lạp, tôi trịnh trọng cảnh cáo cô, về sau cẩn thận với tôi một chút. Chuyện lần này tạm thời giải quyết như vậy, tôi muốn nhìn xem biểu hiện của Kinh thế nào. Nếu như cô dám can đảm nhúng tay vào, tôi sẽ khiến cô chết rất khó coi, nhớ lời tôi nói! Trò chơi của nhà giàu sang không đến lượt loại người nằm dưới đáy xã hội như cô đây vào, bởi vì căn bản là cô không có đủ vốn liếng, biết không!" Khương Mỹ Na tức giận chỉ vào chóp mũi Tô Lạp.

"Chị Lạp Lạp, ai vậy? Phách lối như vậy? Nói thế là có ý gì?" Lâm Chỉ Chi kinh ngạc nhìn Khương Mỹ Na từ trên xuống dưới, không đợi Tô Lạp mở miệng, liền chia vào mũi Khương Mỹ Na.

"Tổ trưởng tổ B! Cái người mới tới này không nhớ rõ sao?" Khương Mỹ Na hất hàm, vênh vào tự đắc nhìn Lâm Chỉ Chi.

Tô Lạp làm bộ dạng đang xem kịch vui nhìn chăm chăm Khương Mỹ Na, trờ ngực lớn, mông lớn, náo lớn, còn lại có gì lớn nữa đâu? Lại dám đi làm bộ làm tịch ở trước mặt Chỉ Chi, vênh vào tự đắc! Quả thật là muốn chết rồi!

Lâm Chỉ Chi giương ánh mắt nai tơ vô tội nhìn Khương Mỹ Na, khoe khoang à? Cô cực kỳ khinh thường cái bọn này!

"Thật xin lỗi, đối với mấy cái loại không tốt đẹp, tôi lướt qua rồi quên liền, một chút dấu vết cũng không giữ lại trong đầu, cho nên lần sau, đừng dùng dáng vẻ này nói lên tên của mình, bởi vì tôi cũng sẽ sớm quên thôi! Thật sự là ấn tượng không được tốt."

Sắc mặt của Khương Mỹ Na còn khó coi hơn cả khó coi!

"Cô. . . . tiểu nha đầu này, cũng chỉ xứng ở chung một tổ với Tô Lạp, các người có tương lai mới là lạ!" Khương Mỹ Na trừng mắt nhìn Lâm Chỉ Chi từ trên xuống dưới.

"Chưa chắc tổ kia so với tổ này hơn được bao nhiêu!" Duẩn Miên ra vẻ miệt thị, ánh mắt khinh bỉ ném thẳng lên người cô ta.

"Chị Na! Đi thôi! Còn phải đến bệnh viện kiểm tra." Đoàn Đồng điu Khương Mỹ Na, phía bên kia nổi danh dẻo mồm dẻo miệng, nói thêm gì nữa cũng chỉ chúc lấy thiệt thòi, để sau đối phó.

"Hừ!" Khương Mỹ Na hừ lạnh một tiếng, túm theo mấy người đang đứng trước mặt Tô Lạp, đi ra bên ngoài.

Lâm Chỉ Chi đứng sau lưng cô, mắt nhìn đăm đăm về phía bóng lưng của Khương Mỹ Na: "Loại người này tại sao hung hăng như vậy? Đáng đáp nhìn qua mới có hai mươi mấy tuổi đầu mà trông cứ như bà cô già! Thật là muốn đem thiên thành đàn ông, để cho không ai thèm, ngày ngày bị rối loạn nội tiết tố!"

"Miệng đủ độc! Loại người như cô ta có thể hầu hạ theo cách này, sẽ bị phá hủy." Tô Lạp chu miệng, gợn ngón tay cái lên.

"Bình thường thôi..., chỉ được xếp hạng ba, miệng độc đều được học từ chị." Lâm Chỉ Chi làm ra bộ dạng sùng bái.

Tô Lạp khoanh tay cười một tiếng, "Bớt bôi nhọ chị đi, làm tổn hại đến hình tượng thực nữ của chị, quả dấm này sẽ phục vụ em."

"Chuyện gì, chuyện gì, anh trai em thu phục được chị!"

"Ngưng, mấy người này, riu ra riu rít như chim vậy!" Duẩn Miên khe khẽ nói, đột nhiên liếc mắt trông thấy một bên cửa xe việt dã ở phía xa.

"Lạp Lạp, nhìn bên kia!" Duẩn Miên kéo tay Tô Lạp, không muốn để cô đi, nếu như đi với "con chim" kia thì chi bằng đi với anh Kinh, tối thiểu mình

còn được coi trọng. Bây giờ hai cái người này toàn nói chuyện phiếm với nhau, phớt lờ cô, tất cả đều là do con chim Chi Chi nói.

Lâm Chi Chi và Lạp Lạp cùng nhìn về hướng ngón tay của Duẩn Miên, con người gần ra rồi chau lại, rốt cuộc cũng trông thấy chiếc xe việt dã màu đen.

"Thế nào?" Tô Lạp kinh ngạc nhìn Duẩn Miên, chiếc xe đó hấp dẫn vậy sao? Bất quá, nó cũng chất thật.

"Một chiếc việt dã cực kỳ phong cách! Còn có người đàn ông trong xe nữa!" Lâm Chi Chi xoa xoa nắm tay, tựa như vừa nhìn thấy con mồi.

"....."

Điện thoại trong balo vang lên, Tô Lạp thấy số điện thoại bên trên mà ngần ngừ, cau mày nhìn chiếc xe việt dã phía trước: "Này, có chuyện gì sao?"

"Tôi đã nói cái gì? Nơi nào cũng không được đi, chờ tôi tới đón em!" Lôi Kinh không buồn ngồi dậy, nằm bên trong xe nhìn cô nhóc ở đằng xa, dáng vẻ trông như là đã hẹn ai trước rồi, cứ nhiên đem lời nói của anh quăng ra sau đầu.

"Nhưng hôm nay tôi thật sự có hẹn, tối nay tôi chủ động liên lạc với anh được không?" Tô Lạp cau mày nhìn chiếc xe kia, cô nhìn không rõ dáng vẻ của Lôi Kinh, chỉ thấy mờ mờ một bóng dáng màu trắng, nhưng mà cảm giác trong cô rất mãnh liệt, anh đang dựa vào trong xe, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của mình.

Lôi Kinh đổi tư thế, rút ra một điều thuốc, đốt lên, khói mù nồng nặc khiến anh nheo mắt lại: "Sáng nay người đầu tiên em nhìn thấy chính là tôi, lúc xuống xe cũng đã nói rồi, đi đâu cũng không được, chờ tôi. Em còn dám tự mình đi hẹn người khác?" Giọng nói của Lôi Kinh lạnh lẽo, nghe không ra là đang không vui hay là tức giận.

Tìm Tô Lạp chùng xuống, nếu anh lớn tiếng hét lên, cô còn có thể cãi lại, đằng này, giọng nói cứ buồn buồn như vậy, khiến cô cảm thấy bút rút lương tâm: "Không phải tôi cố ý, đột nhiên gặp lại bạn cũ, cho nên xảy ra chuyện đột xuất, buổi tối tôi tìm anh, được không?"

Tô Lạp thở dài ra một hơi, hôm nay cô không muốn gây gổ với anh, Lâm Chi Chi - em gái của Lâm Khả Phàm đang ở đây. Nếu như người đàn ông này liều mạng, cái gì cũng nói ra hết, làm sao cô chịu nổi. Sự việc xảy ra đêm đó là ngoài ý muốn, sau lại là uy hiếp, nhưng mặc kệ là như thế nào, đều ở cùng một chỗ, truyền ra bên ngoài không tốt. Huống chi, cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một mối quan hệ lâu dài với người đàn ông này.

Lôi Kinh đặt một chân xuống đất, sau đó đến chân kia, ngón tay xoa xoa mi tâm, bóng dáng cao lớn bước xuống chiếc xe việt dã, thoạt nhìn tựa như Diêm La: "Hẹn người nào? Là cô gái kỳ quái bên cạnh kia sao? Tôi đến giải quyết êm đẹp cho em."

~Hết Chương 86~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Sống thử - võ công thất truyền đã lâu, công phu vừa thấy đã yêu phát tác

Lôi Kinh đặt một chân xuống đất, sau đó đến chân kia, ngón tay xoa xoa mi tâm, bóng dáng cao lớn bước xuống chiếc xe việt dã, thoạt nhìn tựa như Diêm La: "Hẹn người nào? Là cô gái kỳ quái bên cạnh kia sao? Tôi đến giải quyết êm đẹp cho em."

"Không được! Lôi Kinh, anh không được đi gây sự đâu đấy! Tôi nói. ...." Không đợi cô dứt lời, đã nhìn thấy Lôi Kinh ung dung đi về phía mình, bộ dạng kia tuyệt đối sẽ không đầu hàng đâu! Cô nói gì đi nữa cũng uống công thôi.

Tiểu Miên đứng ở một bên, coi như cũng nghe được hết ngọn ngành câu chuyện, bất quá, đã lâu như vậy rồi, rốt cuộc quan hệ giữa hai người bọn họ là gì, cô vẫn không rõ lắm, nhưng mà nhìn bộ dạng thế này thì chắc không vui về gì mấy.

"Lạp Lạp, có gì phiền toái sao? Ai mà khiến chị phải ăn nói khép nép như vậy?" Lâm Chi Chi cho tay vào túi quần, tò mò đứng ở trước mặt Tô Lạp dò hỏi, cô hoàn toàn không chú ý đến Lôi Kinh ở bên kia!

"Không có việc gì! Có thể do thời mẫn kinh thôi! Chi Chi đừng hỏi nữa!" Tô Lạp cau mày nói qua loa, đầu óc thật là hỗn loạn, làm sao anh ta lại ngang ngược như vậy! Không lẽ chờ đến tối nay hãy gặp sẽ chết sao? Sớm như vậy đến đón cô làm gì? Tiền anh ta xuống địa ngục à?

Nhìn anh khép chiếc điện thoại đen bóng trong tay lại, bỏ vào túi quần, đáy mắt lóe lên hàng hà tia lửa giận khiến tim cô run lên từng hồi, đến nỗi này ư? Cô chỉ hẹn bạn bè thôi mà? Chỉ mong anh đừng nói gì quá đáng, nếu không cô cũng chẳng khách sáo nữa đâu!

Lôi Kinh đến gần Tô Lạp, đứng lại quan sát cô trong vòng mấy giây ngắn ngủi, sau đó liền quay đầu nhìn về phía Lâm Chi Chi, nhếch môi cười, cũng không rõ là do ánh mặt trời ám áp hay là vì lý do gì, nụ cười này chất chứa vạn phần mập mờ.

“Em là ai?”

"Cái gì?" Lâm Chi Chi bị hỏi mà sững sờ, nhìn Lôi Kinh cao lớn anh tuấn trước mặt, đứng mắt hờn cả nửa ngày. Một người đàn ông đẹp trai phong độ như vậy, đi từ bên trong chiếc xe việt dã kia ra, vừa đến nơi này, câu đầu tiên chính là nói với cô, chẳng lẽ.....

"Chào anh! Em tên là Lâm Chi Chi, vừa từ Pháp trở về được mấy hôm!" Vừa dứt lời, khóe môi liền nở nụ cười tươi rói rói, vươn tay ra tính bắt tay với Lôi Kinh.

“Lâm Chi Chi, tên rất dễ nghe! Bây giờ muốn hẹn em đi uống chút gì đó! Không biết có thể nề mặt hay không?” Lôi Kinh khoanh tay mà đứng, lảng lảng từ chối cái bắt tay của cô, có chút hứng thú nhìn gương mặt dần dần ứng hồng của Lâm Chi Chi, hoàn toàn không để ý đến Tô Lạp và Duẩn Miên, tựa như bọn họ là người vô hình.

Gương mặt của Lâm Chi Chi đỏ ửng lên một mảng, làm bộ lấy tay quạt quạt: “Oa! Ở đây thời tiết nóng quá đó! Em nóng quá!”

Đi từ từ đến trước mặt Tô Lạp, ghé vào sát tai cô: “Lạp Lạp, hiếm khi em vừa về nước đã có người hẹn, chúc nữa mình liên lạc sau nhé! Em đi hẹn hò với trai đẹp trước, thật sự là rất đẹp trai đó, em đi chơi với anh ta trước rồi nói sau.”

Tô Lạp sững sờ nhìn Lâm Chi Chi cười đến híp cả mắt, liếc qua Lôi Kinh, đây là tình huống gì? Cô bối rối, trong tích tắc hoàn toàn bị ngu ngơ rồi!

Làm sao cô lại không hiểu Lôi Kinh cơ chứ? Mới lần đầu gặp mặt đã hẹn người ta ra ngoài uống nước? Dùng ‘nét đẹp trần trụi’ dụ dỗ bạn tốt của cô?

Chi Chi quả thật rất đẹp, hơn nữa còn mười phần cá tính, nhưng mà Lôi Kinh này nảy sinh lòng yêu thích đối với Chi Chi, sẽ là một chuyện tốt sao? Anh là loại người gì cô biết rõ lắm rồi, cho dù Chi Chi có nhận lời đi nữa, hai người này có khả năng ư?

"Chi Chi! Không phải chúng ta đã hẹn trước rồi ư? Sao em có thể đi được....." Tô Lạp muốn giữ cô lại, nhờ đâu bị Lôi Kinh chơi đùa đến chết, cũng không biết là mình chết như thế nào.

"Như thế nào? Đi theo anh không? Chiều nay còn có hội nghị ở công ty, không thì...hẹn hôm khác đi!" Dứt lời, Lôi Kinh liền xoay người, đi một mạch đến chiếc xe việt dã ở đằng xa, đáng vẻ xem ra là rất gấp.

"Ai! Anh chờ một chút, em có thời gian!"

Chi Chi ném chìa khóa xe cho Tô Lạp: “Chị vào trong xe chờ đi! Mở điều hòa không khí lên, sẽ mát hơn, em về nhanh thôi, nha!” Làm sao cô có thể để con vẹt cực phẩm này bay đi được!

“Lạp Lạp, chuyện gì xảy ra vậy? Anh Kinh bị cái gì?” Từ này đến giờ, đầu óc của Duẩn Miên cứ xoắn lại với nhau.

“Làm sao tớ biết được? Cái người này! Hình như là thấy con gái liền.....Ai! Đàn ông thấy gái đẹp là tình tròng chạy loạn cả lên hả?” Tô Lạp cầm chìa khóa xe đi về phía chiếc xe của Lâm Chi Chi, chịu thôi, mọi việc nằm ngoài dự đoán của cô rồi.

Tô Lạp ngồi trong xe của Lâm Chi Chi, liếc mắt nhìn thấy chiếc việt dã của Lôi Kinh bắt đầu chuyển bánh, ngay sau đó lao vút ra đường lớn, cô chỉ có thể nhẹ giọng than thở, loạn hết rồi!

Rõ ràng là bảo đến đón cô, không phải khi bước xuống xe còn nói sẽ đi giải quyết Chi Chi à? Đây là thế nào? Chẳng lẽ vô công giang hồ thất truyền đã lâu, công phu vừa thấy đã yêu bên trong con người Lôi Kinh, lại phát tác?

.....

Một tiếng đồng hồ dài đằng đẵng trôi qua.....

Duẩn Miên ngồi dậy: “Lạp Lạp, tớ đói quá! Lâu như vậy rồi, sao còn chưa trở lại?”

Tô Lạp từ từ ngồi dậy, dự cảm xấu tập kích toàn bộ đại não: “Tiểu Miên này! Lôi Kinh sẽ không làm thịt Chi Chi chứ? Làm sao bây giờ? Sớm biết thế này tớ sẽ không để con bé đi một mình!” Tô Lạp nhìn xa xăm, con người bất động.

"Làm thịt đó hả? Lâm Chi Chi chưa đủ tư cách! Anh Kinh kén cá chọn canh lắm đấy! Có lẽ chỉ vui đùa chút thôi! Yên tâm đi! Tớ đi mua nước, không muốn chết khát ở đây đâu!" Dứt lời, Duẩn Miên mở cửa xe đi ra ngoài.

"Ma lý ma lý hồng! ....." Tô Lạp chấp tay trước ngực, miệng niệm thần chú cầu nguyện, Lâm Chi Chi, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì nha.

“Ràmmmm”

Một tiếng vang thật lớn, Tô Lạp bị lỗi tai né sang một bên: "A....."

"Mở cửa xe!" Lôi Kinh vẫn là một thân thuần trắng chói mắt như cũ, đứng bên ngoài cửa xe đóng kín, bộ dạng có vẻ cực kỳ nóng nảy.

Tô Lạp sững sờ, vội vàng đẩy cửa xe ra, nắm lấy cổ áo Lôi Kinh: “Thế nào? Tại sao chỉ có mình anh, bày ra cái bộ mặt này là có ý gì? Chi Chi xảy ra chuyện sao? Con bé đâu rồi?”

Ánh mắt Lôi Kinh cố định trên đôi mắt tràn đầy lo lắng của Tô Lạp: “Đừng nói nhảm! Đi theo tôi! Không đi sẽ trễ!”

"Ồ ồ ồ! Phải nhanh! . . . . ." Tô Lạp không nói hai lời, đi theo Lôi Kinh trước đã. Nhanh chóng theo anh lên xe, bánh xe chuyển động, chạy thẳng đến trung tâm thành phố, cuốn theo một con lốc cát nho nhỏ.

"Có chuyện gì xảy ra, anh nói cho tôi biết trước đi? Để tôi chuẩn bị tâm lý một chút!" Tô Lạp hít thở, đặt tay lên ngực .

"Em tin thật à? Cô nhóc ngốc ngếch này!" Lôi Kinh đưa tay ký đầu Tô Lạp một cái, sau đó châm một điếu thuốc lên, mở cửa sổ, tiếp tục lái xe.

Con gió gào thét từ cửa sổ bên này sang cửa sổ bên kia, phất qua gương mặt tuần dật cương nghị đang tươi cười của Lôi Kinh, cũng quét qua nét mặt cứng đờ, chẳng có chút biểu cảm nào của Tô Lạp.

"Có ý gì? Anh đang đùa bốn mờ ám cái gì, nói ra ngay!" Tô Lạp găm thét, trừng mắt nhìn anh. Một tiếng đồng hồ, đem Chi Chi vứt đi đâu, anh ta lại cười gian trá như vậy trở lại. Nếu như Chi Chi không có xảy ra chuyện gì, con bé cũng nên gọi điện thoại nói một tiếng đi chứ! Bây giờ không có người ở đây, cũng không thấy điện thoại. . . . .

~Hết Chương 87~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Sống thử - có dấu vết xấu xa hay không

"Sao lại đi nói nhảm nhiều vậy chứ! Cái cô nhóc này thật là đáng ghét, chung sống dưới một vòm trời lâu như vậy rồi mà cũng chẳng có tí ‘tâm linh tương thông’ gì sao? Há? Không phải cơ thể rất khớp à? Tại sao trí thông minh lại kém xa như vậy?" Lôi Kinh tức giận đập vào vô lăng, không thể tưởng tượng nổi!

"Tôi thêm vào! Người nào ‘tâm linh tương thông’ với anh! Nói đi, Chi Chi ở đâu?" Đối với sự tự kiêu, cộng thêm tự kỷ của anh, Tô Lạp cực kỳ căm ghét, ‘tâm linh tương thông’? Thiệt thời tự mình anh ta nghĩ ra, phải nhìn từng cử chỉ, hành động của anh ta mà nói chuyện, nếu làm theo như vậy thì cô bị điên chắc rồi.

"Nếu như hôm nay tôi không muốn nói! Vậy em có thể làm gì được? Ngược lại tôi rất muốn xem xem, thời điểm cô nhóc như em nóng nảy sẽ ra làm sao? Bị tôi ép điên rồi hả? Tới cắn tôi đi! Cái miệng kia lớn như vậy!" Lôi Kinh vứt bỏ tàn thuốc nơi kẽ tay, quay kiếng xe lên, mở máy điều hòa không khí nhìn Tô Lạp.

"Lôi Kinh! Tôi lấy tám dây thần kinh của mình ra nói chuyện với anh! Làm tôi phát bực hậu quả cực kỳ nghiêm trọng đấy! Anh muốn tôi nhảy ra khỏi xe, biến thành ma quỷ quần lấy anh, hay là muốn tôi nổi quạu lên giết chết anh trước, sau đó sẽ nhảy khỏi xe?" Tô Lạp nói xong liền đưa tay nắm chặt lấy cửa xe.

"Vậy sao? Ác độc như vậy?" Lôi Kinh lơ đãng nhìn Tô Lạp, một lúc sau, nhếch môi cười nhạt, nhìn chăm chú vào đôi tay kia: “Em đưa tay giữ cửa làm gì? Trực tiếp nhảy xuống như trước kia không phải dễ hơn sao? Em mở được cửa xe này à? Điểm này tôi rất hoài nghi!”

"Lôi Kinh, anh đừng có coi thường, cửa xe loại này tôi mở qua rồi." Nói xong, đôi tay Tô Lạp bắt đầu dùng sức, nhưng làm thế nào mà loay hoay cả nửa ngày cũng không có gì xảy ra vậy?

"Ừm! Như thế nào, tôi bảo em mở không ra rồi, cô nhóc này, nếu như không cẩn thận bị xe phía sau tông vào, chẳng phải sẽ chết sao, thật là mất mặt!" Lôi Kinh lắc đầu, chuyên tâm lái xe, giọng nói tràn đầy sự châm chọc.

"Có lẽ là tôi nhớ nhầm, trước kia chưa có ngồi qua loại xe này, chỉ là nhìn rất giống mà thôi." Tô Lạp nản chí thả tay ra, tại sao lại mở không được? Thật là mất mặt!

"Ha ha." Lôi Kinh đưa tay ký đầu Tô Lạp, đáng vẻ thoạt nhìn như cưng chiều, kỳ thực là đang cười nhạo.

"Em nhớ không lầm, có lẽ là loại xe này đấy, chẳng qua là tôi khóa cửa lại rồi, cho dù em có biết cách, cũng mở không ra, trách tôi chưa nói, không trách em được." Lôi Kinh cười nhạt nhìn gương mặt sừng sốt của Tô Lạp. Cô nhóc này ngốc ngếch thật là đáng yêu, nhìn cô tốn công vô ích mở cửa xe, thật là thú vị.

"Lôi Kinh! Anh cứ năm lần bảy lượt chơi tôi là sao? Cái người hèn hạ, vô liêm sỉ, bi ổi này!" Đôi mắt bén nhọn hung ác nhìn Lôi Kinh không chớp mắt, không phải hôm nay anh ta rất bận ư? Tại sao bây giờ lại rảnh rỗi đi đùa giỡn cô như vậy?

"Tôi hèn hạ bi ổi à? Nhờ lời khen tặng của em, hôm nay tôi đối với bản thân mình lại có thêm mấy phần nhận thức!" Lôi Kinh nét mặt bình thản, ung dung tiếp nhận mấy lời sỉ vả mà cô ban tặng.

"Hô....." Ánh mắt Tô Lạp tựa như có thể kẹp chết người, xoáy sâu vào anh, người đàn ông này không biết xấu hổ tới cực điểm rồi? Nói anh ta hèn hạ bị ôi, anh ta còn tưởng là mình khen? Thật là không thể tin nổi, làm sao anh ta lại sống được đến gần hai mươi mấy năm, chẳng lẽ tinh thần không biết xấu hổ chống đỡ, khiến anh ta trở nên mạnh mẽ sao?

"Anh dẫn Chi Chi đi đâu? Nói, nếu không anh sẽ phạm vào tội bắt cóc, tôi kiện anh." Tô Lạp chia ngón tay thẳng băng của mình vào mặt anh.

"Ồm..." Lôi Kinh khẽ hé môi, cắn lên đầu ngón tay của cô.

"Lỗ mắng!" Tô Lạp hậm hực mắng lên một tiếng, quay ngoắt đầu sang một bên. Thật sự là có mắng anh thế nào đi nữa, thì gương mặt vẫn chẳng hề có chút biểu cảm nào, rất đáng ghét. Cô sợ nếu mình tiếp tục nhìn nữa, trời nóng như vậy sẽ bị nổ mạch máu mà chết.

"Xoay đầu lại! Giờ phút này con bé đó đang ở trong một quán cà phê trên núi, vùng ngoại thành cách đây năm mươi cây số. Tôi đặt nó ở đó, con bé kia thật sự là rất nhảm chán, riu ra riu rít như cá tai. Bất quá cũng lâu như vậy rồi, có ngọc cách mấy cũng phát hiện ra là tôi có ý bỏ rơi ở đó?" Lôi Kinh khẽ liếm môi nói.

"Bỏ rơi con bé? Bỏ rơi? Anh làm gì con bé?" Tô Lạp nhào người sang, quỳ gối lên ghế ngồi, níu lấy cổ áo Lôi Kinh mà chất vấn.

"Trời ạ! Đi ra ngoài rùng rã một tiếng đồng hồ. ...."

Tay Tô Lạp vẫn còn níu lấy cổ áo của anh, quay đầu lại, cau mày thì thầm phân tích, trong một giờ đồng hồ cả hai người bọn họ làm cái gì cũng xong? Trời ạ! Ăn sạch sành sanh, sau đó bị ném dưới chân núi rồi! So với mình còn thảm hơn?

"Em nghĩ gì vậy?" Lôi Kinh đẩy tay cô ra, ánh mắt vừa chăm chăm nhìn về con đường phía trước, vừa cẩn thận vờn tay nắm lấy cằm của cô, nhìn bộ dạng của cô nhóc này, chẳng biết lại đang nghĩ anh là cái dạng người gì.

Tô Lạp quay đầu lại, không nói tiếng nào, cứ nhìn chăm chăm anh như vậy. Cô muốn nghiên cứu gương mặt của anh một chút, xem có dấu vết xấu xa nào còn sót lại hay không?

Lôi Kinh thấy cô dùng loại ánh mắt này quan sát mình từ trên xuống dưới, hơi lộ ra một tia kinh ngạc!

"Chẳng lẽ em đang suy nghĩ tôi với con bé tên Chi Chi gì đó, trong vòng một giờ, ở trên giường làm xong việc sao?" Lôi Kinh hăng hái nhìn chăm chăm gương mặt của cô. Anh biết ngay mà, từ đầu đến giờ cô nhóc này tuyệt đối nghĩ đến chuyện không tốt. Bởi vì đường như trong cảm nhận của cô, hình tượng của anh đã bị hỏng bét. Nếu không phạm tội cưỡng gian thì hình tượng đã chẳng bấy nhầy thế này.

Tô Lạp kinh ngạc ngẩng đầu, xem đi! Cái loại người lòng dạ bẩn thỉu này căn bản không cần người ta vạch mặt cũng biết được chuyện gì xảy ra? Không phải anh ta tiên đoán lợi hại, mà căn bản anh là người như thế, chính mình cũng gián tiếp thừa nhận.

"Mặc dù đây là một đề tài rất xấu xa, chẳng qua là tôi đang hoài nghi, như thế nào?" Tô Lạp cắn răng, quật cường trừng mắt nhìn anh, bộ dạng tựa như một cô gái nhỏ dám làm dám chịu, muốn chém muốn giết, muốn làm gì cũng được.

"Chưa nói là sẽ làm gì em? Tôi không đánh phụ nữ, cũng sẽ không mắng phụ nữ, đối với bọn họ chỉ có một cách đối đãi, em cũng hưởng thụ qua rồi! Đề tài này xấu xa sao? Tôi không thấy vậy!" Lôi Kinh ngồi thẳng người, giả vờ chuyên tâm lái xe, nhưng khi nói chuyện, lại gần ra từng chữ từng câu rõ ràng.

"Thôi! Nói chuyện với anh quả thật lãng phí nước miếng, nếu như có thể tìm ra một câu nào là nghiêm chỉnh, tôi liền cảm thấy đầu óc của mình có vấn đề." Tô Lạp móc điện thoại ra, bấm mấy số.

Sau một lúc, Tô Lạp nhìn điện thoại, tiếp tục gọi nữa, đầm đìa chích chích phím số: "Làm sao lại tắt máy đây? Bị mang ra bên ngoài tận năm mươi cây số, cứ tắt máy như vậy sao? Chi Chi này thật là cầu thả!" Tô Lạp nhìn điện thoại, hung hăng hét lên.

"Đừng bấm nữa! Làm vậy không đau tay sao? Điện thoại của con bé ở đây! Đưa cho em." Lôi Kinh gõ lên một cái học trên xe, lấy ra một chiếc điện thoại nữ màu xanh biển, ném cho Tô Lạp.

"Hà?" Tô Lạp nhìn chiếc điện thoại bị anh ném tới, nhào lên trước bắt lấy: "Tại sao điện thoại của con bé lại ở đây?" Tô Lạp kinh ngạc, trong vòng một tiếng đồng hồ đã xảy ra những chuyện gì? Đầu óc hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ logic rồi.

"Đừng nhìn tôi bằng mắt ấy, tôi không làm gì hết! Chỉ là em nói hôm nay có hẹn với con bé, em coi đây là cái cớ để từ chối tôi, vậy thì tôi tất yếu phải làm chút gì chứ! Không có người nào dám can đảm cho tôi leo cây! Cho nên cái chương ngại vật đó cần được giải quyết! Ném con bé ra năm mươi cây số bên ngoài, như vậy em còn có lý do gì để từ chối nữa không? Bắt đầu từ bây giờ, đừng vọng tưởng tìm thêm bất kỳ lý do gì để cự tuyệt nữa."

"Kéttttttttt"

Chiếc Mercedes việt dã đột nhiên thay đổi phương hướng, dừng ở trước cửa một trung tâm thương mại sang trọng.

"Xuống xe."

Lôi Kinh rút chìa khóa xe, đóng sầm cửa lại, lạnh lùng ném ra một câu.

Tô Lạp nhìn Lôi Kinh bước xuống, mới vừa rồi còn cong môi lên nói chuyện với cô, giờ lại bất thình lình lạnh nhạt như vậy, làm sao cô phản ứng kịp. Trung tâm thương mại, mang cô đến đây làm gì?

Tô Lạp tách tay cầm, lần này cửa xe lập tức mở ra, nhảy xuống đất, chạy theo bóng dáng kiêu căng chói mắt của Lôi Kinh.

"Lòng dạ anh bị chó ăn hết à? Chỉ Chi là bạn tốt của tôi, anh quyền rũ con bé đã đành, nhưng hiện tại nó như thế nào, sao anh không nói gì hết? Đến đây đi dạo! Tâm tình của ngài thật tốt." Tô Lạp chạy đến trước mặt Lôi Kinh, vươn tay chặn anh lại, gật đầu nói ra từng chữ một.

"Tránh ra! Đúng là tôi rất rảnh rang! Như thế nào?" Lôi Kinh cho một tay vào túi quần, tay còn lại đuổi ra, đẩy đầu Tô Lạp đang cản trở trước mặt, tiếp tục đi vào bên trong trung tâm thương mại.

Lần này đầu Tô Lạp bị đẩy suýt chút nữa bắn cả đại não ra ngoài, lắc lư qua lại, lấy tay che mặt, cực kỳ điên tiết, gặp anh, quả thật là do đời trước cộng thêm hai mươi mấy năm đời sau làm chuyện xấu bị báo ứng, cả đám cùng nhau tìm tới mà!

"Lôi Kinh! Anh trả Chỉ Chi lại cho tôi! Không phải bị anh phi tang xác chết ở ngoại thành chứ? Anh trốn tránh cái gì?" Tô Lạp khom nửa người, một bàn tay xòe ra làm thành móng vuốt gà, hướng về phía bóng lưng Lôi Kinh đang sắp tiến vào trong một cửa hàng, hét lên thật to.

Thôi! Bằng bất cứ giá nào, cô phóng tầm mắt nhìn tới trước, nội trong phạm vi hai mươi dặm đều là khu vực xa xỉ, trên đường còn có thể nhặt được vàng. Nơi này, vào giờ phút này, tuyệt đối không có ai là người cô quen biết, bởi vì hầu hết người cô quen đều là người nghèo, cũng như cô, nhắc tới tiền bạc liền cảm thấy mơ hồ, trừ phi là cần nhằm thuốc lắc, mất kiểm soát mới có thể đến đây tiêu xài hoang phí.

"Em nói cái gì?"

Lôi Kinh xoay người lại, cô nhóc này đứng cái tư thế khoa trương như vậy, giọng nói lớn đến nỗi có thể áp đảo âm thanh quảng cáo phát ra từ chiếc TV màn hình phẳng bên trong cửa hàng điện tử, muốn tự đâm đầu vào chỗ chết sao?

"Tôi nói anh đem Chỉ Chi trả lại cho tôi! Chính là người một giờ trước bị anh đem đi mất, anh nói đi, anh đã làm gì?" Tô Lạp vẫn giữ dáng vẻ hoàn toàn không e ngại thể lực ác, không biết Đảng đã nói đến chưa? Đối mặt với kẻ địch, chúng ta không được e ngại, không lùi bước, tất phải đánh đổ âm mưu đen tối của kẻ thù.

Lôi Kinh cơ hồ là ba bước cũng hóa làm hai, đi đến trước mặt Tô Lạp, "vèo" nắm lấy cổ cô, dùng sức nâng lên; "Cô nhóc không biết điều, có biết hay không, tôi thật sự muốn bẻ gãy cổ của em?"

"U a! Xin Lôi Kinh đại nhân tạm thời bớt giận, tiểu nữ có oan khuất vẫn không thể gọi được sao? Chị em tốt bị người ta quyền rũ mà mất tích, tôi là người, một con người chân chính bằng xương bằng thịt. Ngài còn muốn bóp chết tôi nữa phải không? Xã hội hiện tại có luật pháp, anh xem, đầu đường có ba anh cảnh sát đang đứng!" Nói xong, Tô Lạp chỉ ra ngoài giao lộ.

~Hết Chương 88~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Sống thử - Cho mình là Hứa Văn Cường cúi người

Tô Lạp đứng thẳng người, chỉ sợ khom xuống liền bị tên côn đồ, ác ôn có đẳng cấp đứng trước mắt này làm mình bị thương.

Thật ra thì trong lòng cô cũng không sợ gì mấy, vừa nhìn thấy dáng vẻ ba anh cảnh sát đứng ở góc đường kia cũng đủ biết! Hoàn toàn không giống với tấm gương sáng của tên cảnh sát mặt trắng nhỏ ở đồn vào đêm hôm đó. Cái tên đó, vừa nhìn thấy liền biết ngay là một kẻ sa đọa, cực kỳ sa đọa! Còn mấy anh ngoài kia, thoáng nhìn qua cũng đủ biết là người lương thiện.

Nếu như mấy tên 'tiểu lâu la' đứng gác đầu đường đó mà cũng có quan hệ với người đàn ông này, bao che cho anh ta, như vậy thì ai cô cũng không hận nữa, chỉ trách ông trời giờ phút này muốn tiêu diệt chính mình thôi.

Lôi Kinh hoàn toàn bị thu hút bởi những lời này của cô, chỉ vào mấy người cảnh sát kia, thái độ phách lối: "Em có tin hay không? Bây giờ tôi liền một phát bắn chết bọn họ, giết chết mấy người này để cho em hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm của cảnh sát nhân dân!"

Đột nhiên, Lôi Kinh cảm thấy cô nhóc này không thể nuông chiều, lúc nào cũng hiền như bọt biển lại không được (có lẽ bọt biển dễ bị sóng đánh tan, ý chỉ qua loa rồi thôi), chiều này hoàn toàn không thể áp dụng. Về sau phải đem cô đặt lên đầu mũi dao, nhét vào trong họng súng, để cho cô biết thế nào gọi là độc ác một cách chân chính, không dạy dỗ, vĩnh viễn không có thành tựu!

"Đừng có ở đây làm bộ làm tịch! Xin ngài cứ tự nhiên! Bắn chết mấy đồng chí cảnh sát, tôi liền vỗ tay khen hay! Hò reo cổ vũ cho anh, như thế nào? Đừng bảo là súng của anh trống tuếch nhé! Tư thế của anh hiền ngang oai hùng như vậy! Không có đội cổ động viên xinh đẹp ở đây, thôi thì tôi gắng giọng cầu kết với anh làm việc xấu lần này! Dân số của đất nước ta nhiều vô kể, không quản anh giết ba người này!" Đối với lời đe dọa của anh, Tô Lạp

chẳng hề tỏ ra sợ hãi, mà là khi dễ, cực kỳ khi dễ, anh ta còn sức tới vậy sao? Nói ra Chi Chi ở nơi nào khó khăn lắm à? Cái chuyện này cứ đi dây dưa với cô mãi! Anh ta cho rằng thời đại này là Bến Thượng Hải mấy chục năm về trước, còn mình là Hứa Văn Cường củi người cơ chứ?

“Bắn chết bọn họ, sau đó sẽ hãm hiếp em tại chỗ, cũng coi như là không phụ lòng em ban cho tôi cái tội danh này trước mặt mọi người!” Lần thứ hai trong ngày Lôi Kinh phát hiện ra, nội tâm của cô nhóc này rất vững chắc! Đàn ông bình thường khó mà hạ gục được, như vậy cũng tốt, sẽ giữ lại bên cạnh anh để từ từ mà giáo dục! Dạy dỗ tốt coi như là mình tự lập được công lớn!

Anh vừa nói xong, Tô Lạp liền bị đẩy vào bên trong trung tâm thương mại, áp người lên trên một bức tượng đá, bề mặt được điêu khắc lời lảm của nó dán vào sau lưng Tô Lạp, rất đau, nhưng cô vẫn không biểu hiện ra ngoài. Nếu như nhăn nhó, chau mày, trợn mắt hay khóc lóc thảm thiết chẳng phải sẽ mất khí thế lắm sao.

“Có đánh chết em cũng vẫn cứ bướng thế này, vậy thì tôi với em cùng nhau làm ở trên đường, rất tốt, loại cảm giác này giống hết đi ăn hàng ngoài đầu đường ở Pháp, thậm chí còn kích thích hơn!” Lôi Kinh khề vuốt ve mặt cô.

“Tôi nhỏ vào! Ai là đồ ăn của anh? Lôi Kinh, anh chạm vào mặt tôi lần nữa thử xem, cái người đàn ông nhơ nhớp này, có tin tôi sẽ nảy sinh lòng dạ ác độc đem anh đi thiên hay không?” Tô Lạp dùng sức đẩy người anh ra, mẹ kiếp! Ép người cô chặt như vậy, đoán chừng muốn đem cả người cô nhét dính vào trong tượng đá, đến lúc đó có muốn lòi ra cũng lòi không được. Chung quanh đây vô số người sống sờ sờ như vậy! Điều đáng buồn nhất chính là chẳng có ai gọi phòng cháy chữa cháy đến giúp đỡ, làm sao bây giờ?

“Thiên tôi? Ha ha!” Lôi Kinh cười khúc khích, cô nhóc này quả thật có thể ‘khẩu xuất cuồng ngôn,(1)’ chẳng qua là không biết đến thời khắc mấu chốt, còn giữ được lý trí mạnh mẽ như thế này hay không? Thôi! Món nợ này! Để tôi nay tính!

(1) Mở miệng liền nói mấy lời khó nghe ý.

“Thiên ở đây, theo suy nghĩ của tôi mang ý nghĩa rất kích thích! Chờ một chút, tôi sẽ cho em cơ hội làm chuyện này, đến lúc đó phải tranh thủ, biết không? Bằng không thì chính là em bị!” Dứt lời nắm tay Tô Lạp tiếp tục đi vào bên trong, cô giãy giụa, anh dùng sức kéo.

“Ừm ừm ừm. . . Anh làm gì thế?” Tô Lạp mở một con mắt nhìn chăm chăm anh, con mắt kia có mở hay không, bản thân mình còn không biết nữa, bởi vì bị bàn tay to lớn của anh che đi mất, mi mắt cũng có cảm giác rất đau.

Lôi Kinh hơi cúi đầu nhìn Tô Lạp, ghé sát vào bên tai cô: “Hôm nay là lần cuối cùng tôi nghiêm túc cảnh cáo em! Đừng la to nữa, nơi này là trung tâm mua sắm, nếu như em gây bất cứ phiền phức gì cho tôi, hay nói điều sai trái, tôi liền khiến cho Lâm Chi Chi đó không trở về được, em tin không?”

“Tôi. . . .” Tô Lạp vừa muốn nói chuyện, liền bị anh thẳng thắn cắt đứt lần nữa.

“Chớ cãi lại! Điều này cũng không phù hợp với suy nghĩ của tôi lắm đâu! Đừng chọc tôi!” Lôi Kinh vẫn bịt miệng cô lại như cũ, cho đến khi con người của cô xoay xoay mấy vòng, gật đầu, anh mới bỏ tay ra.

“A! Thật là thoải mái!” Tô Lạp thở ra một hơi, hít vào một chút khí lạnh bên trong trung tâm mua sắm.

“Tôi cảm thấy anh không phải là một con người cực kỳ độc ác! Cho dù tôi có mắng, có làm tổn thương đến anh, anh cũng không làm gì tôi. Huống chi Chi Chi không chọc gì đến anh, hơn nữa lại là một cô gái đáng yêu như vậy, phải không?” Giọng điệu của Tô Lạp tựa như đang tìm cách chứng thực, thật hy vọng anh ta nói Chi Chi không sao cả, đã sớm về nhà rồi.

“Đừng nói nhảm! Người nào đáng yêu, nên đối với ai như thế nào, trong lòng tôi đã có tính toán!” Dứt lời, anh sai bước đi về phía trước. Cự ly cách xa Tô Lạp khoảng mấy bước.

Tô Lạp cắn răng nhìn bóng lưng của anh, đứng lạng lạng tính toán mấy giây, rón rén từng bước như mèo con đi theo phía sau: “Một bước, hai bước, ba bước. . . .” Đếm trên đầu ngón tay đếm, đếm. . .

“Em ở đây làm cái gì?” Lôi Kinh xoay người lại, liền nhìn thấy Tô Lạp vừa đi vừa cúi đầu đếm đếm, suýt chút còn đụng vào người anh, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục? Trên mặt đất có cái gì hấp dẫn cô như vậy?

“Ách!” Tô Lạp ngẩng đầu, nhìn Lôi Kinh trước mắt, sau đó cẩn thận dò xét chung quanh, lên tiếng giải thích: “Tôi đang suy nghĩ, liệu chúng ta có gặp phải người quen của anh ở đây hay không. Nếu như bị người ta bắt gặp anh đi theo một cô gái như tôi vào trong khu mua sắm, ảnh hưởng không tốt! Tôi vẫn nên đi cách xa anh ba bước thôi!” Nói xong, đôi mắt Tô Lạp lảo liên nhìn bốn phía chung quanh một lần nữa.

Lôi Kinh cắn môi, chống hai tay lên hông: “Cô nhóc này thật sự là rất nhàm chán! Chuyện của tôi, có liên quan gì đến em, là tôi cam tâm tình nguyện đi mua sắm với em. Em chỉ cần ngoan ngoãn đứng ngây ngơ ở một bên là tốt rồi, đâu ra làm chuyện như vậy! Lần đầu tiên cảm thấy, thật ra thì dù phụ nữ có đáng về gì, đều phiền phức giống như nhau!”

Lôi Kinh mím môi đi về phía trước, đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng không thoải mái. Anh không thích phụ nữ hay đi gây rắc rối, những người như vậy ở bên cạnh anh, thời gian tươi đẹp tuyệt đối không thể nào vượt quá một tuần lễ. Mãi đến khi gặp được Lãnh Tâm hai năm về trước, nhất định không phải là một người phiền phức, ngược lại còn có thể giúp anh giải quyết được nhiều chuyện, thế nhưng cuối cùng thì sao, lại mang đến cho anh nhiều rắc rối hơn.

Lôi Kinh đột nhiên dừng bước, nhíu mày chăm chú nhìn Tô Lạp. Cô nhóc này không làm mình phiền lòng, cách làm việc thẳng thắn, nói chuyện cũng đánh trực tiếp vào vấn đề, chưa bao giờ khiến anh phải phí sức đi suy đoán bất kỳ một lời nào của cô. Bởi vì cô nói chuyện hình như là luôn đánh trúng

tìm đến, điểm này rất tốt. Đây cũng là một trong những nguyên nhân anh thích cô ở bên cạnh mình, chỉ hy vọng về sau đừng trở thành một cô nhóc phiền toái, cũng không muốn cô tìm đến bất cứ rắc rối gì, nếu không, đó chính là thời điểm cô phải biến mất!

"Tô Lạp! Đứng lại!" Lôi Kinh cúi đầu, tay cắm vào trong túi quần, đầu hơi thấp xuống một chút, gọi Tô Lạp lại.

"Đề làm gì? Có việc gì thế?" Tô Lạp đứng lại, nhìn trân trân vào đôi mắt bất thành linh trở nên thâm sâu khó hiểu của anh.

Lôi Kinh khẽ mở miệng: "Tôi luôn cho rằng em không phải là một người phiền toái, nhất định phải ghi nhớ, về sau cũng không cần làm một cô nhóc phiền toái, như vậy sẽ khiến cho người ta mất đi kiên nhẫn! Độ mới mẻ trong nháy mắt sẽ biến mất."

~Hết Chương 89~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Sống thử --- Tối nay anh được cá chậu chim lồng!

"Cái gì cùng cái gì?" Tô Lạp kinh ngạc nhìn anh, những lời này cô một chút xú cũng không hiểu. Anh nói thế, chẳng lẽ là đang cảnh cáo cô, không được mang đến cho anh bất cứ phiền phức gì sao? Lúc nào thì cô bảo là có chuyện phiền phức muốn nhờ anh giải quyết rồi hả?

"Anh yên tâm! Điều tôi không am hiểu nhất chính là rước lấy phiền toái vào thân, mà cho dù có như vậy, thời điểm người ta không hay biết thì tôi đã giải quyết xong rồi. Tôi không phải là người mà chuyện gì cũng sẵn lòng đi chia sẻ với người khác, cho nên anh yên tâm, tôi căn cứ theo hợp đồng mới đi gần anh một chút, nhưng cũng chẳng nói lên quan hệ của chúng ta như thế nào được. Là anh bảo có lúc cần tôi xuất hiện giúp một tay, mà tôi, cho dù có cần giúp đi nữa, cũng sẽ không tìm anh, anh yên tâm. Nếu như không có cái hiệp nghị đó ở đây, tôi nhất định sẽ 'kính nhi viễn chi'(1), điều này trong lòng anh rõ ràng nhất đấy!" Dứt lời, Tô Lạp hung hăng trừng mắt nhìn anh, anh buộc cô ký hiệp nghị, bây giờ lại đi cảnh cáo cô đừng gây rắc rối cho anh, thật là nực cười!

(1) Kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không gần gũi.

Ánh mắt của Lôi Kinh càng trở nên thâm trầm khó hiểu, cứ như vậy nhưu mày nhìn cô một hồi lâu. Cô nói cho dù có gặp phải phiền toái cũng sẽ không tới tìm anh, đây là mong muốn trước nhất của anh đối với bất kỳ một người phụ nữ nào, nhưng mà tại sao trong lòng lại không hề cảm thấy thoải mái?

"Nếu như không có hiệp nghị ở đây, em cũng sẽ không trông thấy tôi sao?" Lôi Kinh vừa muốn cất bước đi về phía trước, đột nhiên quay đầu lại một lần nữa, không nhịn được hỏi ra.

Ánh mắt của Tô Lạp nhìn không ra là chán ghét hay còn ý gì khác! Giọng điệu cũng không thân thiện gì cho lắm: "Đầu chỉ là không thấy, tôi nói 'kính nhi viễn chi,' không phải anh cũng hiểu được sao? Nếu như anh còn ở phía Tây, tôi sẽ vĩnh viễn đứng ở phía đông, cho dù cái chân phía Tây của tôi không thành thật, tôi cũng biết tự mình chặt đứt đấy!" Dứt lời Tô Lạp hung hăng vỗ vỗ chân.

"A! Đuộc rồi! Không có cần thiết đâu!" Lôi Kinh cười khẽ một tiếng. Nếu như cô nhóc này nghiêm túc nói vậy với anh, có lẽ anh sẽ giận dữ mà tiếp lên bóp chết cô, đằng này là cô cố tình làm cho người ta chán ghét mình.

"Không nói nữa! Đề sau rồi quyết định đi! Tạm thời thì bộ dạng bây giờ cũng rất tốt!" Lôi Kinh xoay người, lướt mắt qua từng gian cửa hiệu.

Tô Lạp nhìn theo ánh mắt của anh, nhãn hiệu quốc tế nổi tiếng nào cũng có, quần áo là thứ cô nắm rõ nhất. Có lẽ nếu đặt ở đây một sợi dây chuyền bằng đồng và một sợi bằng vàng, cô sẽ không phân biệt được, nhưng mà về quần áo, cô đi học đã lâu như vậy, nhận biết rõ nhãn hiệu là chuyện bắt buộc!

Không lẽ hôm nay cô phải bắt đầu lịch trình làm bảo mẫu rồi hả? Mặc dù cô chẳng yêu thích gì chuyện này, chỉ là, có thể không tốn tiền, đường đường chính chính đi dạo nơi đây, thật sự là tuyệt vời!

Tô Lạp luôn lách tìm chỗ trống, nhảy vọt vào trước cửa hàng Gabrielle Chanel, không biết Lôi Kinh đang nhìn mê mẩn cái gì ở đó. Tô Lạp cũng không quan tâm, nhìn no mắt trước rồi hãy tính.

"Lấy cái đó xuống." Lôi Kinh chỉ vào một đôi giày với sắc đen bóng, chỉ có hai sợi dây mảnh tinh tế, đơn giản, nhưng cũng rất bắt mắt.

"Được! Chờ một chút!" Nữ nhân viên phục vụ mỉm cười, lấy đôi giày đưa cho Lôi Kinh.

Lôi Kinh nhưu mày nhìn một hồi lâu, giơ đôi giày lên nhìn lại sau lưng: "Đôi giày này phù hợp với em! Mang vào xem một chút."

"Ách!" Nữ nhân viên phục vụ sững sờ, "Tiên sinh, vị tiểu thư đi cùng ngài ở bên kia!"

Lôi Kinh ngẩng đầu! Chóng nạnh, phiền não phui tay lên trán, nỗi điên đến cực hạn, cái cô nhóc này càng lúc càng làm cho anh nổi rõ bản chất!

"Ngồi xuống!"

Tô Lạp đang đưa tay lên lên lút lút vuốt từng món đồ, kiểu như là đi nhặt vàng mà người khác làm rơi xuống. Đột nhiên lại bị Lôi Kinh đi tới quát cho một tiếng, đặt ngay lên chiếc ghế sofa mềm mại.

"Làm . . Làm cái gì?" Tô Lạp bị đè xuống, sừng sốt.

"Cởi đôi giày của em ra, thay cái này!" Lôi Kinh giờ lên đôi giày dây mảnh tinh xảo màu đen trong tay.

Tô Lạp nhìn nhãn hiệu bên trên nó một chút, vội vàng khoát tay: "Không cần! Giày của tôi vẫn còn rất mới! Mang quen rồi, tôi không có thói quen mang giày người khác đưa."

Cô thiếu nợ nhiều rồi, nhờ đâu về sau có gây gổ gì với anh, liền bị yêu cầu cởi giày, sau đó đi chân trần ra ngoài. (QA: haha, cái này là yêu anh đi anh ko đòi lại quà đâu, oh oh....)

"Em đang từ chối đồ tôi tặng?" Lôi Kinh đứng dậy tiến tới gần, vóc dáng vốn đã cao lớn hơn Tô Lạp, bây giờ cô lại ngồi như vậy, anh từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt mập mờ làm cho lòng cô cũng dâng lên một tầng áp lực vô hình.

"Anh không có lý do gì để tặng quà cho tôi đúng không? Tôi không cần, thật sự là không cần!" Tô Lạp đẩy đôi giày xa xi kia sang một bên, đứng dậy đi ra ngoài, thật tình thì cô chỉ không muốn bỏ đi đôi giày của mình mà thôi.

"Ngượng ngùng! Nếu như hôm nay tôi đã ưng ý đôi giày này rồi, hơn nữa còn muốn tận mắt nhìn thấy em mang, vậy thì em tự nhận lấy xui xẻo. Hôm nay dù muốn hay không cũng phải mang nó!" Lôi Kinh tiến lên túm lấy cánh tay Tô Lạp, quăng lên trên ghế sofa.

"Đừng nhúc nhích."

Anh không thể nào tha thứ cho việc cô cứ xem thường mình, lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy. Sống gần hai mươi mấy năm, là bao nhiêu năm anh nhìn người, bí mật, thương trường, đàn ông, phụ nữ, chưa từng có gì trái ý anh. Mặc dù biết rằng có người không cam lòng, nhưng mà không để cho anh nhìn thấy là tốt rồi! Nhưng việc cô cự tuyệt lần này, là phò trương quá mức!

"Ba mươi sáu rồi! Vừa khít!" Lôi Kinh hài lòng nhìn bàn chân nhỏ nhắn đang nắm trong tay, rất tốt, chân của cô rất đẹp, rất cân xứng với vóc dáng, không hổ danh là người có số lần catwalk nhiều nhất ở trường! Màu da trắng nõn, mà đôi giày anh chọn, vừa vặn là màu đen bóng, hiển hiện rõ sự thanh lịch pha chút bí ẩn, kiểu dáng đế bằng đơn giản, không pha lẫn tạp chất rất phù hợp với khí chất của cô.

Tô Lạp cúi đầu e lệ nhìn Lôi Kinh, bàn tay của anh nóng quá, cứ nắm chân của cô trong tay như vậy, cẩn thận mang giày vào cho cô xong, còn tỉ mỉ chỉnh lại mấy sợi dây. Tô Lạp đỏ mặt, vén tóc ra sau tai, quay người nhìn sang nơi khác.

"Lấy nó!" Lôi Kinh nhìn về phía nhân viên phục vụ, vỗ tay thành tiếng, trông mắt lại cố định trên đôi giày kia.

"Không cần! Tôi không thích!" Nói xong, Tô Lạp thấy anh móc ra thẻ vàng, lập tức muốn tháo xuống.

"Em dám can đảm cởi ra thử xem!" Lôi Kinh chỉ vào Tô Lạp hét lên, anh cũng không tin, hôm nay cô có gan để cởi nó ra?

Tô Lạp định vươn tay ra, lại có chút do dự: "Nếu như tôi cởi ra, hậu quả là cái gì?"

Nét mặt Lôi Kinh có chút ngưng đọng: "Sáng nay bác gái đã được tôi cử người đưa đi nghỉ dưỡng, em, bây giờ hoàn toàn do tôi nắm trong tay, em cảm thấy mình sắp nhận được hậu quả gì? Đúng rồi, quên nói cho em biết, chuẩn bị nhà trọ cho em, tầng thứ 11, tối nay vào ở."

"Nhà trọ? Tầng 11?" Tô Lạp bừng tỉnh trong lòng, đây là đang nhắc nhở cô không cần thiết phải kêu gào sao? Chẳng lẽ đang ám chỉ, tối nay cô là 'cá chậu chim lồng' của anh à?

Bất thành linh đầu óc Tô Lạp trở nên thông suốt, muốn sẽ làm bằng được, không cần thì đi phí phạm: "Công tử bột! Ngài muốn đập cái gì lên trên người tôi nữa thì cứ việc, đất cỡ nào tôi cũng tiếp. Người nghèo khó bản cùng, tiền bạc không có, nhưng mà có chí khí, có khả năng chịu được vàng bạc đè lên!"

Lôi Kinh nhìn bộ dạng xem cái chết nhẹ tựa lông hồng của cô, khỏe môi khẽ nhích: "Là bị tầng 11 dọa sợ sao?"

"Chớ khinh người quá đáng!" Tô Lạp neho mắt nghiền răng, được tiện nghi, khoe mẽ lật tẩy người khác, đây là loại người gì?

"Muốn biết tại sao chọn cho em tầng 11 à? Ngụ ý rất lớn! Em cần phải nhớ kỹ, nếu không, phạm quy, em sẽ biết tay! Ngán vạn đừng có nghi ngờ lời tôi nói!" Lôi Kinh nhử mồi, tựa trán mình vào trán cô.

~Hết Chương 90~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Sống thử - Lôi Kinh là một tín đồ shopping bánh chợ

"Tầng 11 thì tiện nghi thôi! Nếu không còn có thể có ngụ ý gì chứ? Yên tâm! Anh nói cái quy tắc gì đó, tôi sẽ không phạm, bởi vì ngoại trừ ăn xong rồi lăn ra ngủ, còn lại thì nơi đó chẳng có tí liên quan gì đến tôi!" Tô Lạp không biết anh đang ám chỉ cái gì, nhưng mà cô cũng chẳng có tâm tư đi suy nghĩ về mấy chuyện đó, chỉ cần chống đối với anh ta, là đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi!

Trông mắt trong suốt của Lôi Kinh cố định trên mắt cô, cánh môi mỏng lướt từ mi tâm sang bên tai cô: "Tôi là một người đàn ông keo kiệt như vậy sao? Tiền bạc đối với tôi mà nói, một chút xui cũng không quan trọng, ngược lại tôi cảm thấy, nếu như mình là một tên nghèo rớt mồng tơi, còn có cuộc sống sung sướng, kích thích hơn, ngặt nổi, tôi lại không chối bỏ được việc mình có tiền. Bởi vì có rất nhiều tiền, cho nên càng muốn thách thức với nó nhiều hơn, đây chính là dục vọng của đàn ông, biết không? Vĩnh viễn là vô cùng vô tận!"

Tô Lạp hơi nghiêng mặt sang một bên, nhìn cánh môi của anh gần mình như vậy, cảm thấy mất tự nhiên, tiền bạc của anh ta, dục vọng của anh ta, không liên quan đến cô.

Lôi Kinh rời khỏi bên má cô, đứng thẳng người, nói nghiêm túc: "Phòng ốc kia như thế nào, tôi không muốn tranh luận với em. Em vào đó ở phải đảm nhiệm chức vụ của mình, tầng 11, tôi rất thích con số này, lúc vừa nghe thấy tôi đã không chần chừ mà chọn nó ngay lập tức. 11, mấy số này chính là nhắc nhở em về sau phải biết cân nhắc hành động của mình. Tôi hy vọng em có thể nhớ được mình là một người độc thân, không cần đi ra đi vào một đôi với người khác ở đó, rồi để tôi nhìn thấy, biết không? Đây là quy tắc nhất định phải làm được khi vào ở tầng 11!"

Tô Lạp nghe thấy mấy lời này, nửa mừng nửa lo, mừng vì anh cũng chính miệng thừa nhận cô là người độc thân, nhưng mà điều anh nói là sự thật, cô vốn là phụ nữ độc thân mà! Nhưng bảo cô vào đó ở, dưới hoàn cảnh còn chưa trả xong nợ nần, cô căn bản không dám nghĩ, rốt cuộc muốn cô vào đó ở bao nhiêu ngày, ngụ ý trong lời nói của anh chỉ đơn giản là không thể mang đàn ông khác vào, hay còn bao gồm luôn cả phụ nữ nữa đây?

Thôi! Không suy nghĩ nhiều! Chính miệng anh ta đã từng nói qua, thời gian đi công tác so với những ngày ấy của phụ nữ còn nhiều hơn, chắc chắn sẽ có dịp mình và đám bạn tốt hợp mặt rồi.

"Nghĩ gì thế? Đang tìm cách đối phó với tôi sao?" Đôi con ngươi tinh mịch của Lôi Kinh nhìn như muốn xoáy sâu vào nội tâm bên trong của Tô Lạp.

"Không có thời gian nghĩ tới mấy cái đó! Đối với anh, tôi chẳng thêm bỏ công sức đi tìm cách đối phó! Không muốn mua gì nữa thì đi đi!" Tô Lạp nhàn nhạt nói một câu, xách chiếc bọc được nhân viên phục vụ gói lại, đi ra ngoài.

Lôi Kinh nhíu mày, đuổi theo Tô Lạp dường như đang muốn chạy trốn, túm lấy tay cô, kéo vào một gian hàng bán đồ lót. Cừ chi thân mật tựa như một đôi tình nhân: "Ở đây còn chưa đi dạo xong, bước vào cuộc sống của tôi, em cần phải thay đổi từ trong ra ngoài, như vậy tôi nhìn mới cảm thấy thoải mái!"

Tô Lạp liếc nhìn mấy chiếc áo lót viền tơ trước mặt mà kinh ngạc, người đàn ông này thật sự không biết xấu hổ, cứ nhiên dám can đảm xông vào nơi này? Nhìn ánh mắt mập mờ của mấy nhân viên phục vụ ở đây, có khả năng chìm chết cô đó! Cũng chẳng có ai bước lên, ngay cả một tiếng chào hỏi cũng không có, chẳng lẽ muốn đuổi khách đi sao?

"Vậy coi như xong đi! Ngoại trừ cái này! Anh mua cho tôi cái gì tôi cũng chịu, được không? Lôi Kinh, tôi van anh!" Tô Lạp then thùng quay đầu lại, nhíu mày nói, nháy mắt nhìn Lôi Kinh. Đáng về kỳ thật là cầu xin đến thăm thương, đừng để bị mất mặt ở chỗ này! Nào có người đàn ông nào chủ động chọn lựa áo lót? Chẳng lẽ muốn chờ lát nữa người ta kéo đến xem!

Lôi Kinh đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi lâu, liếc mắt nhìn chiếc lông vũ màu hồng rơi từ trên đầu mình xuống, mới ừ một tiếng, coi như là đồng ý!

Tô Lạp thở phào nhẹ nhõm đi theo phía sau anh, hoàn hảo không có làm khó cô, bằng không sẽ phải trình diễn đủ loại áo lót gợi cảm rồi, trời ạ! Hôm nay là cái ngày gì?

Trở lại nhà trọ tầng thứ 11 trong truyền thuyết kia, đã là chừng bảy giờ tối. Hai vai Tô Lạp vác túi to túi nhỏ nặng trĩu trông đến thảm thương, còn có một ít vật dụng hằng ngày, nhưng mà cô muốn thanh minh một chút, toàn bộ những thứ này không phải là mua cho cô hết đâu, tất cả đều bởi vì Lôi Kinh là một tín đồ shopping bánh chợ.

Đi theo anh vào trong khu nhà trọ, ánh mắt gian ác của Tô Lạp cứ dõi theo anh, hừ hừ! Thật may mắn mình không phải là một 'nữ sắc lang,' nếu không anh ta sẽ xong đời. Trong ngoài chuẩn bị cả đồ đạc dùng cho nam giới mang vào căn hộ này, chẳng lẽ muốn tới thường trú sao? Grừ Grừ, hôm nào nổi mấu làm phụ nữ hung ác một phen, đem anh ta đi giải quyết sạch sẽ một lần! Ách! Chẳng qua, nhìn thấy bóng lưng của anh lại khiến cô nghĩ ngợi một chút, vẫn là không có can đảm làm chuyện đó!

Thang máy chậm rãi lên cao, Tô Lạp mệt mỏi rồi xách mấy cái túi, "lộp bộp" rơi trên mặt đất, còn phải tự mình nhấc lên, hình như cùng người đàn ông trước mặt này một chút quan hệ cũng không có!

"Chính là chỗ này!" Lôi Kinh đột nhiên lên tiếng, Tô Lạp ngẩng đầu, trước thang máy hiện lên con số 11.

Cửa thang máy mở ra, trước mặt là hai cánh cửa gỗ rộng chừng hai mét, ở giữa là một ổ khóa từ to bằng một bàn tay, Lôi Kinh móc từ trong túi ra một chiếc thẻ màu xanh dương, cắm vào, cửa tự động mở.

"Không tiến vào sao? An ninh trật tự ở đây rất tốt, không cần em đứng ở chỗ này gác đêm!" Lôi Kinh pha trò nhìn Tô Lạp đang đứng ngoài cửa.

Tô Lạp trừng mắt nhìn bóng lưng của Lôi Kinh đã xoay đi chỗ khác, thật là một chút phong độ đàn ông cũng không có, thế mà mẹ cô còn đi khen anh ta hết lời, cô muốn hỏi xem, người nào phong độ ở đây hả? Lại nói, bên dưới lầu có cửa hàng bán các biện pháp phòng tránh, trong đó có cái bằng hiệu nhìn rất giống anh ta, ha ha, đoán chừng phong độ là vậy đó! Chỉ là, chỉ là cô cảm thấy anh rất xứng đáng với cái phong độ đó!

Nghĩ đến đây khiến cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, hớn hờ bước vào trong, vừa đứng ở ngưỡng cửa, cơ thể Tô Lạp nhất thời cứng ngắc, toàn bộ túi to túi nhỏ trong tay đều rơi xuống sàn nhà, thế mà lại hồn nhiên không biết.

Nhìn gian phòng rộng rãi trước mắt, cô có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, cô vẫn cho là, nhà trọ hẳn phải rất nhỏ, đại khái là chỉ hơn sáu mươi mét vuông, nhưng mà hiện tại trông không giống lắm, chỗ này cũng phải tới mấy cái sáu mươi mét vuông đó?

"Lôi Kinh, không có đi làm chỗ chứ? Một mình tôi ở có phải là quá lớn hay không?" Tô Lạp khom lưng chạy ra phía cửa, sắp xếp lại đồ đạc của Lôi Kinh.

Lôi Kinh kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tô Lạp: "Em nói cái gì? Chê nơi này quá lớn?"

"Ừ, đúng! Phòng này lớn như vậy, ban đêm trống trải tôi rất sợ, hơn nữa thu thập của tôi cũng không dư dả gì, anh nói đúng không?" Tô Lạp đếm trên đầu ngón tay, phân tích ra tất cả những suy nghĩ đang hiện diện trong đầu.

"Chỉ cần giữ sạch sẽ cho tôi, về phần sợ! Từ từ sẽ thành thói quen!" Dứt lời, Lôi Kinh tiếp tục sắp xếp lại mấy món đồ trong tay.

"Nhưng. . . ." Tô Lạp cúi thấp đầu, còn muốn nói thêm điều gì nữa.

"Không có nhưng nhĩ gì hết! Bộ não của cô nhóc này bị hư cả rồi sao? Rất nhiều phụ nữ đòi hỏi ở tôi phòng ốc càng lớn càng tốt, em còn chê nó quá lớn, em là quái vật hả?" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp, tức giận hét lên. Gian phòng này là do anh đã bỏ công sức, tự mình chọn lựa, an toàn là trên hết, vậy nên đây là một căn phòng trọ được thiết kế đơn lẻ, hoàn toàn tách biệt, dĩ nhiên là mỗi tầng lầu chỉ có một gian như vậy, có thể không lớn sao? Cô nhóc này đúng là không biết điều!

~Hết Chương 91~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Sống thử - Thẻ bảo vệ đêm xuân thứ hai của mình

Tôi không phải quái vật, đừng nhìn tôi kiểu đó!" Tô Lạp nhỏ giọng nói thầm, cô nhìn gian phòng lớn như vậy vẫn có chút không thích ứng, nhìn ánh mắt kỳ thị của anh ta mà xem, cô vốn dĩ không quen mà! Không có cảm giác ấm áp, cũng không thấy được sự an toàn, cô chỉ thích gian phòng năm, sáu mươi mét vuông, vậy thì có lỗi sao?

"Nếu không phải quái vật thì mau sửa sang lại đi, chẳng phải em cảm thấy rất mệt à? Không muốn đi ngủ sớm sao?" Dứt lời, Lôi Kinh ném mấy thứ trong tay ra, ngồi tựa vào chiếc ghế sofa màu vôi, ánh mắt dường như đang nói, toàn bộ những thứ này là để cô sắp xếp lại.

"Tôi sửa sang lại! Bây giờ tôi lập tức bắt tay sửa sang lại!" Tô Lạp bĩu môi cắn răng liếc trộm anh. Ngồi nhàn rỗi tự tại ở đằng kia, cái gì cũng không giúp một tay, hành vi khi dễ con gái yếu đuối thật là cực kỳ đáng hận! Cái loại ánh mắt kỳ thị đó vẫn còn quần quanh trong đầu, cô thật sự muốn uống sạch mấy bình rượu xái*, mượn men rượu lấy tinh thần quánh con mắt của anh không bầm thì thôi!

*rượu xái: rượu nước thứ hai, hàm lượng còn từ 60-70%.

Chiếc TV 54 inches màn hình phẳng siêu mỏng nằm chênh chếch giữa phòng khách, không ngừng phát ra mấy thước phim nào nê. Tô Lạp đi xuyên qua gian phòng trống trải, mấy món đồ trong tay cho đến tận bây giờ cũng chưa từng vui đi, giống như thế nào cũng sắp xếp không hết! Mỗi lần đi ngang qua phòng khách cô đều co giò lên chạy một mạch, chỉ sợ anh ta nhìn thấy lại phiền phức!

Người đàn ông này thật sự có sở thích như vậy, loại âm nhạc đang thịnh hành trên thị trường không có lấy một bài. Toàn bộ mấy bài hát đang nghe là thể loại vào khoảng thập niên tám mươi, nhớ lần trước đi cùng cái gì 'bánh xe' (Vi Luân á) đến quầy rượu, cũng nghe thấy loại nhạc này. Rõ là mặt hàng nào tìm người tiêu dùng đó, đều là yêu thích thể loại này hơn.

Phải không? Bây giờ trong phòng khách đang phát ra hình ảnh cái gì kia, đúng rồi, gọi là 'Nụ hôn nửa đêm' gì đó! Một bài hát cũ khiến cho người ta nhiệt huyết dâng trào.

Tô Lạp chỉ cảm thấy, nghe thật là ê rã, quá chua quá chua, ca khúc lỗi thời như vậy mà anh ta lại có thể hưởng thụ thế đấy. Mặc dù nghe rất êm tai, nhưng mà không biết lựa chọn thời điểm sao? Hình như nơi này là của cô, và chính miệng anh cũng nói cô là phụ nữ độc thân, làm vậy được không?

"Người tình. . . . . Người tình. . . . . Em làm sao có thể quên được. . . Nửa đêm. . . . Say lòng người. . . (tiếng hát). . . . ."

". . . . ."

Tiếng hát nào nề vang vọng ở bên tai, rõ ràng trong phòng khách còn rất nhiều thứ cần phải sửa sang, nhưng mà cô làm sao cũng không dám dừng lại đây. Sợ rằng bài hát này sẽ mê hoặc tâm trí anh, bỏ nhào đến, ả cô xuống, hiện tại, cô thể bảo vệ đêm xuân thứ hai của mình! Dù là lần đó có ngoài ý muốn thế nào đi nữa, nếu là cô thì cũng sẽ bỏ nhào vào người ta, nếu giờ bị người ta nhào tới thì thật là mất mặt!

"Còn chưa sắp xếp xong sao?" Lôi Kinh uể oải mở mắt ra, nhìn về phía Tô Lạp đang đứng lấp ló bên cạnh cửa.

"Nha. . . . Ha ha. . . . Nhanh, nhanh. . . . ."

Tô Lạp ngại ngùng đi ra khỏi bệ cửa, cười gượng giu đảo mắt nhìn chung quanh, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Người đàn ông này nghe nhạc say mê như vậy, nhìn ánh mắt, thật sự xem cô là tình nhân sao?

Tiếng hát không ngừng, làm sao cô dám tiến lên đây?

"Tới đây!" Lôi Kinh nhẹ giọng gọi Tô Lạp, giọng nói dịu dàng khiến toàn thân Tô Lạp run lên đến mấy lần, anh có ý gì? Mới hơn mười giờ đêm một chút thôi, chẳng lẽ đến lúc động dục sao?

"Cái gì?" Tô Lạp vốn dĩ muốn giả vờ như vô tình nhìn vào cái phòng này. Chỉ có điều không để ý đi hỏi ngược lại anh, nhưng mà anh cố tình mở miệng gọi cô, đã trề thế này, cô hy vọng anh biết điều đi mau một chút, tỏ mò quá! Cái ghế sofa đó có thể hút người ư? Làm sao anh ta cứ nằm nghiêng ở đó, bất động đến mấy giờ liền?

"Gọi tôi. . . . .?"

Hỏi ra những lời này, tự bản thân Tô Lạp cũng muốn vả vào mặt mình! Đây không phải là nói nhảm sao? Gian phòng này trừ anh ta ra còn có thể là ai? Chẳng qua là mất kiểm soát, không giữ được sự tự nhiên rồi, nhìn dáng vẻ của Tô Lạp tựa như đang bị anh mài mòn!

"Thôi! Có thể là nói mới!" Tô Lạp cho phép bản thân tự khi dễ mình, nhưng mà không thể tha thứ việc bị người khác kỳ thị, cho nên khi anh lên tiếng, cô liền đi tới để tránh việc anh lại nói ra mấy lời khó nghe.

"Có dặn dò gì nói đi!" Tô Lạp tỏ ra cung kính đứng trước mặt Lôi Kinh đang nằm nghiêng trên ghế sofa, dáng vẻ na ná như người giúp việc đang chờ ông chủ phát tiền lương.

Lôi Kinh ngo ngậy cơ thể, cứ như vậy mở mắt ra nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô. Bị anh nhìn thế này khiến đôi gò má của Tô Lạp đỏ bừng lên một mảnh. Lôi Kinh càng nhìn ánh mắt càng trở nên mập mờ, mà ánh mắt anh càng mập mờ thì gò má của cô lại càng nóng rực. Bất quá cũng may là anh chưa làm ra hành động gì quá đáng, nếu không dưới tình huống trời đất giao hòa như hiện nay, nói không chừng. . . . .

Tô Lạp khi dễ mình, có thứ gì chưa từng thấy qua, thế nào mà chỉ trong giây lát liền biến mình thành một cô dâu nhỏ mới gập gờ chồng vào đêm tân hôn vậy chứ! Khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ tựa như hoa huệ tây đang nở đỏ au rồi! Nguyên căn cũng không phải là tính cách của cô đâu!

"Anh có sao không? Không có việc gì tôi đi được chứ?" Tô Lạp cảm thấy nếu như cô không mở miệng, tên Lôi Kinh này rất có khả năng sẽ ở đây đầu võ mất với cô suốt cả đêm! Cứ nhìn như vậy!

"Tại sao đi ngang phòng khách lại bỏ chạy? Về sau có lẽ tôi sẽ thường xuất hiện ở chỗ này, em vẫn tính chạy sao? Mà em nghĩ mình có thể tránh được nơi đây hả? Sau này quên ngay cái việc trốn tránh mà mở kiểu này đi! Tôi không phải là cái loại rần rần, thú dữ như em nghĩ! Còn có! Không cần lúc nào cũng nghĩ đến việc từng giây từng phút tôi đều có cái ý nghĩ đó với em! Cô nhóc này, em quá tự tin biết không!" Lôi Kinh lộ vẻ ngạc nhiên, tựa như vừa thay một bộ mặt bằng băng đá. Nếu như không giải thích rõ ràng, nói không chừng vết nhơ của anh trong lòng cô so với tượng tượng của anh còn lớn hơn.

Tô Lạp khề nhếch môi, anh đang tức giận! Có lẽ là do cô đã suy nghĩ quá nhiều!

Chỉ là, điều này cũng không thể trách cô được! Anh ta là gì của cô chứ? Ai cũng không phải!

Đến giờ này gần nửa đêm rồi còn chưa về nhà, nằm trên ghế sofa trong nhà cô che giấu bộ mặt hắc ám. Chẳng qua là hiện giờ không cảm thấy đói khát mà thôi. Ban ngày Chỉ Chi và anh ta đã xảy ra chuyện gì, chưa thấy Chỉ Chi chưa tin được! Có lẽ Chỉ Chi đã cho anh ta ăn no rồi, nói cũng không chừng đấy chứ!

"Nhìn tôi kiểu đó làm gì? Về sau khi nghĩ đến tôi nhớ nghĩ tốt một chút, đừng bóp méo như vậy, cô nhóc tư tưởng không đơn thuần!" Lôi Kinh nghiêng đầu, tiếp tục xem TV.

"A!" Tô Lạp cười khề một tiếng, anh ta có chỗ nào tốt sao? Không cần bóp méo sự thật thì anh ta cũng mất nhân tính rồi, toàn bộ đều là thú tính, tất cả đã được phơi bày ra bên ngoài.

"Ồ gần tôi như vậy, ngài là nét đẹp trời sinh, tôi đứng gần ngài thật cảm thấy hổ thẹn!" Tô Lạp đứng dậy muốn rời khỏi, lúc cô sắp xếp đồ đạc đứng là không nên dừng chân ở chỗ này, xem đi, mấy phút mà thôi, chiến tranh lại sắp bùng nổ lần nữa rồi !

"Nét đẹp trời sinh?" Lôi Kinh nghiêng ngẫm mấy chữ này, chẳng lẽ coi anh là cô gái nhỏ xinh đẹp sao, hình dung kiểu này nhất định là có một không hai!

"Đứng gần đó, có gì là không được! Em cũng không cần phải cảm thấy hổ thẹn! Cự ly gần hơn nữa cũng không phải chưa từng xảy ra, em nói đúng không?" Lôi Kinh đứng dậy, bóng dáng cao lớn nhất thời bao phủ lên cơ thể Tô Lạp, bước tới gần, ánh mắt tràn đầy hơi thở mập mờ đặc trưng.

Giờ phút này thật sự Tô Lạp không có cảm giác gì cả, bởi vì trong đầu lần bên tai đều quanh quẩn thứ âm nhạc của anh: "Nửa đêm . . . Ngọt ngào . . . Hương . . . Hôn . . . ."

~Hết Chương 92~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Sống thử-- Nyà nhóc! Tôi nay đừng len lén chạy tới phòng tôi!

Chất giọng của nữ ca sĩ này rất ngọt ngào, nhưng lời hát vang đến bên tai lại không làm cho người ta cảm thấy ngọt như thế, ít nhất là vào giờ phút này bản thân cô không cảm thấy vậy, quả thật chính là loại giọng nói dụ dỗ người khác phạm tội. Tiếng hát tràn đầy mùi vị mập mờ quyến rũ, cô nghe mà còn muốn mềm cả xương, huống chi là đàn ông.

"Tắt nhạc!"

Gào lên một tiếng, Tô Lạp giận dữ chỉ vào màn hình TV siêu mỏng, làm Lôi Kinh giật bản mình.

"Tôi nói tắt nhạc!" Tô Lạp chỉ vào TV lần nữa, hét lớn.

Lôi Kinh quay đầu lại, liếc mắt nhìn màn hình TV: "Thế nào? Âm nhạc cũng chọc tới em sao? Hay là thứ âm nhạc này làm say lòng người đến nỗi, em sợ không tự chủ được mà giữ tôi ở lại đêm nay à?" Anh cười ngả ngón hỏi lại cô.

"Lôi Kinh, anh lấy đâu ra mấy thứ âm nhạc vi phạm bản quyền thế này? Chẳng lẽ là từ người bán hàng rong trên đường ở nước ngoài sao?" Tô Lạp thâm sâu khinh thường, những hình ảnh bên trong màn hình lúc cô vừa đi ngang phòng khách chợt lóe lên trong đầu, nhưng bây giờ nhìn kỹ lại, trong ấy vẫn là hình ảnh của những cô gái nhảy mạng sắc thái của thập niên 80. Tuy nhiên, lại không có những chiếc quần jean lưng cao qua khỏi thắt lưng, hay loại áo sơ mi có hàng nút cao đến tận cổ được thắt nơ con bướm, mà tất cả đều là nội y viên tơ phơi bày hết toàn bộ cơ thể. Tô Lạp thấy vậy còn khinh thường mấy cô gái ngoại quốc này hơn, mặc cái loại đồ đó cũng không sợ bị nện chặt quá hay sao.

"Em nhìn thấy từ đâu mà nói cái CD này là vi phạm bản quyền? Hơn nữa còn có thể biết được đây là từ người bán hàng rong? Lại còn là người bán hàng rong ở nước ngoài?" Lôi Kinh không khỏi kinh ngạc, cho dù thị lực của cô nhóc này có tốt thế nào đi nữa, cũng không thể nhìn ra được mấy thứ này chứ?

"Không phải sao? Anh tính tình quái gở, yêu thích mấy bài hát cũ xưa, đây cũng không phải là chuyện gì xấu, nhưng mà tại sao lại có mấy cô gái đáng xấu hổ như vậy biểu diễn? Vào thập niên này phụ nữ có thể ăn mặc mát mẻ như vậy hay sao? Anh rõ ràng là chà đạp lên đồ tốt, còn có! Nơi này bây giờ là của tôi! Mời anh đem hết mấy cái hình ảnh khiêu dâm đó ra khỏi chỗ này đi!" Tô Lạp tức giận chỉ vào màn hình tinh thể lỏng đang phát hình ảnh mấy cô gái nóng bỏng múa máy tay chân.

Lôi Kinh đứng dậy, đi tới bên cạnh chiếc TV, kéo ra một cái giá xoay tròn để CD bằng gỗ, ném từng chiếc CD một về phía Tô Lạp.

"Mấy cái này để làm gì? Bảo tôi vứt đi dùm anh sao?" Tô Lạp chán ghét nhìn từng chiếc CD trong tay, toàn bộ đều là loại hình này.

"Vứt bỏ hay không tùy em, chẳng qua tôi tất yếu phải nói cho em biết, những thứ này không có vi phạm bản quyền như em nghĩ, hoặc là mua từ người bán hàng rong. Đây là hàng đặt theo yêu cầu từ Anh quốc, em có thể đi hỏi thử xem, trong phòng anh trai của Duẩn Miên, cũng có rất nhiều. Hầu hết đàn ông, đều muốn thưởng thức mấy thứ đẹp mắt, cái này tôi tin chắc em phải hiểu!" Lôi Kinh cảm thấy tư tưởng của cô trên phương diện này quả thực rất đơn thuần, nam nữ, có ai không thích xem chúng? Huống chi mấy món này đối với anh cũng chẳng khơi dậy được hứng thú, chẳng qua chỉ mang đậm mùi vị của phụ nữ ngoại quốc mà thôi, đây là nghệ thuật.

"Đặt hàng.....theo yêu cầu?" Tô Lạp nhìn kỹ chiếc CD trong tay, thú thật thì cũng chẳng nhìn ra gì cả, chỉ là, cân nhắc lại một chút, loại người như anh ta có nói thế nào cũng sẽ không đi mua mấy cái CD vi phạm bản quyền của mấy người bán hàng rong.

"Tôi không thưởng thức nổi mấy cái thứ đồ này, có lẽ khẩu vị của tôi quá tầm thường đi! Tha lỗi hàaaaa...!" Tô Lạp khách khí nói qua loa, đem đĩa CD đặt lại trên giá, cô không dám vứt bỏ bừa bãi, cũng bởi vì câu nói 'đặt hàng theo yêu cầu từ Anh quốc kia,' nghe thật là đất!

Từ nhỏ đến lớn cô chỉ sợ người ta đề cập với mình về vấn đề tiền bạc, nhắc đến tiền liền cảm thấy mơ hồ. Bây giờ còn dùng một cái ghế đi đánh người khác, khiến cho mình bị mắc nợ thế này đây, đương nhiên là nghe đến tiền lại càng thấy mơ hồ hơn.

“Đi thôi! Hình như đã khuya lắm rồi!” Tô Lạp đứng ngay ngưỡng cửa mở miệng đuổi khách, cũng không tin là bị người ta đuổi như thế, anh còn dày mặt ở lại nơi này.

“Nhưng mà tôi cảm thấy thời gian vẫn còn sớm! Tạm thời không muốn đi nữa, bên trong đó dọn dẹp thế nào rồi!” Dứt lời, Lôi Kinh lướt qua phòng khách tiến vào bên trong, coi như không nhìn thấy Tô Lạp nơi ngưỡng cửa.

“Rầm!” Tô Lạp đập cửa.

“Anh ra ngoài!” Cô nhìn theo bóng lưng bước đi lững thững của anh hết to, tuy nói rằng phòng trọ này là của cô, nhưng mà bây giờ thế nào đây!

Trời ạ! Thật sự là bị khi dễ mà, đến khi nào cô mới có thể vùng lên đây?

Gian nhà trọ này, bước qua cửa chính sẽ nhìn thấy phòng bếp sạch sẽ thoáng mát theo phong cách Châu Âu, tiếp đến là phòng khách rộng rãi khoáng đãng, xa hơn vào bên trong, chính là hai gian phòng ngủ. Lôi Kinh đang đứng ở một gian phòng ngủ có cánh cửa màu xám tro, tay cắm vào trong túi quần, bất động.

Tô Lạp đứng ngay sau lưng anh cũng không thém lên tiếng, dù sao ngày mai cũng không có việc gì quan trọng, tối nay cứ đi dạo lòng vòng với anh ta như vậy, cũng phải đến thời điểm anh ta choáng đầu chứ? Cô không tin anh ta sẽ không đi thật!

“Miệng em liên tục đuổi tôi đi, kỳ thật là muốn giữ tôi ở lại đây phải không?” Lôi Kinh đột nhiên xoay người, ôm chặt lấy cổ và lưng Tô Lạp, ghé vào bên tai cô, nhẹ giọng nói khẽ.

Tô Lạp thấy anh bỏ nhào đến mình, đưa tay nắm lấy lớp vải áo sơ mi trên bả vai anh, không dám cử động: “Anh nói gì đó? Anh cho rằng mình là tiền mặt hả? Tôi giữ anh lại đây? Bây giờ ngoại trừ tiền mặt, cái gì tôi cũng không thích!”

“Tiền mặt sao? Chỉ bằng em! Muốn trả hết toàn bộ món tiền kia cho tôi, hình như cần một khoảng thời gian rất dài, đoán chừng em cũng chẳng biết là khi nào!” Lôi Kinh mở miệng cắt đứt mấy cái ảo tưởng xa vời của cô.

“Đúng đó! Tôi chỉ mơ tưởng nghỉ ngơi một chút mà thôi, anh đi đi! Dường như đã khuya lắm rồi đó?” Tô Lạp chỉ tro vào đồng hồ trên cổ tay anh.

Lôi Kinh buông Tô Lạp ra đi vào phòng ngủ, chỉ vào tấm chăn bên trên chiếc giường nước lớn mang phong cách Châu Âu: “Cái chăn này em trải lên đây à?”

“Ách! Cái đó là tôi mới trải lên, thế nào?” Tô Lạp nhìn chằm chằm cái chăn tối màu, đột nhiên cảm thấy mình thật là ngốc, hình như có chỗ nào đó không đúng.

“Cám ơn! Vốn là tối nay không định ở lại, nhưng mà nếu em đã trải một cái chăn lên như vậy, hiện tại cũng trễ thế này, tôi lại muốn nghỉ ngơi ở đây. Em đi tắm rồi ngủ đi! Còn đứng đó làm gì! Có chuyện gì ngày mai lại nói!” Lôi Kinh dứt lời đưa tay cởi nút áo sơ mi ra, làm ra vẻ muốn trút xuống ngay lập tức.

“Dừng nha!”

Tô Lạp lấy tay bịt kín mắt, nhưng lại chừa ra một cái khe hở nho nhỏ: “Chúng ta đã nói rồi đấy, không có cái loại quan hệ kia! Thế thì anh cũng nên cư xử có chừng mực một chút được hay không?” (QA: buồn cười bà Lạp=)))

Tô Lạp nhìn dáng người của anh lộ rõ ra bên ngoài, len lén nuốt nước miếng mấy cái. Vóc dáng của người đàn ông này thật là áp đảo quá đáng, nhưng mà cô chỉ thường thức mà thôi, tiến thêm bước nữa tuyệt đối là chuyện không thể nào.

“Tôi khiến em làm sao vậy? Có đến nỗi em phải bày ra bộ mặt kia không?” Lôi Kinh ném áo sơ mi sang một bên, xoay người cời bỏ thắt lưng, chỉ vào Tô Lạp rõ ràng đang đứng ở ngưỡng cửa nhìn anh mà lại còn làm bộ làm tịch: “Phòng của em ở đối diện, này nhóc! Tối nay em dám can đảm, len lén chạy tới phòng tôi, em nhất định phải chết.” Dứt lời, Lôi Kinh chỉ mặc độc một chiếc quần lót đi về phía phòng tắm.

~Hết Chương 93~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Sống thử --- Nửa đêm hoành hành trong nhà phụ nữ

độc thân

"Chuyện này. . . . . Lôi Kinh! Anh không được như vậy! Khăn trưng đi ra ngoài cho tôi."

"Bốp....." Tô Lạp chộp lấy chiếc dép lê của mình, hậm hực ném thẳng vào cửa phòng tắm, nhưng anh đã đóng cửa lại rồi, không trúng mục tiêu.

"A a a. . . . Tôi không muốn chung sống với người đàn ông quái gở này trong một nhà, nhất định không muốn dùng chung một phòng tắm với người này đâu!" Tô Lạp tức giận vỗ đầu bứt tóc.

Thật là đồ đáng ghét, tại sao anh ta có thể làm vậy? Đứng trước mặt cô coi hết trơn, không chút kiêng dè gì đi thẳng vào phòng tắm, đây quả thật là kẻ ác nắm quyền mà! Hơn nửa đêm mà còn hoành hành ở trong nhà phụ nữ độc thân, thật là buồn cười!

Tô Lạp nổi giận dùng dùng ngồi trên ghế sofa, cô thế nào lại quên mất cái gian phòng lớn như thế này không phải là của mình, mà người đàn ông kia là tự cho phép anh ta ở lại đây tới nay, còn để cô tận mắt thấy cái nho nhỏ đó. Hơn nữa, cánh cửa phòng của cô nằm ở đâu, căn bản là tìm không ra, bỏ phí mất mấy tiếng đồng hồ liền, cô dọn dẹp rất nhiệt tình đó! Hừ, tất cả đều là đưa người ta tới dọn dẹp, rồi sau đó trả lại cho lang sói!

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Lôi Kinh với hình thể rắn chắc hoàn mỹ, trên người còn lấm tấm vào giọt nước roi, cầm trên tay một cái khăn lông đang lau nước trên tóc, nhân nhật liếc mắt nhìn Tô Lạp: "Em không đi tắm sao? Tôi đã chuẩn bị nước cho em rồi!"

"Hừ! Làm bộ tốt bụng!" Tô Lạp nhìn bộ dạng giả nhân giả nghĩa kỳ quái đến khó hiểu của anh, buông một tiếng hừ lạnh, nghiêng đầu đi cũng không thèm quay lại, nói gì đi nữa cũng không nhìn anh.

"A! Tinh khí bừng binh! Em yêu tắm lại không thèm tắm, có bản lĩnh thì tối nay đừng đi tắm! Vậy thì hai chúng ta ngủ ngon nhé!" Lôi Kinh đẩy cửa ra đi vào phòng ngủ, sau khi đóng sầm cửa lại thì không còn một âm thanh nào truyền ra bên ngoài.

Tô Lạp nghe ngóng động tĩnh bên trong, muốn đi tắm, nhưng mà sợ anh vẫn chưa ngủ, lại đi ra ngoài giẫm cọt mình, cô tin chắc rằng loại chuyện nhảm chán này anh ta có thể làm được đấy!

Thế nên cô chẳng thể làm gì khác hơn là lẩn qua lẩn lại trên ghế sofa, nằm đủ các kiểu, chờ cho gian phòng kia tắt đèn rồi mới đi tắm.

Nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ lớn, Lôi Kinh nhắm mắt lại, nghĩ đến đôi giày dây mảnh ở trung tâm thương mại ngày hôm nay, nụ cười dịu dàng chợt nở rộ nơi khóe miệng, vùi mặt vào trong gối.

*****

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Lạp từ từ tỉnh lại, chỉ có cảm giác mình được đặt trên một chiếc giường lớn, rất mềm mại, rất thoải mái, vừa nghĩ đến đây, Tô Lạp liền bật người dậy, đầu bù tóc rối che khuất cả khuôn mặt, đáng vẻ tựa như vừa gặp quỷ, lấy tay vén mái tóc đang ngăn trở tầm mắt.

"AAAAAAA..."

Tiếng thét chói tai với sức công phá cực mạnh truyền khắp căn phòng trống trải, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có vào buổi sáng.

Trời ạ! Đây chính là cái gian phòng nhỏ mà anh nói sao? Chính là căn phòng mà cô tìm mãi chẳng thấy cửa nằm ở đâu ư? Thật là to! Cô cho rằng chỉ có bảy, tám mét vuông mà thôi!

Tô Lạp mơ mơ màng màng xô dép lê vào chân, sờ sờ nơi này một chút, nhìn nhìn chỗ kia một tẹo, cánh bay trí rất tinh tế. Gian phòng này ước chừng tám mươi mấy mét vuông, cư nhiên toàn bộ không gian này đều thuộc về cô, ở giữa phòng là chiếc giường lớn cô vô cùng yêu thích, thật là mềm, thật là thoải mái mà, oaaaaa, cảm giác ngủ vẫn chưa đủ! Xem ra sau này cô lại muốn ngủ nướng rồi!

Bên cạnh giường ngủ là một chiếc tủ quần áo âm tường màu trắng sữa, nhìn vô cùng thanh lịch, phía trên được chạm khắc hoa văn chìm, tò mò đưa tay nhẹ nhàng kéo ra, cô thật sự muốn biết bên trong đang chứa cái gì đó mà?

Phóng tầm mắt nhìn tới, Tô Lạp che miệng, quả tim cơ hồ muốn ngừng đập, mở tủ treo quần áo ra. Hai tầng bên dưới toàn bộ là giày, đầy đủ các loại giày, đế bằng, ba tấc, bảy tấc, thậm chí cao hơn thế nữa cũng có vài đôi. Thêm vào đó, mỗi một món quần áo treo bên trên đều là hàng hiệu cao cấp mà cô không thể nào bắt kịp xu hướng, Tô Lạp chộp lấy một chiếc quần đùi màu nâu nhạt, uớ! lên trên người, không nhận được che miệng cười trộm, nhưng mà hình như không chịu nổi nữa, cuối cùng bật cười thành tiếng.

"Tắm đi, đứng, muốn đi tắm. . . . ." Nhẹ nhàng rón rén đẩy ra cánh cửa phòng mà cho đến tối hôm qua cô vẫn chưa biết nó nằm ở đâu, chạy một mạch đến phòng tắm, ào ào gấp gấp tắm rửa cho xong, mặc đại cái gì đó cũng không quá đáng chứ?

Một lần nữa chạy trở về phòng của mình.

"Kéo kẹt" vừa đẩy cửa phòng ra, Tô Lạp đột nhiên xoay người nhìn về phía cánh cửa đóng im lìm bên kia. Trên người cô khoác chiếc áo ngủ hoàn toàn xa lạ, hơn nữa lại không phải là của mình, cô nhớ đêm qua chờ anh tắt đèn mới ngủ, nhưng mà sau đó thế nào, hoàn toàn không có ấn tượng gì cả, vậy thì nhất định là anh ra tay hành động rồi, nghĩ đến đôi tay gian ác kia thay đổi quần áo cho cô, cả người liền cảm thấy không thoải mái.

Trước phòng của anh có một cánh cửa sổ, nhưng mà bị che khuất bởi một chiếc rèm màu xám tro, Tô Lạp không nhìn thấy người ở bên trong.

"Cốc cốc cốc"

"Lôi Kinh! Anh có đó không? Đã dậy chưa?" Tô Lạp thử gõ cửa thăm dò, chờ đợi tiếng động bên trong.

"Kèo kẹt" Tô Lạp tựa vào trên cửa nghe ngóng, nhưng hình như không có khóa, người cô cứ như vậy đẩy đi vào, suýt chút nữa là thờ không ra hơi rồi.

Hai chiếc gối nằm lè loi tro tro trên giường, một cái chăn bị ném xuống sàn. Toàn bộ quần áo anh mặc hôm qua nằm ngổn ngang bên dưới, hiển nhiên, người đã không còn ở đây.

Tô Lạp khoanh tay đứng ngó, khinh thường gió chân đá đá chiếc quần tây nam trên sàn nhà: "Thật là đàn ông dơ dáy!"

Ngay khi định đẩy cửa ra khỏi phòng, Tô Lạp đột nhiên nhìn thấy một tờ giấy dán bên trên, neho mắt lại chăm chú nhìn nội dung, cô muốn chết ngất đi ngay lập tức!

/ Sáng nay nhớ tôi sao?

Ha ha! Đừng có nhìn vào giường của tôi mà nổi máu háo sắc, có thể em sẽ muốn leo lên ngủ thêm một chút!

Tôi không biết khi nào em mới sang, nhưng mà hy vọng vẫn còn hơi ấm của tôi!

Cũng đừng suy nghĩ nhiều về việc quần áo trên người em đã xảy ra chuyện gì, chỉ là một cái nhấc tay, không cần quan tâm.

Tôi đi làm rồi, sau khi dọn dẹp phòng xong thì chờ tôi về, gửi nụ hôn chào buổi sáng còn thiếu!

/

"Ret!" Tô Lạp giật tờ giấy màu xanh nhạt xuống, nắm chặt trong tay, đóng cửa lại cái 'rầm,' dùng sức đá một phát, thật là tự cao tự đại, điên cuồng tự kỷ, anh biến cái phòng mình thành ra thế này rồi còn muốn cô tới dọn dẹp, thật là cử chỉ ăn hiếp người sáng ngời ngời.

Tô Lạp đứng tại chỗ dậm chân bịch bịch! Giơ áo ngủ trên người lên, một cái nhấc tay! Ai bảo anh ta làm người tốt hay sao? Hôn chào buổi sáng! Cô lại càng không thèm!

Nếu như anh ta không có ở đây, như vậy thì gian nhà này chỉ còn lại mình cô sao?

Tô Lạp hưng phấn tựa như cá con vùng vẫy ngúc ngoắc cái đuôi, chạy thoăn thoắt tới phòng của mình, mở tủ treo quần áo ra, ngắm nhìn mấy món trang phục đẹp mắt kia, chưa kể đến, toàn bộ đều là phong cách của cô! Hôm nay anh ta đã khi dễ người như vậy, thì cô cũng không cần phải khách khí với mấy món quần áo này! Dù sao cũng mua rồi!

Chả trách ngày hôm qua ở trung tâm thương mại chỉ thấy anh ta mua quần áo cho chính mình, chỉ mua cho cô mỗi đôi giày dây mảnh, thì ra là đã chuẩn bị đầy đủ quần áo giày dép cho cô ở đây rồi!

*****

"Ong...ong...ong . . . ." Một chuỗi âm thanh điện thoại di động được đặt ở chế độ rung.

Trong phòng làm việc, Lôi Kinh đang tập trung đánh máy, bắt đầu giải quyết công văn giấy tờ chất thành đống mấy ngày nay, sau khi kết thúc động tác cuối cùng! Cầm điện thoại lên, vừa nhìn thấy dãy số bên trên liền sững sờ, ườn ẹo cái lưng mõi, bắt máy: "Sớm như vậy có chuyện gì? Đúng như dự đoán, nhớ tôi thật ư?"

~Hết Chương 94~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Sống thử--- Durex trong học tử đầu giường

"Đừng nói . . . . .toàn bộ quần áo trong tủ là cho tôi mặc hết sao? Tùy tiện phung phí! Không biết phải mặc cái nào với cái nào?" Tô Lạp há miệng chỉ vào mớ quần áo mà mình đã sớm liếc qua vài lần.

Lôi Kinh tựa vào trên ghế, xoay một vòng: "Dĩ nhiên! Mấy món đồ đó tôi cảm thấy rất hợp với em, nếu như không thích, em có thể nói với tôi, chúng ta lại đi mua cái khác! Không cần thay tôi tiết kiệm tiền, như vậy tôi sẽ mất hứng!"

Tô Lạp há hốc mồm vì kinh ngạc, anh ta đứng là người theo chủ nghĩa lãng phí! Thật sự muốn nhìn xem bộ dạng nghèo túng lê lét đi ăn xin của anh ta ở ven đường, khi đó cô sẽ hướng đến bà vai rắn chắc của anh ta mà hung hăng đập mấy cái.

"Lôi Kinh, thật ra thì cái đó không cần thiết, quần áo tôi có rồi. Anh nuông chiều tôi như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày huấn luyện tôi thành phần tử sa đọa, tôi không muốn!" Tâm trạng của Tô Lạp có thể nói là vừa cảm kích vừa oán trách đối với việc làm của anh.

"Nói nhảm như vậy làm gì! Mua cho em thì em mặc đi! Em muốn mặc mấy thứ trang phục rẻ tiền kia để đi cùng với tôi sao? Tôi cảm thấy rất mất mặt! Lập tức thay đổi! Tối nay cùng nhau đi ăn biết không? Dám chuẩn đi? Hậu quả rất nghiêm trọng, em tự biết." Lôi Kinh 'bộp' một tiếng khép điện thoại lại, không thể tha thứ cho hành vi từ chối của cô! Anh tuyệt đối sẽ không để cô có cơ hội này đâu!

Anh mua nhiều quần áo cho cô như thế, hầu như mỗi món đều là tự mình chọn lựa, cảm thấy trang nhã, thích hợp với khí chất của cô mới mua về, nhưng cô lại không cảm kích! Cô nhóc kỳ quái!

Lôi Kinh vốn dĩ muốn xem qua một xấp tài liệu, đột nhiên nhớ tới, nếu như anh nhìn không lầm. Ngày hôm qua ở trung tâm thương mại, đôi giày cô đang mang trên chân lúc đó cũng rất đắt tiền, hơn nữa nó không được bán trong nước! Ở Pháp, Lãnh Tâm cũng có một đôi .

*****

Tô Lạp khép điện thoại lại, lấy ra một chiếc quần đùi màu nâu mặc lên người, xoay lưng lục lọi trong va li của mình, lôi ra một chiếc áo hạng xoàng, nhìn lại mình trong gương, phối hợp như thế này, trong lòng cảm thấy bình lặng hơn rất nhiều, bất thành linh bảo cô diện cả cây hàng hiệu ra ngoài, thật là sợ bị đánh.

"maniwurgoyiseotdeola. ."

Vẫn là tiếng nhạc chuông điện thoại như cũ, bài hát 'Lời nói dối của anh' mà Lạp Lạp thích nhất. http://www.youtube.com/watch?v=_Q65y6x9Jq4 (QA: cuối cùng mình cũng tìm ra bài này rồi, nghe cũng hay hay, mọi người có thể vào nghe thử ^^)

"Xin chào? Bên ấy là?" Tô Lạp nhận điện thoại, vui vẻ sắp xếp lại chiếc giường xa lạ mà thoải mái của mình.

Tại lối ra ở phi trường thuộc thành phố H, Lâm Khả Phàm đáng vẻ cực kỳ phong độ, nghiêng đầu nhìn những tuyến đường trong thành phố, thờ dài một hơi, tháo kính mát xuống, đưa hành lý trong tay cho người đi theo bên cạnh, cầm điện thoại đi về chiếc Bentley màu nâu: "Anh là Khả Phàm! Mới vừa xuống máy bay, hôm nay em có thời gian rảnh không?"

"Khả.....Khả Phàm? Anh nói anh là Khả Phàm? Họ Lâm ư!" Tô Lạp nhảy phóc lên giường lớn, ngửa đầu nhìn trần nhà: "Sao lần trước anh đi cũng không nói một tiếng?"

"Lần đó gấp quá! Hơn nữa khi anh trở về cũng nói với em rồi! Chỉ có một đêm mà thôi, sau đó điện thoại của em lại không gọi được, cho nên đành đi! Chẳng phải là bây giờ anh vừa xuống máy bay lập tức liên lạc với em trước hay sao! Anh không có thiên vị đúng không? Ha ha..."

Người đi theo bên cạnh vừa mở cửa xe ra, Lâm Khả Phàm liền ngồi vào trong.

"Ồ! Được rồi! Vậy gọi lại sau nhé! Em đi sửa soạn lại một chút! Nếu không bộ dạng bây giờ của em sẽ dọa anh chết ngắt, sắp thành bà già mặt vàng rồi!" Tô Lạp tắt máy, cẩn thận lưu số điện thoại lại, hơn nữa còn bấm số 1 chỉnh phím gọi nhanh.

Nằm trên giường cười toe toét chừng mười phút, con người lão liên đảo qua đảo lại trên dưới một trăm lần, đột nhiên ngồi bật dậy chạy thẳng đến phòng của Lôi Kinh.

Tất cả chăn mền, quần áo, các loại đồ dùng nam giới, toàn bộ đều bị Tô Lạp nhét vào trong ngăn tủ. Căn phòng lớn như thế chỉ còn lại mỗi chiếc giường lẻ loi cô quạnh đặt ở đây, vật này không thể đụng đến, nếu không đoán chừng cô cũng vo thành một cục mà nhét vào luôn rồi!

Khắp mọi góc ngách từ nhà vệ sinh cho đến phòng khách, Tô Lạp đều cẩn thận kiểm tra từng chút một, ngay cả một sợi tóc ngắn hơn cả tóc trên đầu cô cũng đem nhặt lên! Cho đến khi xác nhận không còn thứ gì thuộc về nam giới nữa mới trở về phòng của mình.

Mở va li lấy ra một hộp trang điểm, nhẹ nhàng phớt một lớp phấn nền mỏng lên, nhướn mày nhìn vào trong gương, chớp chớp mắt, đột nhiên nơi đầu giường có thứ gì đó lồi lõm ra phản xạ vào trong gương, thu hút sự chú ý của Tô Lạp, chẳng lẽ cô chưa trải ga giường cẩn thận sao?

Lấy chiếc gối ra, Tô Lạp lấy tay vén ga giường lên, thì ra là cái đầu giường này bên trong còn có một cái hộp để đồ, đương lúc mở cái hộp đó ra, Tô Lạp có một loại kích động muốn đem đồng chí Lôi Kinh chặt làm trăm mảnh.

Sải bước ra ngoài phòng khách lôi cái thùng rác vào, mười mấy cái hộp Durex liền bị Tô Lạp ném thẳng vào trong đó không thương tiếc, đúng là đàn ông gian tà mà! Chuẩn bị mấy thứ này nhiều như vậy, chẳng lẽ muốn trường kỳ kháng chiến với cô sao? Quả nhiên anh ta không có ý tốt!

"Lôi Kinh, anh là một kẻ bại hoại, coi tôi là cô bé quàng khăn đỏ hả? Cho anh biết, tôi là hạt tiêu đỏ đó, ăn cay chết anh!" Tô Lạp giờ quả đấm lên, bày ra bộ mặt hung ác nhìn chằm chằm vào trong gương.

Phủ lên một chút phấn màu nơi mí mắt, Tô Lạp bấm số điện thoại của chị em tốt: "Tìm giúp tớ một chỗ đổi khóa, khóa mật mã, sau đó gọi điện cho tớ. Cậu mang người đó đến địa chỉ tớ nói, ngay lập tức!"

Không đợi bên kia trả lời, Tô Lạp liền cúp điện thoại, cô nhất định phải đổi cái khóa mật mã đó đi, chuẩn bị nhiều hộp Durex như vậy, rốt cuộc anh ta muốn gì? Ngủ cùng sói, quá nguy hiểm! Cô không muốn anh vào trong được nữa! Có gì ra ngoài nói chuyện!

Suốt một buổi sáng, Tô Lạp cơ bản chỉ dành thời gian cho việc đổi khóa, đợi sau khi việc lớn đã thành, nhìn nhà mình mới có cảm giác an toàn.

*****

Giữa trưa, trước cửa học viện GOGO, Tô Lạp lẳng lặng đứng chờ Lâm Khả Phàm, mới vừa nói chuyện điện thoại xong, thì ra là Lâm Chi Chi đi cùng với anh, may mắn không có gì xảy ra, nếu không cô sẽ xé xác Lôi Kinh.

"Này, đến đâu rồi?" Tô Lạp cầm điện thoại nhìn chung quanh đường.

"Đã nhìn thấy em!" Từ bên trong lớp kính xe tối màu, Lâm Khả Phàm nhìn ra Tô Lạp đang đứng trông mong ngóng chờ phía trước.

Chiếc Bentley màu nâu dừng ngay sát cửa trường học, cửa xe phía sau mở ra, Tô Lạp đi tới, Lâm Khả Phàm mặc một chiếc áo phông màu xanh nhạt, chiếc quần khaki trắng, vẫn đẹp trai chói lóa như ánh mặt trời.

"Thế nào? Nhìn anh liền cảm thấy xa lạ sao? Đây không phải là tính cách của Tô Lạp em đâu!" Lâm Khả Phàm tươi cười nhìn về phía Tô Lạp, chẳng nhẽ lâu quá không gặp, dẫn đến mối quan hệ của bọn họ trở nên xa cách sao? Cảm giác này thật không tốt!

"Không phải! Nào có chuyện gì! Có thể là tối hôm qua gặp con ác mộng, làm em bị ức chế, cho nên ít nói đi một chút, sau đó sẽ khôi phục lại!" Tô Lạp nói năng một cách nghiêm túc khác thường, giống như là thật sự bị ác mộng hù dọa! Thật tình mà nói, trải qua cái lễ rửa tội của Lôi Kinh, cô vui mừng không nổi rồi!

Ánh mắt Lâm Khả Phàm biểu hiện rõ sự khó tin: "Gặp ác mộng! Có thể khiến em bị ức chế đến vậy? Tô Lạp, em như thế nào chẳng lẽ anh còn chưa rõ sao? Có phải gần đây tâm tình không tốt hay không?"

~Hết Chương 95~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Sống thử --- Cười giỡn có được chi phiếu 200 vạn

Tô Lạp nghe thấy lời nói ân cần hỏi han như vậy, trong lòng bỗng chốc vui vẻ hẳn lên, đây là người mà ở Pháp rất quan tâm đến cô, Lâm Khả Phàm đấy! Cô tự nhận là quan hệ giữa mình và anh so với cái tên Lôi Kinh vung dao giết người kia tốt hơn gấp trăm lần. Bầu không khí mỗi khi ở cùng với anh đều là những mảng màu tươi đẹp, không giống như trong xe Lôi Kinh, tất cả đều là hơi thở mập mờ dơ bẩn. ....

"Không được nhúc nhích! Ta là ăn cướp đây! Nhanh chóng giao ra hai trăm vạn, nếu không hôm nay chị sẽ tiêu diệt mí!" Tô Lạp đột nhiên ghim chặt lấy cổ của Lâm Khả Phàm, tư thế hoàn toàn là một tên cướp hung hãn.

"Kéttttttttt" Chiếc Bentley ma sát với mặt đường rồi dừng lại, tài xế xe ngoáy đầu về sau: "Vị tiểu thư này, cô đừng kích động." Dáng vẻ xem ra là bị dọa sợ đến đổ mồ hôi đầm đìa rồi.

Lâm Khả Phàm và Tô Lạp cùng nhau nhìn về phía tài xế, dáng vẻ tựa như vừa gặp phải ăn cướp thật, sợ đến mức run lên bần bật. Lâm Khả Phàm phát phát tay: "Tiếp tục lái xe của ông, hoàn toàn xem như không nhìn thấy!"

"Đúng đó! Nếu không tiết trời nóng bức như vậy, ông dễ dàng bị cao huyết áp lắm đấy!" Tô Lạp nói xong, tiếp tục giữ chặt lấy cổ của Lâm Khả Phàm, vẻ mặt tựa như tên tội phạm vừa trốn ngục.

Lâm Khả Phàm quang minh chính đại, giọng điệu hào hùng: "Cô gái này thoạt nhìn rất hiền từ, không ngờ lại có tâm địa xấu xa như vậy! Chi bằng hoàn lương, như thế nào? Anh sẽ cho em một con đường tìm kẻ sinh nhai?"

"Thu hồi lòng tốt của nhà mí lại! Ta đây không cần, chị đã xông pha giang hồ nhiều năm! Nay đây mai đó, ta thích hơn! Nhanh chóng đưa tiền đây!" Tô Lạp lắc đầu, khẳng khái như cũ.

"Được rồi! Nếu như kẻ hèn này khuyên nhủ tiểu thư như thế nào cũng vô dụng, vậy thì em cướp đi! Cả người lẫn của tất cả đều cho em, đừng nói là cướp tiền, cướp luôn cả sắc chẳng phải sẽ tốt hơn sao!" Lâm Khả Phàm vuốt cằm Tô Lạp, cười cực kỳ vui vẻ.

"Chị đây xuất gia đã nhiều năm rồi! Không màng nam sắc! Thuộc về tôn giáo tàn ác! Hai trăm vạn, có đưa hay là không!" Tô Lạp nói ba phần nghiêm túc bảy phần giả tạo. Trước kia, mỗi lần nói đùa, trong lòng không có gánh nặng, cũng chẳng hề cảm thấy áp lực. Bây giờ nghe anh nói thế này, liền làm

cho cô ứng phó không kịp, giống như đùa giỡn mới sinh ra áp lực.

Lâm Khả Phàm kinh ngạc nhìn về mặt do dự của cô, trong mắt anh, cô bé này luôn có suy nghĩ đơn thuần, bụng dạ thiện lương, nhanh mồm nhanh miệng, thế nhưng hiện giờ lại hoàn toàn khác với trước kia, chẳng lẽ, cô có chuyện gì khó xử mà anh không biết? Nếu không tại sao ánh mắt không còn sáng trong như trước nữa!

"Tiền cho em! Còn sắc, trước giữ lại đã! Kê hèn này chờ em hoàn tục, được không?" Lâm Khả Phàm lấy cuốn chi phiếu ra, thông thả viết lên hai trăm vạn.

"Cái gì?" Tô Lạp nhận lấy tấm chi phiếu mà sững sờ, chỉ muốn xoa dịu sự mất tự nhiên trước đó nên cô mới nháo nhào với anh, thế nào anh lại làm thật. Người có tiền quả thật hành sự khác với người thường, hai trăm vạn cứ tùy tiện đưa cho người ta như vậy. Trên đường có nhìn thấy ăn xin, nói thật lòng cô nhiều nhất cũng chỉ cho 5 đồng là cùng, 20 đồng thì thật không nỡ chút nào!

"Khả Phàm! Đùa xong rồi! Lấy về!" Tô Lạp cầm tấm chi phiếu nhét vào trong tay Lâm Khả Phàm.

"Không! Cái này cho em! Ở Pháp làm lái xe riêng cho anh những nửa năm, hơn nữa còn làm cuộc sống của anh vui vẻ lên rất nhiều, đây là những gì em xứng đáng có được!" Lâm Khả Phàm về mặt cương quyết, muốn giao hai trăm vạn này cho cô.

"Nhưng có phải là tiền lương quá nhiều hay không? Bảng giá lao động của em không đắt đến vậy! Căn cứ theo bảng giá phục vụ của mấy tập đoàn xuyên quốc gia cũng không tới mức này đâu! Huống chi mấy cái xe của anh, đã bị hành hạ rất nhiều trong tay em đấy...." Tô Lạp cầm tấm chi phiếu kèch xù khiến mắt cũng nở đom đóm, mặc dù có chút hào hứng nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hồ thẹn! Nếu như nhận được cái này thật, cô sẽ nhảy cẫng lên vì vui sướng, thật là tốt biết bao, có thể mang đi trả nợ cho Lôi Kinh, phải không?

"Không nhiều đâu! Đợi đến khi anh nghèo túng, em nuôi anh đi! Làm bạn bè lâu như vậy, em phải có chút tình nghĩa chứ!" Lâm Khả Phàm dứt lời nhìn ra bên ngoài, kín đáo đút tấm chi phiếu vào tay Tô Lạp.

Tô Lạp biết điều này là không thể, bằng vào năng lực của anh, làm sao có khả năng nghèo túng được, anh đang lần lữa tìm lý do để cô chấp nhận nó sao! Phải nói rằng Lâm Khả Phàm anh chính là Bồ Tát Quan Âm chuyển thế trong lòng Tô Lạp, tốt bụng miễn bàn luôn, một người đàn ông như vậy chính là hình mẫu mà phụ nữ hằng ao ước, đẹp trai nè, mang đến cảm giác an toàn nè, lại có tiền nữa, không có anh là không được đâu!

Cách học viện khoảng hai con đường có một tiệm mì sợi, đó là nơi Tô Lạp đã hẹn, vốn dĩ cô nghĩ mình nên đến đó đợi trước, nhưng Lâm Khả Phàm cố ý để em gái mình ngồi chờ, sau đó bảo cô đứng đợi một lúc lâu dưới cái nắng như lửa đốt, chính là để anh đến đón, Tô Lạp cũng hết ý kiến ý cò, đây là đang giày xéo cô hay là muốn tốt cho cô?

Dường như những người bên cạnh cô chưa có một ai bình thường cả! Cách thức quan tâm đều khiến cho người ta cứng lưỡi!

Bên trong tiệm mì sợi có mở máy lạnh, điều kiện cũng không tồi, âm nhạc du dương được chỉnh ở mức độ vừa phải, bay bổng trong gian phòng ăn đơn giản nhưng lịch sự. Tô Lạp và Lâm Khả Phàm ngồi xuống, mà câu anh mới nói vừa rồi là gì, hình như cô không để ý.

Cái này cũng không thể trách cô được, chẳng qua là do âm nhạc ở đây nghe rất xuôi tai, thật tốt cho thính giác đã bị cái bài 'nụ hôn lúc nửa đêm' của anh ta hành hạ mấy giờ liền, mà giấc mơ đêm qua của cô hình như cũng có bóng dáng của mấy người ở thập niên 80!

Cô cảm thấy! Hiện tại ngay cả Châu Kiệt Luân (ca sĩ Đài Loan) hát mấy cái bài nghe không rõ lời, cô nghe xong cũng nhất định gào khóc, vỗ tay khen hay, đây quả thật là nghệ thuật! So với cái gì nửa đêm kích tình thướt xa xưa kia nhất định là hay hơn bội lần!

"Lạp Lạp làm sao vậy? Thân Du đi đâu rồi? Anh ta ở chỗ nào thế?" Lâm Chi Chi bung một tách trà, thổi qua lại tới lui, giọng nói tràn đầy nhạo báng.

Tô Lạp nhìn Lâm Chi Chi, còn có thể trêu chọc cô, chứng minh rằng chưa xảy ra chuyện gì lớn!

Nhưng vẫn không tránh khỏi suy nghĩ, rốt cuộc ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Nếu như không có gì cả, coi như Lôi Kinh, anh ta may mắn, bằng không, cô sẽ không giết anh không được!

"Chi Chi! Cái người đàn ông lạnh lùng kiêu ngạo hôm qua như thế nào? Chị ngạc nhiên quá! Em đi rồi cũng không gọi điện báo chị một tiếng!" Tô Lạp không muốn hỏi trực tiếp, cô cũng biết chút chút....nhưng mà, Lôi Kinh bày ra một bộ dạng khẳng định như vậy, cũng hết cách rồi, nếu không hỏi, cô mãi mãi không biết ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì, có liên quan đến pháp luật hay không?

"Không biết tên tuổi, không biết ở đâu, tất cả đều không biết rõ, chỉ biết dáng dấp của người đàn ông kia đẹp trai, xe rất phong cách, liền theo đi, thân là em gái của anh, thật sự là bị Lạp Lạp làm cho ngây ngốc hồ đồ!" Lâm Khả Phàm ngồi bắt chéo chân, ánh mắt tràn đầy khi dễ, con bé này tại sao lại chẳng có ý thức cảnh giác chút nào.

Tô Lạp vừa nghe thấy liền không vui, xoay người tức giận nhìn Lâm Khả Phàm! Nói thế được rồi còn kéo cô vào làm gì á?

"Có thể dùng vợ đùa cả nắm được hay không, ban đầu anh say khướt ở quầy rượu tìm người chờ dùm, em liều mạng chờ một tên sắc lang nguy hiểm như anh để kiếm chút tiền lẻ, nhưng thật ra là em tốt bụng, nếu không hiện giờ anh vẫn còn ăn cơm tù ở Pháp vì tội say rượu lái xe! Hơn nữa! Chúng mình em là người ngay thẳng, không phải anh đối đãi với em rất tốt sao? Chính nhân quân tử đầu tiên trên đời, em là người đầu tiên anh gặp!"

Chương 97: Sống thử - Lôi Kinh mà biết sẽ chết bất đắc kỳ tử

Tô Lạp nhớ lại quá khứ đầy sôi nổi của mình, thời điểm ấy cô đang mang tâm trạng không tốt, bất cứ giả nào, bất cứ công việc gì cô đều dám làm, nhưng mà sự thật đã chứng minh, cũng nhờ một thời nồng nức nên tâm tình mới tốt lên. Cô không biết lái xe như thế nào, đến tận bây giờ, cô cũng không biết đường mở ra mấy cánh cửa xe thể thao của Lôi Kinh, lần duy nhất biết lái xe chính là cái đêm chở dùm Lâm Khả Phàm khiến chiếc Pagani bị đâm nát bét!

"Đúng vậy, anh đối đãi với em rất tốt, nhưng mà mục đích của anh không đơn thuần em biết không? Nếu không, em cho rằng anh lại dễ dàng bỏ qua cho người đụng nát burom xe của mình, mà còn ung dung tự tại hay sao?" Trong giọng nói của Lâm Khả Phàm lộ ra mấy phần nghiêm túc, nhưng cũng không làm mất đi tính đùa đùa, dường như là thật muốn nói thêm điều gì.

"Hai người mới vừa gặp mặt nhau chưa đến mười lăm phút! Có cần bày ra cái dáng vẻ này nhanh như vậy không? Muốn tán tỉnh thì buổi tối đi tìm mấy cái khách sạn cao cấp, bỏ tiền ra mướn phòng! Quan tâm đến em một chút được không? Vừa trở về ngày đầu tiên liền bị tên kia xoay cho thế thảm, em trên ai ghẹo ai? Nếu như hần ta không có ý đồ, dẫn em đi vào sâu trong núi làm gì? Chờ em tìm ra hần, một dao thiên hần, mẹ kiếp!" Lâm Chi Chi ngùn ngụt lửa giận, đập 'bốp' lên bàn, hoàn toàn là khí thế muốn giết người.

"Động một chút là muốn thiên người ta! Đây chính là tật xấu học được từ Tô Lạp! Chẳng lẽ hai người muốn biến ai thành thái giám cũng được hay sao? Phụ nữ kiêu căng ngạo mạn là hai em chứ không phải ai khác!" giọng nói của Lâm Khả Phàm vẫn như cũ, tràn đầy gừ gừ. Hai cô bé này ở Pháp chỉ sống cùng nhau hơn mười ngày mà thôi, thế nhưng trình độ nói chuyện lại ăn ý đến kinh người.

Tô Lạp không để ý đến việc Lâm Khả Phàm nói lời kích thích đến dây thần kinh danh dự của mình, coi như là lần này cô ghi sổ nợ cái đã! Bây giờ chuyện cô quan tâm nhất là, ở trong núi sâu đã xảy ra chuyện gì?

"Em gái à! Nói cho chị biết đi, hôm qua hai người làm gì? Chị.....chị thấy anh ta có vẻ là người ngay thẳng đấy! Em thấy thế nào?" Tô Lạp căn bản chỉ muốn tạo tâm lý thoải mái chứ không có ý khen ngợi anh ta, tóm lại là không nói như vậy thì không thể khơi lên được chuyện Lâm Chi Chi đang oán hận trong lòng! Đành phải để Lôi Kinh được nhờ rồi!

"Tóm lại! Mối thù này em nhất định phải báo!" Lâm Chi Chi đột nhiên cuộn tay thành nắm đấm, khớp tay kêu nghe răng rắc.

Tô Lạp nhìn quả đấm gà mờ của cô, giả vờ hiếu kỳ lên tiếng: "Có thể kể chị nghe một chút chuyện gì đã khiến em nổi cơn độc ác được không?" Bây giờ cô quan tâm chính là việc này, rốt cuộc! Xảy ra chuyện gì rồi!

"Đừng nói nữa! Dáng vẻ đẹp trai không đáng tin cậy! Con mẹ nó cực kỳ không đáng tin!"

"Chị Lạp Lạp! Chị biết không? Em ôm hy vọng về một soái ca Trung Quốc khi đi cùng với hần, tâm địa không như chị nghĩ đâu, quả thực đáng giận, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, toàn bộ sự dịu dàng hiền thực hai mươi một năm nay của em đều bùng lên vì hần, em liền cảm thấy ghê tởm!" Lâm Chi Chi tựa như hung thần ác sát.

"Chị Chi! Đây là lần đầu tiên em tỏ ra thù mị dịu dàng à? Cũng hai mươi một tuổi rồi, lần đầu tỏ ra dịu dàng cảm thấy thế nào? Thế nào? Anh ta và em thế nào?" Tô Lạp vẫn như cũ, sống chết nắm lấy cái vấn đề này không tha, này giờ nói chuyện, cô cũng đoán ra được diện mạo của Lôi kinh rồi.

"Vốn là ở tiệm cà phê rất lãng mạn trên đỉnh núi, hần ta còn cười đặc biệt quyến rũ nhìn em, hỏi em có thích nơi đó hay không? Em vui vẻ gật đầu liền, em nói 'đi uống nước với anh, ở bên lề đường cũng ngửi thấy hương vị Lam Sơn!'" Lâm Chi Chi đập bàn cái 'bốp'.

Lâm Khả Phàm nghe thấy phì cười: "Em gái này trở nên ngây dại từ khi nào thế, là loại đàn ông gì mà khiến em mê mẩn thành ra dáng vẻ đức hạnh như thế? Có thể ở bên lề đường mà cũng ngửi thấy hương vị Lam Sơn? Anh trai này rất khâm phục!" Lâm Khả Phàm giờ ngón tay cái lên cười nhạo.

"Cút qua một bên đi!" Lâm Chi Chi đưa tay gạt phăng ngón tay cái của Lâm Khả Phàm sang một bên.

"Lạp Lạp, ngọn núi này cao đến nỗi có thể đưa người ta đến gặp Hằng Nga đấy, em với người đó ngồi xuống, hần ta còn lịch sự kéo ghế trúc ra cho em, em rất thích mấy người ga lăng như vậy! Nhưng mà một tách cà phê còn chưa uống hết, hần đã thì thầm bên tai em rồi, em cho rằng hần ta muốn làm chuyện gì đó! Không ngờ lại hỏi mượn điện thoại của em! Em thầm nghĩ, hần cũng không phải là ăn mày bên lề đường, sẽ không giật đồ, nhìn dáng vẻ cũng đáng tin cậy, huống chi còn đi xe tốt! Em liền cho mượn, ngàn lần không ngờ tới việc hần ta liền biến mất ngay sau đó!" Lâm Chi Chi múa máy tay chân, thuật lại toàn bộ quá trình.

"Ý của em là, em bị người ta cướp điện thoại?" Biểu cảm trên gương mặt của Lâm Khả Phàm hoàn toàn khó tin, nghe thế nào lại thấy dần dần u mê đây? Không phải bình thường em gái của anh rất thông minh cơ trí hay sao?

"È hèm! Chẳng thế thì thế nào? Ngay cả một cọng tóc gáy của em hần ta cũng không đụng vào, còn có thể cướp cái gì? Em thấy dáng dấp của mình cũng không tệ! Người này thật là không có mắt, chẳng lẽ em không đáng giá bằng chiếc điện thoại sao?" Lâm Chi Chi kinh ngạc nhìn về phía Tô Lạp

như muốn tìm câu trả lời.

Đối với chuyện Lâm Chi Chi gặp phải lần này, đầu óc Tô Lạp bị co giật không nghĩ ra được biện pháp, cô tuyệt đối không ngờ, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, con bé này liền biến Lôi Kinh thành một tên ăn cướp điện thoại? Nếu như Lôi Kinh biết được, đoán chừng sẽ chết bất đắc kỳ tử mới phải?

"Em nghĩ một người lái Mercedes việt dã, toàn thân hàng hiệu, lại đi cướp đoạt sao? Hơn nữa còn đi cướp một chiếc điện thoại cũ mèm?" Tô Lạp nhìn về phía Lâm Chi Chi nói một câu như vậy, muốn nghĩ thế nào thì tùy trí thông minh của con bé! Dù sao cô cũng biết được con bé chưa bị thiệt thòi gì về phương diện kia là tốt rồi.

"Đúng vậy! Lái Mercedes việt dã mà lại đi cướp một chiếc điện thoại hay sao? Buồn cười chết được!" Lâm Khả Phàm bật cười hả hê.

"Đúng thế! Tuyệt đối không thể nào, Chi Chi cũng bớt giận đi, dù sao cũng không tổn thất gì cả, cho qua đi! Thành phố này rộng lớn như vậy, em đi đâu để tìm một người đây!" Tô Lạp thật lòng không muốn làm to chuyện, nhờ đâu lại động đến Lôi Kinh lòng dạ độc ác, trực tiếp đem chuyện giữa cô và anh ta làm lộ ra bên ngoài.

"Chị Lạp Lạp! Có lật cả cái thành phố H này lên em cũng phải tìm ra, không đánh hấn như tử em thì không làm được! Em đã quyết, cái hôm ở cổng trường học nhìn dáng vẻ của hấn không phải là tới tán gái, hình như đã chờ rất lâu rồi, em không tin trong học viện này không có ai quen biết hấn!"

Tô Lạp khổ sở vuốt vuốt trán, toi rồi, chuyện này đoán chừng khó nuốt đây!

"Nói không chừng người đàn ông kia lúc ấy gặp chuyện đột xuất đấy chứ! Như vậy chẳng phải là em hiểu lầm người ta sao!" Lâm Khả Phàm đột nhiên phát biểu ý kiến, chỉ thấy ánh mắt của Lâm Chi Chi đột nhiên tràn trề hy vọng.

"Anh hai! Khả năng này cũng có thể đó!"

"Phốc ...."

Tô Lạp vừa mới uống vào một ngụm nước liền phun toàn bộ ra ngoài, khổ sở nhìn gương mặt ôm áp hy vọng của Lâm Chi Chi đối với Lôi Kinh, con bé này, ngàn vạn lần đừng nghĩ như vậy, có được hay không?

"Lâm Khả Phàm! Việc duy nhất anh nên làm vào giờ phút này là câm miệng!" Tô Lạp hung tợn nhìn chằm chằm Lâm Khả Phàm.

"maniwurgoyiseotdeola. ." một lần nữa lại là tiếng chuông điện thoại 'Lời nói dối của anh.'

Lâm Khả Phàm cầm chiếc điện thoại mà Tô Lạp đặt ở góc bàn lên, nhũn mày đưa cho cô: "Lôi Kinh tìm em! Em biết Lôi thiếu?"

"Phốc ...."

Tô Lạp lại vừa uống vào một ngụm nước, vốn còn đang lo sợ khi thấy Lâm Khả Phàm dấy lên một tia hy vọng trong lòng Lâm Chi Chi, không ngờ anh lại nói ra tên tuổi khiến cô bị hoảng sợ đến độ sặc nước lần hai!

~Hết Chương 97~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Sống thử - Thu hồi giọng điệu chất vấn gây mất hứng thú của anh lại

Lâm Khả Phàm cầm chiếc điện thoại Tô Lạp đặt ở góc bàn lên, nhũn mày đưa cho cô: "Lôi Kinh tìm em! Em biết Lôi thiếu?"

"Phốc...."

Tô Lạp lại vừa uống vào một ngụm nước, vốn còn đang lo sợ khi thấy Lâm Khả Phàm dấy lên một tia hy vọng trong lòng Lâm Chi Chi, không ngờ anh lại nói ra tên tuổi khiến cô bị hoảng sợ đến độ sặc nước lần hai!

Lôi thiếu? Tại sao anh lại gọi thuận miệng như vậy? Chẳng lẽ anh cũng biết?

"Khả Phàm này! Lôi thiếu là ai thế?" Tô Lạp một bên vừa chui miệng, một bên vừa nhận lấy điện thoại hỏi, giả vờ ngây ngốc như cô không còn lựa chọn nào khác.

"Lôi Kinh! Con trai của bộ trưởng bộ thương mại! Nếu như nhớ không lầm thì đúng là vậy! Bọn anh đã từng ăn com chung, lần trở lại trước đó đặc biệt là để gặp anh ta, về việc sắp mở rộng một tòa nhà để bán hoặc cho thuê!" Lâm Khả Phàm dứt lời chờ Tô Lạp đáp trả.

"Uhm! Là anh ta! Em đi nhận điện thoại một chút!" Dứt lời Tô Lạp đứng dậy cầm lấy điện thoại đi ra khỏi tiệm mì, những gì anh nói đều đúng, bọn họ lại có thể biết nhau? Trời ạ, loại chuyện đùa này không vui chút nào, hiện tại cô bốn bề là địch rồi!

"Tại sao bây giờ mới nhận điện thoại?"

Tô Lạp mới vừa đề nút bấm màu xanh lá cây xuống, bên trong liền truyền đến tâm thanh u ám lạnh lẽo của Lôi Kinh, xem ra đang rất giận dữ!

Tô Lạp đưa tay nín lấy cành liễu bên vệ đường: "Tôi rất bận! Cho nên nhận điện thoại chậm, vậy cũng không được sao? Nếu như tôi bận hơn nữa, chưa chắc đã đi nhận cuộc điện thoại này! Cho nên thu hồi giọng điệu chất vấn gây mất hứng của anh lại."

"Không nhận điện thoại? Hừ! Vậy em có thể thử xem em sẽ chết thê thảm thế nào." Lôi Kinh xoay xoay cây bút trong tay, cô nhóc này hình như chỉ cần không đối mặt với anh là sẽ chẳng sợ gì cả, rất phách lối, rất phách lối.

"Xin hỏi một tiếng, kênh Triều Dương có nhiều mờ mịt như vậy sao? Mấy người bên dưới đó đều là anh giết chết hết à?" Tô Lạp đột nhiên cảm thấy Lâm Khả Phàm vẫn là tốt nhất, để đối phó với loại người phách lối nói chuyện nơi nào nơi nào thì phải dùng đến loại giọng điệu này để dằn dặt, hung hăng tấn công tiêu diệt anh ta.

Lôi Kinh đứng dậy cầm lấy áo khoác tây trang đi ra khỏi phòng làm việc: "Em đang ở đâu? Ở nhà à? Bây giờ tôi qua đón em! Cùng nhau ăn com trưa đi!"

"Cái gì? Com trưa?" Tô Lạp quay đầu lại, liếc mắt nhìn tiệm mì sụi, Lâm Khả Phàm đang nhìn cô chăm chăm!

"Lôi Kinh! Hôm nay tôi thật sự có chuyện rất quan trọng muốn làm! Không thể ăn com trưa với anh! Hơn nữa tôi cũng không có ở nhà, anh tự đi ăn đi ha!" Nói xong Tô Lạp nhẹ nhàng khép điện thoại lại.

"Chỉ Lạp Lạp! Thế nào? Sao nhận điện thoại mà đáng vẻ lại lén la lén lút, gương mặt bi ối như vậy hả?" Lâm Chi Chi kéo mì bỏ vào trong miệng, khinh khinh nhìn Tô Lạp

Tô Lạp ngồi trở về chỗ của mình: "Thị lực của em không tốt cũng không phải là ngày một ngày hai! Chị bi ối lúc nào, là Lôi Kinh cấp cho chồng của đi út chị một công việc, cho nên chị đây đành phải cúi đầu khom lưng cảm tạ!"

Nói xong Tô Lạp bắt đầu miệt mài kéo mì cho vào miệng, chuyện này cô không có nói láo, quả thật là anh ta có giao việc, nhưng ngàn vạn lần đừng để cho Lâm Chi Chi bắt gặp bọn họ với nhau, bằng không thể giới này sẽ gặp đại loạn mất!

"Ha ha! Chỉ là một chút chuyện con con như vậy mà Lôi thiếu phải tự mình gọi điện thoại cho em, có thể thấy được công việc này cũng không bình thường đâu!" Lâm Khả Phàm cũng không ngẩng đầu, vẫn tập trung ăn mì trong bát.

"Ha ha, thì có lẽ là vậy...! !" Tô Lạp cười gượng hai tiếng, cô bịa chuyện không có độ tin cậy như vậy sao? Thế nào mà giọng điệu của mọi người lại chất chứa nghi ngờ vậy chứ?

Bên này đang ăn ngon lành, vui mừng hớn hở, bên kia Lôi Kinh đứng cạnh bàn thư ký ngây người, nhìn chăm chăm vào điện thoại cả nửa ngày, anh rất kinh ngạc, cô nhóc này cư nhiên cúp điện thoại của anh.

"maniwurgoyiseotdeola. ."

Phốc, một hớp mì vừa kéo lên còn chưa nuốt trôi, điện thoại của Tô Lạp lại vang lên lần nữa.

"Không nhận điện thoại sao?" Lâm Khả Phàm nhìn chiếc điện thoại đang đổ chuông, từ góc độ này, anh không nhìn thấy là ai gọi tới, chẳng qua chỉ đoán mà thôi.

"Không có việc gì! Cú điện thoại này là từ thợ sửa máy tính, em mua máy mới, không cần sửa!" Tô Lạp cười khan tắt điện thoại, ném vào trong túi.

"Ha ha, vậy sao?" Lâm Khả Phàm không hỏi nhiều nữa, tóm lại là bát mì này ăn chẳng còn mùi vị gì.

*****

Cửa phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn LCL, vẫn là trước bàn thư ký, nhân chứng cho cơn nổi điên của Lôi Kinh, cầm điện thoại trong tay giận sôi gan, bấm bấm lấu lấu: "Rốt cuộc đang bận cái gì, cả gan dám tỏ thái độ như vậy với mình?"

"Tổng giám đốc! Lôi bộ trưởng đến đây! Mời ngài đi xuống dưới." Thư ký gác điện thoại nhìn Lôi Kinh gật đầu một cái, trên mặt gương nụ cười ngọt đến chết người.

"Biết rồi!" Lôi Kinh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cô thư ký xinh đẹp, không thèm để ý tới điện thoại nữa, đi vào thang máy riêng.

*****

“Mấy hôm nay bận bịu cái gì? Thời gian để cùng ăn với mẹ một bữa cơm cũng không có sao?” Lôi Tổ Mẫn nhìn Lôi Kinh đang ngồi chung xe.

“Không có chuyện gì! Chỉ là gần đây rất bận mà thôi, nếu như ăn cơm với mẹ, đương nhiên là phải xử lý tốt công việc trên tay trước!” Lôi Kinh đối phó, đưa mắt nhìn ngoài cửa xe.

“Đã từng thấy mặt rồi à!” Lôi Tổ Mẫn lấy điện thoại trong túi xách ra, hỏi.

“Uhm!” Lôi Kinh đáp nhẹ một tiếng.

Lôi Tổ Mẫn quay đầu, “Chỉ uhm thôi sao? Không còn gì để nói à? Hình như các con đã sớm biết nhau rồi, như vậy con đối với con bé cũng không có nhận định gì sao? Đây là lần đầu tiên con đồng ý đi xem mặt, trong lòng hẳn đã sớm có tính toán rồi chứ? Không thể nói cho mẹ biết à?”

“Không có! Không có suy nghĩ! Ban đầu đáp ứng chuyện này chỉ là vì bạn bè, nhưng mà con lại không ngờ nó mang tính chất trọng đại như vậy. Con vốn cho là hai người bí mật gặp gỡ là tốt rồi, nhưng không sao, con không thích cô ta, gặp mặt là để cô ta có thể bỏ qua cho bạn của con mà thôi.” Lôi Kinh đặt tay lên cằm, vẻ mặt lạnh lùng.

“Làm sao con có thể dùng cái dáng vẻ khinh người như vậy để nói về chuyện này hả, nếu như con gái nhà người ta rất thích con. ....con làm thế nào?” Âm thanh trong giọng nói của Lôi Tổ Mẫn không khỏi gia tăng.

“Có thể làm sao? Là con bỏ rơi phụ nữ hay là mẹ, tóm lại là con muốn bỏ! Mẹ so với con xem ra còn am hiểu việc dọn dẹp phụ nữ bên cạnh con hơn, không phải sao?” Lôi Kinh không nhìn được hết lên, vì sao cô ta thối nát như vậy mà mẹ cứ nhiên đồng ý, trong khi Lãnh Tâm so với mấy người này còn hơn gấp trăm lần, nhưng lại bị mẹ đối xử thậm tệ.

Chẳng lẽ tiền bạc chính là tất cả sao? Anh thật sự chán ghét!

“Dừng xe.” Lôi Kinh gầm lên giận dữ, xe vừa ngừng lại liền bước thẳng xuống.

Lôi Tổ Mẫn thở dài một hơi, đặt một tay lên trán, tay còn lại phát phát: “Lái xe đi!”

Lôi Kinh rút một điều thuốc ra đốt lên, nhứu mảy tựa vào thân cây khô bên vệ đường, hít một hơi khói. Trong đầu mắt kiểm soát liên nhớ đến đủ loại chuyện trước đây, tuy rằng mẹ làm nhiều việc sau lưng anh, nhưng chỉ có sự kiện kia, đáy lòng một mực muốn chôn giấu đi nhưng không được, cũng đã khiến anh dần dần xa cách, một sự kiện duy nhất khiến anh không dám đến gần Lãnh Tâm thêm nữa, nhưng mà anh không thể nói, là con trai của Lôi Tổ Mẫn, anh không thể nói, rõ ràng anh cũng e ngại, sợ Lãnh Tâm sẽ ra tay giết chết mẹ mình.

Đột nhiên trông mắt dâng lên một tầng đau xót, bên cạnh chiếc Bentley màu nâu phía trước là cái gì? Anh nhìn lầm rồi sao? Không phải cô đang bận rộn ư?

Chiếc xe kia?

A! Cô nhóc này biết người lái tiền cũng không ít nhỉ!

~Hết Chương 98~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Sống thử - Cô nói tôi khát

Chẳng lẽ, ngoại trừ loại phụ nữ biểu hiện hám giàu ra bên ngoài, ...còn lại đều là những người giảu nghèo như thế này sao? Tô Lạp! Xem ra thường ngày tôi coi thường em rồi!

“Chị Lạp Lạp, hai người đi đi thôi! Em với hai người đi cùng nhau thật sự không tiện chút nào!” Lâm Chi Chi đẩy Tô Lạp lên chiếc Bentley, cười trộm khoát tay.

“Cũng là em đi thi hơn!”

Tô Lạp vọt vào chỗ trống chui ra khỏi xe, sắc mặt u mê, bây giờ cô làm sao cũng không tự nhiên được, trong một ngày mà nói láo đến mấy lần! Thật đáng buồn.

“Khả Phàm! Anh vừa mới xuống máy bay hẳn là có nhiều chuyện còn chưa thu xếp ổn thỏa phải không? Chi bằng anh đi xử lý chúng đi! Muốn tìm em thì có thể gọi điện bất cứ khi nào, chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi, được không?”

Lâm Khả Phàm cau mày nhìn Tô Lạp, giọng nói có chút gượng gạo: “Hình như lần này gặp lại em có vẻ khác trước kia, dường như bận bịu rất nhiều chuyện, anh thật sự không hiểu!”

“Ừm! Trở về nước dĩ nhiên là không thể giống như ở nước ngoài, chỉ xem mình là trung tâm được!” Tô Lạp nói tiếp lời anh, mặc dù biết có thể anh sẽ mất hứng.

“Cũng đúng, ở nước ngoài ít bạn bè, trở lại, tự đứng sẽ trở nên bận rộn!” Dứt lời, Lâm Khả Phàm bước xuống xe, đứng ngay trước mặt Tô Lạp, khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng bảy, tám cen-ti-mét ngắn ngủi.

Tô Lạp hít thở có chút khản trương, cô có thể nghe ra sự chua xót trong lời nói của anh, đành phải làm anh mất hứng rồi, nhưng một người đàn ông cao to như vậy có thể vì buồn phiền mà sinh bệnh hay không?

Nếu như anh mất hứng, cô sẽ đi cùng anh, dù sao cũng đắc tội với Lôi Kinh, mà hiện tại anh ta cũng không vào được phòng cô, đổi khóa rồi! Cô còn sợ gì nữa? (QA: Minh thật sự chưa rõ TL đổi khóa phòng hay khóa nhà, khi nào tìm ra mình sẽ beta lại mấy chap trc.)

“Anh đi trước! Còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý, em cũng đi dàn xếp cái việc mình là trung tâm của mọi người đi! Hy vọng mấy ngày sau em có thời gian rảnh rỗi cho anh!” Dứt lời, Lâm Khả Phàm xoay người, chui vào trong xe, tài xế liền nổ máy phóng vụt đi.

Tô Lạp nhìn Lâm Chi Chi và Lâm Khả Phàm đi xa, ánh mắt buồn bực vẫn dõi theo cho đến khi chiếc xe mất hút vào trong dòng người tấp nập qua lại trên đường, ánh mắt lưu luyến không rời còn chưa lấy về.

Lôi Kinh cảm áo khoác tây trang ngưng mắt nhìn dáng vẻ luyến tiếc của Tô Lạp, thấy chiếc Bentley đã đi xa mà cô còn trưng ra vẻ mặt tiếc rẻ, hành động này thật sự rất đáng giận! Con giận đang bộc phát!

Sải bước đi đến trước mặt Tô Lạp, vung tay ném áo khoác tây trang vào trong ngực cô.

Tô Lạp đang cúi đầu xoay người, không nghĩ đến lại có một chiếc áo rơi vào trong người mình, sau khi thận trọng bắt được mới nhìn thấy, Lôi Kinh đang đứng sừng sững trước mặt.

“Thu hồi ánh mắt kinh ngạc của em lại, tôi không nên xuất hiện sao? Có tật giật mình rồi hả? Đã như vậy thì em đừng ban ngày ban mặt đi gặp gỡ người đàn ông khác! Ồ! Không đúng! Thời điểm tôi trời cũng không thể gặp! Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm, đạo lý này mấy vị giáo sư không có dạy qua em sao? Cái cô nhóc này thật sự rất to gan!” Lôi Kinh nhỏ giọng hầm hừ.

Tô Lạp hoàn toàn sững sờ trước mấy lời đốp chát bùm bùm này của anh.

“Anh làm sao vậy? Ban ngày tôi tìm ai, buổi tối đi tìm người nào hình như cũng chẳng có gì ràng buộc, không đúng sao? Còn anh nghĩ mình là ai? Tại sao lại rảnh rỗi đi xía vào chuyện của tôi? Anh là mẹ tôi à?” Tô Lạp ‘bịch’ một cái vung tay trả áo khoác lại cho anh.

“Lấy về! Bây giờ tôi chỉ muốn em cầm giữ nó, em đừng quên, mỗi ngày tôi đều trả tiền cho em, chi phí ăn mặc, ngủ nghỉ, toàn bộ đều là từ tôi đây, cho nên đây là nghĩa vụ của em!” Dứt lời, Lôi Kinh kéo tay cô xoay người lại.

“Buông tôi ra, anh có thể đừng dắt tôi đi trên đường lớn thế này được không?” Tô Lạp vọt vào chỗ trống đá anh một cái.

Lôi Kinh nhìn chiếc quần hơi dính vết bẩn, quay đầu lại, con ngươi thoáng qua một tia hung ác: “Em thử đá tôi lần nữa xem, hình như cô nhóc này rất thích bạo lực thì phải! Chưa từng bị đàn ông đánh qua sao?”

“Mẹ nó! Anh thử đánh tôi xem, quả đấm của chị đây cũng chẳng ở không đâu! Đừng mơ tưởng đem tôi chà đạp dưới chân, con giun xéo lăm cũng quần, coi chừng có lúc tôi sẽ nhảy lên trên đầu anh đó!” Tô Lạp đưa ánh mắt hung dữ liếc về phía anh, xem ai sợ ai, quả đấm trên tay cũng không có nhảu rồi.

Lôi Kinh nhìn quả đấm nhỏ bé kia không ngừng thúc vào lồng ngực mình, đột nhiên nắm lấy trong lòng bàn tay, ánh mắt mập mờ đăm thẳng vào đáy mắt của Tô Lạp: “Em đang muốn tán tỉnh tôi sao? Đúng vậy, tôi vừa anh tuấn lại nhiều tiền thế này, cho nên em rất thích, tôi hiểu được hành động này của em, bây giờ đi uống một ly với tôi, thế nào?”

“Bỏ tay, lại bắt đầu kiêu căng tự kỷ rồi! Thật là hết thuốc chữa!” Đối với hành động này của anh, Tô Lạp tỏ vẻ rất xem thường, nhưng cũng hết cách rồi, loại người lộn chét không sợ phỏng nước sôi thế này, cho dù mình có dùng loại ngôn ngữ nào để công kích, cái tính tự cao tự đại hình như lúc nào cũng hừng hực sôi trào trong máu, mẹ kiếp! Một phút cũng chỉ có sáu mươi giây mà thôi. (Ý là không gì đối được.)

“Đúng vậy, anh tuấn lại nhiều tiền, tôi thích kinh khủng luôn, bây giờ thật sự chỉ muốn đem anh một hộp nuốt trọn, nhưng vậy từ đây về sau, tôi cũng sẽ không gặp lại anh!” Vẫn đưa ánh mắt căm hận hướng về anh như cũ.

Lôi Kinh quay đầu lại nhìn Tô Lạp, đầu ngón tay điểm nhẹ lên trên cánh môi khẽ đóng khẽ mở của cô, cười lên một tiếng: “Thừa nhận thích tôi là tốt rồi, đàn ông anh tuấn lại nhiều tiền, có người phụ nữ nào lại không thích chứ?”

Làn môi Tô Lạp bị đầu ngón tay của anh điểm lên, rất nhẹ rất nhẹ, trong lòng cô không khỏi dâng lên một cổ kinh ngạc, anh làm sao vậy? Lúc mới bắt đầu thì bắt chập tất cả để oanh tạc cô, bây giờ lại thoải mái đùa giỡn như vậy, chẳng lẽ bị động kinh?

“Buổi chiều không có lớp phải không? Đừng nói có, bởi vì đối với lịch trình của em tôi nắm rõ như lòng bàn tay!” Lôi Kinh chặn trước lời cô muốn nói ra.

"Bây giờ muốn đi đâu?" Tô Lạp thấy anh đi bộ như vậy, chẳng lẽ mới vừa cào hư xe rồi ném đi à?

Lôi Kinh không để ý đến câu hỏi của Tô Lạp, lấy điện thoại ra bấm: "A Quyền, trong vòng mười phút lái xe của tôi đến phía Tây phố Liễu Nhai gần giao lộ Vĩnh Cát!"

Từ lúc cuộc điện thoại được cắt đứt!

Tô Lạp cứ như vậy, đứng dưới tàng cây theo anh đi qua đi lại, thời tiết thật là nóng bức, Tô Lạp cảm thấy mình sắp chết khát đến nơi rồi, miệng khô muốn chết!

"Lôi Kinh, anh có thể dừng túm lấy tôi như vậy hay không? Thế nào mà tôi cảm giác như là anh đang lái một con chó nhỏ, làm ơn coi tôi là người, được chứ?" Tô Lạp gắng sức tút tay ra, trời nóng thế này mà nắm tay như vậy thật là không thoải mái chút nào!

"Vừa này không phải rất yên lặng sao? Làm thế nào mà lại bắt đầu nói nhiều như vậy?" Lôi Kinh nhìn cô từ trên xuống dưới, rất không muốn đánh cô một trận.

Tô Lạp biết thế liền im bặt, mặc dù chưa từng thấy qua có người chết vì khát, nhưng mà hiện tại cô đang có một cảm giác rất mãnh liệt, nếu như không kịp uống nước, sẽ phải thê lương đau khổ mà chết ở góc đường vô danh này rồi.

"Tôi khát. . . . ." Tô Lạp tựa như một con chó Nhật nhỏ đang van xin chủ nhân, hy vọng anh có thể buông tay cô ra, để cho cô đi mua nước đi mà!

"Hả?" Lôi Kinh sửng sốt, lại gần trước mặt của Tô Lạp, vừa như nghiêm túc lại vừa như hài hước.

"Em khát? Khát ở đâu? Cô nhóc này không hiểu được cái gì gọi là dè dặt, con gái cần phải dè dặt một chút biết không! Không thể hồ một tí liền nói khát với đàn ông, có biết nói vậy sẽ làm cho họ có cảm giác khát hơn hay không? Lập tức ngậm cái miệng hay gây họa của em lại, bằng không em bị ăn thế nào, bản thân cũng không biết."

~Hết Chương 99

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Sống thử - Máy cô lẳng lơ nóng bỏng nói Hi! Anh Kinh!

Tô Lạp há hốc mồm, kể từ khi nghe anh nói như vậy, đôi mắt không hề rời khỏi cái miệng trên gương mặt kia, cô thật sự không biết miệng của anh lại già mồm át lẽ phải thế này, hơn nữa trong đầu lại có suy nghĩ biến thái như vậy, này giờ đang nói về cái gì chứ?

Chốc lát sau, Tô Lạp chỉ cảm thấy lòng bàn tay của mình toát mồ hôi đến mấy lần, khô rồi ướt, ướt rồi khô, chiếc vest đã màu đen cuối cùng cũng rơi vào tầm mắt của bọn họ.

"Ách! Xe tới! Tới. . . . ." Tô Lạp tiến lên sát bên vệ đường, hưng phấn chỉ vào chiếc xe kia.

"Hả?" Lôi Kinh quay đầu, "Em có thể nhớ xe của tôi là chiếc nào rồi hả? Rất tốt!"

A Quyền bước xuống từ trên xe, đưa chìa khóa cho Lôi Kinh: "Lôi Tổng, xe đã đến!"

"Ừm! Mặc dù tới chậm, nhưng mà cũng chỉ có vài phút." Lôi Kinh nhận lấy chìa khóa xe, nhét Tô Lạp vào ghế lái phụ, định xoay người đi vòng sang bên kia.

A Quyền đi theo phía sau, thử mở miệng: "Lôi Tổng, cuộc hẹn tối nay Lôi bộ trưởng đã sắp xếp ổn thỏa, bảo A Quyền cần phải thông báo cho ngài!"

"Biết rồi! Đến lúc đó nhắc lại cho tôi nhớ, cho dù bây giờ cậu có nói, rất có thể tôi sẽ quên ngay!" Dứt lời Lôi Kinh mở cửa xe đi lên, một giây kế tiếp liền lao vụt đi.

*****

"Lôi Kinh, chỉ cần anh không bán đứng tôi, đi nơi nào tôi cũng dám, nhưng mà cầu xin anh lái xe chậm một chút được không?" Tô Lạp che chắn tim gan đang nảy lên bình bịch của mình, có cần kích động thế này không?

"Tâm tình của tôi không được tốt, em ở một bên tốt nhất đừng nói dài dòng như vậy, còn tiếp tục làm nhảm nữa thì rất có khả năng sẽ trở thành ngôi nỏ cho một vụ tai nạn giao thông ngay sau đó!" Lôi Kinh lạnh lùng phun ra một câu, trong đầu hiện giờ hết thấy đều xoay quanh những việc mà mẹ anh đã

lâm

Xe chạy như bay, hình như cả nửa ngày cũng không giảm tốc độ, lao vùn vụt đầy sáng khoái đến thẳng một căn biệt thự lớn bằng đá đen, nhìn rất kỳ quái, bước xuống xe, theo anh đi vào trong. Tô Lạp khiếp sợ ấn núp phía sau tấm lưng rộng lớn.

"Hi! Anh Kinh!" Trên ban công của biệt thự, mấy cô gái ăn mặc diêm dúa lẳng lơ không thể tưởng tượng nổi, tóc tai vòng lên từng gọn to, trước ngực ngoại trừ một sợi dây mảnh dẻ che khuất đi hai điểm phần hồng, còn lại chẳng có gì cả, bên dưới quần một mảnh lụa lỏng lẻo, bề rộng bằng bao nhiêu Tô Lạp nhìn không ra, tóm lại là phơi bày toàn thân một cách lộ liễu.

"Này, mấy cô gái nóng bỏng lẳng lơ kia là ai vậy? Đẹp quá nha! Hôm nay ở đây có hoạt động gì sao?" Tô Lạp bày tỏ sự hâm mộ, thân hình của mấy người này so với những người mẫu hạng hai trên sàn chữ T còn gầy còm hơn.

"Hoạt động cái gì, ngoài công việc ra thì chỉ là mấy trò tiêu khiển mà thôi, không muốn ra bên ngoài, nơi đó dơ dáy bẩn thỉu, không thoải mái, ở đây cũng giống như nhà mình, thư thả hơn!" Lôi Kinh gần giọng giải thích cho Tô Lạp hiểu.

"Chỉ là tiêu khiển?" Tô Lạp không thể tưởng tượng nổi, lớn tiếng hỏi lại, cô còn tưởng mấy cô gái kia được mời đến đây biểu diễn thời trang chứ?

Một phút trước cô còn ôm thái độ ngưỡng mộ thèm muốn, bây giờ lập tức chuyển thành cái nhìn khinh bỉ, phụ nữ đẹp thế kia mà cam tâm tình nguyện để cho người ta chơi đùa? Sau đó còn cố tình bày ra nụ cười tươi tắn như mấy đóa hoa mon mồn đang đón xuân về, rõ là hèn hạ.

Lôi Kinh cho tay vào túi quần, nhú mắt nhìn về mặt kính ngác của Tô Lạp: "Em cảm thấy thế nào? Không để tiêu khiển chẳng lẽ muốn lấy về nhà làm vợ sao?"

"Yêu làm cái quái gì! Tóm lại tôi không vào được rồi, loại địa phương này đối với một người ngay thẳng như tôi chẳng có gì hay ho, cho tôi đi ra!" Tô Lạp trừng mắt liếc nhìn mấy cô gái đang ở đằng xa.

"Hoặc giả, tôi có thể hiểu là em đang ghen tỵ! Em cảm thấy mấy cô gái kia xinh đẹp hấp dẫn hơn mình à? Không dám đi vào sao? Đây không phải là tác phong của Tô Lạp em đâu!" Lôi Kinh cười lên một tiếng châm chọc.

Đôi mắt Tô Lạp hung hăng nhìn chằm chằm cái miệng hề thích nói gì thì nói của Lôi Kinh, phía dưới dậm chân đập thẳng lên giày của anh, dùng sức xua đi: "Nhanh nhanh đi vào chơi vui vẻ với mấy cô gái kia đi! Tôi không giống họ, sự hấp dẫn của tôi ẩn vào bên trong, gặp phải loại người háo sắc như anh, nó tự động trốn đi, biết không? Đây là chức năng đề phòng sói!"

"Tôi mặc kệ cái thứ đó ẩn núp thế nào? Bây giờ lập tức vào trong với tôi, cho dù mấy cô gái kia có ăn thịt người, cũng sẽ ăn tôi, em rất an toàn, nơi này không có loại người có vấn đề về giới tính như em nghĩ!" Lôi Kinh ngoan cố kéo Tô Lạp đi vào.

Lướt qua bể bơi là một cánh cửa rộng mở, vừa đi vào liền nhìn thấy một bậc thềm thông xuống lòng đất, âm nhạc vang lên bên trong. Tô Lạp tò mò cúi người nhìn một chút, Lôi Kinh dùng sức đẩy.

"A" Sợ hãi thét lên một tiếng chói tai, Tô Lạp suýt chút nữa lăn xuống cầu thang, ngược mắt lên cũng đã trông thấy mấy bậc thang bên dưới rồi.

Lôi Kinh kịp thời kéo cô trở lại, ôm vào trong ngực.

"Thật nhảm chán! Trái tim của tôi tí nữa là rớt ra ngoài!" Tô Lạp hướng về phía bóng lưng của anh, hung hăng vung một quả đấm.

"Đừng nghe thấy cái gì cũng đi xem, tò mò sẽ hại chết em!" Dứt lời, Lôi Kinh kéo cô lên lầu hai.

Trên lầu hai, còn chưa bước vào liền nghe thấy tiếng bóng đập lên mặt bàn, Tô Lạp và Lôi Kinh sóng vai đi vào, vừa chạm mặt liền thấy mấy cô gái ngực to khủng hoảng bỏ nhào tới.

"Mẹ kiếp!"

Tô Lạp mắt kiểm soát, theo bản năng thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng lùi về phía sau, cách xa một mét, nhếch môi nhìn mấy cô gái phóng đảng kia đang thân mật với Lôi Kinh, cũng may cô nhanh chân rút lui, nếu không, bị mấy người này nhào tới đè cho một cái, cô chết là cái chắc!

"Cô bé này đến rồi! Kinh, cậu thật là cung chiều cô ấy nha, đi đâu cũng mang theo!" Vi Luân cầm gậy golf đến gần Tô Lạp, khom người nhìn chằm chằm cô.

"Bịch"

Tô Lạp vung nắm đấm đánh tới, chân cũng không nhàn rồi, 'bịch' một cái đá lên xương bả chân của Vi Luân, cô ghét nhất chính là cái tên bánh xe rách nát này.

"Oaaa...." Vi luân kêu đau một tiếng, gậy golf rơi trên mặt đất, cắn răng nhìn về phía Tô Lạp: "Cái cô gái này thật là một chút dịu dàng cũng không có, không biết Kinh vừa ý cô ở điểm nào! Ý chang, không khác gì Lãnh Tâm!"

Ý chang không khác sao? Tô Lạp nghĩ tới mấy lời ấy, đã rất nhiều lần nói cô giống Lãnh Tâm rồi! Loại cảm giác này rất không thoải mái, cô không muốn giống bất kỳ ai, cô là chính mình, là Tô Lạp.

Kể từ khi Lôi Kinh đi vào đây, cũng không liếc nhìn lấy Tô Lạp một cái, đối với việc Vi Luân trêu ghẹo cô, anh chỉ khẽ nhún mày.

"Các cậu chơi đi! Mình đi tắm!" Dứt lời, Lôi Kinh cởi cúc áo sơ mi ra, đi thẳng lên lầu trên.

"Chúng ta chơi!" Duẫn Trạch chu môi huyết sáo một tiếng, đánh vỡ bầu không khí quái dị này.

Tô Lạp nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lôi Kinh, tiếng bước chân của anh thật nặng nề. Chẳng lẽ nghe Vi Luân buột miệng nói liền nhớ đến Lãnh Tâm rồi hả? Cô ấy là người như thế nào? Tô mò quá!

"Qua bên kia làm gì?" Duẫn Trạch cầm bánh ngăn cản Tô Lạp đang hướng về phía ghế sofa.

Tô Lạp quay đầu lại: "Tôi ngồi một chút cũng không được ư? Anh trai của Tiểu Miên!"

"Dĩ nhiên có thể, nhưng mà nếu đã đến đây với Kinh, thì chơi đùa một chút đi! Bằng không sau khi Kinh xuống tới sẽ mất hứng đấy!" Nét mặt của Duẫn Trạch không hề ngả ngón, trịnh trọng nói.

"Nói xin lỗi!"

Tô Lạp còn chưa nghe thấu lời nói của Duẫn Trạch, bánh xe sau lưng đã đứng lên nhìn chằm chằm cô, muốn cô nói xin lỗi.

A! Tô Lạp nhìn đáng vẻ hùng hùng hổ hổ này của anh ta! Tim kích động sao?

~Hết Chương 100~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Sống thử - ANh cư nhiên cùng gậy golf ném cô?

"Nói xin lỗi? Ha ha! Anh đang ở đây nói đùa với tôi sao? A! Nhất định là cười giỡn! Bởi vì hai chữ này từ ngày tôi bắt đầu mở mắt đều chưa từng học qua. Nhanh chóng cút đi cho tôi, bằng không, tôi chẳng những đá bấp chân của anh, mà tàn phế cấp hai cũng rất có khả năng." Tô Lạp hung thần ác sát quay đầu, nếu như giết người không phạm pháp, cô muốn tiêu diệt hết mấy người này.

Vi Luân cầm gậy golf, nhảy lên trên bàn bóng mà ngồi, nghiêng người tới trước, cách đầu Tô Lạp rất gần: "Tô Lạp! Cô có thể đừng như vậy với tôi không? Cứ như là tôi và cô có gì mờ ám vậy! Bộ dạng này Kinh nhìn thấy sẽ cho rằng tôi vụng trộm làm gì với cô đấy!"

"Anh đã làm cái gì với tôi?"

Tô Lạp nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lôi Kinh từ trên lầu đi xuống, khóe miệng tà ác cười lên một tiếng: "Anh còn muốn như thế nào? Về sau hơn nửa đêm xin anh làm ơn đừng gọi điện cho tôi! Được chứ? Thật sự là rất đáng ghét, rất đáng ghét! Còn nữa, tôi và anh thật sự không có gì để nói!"

"Vi Luân, cậu quá trốn rồi!" Duẫn Trạch ném cái cốc trong tay ra, hiển nhiên cho rằng Tô Lạp đang nói thật.

"Cô bé này thật sự là rất gian manh!" Bánh xe chỉ vào chóp mũi Tô Lạp.

"Duẫn Trạch, cậu cũng tin lời này?" Vi Luân u ám nghiêm mặt lại, nhảy xuống bàn bóng.

Vi Luân híp một con mắt tiến tới gần Tô Lạp, đem cô dồn thẳng đến vách tường gần ngưỡng cửa: "Cô chơi tôi là sao? Cô nghĩ Kinh sẽ làm khó dễ tôi thật ư? Tôi chọc đến cô khi nào, tại sao lại chơi tôi? Chẳng nhẽ không sợ lời này của cô vừa thốt ra khỏi miệng, tôi sẽ thật sự làm vậy à?"

"Àmmmm"

Một tiếng vang thật lớn, Tô Lạp và Vi Luân cùng nhau giật mình nhìn về phía bàn bóng ngay bên cạnh đại sảnh, Lôi Kinh cởi trần, bên dưới quần khăn tắm, từ trên lầu bắt lấy cái cốc ném thẳng lên bàn bóng, nhận lấy điều thuốc Vân Trạch đã đốt sẵn đưa tới, ngay sau đó nhả ra một luồng khói mù dày đặc, neho một con mắt nhìn ra ngoài cửa: "Bây giờ, càng lúc càng lão xược vậy sao?"

Tô Lạp sững sờ nhìn anh, không biết anh đang nói người nào? Có lẽ là. . . . . lại đang cảnh cáo cô đây!

Vi Luân thấy đáng vẻ này của Lôi Kinh, từ từ tách ra khỏi người Tô Lạp, sờ chóp mũi một cái, đi vào, đứng ở trước mặt Lôi Kinh, thành thật nói: "Kinh! Tôi thật sự chưa có gọi điện thoại cho cô ấy! Tôi có thể thề đấy!"

"Mình tin cậu! Cho dù có đánh! Cũng không có gì! Không sao cả." Khói mù tuôn ra từ cánh môi nhỏ bé của anh, lời nói không thèm quan tâm cũng theo đó phun ra.

Không sao cả? Tô Lạp đứng ở ngoài cửa liếc xéo anh một hồi lâu, theo làn gió, cô có thể người thấy được mùi hương tươi mát trên người anh bay đến, nhưng mà tại sao khuôn mặt đó lại u ám không hiểu nổi? Chẳng phải là ‘không sao cả’, không quan tâm sao?

Anh bảo tin tưởng bánh xe! Không hổ danh là anh em tốt của nhau. Cô không có ý tranh giành người tình, mà cùng một người đàn ông tranh giành người tình, cần bản cũng không đáng! Nếu như anh nói cho dù có đánh cũng không sao cả, như vậy về sau có phải cô cũng không cần kiêng nể gì không? Có thể sống theo cách riêng của mình?

"Thế nào, anh Kinh không xuống bơi lội sao? Bọn em đang chờ anh!" Ba cô gái từ trên ban công đi đến, ngoại hình khiến cho đàn ông nhìn thấy liền chảy máu mũi chia đều cho nhau.

Lôi Kinh nhìn thấy mấy cô gái kia, hung hăng dập tắt mẩu thuốc lá trong tay, ngoác nhìn Tô Lạp: “Em qua đây.”

"Tôi không đi!" Tô Lạp lắc lắc đầu, bộ dạng của anh thật là đáng sợ, đi, chỉ cần vừa mở miệng nói, đoán chừng không ra ba câu sẽ đánh nhau!

"Tốt lắm! Tôi đi sang! ~" Lôi Kinh sai bước đi đến bên người Tô Lạp, cầm lấy tay cô kéo lên trên bậc cao, mấy cô gái phơi bày cơ thể không còn sót lại thứ gì cũng theo đến đây, nhao nhao dùng một loại ánh mắt khi dễ nhìn Tô Lạp.

"Cầm cho tôi!" Lôi Kinh cời khăn tắm quấn ở bên hông ném cho Tô Lạp, vừa vịn bay thẳng lên trên đầu cô.

Đợi khi Tô Lạp kéo chiếc khăn tắm ra khỏi đầu thì Lôi Kinh đã ‘bùm’ một tiếng, từ ban công nhảy thẳng vào trong hồ bơi.

Tô Lạp há to mồm nhìn một màn này, cầm chiếc khăn tắm anh vừa quấn bên dưới tức giận giậm chân thành thịch, thật là xúi quẩy!

Trong phòng chỉ còn sót lại mỗi Duẫn Trạch và Vi Luân đang cầm mấy lon bia uống .

Trong hồ bơi đang trình diễn một màn sống động, Tô Lạp muốn nhắm mắt lại, thế nhưng cô cũng muốn nhìn một chút, ban ngày ban mặt, anh ta có thể chơi cái quái quỷ gì được?

Nhưng mà hoàn toàn ngoài dự kiến của cô, mấy cô gái kia bắn nước tung tóe lên người anh, mà anh ta cũng cực kỳ không khách khí vuốt ve từng chút một, không có yêu thương, thô bạo thoát đi chiếc áo ngực của cô gái, ‘phịch’ một cái, bộ ngực tròn trịa liền lộ thẳng ra bên ngoài, khi bàn tay anh vuốt ve đến bên dưới của bọn họ, mấy cô gái kia không chút nào bận tâm mà lớn tiếng rên rỉ, Tô Lạp nhìn thấy, tại một chỗ trên cơ thể người đàn ông kia đã có phản ứng, nhưng mà... Đường như từ trên mặt anh không nhìn ra được một tia hướng thụ.

"Không phải trong lòng lại đang nhớ cô ấy chứ! Phải... Lãnh Tâm?" Tô Lạp nhỏ giọng suy đoán.

Khoảnh khắc khi anh đè cơ thể người phụ nữ xuống, điên cuồng gặm cắn, Tô Lạp túm chặt khăn tắm trong tay đi ngược vào trong phòng, ném nó sang một bên nhìn Duẫn Trạch và Vi Luân: “Chúng ta đến so tài một chút đi! Chơi bóng, đã lâu rồi không gặp phải đối thủ!”

Dứt lời cầm lên chiếc gậy golf bên cạnh Duẫn Trạch và Vi Luân: “Liên dùng cái bánh xe rách nhà anh, hay là muốn chọn cái khác?”

‘Thùng thùng thùng’ Tiếng bóng quanh quẩn trong lỗ tai Tô Lạp xua tan đi cái âm thanh không lọt tai ngoài kia.

Mấy câu đi vào, Duẫn Trạch và Vi Luân trầm trồ, rồi rít khen ngợi.

"Thùng" Tô Lạp với kỹ thuật dẫn bóng điêu luyện, quảng gậy golf xuống!

"Không chơi! Không có ý nghĩa, tôi đi, vật kia sau đó đưa lại cho anh ta đi!"

Duẫn Trạch liếc mắt nhìn khăn tắm: "Tô Lạp! Nghe Duẫn Miên nói về em rất nhiều lần, cảm thấy em cũng không tệ! Em thích Kinh sao?"

"Hỏi cái này làm cái gì?" Tô Lạp đưa lưng về phía Duẫn Trạch, mỗi ngày bọn họ đều không có việc gì làm, cảm thấy nhàm chán ư?

Duẫn Trạch tiến lên một bước, nhưng không nhìn trực diện gương mặt Tô Lạp: “Làm bạn của Kinh nhiều năm như vậy, anh tất yếu phải hỏi một câu, Kinh đối với em ra sao trong lòng bọn anh ít nhiều cũng đoán được phần nào. Cậu ấy chưa từng thích mấy ai, dĩ nhiên, mấy cô gái bên dưới kia cũng không coi vào đâu, việc này em cũng có thể hiểu, bọn anh lớn lên cùng nhau, duy chỉ có Lãnh Tâm và em, cậu ta mới đối đãi khác đi, Lãnh Tâm như thế nào là chuyện đã qua, tin rằng Kinh cũng sẽ không.....”

"Đừng nói nhảm! Có sao nói vậy! Tôi không phải mẹ anh ta, không quan tâm đến lịch sử trưởng thành của anh ta!" Tô Lạp khó chịu trong lòng, tại sao mỗi lần nhắc đến Lôi Kinh lại kéo cả Lãnh Tâm vào? Những thứ này có quan hệ với cô ư? Lúc nào cũng nói....

Duẫn Trạch ngượng ngùng sờ sờ sống mũi, lần đầu tiên bị phụ nữ hét vào mặt, tiếp tục nói: “Nếu như có một ngày Kinh điên cuồng theo đuổi em, xin em đừng nên cự tuyệt, đừng làm tổn thương cậu ấy! Cậu ta không yêu mấy người, thật.....”

"Anh ta không có yêu mấy người phụ nữ, điều này có lẽ là thật, nhưng mà anh ta trải qua rất nhiều phụ nữ đúng không? Tôi còn chưa yêu nhiều người

đàn ông đâu! Thắng thán mà nói một chút, bản thân mình vẫn chưa rõ ràng là đã yêu chưa hay còn là gì khác? Vậy thì người như tôi chắc hẳn có đủ tư cách đứng đây nói một câu phải không? Chờ đến khi tôi phân định rõ ràng là đã yêu hay chưa, xin anh ta cũng đừng làm tổn thương tôi! Đừng quẩn luyến tôi! Đừng ngăn cản tôi đi tìm người đàn ông mình yêu!”

"Tất cả các người là một lũ ích kỷ." Tô Lạp quay đầu lại, hung hăng nhìn lướt qua bọn họ, dứt lời, kiên quyết đi ra ngoài.

"Bốp..."

Một tiếng vang phát ra từ chiếc gậy golf bị nện lên sàn nhà, Tô Lạp quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chăm gậy golf trên sàn, quay đầu lại, dử tợn trừng mắt nhìn, anh ta cư nhiên dùng gậy golf ném mình?

~Hết Chương 101

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Sống thử - Ác ma cũng muốn bảo vệ đồ!

"Tất cả các người là một lũ ích kỷ." Tô Lạp quay đầu lại, hung hăng nhìn lướt qua bọn họ, dứt lời, kiên quyết đi ra ngoài.

"Bốp..."

Một tiếng vang phát ra từ chiếc gậy golf bị nện lên sàn nhà, Tô Lạp quỳ trên mặt đất, nhìn chăm chăm gậy golf trên sàn, quay đầu lại, dử tợn trừng mắt nhìn, anh ta cư nhiên dùng gậy golf ném mình?

"Nhìn cái gì vậy? Ám ức lắm sao?" Lôi Kinh vòng tay ôm lấy một cô gái người ướt sũng đến bên cạnh Tô Lạp, tay còn lại đặt lên cổ Tô Lạp, vuốt ve da thịt của cô. Những giọt nước từ đầu ngón tay anh chảy xuống, lăn vào trong quần áo của cô, lăn theo da thịt, không biết chảy xuôi về nơi nào.

"Ám ức? Tôi không thể không ám ức sao? Anh nghĩ mình là ai mà làm thế với tôi? Anh không cảm thấy mình rất quá đáng hả?" Tô Lạp đứng lên, tức giận trừng trừng nhìn anh, có ý nghĩ muốn một đấm đánh bẻ cái đầu trước mặt, nhưng cô sợ rằng cái chết của mình còn thảm hại hơn.

"Coi trọng! Tôi là ai? Em, là ai!" Lôi Kinh đưa ánh mắt tà mị liếc nhìn đôi mắt trong veo của Tô Lạp, ngay sau đó gương mặt bình tĩnh không một gợn sóng, tiến đến hôn cô gái đang đứng bên cạnh, ước chừng mấy phút đồng hồ mới quay đầu lại.

Tô Lạp nhìn trân trân bờ môi mọng đầy khêu gợi của anh, từng bước tường bước một lùi về phía sau, dáng vẻ này khiến cho người ta cảm thấy rất sợ hãi.

"Umh umh umh..."

Tô Lạp chen chân chia vào bụng anh, ngăn cản anh sản tới gần, tiếc rằng sức mạnh của Lôi Kinh vượt quá sức tưởng tượng của cô. Cô cảm thấy thật buồn nôn, trở mặt nhìn đôi môi vừa hôn hít người phụ nữ khác cứ như vậy mà đặt lên môi mình, thật là buồn nôn....

"Cút .....buông tôi ra, cái người này là đàn ông bản thiêu!" Tô Lạp dùng sức đẩy cơ thể trắng kiện của anh ra, không cần đến gần thêm nữa đâu!

"Tôi bản sao? Nơi nào dơ bẩn? Nhớ! Làm người của tôi, thì duy nhất có tôi mà thôi! Những ý nghĩ và lời nói cực kỳ ngu xuẩn về việc thích người đàn ông khác, lấy lại hết cho tôi! Tuyệt đối không được đề cập tới những chuyện đó nữa, bằng không thì người bị thương không chỉ là em!" Từng đốt ngón tay của Lôi Kinh cong lại, lồi lõm, gân xanh trên trán nổi hẳn lên, ngón tay dùng sức siết chặt cổ Tô Lạp.

"Tôi bán cho anh ư? Hình như là không có? Anh nói cái gì? Anh nói anh là người duy nhất của tôi? Như vậy còn anh thì sao? Anh chỉ có một người phụ nữ thôi à? Không công bằng!" Tô Lạp cố nén cơn đau ngay cổ, cô tuyệt đối sẽ không khuất phục trước anh.

"Lôi Kinh, anh đừng quá đáng! Đừng cảm thấy hứng thú với mấy thứ ghê tởm này! Tôi cực kỳ chán ghét!" Dứt lời, Tô Lạp đẩy cơ thể anh ra, muốn đi xuống lầu dưới.

Lôi Kinh nói gót theo sau, đưa một tay túm lấy cánh tay Tô Lạp: "Đi đâu? Tối nay tôi đi xem mắt, không phải em có nghĩa vụ phải đi theo sao? Bây giờ định đi đâu? Đang muốn gặp ai ư?"

Đột nhiên lửa giận trong người Lôi Kinh bốc tràn lan, trước kia không có thế này, cho dù mình có quá đáng cỡ nào, thì cô nhóc này cũng chưa từng lạnh nhạt như vậy, thế nhưng bây giờ là cái gì? Anh làm sao? Đã ngủ với nhau mấy lần, quen biết nhau cũng không phải một sớm một chiều, chẳng lẽ mỗi lần gây gổ đều phải tỏ ra kinh thường vậy ư? Là bởi vì người đàn ông đi chiếc Bentley màu nâu kia?

"Xem mắt sao? Nếu anh phải đi, vậy ắt hẳn là anh đã đồng ý, nếu đồng ý rồi thì tôi đi làm gì? Nếu không thích cô gái kia, anh có thể từ chối! Đừng nói với tôi chuyện đó anh làm không được!" Tô Lạp đẩy cánh tay anh đang níu lấy mình ra, trừng mắt một cái đi về phía cầu thang.

Lôi Kinh nghiêng chặt rằng, hai tay hung hăng cuộn thành nắm đấm, cô nhóc này quả thật không có lương tâm, cô không biết, anh là vì cứu cô mới đồng ý đi xem mắt sao? Cho dù anh có một tay che trời, nhưng mà luật pháp, anh cũng không thể can thiệp quá sâu được, Khương Mỹ Na là người có lòng tham không đáy, Tô Lạp là một cô nhóc không có lương tâm! Cả hai đều đáng hận như nhau!

"Trở lại! Không được đi đâu cả!" Lôi Kinh kéo lấy cánh tay của Tô Lạp, ép cơ thể của cô sát vào trên lan can cầu thang, anh bỏ hết tâm tư của mình ra để giúp cô, làm sao có thể để cô ra đi ung dung tự tại như vậy! Muốn gặp người đàn ông đi Bentley đó, tuyệt đối không thể nào, anh không phải là một vị Chúa cứu thế, anh là một tên Ác ma muốn được báo đáp.

Tô Lạp nhìn anh lại tức giận như thể quả thật rất chán ghét, rất mệt mỏi, tại sao cứ mãi dây dưa như vậy, cô ngoại trừ nợ tiền, còn thiếu anh cái gì ư? Ở đây phụ nữ không thiếu, cái gì cũng không thiếu, trái lại nhiều cái gì, đó chính là không hợp khẩu vị của cô.

"Buông tôi ra....." Tô Lạp đập một phát vào bắp chân anh.

Sau một khắc, không ngờ tới lại bị Lôi Kinh dễ dàng nắm chặt trong tay.

Ánh mắt ác quỷ nhìn chân của cô trong tay mình: "Người mang giày tôi mới mua, chẳng phải muốn đi cùng với tôi sao? Tự tiện đi gặp mặt người đàn ông khác, em không cảm thấy có lỗi với tôi ư?"

"Có lỗi cái đầu anh! Anh cho rằng chỉ có mình là đàn ông sao? Tôi đi gặp ai chẳng liên quan đến anh!" Tô Lạp vuron tay, lấy móng tay đã hơi nhú ra của mình bấm vào trong thịt của anh.

"Tôi không có nói chỉ có mình tôi là đàn ông! Nhưng mà tôi vẫn cho rằng chỉ có bản thân mình mới là người đàn ông của em! Sự thật không phải cũng như thế sao?" Khóe miệng Lôi Kinh khẽ nhúc nhích, chạm khẽ vào khóe môi của Tô Lạp.

"Lôi Kinh! Buông tôi ra! Tôi không có đi đâu hết! Cho tôi ra bên ngoài chờ anh được không? Nơi này tôi thật sự ở không nổi! Muốn điên mất rồi!" Tô Lạp nhỏ giọng nói xong, lông mi khẽ rũ xuống, không phải cô muốn cúi đầu, mà là người đàn ông trước mặt này rất biến thái, ở đây có nhiều người như vậy, cô không muốn mặt mũi của mình bị anh đùa bỡn.

"Tại sao ở không được? Nơi này không phải rất tốt sao? Máy cô gái kia làm chương mắt em rồi hả? Vậy thì tốt, tôi làm cho bọn họ cút đi ngay lập tức!" Sắc mặt Lôi Kinh vốn đang âm úc, bất thành linh 'trời quang mây tạnh,' nhếch môi cười nhạt nhìn vào ánh mắt của Tô Lạp.

"Cái gì? Đuổi đi?" Tô Lạp hoàn toàn sững sốt, người đàn ông này bị cái gì khuất phục rồi hả? Thế nào lại thay đổi chóng mặt như vậy! Làm cho người ta hoàn toàn suy nghĩ không ra!

"Các cô! Lập tức cút lên trên lầu, chúng tôi đi vào! Nghe thấy không?" Lôi Kinh chỉ vào mấy cô gái đang đứng ngây ngốc, đáng vẻ hung hãn khác thường.

"A không cần! Tất cả đứng lại!" Tô Lạp đưa tay ngăn lại mấy cô gái muốn đi lên lầu, cô đột nhiên cảm thấy bọn họ thật đáng thương, bị anh đặt trong bể bơi sò tới sò lui, cũng không thấy an ủi bọn họ một chút, bây giờ lại bị anh xua đuổi, thật là đáng thương!

"Em đi đâu vậy?" Lôi Kinh nín lấy cánh tay Tô Lạp, kinh ngạc nhìn cô, vừa nãy là anh hiểu lầm rồi sao? Rõ ràng anh nhìn thấy cô nhóc này đã dùng ánh mắt tràn đầy thù hận nhìn chằm chằm mấy cô gái kia, chẳng lẽ không phải bởi vì bọn họ làm chuyện mập mờ trong bể bơi với anh, nên cô ghen hay sao? Đối với chuyện này mà anh cũng nhìn lầm ư? Cô nhóc này thích anh cũng là chuyện bình thường mà! Anh rất tuần tú lại có nhiều tiền đó! (QA: Anh bị tự kỷ nữa rồi hả??

..... "Có! Mới vừa chia tay ban nãy quên nói với em, ngày mai anh có việc bận! Không thể gặp mặt em!" Lâm Khả Phàm ngồi trong xe, khóe miệng thoáng nở nụ cười.

"A, như vậy à!" giọng Tô Lạp nhàn nhạt, nghe không ra được tâm tình.

"Nhưng ngày kế tiếp lại cực kỳ rảnh rỗi, cùng đi bắn bia, như thế nào?" Khóe miệng Lâm Khả Phàm giương lên nụ cười tươi hơn trước.

Lâm Chi Chi ở bên cạnh 'oa' lên một tiếng: "Lạp Lạp, chị nhất định phải đến nha! Anh hai sẽ mang đến một sự ngạc nhiên cho chị!"

"Cái . . . . Cái gì. . . . ?" Tô Lạp lắp ba lắp bắp hỏi.

"Ồ! Được được! Tốt! Em sẽ chờ đúng giờ!" Tô Lạp kích động đến nổi đầu lưỡi xoắn cả lại, ngạc nhiên? Anh muốn mang đến cho cô sự ngạc nhiên như thế nào, chẳng lẽ muốn tiếp tục lời tỏ tình còn chưa nói hết đến lần thứ n sao? Cô đã ngầm đặt cho anh một biệt danh, người đàn ông tỏ tình lần thứ n!

"Yes! ! !" Tô Lạp lăn mình trên bãi cỏ một cái, kích động gio điện thoại lên hôn.

Trong biệt thự, Lôi Kinh cầm điện thoại đặt lên bên tai, khẽ nguyên rủa một tiếng: "Ngạc nhiên ư? Ngạc nhiên cái gì?"

'Bộp' một tiếng ném bỏ gậy golf, làm xáo trộn cả một bàn bóng đang chơi ngon lành! Sải bước đi xuống lầu!

"Kinh! Đã xảy ra chuyện gì?" Duẩn Trạch và Vi Luân đi theo phía sau, sốt sắng hỏi dồn, đang yên đang lành tại sao thành ra đáng vẻ đáng sợ thế này.

"Đừng hỏi! Đừng hỏi gì cả! Không liên quan đến các cậu! Một mình tớ có thể tự giải quyết rất dễ dàng!"

"Àmmmm..."

Lôi Kinh quay đầu lại, hung hăng ném điện thoại lên trên tường, nhất thời khiến nó banh xác thành tám mảnh rơi đầy trên đất: "Mẹ kiếp! Dám can đảm đi gây hấn, tôi sẽ không khách sáo!"

"Thông minh thì nên biết yên ổn ở đây! Đuổi theo ra ngoài thử xem. ...." Lôi Kinh chỉ vào Duẩn Trạch và Vi Luân, ngay sau đó hung hăng cuộn tay thành nắm đấm đi ra khỏi biệt thự.

Dưới bóng cây, trên bãi cỏ, Tô Lạp lẳng lặng nằm, nắm thật chặt chiếc điện thoại trong tay, khoe miệng thoáng qua nụ cười dịu dàng, tìm cô để nói gì nhỉ?

"Ha ha. ...."

Lôi Kinh bước đến gần vị trí của Tô Lạp, cho tay vào túi quần nhíu mày nhìn cô nhóc đang nằm trên mặt đất cười đến hạnh phúc rạng ngời. Nét mặt kia là đang hạnh phúc ư? Có cần vui vẻ như vậy không? Nhưng ở trong mắt anh lại chính là cần ăn đòn! Một loại nụ cười muốn bị đánh!

Tô Lạp nghe thấy tiếng lá cây sột soạt sau lưng, chuyển động cơ thể, quay đầu nhìn: "A, anh ra rồi, thật tốt quá! Có thể đi chưa?" Tô Lạp đứng lên, ngượng ngùng giữ áo khoác của anh.

"Em vui đến thế sao? Một chút chuyện nhỏ như vậy cũng đủ khiến em vui vẻ ư? Cô nhóc này rất biết cách thỏa mãn mình!" Lôi Kinh tức giận giật lại chiếc áo từ tay Tô Lạp, hơi quá sức khiến cô ngã xuống đất.

"Tôi thế nào? Tôi vui vẻ cũng có lỗi sao? Ý của anh là mỗi khi tôi thấy anh thì phải khóc, khóc hết cỡ, khóc không biên giới sao?" Tô Lạp phui phui hai tay, trừng to đôi mắt, cô cũng không phải người bị bệnh thần kinh! Gặp ai cũng khóc!

"Sẽ có thời điểm em khóc! Nhưng không phải là khóc với tôi!" Lôi Kinh chỉ vào gương mặt của Tô Lạp, sau đó xoay người sải bước đi về phía chiếc xe việt dã.

"Khóc sao? Tôi còn chưa biết thế nào là khóc đâu? Bản thân tôi cũng muốn xem một chút, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến cho tôi khóc!"

Tô Lạp liêu lĩnh chạy bước nhỏ phía sau Lôi Kinh: "Này, anh làm sao vậy? Tôi có chuyện gì vui vẻ à? Tôi vui vẻ chọc giận anh sao? Vậy bây giờ tôi bắt đầu không vui là được mà!"

"Em vui chuyện gì còn phải hỏi tôi sao? Cô nhóc này thật là không biết xấu hổ, đừng nghĩ rằng tôi tự tay mang giày thủy tinh cho em liền tự cho mình là bà tiên, biết không? Tất cả mọi sự tôi đều nắm trong lòng bàn tay, sự lựa chọn của em có lẽ là sai, vì vậy để tôi đền thay em sửa chữa!...." Dứt lời Lôi Kinh mở cửa xe, tức giận ném áo khoác tây trang vào trong, cô nhóc này cứ nhiên nằm trên quần áo của anh còn đi tán gẫu điện thoại với người đàn ông khác, bây giờ lại còn cười tươi như vậy trước mặt anh nữa.

Mang giày thủy tinh vào thì chính là bà tiên? Ha ha! Đây là chuyện không thể nào!: "Lôi Kinh! Rốt cuộc anh có xem qua đồng thoại của Andersen chưa thế?"

"Đừng nói nhảm! Đồng thoại cái gì! Ngây thơ gì đó! Lên xe! Nếu như còn muốn trở về thành phố!" Lôi Kinh đóng cửa xe lại cảm 'rầm', sau đó khởi động máy, khí thế của anh lúc này tựa như đang muốn vứt bỏ cô ở đây.

"Tôi lên, chờ tôi một chút. ...." Tô Lạp vội vàng chạy đến phía bên kia, leo lên, vừa đặt mông xuống, còn chưa kịp đóng cửa, xe đã lao vút ra ngoài, nghiêng sang bên này, lại đổ về bên kia, cơ thể Tô Lạp nảy lên, suýt chút nữa còn nhào thẳng vào trong người của Lôi Kinh.

Sau khi vuốt ve trái tim đang nhảy thình thình trong ngực, hai tay gắt gao nắm chặt ghế ngồi, kinh sợ nheo mắt nhìn Lôi Kinh. Trực giác của Tô Lạp mách bảo là không nên mở miệng nói chuyện, bởi vì lúc đi ra anh ta giống như đang bị chứng rối loạn thần kinh bên trong, theo kinh nghiệm cô liền hiểu, bớt chọc giận anh thì tốt hơn, dứt khoát nhắm mắt ngủ cho lành.

Tô Lạp cảm thấy cơ thể của mình không lúc nào là không lắc lư. Cho dù xe đã dừng lại, cô vẫn có cảm giác ấy, trước kia chưa bao giờ biết cảm giác say xe là gì, kể từ khi đi chung xe trong tình trạng anh đang bị động kinh, lúc nào cũng phải mất đến một ngày mới có thể trở lại trạng thái bình thường.

Đợi đến khi Tô Lạp mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ nghe thấy âm thanh 'xịt...xịt' nhiều lần.

Vừa xoay người nhìn, Lôi Kinh đang cầm một chai nước hoa phun lên trên cổ áo, diện mạo cũng được chải chuốt lại, Tô Lạp kinh ngạc ngồi dậy, anh ta đang làm cái gì? Xem chừng là áo sơ mi mới, không phải chiếc cũ kia, đã trê thế này còn chải chuốt làm gì chứ?

"Tỉnh ngủ?" Từ trong gương xe, Lôi Kinh liếc nhìn Tô Lạp: "Em không thể cứ bạ đâu nằm đấy, không phải tôi đã nói rồi sao! Đừng dễ dàng nằm ngủ ở bên ngoài như vậy! Nếu như tôi là người xấu thì làm thế nào? Cái vóc người xương gà của em sẽ bị gặm đấy!"

Tô Lạp ngủ một giấc khiến cổ họng bị khô, hét không ra, nhìn Lôi Kinh, nếu như anh ta là người xấu thì làm thế nào? Ha ha! Chuyện hài buồn cười nhất thế kỷ, anh ta là người tốt à!

Tô Lạp nén cười, nói: "Ừ! Tỉnh rồi! Anh đang làm gì thế? Có thể nói một chút không?" Tô Lạp bịt mũi, loại mùi thơm này thật là dung tục, có thể là do

cô chưa bao giờ dùng nước hoa đi! Hoặc là mùi hương của nước hoa này thật sự là quá nồng! Bình thường cũng đâu phải mùi này!

"Không phải tôi đã nói với em trước rồi sao, tối nay tôi đi xem mắt!" Lôi Kinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Lạp một cái: "Không phải tôi đã bảo em nên nhớ dùm tôi một số chuyện ư?"

"Thực ra thì tôi. . . . ."

Tô Lạp còn chưa kịp nói hết câu, điện thoại của Lôi Kinh đồng thời vang lên, Tô Lạp kinh ngạc nhìn anh lấy một chiếc điện thoại mới tinh từ trong hộp ra, tiếng chuông vẫn đang vang lên, người này làm ra vẻ quá nhi! Điện thoại còn chưa ở trong hộp, chẳng lẽ trong xe này không có chỗ để điện thoại mới sao?

"Uhm! Biết rồi! Mọi người vào trước đi! Con đến sau! Trên đường đang bị kẹt xe. . . ." Tròng mắt Lôi kinh lóe sáng, nhìn về phía mấy chiếc xe trước cửa khách sạn, ngay sau đó 'bộp' một cái, khép điện thoại lại, ném cho Tô Lạp: "Cầm! Điện thoại của tôi! Tôi vào trước, mười lăm phút sau em đi vào, mặc kệ như thế nào cũng phải làm loạn cái buổi xem mắt này cho tôi, biết không? Dùn bất cứ thủ đoạn tôi tẽ nào! Làm tốt, món nợ có thể được giảm đi phân nửa!" Dứt lời, Lôi Kinh bước xuống xe, vuốt lại tây trang trên người.

"Ai! Anh chờ một chút!" Tô Lạp nhích người lần tới, hướng ra bên ngoài cửa xe gọi to Lôi Kinh.

Lôi Kinh xoay người, một thân mùi thơm khiến Tô Lạp bật mũi lại lần nữa, cái mùi này! Có thể đây cô xuống tận mười tám tầng địa ngục đó!

"Cái đó! Tôi có thể không đi không?" Dứt lời, Tô Lạp theo dõi khóe miệng của anh kéo ra nụ cười ác ý.

"Ha ha! Tốt, khẩu khí thấp hèn! Không cho phép em nói không đi, không muốn nhìn thấy bác gái nữa hả? Há?" Lôi Kinh cười xấu xa, nhướn mày nhìn Tô Lạp.

.....

Đúng vậy! Chuyện gì ở đây cũng nằm trong tay anh ta! Mẹ thật là, làm sao lại yên tâm để anh ta sắp xếp đi chơi như vậy cơ chứ? Làm hiện tại con gái của mẹ bị người ta uy hiếp, thật sự coi hấn là con rể rồi sao? Sớm muộn gì mẹ cũng biết, tên con rể này mẹ muốn không nổi đâu! Đầu rần lười rần khắp người!

"Vậy anh có thể nói thêm một chút, cô gái kia là nhân vật như thế nào không? Để tôi còn biết đường mà xuống tay, không thì đắ tội với người ta!" Tô Lạp đề phòng hỏi, lần đầu tiên làm loại chuyện loại này, trong lòng thật chẳng cảm thấy dễ chịu chút nào. Người đời bảo thà phá dỡ đi một ngôi miếu, chứ không đi phá một tiệc cưới, hôm nay cô thật sự đi làm điều đại gian đại ác rồi.

"Khương Mỹ Na!"

"Anh nói ai? Anh. . . Anh. . . Anh lặp lại lần nữa!" Tô Lạp thiếu chút nữa cười ngất!

"Lặp lại lần nữa vẫn chính là Khương Mỹ Na!" Lôi Kinh nắm thật chặt ống tay áo.

Tô Lạp ló đầu ra khỏi cửa xe: "Tôi nói này, hình như anh rảnh lắm hả? Hai người đi xem mắt? Có cần thiết không? Không phải sớm đã ở chung một chỗ cầu kết với nhau làm việc xấu rồi hả?"

"Cầu kết với nhau làm việc xấu?" Lôi Kinh kinh ngạc đến gần cửa xe, hung hăng đẩy đầu Tô Lạp ngược vào trong: "Chui vào ngồi yên, đứng mười lăm phút sau đi vào, bây giờ tôi muốn cầu kết với em."

"Đây là loại người gì vậy? Làm khó bà đây là thế nào? Biết mình và cô ta đối đầu với nhau từ trước đến giờ, còn bảo mình đi! Muốn để cho mình chịu thiệt thòi, không dễ dàng như vậy! Điếc không sợ súng!" Tô Lạp nhảy từ cửa xe xuống đất, cũng nên đi chuẩn bị một chút mới phải.

Bên trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy của khách sạn, đi bên cạnh Lôi Kinh và Lôi Tố Mẫn là Khương Mỹ Na và Bí thư Khương, chỉ thấy gương mặt của Khương Mỹ Na trung lên nụ cười ngọt ngào, mặc dù cánh tay vẫn đang khoác lên khuỷu tay cha mình, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Lôi Kinh.

Đối với ánh nhìn mê muội của cô, ngược lại Lôi Kinh chẳng có cảm giác gì, đi tự nhiên như không.

"Như thế nào? Đã nói con gái của người trong sạch rất khác biệt, nhìn qua cách cư xử, dáng vẻ, mẹ liền thích vô cùng, nói chuyện cũng dịu dàng, về sau nhất định là một nàng dâu hiếu thuận! Cũng môn đáng hậu đố!" Lôi Tố Mẫn hài lòng nhìn về phía Khương Mỹ Na.

"Tốt thì mẹ cưới đi! Mẹ nói mấy thứ đó, con nghe qua cũng chẳng cảm thấy được gì! Khiếu thâm mỹ khác nhau!" Lôi Kinh khề nhích khóe môi, tràn đầy khinh thường, nhướn mày nhìn ra cửa khách sạn, bây giờ đã năm mươi mấy phút trôi qua rồi, làm sao cô nhóc kia còn chưa tới? Chẳng lẽ sợ quá bỏ chạy?

"Có được hay không, cũng không quan trọng, con gái tốt vẫn còn rất nhiều, biết đâu còn có khối người có gia thế hoàn hảo hơn gia đình của Khương Bí thư, tóm lại, con nên cách xa đám phụ nữ thấp hèn kia một chút. Không phải là mẹ ép con và con gái của Khương Bí thư kết hôn, dù sao con trai của mẹ cũng rất ưu tú, việc này không vội! Từ từ tìm!" Lôi Tố Mẫn mặt không đổi sắc, vẫn đeo giò xách đi thẳng về phía trước.

Lôi Kinh đột nhiên đứng lại: "Nếu như con nói với mẹ, con nhất quyết muốn qua lại với phụ nữ như vậy thì sao? Có phải mẹ sẽ tiếp tục dùng cái chiêu thức ác độc để đối phó với bọn họ khi không có mặt con ở đây hay không?"

"Điều này cũng chưa chắc, mẹ chỉ có một đứa con trai duy nhất, lại đang kế thừa sản nghiệp của gia đình. Mẹ không bảo đảm sẽ đối xử với những người khác như đối với Lãnh Tâm, nhưng tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!" Lôi Tô Mẫn nói xong, gương mặt hơi hồng lên, chắc hẳn trong lòng đang rất tức giận.

"Mẹ cũng chưa từng suy nghĩ cho người khác một chút nào sao? Con thích ai là chuyện tự nhiên, không có quyền kiểm soát, chẳng lẽ đây lại là lỗi của bọn họ ư? Mặc kệ ra sao, bản thân con có chủ kiến của riêng mình, nếu như quả thật mẹ muốn làm gì nữa, đó chính là ép buộc con rời xa mẹ, cho dù người có là mẹ con, cũng không thể làm gì được! Con cũng có người muốn bảo vệ, mẹ có biết mình đã mang đến bao nhiêu tổn thương cho Lãnh Tâm không? Mẹ có biết trong một năm này con sống thế nào không? Xin mẹ đừng làm tổn thương người ở bên cạnh con nữa!" Lôi Kinh đứng trước mặt Lôi Tô Mẫn, giọng nói cũng không kích động là bao, nhưng lại khiến cho người nghe hoảng hốt, tròng mắt sung huyết.....Đồ hồng, có thể thấy được anh cũng đang tức giận, nhưng mà trước mặt người là mẹ của mình, anh chỉ có thể nhẫn nhịn, cho dù trong lòng có căm phẫn cách mấy, nhưng sợi dây ràng buộc này chỉ có thể khiến cho anh tiếp tục nhẫn xuống.

"Sợ sao? Kinh của chúng ta cũng có lúc biết sợ, thật sự là không một ai dám làm chuyện này, chỉ có mẹ của con mới có gan làm thế, bởi vì ta tin tưởng con trai của mình sẽ không vì mấy người phụ nữ như vậy mà phản bội mẹ nó, tốt lắm! Đừng nói nữa! Mẹ là vì muốn tốt cho con, bớt trêu chọc bọn phụ nữ đó đi, mẹ sẽ rất vui về!" Dứt lời, Lôi Tô Mẫn đi lướt qua người của Lôi Kinh.

"Mẹ vẫn còn oán hận người phụ nữ đã hại chết ba sao? Thật ra là mẹ đang sợ đúng không? Cho nên mới đối xử như vậy với những người phụ nữ con thích? Để an ủi thù hận trong lòng mẹ?" Lôi Kinh đau khổ nhíu mày, hầu kết khẽ động.

Bóng dáng của Lôi Tô Mẫn cứng đờ, nhưng chỉ trong tích tắc, liền nhắc chân đi thẳng ra hướng cửa khách sạn.

"A" Lôi Kinh vùng nắm đấm, trút giận vào cây cột sắt vàng bên trong đại sảnh khách sạn.

Trong cơn phẫn nộ, đột nhiên khoe mắt liếc thấy một bóng dáng lén lén lút lút trước cửa khách sạn, chợt giật mình mấy giây, sai bước đi đến, bây giờ anh hối hận rồi, sau khi nghe lời mẹ nói anh đã ân hận. Chỉ một mình Khương Mỹ Na, anh có thể dễ dàng đối phó, không nên để cho cô nhóc đó đến đây, không nên để cô ấy gặp mẹ.

"A! Lôi Kinh! Thì ra là anh ở chỗ này! Làm sao tôi lại khổ như vậy? Anh không cần đưa bé này nữa sao? Anh là đồ đàn ông bội bạc, tôi nguyện rửa anh, sống không được, chết không xong!....." Một cô gái vừa đi vào liền nhảy bổ vào người Lôi Kinh, khi anh vừa lúc đi tới, đá một cái, loạng choạng đứng không vững, ngã nhào xuống đất.

Trước cửa khách sạn, vắng vắng tiếng khóc là thê lương của một người phụ nữ, hét gào đến tê tâm liệt phế, cô gái với mái tóc dài rối bù, nửa nằm nửa quỳ trên mặt đất, gương mặt trang điểm đậm dấu lòe loẹt, một đầu tóc vàng xoắn thành lọn to, hai tay gắt gao ôm bụng, thoát nhìn tựa như vừa bị bọn nhà giàu chơi đã rồi vứt bỏ.

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây? Bảo vệ!" Lôi Tô Mẫn ném ánh mắt sắc bén về phía người phụ nữ nằm vật vã trên mặt đất, nhưng cũng không nhìn kỹ, liếc mắt một cái liền ngẩng đầu lên: "Cô gái điên này từ đâu tới? Nhanh chóng giải quyết đi, cũng chẳng biết nghe được từ đâu là Kinh sẽ ở đây tới nay, muốn tới quấy nhiễu, bắt chẹt người khác à? Cô dùng sai kế rồi, tiền bạc của nhà họ Lôi, mấy người phụ nữ ngoài lề như cô, một xu cũng đừng mơ động đến được, trừ phi là con dâu mà tôi đã chọn!" Dứt lời hung hăng đá một cước vào người phụ nữ nằm trên đất.

Lôi Kinh đứng ở một bên mà sững sờ, anh có thể hiểu những lời mẹ vừa nói, nhưng mà ở vào tình huống này, đá xuống một cước như vậy, có phải là có ý hay không đây? Chẳng lẽ mẹ nhận ra Tô Lạp ư?

"Khẩn trương chạy đi thôi! Nếu không muốn gặp phiền phức!" Lôi Kinh nhíu mày nhìn người nằm trên đất, bởi vì diện mạo đã được hóa trang, có thể người khác sẽ không nhìn ra, ngoại trừ gương mặt, anh vẫn còn nhận ra được bộ quần áo này.

Đã nằm trên đất, lại còn bị đập một phát, đương lúc xương sườn đang bị đau, không cách nào thở nổi, Tô Lạp nghe thấy lời nói của Lôi Kinh, tựa như vừa nuốt phải bình khí gas, cả lồng ngực chỉ chực chờ bộc phát. Anh ta bảo cô đến đây quấy nhiễu, để cho cô bị đá rồi ỉu xiu mà cuốn gói đi sao!

Cô vẫn chưa ăn cơm tối, nhưng không đói đến nỗi muốn ăn khí tức.

"Muốn tôi đi! Anh là kẻ bạc tình! Mẹ kiếp! Hôm nay bà nội này mà buông tha cho anh thì ta uống phỉ một đời người rồi!" Tô Lạp đứng dậy, ngoác miệng rộng hướng về phía Lôi Kinh mà tru mà tréo, tay cũng vung lên.

"Bảo cô đi, cô không nghe rõ sao?" Lôi Kinh bị đánh trúng mấy cái, nhưng mà cũng không đánh trả, cũng không cự lại. Bây giờ anh chỉ có một mong muốn duy nhất, làm như thế nào mới khiến cho cô hiểu, anh không cần những thứ này nữa, nhanh nhanh rời khỏi đây! Anh không muốn cô nhóc này lại đi vào vết xe đổ của Lãnh Tâm.

"Bảo tôi đi?" Trong khoảng thời gian ngắn Tô Lạp chẳng hiểu được gì cả, anh đang cố tình đùa giỡn đáp trả với cô ư? Có nên diễn thật một chút hay không? Thời thì để được giám phân nửa món nợ kia, cũng nên nhập vai xú đi: "Ồ ô ô, Lôi Kinh, ngày mai tôi sẽ đi đăng báo, tố cáo anh là một thằng lưu manh, ô ô...."

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ai có thể giải thích một chút xem?" Khương Bí thư khề hừ một tiếng, nhìn chăm chăm Lôi Kinh, sau đó đưa ánh mắt tức giận về phía Lôi Tô Mẫn.

"Kinh! Nói thử xem! Chuyện gì xảy ra thế này?" Lôi Tô Mẫn nhíu mày nhìn người phụ nữ đứng trước mặt Lôi Kinh, ánh mắt hung ác độc địa đủ để xuyên thấu tâm hồn yếu ớt của Tô Lạp, chỉ có điều, tâm hồn yếu đuối của cô không đến nỗi dễ vỡ như vậy đâu.

"Bà chính là người mới vừa đập tôi sao? Bà là ai hả? Bà lão già khụ! Chân của bà khô lắm à? Thích đập người, có tin tôi bẻ gãy cái chân béo tròn ục ịch ngắn cùn của bà không?" Mi mắt của Tô Lạp dính chùm chùm mấy tầng lông mi giả, tròng mắt hướng về phía Lôi Tổ Mẫn kêu gào, giữa chốn đông người mà cô lại để cho người ta đập mình? Trừ phi người đó không nằm trong danh sách trăm họ ở Trung Quốc, mẹ nó, là quý ấy.

~Hết Chương 102~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Sống thử - Uống nhếch nhác! Tự thông gian*! (*giam dân)

"Thật là mất thể diện! Hay là trước mắt Lôi bộ trưởng nên giải quyết êm đẹp chuyện này rồi hẵng liên lạc lại đi!" Dứt lời, Khương Bí thư đi thẳng ra cửa chính khách sạn.

"Ba. . . . ."! Khương Mỹ Na sốt sáng gọi to lên, vẫn không quên quay đầu lại nhìn Lôi Kinh: "Kinh! Em tin tưởng anh! Cô gái điên này tham tiền mới mò đến! Hẹn gặp lại bác gái! Hôm nào lại đến thăm người! Con phải đi theo ba rồi!"

"Ủm! Vẫn là đứa nhỏ Mỹ Na này hiểu chuyện, trở về thuyết phục ba con một chút xem, Kinh nhà bác không phải là người như thế, trong chuyện này nhất định là có sự hiểu lầm." Lôi Tổ Mẫn tươi cười tiễn Khương Mỹ Na.

Lúc xoay người lại. . .

"Bốp" Một cái tát vang dội giáng xuống gương mặt Tô Lạp.

Thật khiến cho Tô Lạp trở tay không kịp!

Thật khiến cho cô khó mà nhịn được bực tức!

"Mẹ! Mẹ quá đáng rồi!" Lôi Kinh trơ mắt nhìn bàn tay kia rơi vào trên mặt Tô Lạp, trong nháy mắt, cái tát ấy dường như vừa đánh vào trong lòng anh, móng tay kéo xẹt qua trái tim, một cảm giác. . . đau đớn.

"Buông tay mẹ ra! Hôm nay mẹ muốn dạy dỗ đứa con gái lỗ mãng này thật tốt! Rốt cuộc là từ đâu mò đến đây? Quấy rối chuyện tốt nhà người ta!" Lôi Tổ Mẫn giằng giằng cánh tay đang bị Lôi Kinh siết chặt.

"Con gái lỗ mãng? Bà nói ai lỗ mãng?" Tô Lạp dừ dừ tiến lên, đưa một tay nắm lấy cổ áo của Lôi Tổ Mẫn, mẹ kiếp! Nhìn cô dễ bị ăn hiếp thế sao!

"Buông ra" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp.

"Tôi cứ không đấy! Như thế nào?" Tô Lạp từ từ quay đầu lại nhìn Lôi Kinh, tất cả đều do anh ta mà ra, chẳng thế thì gương mặt của cô đã không bị bà già này 'phá trình' đâu! Mẹ nó! Đánh người không đánh mặt, chẳng lẽ người có tiền cũng không hiểu đạo lý này sao, dám can quấy ở trên mặt cô, mắc phải sai lầm lớn rồi!

"Bảo vệ đứng đó làm cái gì! Còn không nhanh chân mang con nhỏ lỗ mãng này đến đồn cảnh sát đi, tôi muốn kiện cô ta tội quấy rối người khác!" Một tay Lôi Tổ Mẫn bị Lôi Kinh siết chặt, tay còn lại run rẩy chỉ vào Tô Lạp.

"Dạ" Đám bảo vệ cùng đồng thanh trả lời.

Lôi Kinh chậm rãi quay mặt đi: "Ai dám tiến tới thử xem? Đang làm gì thì đi làm việc đó đi!"

Đám bảo vệ bị Lôi Kinh hét lên xối xả, sợ hãi vội vàng lùi lại phía sau mấy bước, khiếp đảm nhìn qua Lôi Tổ Mẫn một chút, sắc mặt xám ngắt trở về chỗ cũ.

"Buông ra đi! Chạy nhanh lên! Đến giao lộ chờ tôi." Giọng nói của Lôi Kinh có phần uể oải, một tay nắm chặt lấy tay mẹ mình, chen người sang ngăn cách cả hai người phụ nữ, chỉ có điều, Tô Lạp vẫn khư khư siết chặt lấy cổ áo của Lôi Tổ Mẫn như cũ.

"Kinh! Cô gái này là cái thứ gì, tại sao con lại nói chuyện mềm mỏng như vậy?" Lôi Tổ Mẫn lách người sang, căm tức nhìn Tô Lạp.

"Tôi là cái thứ gì bà nhìn không biết sao? Là người quang minh chính đại! Thị giác bà có vấn đề à? Nhanh nhanh bảo con trai quý tử của bà đi mua cho mấy cái lọ thuốc sáng mắt đi! Nếu không thì sớm muộn gì đôi mắt chó kia cũng vụt đi!" Tô Lạp mắng chửi hăng say, hoàn toàn không hề kiêng dè Lôi

Kinh.

"Em quá đáng rồi, em mắng ai đó!" Lôi Kinh thả tay của mẹ mình ra, xoay người nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp châm chọc cười một tiếng, ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau ngập tràn sát khí: "Lôi Kinh! Ai quá đáng? Là bà mẹ già của anh mắt chó nhìn người thấp, hay là tôi? Anh tránh ra cho tôi, không phải là ngang hàng với cô chú bác nhà tôi, huống chi còn là một mụ dạ xoa như vậy, dám đánh tôi?" Tô Lạp hung ác nhìn chăm chăm bà già phía sau Lôi Kinh.

"Kinh! Còn không mau mau kêu bảo vệ mang cô ta đi? Muốn bị bề mặt đến bao giờ? Đều ở đây bị chê cười cả rồi! Ngày mai muốn lên trang đầu ư?" Lôi Tô Mẫn tức giận chỉ vào Tô Lạp.

"Lôi Kinh, anh dám ép buộc tôi thử một chút coi, xem tôi có tha cho anh không?" Tô Lạp nghiêm nét mặt, tức tối tím lầy Lôi Kinh.

"Tôi nói một câu cuối cùng! Đừng náo loạn!" Giọng nói của Lôi Kinh trầm xuống, thật sự là đang nổi giận.

Tô Lạp bình tĩnh nhìn mẹ của Lôi Kinh đang được che chắn ở phía sau anh, lại nhìn thân hình to lớn ngạo nghễ trước mặt, Tô Lạp cười khúc khích, ánh mắt kia lại đang ngấm ngầm tính toán cái gì đó!

"Lôi Kinh, đi ra ngoài, tôi với anh nói chuyện một chút, nếu như tôi hài lòng, về sau không bao giờ quấy rầy anh nữa! Được không?"

Lôi Kinh cau mày nhìn Tô Lạp, không biết trong đầu của cô nhóc này lại đang tính toán cái gì, nhưng mà nghĩ đến việc cô sẽ không hung hăng can quấy nữa, liền xoay người, rũ đầu xuống đi ra ngoài.

Tại cửa xoay của khách sạn, Lôi Kinh đưa ngón tay lên xoa xoa mi tâm, đi ra ngoài trước, Tô Lạp nhìn thấy bóng dáng của anh dần dần mất hút, khe khẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn bóng lưng của Lôi Tô Mẫn, xoa xoa quả đấm trong tay: "Lão bà bà yêu quái!"

"Cái gì?" Lôi Tô Mẫn nghe thấy thế, mới vừa xoay người sang, liền bị Tô Lạp hung hăng giáng một cái tát vào ngay trên mặt bà ta.

"Cô dám cả gan đánh tôi?" Lôi Tô Mẫn xoa xoa bên má bị đánh bồng rắt, ánh mắt bốc hỏa.

"Đánh bà thì thế nào? Bà đánh tôi, chẳng lẽ tôi không thể đáp trả sao? Nhớ kỹ, cái này gọi là có qua có lại! Bà có thể làm khó dễ được tôi ư? Hừ! Thử xem thường người khác nữa đi, cho dù bà có một trăm tuổi, tôi vẫn sẽ đánh vào mặt bà đấy! Đây chính là kết quả của những người có phẩm chất thấp hèn!" Dứt lời, giữa ánh mắt kinh ngạc của đám người bên trong đại sảnh, Tô Lạp chạy đến cửa xoay.

"Mau. . . . . Bảo vệ đi đâu hết rồi?" Lôi Tô Mẫn vung tay một cái, chiếc ví da Lyon đắt tiền bay thẳng vào cây cột giữa đại sảnh khách sạn.

Tô Lạp kìm nén khí tức trong miệng, hai má phồng lên, gắng hết sức không cho răng môi lười đụng phải gương mặt đang nóng hừng hực, gương mặt cười cực kỳ sáng khoái đi ra khỏi khách sạn.

Lôi Kinh đi ra bên ngoài hăng một lúc lâu, mới quay đầu lại, trong lòng ngổn ngang trăm mối, lần đầu tiên anh cảm thấy khó xử đối với mấy chuyện như vậy, thật là rắc rối! Hai người phụ nữ, một màn kịch, anh rõ ràng không biết nhúng tay vào từ đâu!

"Muốn nói chuyện gì với tôi?" Lôi Kinh quay đầu lại, nhìn Tô Lạp vừa mới bước xuống mấy bậc thang.

Tô Lạp quay đầu lại, liếc mắt nhìn một mớ hỗn độn trong đại sảnh khách sạn, cô chỉ biết, mẹ anh ta đánh mình như vậy, thế thì Tô Lạp cô đánh trả lại cũng chẳng có gì sai chứ, nhưng mà ra tay rồi, chỉ có thể bỏ chạy thật nhanh.

"Lôi Kinh! Có chuyện gì lên xe nói!" Tô Lạp lấy vận tốc chạy nước rút một trăm mét cuối cùng như trên đường đua, phóng như bay qua đường cái, đồng thời tránh né mấy chiếc xe suýt chút nữa đụng vào người.

"Cẩn thận một chút!" Lôi Kinh vẫy tay, chỉ vào Tô Lạp, mấy chiếc xe thẳng gấp khiến cho anh kinh hãi, chạy theo phía sau.

Đợi đến khi đám bảo vệ trong khách sạn cùng với Lôi Tô Mẫn lao ra ngoài, thì bóng dáng của Tô Lạp và Lôi Kinh đã hoàn toàn biến mất.

*****

Tốc độ của chiếc việt dã màu đen này cũng không còn nhanh như trước, đã lâu rồi, Tô Lạp mới thấy anh lái xe cẩn trọng như vậy, thoải mái ngồi yên ở vị trí phụ lái, phồng căng má lên, không dám hạ xuống, cô sợ đau, bởi vì chỉ cần cảm giác được gò má hơi nhói lên một chút, bản thân liền cảm thấy uất ức, bị bàn tay của một bà già đáng ghét như vậy đánh, thật lòng mà nói, không còn muốn sống nữa!

Xuống cầu cao tốc, xe chạy lệch khỏi quỹ đạo, rẽ vào một con phố dọc bờ sông rồi dừng lại, lẳng lặng đắm chìm dưới áng mây tia rục rờ ven sông.

"Ai bảo em làm như thế?" Lôi Kinh trầm giọng cất lời, nhưng cũng không nhìn đến Tô Lạp.

"Cái gì? Hỏi tôi hả? Anh là đang ám chỉ cái màn kịch ban nãy ở trong khách sạn sao? Chẳng có ai bảo tôi làm thế! Tôi chỉ vì món nợ hiệp nghị được giảm đi phân nửa tiền mà cố gắng thôi, mẹ của anh đánh tôi, chẳng lẽ bảo tôi không nên đánh trả sao? Cái gì tốt đẹp cũng là của nhà anh hết hả?" Tô Lạp đưa tay đẩy đầu Lôi Kinh lại ngay ngắn, chẳng phải anh ta rất kiêu ngạo ư? Làm sao mà cúi đầu giống như là cô đang đi ăn hiếp người nhà anh không bằng!

"Tôi đang nói là ai cho em hóa trang thành cái bộ dạng diêm dúa dọa người thế này hả? Em có biết hay không, cái dáng vẻ này thật là buồn nôn, rõ là...." Lôi Kinh ngẩng đầu lên, ánh mắt chán ghét nhìn Tô Lạp tựa như là đang nhìn thấy quỷ.

Ách! Tô Lạp ngượng ngùng sờ sờ bộ tóc giả trên đầu: "Thật sự khó coi như vậy sao?"

.....

"Không phải khó coi, mà là dọa người! Là ghê tởm, cô nhóc này, em bị khù khờ hay sao? Đi gây chuyện cũng không biết lời sở trường của mình ra, ăn mặc trang diêm đẹp một chút. Chả trách mẹ lại đối với em như vậy." Lôi Kinh nín lấy bộ tóc giả của cô, vẻ mặt ghét bỏ.

"Buông ra! Đó là do mẹ anh 'mất chó nhìn người thấp'! Bà ta như thế thì nói tôi phải thế nào đây? Hơn nữa! Tôi không ăn mặc như thế này sẽ bị nhận ra ngay, nếu như muốn giúp anh quấy rối, tốt nhất là đừng để bị nhận ra. Tôi muốn đề phòng chủ yếu vẫn là Khương Mỹ Na, lão bà yêu quái mẹ anh chỉ là phụ! Tôi không muốn mình bị rớt lại ở học viện chờ Khương Mỹ Na tốt nghiệp trước! Cô ta ác độc lắm!" Tô Lạp đầu môi nói qua, bây giờ không còn tức giận như trước nữa, dù sao đánh thì cũng đã đánh rồi, mở miệng nói cũng không còn đau đớn như vậy.

"Em . . . , có thể thử nhìn một chút ở trước mặt mẹ tôi hay không?" Lôi Kinh thấp giọng, không biết hiện giờ cảm giác trong lòng là như thế nào, chỉ không muốn cô nhóc này và mẹ cứ nháo nhào lên với nhau.

Tô Lạp hơi sùng sốt một chút, cúi đầu nhìn Lôi Kinh cũng đang rũ đầu xuống: "Anh.....Nói gì lặp lại lần nữa xem? Bà ta là ai, tôi là ai? Bảo tôi nhìn? Không cần thiết phải vậy đâu!"

"Tôi cảm thấy điều đó cũng không cần thiết! Bởi vì căn bản bác gái cũng chẳng để cô vào trong mắt, cho dù Kinh có che chở cho cô cũng vậy thôi!" Một giọng nói ma mị khác vang lên.

Tô Lạp và Lôi Kinh rời rít ngẩng đầu lên, nhìn ra xửa xe.

Khương Mỹ Na vẫn ăn vận như cũ, vóc người cho dù có son đen hết toàn bộ cũng có thể nhìn rõ không sót thứ gì, thuận đà gác tay lên tấm thủy tinh trên cửa xe, cười nhạt nhìn Tô Lạp.

"Làm sao cô lại ở đây?" Lôi Kinh cực kỳ kinh ngạc, quay đầu lại liếc mắt nhìn chiếc xe màu đỏ đỏ ngay phía sau, cô ta đuổi theo kịp rồi!

"Em không thể ở đây sao?" Khương Mỹ Na căng da đầu nói ra câu này, nhưng mà thực sự trong lòng vẫn không nắm chắc. Sợ rằng Lôi Kinh nói ra một câu sẽ lập tức đẩy cô vào vực sâu không đáy, hơn nữa còn ở ngay trước mặt Tô Lạp.

Nhất thời Lôi Kinh không biết suy nghĩ cái gì, nhẹ nhàng liếc mắt sang Tô Lạp: "Dĩ nhiên là có thể ở đây! Em là đối tượng hẹn hò của tôi, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, tôi với em. . . . ." Trong lời nói có ba phần sáng tỏ, bảy phần mờ昧, tuy là lời anh nói ra, nhưng chưa chắc là lời nói thật lòng.

"Phải . . . Đúng vậy, đối tượng hẹn hò!" Khương Mỹ Na phụ họa thêm, không khó để nghe thấy sự kích động cùng vui sướng bên trong, sau đó liền mở cửa xe sau leo lên.

Thấy Lôi Kinh cũng không phản đối hành động này, liền chủ động nở miệng lần nữa: "Lúc ở khách sạn em đã cảm thấy có gì đó không đúng, anh Kinh sẽ không bao giờ đi treu chọc cái loại phụ nữ thấp hèn thế này! Bộ dạng của cô thật sự là rất đáng ghét! Nhìn kỹ một chút, tôi liền biết ngay là ai! Dẫu sao cũng đã đối đầu gay gắt một thời gian lâu như vậy, cho dù cô...." Khương Mỹ Na đang cao giọng nói, Tô Lạp liền hùng hổ cắt lời.

"Cho dù có hóa thành tro cũng sẽ nhận ra tôi đúng không? Nhờ có quý cô đặt tôi ở trong lòng như vậy, ài! Làm sao tôi lại có đẳng cấp thế chứ! Ngay cả kẻ địch cũng có thể nhớ rõ! Phẩm chất tốt, không phản đối, không phản đối!" Tô Lạp dứt lời, 'âm' một tiếng, ngã từ trên cửa xe xuống. (QA: lại nhảy cửa xe lần thứ n=)))

Hậm hực đi nhanh trên lề đường, ai là người quái gở ở đây? Hình như chẳng có gì bất ngờ xảy đến cho bọn họ? Bọn họ thì sao chứ? Ai là người ngoài cuộc? Đang nói về cô sao? Lôi Kinh đáng ghét, về sau lại lấy quyền lợi ra làm điều kiện để uy hiếp, dụ dỗ, cô nhất định sẽ không làm mấy cái chuyện không có óc này nữa.

Bây giờ là cô bị đánh, bị mắng, xong việc thì bản thân mình cũng không còn là người tốt nữa rồi! cô giống như một mụ phù thủy vậy!

"Tin tin tin. . . . ."

Tô Lạp quay đầu lại, liếc mắt nhìn chiếc xe đuổi theo phía sau, nhìn vào kiếng xe hé mở có thể thấy được Khương Mỹ Na, cô ta đang đưa tay vuốt tóc, dáng vẻ tựa như một bà Hoàng, nhìn cô giống như một tên ăn mày.

Tô Lạp không nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, cũng không thèm nhìn lấy Lôi Kinh một cái, tiếp tục công cuộc giả điên giả mù của mình.

"Tin tin tin. . . . ."

". . . . ."

Tô Lạp bịt lấy lỗ tai quay đầu lại, đá một phát vào cây cột đèn ven đường: "Khuya rồi, muốn đi đâu thì đi đi! Quấy nhiễu hàng xóm biết không? Biết xe anh tốt rồi! Đồ xịn! Sớm muộn gì cũng xong đời!" Âm lượng trong giọng nói của Tô Lạp ngày càng nhỏ dần, cuối cùng nghe như đang làm bầm lẫu bẫu.

"Két..."

Tô Lạp nghe thấy âm thanh này cũng biết, anh dừng xe! Nhưng mà anh tính làm gì?

Lôi Kinh kéo lấy cánh tay của Tô Lạp từ phía sau, cánh môi mỏng manh khẽ gọi tiến đến gần gò má của Tô Lạp. Cô có thể cảm nhận được một chút hơi thở của anh hòa lẫn vào trong gió.

"Làm gì tức giận như vậy? Ngồi từ trên xe xuống?" Lôi Kinh trề trề hứng thú nhìn cô, nếu như anh đoán không lầm, lời nói kia của anh đã kích thích đến một sợi dây thần kinh của cô nhóc? Ghen ư?

Tô Lạp im lặng triệt để, xuống xe đuổi theo chỉ để hỏi điều này sao? Chẳng lẽ cô tức giận còn phải đi tuyên bố nữa hả?

"Lôi Kinh! Một tiểu thư xinh đẹp như vậy đang chờ! Một chiếc đầm xuân trị giá trên 100 vạn! Anh vẫn còn không khấn trương lên sao? Há?" Tô Lạp ngửa đầu chỉ vào Khương Mỹ Na ở trong xe!

Lôi Kinh làm như như có điều suy nghĩ: "Mặc kệ đầm xuân này trị giá cái gì, em đi theo tôi, nếu như đầm xuân của tôi và tiểu thư Khương Mỹ Na thành công, món nợ hiệp nghị thật sự sẽ được giảm đi phân nửa!"

"Cần tôi ra tay trợ giúp sao?" Tô Lạp hỏi.

"Ờ hèm! Dĩ nhiên cần! Tuy rằng cô ta phóng túng, nhưng mà chưa chắc đã đồng ý với tôi, cũng giống như em, rất mãnh liệt, đánh thức dục vọng so với ai khác đều sôi nổi hơn!" Lôi Kinh cọ cọ đôi môi của mình vào sau tai cô.

Tô Lạp nhìn anh nói có vẻ rất thành thật, không để ý đến động tác mập mờ này. Gật đầu nói: "Cái này hay nha! Nhiệm vụ của tôi chỉ là giúp anh đưa cô ta lên giường vậy thôi ư? Cái này tôi thích lắm! Ra tay một cái cô ta liền bỏ nhào vào người anh!"

Dứt lời, Tô Lạp xoay người lên xe, chuyện tốt đến cửa, tại sao có thể không làm, người ta là 'một chiếc đầm xuân' trị giá trăm vạn, còn cô là 'trợ giúp đầm xuân' trị giá một phần hai!

Lôi Kinh xoay người nhìn Tô Lạp nhàn nhả thoải mái leo lên xe, kỳ thực trong lòng lại thấp thỏm không yên, anh luôn cho rằng bản thân mình rất chín chắn, nhưng mà từ khi gặp được cô nhóc bị thần kinh này, liền thay đổi, cảm giác như có chút lệch đường ray. Khi thấy cô không hề mảy may đem người đàn ông đã lên giường với mình ném sang cho người phụ nữ khác như thế, không biết tại sao trong lòng anh lại chẳng cảm thấy thoải mái chút nào?

Nếu như tối nay cô dám can đảm đẩy anh lên giường của người khác, vậy thì nhất định phải dạy dỗ cô thật nặng! Bằng không thì cô chẳng biết đến giá trị của mình, thật là chán ghét cái đáng về tràn đầy tự tin đó, giống như toàn bộ đàn ông trên thế giới đều ưu ái cô vậy! Hung hăng buông tay người trước mặt!

"Kinh! Đi đâu?" Khương Mỹ Na rời khỏi ghế sau, rất tự nhiên ngồi vào vị trí ghế phụ lái.

"Đến quán bar uống một chén! Hôm nay tâm tình không tệ." Tuy là nói thế với Khương Mỹ Na, nhưng trông mắt tinh mịch vẫn cố định vào trong gương, nhìn về ghế sau xe, tiện tay lấy ra một điều thuốc.

"Tốt! Uống một chén đi! Đây là lần đầu tiên chúng ta lấy thân phận này đi uống rượu cùng nhau, thật là vui." Khương Mỹ Na tức thời lấy ra cái bật lửa, 'tách', thay Lôi Kinh nhóm điều thuốc bên trên làn môi mỏng.

Tô Lạp lắc lư đầu ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài xe, trong lòng tung băng cửu chương, nhìn dáng vẻ của hai người trước mặt, hình như tối nay món nợ hiệp nghị của cô được giảm đi phân nửa rất dễ dàng. Đến quán bar, họ uống nhếch nhác rồi, tự động thông gian! Thì ra, không phải 'một chiếc đầm xuân' trị giá trăm vạn, mà là câu kết với nhau làm việc xấu trị giá trăm vạn!

~Hết Chương 103~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Sống thử - Đêm tiếp theo của tôi, anh mua không nổi

Buổi tối mê loạn trong quán bar, vẫn tiếng ồn ào như cũ, từng tốp trai thanh gái lịch lũ lượt xen kẽ nhau lui tới đây ăn chơi đàn đúm. Mùi rượu nồng nặc trong không khí, mãnh liệt, nhu hòa, hơi thở hỗn tạp đan xen, những thước phim tối này như là một định luật, dường như bao giờ nó cũng náo nhiệt như vậy.

Chiếc Mercedes-Benz việt dã dừng trước cửa quán bar, dáng vẻ Tô Lạp hoàn toàn trông giống như một cô hầu nhỏ đi theo sau lưng Khương Mỹ Na và

Lôi Kinh, thế nhưng mặc dù mang bộ dạng ấy nhưng nét mặt của cô lại có vẻ như đang muốn hăm dọa chủ tử của mình.

Tô Lạp theo sát sau đuôi, chỉ sợ mình bị lạc mất, bên trong quán bar tối thui, hơn nữa mấy ánh đèn xanh tím cứ lập lòe, căn bản là chẳng nhìn rõ mặt của ai với ai.

"Kinh! Vào trong ngồi đi! Vị trí này không tệ! Dễ dàng nhìn thấy tiết mục tối nay!" Khương Mỹ Na tìm một chỗ bắt mắt nhất ngồi vào, kiêu ngạo ngược mắt nhìn bốn phía chung quanh, hình như đang muốn khoe khoang người đàn ông đi theo mình ưu tú cỡ nào, đưa tay vẫy phục vụ.

Lôi Kinh háng giọng ngồi xuống, Tô Lạp không ai khiến, cũng chẳng ai quan tâm, nhưng mà thời điểm nên giương oai thì vẫn có thể giương oai, kéo ghế tựa ra, hai chân treo nguẩy, yên vị ngồi xuống.

Khương Mỹ Na giương bộ mặt chán ghét, trừng mắt nhìn chòng chọc Tô Lạp, một bàn rượu ba người ngồi, hai nữ một nam thật mất tự nhiên. Khương Mỹ Na đưa tay lấy mấy thứ, chốc chốc lại liếc mắt ngó chừng Tô Lạp một cái.

"Ách! Đừng nhìn tôi! Mấy người muốn làm gì thì làm đi! Cứ coi tôi như không khí là được." Tô Lạp đứng lên, đi tới quầy rượu len lén nói gì đó với bartender, nhếch môi, sau đó cười tít mắt nhận lấy hai chai rượu màu nâu đen.

"Tôi bồi rượu! Hai người uống đi ha!" 'cạch' một tiếng, đặt hai chai rượu lên bàn, nói xong Tô Lạp cầm lấy cái ly trước mặt Khương Mỹ Na, rót đầy rượu vào.

Lôi Kinh nốc ừng ực ba bốn ly liên tục, nhưng đôi mắt vẫn bóng loáng như cũ, khiến Tô Lạp không khỏi kinh ngạc, trộm nghĩ thử miệng bình rượu một cái, mùi vị nồng nặc đập ngay vào mặt, rượu này mạnh như vậy, sao chẳng thấy anh ta say?

"Uống nữa đi! Rượu này thơm quá." Tô Lạp lại đứng dậy rót đầy rượu vào ly của Lôi Kinh, đáng vẻ hung ác.

Lôi Kinh bị cô hiếp đáp, cầm ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn, nhìn Tô Lạp vì món nợ hiếp nghị được giảm đi phân nửa mà bán mạng rót rượu, khẽ nhếch môi: "Không chỉ có hai chúng tôi uống! Rót rượu cũng rất cực khổ! Uống một ly đi!"

Không đợi Tô Lạp trả lời, Lôi Kinh đã cầm một bình rượu khác lên mở ra, đích thân rót cho Tô Lạp một ly.

Tô Lạp nhìn lên ly rượu trước mặt, rượu này quá mạnh, không biết mình có kham nổi hay không đây, hy vọng uống vào một ly liền trở lại như ban đầu. Bằng không thì chính là tự vác tảng đá đập thẳng vào chân mình rồi.

Không biết là đã uống hết mấy ly, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, Tô Lạp nhìn bóng dáng của Lôi Kinh nhòe ra, ngồi huych xuống ghế suýt chút nữa thì ngã.

"Đây là loại phụ nữ gì vậy? Từ lượng thấp thế này sao? Thật là mất mặt!" Khương Mỹ Na tí ta tí tòn đem cái ghế của Tô Lạp kéo ra xa, ngồi dựa gần hơn vào Lôi Kinh.

"Uống một ly nữa!" Lôi Kinh không thèm để ý đến Khương Mỹ Na, lại tiếp tục rót thêm một ly khác cho Tô Lạp, đáng vẻ ân cần này rơi vào trong mắt Tô Lạp lại chẳng có ý tốt chút nào.

"Còn uống? Anh muốn chúc cho tôi chết sao?" Mặc dù cô có hơi mơ hồ, nhưng mà vẫn còn nhớ rõ được mục đích của mình đến đây tối nay, ngoại trừ đã lỡ nuốt xuống hết mấy ly, còn lại phải cực kỳ cẩn thận, nếu như lại bị anh đùa bỡn, cô cũng không muốn sống nữa!

"Một ly cuối cùng!" Lôi Kinh đẩy ly rượu tới trước mặt Tô Lạp, ý bảo cô uống vào.

"Không uống! Nói gì cũng không uống!" Tô Lạp đẩy ly rượu ra, cơ thể xiêu vẹo hướng về phía Lôi Kinh, cái ghế ngồi cứ bấp bênh xê dịch, chực chờ ngã vào người anh, tựa như một cô gái quán bar đang say mềm.

"Cô ngồi trở lại... cô làm gì đó?" Khương Mỹ Na kéo Tô Lạp trở về chỗ, hôm nay là cô cùng với Lôi Kinh đến đây uống rượu, làm sao có thể để cho Tô Lạp này chơi trội được? Cô vẫn chưa làm gì cả mà cô ta đã dựa vào trước rồi!

Tô Lạp trừng mắt nhìn Khương Mỹ Na, đáng vẻ thù hận, ánh mắt kia rõ ràng đang muốn nói... Khương Mỹ Na. Cô là đồ không biết điều, tôi đang vì cô và vì món nợ được giảm đi phân nửa mà bán nộ cười đây!

Lôi Kinh vẫn mang bộ dạng không thèm đếm xỉa như cũ, vuốt vuốt ly rượu trong tay, ngược lại anh muốn nhìn xem, cô nhóc này đột nhiên đến gần mình như vậy, cười ác ngạo thế này, rốt cuộc là muốn làm cái gì? Nếu muốn ôm ấp yêu thương, anh nhất định sẽ không chút do dự mà đón nhận.

"Uống rượu! Ly này tôi không uống! Cho anh!" Tô Lạp cầm lấy ly rượu Lôi Kinh vừa mới rót ra cho mình, đưa cho anh, bộ dạng giống như là đang ra lệnh.

Lôi Kinh sững sờ trước khẩu khí của cô, anh vốn cho rằng lúc này phụ nữ nên dùng giọng điệu nhỏ nhẹ mềm mỏng, không ngờ cô nhóc này lại lớn tiếng ra lệnh bắt anh uống.

"Vì sao tôi lại phải uống?" Lôi Kinh khoanh tay dựa lưng vào ghế, hung phần nhìn Tô Lạp.

"Bởi vì... Bởi vì... ." Tô Lạp nhất thời không biết nói làm sao, chẳng lẽ muốn cô ra sức bán rẻ tiếng cười ư? Bằng không, tối nay trông chờ vào anh

uống say, e rằng là chuyện bất khả thi.

"Bởi vì gì? Em có thể tìm ra lý do hợp lý! Đừng nói một lý! Mười lý tôi cũng uống....uồ...ng!" Lôi Kinh cười mỉa nhìn Tô Lạp, cô nhóc này đang tính toán cái gì anh biết chứ, làm sao có thể để cho cô đắc ý được?

"Uống rượu còn cần lý do sao?" Tô Lạp nhếch môi nhìn về phía mấy chiếc bàn khác, không ai là không uống hăng say, ...chẳng lẽ cũng có lý do hả?

"Lôi Kinh! Đừng viện lý do lý tưởng! Muốn uống thì uống thôi, ...tôi không tìm ra nhiều lý do chính đáng như vậy, hơn nữa chỉ uống có một ly rượu cũng tìm lý do! Tôi chân thành mời anh uống một ly, anh uống hay không uống?" Tô Lạp giờ ly rượu lên, đưa tới trước mặt Lôi Kinh.

"Uống...uồ...ng! Em cùng với tôi, tôi sẽ uống....uồ...ng!" Lôi Kinh cầm lấy chai rượu trong tay Khương Mỹ Na, vì Tô Lạp, tự rót ra một ly cho mình.

Tô Lạp liếc nhìn Khương Mỹ Na tựa như đang muốn ăn thịt người, đứng dậy đi đến trước mặt cô ta, nói nhỏ bên tai điều gì đó, sau liền đi thẳng lên bục DJ (chính nhạc á), khom lưng nhìn về phía cậu trai đang hát, đá lỏng nheo một cái, đáng về xiêu vẹo còn hơn hai chữ xiêu vẹo.

Lôi Kinh duỗi lưng ngồi thẳng người, cô nhóc này đang muốn làm gì đây? Đi quyến rũ người khác ư? Cũng chẳng mời anh uống rượu nữa! Không lẽ quyến rũ người khác còn quan trọng hơn việc món nợ được giảm đi phân nửa sao? Cái thằng chết đấm trên bục kia nữa, bộ muốn chết sao? Đối với một cô gái xa lạ mà lại trưng nụ cười đáng ghét đến vậy?

"Này! Người đàn ông kia! Tôi vì anh hát một bài! Anh phải uống cạn toàn bộ số rượu ở trước mặt! Nếu không tôi sẽ đau lòng!" Đứng trên bục, giọng nói của Tô Lạp trở nên trong trẻo lạ thường, rung động lòng người, chiếc micro khuếch tán âm thanh, khiến toàn bộ người trong quầy rượu rối rít nhìn sang.

"A! Cô nhóc này muốn làm gì đây?" Lôi Kinh nghiêng người nhìn về phía Tô Lạp đang đứng trên bục, thì ra là muốn hát để ép anh uống rượu, vậy thì anh phải tương kế tựu kế, xem xem cô nhóc này có ác độc đến mức đem người đàn ông của mình đẩy vào trong ngực người phụ nữ khác hay không đây? Nếu như cô dám, chết là cái chắc!

Lôi Kinh giờ chai rượu lên, ngửa đầu uống vào, hướng về phía Tô Lạp ra dấu 'OK.'

Âm nhạc trên bục nhẹ nhàng chảy xuôi, mặc dù DJ đã nói với cô bài hát này có vẻ khó, nhưng cũng vì không muốn bị mất mặt, miễn cưỡng đánh lưng tung beng. Lôi Kinh nghe bài hát này, chính là tiếng nhạc chuông điện thoại của cô, không khỏi khiến anh cau mày liếc nhìn, thật sự không thể hiểu nổi, làm sao cô lại chung tình với nó đến vậy?

"Thật rất êm tai !" Xưa nay chưa từng thấy Khương Mỹ Na khen ngợi giọng hát của Tô Lạp, tiện tay rót một ly rượu cho Lôi Kinh.

Giọng hát bay bổng du dương, bản thân Tô Lạp không biết mình đang say hay là thế nào? Vẫn không ngừng cất tiếng hát! Đến khi cô hát hết bài thì đã chẳng còn thấy bóng dáng của Khương Mỹ Na và Lôi Kinh đâu nữa.

"Cái gì? Người đâu?" Tô Lạp ra sức mở căng mắt, nỗ lực tìm kiếm bóng dáng của hai người kia, mới có một chốc mà chạy đi đâu rồi hả?

"Trả lại các anh! Cảm ơn đã để cho tôi hát một bài, rất biết ơn đấy." Tô Lạp cầm micro đưa cho cậu trai trẻ đứng bên cạnh, dùng dùng chạy xuống bục, có vẻ như tốc độ bắt nhịp của hai người kia quá nhanh thì phải?

Mặc dù cô biết, có thể là hai người kia đã đi 'nhếch nhác' một phen, ai thông gian với ai không quan tâm, nhưng mà không phải cô nên càng nhanh càng tốt trình diện để chứng minh cho công lao của mình hay sao? Món nợ hiệp nghị của cô được giảm đi phân nửa đó! Đây là đại sự trọn đời!

.....

Chạy đến từng ngõ ngách trong quán bar, Tô Lạp gần như là nhìn thấy ai cũng kéo đến gần xem qua một chút, lá gan cũng lớn quá rồi!

Đột nhiên bóng dáng của Khương Mỹ Na xuất hiện ngay trước mặt Tô Lạp, điệu bộ kiêu ngạo đứng chắn đường: "Lén lút lút, lanh cha lanh chanh tìm cái gì ở đây?"

"Lôi Kinh đâu? Hai người đang ở chỗ nào? Gọi anh ta ra ngoài nói chuyện với tôi, mấy phút thôi, bảo đảm không làm trễ nãi mấy người làm việc!" Tô Lạp lùi vào chỗ trống nhìn về phía một căn phòng nhỏ bị che khuất phía sau lưng Khương Mỹ Na, mặc dù bị khuất, nhưng chỉ được che lại bởi một tấm màn mà thôi, cô đã thấy, Lôi Kinh đang ở đó.

"Anh ấy đang! Nhưng mà anh anh ấy muốn tôi nói với cô, tối nay không thể lái xe đưa cô về được! Bảo cô đi trước! Bởi vì.....anh ấy uống say rồi!" Khương Mỹ Na lắc lắc người, giày cao gót giẫm xuống đất vang lên thành tiếng! Cơ thể hoàn toàn che khuất tầm mắt của Tô Lạp.

"Bảo tôi đi trước?" Tô Lạp chỉ vào chóp mũi của mình, đùa gì thế, bán rẻ tiếng cười rồi, cũng hát rồi! Món nợ còn chưa được giảm phân nửa mà bảo cô cứ đi như vậy? Không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng đứng có mơ.

"Tránh ra! Cản trở tôi nữa, cẩn thận tôi đánh cô! Bộ muốn tôi đập nữa hả? Chê tôi đập chưa đủ thảm chắc!" Tô Lạp nổi giận, cô ta qua cầu rút ván, sau khi lợi dụng được người ta xong thì sắc mặt liền đổi khác, vì món nợ hơn 90 vạn, hôm nay cô có liều mạng cũng sẽ không tiếc. Huống chi có lỡ đập nữa thì cùng lắm là thiếu tiền nhiều hơn, cô không vội, từ từ trả chứ sao.

Khương Mỹ Na bị đe dọa mà sững sờ, vội vàng lấy tay che mặt, nhìn Tô Lạp đã kéo cái ghế đến.

Tô Lạp hừ lạnh trong lòng, nhìn dáng vẻ nhất gan của cô ta, cô chỉ mới kéo có cái ghế đến mà thôi, nếu như móc cả dao găm ra, không biết cô sẽ quỳ xuống cầu xin tha thứ hay là tề ra quân?

"Tránh ra đi. . . . ." Tô Lạp ngoáy ngoáy chân, đẩy cơ thể Khương Mỹ Na ra, giọng điệu quái gờ.

Chờ khi Tô Lạp vén rèm lên đi tới, bước lên bậc thang, Lôi Kinh đang tựa vào trên ghế sofa, hai mắt nhắm nghiền, ngón tay bóp bóp mi tâm, xem dáng vẻ là uống rất say, hơn nữa trông rất khổ sở.

Tô Lạp cũng biết, cô bảo với bartender lấy cho mình loại rượu mạnh nhất, cô cũng đâu có tốt bụng, cho dù anh ta có uống được đi nữa,.... đoán chừng kết quả cuối cùng vẫn say mềm như thế thôi!

Cầm tờ hóa đơn và cây bút sớm đã xin được lúc còn ở quầy pha rượu, Tô Lạp hí hoáy viết gì đó lên trên, vừa viết vừa cười, vẫn không quên quay đầu lại trừng mắt nhìn Khương Mỹ Na.

Tô Lạp xoay người lại, đá một cái vào chân Lôi Kinh, ngồi lên bàn rượu, từ trên cao nhìn xuống cái xác đang nằm chổng queo: "Này, tỉnh, tỉnh. . . . .
Đừng có giả chết trước mặt tôi, biết không!"

Lôi Kinh mở mắt ra, nhưng nhìn dáng vẻ rất khó chịu, cau mày nhìn Tô Lạp: "Có việc gì thế?"

Tô Lạp đưa giấy bút đến trước mặt, ánh mắt tràn đầy khát vọng cùng gấp gáp!

"Ký vào cái này đi! Sau đó thì anh có thể ở đây ‘một khắc đêm xuân’ rồi! Khương Mỹ Na đã nói, đồng ý đi ngắm núi non với anh, núi xanh mây trắng, biển cạn đá mòn, ngắm nát luôn. .... Tóm lại, cái gì cũng vui lòng cả! Anh nhanh nhanh ký vào cái này cho tôi đi! Hà?"

"Phiền chết rồi! Đừng nói nữa... Đang nói cái gì với cái gì? Em phải đi ngắm núi với ai? Tôi đã đồng ý chưa? Đầu tôi đau! Đờ tôi dậy, bây giờ tôi đưa em về nhà!" Dáng vẻ Lôi Kinh say đến mức không làm được gì, nhưng chỉ có bản thân anh biết, rốt cuộc mình say hay là không!

"Cái đó, cậu chủ lớn Lôi Kinh! Tôi thật sự không cần anh đưa về, tôi về một mình hoàn toàn không thành vấn đề, anh ký vào cái này trước đi, như thế nào?" Tô Lạp lại đưa giấy bút đến trước mặt anh lần nữa, lần này trực tiếp nhét vào trong tay Lôi Kinh.

Lôi Kinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tô Lạp một cái, lướt sơ qua nội dung bên trong, vung bút lên, hai chữ ‘Lôi Kinh’ rồng bay phượng múa nằm gọn trên mặt giấy.

Đội Lôi Kinh ký xong, Tô Lạp mừng như điên, nâng niu trong tay, ôm 90 vạn vừa mới nhận được vào lòng: "Lôi Kinh! Anh thật là nam tính cực kỳ! Quá man-ly luôn! Đẹp trai xuất sắc rồi!" Dứt lời, kích động hôn lên mặt Lôi Kinh một cái, loại cảm động này tựa như một đứa bé mồ côi được người ta nhặt về nuôi vậy đó.

Lôi Kinh mơ hồ đưa tay chụp lên mặt, cô nhóc rõ ràng vừa kích động hôn anh? Đây không phải nói lên trong lòng có anh sao? Vậy mà còn để mặc cho anh và Khương Mỹ Na là thế nào?

"Kinh! Nghĩ gì thế?" Khương Mỹ Na ồ ạt kêu lên một tiếng, mấy ngón tay giữ lấy bả vai của Lôi Kinh.

"Cô. . . . . Tại sao là cô. . . . . Tô Lạp đâu?" Lôi Kinh chỉ biết là bên cạnh mình có ai đó, nhưng không ngờ lại là Khương Mỹ Na, một chút dấu vết của cô nhóc Tô Lạp cũng không thấy.

"Hôn cũng hôn rồi! Tiền cũng nhận được! Cô ta không thể đi sao?" Khương Mỹ Na khoanh tay nhìn Lôi Kinh, cô thật sự tức giận rồi, rõ ràng mình mới là đối tượng hẹn hò, hơn nữa so với Tô Lạp kia còn hơn gấp bội lần, tại sao lúc nào cũng bị chặn trước đầu ngọn gió.

"Cái gì? Ý của cô là cô nhóc kia cứ thế mà đi?" Lôi Kinh hoàn toàn không dám tin, lòng dạ của cô nhóc này thật độc ác, địa vị của anh trong lòng cô như thế nào, anh là người rõ nhất, cho dù anh có miễn cho cô món nợ 90 vạn thì cô cũng không nên đùn đẩy anh đi như vậy chứ?

Chẳng lẽ cô cảm thấy Lôi Kinh anh chỉ xứng với Khương Mỹ Na này thôi ư?

"Kinh, anh làm gì thế, đi đâu? Chờ em một chút." Khương Mỹ Na vừa gọi với theo Lôi kinh đang xông ra ngoài, vừa tóm lấy túi xách trên bàn rượu, đuổi theo sau.

*****

Trước cửa quán bar, Tô Lạp ngồi trên bậc tam cấp của nhà hàng xóm kế bên, nhìn tờ giấy trong tay, giấy trắng mực đen, hơn nữa anh còn đích thân ký tên, mẹ ơi, cô gặp vận may gì thế? Cư nhiên trong một đêm kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhưng làm sao taxi còn chưa tới nữa?

Cửa chính quán bar, một bóng dáng vội vã lao ra, lạnh lùng nheo mắt quét qua tất cả bóng người bên ngoài, đột nhiên ở bậc tam cấp bên dưới, một chiếc đầu nhỏ nhỏ thoát ẩn thoát hiện trong tầm mắt của anh.

Tô Lạp vui vẻ cầm tờ giấy, đang muốn đứng dậy tiếp tục gọi taxi, bóng dáng cao lớn của Lôi kinh chậm rãi đến gần sau lưng. Cơ thể cô ấy mới vừa run

run lên, là đang cười trộm ư? Cười trộm anh là kẻ ngốc sao? Vì một người phụ nữ mình không thèm quan tâm mà hào phóng vung tay, ném ra một trăm vạn!

"Kính! Chờ em một chút. . . . ." Tiếp sau tiếng thét của Khương Mỹ Na, Tô Lạp ngã nhào xuống đất.

Đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Lôi Kinh vẻ mặt giống như đang đưa đám tiến đến gần, Tô Lạp theo bản năng lùi về phía sau mấy bước, không phải lúc này nên tiến hành mấy chuyện kinh thiên động địa, khiếp quỵ sâu thẳm sao? Ra ngoài làm gì?

Ách! Cô đã hiểu!

Tô Lạp cúi đầu nhường đường cho Lôi Kinh, đứng sang một bên, chờ họ đi tới, có thể do ghế sofa không thoải mái, muốn đi đến khách sạn lớn.

"Làm gì? Nét mặt, dáng vẻ nhìn như tội phạm?" Lôi Kinh móc ra một điều thuốc, đốt lên, hít một con mắt nhìn Tô Lạp, khoang miệng nồng đượm chán ghét hướng về phía Tô Lạp phun ra.

"Khụ khụ. . . . ." Tô Lạp che miệng, ho khan mấy tiếng, tránh ra vài bước.

"Các người đi đi thôi! Vẻ mặt tôi thế nào không quan trọng! Đừng chậm trễ. . . . ." Tô Lạp cúi đầu, giọng điệu buồn buồn, lời còn chưa dứt liền bị cắt đứt.

"Đừng chậm trễ cái gì? Cái đêm xuân chết tiệt kia sao? Tôi thay đổi chủ ý." Lôi Kinh đưa tay nắm lấy cổ tay Tô Lạp, giờ tám giây trắng, lác lác trên không trung: "Nghe đây! Chín mươi mấy vạn này, tôi muốn mua cả đêm của em, như thế nào? Có phải rất hời hay không! Tôi nhớ lần đầu tiên, một xu tôi cũng chưa đưa cho em, cái giá này, em nên cười trộm, không phải sao?"

"Cái gì?" Tô Lạp nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, bàn tay bị anh giữ lên thật cao, bóp có chút đau, dáng vẻ đầu có giống say rượu, căn bản là rất tỉnh táo!

"Các người đừng có làm loạn được không? Coi tôi thành cái gì rồi?" Khương Mỹ Na đứng ở bậc thềm trên cao, tức giận gào thét nhìn Lôi Kinh và Tô Lạp.

Không đợi Tô Lạp xoay người, Lôi Kinh đưa trông mắt quái ác nhìn Khương Mỹ Na, lạnh lùng nói: "Lập tức biến mất, nói cô là cái gì thì chính là cái đó! Tôi cho cô một phút để biến đi, bằng không thì trong vòng ba ngày cô chờ xuống sàn đi là vừa!"

"Em. . . ." Khương Mỹ Na còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng định mở miệng lại bất gặp ánh mắt lạnh lẽo, đành nuốt ngược vào trong, sau khi bước xuống bậc thang cuối cùng, liếc mắt nhìn Tô Lạp rồi leo lên chiếc taxi mà cô vừa gọi.

"Cô ta đi rồi! Có phải chúng ta nên nói chuyện một chút về giá cả không? Nếu như 90 vạn chưa đủ! Tôi có thể tăng thêm!" Lôi Kinh vẫn như cũ, không buông cổ tay cô ra, khói thuốc phảng phất trên cánh môi mỏng, một tay khác ngả ngón sờ lên da thịt nơi cổ của cô.

"Lôi Kinh! Đừng nghĩ lúc nào cũng có thể chơi đùa người khác, biết không! Đêm kế tiếp của tôi, anh mua không nổi! Mà tôi tuyệt đối sẽ không bán cho anh!" Tô Lạp hung hăng cố rút bàn tay mình ra, nhưng ngay cả da cũng đau rát, đành chịu trận trước sức mạnh của anh.

"Thật không?" Đôi môi của Lôi Kinh chậm rãi phun ra một luồng khói thuốc, quanh quần nơi cổ Tô Lạp, hơi thở của anh thấm vào da khiến cô mất kiểm soát mà giật mình một cái.

"Nếu như mà tôi mua không nổi, như vậy còn ai có thể mua được? Còn có ai dám mua?" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp mở to hai mắt, rống giận đến cực điểm.

"Từ hôm nay trở đi, em chính thức trở thành người phụ nữ của tôi!" Lôi Kinh chỉ vào Tô Lạp đang kinh ngạc mở to mắt: "Mặc kệ em đồng ý hay không, chỉ cần tôi muốn, không có gì là không thể! Đừng cho rằng tôi rất ngông cuồng. Bởi vì đây chính là tính cách của tôi! Bởi vì tôi có khả năng!"

~Hết Chương 104~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Sống thử - Mặt đầy máu. Làm sao anh mới chịu tỉnh?

Cự ly còn hơn một mét, Lôi Kinh nắm chặt vô lăng, đánh tay lái, sít sao theo sát chiếc xe màu xanh sapphire, dưới chân hơi dùng sức, dần dần đến gần chiếc xe trước mặt.

"Xong rồi! Đuổi đến rồi!" Tô Lạp nằm trên ghế ngồi nhìn Lôi Kinh phía sau.

Cách kiếng xe, Lôi Kinh có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Tô Lạp, cô nhóc kia bình tĩnh vậy ư? Cứ nhiên đi theo một tên liều lĩnh, thật là không đơn giản!

"....."

Tiếng chuông điện thoại của Tô Lạp vang lên, run rẩy móc ra, thấy số điện thoại của Lôi Kinh, lập tức bắt máy, đặt ở bên tai: "Cậu chủ lớn Lôi Kinh! Anh đừng đuổi theo nữa! Nguy hiểm lắm! Anh uống rượu, ngày mai, ngày mai chúng ta gặp lại được không?"

Tô Lạp rất sợ, hậu quả của việc say rượu lái xe rất nghiêm trọng, không phải cô đang lo lắng về mấy món tiền phạt kia, ...mặc dù cha của anh ta không phải 'Lôi Tỷ' (tỷ là tiền tỷ), bằng vào năng lực của anh, giải quyết mấy chuyện này rất dễ dàng. Nhưng mà đáng về kia, thật sự khiến cô không khỏi lo lắng, uống nhiều rượu mạnh như vậy, làm sao lại không có cảm giác gì? Thế nhưng cô cũng không thể đi xuống, nhìn đáng về say rượu của anh như lang như sói, cô sợ. ....

Lôi Kinh vẫn không giảm tốc độ, cô gắng thu hẹp khoảng cách, bám sát sau đuôi.

"Em nói đừng đuổi theo cái gì? Em cảm thấy tôi cứ như vậy mà thả em đi hay sao? Hay là muốn bị người khác cướp đi ngay dưới mi mắt của tôi! Tôi nói rồi, tôi có khả năng! Bảo với tên kia, dừng xe lại ngay lập tức, bằng không thì hần sẽ rất khó coi! Đấu với tôi! Hậu quả rất nghiêm trọng." Lôi Kinh linh hoạt điều khiển vô lăng, ánh mắt cố định vào bóng dáng của Tô Lạp trong xe.

"Ê Huân này! Anh ta bảo cậu lập tức dừng xe! Nếu không cậu sẽ biết tay!" Tô Lạp nhìn Thân Triết Huân, không phải cô muốn gọi Huân, nhưng mà vừa này, lúc tên nhóc này tự giới thiệu, cô chỉ nghe được mỗi một chữ.

"Cái gì? Cho tôi biết tay? Vậy thì tôi sẽ mời mất mong chờ." Dứt lời, Thân Triết Huân nhếch môi cười lên một tiếng, đạp mạnh vào chân ga, bóng tai đỏ phía bên tai trái lóe sáng chói mắt.

"Không phải. . ." Tô Lạp cắn cắn môi tự trách, cô cũng uống say sao? Đang nói gì vậy?

"Nói cho anh ta biết! Ngông cuồng sẽ có hậu quả như thế nào, tự anh ta suy xét!" Thân Triết Huân liếc mắt nhìn vào chiếc xe của Lôi Kinh trong gương chiếu hậu, đột nhiên đạp chân ga lần nữa.

"Lôi Kinh! Cậu ta bảo ai cho ai đẹp mặt còn chưa biết!" Tô Lạp hướng vào điện thoại hét lên lần nữa.

"Câm miệng của em lại! Gọi anh là cái gì? Gọi hần cái gì?" Lôi Kinh giận dữ! Huân này! Cách xưng hô này thân mật cỡ nào, anh chưa từng nghe qua, tại sao rất nhiều phụ nữ chỉ mới gặp qua anh lần đầu liền kêu ngay một tiếng 'Kinh,' thế mà cô nhóc này ở chung một thời gian lâu như vậy vẫn cứ gọi anh bằng cả tên lẫn họ? Nghe cô nói chuyện trong điện thoại với tên kia khiến lửa ghen trong lồng ngực của anh càng bùng cháy dữ dội hơn!

"Vù" Lôi Kinh càng nghĩ càng giận, đột nhiên đạp chân ga.

Chỉ thấy chiếc việt dã nhanh chóng lách mình tiến lên trên, Lôi Kinh nhú chặt chân mày, trông mắt lạnh lẽo sâu thẳm khóa chặt lấy hình bóng của Tô Lạp bên trong chiếc xe thể thao màu xanh sapphire.

Cự ly chỉ còn cách mấy mét, chỉ cần Lôi Kinh nhấn chân ga một cái, lập tức có thể xông lên cản lại, khiến chiếc xe trước mặt không còn đường để đi, tuy cách này rất nguy hiểm, nhưng, anh có khả năng. ...

"Àmmmm"

Vốn anh muốn nhanh chóng vượt mặt chiếc xe thể thao màu xanh sapphire, không ngờ vào ngay lúc này, một chiếc xe màu trắng bất thình lình phóng vụt qua, 'ầm' một tiếng, một bên thân xe vênh lên, đâm ngay tại chỗ.

"A" Điện thoại trong tay Tô Lạp vẫn để mở, hoảng sợ nhìn về phía sau, khoảng cách ngày càng xa dần.

"Huân này! Dừng xe! Nhanh lên một chút. . . . . Dừng xe lại. . . . ." Tô Lạp cuống cuống, nửa quỳ lên ghế xe, ánh mắt chưa xốt, hình như cả nước mắt cũng sắp sửa bật ra ngoài.

Thân Triết Huân đạp thắng xe, Tô Lạp vội vàng mở cửa lao ra ngoài, khoảng cách rất xa, cô muốn chạy thật nhanh đến đó, rốt cuộc thế nào? Nơi đó thế nào?

Cô nhìn không rõ là người khác đụng anh hay là anh đụng họ, trong lòng ngổn ngang như tơ vò, nếu như anh xảy ra chuyện thì làm thế nào đây? Trong tích tắc mà đầu óc nổi lên trăm ngàn ý nghĩ! Trái tim trong nháy mắt mất đi cảm giác!

Tại sao cô có thể leo lên xe của Huân gì đó? Còn giả vờ không quen biết anh nữa chứ? Cho dù có ở chung một chỗ với Lôi Kinh, anh ta cũng không thể ăn sạch cô được! Chỉ là, cô đối với. ...

Nhưng thế này vẫn tốt hơn. ...

Chiếc xe việt dã màu đen hiện ra trước mắt, toàn bộ thân xe đã bị đụng hư, hoàn toàn thay đổi!

Còn chiếc xe màu trắng kia thì bị anh tông vào đuôi xe, văng ra một khoảng cách khá xa, suýt đụng vào lan can, không có chuyện gì.

Cảnh sát giao thông nhanh chóng có mặt ở hiện trường, phong tỏa khu vực chung quanh.

Chiếc xe trước mắt biến thành một mớ bòng bong, không bao giờ còn là chiếc việt dã màu đen phong độ nữa! Ngoại trừ tiếng còi xe cảnh sát, tất cả đều là sự tĩnh lặng, người đàn ông phách lối bên trong xe, giờ phút này cũng rất im lặng, im lặng đến nỗi khiến tim cô đập nhanh!

Tô Lạp đến gần, cửa xe căn bản vẫn không mở ra, tối đen như mực không thấy rõ người ở bên trong. Tô Lạp chân chừ bước về phía xe, tay run rẩy không biết nên để ở nơi đâu?

Hình như trong tâm khảm đang không ngừng mách bảo ‘chỉ cần anh không có việc gì, em sẽ không đi, ra làm sao cũng được, anh nói cái gì cũng tốt cả!’

"Lôi Kinh. . . . . Lôi Kinh, anh nghe được không? Anh làm sao vậy hả? Có sao không? Tôi biết rõ anh không phải là người dễ dàng gặp chuyện! Đừng già bộ chết! Ra ngoài đi." Tô Lạp hung hăng đá vào cửa xe đang đóng chặt, thật là buồn cười, vừa này còn gào thét trong điện thoại với cô, giờ phút này cư nhiên không một tiếng động. . . . .

Thân Triết Huân cau mày đi tới, nhìn chiếc xe bị đụng đến thê thảm, quay đầu lại nhìn bộ dạng của Tô Lạp, cậu ta biết cô đang lo lắng cho sống chết của người bên trong!

Loại thủy tinh dùng làm kiếng xe này, trừ phi là dùng dụng cụ chuyên nghiệp để mở ra, hoặc là dùng điện thoại bị hỏng để phá, thì bất kỳ vật cứng rắn nào cũng không thể làm nó lung lay. Cho dù bây giờ có một thanh búa, cũng phá không được kiếng xe.

Thân Triết Huân lấy điện thoại di động ra, dùng sức đập vào cửa kiếng, nhất thời khiến nó bể tan tành, lộ ra một lỗ hổng lớn.

Theo miếng thủy tinh bay tán loạn, đập vào mắt là hình ảnh Lôi Kinh nằm gục trên tay lái, máu tươi từ trán chảy như rót xuống dưới, đầu đầy máu, máu đỏ tươi, rơi vào trên cánh tay, chảy khắp quần áo tạo thành những mảng màu đỏ đáng sợ, còn người! Đã nằm bất động ở đó tự bao giờ. . . . .

"Lôi Kinh! Anh dám để xảy ra chuyện cho tôi thử xem, anh hãy thử xem!" Tô Lạp đau đến 'tê tâm liệt phế' nhìn máu tươi không ngừng chảy ra trên người Lôi Kinh, sự chua xót trong lòng xông lên khóe mi, nước mắt cứ thế tuôn trào, lũ lượt như mưa.

Nhìn Lôi Kinh vẫn như cũ, không có phản ứng, tim cô co rút lại, còn đau đớn hơn!

"Tại sao có thể như vậy? Không phải anh lái xe rất cừ sao? Đứng lên đi mà! Làm sao mà đụng một cái lại có chuyện? Anh đã nói anh rất lợi hại rất lợi hại. . . . ." Tô Lạp dùng sức đung đưa cơ thể của Lôi Kinh, một người không có gì là làm không được, sao lại bị thương thành thế này đây? Khiến giờ phút này cô không thể chấp nhận nổi!

"Anh tỉnh dậy. . . . . nghe không?" Tô Lạp lớn tiếng gào thét, nước mắt bất giác chảy ra nhiều thêm, không ngừng được!

Có thể cả bản thân cô cũng không biết, thế nào trong lòng lại sợ hãi như vậy, sợ anh thật sự sẽ xảy ra chuyện gì, vậy thì đến cuối cùng người có lỗi là ai?

Đôi tay run rẩy nắm chặt lấy tay anh, trên tay dính đầy máu tươi của anh, mặt đầy máu, hai mắt anh còn nhắm lại thật chặt, nhìn mà thấy đau lòng!

Không biết cô đã lắc bao lâu, đã khóc bao lâu, nhưng người nọ vẫn như cô, không có chút động tĩnh nào!

Ôm đầu khóc ‘oa oa’, Tô Lạp ngồi chồm hóm trên mặt đất, cô rất vô dụng! Như thế nào anh mới chịu tỉnh?

Nhìn từng giọt máu tươi nhỏ ra từ khe cửa, mỗi một giọt rơi xuống, đều như rơi trực tiếp vào tim của cô, đau đến không chịu đựng nổi, giống như trái tim đang bị một loại thuốc kịch độc đào khoét, trong nháy mắt ăn mòn tất cả, khoan tim đau đớn tràn lan. . . . .

~Hết Chương 105~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Sống thử - Là cô hôn anh ra đến say mềm sao?

"Chị gái, đừng khóc! Đừng khóc nữa! Chị có khóc cũng chẳng giúp ích được gì, không phải sao?" Thân Triết Huân nhú mày nhìn Tô Lạp gào khóc nức nỏ, cậu cũng có trách nhiệm, nếu như không phải mình muốn chơi trội, kéo cô lên xe, cũng sẽ không xảy ra chuyện thế này, nhưng mà người đàn ông kia lại quá cố chấp rồi, vì sao cứ phải đuổi theo đến cùng cơ chứ?

"Tôi rất đáng chết! Hu hu hu. . . . Anh ấy uống nhiều rượu như vậy rồi, tôi còn để anh ấy điên cuồng lái xe thể nữa, làm sao tôi lại suy nghĩ nông cạn vậy chứ? Hu hu hu. .... Tại sao từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ biết suy nghĩ cho anh ấy?" Tô Lạp nâng gương mặt nhòa lệ, nhìn về phía chiếc xe.

"Bốp"

Một cái tát không hề báo trước giáng xuống. Tô Lạp bất ngờ, không kịp đề phòng, cơ thể đổ về sau, Thân Triết Huân vội vàng đưa tay giữ lấy cô, giật mình nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt.

"Vị phu nhân này tại sao lại hung dữ như vậy? Bà không muốn tay của mình nữa sao? Hả?" Thân Triết Huân hung tợn nhìn Lôi Tố Mẫn đang giơ cao tay.

"Hừ!" Lôi Tố Mẫn hừ lạnh một tiếng, mấy tên vệ sĩ áo đen theo sát phía sau, cảm tức liếc nhìn Thân Triết Huân một cái rồi nhìn sang Tô Lạp.

"Thì ra tất cả mọi chuyện quái gở là do cô làm? Thật là khắc tinh của Kinh nhà chúng tôi, không đúng! Mà toàn bộ mấy con nhỏ nhà nghèo thấp hèn đều là khắc tinh của nhà chúng tôi! Buổi xem mắt vừa bị cô quấy rối chẳng ra thể thống gì! Bây giờ lại hại Kinh bị tai nạn giao thông, tất cả đều do một tay cô gây ra! Nếu như Kinh có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cô, loại con gái này phải bị trả giá thật thê thảm mới biết ăn năn hối hận." Lôi Tố Mẫn đứng giữa một nhóm bác sĩ và y tá đang bận rộn, đột nhiên trở nên tức giận khác thường.

Thân Triết Huân che chở Tô Lạp, đứng chắn trước mặt cô, gương mặt nhìn Lôi Tố Mẫn, cơ thể vì tức giận mà không ngừng lắc lư, chỉ tay vào bà ta: "Vị phu nhân này là ai? Là mẹ của anh ta ư? Sao giờ phút này bà không đi quan tâm cho con mình, ở đây chỉ trích người khác có ích gì? Không thể đổ hết tội lên cô ấy, cái người đàn ông bị thương kia hình như cũng rất liều mạng! Ai bảo anh ta đuổi theo đâu hả? Có chuyện gì cũng là tự mình anh ta cam tâm tình nguyện!"

"Thật là một đứa con gái lằng lộn! Nhìn sơ qua hình như cũng không lớn tuổi lắm, cư nhiên có bản lĩnh như vậy! Lại là một trong những thiếu gia ngu đần bị con nhỏ hám tiền này lừa gạt!" Lôi Tố Mẫn nhìn Thân Triết Huân từ trên xuống dưới, sau nhiều năm dần thân vào chốn quan trường và thương trường, điều duy nhất bà ta tự hào chính là đôi mắt tinh tường của mình, người giàu có hay là người bần cùng, nhìn một cái có thể phân biệt ra ngay.

"Tôi không có. ...."

Tô Lạp gầm lên giận dữ! Nước mắt nhỏ thành giọt rơi xuống, cơn gió lạnh lẽo thổi qua làm gò má cô tê buốt, đối với cô, việc mình bị trách mắng là không hề sai, dù sao đi nữa, cô thật sự có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng bảo cô là loại phụ nữ như vậy, trong lòng không thoải mái! Rất không thoải mái! Tại sao bà già này lúc nào cũng nghĩ xấu về người khác như vậy, hể có người đàn ông nào bên cạnh, đều là do nghĩ hết cách này đến cách khác mà quyến rũ tới hay sao?

Thân Triết Huân rất tự nhiên đưa tay lên ôm lấy eo của Tô Lạp, thái độ nghiêm túc tựa như đang bảo vệ lấy bạn gái của mình, tiến lên một bước: "Vị phu nhân này! Tôi thích cô ấy thì thế nào? Mặc kệ cô ấy là loại phụ nữ gì, tôi tình nguyện ngu đần! Bà quản được sao? Có một chuyện tôi muốn thay mặt cô ấy giải thích, cô ấy chưa từng dùng qua một xu nào của tôi, bất quá, về sau, tôi tình nguyện vùng tiền lên trên người cô ấy, chuyện này cũng chẳng liên quan đến bà." Âm lượng trong giọng nói của Thân Triết Huân không khỏi tăng lên mấy đề-xi-ben.

"Câm miệng!" Giọng nói buồn bã, mang theo vài phần tức giận.

"Cái gì?" Tô Lạp xoay người, nhìn Lôi Kinh đang được đặt lên trên băng ca, máu tươi tràn khắp người anh, những dòng máu vẫn không ngừng uốn lượn ngoằn ngoèo túa ra từ trên trán, mặc dù y tá vẫn đang xử lý, nhưng hình như không cầm máu được! Cô hoảng sợ há to mồm, lùi về phía sau mấy bước, con ghen ngào không kiềm chế được lại chắn ngang cổ họng.

"Làm sao lại nghiêm trọng như thế? Anh ấy rất lợi hại đấy! Làm sao lại. ...."

"Cái người này thật là đáng giận! Tại sao lại không biết nhìn xe cộ trên đường đi một chút vậy?" Tô Lạp không nhịn được hét to, nước mắt theo cơ thể đang run rẩy mà không ngừng trào ra, cô cho là, cô cho là người đàn ông như anh sẽ không bao giờ làm người khác lo lắng, nhưng mà rõ ràng bây giờ cũng yếu ớt như bất kỳ ai.

Thân Triết Huân cau mày nhìn Lôi Kinh đang được bác sĩ xử lý vết thương, nhất thời cũng không biết nói gì hơn.

"Mất máu quá nhiều! Vết thương cần được kịp thời xử lý, cầm máu là việc quan trọng nhất! Để tránh dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, phải nhanh chóng đưa đến bệnh viện! Người nhà nên đi theo!" Vị bác sĩ đang kiểm tra huyết áp và nhịp tim chợt rút ống nghe ra, nhìn về phía các nhân viên y tế ngồi trên mặt đất, nghiêm túc nói.

Vừa dứt lời, hai nam nhân viên y tế nâng băng ca lên, áo khoác của mấy cô y tá nhuộm đỏ máu tươi, đang dùng băng gạc giữ chặt lấy đầu của Lôi Kinh, vội vã lên xe cấp cứu.

"Tôi. .... Tôi có thể đi theo không?" Tô Lạp tiến lên nắm lấy cánh tay vị bác sĩ, gương mặt nhòa lệ, nhìn đến thê thảm, cô không thể cứ nhìn anh đến bệnh viện như thế, cô muốn sớm nghe được tin bác sĩ bảo anh không sao! Vậy là tốt rồi!

"Cô đi theo làm gì? Làm hại Kinh nhà tôi chưa đủ thê thảm sao? Cút xa ra một chút. .... Nếu quả thật Kinh nhà tôi có chuyện gì, tôi sẽ chủ động tới tìm cô, đừng tưởng rằng cô có thể thoát khỏi! Tôi sẽ khiến cô sống không nổi suốt quãng đời còn lại." Lôi Tố Mẫn cắt lời, trong giọng nói cũng có chút ghen ngào.

Để mặc cho con trai cưng chơi xe nhiều năm như vậy, tham gia mấy giải đua xe lớn nhỏ ở trong và ngoài nước cũng không ít, bà không quan thúc gì

hiều, mấy năm nay đều rất yên lành, thấy con trai vui bà cũng vui lây, mặc dù lần nào cũng khiến người làm mẹ như bà lo lắng không yên, nhưng may mắn thay là chưa bao giờ gặp chuyện không may, thế nhưng hiện tại thì sao? Tai nạn giao thông! Đối với một tay đua xe chuyên nghiệp mà nói, là chuyện mực cười cỡ nào!

"Vị tiểu thư đây có liên quan đến chuyện này hay sao? Theo tôi biết! Lúc chiếc xe này xảy ra tai nạn chỉ có một người bên trong!" Một viên cảnh sát đứng gần đây cách ly tiến lên, nhìn Lôi Tổ Mẫn.

"Hừ! Ít nhiều gì cũng có liên quan đến cô ta đấy! Chờ tôi điều tra kỹ sẽ cho cô ta đẹp mặt." Lôi Tổ Mẫn vung túi xách lên, đánh vào cánh tay Tô Lạp.

"Vị phu nhân này, mời tự trọng một chút! Nếu không, tôi thật sự không khách khí đâu!" Thân Triết Huân túm lấy túi xách của Lôi Tổ Mẫn, đôi mắt trừng xuống, nhìn chòng chọc bà ta.

"Tự trọng? Đây là con cái nhà ai mà ăn nói ngỗ ngược như vậy, cha cậu là ai?" Lôi Tổ Mẫn cau kinh hỏi.

Viên cảnh sát giao thông đưa ánh nhìn dò xét về phía Thân Triết Huân một cái, cậu ta nhìn chằm chằm Lôi Tổ Mẫn, sau một lúc lâu, nói: "Không phải người Trung Quốc! Tên tuổi của cha tôi bà không cần phải biết!"

"Được rồi! Tất cả theo tôi trở về đồn cảnh sát đi! Sau khi điều tra kỹ toàn bộ sự việc mới quyết định được..." Dứt lời, viên cảnh sát giao thông dẫn đầu đi lên xe công vụ, Tô Lạp xoa xoa cái đầu đau muốn nứt ra, theo lên sau.

Lôi Tổ Mẫn trừng mắt liếc Thân Triết Huân, cầm túi xách bước lên xe, đám vệ sĩ áo đen phía sau cũng giải tán, lập tức đuổi theo chiếc xe cảnh sát.

*****

Tại đồn cảnh sát.

"Nói một chút đi! Chuyện gì đã xảy ra?" Viên cảnh sát giao thông nhìn Tô Lạp và Thân Triết Huân, ngoài ra còn có thêm một số người nữa làm chứng.

"Cái đó! Tôi mà nói, chính là. . . . . chính là. . . . . Cái đó. . . . ." Tô Lạp cứ xem một chút cái này, ngó một chút cái kia, cũng không biết mở miệng làm sao, thật sự thì cô không biết nói gì, chỉ là không muốn mấy người làm chứng nghe thấy cô nói gì đó không đúng.

"Vị tiểu thư này có biết tôi hỏi cái gì không?" Viên cảnh sát nghiêm túc nhìn Tô Lạp.

"Như vậy ngài muốn hỏi điều gì đây?" Tô Lạp dứt khoát hỏi một câu, như vậy mới biết mình nên nói cái gì, lần đầu tiên bị dính đến một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, hơn nữa còn là chuyện của người bên cạnh mình, thế nên cô phải nói năng cẩn thận một chút.

Bên trong đồn cảnh sát ồn ào mất trật tự, Tô Lạp nhú mắt nhìn viên cảnh sát đó, chỉ thấy anh ta mở miệng nhìn Tô Lạp và Thân Triết Huân: "Lôi Kinh, người trong cuộc lái xe trong khi đang say rượu phải không?"

"Cái gì, say rượu lái xe?" Không đợi Tô Lạp trả lời, chỉ thấy Lôi Tổ Mẫn tức giận đi ra từ phòng làm việc bên trong, phẫn nộ nhìn viên cảnh sát đang thẩm vấn.

Con người của Tô Lạp xoay tròn, dựa theo lời của Lôi Tổ Mẫn, khoát tay: "Anh ấy không phải say rượu lái xe, chẳng qua là, tôi nay tôi uống rất nhiều rượu! Sau đó. . . . . Sau đó hôn anh ấy, bởi vì rượu rất mạnh, cho nên miệng của anh ấy mới có mùi!"

,

"Cái gì? Hôn đến bầm mùi?" Thân Triết Huân ngăn lần không thể tin được là cô sẽ nói như vậy, cô bị yếu dây thần kinh sao? Hay là sợ đến choáng váng! Hôn có thể dẫn đến mùi rượu nặng như vậy?

"Ha ha!" Viên cảnh sát đang thẩm vấn cười gượng hai tiếng, nghiêm túc nhìn Tô Lạp. Cô mất bình tĩnh rồi! Bắt đầu nói năng lộn xộn.

"Cô cho rằng máy kiểm tra nồng độ cồn là đồ chơi hả? Hay là thấy cảnh sát dễ bị lừa? Vậy là cô hôn anh ta đến say mềm sao? Cô có bản lĩnh thật!"

"Tôi. . . . ." Tô Lạp không biết viên cảnh sát này lại hùng hổ hăm dọa như vậy, cứng họng rồi!

"Đừng ra về tốt bụng ở đây!" Lôi Tổ Mẫn lớn tiếng quát lên, quay đầu lại nhìn viên cảnh sát đang thẩm vấn: "Sĩ quan Sầm bảo cậu đi vào."

Đội viên cảnh sát rời khỏi, Lôi Tổ Mẫn đặt túi xách lên bàn, đáng vẻ cao quý nhìn Tô Lạp: "Chút chuyện nhỏ này, tự tôi có thể giải quyết, say rượu hay là không say rượu, cũng không thành vấn đề! Không cần cô phải ở nơi này làm bộ tốt bụng bao che, ngược lại còn làm lỡ việc! Đừng gây thêm phiền toái cho người có thể lực!"

Tô Lạp xoay người, tựa vào mép bàn, đưa lưng về phía Lôi Tổ Mẫn, cắn răng, mở to mắt nhìn lên trần nhà, nước mắt lại chảy ra lần nữa, tất cả đều do cô tự mình đa tình, anh có một người mẹ có bản lĩnh như vậy, không cần cảnh sát thẩm vấn, trực tiếp đi vào phòng làm việc của sĩ quan, cô làm chuyện uống công vô ích rồi.

"Đi thôi! Em đưa chị về nhà! Khuya lắm rồi!" Thân Triết Huân đứng lên, cau mày nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp thấy Lôi Tổ Mẫn đã đi rồi, cầm hộp khăn giấy trên bàn làm việc của viên cảnh sát vừa nảy lên, rút ra vài miếng dán lên đôi mắt, lau lau nước mắt nước mũi.

"Có thể đi sao? Còn chưa bảo chúng ta có thể đi mà!" Trong giọng nói của cô nghe ra âm mũi rất nặng, giống như bị mất đi đầu lưỡi.

Ngay lúc này, một người bước vào, chính là viên cảnh sát mới vừa thăm vấn Tô Lạp, nhũn mỳ ném ra một câu: "Các người có thể đi rồi!"

"Đi. . . . . Có thể đi à? Không phải say rượu lái xe chứ?" Tô Lạp thút thít, toàn thân run lên một cái, giống như là tất cả mấy anh cảnh sát giao thông sắp sửa tính sổ với cô vậy.

"Hay là vị tiểu thư này thích ở đây tiếp tục ngây ngô sao?" Viên cảnh sát bày ra dáng vẻ thanh liêm, trừng mắt liếc nhìn Tô Lạp, sau đó xoay người ra khỏi đồn cảnh sát.

****

Tại một bệnh viện tốt nhất ở trung tâm thành phố, Lôi Tổ Mẫn nổi giận, đứng ngồi không yên bên ngoài phòng giải phẫu. Trong hành lang bệnh viện, Tô Lạp đứng trên bậc thang, không dám đi lên, nhưng cũng không muốn đi xuống.

"Chị còn muốn đứng đây bao lâu, một tiếng rồi, không một sao?" Thân Triết Huân đứng cao hơn hai bậc thang, từ trên cao nhìn xuống Tô Lạp.

~Hết Chương 106~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Sống thử - Nhức đầu! Phiền não! cả ngày người không thoải mái! Muốn đánh người!

Tô Lạp ngẩng đầu nhìn Thân Triết Huân: "Ồ! Gần như là một chết đi, vậy tôi ngồi xuống một chút là được rồi!" Dứt lời, đưa tay đỡ lấy thanh vịn rồi ngồi xuống bậc thang.

Thân Triết Huân thấy vậy, khoe miệng co giật, cô ấy bảo ngồi nghỉ ngơi, chính là giải quyết ngay tại đây! Đầu óc của cô gái này cũng tẩu quá đi, không biết là chờ ở đây hay chờ ở nơi khác thì cũng như nhau mà thôi ư? Đơn giản chỉ là chờ câu 'không có chuyện gì xảy ra'!

"Đứng lên! Đi ra bên ngoài, vào trong xe ngồi chờ!" Thân Triết Huân kéo lấy cánh tay của Tô Lạp, cố gắng lôi cô ra khỏi hành lang vắng lặng, cô gái đáng thương này, có nhất thiết phải hành hạ mình như vậy không!

"Buông tôi ra! Làm sao cậu lại nhàn rỗi như vậy hả? Ông sao cũng đã đi ngủ cả rồi, cậu còn chưa ngủ ư?" Tô Lạp tránh thoát cánh tay của cậu ta: "Cậu về đi! Tự tôi ngồi chờ ở đây, chỉ cần nghe thấy không có chuyện gì, tôi lập tức tung tăng về nhà đi ngủ! Bây giờ làm ơn nhanh chóng rút lui đi! Đừng động đến tôi!" Tô Lạp xua tay ý bảo cậu ta có thể đi, cô cảm thấy, có một cậu thanh niên xa lạ ở đây, rất không thoải mái!

"Em đi mua cho chị chút gì uống! Nhìn dáng vẻ của chị! Mi mắt trên, mi mắt dưới sắp dính vào với nhau rồi! Nếu như không giữ được tỉnh táo, e rằng chị sẽ ngủ quên, vậy chính là điều kiện thuận lợi cho tội phạm như em kiếm có đấy! Nói không chừng, em sẽ tự mình ôm chị gái lên xe đó!" Dứt lời, Thân Triết Huân cười ác ý đi xuống cầu thang.

"Thằng oắt con này thật là đáng đánh đòn. . . . ." Tô Lạp hướng về phía bóng lưng của cậu ta, khẽ nguyền rủa một tiếng, tại sao lúc nào cũng muốn vấy bẩn cô? Con ma-cà-bông này từ đâu chui ra?

"Đỉnh"

Cửa phòng giải phẫu mở rộng, Tô Lạp nghe thấy âm thanh, cơ thể đột nhiên run lên, bất chợt không dám đi đến đó, anh ấy, sẽ không có chuyện gì chứ? Nhất định sẽ không có chuyện gì!

Rón ra rón rén, trong lồng ngực thấp thỏm không yên, kéo ra một khe hở nhỏ nhỏ ở cánh cửa hành lang, cô nhìn không rõ dáng vẻ của bác sỹ, trước cửa phòng giải phẫu chật nít người, cô chỉ nghe thấy một vài âm thanh mà thôi.

"Bác sỹ! Như thế nào? Suông sẽ không? Há? Ngài nói đi." Lôi Tổ Mẫn níu lấy áo blouse trắng của bác sỹ, không chịu buông tay, gấp gấp đến độ mồ hôi tuôn ra đầy đầu.

Bác sỹ chỉ vào đám đông trước mặt, cau mày nói: "Tránh hết ra! Người bệnh xuất hiện rồi! Như vậy sẽ ảnh hưởng đến bầu không khí mới mẻ của người

bệnh.”

Quả nhiên, bác sỹ vừa nói xong, đám người lập tức tản ra, đi vào trong hành lang.

Lôi Tố Mẫn nhìn người được đẩy ra khỏi phòng giải phẫu, trên đầu Lôi Kinh được quấn hàng lớp băng gạc trắng, máu tươi thấm đỏ cả một mảng. Trên đùi cũng được quấn một dải băng, máu từ từ rỉ ra, khiến Lôi Tố Mẫn sợ đến mức đầu lòng khóc lớn lên: “Kinh của mẹ này! Làm sao lại thành ra như vậy? Mẹ đau lòng cho con quá! Hu hu hu, sao vẫn còn chảy nhiều máu như vậy....”

"Lôi bộ trưởng không cần quá lo lắng!" Bác sỹ tháo mắt kiếng xuống, lấy khăn tay ra lau một cái.

Tô Lạp nhìn bộ dạng không còn sức sống của Lôi Kinh, trong lòng cũng cảm thấy ứ đọng không yên, người đàn ông này bá đạo cỡ nào? Hiện giờ lại nằm bình thân như vậy, anh có còn cảm giác gì không? Có bị ảnh hưởng đến gương mặt hay không? Nếu đã được đẩy ra ngoài, có phải tình hình sẽ tốt lên chứ?

Lúc này, vị bác sỹ nhìn Lôi Tố Mẫn, mở miệng: “Con trai của ngài mất máu quá nhiều, hơn nữa, trước khi xảy ra tai nạn, tinh thần bị kích động, căng thẳng khác thường, cho nên máu bầm bị tắc nghẽn, trong khoảng thời gian ngắn, sợ rằng... Sợ rằng khó tỉnh lại! Chỉ là! Sẽ không nguy hiểm đến tính mạng!”

"Sợ rằng khó tỉnh lại được?" Lôi Tố Mẫn ngừng khóc, âm thanh bén nhọn bật ra từ trong miệng, tức giận nhìn bác sỹ: “Đây là bị thương nặng ư? Chẳng qua chỉ là một tai nạn giao thông đơn giản, ông lại đi nói như vậy, xem ra tôi tất yếu phải đi gặp viện trưởng!”

Vị bác sỹ nghe thấy thế, vuốt ve gọng kiếng: "Lôi bộ trưởng không cần kích động! Ngài đi gặp ai không quan trọng, nếu như cảm thấy nơi này không được, có thể chuyển bệnh viện khác, tôi đã cố hết sức! Còn nữa, tôi chỉ nói là không dễ dàng tỉnh lại, nhưng nếu như người bệnh muốn tỉnh, thì có lẽ sau một khắc sẽ mở mắt ngay!" Dứt lời, vị bác sỹ liền cất bước rời đi.

"Hừ! Đều là người vô dụng!" Lôi Tố Mẫn vung túi xách, tức giận nhìn mấy vệ sĩ áo đen phía sau, sau đó đi về hướng Lôi Kinh được đẩy đến.

Tô Lạp khó khăn nuốt nước bọt, cuống họng đau nhức, cổ họng không thoải mái, nhìn Lôi Tố Mẫn đang kích động, nhẹ nhàng đóng cửa hành lang lại, tựa lưng vào, hít sâu một hơi, không có gì nguy hiểm đến tính mạng rồi ư? Để tỉnh lại, khó khăn đến thế sao? Phải làm như thế nào mới có thể khiến anh mở mắt sau một khắc đây?

"Sao rồi chị gái? Anh ta ra rồi hả?" Thân Triết Huân cầm mấy thứ vừa mua được ở bên ngoài, đi đến lưng chừng cầu thang rồi dừng bước, nhìn Tô Lạp.

"Ừm! Ra rồi!" Tô Lạp đứng lên, nhận lấy đồ trong tay cậu ta, ngồi xuống bậc thang, bắt đầu ăn, anh ta đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ cần nghĩ ra biện pháp để cho anh mau mau tỉnh lại là được. Tâm tình vừa được buông lỏng, trong nháy mắt liền phát hiện, ban nãy ở quán bar uống nhiều rượu mạnh quá, xót ruột rồi.

"Chị ăn đi! Đưa điện thoại cho em mượn một chút, em không có điện thoại rồi. . . ." Thân Triết Huân giơ điện thoại di động của mình ra, nhìn Tô Lạp.

"Hả?" Tô Lạp ngẩng đầu, miệng đang ăn mấy thứ linh tinh, móc điện thoại di động trong túi ra, đưa tới: "Cầm đi." Dứt lời, há to miệng ăn tiếp.

"Ừ. . . ." Chỉ thấy Thân Triết Huân cầm điện thoại nhấn mấy nút, sau đó cười cười đưa trả cho Tô Lạp đang vui đầu vào hộp cơm: "Em còn có chuyện, chị về thì em chờ, nếu như không đi. . . . ."

"Cậu đi đi, đường cậu đi! Tôi không đi! Tôi phải gặp anh ấy một lần, tôi thiếu phải nói một câu xin lỗi, tôi mới có thể ngủ, bằng không tôi nay rất khó đi ngủ." Tô Lạp đặt hộp cơm sang một bên, nói.

"Thế thôi! Lần sau gặp lại!" Dứt lời Thân Triết Huân cầm chìa khóa xe đi ra ngoài.

****

Bên trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện, Lôi Kinh lẳng lẳng nằm trên giường bệnh, Lôi Tố Mẫn ngồi ở một bên, vuốt vuốt cánh tay anh, một lúc lâu mới cất lời, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Mẹ cũng là vì tốt cho con, làm sao lại không hiểu nỗi khổ tâm của mẹ chứ? Kể từ khi con gặp qua mấy cô gái thấp hèn đó, thì chẳng có cuộc sống yên ổn nữa, về sau mẹ tuyệt đối không cho phép bọn con gái thấp hèn, có mục đích đen tối đến gần con nữa, nhìn xem, bây giờ con đã bị thương thành thế nào rồi hả?”

"....."

Một chuỗi chuông điện thoại di động vang lên bên trong phòng bệnh.

Lôi Tố Mẫn chỉnh trang lại quần áo bệnh nhân của Lôi Kinh, cầm điện thoại di động đi ra ngoài phòng bệnh: "Ồ! Là Na Na sao. . . ." (QA: lúc đầu tớ còn tưởng bà hát =)))

Trong bệnh viện yên tĩnh đến đáng sợ, mấy y tá trực đã vào phòng trực ban ngủ hết, Tô Lạp tựa vào khung cửa sắt lạnh lẽo ở hành lang, cơ thể run lên một cái, giật mình thức tỉnh, trước mắt tối đen như mực, sợ đến mức bất thành linh đứng lên.

Cúi chỗ đụng phải cửa sắt, đèn ở hành lang từ từ phát sáng, Tô Lạp vuốt cửa, chần chừ nhìn về phía phòng bệnh mà nãy giờ mình vẫn chưa có đủ dũng khí bước đến.

Trên giường, Lôi Kinh vẫn ngủ như cũ, có lẽ là đang hôn mê, Tô Lạp đóng cửa lại, bước đến gần, cúi đầu giống như một đứa con nít làm điều sai quấy đang bị phạt: “Lôi Kinh này! Anh có nghe thấy không? Tôi đã nán lại ở đây chờ rất lâu rồi, hình như mẹ anh đã rời khỏi! Rốt cuộc tôi cũng có thể đi vào, ha ha.....Không nhìn thấy anh, không biết tôi có thể ngủ được hay không đây? Gặp ác mộng! Ha ha.....Nếu như anh tỉnh, khẳng định sẽ mang bộ dạng đáng đánh đòn ra bảo tôi không có triển vọng giả bộ thực nữ đúng không?”

“Ách! Anh có thấy khát không?” Tô Lạp đứng ở trước giường bệnh, đột nhiên không biết nên nói cái gì cho phải, thì ra là nghiêm túc ở chung một chỗ với anh, thật sự không dễ dàng gì. Tim nhảy lên thình thịch không nén lại được, đưa tay vịn ngực, khẽ mỉm cười, trên mặt nóng hừng hực, nhìn cái ly trên bề tu, Tô Lạp đi tới rót một ít nước, hoàn hảo anh vẫn chưa tỉnh, nếu không nhất định sẽ bị chê cười, cô trở nên khác thường như vậy từ bao giờ?

“Khụ khụ. . . . .” Múp ly vừa đặt lên bên miệng của Lôi Kinh, Tô Lạp thô lỗ dùng ngón tay đẩy cánh môi của anh ra, đổ nước vào trong, tựa như là đang rót thẳng vào đường ống, khiến Lôi Kinh ho lên ‘khụ khụ’.

“Cái gì? Uống thêm nữa đi! Uống thêm nữa không phải có thể tỉnh sao?” Tô Lạp thấy vừa dứt được tí nước, anh liền có cảm giác, trong lòng không khỏi vui mừng, nói xong lại đưa tay cạy miệng Lôi Kinh ra, đổ nước vào, cô sẽ không chữa lợn lành thành lợn què chứ? Tô Lạp tự hào tưới nước tiếp.

“Àm”

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tô Lạp chỉ thấy một bóng dáng bước nhanh vào, lại là Khương Mỹ Na.

“Cô ở đây làm gì? Mưu sát sao? Hại anh ấy chưa đủ chết à! Bây giờ tới đây làm gì? Len lén hại chết một người bị hôn mê mất đi tri giác hả?” Khương Mỹ Na giựt ly nước lại, ném xuống đất nát bươm.

Tô Lạp nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn Khương Mỹ Na đánh đá, gắt gỏng bước vào, cô đã đủ buồn phiền rồi, còn tính toán gì nữa? Thấy cô liềm hô to gọi nhỏ, ngay cả mẹ của mình còn không làm như vậy!

“Ai! Tôi nói này Khương Mỹ Na! Đừng vênh vào tự đắc như vậy biết không? Cẩn thận đau cần cổ.” Tô Lạp đá mảnh thủy tinh trên đất, cố ý để nó bay sang phía mu bàn chân của Khương Mỹ Na, muốn cô và cô ta nói chuyện đằng hoàng với nhau, trừ phi là Trái Đất cũng ném được ‘phịch phịch’ như bánh bóng rổ, đảo mắt thừa nhận mình đã lĩnh giáo qua rồi.

“Nơi này không hoan nghênh cô, tôi mời cô lập tức đi ra ngoài, bằng không bây giờ tôi liền gọi bác gái.” Dứt lời Khương Mỹ Na lấy điện thoại di động ra, làm bộ nhấn nút.

“Ai! Cô chờ một chút. . . . .” Tô Lạp im lặng nhìn Khương Mỹ Na, chẳng nhẽ không còn gì để nói, cứ đi hù dọa người khác vậy sao?

“Không phải tôi sợ mẹ của anh ta! Cho dù mẹ anh ta có thần thông quảng đại đến mức đem người kế hoạch hóa gia đình trở về*, tôi cũng không sợ! Chọc vào tôi, ...không bẹp dí mới là chuyện lạ, nhưng mà hôm nay tôi thật sự quá mệt mỏi, mệt mỏi lắm! Không có thời gian chơi với mấy người, gặp lại!”

(*mấy người sinh 2 con ở TQ là bị trục xuất khỏi nước á!)

Tô Lạp nhìn ánh mắt oán hận của Khương Mỹ Na, tiến lên trước vài bước, rồi lại nhìn ánh mắt của cô ta, lùi về phía sau, khoe miệng cười cười, đi tới trước mặt Lôi Kinh, hóp một ngụm, hôn lên gò má của anh, lòng bàn tay nâng lấy đôi gò má bị bọc băng trắng: “Thân yêu ơi, em tin rằng khi anh tỉnh lại vẫn sẽ đẹp trai mê người như trước kia vậy! Em đi ngủ trước đây, gặp lại trong mơ.”

Dứt lời, đứng dậy, đi xẹt qua người Khương Mỹ Na, xoa xoa lưng đi ra khỏi phòng bệnh.

Tô Lạp hả hê, Khương Mỹ Na phẫn nộ. Ai cũng không để ý đến người trên giường bệnh, khoe miệng khe khẽ nhích, thoáng qua nụ cười hấp dẫn chết người.

Đêm đó Tô Lạp không dám trở về nhà trọ của Lôi Kinh, sừng sờ đi vào nhà của Tiểu Miên, bị ‘bánh xe rách nát’ chất vắn, Dẫn Trạch đối xử lạnh nhạt, Dẫn Miên giương mắt khó hiểu, tức sùng máu vượt qua một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Lạp muốn đi theo vào bệnh viện, nhưng Dẫn Trạch và Vi Luân thế nào cũng không đồng ý, đầu tiên là đối với việc cô đi theo người khác khiến Lôi Kinh xảy ra tai nạn giao thông có phần chán ghét, hai là sợ cô đến đó lại đánh nhau với mẹ của Lôi Kinh.

*****

Bên trong phòng bệnh khang trang, ngập tràn mùi vị của thuốc sát trùng, “Àmmmm...”

Một lẵng hoa tươi tắn bị ném tơi tả trên mặt đất, cánh hoa bay khắp nơi...

“A” Người trên giường bệnh tức giận kêu lên, nhìn người đang đứng trước mặt.

“Ai cho cô mang cái thứ này đến đây? Há? Tôi ghét nhất chính là mấy cái thứ hoa hòe này! Ăn được không? Hay là uống? Nếu như vô dụng thì đưa cho tôi làm gì? Chướng mắt.” Khuôn mặt Lôi Kinh bị quần băng trắng, không nhìn rõ nét tức giận trên mặt, nhưng mà cắn chặt cánh môi, tròng mắt lóe lên ngọn lửa khiến người khác suy nghĩ không ra.

"Thật xin lỗi Kinh, em không biết. . . . ." Mới sáng sớm đã chạy tới, Khương Mỹ Na cúi đầu nhặt giỏ hoa trên đất lên, đáng vẻ uất như sắp khóc.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Duẩn Miên, Duẩn Trạch, Vi Luân rồi rít đi vào, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Lôi Kinh cùng với bãi chiến trường trên mặt đất: "Cái gì? Đã tỉnh chưa? Thật sự là đã tỉnh chưa? Kinh tỉnh rồi kia!"

"Anh đừng có nhảy lên như khi được không? Anh Kinh tỉnh lại là chuyện tốt! Em phải báo cho Tô Lạp. ...." Duẩn Miên cười hi hi cầm điện thoại đi động, bắt đầu tìm tên Tô Lạp, đẩy con khi Vi Luân ra.

"Thế nào rồi Kinh? Chuyện gì đã xảy ra? Tỉnh lại không phải là chuyện tốt sao?" Duẩn Trạch nhíu mày nhìn Khương Mỹ Na đang nhặt hoa trên đất, đứng trước cửa sổ giường bệnh của Lôi Kinh, hỏi.

"Hô" Ngực Lôi Kinh đột nhiên phập phồng, thở gấp ra một hơi, trừng mắt nhìn Khương Mỹ Na, đặt tay lên trán, khóe miệng co quắp co quít lại, ánh mắt hung ác nhìn mọi người: "Hiện giờ mình rất nhức đầu! Rất phiền não! Trong lòng không thoải mái, cả người đều không thoải mái! Mình muốn đánh người." Dứt lời, Lôi Kinh chăm chú nhìn Duẩn Trạch.

Duẩn Trạch bị đưa vào tầm ngắm, sững sờ nhìn sang Vi Luân: "Đây là thế nào, cậu biết không? Có cần gọi bác sĩ hay không, hỏi thăm tình hình một chút? Nói muốn đánh người, sau đó nhìn tớ? Đây là chuyện tốt sao?"

"Ha ha ha! Đừng có nói đùa! Bộ dạng này của cậu ấy làm sao đánh ai được?" Vi Luân chỉ vào Lôi Kinh, giờ phút này cậu ta tựa như mới vừa chui ra khỏi địa ngục, trắng sáng khác thường, cười ha ha.

"A! Lạp Lạp! Anh Kinh tỉnh rồi!"

"Ừ. . . . Không sao! Hình như là không sao. . . . ." Duẩn Miên vui tươi hơn hờ hững về phía điện thoại gật đầu.

"Bốp"

Một cái quả táo bay thẳng về phía Duẩn Miên, Lôi Kinh tức giận nhíu mày, nhưng mà ở gần mi tâm có cảm giác đau, không khỏi khiến anh rên lên lần nữa: "Tiểu Miên nói vớ vẩn gì đó? Cái gì không sao! Rõ ràng là có chuyện! Hơn nữa còn rất nghiêm trọng, em bảo với cô ấy tình hình của anh thật sự rất nghiêm trọng."

"Em. . . . ." Duẩn Miên nhặt lên quả táo vừa đập vào trên tường, lăn lông lốc trên mặt đất, nhìn Lôi Kinh bằng nửa con mắt, dù thế nào đi nữa thì cũng không thể ném quả táo vào người khác chứ? Hơn nữa cô còn là con gái nha!

"Không được âm ỉ bên trong phòng bệnh!" Y tá đi kiểm tra phòng đưa nạt lạnh vào bên trong phòng bệnh, quát lớn một tiếng.

"Cái gì? Tôi kêu thì thế nào? Vi Luân đi ra ngoài bắt ý tá này về cho tớ!"

Dứt lời nhìn Duẩn Miên: "Anh thật sự có chuyện, Duẩn Miên, em nói với Tô Lạp đi, tình hình của anh thật sự rất nghiêm trọng, bảo cô ấy qua đây nhanh lên, bằng không anh có xảy ra chuyện gì, cô ấy chịu trách nhiệm không nổi đâu." Tinh thần của Lôi Kinh kích động khác thường, toàn thân không thể cử động, nhưng mà đặc biệt nói nhiều.

"Cái đó! Anh Kinh. . . Lạp Lạp nói. . ." Duẩn Miên cầm điện thoại áp a áp ứng.

Lôi Kinh nghe tiếng nhìn sang: "Nói gì rồi hả ? Lấp bắp như vậy?"

Duẩn Miên lấy tay che ống nghe của điện thoại lại, cô sợ nói ra Lôi Kinh sẽ tức giận hét lên hù dọa Lạp Lạp.

"Lạp Lạp nói. . . . . thấy anh có đủ sức để gào thét, hẳn là không có chuyện gì rồi! Nếu như bác sĩ bảo anh đang hấp hối, vậy cô ấy sẽ đến gặp anh một lần cuối! Bằng không thì, cô ấy buồn ngủ!"

~Hết Chương 107~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 108: Sống thử - Lôi Kinh là người chuyên không chế máy cô cứng nhắc?

"Lạp Lạp nói. . . . . thấy anh có đủ sức để gào thét, hẳn là không có chuyện gì rồi! Nếu như bác sĩ bảo anh đang hấp hối, vậy cô ấy sẽ đến gặp anh một lần cuối! Bằng không thì, cô ấy buồn ngủ!"

Đuẩn Miên nói xong, cầm điện thoại, mắt nhìn thẳng vào Lôi Kinh, cô cảm thấy đáng về của anh hiện giờ là bình tĩnh trước phong ba bão táp, cô muốn yên ổn, bằng không lát nữa sấm sét vang dội sẽ đánh cô tới tấp. Mà Lạp Lạp này cũng thật là, làm sao lại hung hăng như vậy, đêm qua còn không biết là ai nằm trong chăn tựa như đang khóc người yêu.

"A" Lôi Kinh nhếch môi cười châm chọc, hấp hối? Tối hôm qua anh còn nghe thấy rất rõ ràng, cô nhóc kia quan tâm đến anh.

Anh vừa muốn bước xuống giường, thế nhưng vết thương ở chân lại không cho phép, đưa tay ôm chân nhìn về phía Đuẩn Miên, cũng chẳng hề tỏ ra tức giận như những gì mà Đuẩn Miên dự đoán: "Đưa điện thoại đây."

Thấy Đuẩn Miên do dự, Lôi Kinh không khỏi bật cười thành tiếng.

"Tối đây! Tiểu Miên ngoan! Đưa điện thoại cho anh, cách điện thoại sẽ không làm cô ấy mang thai được! Em yên tâm!" Giọng nói của Lôi Kinh nghe không ra ngữ điệu gì cả, nhưng lại khiến Tiểu Miên không khỏi e sợ trong lòng, nghe thấy Tô Lạp nói thế mà anh vẫn chưa nổ tung tại chỗ, nhưng sự bình tĩnh này lại càng dọa người hơn, cười giong kiêu gì mà thấy lạnh quá nha.

"A. . . . . được. . . . ." Đuẩn Miên cầm điện thoại tiến lên, rón ra rón rén tựa như sắp tiễn điện thoại của mình ra sa trường, sợ nó sẽ hy sinh oanh liệt. Đúng vậy, giống như anh vừa nói, không thể khiến Tô Lạp mang thai qua đường điện thoại được, chuyện này không thể.

"Lấy ra!" Lôi Kinh Nhíu mày nhìn Đuẩn Miên khổ sở đi tới, chụp lấy điện thoại đặt lên bên tai: "Đầu dây bên kia kêu lên một tiếng! Em là Tô Lạp?"

"Nói nhảm!" Tô Lạp ngồi trước gương trang điểm hừ một tiếng, không phải Tô Lạp chẳng nhẽ là mẹ anh sao?

"Tốt lắm! Nếu như em là Tô Lạp thì nói cho anh nghe, lấy lại hết mấy lời em vừa nói! Thừa nhận đó không phải là lời thật lòng, tất cả bởi vì quá mệt mỏi mà đi nói xằng nói bậy phải không?" Lôi Kinh dứt lời, liếc nhìn Đuẩn Trạch và Vi luân một chút.

Ở đầu dây bên kia, Tô Lạp vừa uống xong một ly nước đá, sững sờ vuốt mắt, do cô quá mệt mỏi mới nói đó hả? Hả không phải là!

"Bên cạnh anh có người đứng không? Muốn mặt mũi đến vậy sao? Vậy thì anh tắt máy đi, nhưng đừng để cho bọn họ biết, xong rồi anh muốn la hét vào điện thoại thế nào thì tùy. Như vậy, đảm bảo đầy đủ mặt mũi! Cái biện pháp này rất có tác dụng."

"Đúng rồi, cậu chủ lớn Lôi Kinh! Anh thật là lợi hại, một đêm liên tỉnh. Chờ tôi có thời gian, có thời gian nhất định đến thăm anh, bây giờ tôi rất buồn ngủ, ngủ đây!" Dứt lời, Tô Lạp định tắt máy, sĩ diện! Hừ! Cô cố tình không cho.

"Em dám ngủ thử xem! Anh cho nổ bay giường của em." Lôi Kinh găm lên giận dữ, ngồi bật dậy.

"Oa, thế nào lại tức giận đến như vậy? Nổ giường?" Vi Luân tựa vào bệ cửa sổ trong phòng, nhếch môi lắc đầu nhìn Lôi Kinh, nét mặt của mọi người tựa như đang gặp phải quỷ, làm gì mà nghiêm trọng đến mức muốn nổ giường?

"Không ngủ cũng chẳng chết được! Nhưng nếu như em không đến, anh không có khả năng dự đoán hậu quả sau đó đâu!" Giọng nói của Lôi Kinh rất nhẹ nhàng, nhưng đường cong gian ác nơi vành môi lại khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Bên kia không biết đang nói cái gì, ban đầu về mặt của anh nhìn cực kỳ rối rắm, chân mày nhíu lại thật chặt, rồi sau đó lại từ từ giãn ra, cuối cùng là thoải mái cười to.

"Ha ha. . . . . " Lôi Kinh cười đến rung người.

"Ừ. . . . thái độ thế này mới đúng! Nên đặt anh ở vị trí đầu tiên, điều này khiến anh rất vui, em tới đi. Tất cả đều ở đây! Tiện thể mua ít nước, còn có trái cây, cả đồ dùng hàng ngày nữa." Lôi Kinh dựa nghiêng người trên giường bệnh, kiên nhẫn nói.

"Ồ! Đúng rồi! Còn mua cả một lẵng hoa nữa. Chỗ này của anh rất đáng thương, không có ai tặng đồ gì hết, mang hoa đến cho có chút không khí. . . ." Lôi Kinh làm bộ tội nghiệp lên tiếng, đột nhiên nhìn về phía Vi Luân và Đuẩn Trạch đang kinh ngạc, nháy mắt một cái, ra vẻ mình rất có mặt mũi ha.

"Anh Kinh, anh không nên trêu đùa người khác như vậy! Ở chỗ này cái gì cũng có mà. Trời nóng như thế còn bảo Lạp Lạp. . . ." Đuẩn Miên lên tiếng bất bình thay cho Tô Lạp, không đùa chết người không bỏ qua sao? Giỏ hoa? Không phải có rồi hả! Mới vừa bị anh làm cho nát bét.

"Câm miệng." Lôi Kinh ngồi dậy, nhìn về phía Đuẩn Miên ra dấu 'im lặng'.

"Anh nói thiếu một món đồ cũng không được, biết không? Dám can đảm thiếu thử một thứ xem. Em sẽ biết tay." Dứt lời, Lôi Kinh thận trọng khép điện thoại lại.

Giữa ánh mắt đầy oán hận của Khương Mỹ Na và sự im lặng của những người còn lại, Lôi Kinh xoay người, tựa đầu vào trên gối, khóe môi giương nụ cười tự đắc, gương mặt trung rỡ biểu cảm như vừa đạt được thành tựu: "Thấy chưa? Cô nhóc này phải dạy dỗ như vậy, chờ xem! Cô ấy sẽ đến đây nhanh thôi. Học một chút đi, các cậu có phát hiện không, đối phó với phụ nữ mình là số một đấy!"

"Kinh! Anh có ý gì? Tại sao anh lại đi vứt bỏ lẵng hoa của em, mà còn bảo cô ta mua đến đây? Anh không cảm thấy mình làm vậy rất quá đáng sao? Em rất đau lòng, anh biết không?" Khương Mỹ Na đứng dậm chân trên giày cao gót, đáng về sắp khóc đến nơi nhìn Lôi Kinh, Tô Lạp kia có điểm nào tốt đâu, chẳng những không dịu dàng, lại còn nghèo nàn muốn chết.

"Hoa của cô ư? Đó không phải là loại tôi thích, mùi rất khó ngửi! Thêm vào đó, ban này vừa tỉnh dậy tâm tình không tốt, cho nên lỡ tay, tôi chỉ có thể nói, rất xin lỗi." Lôi Kinh nhìn Khương Mỹ Na, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

"Có thật không? Như vậy sao? Tối nay em mang mấy món khác đến cho anh!" Rốt cuộc khoe môi của Khương Mỹ Na cũng hiện lên ý cười, đi đến trước mặt Lôi Kinh, giọng nói ngọt ngào đến chảy cả mặt: "Làm hại em đau lòng! Thì ra là tâm tình không tốt mới...."

"A! Vậy sao? Mỹ Na đau lòng sao? Sẵn đang ở bệnh viện, cô đi tìm bác sỹ khám thử xem, để trái tim có vấn đề thật sự không tốt chút nào, cô còn trẻ như vậy!" Vốn đã cho Khương Mỹ Na một tia hy vọng hiếm hoi, thế nhưng lời này lại đẩy cô ta vào vực sâu kinh ngạc một lần nữa, anh vừa cắt ngang cô, vừa chêm vào một câu mỉa mai châm chọc.

Khương Mỹ Na đứng ở đầu giường nhìn Lôi Kinh, bị lời nói thẳng thừng của anh kéo trở về, chẳng nhẽ anh khinh thường đến thế ư? Thế nào? Anh nói những lời này là có ý gì? Cô tình làm cô lúng túng trước mặt nhiều người như vậy!

"Em còn có chuyện! Tối nay đến thăm anh!" Dứt lời, Khương Mỹ Na đi ra.

"Ha ha ha. . . . ." Vi Luân tựa vào cửa sổ, bán rẻ hình tượng của mình mà cười sặc sụa, nhìn Khương Mỹ Na với vẻ mặt khinh bỉ, xem ra là tới tới cô ta mới tỉnh ngùng.

"Kinh nè! Cậu không cần phải làm tổn thương trái tim con gái nhà người ta như vậy. Xem người ta điên cuồng vì cậu thế nào kìa, biển cạn đá mòn, dầu sao cậu cũng nên bày tỏ chút thành ý, không phải sao?" Vi Luân hớn hờ nhìn Lôi Kinh, biểu cảm trên mặt cực kỳ tà tử.

Đuẩn Trạch cho tay vào túi quần, nét mặt cho thấy rất khó lý giải, lắc đầu: "Khẩu vị của Kinh là thế, hết cách rồi, trời sinh! Phụ nữ phần son 'vào' không được thân."

"Thật đáng buồn mà! Đời này là thế sao? Tô Lạp kia so với mấy người này, lại rất cứng nhắc nha! Lành Tâm cũng cứng nhắc! Lôi Kinh! Cậu thích không chế mấy cô cứng nhắc hả? Cái hứng thú với mấy cô lồi lõm của cậu bay đi hết rồi à?" Vi Luân nói xong, đột nhiên mở to hai mắt, hình như vừa phát hiện ra vấn đề gì trọng đại lắm.

"Y. . . . . Mấy người thật là buồn nôn. . . . . Em ra bên ngoài chờ Lạp Lạp, ở đây không khí bị ô nhiễm, mấy anh tiếp tục nghiên cứu cái chuyện lồi lõm đi, Lạp Lạp cũng đâu có bằng phẳng." Duẩn Miên nhếch môi đi ra khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn liếc nhìn Vi Luân tựa như một con ruồi vừa bay ra khỏi nhà vệ sinh hôi thối.

Lôi Kinh giương vẻ mặt muốn ăn thịt người nhìn Vi Luân: "Cậu bảo ai thích không chế phụ nữ cứng nhắc? Ngực lớn thì có gì hay ho? Huống chi bạn gái của mình không có cứng nhắc, chỉ là không đi khoe khoang vóc dáng với mấy người đàn ông khác mà thôi. Mấy cô bạn gái của cậu, mới đáng xấu hổ, đi trên đường bị người ta dòm ngó không biết bao nhiêu lần! Cậu cảm thấy còn độ mới mẻ sao? Mấy cô gái đó chỉ để vui đùa một chút thôi!"

"Thôi! Không tranh luận với cậu về vấn đề này nữa! Bạn gái của cậu, cậu nói tốt là đúng rồi! Chỉ có điều, cay quá, người sặc cũng là cậu, không phải bọn mình. Có mấy em dịu dàng, khéo gọi không cần, hết lần này đến lần khác đi tấn công mấy em tê cay mạnh mẽ." Vi Luân chép miệng, lắc đầu một cái.

"Ha ha. . . . . Minh thích, cảm giác mạnh, như thế nào?" 'Bộp' một cái ném điện thoại xuống giường, hướng về phía Vi Luân.

"Cười thật là dâm dăng! Chỉ là, bạn gái của cậu tới, thân thể của cậu lại không khỏe, không giải quyết được vấn đề gì, rốt cuộc là lẽ loi cô đơn muốn làm bạn với cậu đến khi nào đây?" Duẩn Trạch thở hắt ra một hơi, rót một ly nước cầm trên tay, ngửa mặt lên trời thay Lôi Kinh than thở.

****

Thời tiết nóng bức gần như là muốn thiêu rụi tất cả, nóng đến bỏng rát, Duẩn Miên đứng chờ Tô Lạp trước cửa bệnh viện.

Chỉ thấy một chiếc xe taxi dừng lại trước cửa, người bước xuống gần như là nhìn không ra dáng vẻ gì. Bước ra ngoài chính là một con quái vật.

Túi trái cây nặng trĩu che mất phần chân của người nọ, mà mấy túi lớn túi nhỏ vật dụng hàng ngày được cô ôm vào trong ngực, một lẵng hoa tươi to dùng chặn mắt cái đầu, Tiểu Miên kinh ngạc nhìn người nọ, gào thét nhào tới, người nọ không phải là Tô Lạp số khổ thì là ai chứ?

"Lạp Lạp! Cậu đi mua cho anh ta thật hả? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ cậu thật sự đau lòng vì anh ta sao?" Duẩn Miên đứng đưa mái tóc ngắn cùn, nhận lấy túi trái cây cùng với mấy túi vật dụng hàng ngày từ tay Tô Lạp, vẻ mặt khó tin, hỏi dò.

"Có thể làm sao? Tớ đây còn không biết mình bị cái gì! Có thể tớ thật sự có chút lòng từ bi, chỉ là, hai mươi năm qua bị mất tác dụng, hiện giờ chức năng lương thiện mới được khôi phục lại bình thường. Làm sao mà từ tối hôm qua đến bây giờ trong lòng cứ cảm thấy khác thường thế nào ấy? Giống như bị cái tính lương thiện chết tiệt ăn hết rồi! Mua thì mua thôi! Không lại mệt mỏi nữa! Sau khi được nghỉ ngơi một tiếng tớ sẽ trở về hình dạng ban đầu!"

"Ha ha. . . . . Cậu không cầu khẩn là được!" Nói xong hai người liền đi vào.

Ban ngày ở trong bệnh viện không yên tĩnh như đêm hôm qua, bệnh nhân đi tới đi lui, tập trung thành từng cụm, rất hỗn độn.

Duẩn Miên xách đồ, dẫn đường đi đến phòng bệnh cao cấp của Lôi kinh ở lầu tám, khi nhìn thấy một màn vừa xuất hiện trước mắt... Cảnh tượng này, bối rối! Nhất thời túi trái cây bị rơi trên mặt đất cũng không biết, mấy người này không khỏi quá hoang đường chứ? Ở đâu cũng làm xằng làm bậy như vậy?

"Ách! Em nói, cái này đùa quá lố rồi! Đây là bệnh viện, tốt xấu gì cũng nên để ý một chút!" Duẩn Miên nhỏ giọng nói, ngưng ngưng vuốt vuốt mái tóc ngắn hơi xoăn của mình.

Tô Lạp bước vào theo sau, thấy Duẩn Miên cản trước cửa, cô không vào được, đặt lẵng hoa xuống, rướn cổ nhìn vào bên trong.

"Cái gì?" Biểu cảm trên mặt của Tô Lạp nhất thời cứng đờ, thật là một đám bò chết mà! Cô không còn lời nào để nói! Thật sự là không có lời nào để nói! Sa đọa! Phách lối! Trời ạ! Ai tới hốt mấy người này đi dùm tui đi!

~Hết Chương 108~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mát Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Sống thử - Tôi không phục vụ người khác! đối tượng phục vụ cũng không phải là người

"Ha ha, vào đi! Đừng thấy lạ, người bệnh lớn nhất!" Duẩn Trạch biết họ kinh ngạc, ai mà không đây? Nhưng cái cậu Vi Luân nào tàn này đừng phải Lôi Kinh không đùa chết người không đền mạng, căn bản là hai người sáp lại với nhau chẳng nghiên cứu ra chuyện gì tốt.

"Tối rồi! Nếu em không thích thì anh bảo mấy cô này đi ra, đổi lại là em tới." Lôi Kinh nhìn mấy lá bài trong tay, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Lạp một cái, nhẹ nhàng nói.

Tô Lạp nhất thời cảm thấy như mái tóc dài của mình bị một đợt gió lớn mờ ám thổi loạn tung phèo, mùi vị mờ ám khoan vào tận trong xương tủy, muốn rút ra cũng không rút ra được, tại sao những người này lại có thể phách lối như vậy, nhà nước có ban ngành nào có thể giải quyết vấn đề này hay không đây?

Người này không phải vừa bị tai nạn giao thông suýt chết ư?

Không nằm trên giường bệnh từ té còn chưa tỉnh! Cự nhiên nằm nghiêng trên bệ cửa sổ, làm sao anh ta không rớt xuống đất chứ? Tai nạn giao thông cũng chẳng dạy cho anh được một bài học. Bệnh viện đáng chết, tại sao lại xây bệ cửa sổ rộng như vậy?

Tình hình trong phòng hiện giờ là như thế này, Lôi Kinh cao nhất, dựa nghiêng ở trên bệ cửa sổ, cái chân bị thương kia đặt trên cánh tay của một cô y tá đang đỏ bừng mặt, đó là để nhẹ nhàng xoay bóp cho anh. Người bệnh nhiều tiền lại đẹp trai liền được ưu đãi! Cái chính sách này được áp dụng công khai từ bao giờ vậy hả?

Tô Lạp muốn kéo phăng cô y tá đó qua, trực tiếp tấn công vào hai bên trái phải, đã đỏ mặt, việc gì phải đi ôm chân anh ta kiểu đó? Thật ra thì cô rất thích chứ còn gì nữa? Gia bộ.

Cô y tá còn lại tốt hơn nhiều! Dám làm dám chịu, mặt cười toe toét cầm cây quạt thổi gió cho Lôi Kinh, mặc dù Tô Lạp cảm thấy cô y tá này tốt hơn nhiều, nhưng mà đây là cái đạo lý gì? Cô ta không có việc gì làm sao?

Chẳng lẽ trai đẹp lộng quyền, bất kỳ một nghề nghiệp nào cũng bị hạ bệ ư?

"Nếu nóng tại sao không mở máy lạnh?" Tô Lạp lạnh lùng ném ra một câu, giọng nói tràn đầy khi dễ đối với những người trong cuộc.

Lôi Kinh ném một lá bài xuống, vừa sấm soi đánh bài với Duẩn Trạch và Vi Luân, vừa nhìn về phía Tô Lạp: "Cô em y tá này nói, mở máy lạnh không tốt cho thân thể của anh! Cho nên em đừng mở."

"Ách!" Tô Lạp rút cái tay đang muốn mở máy lạnh lại, vừa im lặng vừa tức giận nhìn về phía Duẩn Miên, Duẩn Miên nhún vai đành chịu.

Cô em y tá? Hai cô y tá này nhìn cũng đâu có nhỏ lắm?

Trong lòng Tô Lạp không khỏi nghĩ theo chiều hướng xấu, chẳng nhẽ anh ta thiếu hụt tình thương của mẹ ư? Nhất định là mẹ anh ta không quan tâm hết lòng, cho nên bây giờ có người phụ nữ khác đối xử tốt một chút, liền cảm kích đến cực độ rồi sao? Đừng nên phát triển thành chuyện yêu đương giữa mẹ con mới phải!

"Trái cây đâu? Không phải bảo em mua trái cây sao?" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp hỏi, sau đó lại xoay người nhìn về hai cô y tá đang đứng bên cạnh: "Hai em gái thích ăn cái gì?"

"Lôi thiếu gia hỏi em sao? Cái gì em cũng ăn!"

Tô Lạp nhìn hai cô y tá vui mừng hơn hồ tựa như hoa xuân mà nổi đóa, trong đầu không kiềm nén được ý nghĩ muốn ra tay dọn dẹp mấy cô gái này vì dân vì nước, cái gì cũng ăn, cho hột có ăn không? Giọng nói the thé bị mắc kẹt ngay cuống họng.

Mặc đồng phục đó để hấp dẫn người khác hả? Bộ mấy cô không thấy, căn bản trên phim cũng không quyến rũ thành công sao?

Đuần Miên nhìn con sói lớn gian ác đang muốn ăn cộp mẹ, bên cạnh còn có hai cô thỏ con xinh đẹp phụ họa, chẳng thềm nói gì, lách người ngồi lên giường bệnh của Lôi Kinh xem TV.

"Nghe chưa? Cô ấy nói cái gì cũng ăn, anh muốn ăn táo đã gọt vỏ, cắt thành miếng vuông nhỏ bốn xen-ti-met. A đúng rồi! Bỏ hạt!" Lôi Kinh sai bảo Tô Lạp tựa như đang sai bảo một con cún, anh cho rằng, sau tai nạn đêm qua, trái tim của cô nhóc này đã đổ sụp xuống vì anh rồi.

Tô Lạp nghiêng răng chống nạnh nhìn Lôi Kinh, có vẻ như anh ta sai bảo người khác quá tùy tiện thì phải? Xin hỏi, cô có ở trong thế giới của tên yêu nghiệt Lôi Kinh này hay không? Ai dám sai khiến cô, chính là tự tìm đến cái chết! Bất quá, không dạy dỗ anh ta một phen thì phí công cô mò đến đây.

Đột nhiên Tô Lạp cảm thấy ai đó đã từng nói một câu rất chính xác, 'Cuộc đời tựa như là một chuyến du lịch, không biết sẽ lật xe ở đâu', và ngay lúc này, giờ này, ngày này, tháng này, năm này, cô bị lật xe rồi, cơ thể chịu phải sức ép từ hành khách duy nhất, đại thiếu gia Lôi Kinh, do...thắng xe không ăn.

"Hừm hừ. . . . cậu chủ Lôi, còn hai vị bên cạnh anh. . .Tôi đi rửa trái cây trước, ăn táo tốt lắm." Trong lời nói tràn đầy thiện ý của Tô Lạp còn khuyến mãi thêm ba tiếng hừ lạnh.

Không lâu sau, mấy người bên trong phòng bệnh đang đánh bài máu lửa, hùng hực khí thế, Tô Lạp ung dung tự tại bước vào, tay cầm một mâm đựng trái cây được cắt gọt đẹp mắt, từng miếng táo được xếp gọn gàng bên trên, mấy cây tăm đặt bên cạnh.

"U a! Bạn gái của Kinh rất biết nghe lời nha, cắt đúng yêu cầu. . ." Vi Luân quay đầu nhìn Tô Lạp một cái, sau lại hướng về phía Lôi Kinh nhạo báng, rõ ràng đã hết như trước kia rồi nha.

"Ừm! Bạn gái của mình ấy hả! Nhất định phải thế. . . . ." Lôi Kinh nhàn nhạt lườm Tô Lạp một cái, thế nhưng cô nhìn ra, bên trong ánh mắt của anh rõ ràng là đang chế giễu sự nghe lời của cô, chẳng qua, cô muốn thử xem anh còn cười được đến bao giờ.

Tô Lạp bung đĩa trái cây về phía trước, cầm một cây tăm lên, ghim vào miếng táo.

"Đừng nhúc nhích, em dứt cho mấy chị ăn là được rồi! Làm y tá rồi còn có phương pháp phục vụ bệnh nhân như vậy nữa, cực khổ quá!" Tô Lạp làm ra dáng đáng vẻ của một cô hầu, cầm hai miếng táo lên, hung hăng nhét vào miệng của hai cô y tá.

"Uhm. . . ." Vốn dĩ hai cô y tá vừa thấy miếng táo đã rợn tóc gáy, khổ sở cau mày, cố gắng ăn cho hết.

Lôi Kinh vừa xếp bài trong tay, vừa nghe Tô Lạp nói, nhưng lại không ngắt đầu: "Anh đâu? Không phải cắt táo cho anh ư? Tại sao anh không được ăn miếng đầu tiên?"

Tô Lạp dừ dừ trừng mắt nhìn hai cô y tá, nếu ai dám làm ra bất kỳ động tĩnh gì, chính là tìm chết.

Quả nhiên! Cô y tá thả cây quạt trong tay xuống, che miệng, chạy thẳng ra khỏi phòng bệnh, Lôi Kinh không để ý, há miệng nhận miếng táo Tô Lạp đưa tới.

"A. . .Phụt!" Lôi Kinh vừa mới cắn xuống một miếng.

"Cô nhóc này cho anh ăn cái gì?" Lôi Kinh cố nén cơn đau ở chân, ngồi dậy, tức giận nhìn Tô Lạp đang đứng trước mặt cười gian trá, cô nhóc này muốn tìm cái chết sao?

"Nước đâu?" Lôi Kinh há hốc mồm, làm sao cũng không dám ngậm lại, trong miệng. . . . .mùi vị trong miệng khiến hai đầu chân mày của anh thất chặt lại, nếu như anh có sức, rất có khả năng sẽ ném cô bay ra khỏi cửa sổ.

"Muốn nước sao? Được! Tôi đi lấy nước cho anh." Tô Lạp cười nham hiểm, xoay người muốn đi.

Lôi Kinh kiềm chế cơn giận, anh còn dám uống nước cô lấy hả?

"Lập tức đứng lại! Vi Luân, đi lấy nước cho tớ! Nhanh một chút!"

"Tớ. . . Tớ đi lấy!" Vi Luân nhìn đáng vẻ khổ sở của Lôi Kinh, tắc lưỡi tỏ ra không hiểu, táo này khó ăn đến vậy sao? Có phải người này soi mói quá hay không?

"Hừm hừ. . . ." Tô Lạp chấp hai tay sau lưng, tự đắc nhìn Lôi Kinh nhăn nhó mặt mày, cảm giác rất chi là thỏa mãn! Cô phải thừa dịp anh bị thương, hành hạ đến chết.

"Em muốn chơi chết anh sao? Có biết anh sợ nhất là đắng hay không?" Vốn dĩ Lôi Kinh rất bình tĩnh, nhưng vẫn không nhịn được, tức giận hét vào mặt Tô Lạp.

"Nói nhảm! Ai chẳng sợ đắng chứ?" Tô Lạp khinh khỉnh liếc Lôi Kinh một cái, ngồi lên giường bệnh xem TV với Tiểu Miên.

"Đây là thế nào? Bên trong quả táo có gai hả? Làm sao mà ăn còn cãi vả? Ai ya, tớ nói này! Kinh, tại sao cậu lại không biết điều như vậy chứ? Tô Lạp phục vụ đến mức đó rồi, cậu (= @__@=) bị làm sao ở đâu? Lắm chuyện quá!"

"Đúng. . . . ." Tô Lạp hiếm khi thấy Vi Luân nói lời chính trực, phụ họa thêm một tiếng.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người chung quanh, Lôi Kinh cầm mâm trái cây lên, đưa miếng táo cho Duẩn Trạch và Vi Luân: "Tớ có bệnh, nên đó là lý do tớ hay bôi mồm! Hiếm khi cô nhóc này chịu phục vụ người khác đấy, các cậu cũng ăn một miếng đi, bằng không, đoán chừng sau này muốn ăn táo cô ấy cắt cũng rất khó! Không có độc gì đâu, chỉ là miếng của tớ có con sâu thôi!"

Tô Lạp cười hề hề nhìn đáng về Lôi Kinh dụ dỗ người khác ăn táo, kéo thêm người chịu tội thay sao? Hắc hắc! Lòng dạ còn ác hơn cô.

Duẩn Trạch và Vi Luân vừa há miệng đón lấy miếng táo từ tay Lôi Kinh, một giây trước còn mong mỏi miếng táo do chính tay Tô Lạp phục vụ, một giây kế tiếp liền há hốc mồm vọt ra khỏi phòng bệnh.

"Phụt. . ." Vi Luân trở lại, tức tối nhìn Tô Lạp: "Nói! Cô cho tôi ăn cái gì?"

"Không có gì! Không chết được, anh xem, không phải Lôi Kinh chẳng có việc gì sao! Vốn là tôi vừa ra khỏi phòng bệnh liền đụng phải một bác, bác ấy ăn cái miếng gì trị đau nhức ấy! Rất đắng, tôi xin một ít, nghiền nát thành bột pha vô nước, cắt táo thành miếng bỏ vô ngâm! Tôi không phục vụ người khác, đối tượng được phục vụ cũng không phải là người! Do đó phải chỉnh đốn một chút, rốt cuộc thì mấy người cũng tự biết định nghĩa của mình là gì rồi ha?" Tô Lạp mỉa mai, cô không tin Lôi Kinh bị thương đến mức đó còn có thể nhảy xuống đánh cô được? Hai người còn lại dám đánh cô, cô cũng tuyệt đối không khách khí.

"Nhìn thấy chưa? Nghe chưa? Cô gái này thật là nham hiểm! Kinh! Cậu bảo tớ đánh cô ta có được hay không?" Vi Luân vung quả đấm trong tay lên, tức giận đùng đùng nhìn Tô Lạp.

"Tự nhiên! Đừng đánh ra máu ở phòng này, ghê tởm." Lôi Kinh trở mình một cái, hiện giờ anh thật sự muốn tiễn cô đi gặp Diêm Vương, có người thay mình chẳng phải tốt hơn sao!

Vi Luân kinh ngạc xoay xoay quả đấm, nhìn Tô Lạp đang muốn chạy: "Cô. . . . Cô đứng lại đó cho tôi. . ."

"Đứng lại làm gì? Anh muốn đánh tôi là sao?" Tô Lạp cau mày đến gần Vi Luân, cái tên bánh xe rách này lần nào gặp cô cũng muốn đánh người.

"Cô cảm thấy mình không đáng bị đánh sao?" Vi Luân bị Tô Lạp ép lùi về phía sau hai bước, thế nhưng miệng vẫn nói được.

"Tôi đáng bị đánh! Dĩ nhiên đáng bị đánh, từ khi vừa sinh ra chưa được bao lâu thì mẹ tôi đã bảo là đứa nhỏ này nên bị đánh. Lúc tôi lớn lên, tất cả mọi người nói với tôi 'con bé này cần phải ăn đòn', bây giờ đích thân tôi muốn nói, không muốn cũng cứ nhào tới đi! Anh tới đi. . . ." Tô Lạp cúi đầu về phía Vi Luân, ngôn ngữ cơ thể như đang muốn biểu đạt, 'anh nhanh nhanh đánh tôi đi!'

"Hả? Sức mạnh cuộn cuộn, khí thế hùng hục chờ trút giận ban nãy biến đi đâu hết rồi? Không đánh sao? Cơ hội này chỉ đến một lần, không đánh thì tôi đi! Bái bai không thèm gặp lại." Dứt lời, Tô Lạp nhanh chân đi ra khỏi phòng bệnh.

"A!" Duẩn Trạch lắc đầu một cái, nhìn Vi Luân với ánh mắt khi dễ.

"Làm sao tớ lại không xuống tay được? Trong bụng vẫn đang do dự vì cô ấy là bạn gái của Kinh, cho nên vẫn không đánh được, đúng không?" Vi Luân nhìn vào đôi tay của mình.

Lôi Kinh không lên tiếng, ghé mắt nhìn xuống bên dưới, không lâu sau liền trông thấy bóng dáng của Tô Lạp đang lượn lách qua từng dãy xe, nhận một cuộc điện thoại.

"Trạch! Đưa điện thoại cho tớ!" Giọng nói của Lôi Kinh nhàn nhạt, hoàn toàn không còn cà rồn như trước, cực kỳ nghiêm túc.

Duẩn Trạch liếc mắt nhìn chiếc điện thoại ở đầu giường, cầm lên đưa cho Lôi Kinh, điện thoại vừa vào tay anh liền đổ chuông.

"Oa! Kinh có khả năng dự đoán sao? Còn biết điện thoại đổ chuông vào ngay lúc này nữa?" Vi Luân tò mò.

Lôi Kinh cũng không nói chuyện, đặt điện thoại ở bên tai, nhui mồm nghe màn đối thoại bên trong, đưa mắt nhìn xuống dưới, thấy Tô Lạp ngày càng chạy xa dần, chân mày xoắn tít lại.

Một hồi lâu: "Bộp. . ."

Con giận của Lôi Kinh như cỏ mọc tràn lan, ngồi bật dậy, hoàn toàn quên mất cơn đau trên đùi, một chiếc điện thoại nữa lại bị anh tiễn về miền cực lạc, trực tiếp báo hỏng!

~Hết chương 109~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Sống thử - Tại sao cuộc gọi luôn bị chuyển hộp thư thoại?

"Ách! Chiếc điện thoại này làm gì cậu hả? Ném đi oan uổng! Ai chọc giận cậu?" Vì Luân nhặt mấy mảnh điện thoại lên, cầm trong tay, thử ráp lại cả nửa buổi, vỏ bọc không dùng được nữa rồi, điện thoại bị hỏng hoàn toàn.

"Điện thoại của ai? Khiến cậu giận như thế!" Duẩn Trạch đứng ở trước bệ cửa sổ, gần với Lôi Kinh nhất, lớn lên với nhau từ bé đến giờ, rất hiếm khi thấy cậu ta tức giận như vậy đây.

"Không có ai cả! Chỉ là một cú điện thoại đặc biệt làm mất hứng, thật đáng chết! Cánh cứng cứng rồi!" Lôi Kinh đặt tay ngay mi tâm, ánh mắt lạnh lùng nhìn dòng xe chạy tấp nập bên dưới. Bây giờ anh chỉ muốn đứng đây, lái xe đi, lập tức ngăn cản người nào đó đang muốn đi gặp ai đó, bằng không, hình như là gặp xui rồi, tất cả những người chung quanh anh đồng loạt... tạo phản.

"Chẳng lẽ là đất con tới nhận mặt cha ư? Mang vào xem một chút, đáng vẻ giống hay không? Thiên kim tiểu thư của nhà nào sinh con cho cậu?" Vì Luân đưa ánh mắt tà ác liếc nhìn Lôi Kinh, bộ dạng như đang mong đợi xem kịch hay.

"Nhận mặt cha cái quỷ gì! Chỉ có cậu mới đi gieo rắc khắp nơi! Còn nói xằng nói bậy với tớ nữa, cậu muốn chết rồi hả?" Lôi Kinh nhìn Vì Luân với ánh mắt cực kỳ không thiện ý, đáng vẻ kia như muốn bày tỏ, loại người miệng rộng như thế này, chết không có gì đáng tiếc, ánh mắt có khả năng sát thương cao độ.

"Tiểu Miên! Bấm số điện thoại của Tô Lạp rồi đưa cho anh." Lôi Kinh cúi đầu, ngoắc tay ra lệnh cho Tiểu Miên, vẻ mặt cực kỳ mất hứng, ai cũng có thể nhìn ra.

"A! Được. . . . . Được rồi!" Duẩn Miên thận trọng bấm số điện thoại của Tô Lạp, đáng vẻ như vừa hoàn hồn từ thời điểm Lôi Kinh đập nát điện thoại.

Lôi Kinh nhú mày nhận lấy điện thoại, bên trong vẫn là một chuỗi lời nói, 'Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện tại đang bận. . . '

Giữa bầu không khí ngột ngạt, Lôi Kinh hung hăng ấn xuống phím tắt màu đỏ, sau lại ấn sang phím gọi màu xanh, bên trong vẫn là một chuỗi lời nói như trước, không có gì thay đổi.

Sắc mặt của Lôi Kinh càng ngày càng khó coi, giờ điện thoại về phía cửa sổ đang mở, ánh mắt không cam tâm nhìn xuống bên dưới, nếu như chân không bị thương, anh sẽ đi xuống, trực tiếp ném vụn điện thoại của cô. Xem cô còn tán gẫu như thế nào nữa?

"Cái cô nhóc này còn có thể tán gẫu được hả? Hẹn hò sau lưng tớ, chẳng lẽ có chuyện gì đáng giá đến mức nói liên hồi vậy sao? Không cần tiền điện thoại chác? Thật là lãng phí tiền bạc! Rõ ràng vẫn đang là học sinh, tại sao lại không biết quý trọng đồng tiền?" Lôi Kinh cất giọng, cau mày nhìn về phía cửa sổ.

"À! Kinh đang nói người khác lãng phí tiền bạc sao? Tiền điện thoại được tính như thế nào, cậu biết không?" Lần đầu tiên Duẩn Trạch mở miệng nhạo báng, buồn cười nhìn Lôi Kinh, hất mấy lá bài trong tay ra, đứng lên, cậu ta lại có thể nói ra những lời như vậy, thật là quá sức tưởng tượng.

"Thế nào lại không biết? Cậu nghĩ tớ ngốc vậy sao?" Lôi Kinh hằm hằm giận dữ đập chân một cái.

"Lạp Lạp lãng phí tiền bạc có liên quan gì đến anh? Cũng đâu có dùng tiền của anh. Trước kia không biết là ai, nói chuyện phiếm với Lãnh Tâm, còn là điện thoại đường dài của Khóa Quốc* (Công ty đa lĩnh vực) đâu rồi. Cả đêm hai người chẳng nói lời nào, cứ đặt điện thoại ở bên tai nghe tiếng hô hấp và âm thanh của đối phương suốt đêm. Cho nên chẳng ai có tư cách nói đến Lạp Lạp hết, Lạp Lạp thích nói chuyện phiếm với người nào, không ai có quyền quản, cũng không có quyền can thiệp!" Duẩn Miên nhìn Lôi Kinh với vẻ mặt xem thường, cầm chiếc điều khiển TV chuyển kênh lung tung, dựa vào cái gì mà bọn đàn ông cứ phải bá đạo như vậy? Đây là ngôn ngữ trong lúc bất bình của cô, nếu như Lạp Lạp ở đây, không chừng sẽ mạo hiểm xông lên dạy dỗ hai bàn tay không biết xấu hổ của anh ta.

"Không giống nhau! Lãnh Tâm là Lãnh Tâm! Hơn nữa còn tán gẫu với Kinh, có cả tình cảm lẫn lễ độ. . . . ." Vì Luân cất giọng the thé.

"Đừng có nói nhảm với em! Có tình cảm hay là lễ độ, ai xứng đáng nói ra hả? Hơn nữa, anh nói theo em sao? Chuyện mập mờ của người ta, lịch sử phong lưu, có liên hệ với anh hả? Cái miệng thú vị kia, thật là thiếu dạy dỗ. . . ." Duẩn Miên hung hăng trợn mắt nhìn Vì Luân một cái, ghét anh ta nhất, chuyện không liên quan đến mình cứ thích căng miệng ra mồm xề. Xoay người lại, chỉnh âm lượng TV lớn lên thêm, lười phải nghe mấy lời nói của anh ta.

"Duẩn Trạch! Nếu không phải là em gái cậu, tớ thật sự rất muốn đánh người. Loại con gái kiêu này ra đường trên trán dính hai chữ 'gái ế' đấy!" Vì Luân làm ra vẻ vuốt vuốt cánh tay áo.

"Thật không? Anh đánh em thử xem. Nếu như một ngày kia anh bị một đám phụ nữ đánh hội đồng ở trên đường, đó là do cái giá đắt anh phải trả khi tỏ ra ngông cuồng như bây giờ, không có nguyên nhân thứ hai đâu, biết không?" Duẩn Miên trợn tròn mắt, há hốc mồm, tựa như đang muốn nuốt chừng tên đàn ông đáng bỏ đi kia.

"Cũng. . . . . Câm miệng!" Lôi Kinh cầm điện thoại, gõ lên cửa sổ, nhìn hai người thi nhau kêu gào, cũng đã đủ phiền.

Duẩn Miên và Vi Luân không lên tiếng nữa, trao cho đối phương một tiếng ‘hử’, Lôi Kinh cầm điện thoại tiếp tục bấm, mọi người chung quanh ôm thái độ quan sát, quả nhiên, chỉ thấy điện thoại được đặt bên tai Lôi Kinh chừng mười giây, sau, nó lại bị xoay tròn gõ lên mặt cửa sổ mấy lần, gần xanh trên trán cũng nổi lên, chỉ là, miếng băng gạc quấn chung quanh khiến người ta nhìn không được rõ: “Điện thoại này bị gì vậy? Tại sao lúc nào cuộc gọi cũng bị chuyển vào hộp thư thoại? Hư hả?”

"Đừng đập! Điện thoại của em không sao, chỉ là đối phương đang bận nhận cuộc gọi khác thôi. . . ." Duẩn Miên tương đối im lặng, đối phương đang bận thì làm sao gọi đến được? Điện thoại của cô có nhiều chức năng phi thường thế sao?

"Ừ. . . . . Cũng đúng, nhưng mà làm sao vẫn còn đang nói. . . . ." Lôi Kinh nhìn vào chiếc điện thoại, tự nhủ.

"Tớ đang chờ, chắc là điện thoại của Tô Lạp có chế độ báo cuộc gọi nhớ phải không? Tớ nghe thấy bên trong báo, lát nữa sẽ thông báo số điện thoại của quý khách." Lôi Kinh nhìn về phía từng người trong phòng, hỏi thăm, không biết anh có hiểu sai ý của câu nói đó hay không?

Những người khác lắc đầu một cái, Duẩn Miên hưng hăng gật đầu: “Ừm! Đúng! Sau khi Lạp Lạp nói chuyện với người ta xong, nhìn thấy em gọi cho cậu ấy nhiều lần như vậy, nhất định sẽ gọi lại, bình tĩnh, đừng nóng vội! Đừng làm tổn thương điện thoại của em.”

"Vù vù vù. . . . ."

Đại khái là tất cả mọi người đã gần như hóa đá, còn cảm thấy buồn ngủ, chỉ có một mình Lôi Kinh vẫn còn nắm chặt lấy điện thoại, rốt cuộc nó cũng rung lên liên hồi trong tay anh rồi.

"Reo rồi!" Lôi Kinh dừ dừ nhìn điện thoại khắc ra hai chữ.

"Đúng vậy, rốt cuộc cũng reo! Nếu cậu không bị hóa đá, còn không mau nhận đi?" Duẩn Trạch khần trương nhìn chằm chằm chiếc điện thoại, hôm nay tới thăm cậu ta chứ không phải đến đây ngăn người. Nhanh chóng giải quyết cho xong chuyện rồi đi chơi cho đã đi.

"Nhưng lâu như vậy cô ấy mới gọi lại, tớ nên nhận không? Cô ấy làm gì mà tán gẫu lâu thế chứ?" Mặc dù Lôi Kinh đang nổi giận, nhưng mà không khó để nhìn ra, đáng vẻ là vô cùng, vô cùng muốn bắt máy, chỉ là đang cố vớt vát chút mặt mũi.

~Hết Chương 110~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Sống thử - Vượt tường, người phụ nữ của tôi không dám làm đâu!

Điện thoại vẫn vang lên như cũ, Duẩn Miên biết Lạp Lạp sẽ không tắt, cho dù có tắt cũng sẽ gọi lại lần nữa, bật cười: “Anh Kinh à! Anh có quyền gì mà tức giận chứ? Nhanh nhanh nhận đi! Nếu Lạp Lạp không chờ được nữa là tắt máy luôn đấy!”

Lôi Kinh mím môi cười một tiếng, nhưng mà nụ cười dường như rất khó coi, bởi vì phân nửa khuôn mặt bị bọc bởi băng gạc: “Các cậu đều bảo mình nhận, vậy thì cũng nên nhận rồi.”

Tô Lạp ngồi trong taxi, nhìn cả nửa ngày mà không người nào nghe điện thoại, chân mày nhíu chặt lại, làm sao vậy? Gấp gấp kiểu gì mà gọi bốn, năm cuộc điện thoại liên một lúc, bây giờ lại không nhận?

Lôi Kinh cầm điện thoại lên, nhìn đáng vẻ ngạc nhiên mang theo chút giễu cợt của bọn họ, bắt máy.

"Ách! Nhận!" Tô Lạp nhìn lên màn hình của điện thoại di động rồi đặt bên tai: "Tiểu Miên! Thật tốt quá! Cậu có chuyện gì muốn nói với tớ à! Tớ có chuyện tốt muốn kể cậu nghe này! Cậu nói trước hay là tớ nói trước, ha ha. . . ." Cười vui vẻ đến mức không còn gì vui hơn.

Lôi Kinh nghe thấy đầu kia cực kỳ hưng phấn mà sững sờ, cắn môi, con tức giận càng mọc tràn lan hơn nữa, ngoắc tay gọi Duẩn Miên đến, che điện thoại lại, nhỏ giọng nói với Duẩn Miên: “Em hỏi cô ấy, có chuyện gì mà vui vẻ đến thế, cười ghê tởm! Dám đăng như vậy!”

"Uhm! Được!" Lôi Kinh thả tay ra, Tô Lạp vẫn còn đang hưng phấn ở bên trong: “Nhanh lên một chút đi! Cậu không nói thì mình nói đấy! Tớ có chuyện tốt, không nhịn được phải nói với cậu!”

Đuẩn Miên nhìn Lôi Kinh một chút, vuốt tóc, nói với Lạp Lạp: “Lạp Lạp hả! Cậu cứ nói trước đi! Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến cậu vui vẻ đến vậy? Cậu phải thận trọng nha, bởi vì cậu cũng biết mình đang ở đâu mà!”

“Cốp...” Lôi Kinh ký lên đầu Đuẩn Miên một cái rõ đau.

Tô Lạp thoải mái nhàn nhã ngồi trong taxi, dựa người về sau: “Cái đó! Khả Phàm gọi điện thoại cho tớ, hẹn tớ ngày mai đi ra ngoài, cậu nói xem. ....Nếu như anh ấy muốn bày tỏ gì với tớ. ....Tớ nên làm như thế nào? Đồng ý! Hay là chờ thêm một thời gian nữa?”

“Cô ấy nên làm cái gì? Đồng ý hay là chờ thêm một thời gian nữa?” Hiện giờ Đuẩn Miên tựa như đang bị Lôi Kinh móc sợi dây thừng vào cổ giật giật, đến hô hấp cũng phải chờ anh cho phép, trước tiên ngăn đầu hỏi Lôi Kinh đang muốn lấy mạng người.

“Tiểu Miên, cậu nói cái gì?” Tô Lạp nghe thấy âm thanh quái dị bên trong, hỏi.

“Ách! Không có gì! Tiếng vang. ....Mình đang suy nghĩ, cậu nên làm cái gì?” Đôi mắt của Đuẩn Miên hoàn toàn cố định tại cặp mắt sâu thẳm của Lôi Kinh, còn miệng thì dính vào trên điện thoại.

“Nói cho cô ấy biết! Từ chối! Tên Lâm Khả Phàm kia không phải là người tốt! Hơn nữa cô ấy đã là bạn gái của người khác rồi, tại sao lại dám làm càn như vậy, dám đi gặp gỡ người đàn ông khác! Chuẩn bị làm cái gì? ‘Hồng hạnh vượt tường’, người phụ nữ của Lôi kinh không dám làm điều đó đâu!” Lôi Kinh chỉ vào Đuẩn Miên đang bật chặt lấy điện thoại, nói, lại còn đi hỏi mình làm thế nào? Người đàn ông đi chiếc Bentley đứng ở ven đường, chính là người ở nước Pháp ư, đã từng ăn cơm với anh một lần – Lâm Khả Phàm, anh ta đã sớm biết cô nhóc này trước mình?

Đuẩn Miên nuốt một ngụm nước bọt, nắm lấy cổ của mình, khó khăn mở miệng, cô cũng không muốn đi chia rẽ người ta, Lạp Lạp rất quan tâm đến chàng hoàng tử bạch mã nước Pháp ấy, cô biết rõ chứ!

“Lạp Lạp à! Từ chối đi! Lôi Kinh nói, Lâm Khả Phàm không phải là người đàn ông tốt, cậu là bạn gái của anh ta, tại sao lại còn càn rỡ như vậy, dám đi gặp gỡ người đàn ông khác, điều này cô gái như cậu không có can đảm đâu.”

Đuẩn Miên huyên thuyên nói xong một hồi, nhìn Lôi Kinh: “Em nói đúng không?”

Lôi Kinh cực kỳ im lặng nhận lấy điện thoại, có loại cảm giác muốn giết chết Tiểu Miên ngay tức khắc, còn chưa đợi Lôi Kinh mở miệng, đầu bên kia đã truyền đến tiếng hét của Tô Lạp, chứng tỏ đã tức giận đến mức nào. Đoán chừng ở đầu bên kia cũng muốn nổ xe taxi rồi.

“Lôi Kinh! Chơi đánh lén hả? Ai là bạn gái của anh? Tôi nói đến n+1 lần rồi, với anh! Mẹ ơi! Nhiều lắm chỉ là tình hai đêm, nhưng nhìn lại biểu hiện của anh xem, ý kiến của anh hiện giờ giống như chỉ tô điểm cho đẹp mặt anh, anh chỉ là người đàn ông bị tôi ‘chơi gái’ hai lần thôi, không hơn không kém, tôi yêu ai, tìm ai, gặp ai thì thế nào? Tiếp tục làm chương ngại vật cản trở tôi, cẩn thận tôi chém rớt cái trán của anh! Không thêm nói nữa! Gặp lại sau.”

“Bốp!” Điện thoại bị Tô Lạp hung hăng cắt đứt, ném lên ghế xe, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, ánh mắt độc ác nhìn chiếc điện thoại: “Tiểu Miên chết dần, cậu là gã bán nước. Anh ta cầm dao gác trên cổ cậu rồi hả? Hứa theo trêu đùa tớ!”

****

“Anh và Lạp Lạp đã.....Đã cái kia? Còn tình hai đêm? Lạp Lạp tấn công anh sao? Vậy thì anh.....? Thôi!” Đuẩn Miên không thể tưởng tượng nổi há to mồm, cái này nếu như không nghe chính miệng Lạp Lạp nói, cô còn chưa tin đâu. Mặc dù biết phụ nữ vây quanh anh ta rất nhiều, nhưng mà người có thể khiến cho anh ta động đến, ít lại càng ít. Chủ yếu chỉ là mang ra ngoài chơi đùa một chút, trở lại liền không biết ai là ai.

Mà Tô Lạp lại càng không thể, từ trước đến nay chưa có một người đàn ông nào có thể khiến cậu ấy xem trọng, ngoại trừ đại thiếu gia Trần Thần, còn không thì chính là bạch mã hoàng tử của nước Pháp rồi! Loại đàn ông như Lôi Kinh, hẳn là không vừa mắt cậu ấy.

“Ồ! Em nhớ ra rồi! Ngày đó ở khách sạn.”

Đuẩn Miên lộ vẻ khó tin và vào miệng, ngày đó Lạp Lạp đã bị anh ta tấn công. Giữa bọn họ có gian tình lớn như vậy, cô là chị em tốt kiểu gì mà chờ bạn thân của mình hét lên một tiếng sau mới biết.

“Nếu như một người muốn đánh, một người tình nguyện chịu đựng! Đến nước này thì chẳng còn liên quan đến em nữa. Em đi, đưa điện thoại cho em. ....” Đuẩn Miên vuốt mồ hôi lạnh, giành lại điện thoại từ trong tay Lôi Kinh đang bị mất hồn, sai bước chạy ra khỏi phòng bệnh.

“Cậu thật sự khiến cho bọn mình phải nhìn với cặp mắt khác xưa.” Vi Luân và Đuẩn Trạch đối mặt nhìn nhau, đồng thời giơ ngón tay cái lên nhìn Lôi Kinh.

“Khác xưa?” Lôi Kinh quay đầu, vốn còn tưởng rằng trận hò hét như điên của Tô Lạp ban nãy sẽ dẫn đến đông đảo ánh mắt khi dễ, nhưng hình như bây giờ nhìn lại thì không phải. Tất cả đều thay đổi cách nhìn đối với anh. Anh rất là bản lĩnh đúng không? (QA: anh bệnh tự kỷ nặng quá! =)))

“Đúng! Bây giờ nhìn cậu với cặp mắt cực kỳ khác xưa. Cậu không hề cho phép phụ nữ lấn lướt nằm trên mình, đã lâu rồi chúng tớ mới thấy đó! Nhất định là cậu rất thích cô bé này mới để cô ấy nằm trên như vậy!” Ké phát ngôn bí ối Vi Luân bắt đầu bẻ ngón tay nói qua.

“Thích?” Lôi Kinh mím cánh môi mỉm cười: “Ừm! Hình như là rất thích, rất lỗ mãng, khó thu phục, bây giờ là thích, nhưng mà không biết, sau khi chinh phục rồi còn giữ được sự nhiệt tình như thuở ban đầu hay không, đầu sao thì cô bé này. Nhiều khi. ....”

"Không ai quản chuyện ban đầu hay là không ban đầu của cậu, chính vào lúc này, nếu như cậu thích, vậy mà đã lâu như thế rồi mới chỉ có hai lần, xem ra còn là con gái người ta chủ động. Bằng không tại sao lại bị cô ấy chơi gái những hai lần? Không thể không làm cho người ta nhìn con ngựa ngửi với ánh mắt khác xưa! Chỉ có hai lần, chắc chắn....." Vi Luân nói xong, nhìn Duẩn Trạch, cả hai cùng nhau gật đầu.

"Hai người các cậu cũng muốn tự đâm đầu vào chỗ chết phải không? Hai lần thì thế nào? Còn nhiều thời gian! Gấp cái gì?" Lôi Kinh kích động lắc mình một cái, suýt nữa rơi xuống bệ cửa sổ, vốn tưởng rằng bọn họ khâm phục mình, bây giờ lại biến thành trò hề.

~Hết Chương 111~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Sống thử - Mẹ nó! Đây là nơi mà Kinh sống chung sao?

Duẩn Trạch và Vi Luân cười ha hả nâng Lôi Kinh lên giường bệnh, Duẩn Trạch móc điện thoại ra gọi cho Tiểu Miên, lấy số điện thoại của Tô Lạp, sau đó bấm đưa cho Lôi Kinh: "Cầm! Đa thông tư tưởng! Tin cậu không thể bỏ qua được! Nếu để cho cô ấy đi gặp người đàn ông khác, não của cậu sẽ bị tụ máu bầm đầy! Ai trong hai đứa mình cũng không muốn cậu có chuyện."

Lôi Kinh nằm trên giường bệnh nhận lấy điện thoại, trước khi Tô Lạp kịp phản ứng liền hét lên: "Cô nhóc đáng chết này! Ngày mai! Không được đi đâu cả, tới chỗ của anh, chỗ này rất cần em phục vụ, nghe rõ chưa? Nghe thì lập tức ngoan ngoãn trả lời một tiếng." Gào hét xong, vô cùng tự hào nhìn Duẩn Trạch, đáng về ấy là muốn cho người khác biết, tỏ vừa mới hét lên với cô ấy đây này.

"Ừm! Gào lên là tốt!" Duẩn Trạch giờ ngón tay cái lên.

Tô Lạp vừa nghe thấy tiếng của anh, cầm điện thoại đặt lên một bên tai, trả tiền cho bác tài xế taxi rồi bước xuống xe, đi nhanh về phía nhà trọ, thần nhiên nói: "Bảo tôi làm như một con mèo yếu đuối trả lời cho anh sao? Nói này cậu chủ lớn nhà họ Lôi, sớm sớm tôi phải dậy để phục vụ anh. ...."

"Ha ha. . . . . Tốt!" Lôi Kinh tùy tiện đáp một tiếng, nghe giọng nói mềm nhũn này khiến xương cốt toàn thân không được tự nhiên.

"Tôi nhờ vào! Anh mắc phải chứng vọng tưởng rồi hả? Gọi mấy em y tá xinh đẹp đến kiểm tra một chút đi. Ngoại trừ mấy năm về trước được về quê ngoại nghe tiếng gà trống gáy sáng sớm ra, cũng đã lâu lắm rồi không nghe thấy nữa. Anh quả thực không tồi, nhắc tôi nhớ lại chuyện cũ, con gà trống lớn!"

"Bớt nói nhảm! Cả ngày mai không được đi đâu hết, tới bệnh viện biết không? Nếu như em cứ khăng khăng đi gặp tên đàn ông khác sau lưng anh, nhất định hậu quả sẽ rất thảm. Em nghe không, những lời này anh không nói đùa, tốt nhất em nên thận trọng đi." Lôi Kinh hướng vào điện thoại nói đầu ra đây, kỳ thật anh muốn ác hơn một chút, nhưng sợ nói lời độc địa sẽ khiến cô nhóc này ra sức bác bỏ, anh không thể ra tay độc ác được.

"Ha ha ha. . . . ." Lôi Kinh nghiêm túc nói ra một tràng chỉ đối lấy vài tiếng cười ha ha của Tô Lạp, 'bộp' một cái tắt điện thoại, đến bệnh viện phục vụ anh đó hả, có thể trừ nợ được không? Sai bảo người khác kiểu đó không phải là cách, sau lại đến bà mẹ tràn đầy sức sống của anh ta, thêm một Khương Mỹ Na vô tình gặp gỡ, chẳng phải là muốn cái mạng nhỏ của cô sao.

Không đi! Đánh chết cũng không đi!

Anh ta đã bị thương ở chân rồi! Còn có thể đến đây làm gì cô được hay sao?

"Cái gì? Cúp điện thoại rồi hả?" Lôi Kinh khó tin cầm điện thoại đặt lên tai lần nữa.

"Cô ấy cư nhiên dám cúp điện thoại của mình lần nữa, là tớ đối với cô ấy quá nhân từ sao?" Lôi Kinh nằm trên giường, cầm điện thoại lên hỏi bọn họ.

"Không biết! Sau lưng cậu cung chiều người nào ai mà biết được? Tập thành cái thói quen này! Tóm lại, cậu đối xử tốt với cô ấy không còn gì để nói, Lôi Kinh trước đây thường hay khiển trách Lãnh Tâm biến đi đâu mất vậy? Khi đó cậu cũng không dùng cách này để đối đãi với phụ nữ. Đã tắt máy trước rồi, cậu muốn thắng ván này cũng không thể." Duẩn Trạch và Vi Luân đối mặt nhìn nhau một cái.

"Có thể có tác dụng sao? Cô ấy và Lãnh Tâm, vẫn có điểm không giống nhau. Lãnh Tâm không chửi bậy, cô ấy dù ở bất kỳ đâu cũng dám mắng." Lôi Kinh nằm trên giường bệnh, hình như sức nhớ ra điều gì đó: "Còn có, Lãnh Tâm sẽ không khóc, tớ lấy phương thức mình đối với Lãnh Tâm áp dụng lên người cô ấy, cô ấy có thể chịu được không?"

"Tại sao lại không! Trong lòng có cậu là có thể! Còn không, người đó cũng nói không chính xác rồi. Chửi bậy thì thế nào? Phụ nữ đó hả, càng răn dạy

nhieu chừng nào sẽ nhanh trở thành một con mèo ngoan chừng ấy. Bảo đảm ngoan hết chỗ chê.” Duẩn Trạch lắc đầu một cái, bắt đầu đi vồ vồ đệm giường.

Mấy người cười lên một tiếng nham hiểm, vẻ mặt tràn đầy tính toán!

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Lạp có thể sánh ngang với con gà, kỳ thực thì hôm qua cô đi ngủ còn muộn hơn cả con cú, hoàn toàn quên mất mấy lời uy hiếp của Lôi Kinh. Sáng tỉnh mở đứng trước gương, bắt tay vào trang điểm nhẹ cho mình, sau khi thoa chút son nước, bập bập môi, xách một chiếc giỏ lớn màu hồng trong suốt đi ra cửa.

Dọc theo đường đi xuống lầu dưới, bên trong thang máy, thỉnh thoảng kéo kéo váy, lâu lâu lại chỉnh chỉnh tóc, giày cao gót vừa đi được vài bước liền tẹo chân mấy cái, nhưng cũng chỉ đau được mấy giây, sau đó lại nhìn người qua lại trên đường, thở ra một hơi thật dài, uốn thẳng lưng tiếp tục đáng đi yếu điệu.

Hồi hộp sao? Bình thường đi catwalk nhiều như vậy mình cũng chẳng hề hấn gì mà? Hôm nay là do tâm tình quá kích động hả? Cưng nhiên đứng không vững?

"Bác tài, đến khách sạn Thanh Hoa Viên, phải nhanh nhanh nha....." Tô Lạp ngoắc tay gọi một chiếc taxi, vui mừng đi lên.

Xe chạy một mạch về phía con phố tấp nập người qua lại, đón nắng gió ấm áp, tâm tình của ai đó cũng tươi đẹp khác thường.

***

"Reng reng reng . . . . ."

Một chuỗi tiếng đồng hồ báo thức vang lên bên trong khu chăm sóc đặc biệt, Lôi Kinh cọ cọ chân, kêu đau một tiếng, chịu đựng cơn đau từ sự vô ý của mình, cau mày cầm điện thoại lên, gác chân đau sang một bên.

"Xuất phát chưa?" Lôi Kinh hướng về phía đầu dây bên kia, nói.

Không biết bên kia vừa nói gì, Lôi Kinh gầm lên giận dữ: "Còn không nhanh đi, ngộ nhờ trên đường bị kẹt xe, làm chậm trễ thời gian đuổi theo cô ấy, các cậu phải làm sao."

Lôi Kinh vừa hung hăng khép điện thoại lại, hai chiếc xe thể thao khác nhau từ khu vực phía đông và tây của thành phố phóng vọt về phía trung tâm.

"Kétttt"

Hai chiếc xe thể thao dừng ở hai hướng đối ngược nhau, bọn họ nhìn đối phương một cái rồi ríu rít chạy lên lầu, trước cửa phòng lầu 11, hai người trao nhau ánh mắt nghi hoặc.

"Đứng ở bên ngoài đợi một chút hả? Thời gian vẫn còn sớm mà!" Duẩn Trạch nhìn cửa phòng lầu 11 đang đóng chặt, hỏi.

"Chờ cái gì mà chờ! Nếu như đã đi rồi, Kinh sẽ cho rằng chúng ta để lỡ mất thời gian, sẽ tức giận." Vi Luân bất chấp tất cả cầm chiếc thẻ từ mà Lôi Kinh đưa cho vào.

"Hả? Chuyện gì xảy ra vậy?" Vi Luân dùng sức cắm xuống lần nữa, kéo lên kéo xuống, nhưng vẫn không có động tĩnh gì như cũ, hình như bị kẹt.

"Mật mã! Hồi Kinh thử xem mật mã là gì? Kẹt rồi không dùng được, ấn mật mã đi!" Duẩn Trạch lấy điện thoại ra bấm.

"Cái gì? Thẻ mở cửa phòng không dùng được?" Đang được y tá bôi thuốc, Lôi Kinh gầm lên giận dữ.

"Ủm! Cậu nói mật mã trước đi. Hình như người này không có nhà!" Duẩn Trạch sử dụng mật mã mà Lôi Kinh vừa nói, thử đi thử lại không biết bao nhiêu lần, vẫn không thấy có chút tiến triển, tất cả đều mất hiệu lực, cửa không hề nhúc nhích.

"Mẹ nó, đây là nơi mà Kinh sống chung sao? Thẻ mở cửa phòng của nam là đồ bỏ đi, mật mã cũng không dùng được, cô gái này đang ở chung với ai à? Không phải cậu ta lắm chứ, mua nhà để nuôi một con sói? Giờ vẫn còn ở trong bệnh viện dương dương tự đắc! Bị đội nón xanh (cho cảm sừng) cũng không biết sao?" Vi Luân hít không khí đập một cái vào cửa phòng, có ai trong bọn họ ăn xong rồi lại bị thua thiệt như vậy hả? Khiến cho anh ta không thể không giận!

"Làm thế nào? Làm sao bây giờ?" Duẩn Trạch lấy thẻ mở cửa phòng ra, cân nhắc ở trong tay: "Chẳng lẽ đã đi rồi?"

"Dám chắc là đi rồi! Nếu không động tĩnh lớn như vậy mà có thể không ra ngoài sao? Đi thôi! Tìm Kinh đi! Nói cho cậu ta biết chân tướng sớm một chút. Bằng không thì còn muốn đội nón xanh đến bao giờ? Đi." Dứt lời hai người bấm thang máy đi xuống lầu.

~Hết Chương 112~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mật Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Sống thử - Não dần dần bắn ra ý niệm lấy thân báo đáp

"Bộp" Bên trong bệnh viện trắng tinh, khu chăm sóc đặc biệt, y tá bên ngoài nghe thấy tiếng vang bị giật mình đến nỗi làm rơi cả cuốn sổ ghi chép trên tay.

"Phòng bệnh này lại làm sao vậy?" Các y tá châu đầu ghé tai, chỉ dám liếc mắt nhìn một chút, không một ai dám bước lên trước.

"Yêu đương lãng nhãng ra làm sao chứ còn gì nữa! Không gọi chúng ta qua đó thì đừng tự mình chuốc lấy cực khổ. Không dễ chọc vào, quá nhiều chuyện phiền phức." Dứt lời, mấy y tá cầm sổ ghi chép tiểu tặc đi tuần phòng.

Lôi Kinh bẽ gãy điện thoại trong tay, một tay tháo bỏ băng gạc y tá vừa thay mới trên đầu, trong nháy mắt, máu tươi rịn ra từ vết thương hẹp dài trên trán, sắp sửa chảy đến gần sống mũi.

"Cậu không thể xuống giường! Đừng kích động như vậy! Chỉ là một cô gái thôi! Huống chi còn có tính tình như vậy." Từ đầu, trong tư tưởng của Duẩn Trạch chưa từng nghĩ qua, một Tô Lạp tầm thường mà có thể khiến cậu ta quan tâm như vậy, anh vẫn cho rằng, chỉ là nhàm chán vui chơi qua đường một chút thôi. Ở chung một chỗ có thể có kết quả như thế nào, Lãnh Tâm chính là một ví dụ, đứa bé hoàn....

"Chỉ là một cô gái, chỉ cần một ngày cô ấy là người của tôi, chưa đến thời điểm tôi muốn vứt bỏ thì vẫn nằm trong quyền sở hữu, ai dám xâm phạm chính là tự đâm đầu vào chỗ chết. Dám tự tiện thay khóa sau lưng tôi?" Dứt lời, Lôi Kinh đang mặc quần áo bệnh nhân bước thẳng xuống giường.

"Chân của cậu! Chú ý một chút!" Duẩn Trạch chỉ vào cái chân khập khểnh của Lôi Kinh.

"Không có việc gì! Nhịn một chút là hết!" Dứt lời, Lôi Kinh gắng gượng chịu đau cầm băng gạc lên, dùng kéo cắt thành một miếng vuông chừng vài xenti-mét, dán lên trán.

Xoay người lại nói: "Để lát nữa y tá dọn dẹp, các cậu đưa tôi ra ngoài. Trạch, đưa xe cho mình."

***

"Băng bó thể này cũng được! Thoáng khí một chút cũng sẽ mau lành." Chỉ chốc lát sau, cô y tá chạm lên mẫu băng gạc trên trán Lôi Kinh, dịu dàng nói qua.

Lôi Kinh phủ tay lên bàn tay cô y tá, nhoen miệng cười mờ ám.

"Dĩ nhiên! Kiến thức thông thường này tôi hiểu mà. Không thể để cho cô em y tá phải bỏ sức lao động vì tôi mới phải, xuất viện cùng nhau ăn cơm." Nói xong lập tức ngồi dậy.

Cô y tá vốn đang dõi mắt về phía đỉnh đầu của anh, đột nhiên bị cơ thể cao lớn bao phủ từ trên cao, trước mắt là một người đàn ông đầy nam tính, hơn nữa khi tháo băng gạc ra lại còn đẹp trai như vậy, cô chợt đỏ mặt, chạy nhanh ra khỏi phòng bệnh.

"|Tốt rồi! Chúng ta có thể đi chưa?" Lôi Kinh cọ cọ nhảy xuống giường bệnh, hình như vẫn còn chưa quen với việc trên chân đang bị thương, khi cái chân vừa chạm đất thì đau đến nhăn nhúm cả mặt mày.

Lúc bảy giờ tăng lầu này đã được kiểm tra kỹ lưỡng, tất cả y tá căn bản đều đã xuống dưới ăn trưa, chỉ còn mỗi cô y tá vừa bị Lôi Kinh trêu ghẹo tới mức mặt đỏ đến tận mang tai ở đây, nhưng mà chẳng dám nhìn anh lấy một cái. Lôi Kinh khẽ nhếch môi cười, mấy người bọn họ đang chuẩn bị đi ra ngoài.

"Đi đâu à? Kinh!" Một tiếng nói đột nhiên vang lên, Lôi Tổ Mẫn vừa bước ra khỏi thang máy, khoanh tay nhìn Lôi Kinh uể oải trước mặt.

"Mẹ, làm sao mẹ lại ở đây?" Lôi Kinh kinh ngạc. Đến lúc nào không đến, cố tình nhăm nhăm ngay lúc này, rõ ràng cho thấy điềm xấu đang tới.

"Con trai của mẹ nằm viện ở đây, chẳng lẽ mẹ không thể tới thăm sao? Đi, đi vào nghỉ ngơi, vết thương ở chân sao rồi? Bác sỹ dặn đi dặn lại, không được để xảy ra chuyện gì." Nói xong, kéo cánh tay Lôi Kinh đi ngược vào trong.

Lôi Kinh liếc mắt nhìn một người khác vừa bước ra từ trong thang máy, nét mặt u ám: "Khương Mỹ Na, người này quả thật rất rảnh rang nhỉ!"

"Không có! Em còn rất nhiều chuyện phải làm ở trong học viện, chỉ là, không yên tâm về anh, cho nên mới đến xem một chút thôi. Thật là có duyên, đang

ở bên dưới thì gặp phải bác gái.” Khương Mỹ Na mỉm cười nói, thuận đà ôm lấy cánh tay Lôi Tố Mẫn, thoát nhìn rất chi là thân mật.

"Vào đi thôi." Lôi Tố Mẫn nhìn Khương Mỹ Na, vẻ mặt tràn đầy thích thú.

Bên trong phòng bệnh, Lôi Tố Mẫn ngồi trên ghế sofa, Khương Mỹ Na đặt giỏ xách trong tay xuống, đi rửa trái cây, đi tới đi lui làm không hết chuyện, hình như chẳng có vẻ gì là cảm thấy phiền phức.

Lôi Kinh nhũn mày nhìn Khương Mỹ Na, sau lại nhìn sang mẹ mình, cảm giác như hai người này đến có chuẩn bị trước, đến lúc nào không đến, cổ tình vào lúc này?

"Bác gái, hôm nay không có việc gì bận bịu sao?" Vì Luân cũng sốt ruột không kém, thay Lôi Kinh mở miệng. Lôi Kinh đang nằm trên giường bệnh cũng chăm chú nghe mẹ mình trả lời.

Lôi Tố Mẫn đứng dậy, nhàn nhã cầm miếng táo lên cắn một ngụm: "Uhm, Mỹ Na, con bé này thật sự là hết lời để khen, đến táo mà cũng gọt vỏ tỉ mỉ như vậy, các con ăn một chút đi. Bác không vội, bọn trẻ các con không cần để ý đến bác!"

"Kinh! Y tá bảo em đưa cho anh một viên thuốc, bảo là rất có lợi cho việc cầm máu. Uống đi, nhìn anh uống xong em đi ngay!" Khóe miệng của Khương Mỹ Na giương nụ cười ngọt chết ruồi, nhưng ở trong mắt Lôi Kinh chỉ là sự chán ghét và chán ghét.

"Tốt! Tôi uống, nên đi thì đi đi!" Lôi Kinh cầm lấy viên thuốc cho vào miệng, để tiết kiệm thời gian, gần như là không cần nước, cứ nuốt trọng vào như vậy.

"Bác gái! Con chờ bác đi vậy. Hôm nay bác không lái xe, con tiễn bác, sau đó trở về học viện." Nói rồi Khương Mỹ Na và Lôi Tố Mẫn khẽ mỉm cười nhìn nhau, đi ra khỏi phòng bệnh.

***

"Đi thôi! Thời gian không còn bao lâu nữa! Cô nhóc kia si mê tên đàn ông đi chiếc Bentley đó như vậy, vào lúc này cái não đàn ông ấy không chừng bắn ra ý niệm lấy thân báo đáp mất." Lôi Kinh mặc kệ đau đớn, xoay người bước xuống giường, trên người vẫn chưa thay bộ đồng phục bệnh nhân.

Khi bọn họ không nhìn thấy ai, lập tức tìm về phía lối ra, mỗi lần thang máy hạ xuống một con số, sắc mặt của Lôi Kinh cũng thay đổi theo, sốt ruột là điều dễ hiểu.

"Ding . . . . .",

Cửa thang máy vừa mở ra, một nhóm bác sĩ, y tá xuất hiện trước mặt Lôi Kinh, vừa muốn nói gì đó, đầu hoa mắt choáng, ngã nhào xuống.

"Kinh! Làm sao vậy?" Duẩn Trạch cố lay Lôi Kinh đang nằm trong ngực mình, chuyện này đến quá đột ngột, thế nào lại bất ngờ ngất đi? Khẽ nhũn mày.

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là đại não của bệnh nhân bị thiếu máu, không thích hợp đi lại nhiều, vẫn là đừng nên ra ngoài, trở về nghỉ ngơi là lựa chọn sáng suốt nhất, bằng không rất dễ xảy ra chuyện không may." Nét mặt của vị bác sĩ nghiêm túc khác thường, nhìn Vì Luân rồi đến Duẩn Trạch.

Không còn cách nào khác, Lôi Kinh đành bất đắc dĩ quay trở lại trên lầu, tiếp tục nằm nghỉ bên trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Bác sĩ và y tá chỉ đưa cho một túi đường glu-cô rồi đi ra ngoài, chỉ bảo phải nghỉ ngơi cho tốt, không còn dặn dò gì thêm.

"Thế nào mà Kinh lại xui như vậy? Lần đầu ra ngoài thì bị mẹ chặn đường, lần này sắp sửa thành công thì lại bị ngất đi?" Vì Luân khó hiểu nhũn mày.

"Làm sao bây giờ? Lúc này đoán chừng hai người đó đã sớm gặp mặt rồi, nhưng mà tớ không biết họ gặp nhau ở đâu, chỉ có Kinh biết!" Hai người cau mày, khoanh tay đứng trước cửa sổ phòng bệnh.

***

Tại khách sạn Thanh Hoa Viên ở trung tâm thành phố, bên dưới lòng đất là sàn khiêu vũ và quầy rượu, đây là nơi lui tới của hầu hết những người trưởng thành. Bên trên là phòng nghỉ xa hoa, còn các tầng lầu trung gian là những nơi cực kỳ đặc sắc, được xếp theo thứ tự. Những người trưởng thành đến đây được chuẩn bị một con rồng.

Tô Lạp sớm đã trông mong ngóng chờ, khăn trương đến mức chốc chốc lại chỉnh sửa quần áo trên người, mặc dù trước kia là bạn thân, nhưng khi vừa nghĩ đến việc mối quan hệ này sẽ được nâng lên một tầm mới, đây thân kinh khắp người không được tự nhiên cho lắm, vui mừng cũng không phải, mà không vui cũng không đúng, vừa mong đợi, lại vừa sợ hãi.

Sợ rằng, nếu như đón nhận Lâm Khả Phàm, vậy thì nên giải quyết với Lôi Kinh thế nào đây, anh ta có thể bỏ qua cho mình sao?

~Hết Chương 113~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Sống thử - Dẫn sói vào nhà. Ác ma đánh bắt ngò. Anh quá đáng. Cô tự thiêu

"Làm sao bây giờ? Bị ngắt như vậy hình như cũng nên tỉnh rồi! Thân thể của Kinh có chỗ nào không ổn sao? Hờ chút là té xỉu không phải tính cách của cậu ta." Vì Luân chỉ vào Lôi Kinh trên giường bệnh, trong lòng cực kỳ khó hiểu, chuyện này hình như có gì đó không đúng.

"Có liên quan gì đến tính cách của cậu ta. Chỉ là, quả thật có gì đó không đúng. Tất cả đến thật trùng hợp, có vẻ quá nhanh. Mình nghi ngờ, Khương Mỹ Na và bác gái có chuyện gì đó mờ ám, thế nào mà sau khi họ đi liền....Cả ngày nay Kinh cũng không có nghỉ ngơi, nhưng mà chẳng thấy xảy ra chuyện gì?" Dẫn Trạch khoanh tay nhìn Lôi Kinh, cau mày suy nghĩ.

"Vi Luân! Đi đến phòng y tá một chuyến, nhất định cậu có thể hỏi ra được gì đó, mình tuyệt đối tin tưởng cậu." Dẫn Trạch chỉ vào mấy cô y tá đang cúi đầu, yên lặng một cách khác thường cách đó không xa.

Vi Luân nhìn ra bên ngoài một chút, tự tin sai bước ra ngoài.

***

"Ừm. ...."

Trên giường Lôi Kinh kêu đau một tiếng, nhú mồm, không thoải mái lật người.

"Kinh! Cậu tỉnh, tỉnh!" Dẫn Trạch đứng ở cạnh giường Lôi Kinh, nhìn trời bên ngoài đã chập choạng tối, nóng nảy gọi.

"Chuyện gì?" Lôi Kinh nhú mồm lại thật chặt, trở mình mấy lần, coi như vừa tỉnh lại, nhìn Dẫn Trạch, nhìn ra bên ngoài một chút, cọ người ngồi dậy: "Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao tớ lại ngủ? Ban ngày, sao tối nhanh như vậy?"

"Cậu đã ngủ mấy tiếng đồng hồ liền rồi. Nguyên nhân vì đầu tớ không rõ ràng lắm. Dĩ nhiên trời đã tối. Lúc vừa mới xuống lầu cậu liền té xỉu, bằng không thì việc cứu chữa sẽ không đơn giản như vậy. Hơn nữa, ngắt xỉu là một chuyện lớn mà tại sao bệnh viện lại không thông báo cho bác gái, điều này có vẻ kỳ quái." Dẫn Trạch lắc đầu, nghi ngờ trong này có người giở trò.

"Vậy ý của cậu là cái gì? Làm mình mơ hồ! Nói rõ một chút! Cái gì, mình té xỉu?" Lôi Kinh ngồi dậy, bước xuống giường, nhưng mà chân lại mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào, may thay kịp thời vịn vào thanh chắn cuối giường mới có thể đứng vững.

"Biết rõ sao lại xảy ra chuyện này rồi!" Vi Luân hào hứng chạy vào phòng bệnh, nhìn hai người.

"Chuyện gì xảy ra? Nói cho Kinh nghe một chút đi! Cậu ta đang mơ hồ." Dẫn Trạch quay đầu lại.

"Ồ! Được, nghe nói là do Khương Mỹ Na đi gặp bác sỹ Triều, bảo muốn một viên thuốc ngủ cực mạnh, đoán chừng là cái viên cho cậu ăn đấy. Hơn nữa mấy cô y tá bên ngoài còn nói với tớ, Khương Mỹ Na đã ở bệnh viện từ sớm, chỉ là, đứng bên ngoài một chút rồi đi, chắc đã nghe được chuyện chúng ta muốn đi ngăn cản Lạp Lạp và người đàn ông đi Bentley đó gặp mặt. Phòng chừng sau lại đến bác gái, cũng là do cô ta....." Vì luân nhìn Lôi Kinh, suy đoán, không dám xác định.

"Khẳng định chính là cô ta. Cô ta thật là to gan, muốn đâm đầu vào chỗ chết sao? Ngang nhiên dám chơi với Lôi Kinh này. Không cho cô ta một chút thuốc màu thì cô ta không biết rõ thân phận của mình rồi, coi trời bằng vung." Lôi Kinh gặt gao siết chặt hai tay thành quả đấm, đánh thẳng một quyền vào vách trên vách tường: "Nếu như bởi vì một viên thuốc của cô ta mà Tô Lạp và tên đàn ông đi Bentley đó xảy ra chuyện gì, tớ sẽ làm cho Khương Mỹ Na phải trả giá thật đắt."

"Đã đã trễ thế này! Hơn nữa bên ngoài trời mưa! Còn đi tìm cô ấy sao? Chắc lúc này mọi người đã về nhà hết rồi! Muốn gì thì cũng chờ đến mai đi!" Dẫn Trạch chỉ vào làn mưa rơi từng giọt tí tách bên ngoài, đầu cho cuộc hẹn này khó bỏ cách mấy, chắc cũng xong từ lâu rồi?

"Cô nhóc này ngang nhiên ra ngoài sớm như vậy? Không phải bọn họ hẹn nhau gặp mặt lúc chín giờ ư? Mới có sáu giờ mà cô nhóc này đã lò mò ra cửa. Thật là có bản lĩnh, vội vàng đi gặp hán ta như vậy? Buổi sáng nhìn mặt hán ta là hết dúi bụng hả? Tớ cũng đẹp trai đây này, sao lại không đến nhìn tớ?" Lôi Kinh nhìn thời tiết bên ngoài, cắn răng nhú mồm. (QA: bạn bó tay độ tự kỷ của anh rồi!!)

"Đưa điện thoại cho tớ! Xác nhận cô ấy đang ở nhà là được." Lôi Kinh cầm điện thoại, gọi vào số của Tô Lạp. Điện thoại vang lên cả nửa ngày mà chẳng thấy ai bắt máy, Lôi Kinh bức bối bấm lại lần nữa.

***

Trong rạp chiếu phim, Tô Lạp ôm thùng bắp rang bơ cực lớn, 'quang quác' cười to, bộ phim này thật là hài hước. Tập trung toàn bộ tinh thần vào màn hình lớn trước mặt, căn bản là không chú ý đến tiếng chuông điện thoại đang vang lên.

Lâm Khả Phàm nhìn chiếc điện thoại đang lóe lên bên trong chiếc túi trong suốt màu hồng, ngẩng đầu: “Lạp lạp, điện thoại của em đang reo kìa, reo lâu lắm rồi.”

"Ồ! Em cúi đầu tiếp một chút!" Tô Lạp cầm điện thoại lên, bắt máy mà không nhìn màn hình, giọng nói nhỏ nhẹ như mèo: “Ai vậy? Đã trễ thế này còn tìm tôi? Tôi đang xem phim trong rạp.”

"Đang xem phim hả? Tự nhiên quá nhỉ? Có biết anh còn đang nằm trong bệnh viện hay không? Hà?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lạnh lẽo, âm thanh trầm thấp đến đáng sợ.

"A! Xem phim!" Lôi Kinh cười khúc khích, nhưng nụ cười rất khó coi, lại hướng về phía Tô Lạp cất tiếng: “Đi xem phim cùng với tên đàn ông đó vui về vậy sao? Tại sao anh không cho phép đi mà em cứ nhất quyết đi? Em rất thích anh ta có đúng không? Thích làm trái ý của anh vậy hả?”

Tô Lạp biết anh đang rất tức giận, nhưng mà cô cảm thấy anh chẳng có quyền gì để làm điều đó, anh ta là gì của cô cơ chứ? Tại sao lại dùng loại giọng điệu này để chất vấn cô? Không khỏi quá nhiều chuyện trên Trái Đất này chứ?

Xoay người, bắn khoả nhìn Lâm Khả Phàm một chút, hướng vào trong điện thoại, nói: “Hôm nào nói tiếp. Hiện tại tôi không có thời gian thảo luận mấy chuyện này với anh, anh quản quá nhiều. Dưỡng bệnh cho tốt đi.” Dứt lời, Tô Lạp nhanh chóng khép điện thoại lại.

"Điện thoại của ai? Em tức giận?" Lâm Khả Phàm nhìn chằm chằm Tô Lạp đang siết thật chặt chiếc điện thoại, vừa dứt lời, chiếc điện thoại trong tay Tô Lạp lại vang lên lần nữa.

"Nhận không? Hay là muốn tắt máy..." Lâm Khả Phàm nhìn chiếc điện thoại không ngừng nhấp nháy, anh biết, là điện thoại của nam giới.

"Ha ha. . . . . Xem phim đi! Không cần phải để ý đến chuyện này!" Tô Lạp cười lên một tiếng khó coi, cũng không có ý định tắt máy, thờ dãi một hồi, cô tắt máy, điên ư? Đoán chừng hiện giờ Lôi Kinh có lao thẳng ra từ màn hình lớn trước mặt để đánh cô, cô cũng không dám tắt máy.

Lâm Khả Phàm nhui mày nhìn chiếc điện thoại vẫn còn vang lên, mới vừa nãy anh không thể không nghe thấy gì, vừa ngồi gần, hơn nữa giọng nói của người đàn ông ở đầu dây bên kia rất lớn, anh đã suy đoán được bảy tám phần, đối phương có quan hệ như thế nào với Lạp Lạp, đã trễ thế này rồi mà cái gì cũng quản, hình như cô không có anh trai.

"Lấy điện thoại ra, anh nhận thay em, cứ mãi vang lên như vậy, làm sao xem phim?" Lâm Khả Phàm giục lấy điện thoại trong tay Tô Lạp, sai bước ra khỏi chỗ ngồi, bóng dáng to lớn cao ngạo đi ra khỏi rạp chiếu phim.

"Đợi đã nào...! Không cho phép anh nhận thay em!" Tô Lạp đứng dậy, nhìn Lâm Khả Phàm đang vội vã đi ra, lớn tiếng kêu lên.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Tô Lạp vừa hướng về phía ánh mắt ngạc nhiên của những người ngồi chung quanh nói xin lỗi, vừa sốt ruột đuổi theo ra bên ngoài.

***

Bên ngoài rạp chiếu phim, Lâm Khả Phàm không nhận điện thoại ngay mà nhìn nó một hồi lâu, bật cười một tiếng, người đàn ông này thật là có chấp, điên rồi ư? Không cảm thấy dây dưa như vậy chẳng có tí nam tính nào sao?

"Khả Phàm! Đừng đùa, đưa điện thoại cho em, nếu không em đánh anh đó." Tô Lạp đưa tay làm ra vẻ muốn đánh người.

Hình như người đang gọi điện thoại kia chẳng có tí đẳng cấp nào cả, không phải sao? Nếu người ta đã không muốn nhận, hà có gì còn tiếp tục gọi?

"Em giành cái gì? Phía bên kia cũng đâu phải là bom, anh nhận thay em được mà, không nên dùng ánh mắt cảm kích đó để nhìn anh, bằng không anh ra giá cao, ngay tức khắc sẽ khiến em phải lấy thân báo đáp." Vóc dáng của Lâm Khả Phàm cao hơn Tô Lạp rất nhiều, giờ điện thoại lên trên cao, Tô Lạp căn bản không thể với tới.

Lâm Khả Phàm nở nụ cười đầy xảo trá, cầm điện thoại, hướng về phía bên trong nói một tràng, vốn không để cho người kia có cơ hội trả lời: “Người bên kia nghe đây, tôi biết rõ anh là đàn ông, nhưng mà tiểu thư Tô Lạp đây đã được tôi định sẵn từ nửa năm trước rồi. Nếu như ngài có tình ý, mời kiếp sau đến sớm hơn một chút. Về sau nên ít gọi điện thoại đi, cô ấy sẽ không nhận! Nhất là vào lúc bọn tôi đang hẹn hò! Mất hứng!”

Lâm Khả Phàm nói xong liền nhẹ nhàng khép lại điện thoại, cười cười nhét vào trong túi xách của Tô Lạp, nói thẳng một mạch, hoàn toàn không cho trái tim của Tô Lạp có cơ hội tiếp nhận một chút.

Tô Lạp vội vàng xoay người, vỗ ngực, nuốt một hớp nước miếng, đi tong rồi. Tại sao lúc đi ra không tắt điện thoại cơ chứ. Nếu như Lôi Kinh không gọi mình được, cùng lắm chỉ là tức giận mà thôi, hiện giờ bị Lâm Khả Phàm nói cho như thế, chắc là muốn giết người rồi. Có khi nào phát lệnh truy nã cô hay không? Sau đó đem đi xử bắn?

"Cái đó! Khả Phàm, anh nhận điện thoại của em là không đúng. Em không muốn xem phim nữa, Em muốn về nhà. Tức giận!" Tô Lạp khom người, đối với Lôi Kinh, cô cảm giác có một loại nghiệp chướng nặng nề đè lên mình, nói gì cũng không thể tiếp tục xem phim với anh nữa, như vậy cảm giác tội lỗi sẽ ngày càng nặng hơn.

"Anh đưa em về!" Lâm Khả Phàm nhìn Tô Lạp như muốn chạy đi, nói.

"Không cần! Rất gần đây! Buổi tối được người khác giới đưa về nhà, đối với thanh danh của em không tốt! Ha ha. ....Gặp lại sau!" Tô Lạp cười gương hai tiếng, sai bước chạy về phía con phố đối diện bắt xe.

Lâm Khả Phàm nhìn bóng lưng Tô Lạp vừa chạy đi, khẽ cau mày, tay cắm vào trong túi quần, đứng lặng tại chỗ một lát, sau cầm chìa khóa đi về phía xe của mình, phóng đi nhanh như tên bắn, dấy lên từng cơn bụi ven đường, có thể dễ dàng nhìn ra được, tâm tình của anh thật sự không tốt.

***

Trước cửa sổ đang mở rộng ở bệnh viện, Lôi Kinh mặc một thân đồng phục bệnh nhân, đáng chết thật, đẹp trai vẫn là đẹp trai, mặc đồng phục bệnh nhân mà vẫn có một loại pháp lực thu hút người khác như vậy. Dẫn Trạch và Vi Luân nhìn bóng lưng của anh, nhao nhao cau mày, mấy ngày nay đã làm hỏng mất mấy chiếc điện thoại rồi! Bọn họ thật sự lo lắng, nếu như gọi điện thoại cả nửa buổi mà không có ai bắt máy, Lôi Kinh sẽ không chút do dự mà ném thẳng xuống lầu dưới, trực tiếp ngâm nước mưa, số điện thoại của cô bé gì đó cũng hỏng hết.

"A" Lôi Kinh hướng ra làn mưa rơi tí tách bên ngoài cửa sổ, rống lên thật to.

"Ai u Ông trời ơi..! Bị cậu thét to như vậy. Mấy chị em y tá sắp tới rồi!" Vi Luân khép cửa phòng Lôi Kinh lại: "Kinh! Cậu bị kích động hả? Khuya rồi đừng hưng phấn như vậy được không, chuyện gì để mai giải quyết đi. Giết người phóng hỏa, cậu chỉ cần nói một câu, tớ thay cậu làm còn không được sao?"

Vi Luân hoảng sợ giật nảy mình, cậu ta hét lên to như vậy, cũng có thể kinh động đến bệnh viện tâm thần chứ chẳng chơi?

"Mẹ kiếp! Gọi phong ba bão táp tới mãnh liệt hơn chút nữa đi! Xối ướt sũng mấy kẻ đang hẹn hò kia đi!" Lôi Kinh nện một đấm vào cửa sổ, nghiêng răng cầu mong ông trời mau mau đem sấm sét vang rền đến, đây là chuyện duy nhất có thể làm anh hả giận vào giờ phút này.

"Tên đàn ông đi Bentley! Mày quá kiêu ngạo rồi! Tao sẽ khiến mày phải trả giá thật đắt. Tao sẽ làm cho mày biết rằng, người mà cô nhóc kia từ từ không thêm nhận điện thoại là ai! Dám so bì với tao, tìm chết, các người đang xem phim vui về vậy sao? Sẽ có một ngày, tao hướng vào trong điện thoại mà nói rằng, cô ấy đang nằm trên giường của tao!" Lôi Kinh lầm bầm lầu bầu nhìn ra bên ngoài, chân mày nhíu lại thật chặt.

.....

Kể từ sau sự kiện điện thoại đêm đó, Tô Lạp không dám đến bệnh viện nữa, một phần vì tấm mạng nhỏ, phần vì không thấy anh gọi điện thoại, một mặt Tô Lạp nghĩ, có lẽ là anh ta đã tìm được niềm vui rồi. Hết hứng thú đối với việc trêu chọc một cô gái như cô. Tiền, chắc là cũng không thêm nữa chứ?

Mặt khác lại cảm thấy anh sẽ không bỏ qua chuyện này, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới cửa.

Kỳ thật thì trong lòng cô cũng lo lắng cho vết thương của anh, không biết giờ này ra sao? Nhưng mà mấy lần rồi, chỉ dám đứng từ xa nhìn về phía bệnh viện, không dám nhắc bước đi đến, rất sợ sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

Nửa tháng, Rong rã nửa tháng trời, Tô Lạp cũng bận rộn, ngày nào cũng phải lo mấy mẫu thiết kế, nhưng chẳng khi nào cảm thấy yên lòng, từ trường học cho đến nhà trọ, mỗi lần ra ngoài đều rất cẩn thận, chỉ sợ Lôi Kinh sẽ tập kích bất ngờ. Bởi vì cô không tin, đã lâu như vậy mà Lôi Kinh chẳng thêm gọi lấy một cuộc điện thoại, cũng không tới tìm cô, bằng nhiều năm kinh nghiệm đi gây chuyện của mình, cô cảm thấy, hình như đây là sự yên tĩnh trước phong ba bão táp.

Hôm nay vẫn như cũ, cẩn thận từng chút một đi ra khỏi cổng trường, mắt Tô Lạp luôn nhìn khu vực chung quanh xem có nhân vật nguy hiểm nào không, nhưng trước mắt là một mảnh huyền ảo, mấy cô gái trong học viện đang ríu ra ríu rít bàn chuyện gì đó, chẳng lẽ có mình tình đến đây sao? Không thể nào đâu?

Tô Lạp tò mò tới gần, liền trông thấy một chiếc mô-tô dừng trước cổng trường, một người đứng dựa vào xe, một thân quần áo nhân nhả làm cả người anh ta như thoát lên khí thế oai hùng, khí chất mạnh mẽ, nhìn bóng lưng cũng đủ đoán ra được, nhất định là đẹp trai chết người, thảo nào làm cho mấy cô nữ sinh hét lên từng cơn chói cả tai.

Tô Lạp nhìn bóng lưng người đó mỉm cười, người đàn ông này và chiếc mô-tô của anh ta, nhìn thật là phong độ. Nước sơn màu vàng cam óng ánh, đường cong tuyệt mỹ, cô đã xem qua mấy loại xe này trên tạp chí rồi, cực kỳ đắt tiền đấy!

Tô Lạp không nhìn thấy người đó xoay người lại, cả buổi chỉ thấy anh ta đưa lưng về phía mọi người, hình như là đang cúi đầu châm một điếu thuốc, đứng tựa vào trên xe gần máy mà hút, chỉ có khói mù bay ra mà thôi.

Đương lúc Tô Lạp xoay người, còn chưa đi được mấy bước thì tiếng xe mô-tô 'ong ong' chạy đến gần cô, Tô Lạp hoảng sợ quay đầu lại, tìm trong lòng ngực nhảy loạn xạ, chẳng lẽ người này muốn tông cô? Lôi Kinh thuê sát thủ tới sao?

Quay đầu lại, nhắm mắt né sang một bên, nhìn người ấy qua khe hở giữa kẽ tay, mở mắt, trong tích tắc tim của Tô Lạp muốn nhảy phắt lên tới cổ họng, cô đã nói rồi mà, đã nói anh ta sẽ không buông tha cho mình một cách dễ dàng như vậy, xem đi. Bây giờ đã tìm tới cửa rồi, tuyệt tới đích thân tìm đến đó, nguyên đai nguyên kiện.

Lôi Kinh đang cười trên xe mô-tô, hơi mỉm cười, nụ cười cực kỳ đẹp mắt, mặc dù trên trán vẫn còn dán một miếng băng gạc, nhưng cũng khó làm lu mờ đi khí chất vương giả bẩm sinh của anh ta. Ngồi trên một chiếc xe mô-tô hoang dã, chủ nhân của nó nhìn còn tàn khốc hơn, khiến người ta liên tưởng đến những thước phim trong mấy bộ phim điện ảnh, anh khẽ nói: "Tan học?" Giọng nói dịu dàng miến chè.

Đối với giọng nói bất thành hình trở nên dịu dàng của anh, Tô Lạp cảm thấy khó thích ứng, cả người nổi hết da gà, run bần bật, đây là thế nào? Bệnh viện chữa mắt tình tình ngược ngược ngang ngược của anh ta rồi ư? Nói chuyện như tát nước vào mặt, đổi lại còn dễ nghe hơn!

"Ừm! Tan học!" Đối với câu hỏi nhả nhặn của anh, Tô Lạp cũng dùng giọng nói nhẹ nhàng trả lời, vì không muốn vừa bước ra ngoài liền bị trai đẹp tài bạo đụng chết, cô chỉ có thể chọn cách này.

"Nếu tan học, thì lên xe!" Lôi Kinh vỗ vỗ ghế da của chiếc mô-tô.

Tô Lạp nhìn chằm chằm vào chiếc mô-tô đầy phong cách, vừa trông thấy biểu tượng, có thể so với mô tô BMW Harley, ước chừng có giá ba mươi mấy vạn. Anh ta đúng là dân chơi mà, chiếc xe mô tô đắt tiền thế này bị một kẻ nợ nần túng thiếu như cô ngồi lên, có khi nào bị ném xuống đất hay không?

"Tôi còn có chuyện! Về nhà trước!" Tô Lạp nói qua loa rồi xoay người, cô vẫn còn nhớ rõ chuyện mấy ngày trước, cô không tin Lôi Kinh đã quên, giọng nói khỏe khoắn không có chút tức giận kiêu đó, chính là muốn lường gạt cô lên xe, sau đó đi đến một con đường nhấp nhô gồ ghề, trực tiếp ném cô xuống.

Cô tuyệt đối tin tưởng anh ta có lòng dạ xấu xa độc ác như vậy.

Tô Lạp đi, thật ra thì nhà trọ cách học viện không xa, cũng không biết là có phải Lôi Kinh nghĩ thay cho cô hay không, đại khái chỉ mất hai mươi mấy phút đi bộ là về đến.

Tô Lạp không dám quay đầu lại, dẫu cho phía sau không có tiếng xe mô-tô đuổi theo kịp, cô cũng không có dũng khí này, trong lòng vẫn thấp thòm không yên, lúc đi đến bên dưới nhà trọ mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng một hơi còn chưa kịp thở ra hết, tiếng 'ong ong' của xe mô tô liền đến gần.

Tô Lạp nhảy ra xa nửa mét, vỗ ngực: "Muốn đụng chết tôi là sao?"

Lôi Kinh bước xuống xe, anh tuấn hất tóc một cái: "Chờ em đã lâu! Anh đi qua đi lại ở gần đây hết mấy vòng rồi! Anh bảo em lên xe ngồi, tại sao lại không nghe lời hả? Harley! Cảm giác phóng cùng với gió, rất sáng khoái đó! Em không muốn ngồi lên thử một chút sao?"

Tô Lạp cũng biết, nhất định là anh ta thuộc về cái loại 'âm hồn bất tán,' đã vào đến cửa nhà rồi. Chẳng lẽ còn muốn ý lại vào cô sao? Thủ đoạn trả thù là như thế nào, nói rõ ra đi à? Chẳng lẽ muốn dùng sự dịu dàng hiếm có khó tìm này làm cô ngấy chết?

"Rất sáng khoái hả! Đã như vậy, anh tự đi lòng vòng quanh đây mà chơi đi. Lái qua lái lại thêm mấy vòng nữa cũng không ai thu phí, đường này rộng lắm, cứ tự nhiên. Tôi lên nhà trước." Tô Lạp xoay người, không có chút phản ứng trước dáng vẻ phong độ của anh ta, bệnh tình mới khá lên được một chút, liền ra về ta đây. Thật là phách lối!

"Đừng mà! Em lên một mình? Không mang anh theo sao? Hình như anh là người mua nhà trọ này mà! Em là bạn gái mà anh nuôi ở đây! Không hơn! Đây là sự thật phải không?" Dứt lời, Lôi Kinh dựng xe cạnh thân, lướt qua người Tô Lạp, dẫn đầu đi vào tòa nhà lớn này.

Tô Lạp cuộn tay thành quả đấm nhìn Lôi Kinh đang đi đằng trước, chẳng hề nhắc chân lấy một bước, nói gì cũng không thể để anh ta vào, cô không dám làm cái chuyện dẫn sói vào nhà. Anh vào trong thì cô đứng ở bên ngoài, giữ một khoảng cách vẫn là tốt nhất.

Lôi Kinh đang đi, không nghe thấy động tĩnh gì sau lưng, khoe miệng khẽ mỉm cười, cho tay vào trong túi quần, không xoay người, cứ đi thụt lùi về phía sau như vậy, mãi cho đến khi chỉ còn cách Tô Lạp chừng vài xen-ti-mét mới dừng lại, vẫn không buồn xoay người nhìn cô lấy một cái, mở miệng cười: "Sợ anh hả? Anh có thể ăn em sao? Sao lúc nào em cũng đánh giá cao bản thân quá vậy, hình như anh nhớ là mình đâu có nhìn thấy mấy cậu con trai xếp thành hàng để theo đuổi em. Cho nên em chỉ hơi chất một chút thôi!"

"Không sợ! Chỉ là đề phòng thông thường mà thôi! Xếp hàng hay không xếp hàng chẳng liên can gì đến anh. Đừng có đánh giá người khác kiểu đó. Mấy lời chui ra từ cái miệng của người này, thật sự là chẳng êm tai chút nào!" Tô Lạp đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn bóng lưng của Lôi Kinh, người này muốn giả bộ làm gì nữa đây? Té đi, làm sao mà ở đây không có một cái ghế nâng cầ, để cho anh ta rót xuống. Việc trước tiên mà cô sẽ làm là không gọi 119 hay là 120 gì hết, lập tức cầm lấy nắp giềng đẩy lại thật chặt, để cho cả đời này anh ta cũng không thoát ra được.

"Anh sắp tâm muốn ăn em, em có thể đề phòng được sao? Nhìn em như vậy, ngược lại anh cảm thấy hơi thèm ăn rồi!" Lôi Kinh khe khẽ mỉm cười xoay người lại, nhìn đắm đắm vào đôi mắt như có điều suy nghĩ của cô.

Tô Lạp lùi về phía sau hai bước, làm sao hôm nay anh ta lại cười nham hiểm như vậy? Không bình thường! Thật sự là không bình thường! Bão táp! Nhanh nhanh dừng lại ở đây đi!

Không đợi Tô Lạp nói chuyện, cơ thể của Lôi Kinh lại tiến tới gần cô thêm nữa, cánh môi mang theo mùi thuốc lá gần như chạm phải chiếc cằm thanh mảnh của cô. Tô Lạp giật mình một cái, vừa muốn lùi về phía sau liền bị anh đưa tay ra giữ lại, anh ôm lấy phía sau gáy cô, ngón tay khẽ vuốt mái tóc dài, cánh môi nhỏ bé vẫn cố định tại chỗ cũ, chỉ thấy anh mở miệng: "Bằng không thì để anh đi trước một bước đi! Anh muốn câu hồn em, như thế nào? Em nói xem nên câu hồn ở đâu thì tốt nhỉ? Đến trường học, hay là đăng lên tạp chí? Hoặc là cách thức rằm rộ hơn nữa đây? Thích như thế nào em cứ nói ra đi, anh làm được hết!"

Tô Lạp cắn môi nhìn cái tên gian ác này, cũng biết bên trong nụ cười kia trộn lẫn sự hư hỏng vô cùng tận, câu hồn? Đùa gì thế? Ánh mắt của Tô Lạp mang theo luồng điện cao thế cực mạnh, nhìn trừng trừng vào Lôi Kinh, hận không thể bắn tia lửa điện giết chết anh ta, cho anh ta thành ngoài khét trong sống! Chết khét ngay tại chỗ này!

"Thu hồi cái ánh mắt ấy của em lại, anh sẽ cho là em yêu anh! Bằng không cho anh đi trước! Như vậy cũng tốt! Ngày mai anh sẽ gán cho em cái danh

hiệu vị hôn thê bước vô trường học. Đoán chừng đối với anh lợi bất cập hại, chỉ có điều, em sẽ phải tốn thời gian đối phó với Khương Mỹ Na kia, bởi vì cô ta sẽ một mực tự nhận mình mới là vị hôn thê. Nhưng mà anh tin, tin em có thể đuổi đi hết mấy người không liên quan!" Lôi Kinh nghiêm túc nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tô Lạp, nhưng giọng điệu lại đùa giỡn một cách trắng trợn.

"Tốt! Lên đi! Cậu hôn cái gì, còn nhắc tới một lần nữa, tôi sẽ dùng cây kim dài hai mét để châm cá voi đâm vào cái miệng độc địa của anh đó!" Tô Lạp vung chiếc túi xách trong tay lên, đi vào nhà trọ, cô cũng không tin anh dám làm gì mình, nếu như bắt đắc dĩ lắm cô sẽ lấy dao chặt anh ta. Bằng bất cứ giá nào!

Cửa phòng tầng 11, Lôi Kinh đứng cho tay vào túi quần, buồn cười nhìn theo bóng lưng của cô, thấy cô vừa lấy tay che mặt mà, vừa len lén đề phòng mình, trong lòng kỳ thực rất giận, quả thật cô ấy đã đổi. Thế nhưng dùng biện pháp này để phòng ngừa anh, không phải là rất ngu xuẩn sao? Anh đâu phải là chính nhân quân tử, muốn đi vào, dễ như trở bàn tay!

Cửa được mở ra, Lôi Kinh tiến lên đụng vào người Tô Lạp, lướt qua cô rồi bước vào, nhìn cách bày trí bên trong vẫn như trước, trong lòng không khỏi vui mừng, không giống như những gì mà Vi Luân đã nói, trên ban công treo mấy cái quần con của nam giới, trong phòng đầy mùi vị của đàn ông, nếu thật như vậy, anh sẽ bóp chết cô, sau đó ném xuống lầu.

"Vẫn còn ở một mình?" Lôi Kinh ngồi trên ghế sofa nhìn cô hỏi, để tay sau ót, tựa đầu vào ghế.

"Không thì thế nào?" Tô Lạp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh liếc anh một cái, cái hạng người này nhìn ai cũng gom thành một, hỏi gì mà nhảm nhí, cô không ở một mình chẳng lẽ ở với ai khác?

"Như vậy cũng tốt! Nếu để cho anh nghĩ thấy nơi này có mùi đàn ông, anh sẽ cho một trận lửa thiêu rụi sạch sẽ nơi này, khiến toàn bộ hóa thành tro bụi!" Lôi Kinh đi đến trước người Tô Lạp, đưa tay chạm vào một lọn tóc của cô, đây là khen thưởng cho việc chưa hề vượt tường, yêu thương dịu dàng.

"Bỏ tay anh ra! Lôi Kinh, đối với loại người cực kỳ vô lại như anh, tôi tất yếu phải thanh minh một chút, tôi cho anh vào đây không phải để anh dùng phương thức hạ lưu như vậy uy hiếp tôi, chúng ta không hợp nhau, tôi sẽ trả tiền lại cho anh, đừng đến đây dựa dẫm với tôi nữa? Đáng ghét chết đi được! Đúng là âm hồn bất tán mà!" Tô Lạp gạt tay anh ra, người này có khả năng được voi đòi tiên lắm. Vô duyên xen vào đời tư của cô, có liên quan đến anh ta hả?

Lôi Kinh thả tay xuống, ngồi xem TV, Tô Lạp không thèm để ý đến anh, ngoại trừ kẻ vai sát cánh, hình như anh không làm ra hành động gì quá đáng, như vậy là tốt rồi, tối thiểu thì nhíp tim của cô có thể trở lại hình thường!

Hoàn hảo! Cô khỏi cần phải đề phòng nữa.

"Tự ngồi ngồi xem TV đi ha, tôi .....đi ngủ trước!" Tô Lạp dương dương tự đắc nói qua, sau đó vào phòng ngủ khóa trái cửa lại. Cô cảm thấy, nếu như mình không để ý đến anh, tin rằng ngồi ngoài đó lâu quá cũng sẽ đi thôi, hơn nữa cửa đã khóa trái, anh ta có hóa thành con ruồi cũng không bay vào được.

Tô Lạp khóa cửa lại, cực kỳ yên tâm. 'Phịch', mùa hè không thích mặc quần áo, cời sạch trơn nhảy lên giường.

Tô Lạp không biết anh đã đi chưa, dầu sao thì trời cũng rất nóng, con buồn ngủ liền kéo tới, dần dà cái gì cũng không biết, đem sự buồn bực gặt sang một bên, tiến vào trong giấc ngủ, mùa hè, cho dù trong phòng có mát mẻ như thế nào cũng khiến cô ngủ rất say, căn bản là không tỉnh lại.

Không biết mình đã ngủ bao lâu, Tô Lạp chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, thở không ra hơi rồi, cảm giác giống như hít thở không thông, đầu hoa mắt choáng, làm sao mà há miệng ra cũng không thở nổi.

"Ừm. . . . Yêu nghiệt phương nào hả?" Trong cơn mơ hồ, Tô Lạp chỉ cảm thấy thứ gì đó đang đè lên người của mình, hơn nữa mỗi khi xúc cảm ướt át mát lạnh chạm vào từng tác da thịt, cô muốn nhanh chóng tỉnh lại, nhưng rất khó khăn, một cảm giác vừa lạ vừa quen bắt đầu trỗi dậy trong cơ thể, nó khiến cô say mê, không muốn tỉnh lại.

"A! Đừng cản tôi!" Cô cảm giác như có loại dị vật nào đó đang cản vào bên trong bắp đùi của mình, đó là nơi nhạy cảm cỡ nào chứ! Thật khó chịu!

Lôi Kinh đưa mắt nhìn xuống cô nhóc nằm bên dưới, khẽ nhếch môi cười, không phải ghét anh lắm sao? Hiện giờ không phải người đang nằm đây hưởng thụ cũng là cô nhóc này ư? Cô bé này, thì ra chỉ cần cơ thể ăn khớp với nhau, những cái khác từ từ sẽ được thay đổi. Giống như lúc này, đôi phương khao khát lẫn nhau.

Đôi môi mỏng lạnh lẽo áp lên làn môi ấm áp mềm mại của cô, khẽ 'um' một tiếng, cánh môi thét lên, trần trọc bú mút, làn môi ngọt ngào làm anh không nhận được mà muốn hưng hăng ngấu nghiến một phen, nhưng lại sợ cô đau. Đầu lưỡi trơn trượt dấy dứa, khiến anh mỗi khi chạm vào đều kim lòng không đành mà muốn nhiều hơn nữa.

"Á. . . . ." Đầu lưỡi hơi nhúc, chiếc lưỡi hơi đau khiến cô mở choàng mắt, hoảng sợ nhìn người đang nằm bên trên mình, Lôi Kinh chỉ quần một chiếc khăn tắm ngang hông, mái tóc ngắn vẫn còn đọng vài giọt nước, từng giọt từng giọt rơi vào chiếc cổ trắng ngần của cô.

"Anh. ....Làm sao anh vào được?" Tô Lạp nghiêng đầu sang một bên, nhìn về phía cánh cửa rõ ràng đã được khóa trái.

Cánh môi anh lại lướt qua nơi cổ của cô, nét mặt say mê hiện rõ mồn một, hít sâu một hơi: "Đừng quên! Nơi này là nhà trọ của anh! Vào hay không vào, chỉ là chuyện anh có muốn hay không mà thôi! Đã hiểu chưa?"

Tô Lạp nhú mảy, thử dịch người đi, nhưng mà tên đàn ông bên trên không cho phép, cách một lớp chăn mỏng, anh cố định thật chặt cái chân của mình giữa hai chân cô.

"Làm gì? Anh có ý đồ gì? Lôi Kinh, tôi không có hơi sức đùa giỡn với anh, anh muốn phát tiết thú tính thì đi tìm người khác đi. Tôi không theo." Dứt lời, Tô Lạp hung hăng đem chăn bịt kín đầu, nếu không ra được, vậy thì giấu mình đi chứ gì nữa.

"Không nóng hả? Thói quen ngủ khỏa thân của em có phải nên thay đổi đôi chút hay không? Ở đây thì được, nhưng nếu ở nơi khác cũng ngủ kiểu này, anh sẽ tức giận." Cách lớp chăn mỏng tang, hơi thở ấm áp của anh phả vào trên cổ cô.

Lôi Kinh bước xuống giường, vươn tay ôm lấy cơ thể của cô, mặc kệ cô giãy giụa thế nào, đá tung cửa đi về phía phòng tắm.

"Thả tôi xuống! Anh là đồ điên, đồ biến thái!" Tô Lạp đưa tay đẩy lồng ngực cường tráng của anh, cảm giác này thật là nguy hiểm, rốt cuộc là anh ta ôm mục đích bốn cọt gì tới đây? Vì cái gì mà phải tìm đến cô, mấy người phụ nữ khác không thể ư?

Lôi Kinh tháo bỏ khăn tắm, hai cơ thể không mảnh vải che thân ở bên dưới làn nước ấm của chiếc vòi hoa sen.

"Ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này! Nếu như dám động đậy một chút, em thử xem." Sắc mặt của Lôi Kinh đột nhiên tái đi, khiến cho Tô Lạp run rẩy toàn thân. Tại sao chỉ mới có nửa tháng mà người đàn ông này đã thay đổi, lúc mới xuất hiện còn tươi cười ấm áp, mà bây giờ lại trở nên đáng sợ như vậy.

Tô Lạp núp trong góc mà anh vừa đặt xuống, nhìn anh khỏa thân bước ra ngoài.

Lúc trở lại, trong miệng anh tràn ngập hương vị rượu đỏ thuần túy, nét mặt cũng có vẻ hơi say, mùi rượu nương theo cơ thể đang dần hạ xuống của anh mà càng trở nên nồng nặc. Trong tích tắc, lưỡi anh xông vào miệng cô, cạy mở hàm răng, liều mạng mút lấy, làm cho cô cũng có cảm giác say giống như mình.

Tô Lạp ngửa đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc, nhắm mắt điên cuồng hôn người đàn ông của mình, cô không thể không thừa nhận đây là sự thật, anh tựa như một đóa hoa cao quý, lại có độc, khiến người ta không dám sờ vào, lúc thì do dự, khi thì lưu luyến.

Vòi hoa sen vẫn tuôn làn nước ấm như cũ, phun vào trên hai cơ thể trần truồng, Lôi Kinh giữ chặt lấy đầu cô, bàn tay to lớn luồn qua mấy lọn tóc ướt sũng, hơi thở ấm muội tràn ngập mùi rượu, nhìn nụ hoa trước ngực cô bởi vì nước nhỏ giọt xuống mà có vẻ kiều diễm ướt át, anh không chút do dự nhắm mắt lại, cực kỳ tham lam mút lấy một ít.

"A! Xin anh làm ơn buông tôi ra! Không nên như vậy!" Tô Lạp chịu đựng cảm giác khác thường mà anh mang đến, cô không muốn để bản thân đắm chìm vào những đụng chạm xác thịt của anh, đây chính là một sự bắt đầu không hề tốt.

"Không nên như thế nào? Em bảo anh không nên như thế nào? Em cảm thấy hiện giờ anh có thể thả em ra được sao? Có thể sao? Thật là một cô nhóc vừa ngây thơ, vừa ngu ngơ! Ngoan ngoãn mà đi vào khuôn phép! Bằng không, người đau khổ chính là em." Dứt lời, anh không chút thương tiếc cắn lên điểm phẫn hồng trước ngực cô, đầu lưỡi tùy tiện treu chọc điểm mẫn cảm, rồi lại bú mút điên cuồng, hai tay gắt gao giữ chặt lấy cơ thể nhỏ bé, cực kỳ vui vẻ, quả nhiên anh đã nghe thấy tiếng ngâm nga đầy nữ tính của cô, đây là thứ mà anh muốn nghe, rất khao khát được nghe.

Anh thở dồn dập, đôi môi dính vào bên tai cô, nước vẫn chảy rào rào như cũ: "Nói! Ngoại trừ anh ra! Có còn nằm dưới thân kẻ khác mà rên rỉ thế này hay không? Hay là vào đêm đó, cái đêm mưa rào rích! Em cùng với người đàn ông khác đi xem phim cả đêm!"

"Anh cứ nói đi?" Tô Lạp chịu đựng tất cả sự si nhục của anh, tại sao tâm tư của anh lại bản thiêu như vậy? Nghĩ cô là loại người đó!

"Anh nói cái gì? Anh nói, em không dám! Nếu như em dám, anh sẽ phế bỏ em, còn tên kia! Em tin không? Tốt nhất quên hết mấy cái suy nghĩ vẩn vơ đó đi, nếu không Lôi Kinh anh tuyệt đối có thể vì bảo vệ một món đồ vật yêu thích nhất thời mà liều mạng đấy!" Lôi Kinh nhìn chăm chăm vào hai mắt của cô, bàn tay nắm mê bầu ngực căng tròn, lòng bàn tay ôm lấy nó, nhẹ nhàng xoa nắn.

~Hết Chương 114~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Em làm cho anh muốn ngừng mà khôn được

Tô Lạp cau mày chịu đựng cảm giác không thoải mái bắt đầu dấy lên trong cơ thể, trừng mắt nhìn gương mặt mờ ám của người đàn ông trước mặt, trong lòng khó chịu, nói: "Cho dù tôi có muốn cùng Khả Phàm như thế nào, chưa chắc anh ấy đã đồng ý, bởi vì anh ấy hơn anh gấp trăm lần. Thậm chí còn hơn hẳn chính nhân quân tử cả ngàn lần, còn anh là cái gì? Anh chính là một gã lưu manh! Tôi rất khinh thường lưu manh! Một gã lưu manh thú tính điên cuồng!"

Lôi Kinh nhìn cái miệng nhỏ nhắn khê đống khê mở, tà ác cười lên một tiếng, nhắc mình đề lên cơ thể của cô, ngoạm lấy chiếc môi khê khê, hung hăng mút, mỗi lần va chạm đều mang theo ý vị từng phạt, sau đó đột nhiên cắn, nhũu mảy nhìn cô đau đớn mà nhăn nhúm cả hai hàng chân mày lại: “Em khinh thường anh đến vậy sao? Xuất phát từ nơi sâu thẳm trong nội tâm ư? Vậy thì cơ thể của em tốt nhất đừng phản bội lòng em! Nếu không anh sẽ rất thất vọng đấy! Anh cho em chứng kiến thử một chút! Cái gì gọi là nghĩ một đằng nói một nẻo! Được chứ. . . . .”

Sàn nhà lạnh lẽo, nước đọng lại, chiếc vòi hoa sen vẫn không ngừng phun nước, cơ thể của cô bị anh đè lấy sát sao, không còn khe hở, đây là điềm xấu, lúc này cô cũng không còn đủ sức để chống cự lại anh.

“Lôi Kinh! Anh thật là quá đáng! Không cần phải hành động thái quá như vậy! Anh không cảm thấy mình rất đáng thương, vô liêm sỉ sao? Ở vào tình huống tôi không tự nguyện, anh như vậy. . . . .” Tô Lạp rống giận đến khàn cả giọng, tại sao anh ta có thể nghĩ gì làm đó? Coi cô là gái bán hoa ư?

Không đợi Tô Lạp gắp thét xong, Lôi Kinh dùng bàn tay to lớn của mình che miệng cô lại.

“Anh quá đáng sao? Là em đùa với lửa trước! Đây chính là tự thiêu, biết không? Rốt cuộc anh đã từng nói qua chưa, bảo em không được lên la lên lút đi gặp tên đàn ông khác sau lưng anh! Nhưng mà hình như khi ấy em rất ngông cuồng, không hề e ngại việc anh nằm viện, vậy thì bây giờ lấy ra cái dũng khí lúc ấy đi! Hà?” Nắm thật chặt lấy cằm của cô, nghe giọng đàn ông kêu gào trong điện thoại cùng với anh đêm đó, nghe giọng cười ‘ha ha’ của cô liên liên tưởng đến cảnh tượng đang xem phim, không có chỗ nào là không kích thích lòng tự tôn của một người đàn ông như anh, cái gì cũng có thể dễ dàng tha thứ, chỉ có những hành động của cô nhóc này là không thể!

Cơ thể của anh hơi hạ thấp xuống một chút, hai cơ thể trần truồng được bao phủ bởi làn nước ấm áp, Tô Lạp khóc, lần đầu tiên cảm thấy mình đã trêu chọc một ác ma, cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ cùng anh ra thế này. Nhưng kể từ đêm hôm ấy ở quán bar, tại sao tất cả mọi thứ đều thay đổi? Đường như thoát ra khỏi quyền kiểm soát của cô, mỗi một chuyện xảy ra đều trở tay không kịp!

Khóc thút thít, người đàn ông bên trên không hề quan tâm, bàn tay chẳng có lấy một tia dịu dàng, hung hăng nắm lấy bầu ngực của cô, cô đau! Từ từ cúi đầu xuống hôn lên bụng của cô, xuống thêm chút nữa. . . . .

Toàn thân cô bắt đầu khản trương, nhắm mắt lại, không còn phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước từ vòi hoa sen nữa.

“Biết không? Anh sẽ không chút may thương tiếc em, từ nay về sau, em là của anh, hơn nữa còn là người hèn mọn nhất giữa đám phụ nữ hèn mọn, nhớ, đây là bài học cho việc em đi gặp gỡ kẻ khác sau lưng anh, còn về thời hạn của việc dạy dỗ này, chờ khi tâm tình anh tốt lên sẽ dừng lại!”

Dứt lời, cơ thể to lớn không chút tiếc thương thẳng tiến một cái, men theo khe hở trơn ướt tiến vào trong cơ thể cô, đôi môi không ngừng bú mút mỗi một tấc da thịt trên cơ thể bé nhỏ bên dưới, có thể gọi là cắn, hoàn toàn không phải là những hành động âu yếm đơn thuần, mà là đang phát tiết, phát tiết dục vọng bình thường giữa nam và nữ, pha lẫn sự phẫn nộ trong nửa tháng vừa qua, cô ngang nhiên không thèm xuất hiện trước mặt anh, may thay, cảm giác vẫn khít khao như lần trước, nhưng vậy chứng minh, anh chỉ mới nếm qua cô nhóc này hai lần, không có ai cả gan xâm phạm.

Tô Lạp mở to đôi mắt đăm đăm, ánh mắt mông lung, nhũu mảy khê khê nhìn anh, chịu khuất phục dưới cơ thể của anh, hơn nữa còn là cái loại dây dưa đầy nhục nhã này khiến cô có cảm giác muốn tự vẫn cho xong, tại sao giữa hai người không có tình cảm cũng có thể làm chuyện này? Ban đầu cô còn tưởng rằng anh đối với mình cũng có chút tình yêu nhưng chưa rõ, bây giờ nhìn lại thì, cô chỉ là món đồ chơi của một cậu chủ hào hoa mà thôi!

Lâm Khả Phàm là người duy nhất tôn trọng cô, thậm chí hôn môi cũng chưa từng có, còn anh, là những nụ hôn đau đến xé rách cả tâm hồn, lần nào cũng chiếm đoạt không hề thương tiếc, khiến cô không có cách nào tiếp nhận nổi.

Mặt sàn lạnh lẽo trong phòng tắm kích thích mỗi một tấc da thịt của cô, cơ thể bị anh dùng sức va chạm mà không ngừng đập phòng kịch liệt, rất đau, cơ thể rất đau, đau lòng, không chỗ nào là không cảm thấy đau, cảm giác như bị người ta ném lên mặt tuyết lạnh lẽo ở Nam Cực, đau đớn thấu xương, không ai đến cứu.

Trên người là những vuốt ve không thương tiếc, phía dưới lại hung hăng va chạm, không nơi nào là không phá hủy đi chút tình cảm còn sót lại cuối cùng mà cô dành cho anh, nương theo những hành động tùy tiện của anh vào lúc này, tất cả đều sụp đổ! Không còn lại gì cả.

Dây dưa. Trong con triền miên, bất luận là tự nguyện hay vì lý do nào khác, nam giới luôn chiếm thế thượng phong. Tô Lạp thầm nghĩ, ‘đó là bởi vì người đàn ông này không thương mảy, một chút yêu thương cũng không có, có chỉ là những va chạm xác thịt giống như những cô gái bán hoa mà thôi,’ thế nhưng cô vẫn không hiểu, có lúc thì đối xử tàn nhẫn, có khi lại tỏ ra quan tâm là vì cái gì.

Cô nằm xụi lơ trên mặt đất, giống như một xác chết đang chấp nhận sự giày vò của anh, nhịn nhục bàn tay anh tùy ý vồ về đùa bỡn, nhịn nhục để môi anh gặm cắn thỏa thích, nhịn nhục những va chạm không chút tình cảm bên dưới, dẫu là như vậy, cơ thể vẫn có cảm giác như cũ, nhưng lúc này không thể nào chịu khuất phục, tốt nhất là cắn chặt môi, không thể kêu rên thành tiếng bên dưới người đàn ông này, đây tuyệt đối là tự làm nhục chính bản thân mình.

Anh nhìn cô đang cố làm ra vẻ kiên cường, con tức giận không ngừng mọc tràn lan, thật sự không thèm để ý đến anh sao? Anh là người đàn ông đầu tiên của cô, lòng dạ của cô làm bằng sắt đá ư? Tại sao đối với anh, một chút cảm xúc cũng không có?

Nụ hôn rả rích như mưa rơi xuống, từ trên trán cô, vén lên mái tóc ướt sũng hôn lên cổ, cổ tình lưu lại vài ấn ký đỏ thẫm nơi đó, rồi đến xương quai xanh, mỗi một chỗ, đều lưu giữ dấu vết và mùi vị của anh. Không để ý đến cảm nhận của cô, cong người lên tiến vào lần nữa, thỉnh thoảng trêu ghẹo bên ngoài, ôm lấy cơ thể cô dựa vào vách tường trong phòng tắm, khê cúi thấp đầu xuống cắn mút thỏa thích bầu ngực căng tròn, nhìn cô cắn chặt môi để không bật ra thành tiếng, cả người chịu đựng khoái cảm mà run rẩy, động tác của anh càng thêm vô vấp, hời hả.

“A! Dừng! Dừng. . . . . Dừng lại thôi. . . .” Dưới hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn làm cô kinh hãi, dường như muốn xỏ xuyên qua đạo phòng

tuyệt cuối cùng trong cơ thể, cảm giác rất không thoải mái, cực kỳ không thoải mái.

"Ừm!" Một tiếng gầm nhẹ kêu lên, thân thể của anh cứng đờ, hồi lâu, thật lâu sau mới rút ra khỏi cơ thể của cô, nhếch môi cười thỏa mãn, mờ ám xác xục.

Bị đặt lên trên sàn khiến toàn thân cô run rẩy, hai đóa đầy đặn trước ngực xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, không ngừng run lên, nằm dưới làn hơi nước tỏa ra từ vòi hoa sen.

Khóe miệng Lôi Kinh thoáng qua nụ cười tà ác, đến gần cơ thể cô, hôn lên trán, khẽ liếm bầu ngực trắng ngần, nhỏ giọng nói: "Tiểu bảo bối bé bỏng của anh! Em làm cho anh muốn ngừng mà không được!"

"Cái gì?" Tô Lạp sợ hãi nhìn anh đang áp sát lại lần nữa.

~Hết Chương 115~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Mua thuốc tránh thai khó khăn như vậy sao

"Em có khả năng làm cho anh muốn ngừng mà không được, thật." Cơ thể Lôi Kinh chậm rãi đến gần, bàn tay thấm nước đặt lên khuôn mặt tái nhợt của cô, đem mấy sợi tóc ướt sũng vương trên mặt vén ra sau tai, cau mày nói: "Sợ sao? Anh nói rồi, em đừng làm trái ý của anh, nếu không như thế, anh sẽ rất cưng chiều em. ....em tuyệt đối sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới. Về sau nên học cách ngoan ngoãn một chút, cả người em toàn là gai nhọn, rất dễ dàng làm cho mình bị thương. Hôm nay chính là một bài học."

Tô Lạp kinh ngạc nhìn anh dịu dàng vuốt ve, lời nói ra bao hàm ý vị cảnh cáo, muốn mở miệng nói gì đó, liền bị anh chặn trở lại, bây giờ là nụ hôn dịu dàng yêu thương, tựa như đang chạm vào một đóa con nít mỏng manh như tờ giấy, chỉ sợ hơi dùng sức một chút sẽ bị chọc thủng, anh gắt gao ôm chặt lấy cơ thể ướt nhẹp của cô.

Cô nhắm mắt lại, nhận lấy nụ hôn rào rích như mưa rơi xuống, nụ hôn tựa như chuồn chuồn lướt nước, hơi thở thấm nhuần hương vị nam giới bao trùm lấy cô, khắp người đều là mùi vị của anh, mỗi tác da thịt trên cơ thể đều bị đầu lưỡi của anh khẽ liếm, dịu dàng như vậy, tràn đầy lưu luyến như vậy.

Anh ôm lấy cơ thể đang run lên cầm cập đi về phía phòng ngủ của cô, đặt cô nằm xuống trên chiếc giường lớn màu hồng, ngay sau đó thân hình vạm vỡ của anh đè lên trên, trong nháy mắt nước trên cơ thể cả hai được chặn hút khô, cơ thể cô bị vùi vào trong chăn, anh chống tay ở hai bên người cô, không còn nhanh chóng thẳng tiến, mà là nhẹ nhàng trượt vào một ít nơi tốt đẹp.

Cô nhắm mắt lại thật chặt, không thèm nhìn anh, thật xa lạ, đáng sợ tựa như ma quỷ cũng là anh, giờ phút này dịu dàng đến mức khó chấp nhận được cũng là anh, nên làm gì đây? Chỉ có thể nhắm mắt lại, chờ đợi kết thúc!

.....

Cả đêm chưa ngủ, hai người lẳng lặng nằm nhìn nhau, anh mờ ám đặt tay lên ngang hông cô, nở nụ cười đen tối nhìn cô. Tô Lạp không hiểu rõ nụ cười ấy đang ám chỉ điều gì, ngược lại cô hung hăng nhìn anh chăm chăm, hận không thể đâm thủng trái tim anh bằng ánh mắt của mình, đâm mạnh đến mức bệnh viện lớn hàng đầu thế giới cũng không thể chữa trị được loại vết thương này, nhưng cô biết mình không có nội lực phi thường cỡ đó, ngậm lại thôi miễn đi. Nhắm mắt lại ngủ.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, chuyện đầu tiên sau khi Tô Lạp tỉnh dậy chính là để phòng nhìn sang phía người bên cạnh một chút, nhưng nào có ai, bên trong căn phòng trống chỉ một mình cô, hơi thở ái muội đêm qua vẫn còn tràn ngập khắp phòng, nằm áo ngủ lên đi ra khỏi phòng, bước vào phòng khách, khẽ đưa tay vén tấm rèm lụa mỏng trước cửa sổ sát đất, một tia gió mát rượi khẽ phất qua vành tai, Tô Lạp cúi đầu nhìn cơ thể của mình, tựa như cái hôm ở khách sạn sau đêm đó, khắp người đều là vết hôn, thậm chí còn tàn tạ hơn, trong lồng ngực âm ỉ đau, nhưng trên thực tế nó còn đau đớn hơn nhiều.

Tô Lạp đột nhiên tỉnh táo trở lại, xách dép ném vào trong phòng, vội vàng chạy về phía phòng tắm, tắm rửa qua loa một lần, vội thay quần áo, đến tóc cũng chẳng kịp lau, nhanh chóng chạy xuống lầu.

Trước cửa một tiệm thuốc khá lớn, Tô Lạp bứt tóc đi vào, cúi đầu thấp đến nỗi có thể đụng vào ngưỡng cửa của tiệm thuốc nhà người ta. Được rồi, không có cửa đâu, Tô Lạp đi lòng vòng quanh mấy quầy hàng chùng chục lần, chỉ vào cái này, nhìn vào cái đó, nhân viên phục vụ có hỏi thì cô chỉ yên lặng không nói.

"Cô ơi! Cô cần gì có thể nói ra không? Tôi đi lấy cho, nhìn có vẻ cô vẫn tìm chưa ra, ở đây chúng tôi có hơn 4000 loại thuốc." Một nhân viên phục vụ

mặc áo khoác trắng dài đến gần Tô Lạp, dùng ánh mắt khác thường quan sát cô.

Tô Lạp ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ này, tại sao nghe giọng nói của cô ta lại có vẻ giận như vậy đây? Thái độ phục vụ kiểu gì thế này, cô muốn tự xem thì sao chứ? Làm như đang dòm chừng cô trốn thuốc không bằng.

Bất quá cô vẫn chưa tìm thấy: "Tôi muốn tìm. ....cái đó. ....cái đó, thuốc tránh thai ở đâu?" Nói xong Tô Lạp cũng muốn tự và vào miệng mình, sao vậy? Chuyện này có gì đâu mà ngại mở miệng, nam nữ yêu đương, đây là chuyện cực kỳ bình thường mà, mỗi một người phụ nữ bế con đi trên đường lớn, có ai chưa từng ăn qua cái món đồ chơi này.

"Vậy xin hỏi, cô muốn loại hàng ngày hay là loại khẩn cấp?" Cô gái tiếp tục hỏi, ánh mắt vẫn mang vẻ tìm tòi nghiên cứu như cũ, đoán chừng cũng đang nghĩ Tô Lạp cố tình tỏ ra dè dặt.

"Hàng ngày? Cấp tốc là gì?" Tô Lạp suy nghĩ một chút, chỉ vào cô gái kia, bất thành linh hiểu ra vấn đề: "Cấp tốc, chuyện đó xảy ra vào tối hôm qua! Đừng! Chính là loại cấp tốc đó!"

Cô nhân viên kia xoay người đi lấy, đột nhiên phát hiện ra gì đó, Tô Lạp chỉ thấy mấy người đứng gần thì thầm to nhỏ, cô liền dùng ánh mắt cực kỳ bén nhọn nhìn chằm chằm về phía bọn họ, lỗ tai cũng căng lên, những người này mà dám cười cô, cô lần lượt biến từng người thành cộng khoai tây chiên.

Cô nhân viên ban nãy chân thành đi tới: "Thật xin lỗi cô, thuốc tránh thai, bất kể là loại nào, sáng sớm hôm nay đã bị người khác mua sạch."

"Mua. . . . Mua hết rồi hả ? Cái đó mua nhiều như vậy làm gì?" Tô Lạp cực kỳ kinh ngạc, nghe nói thuốc tránh thai có thể trị liệu đau răng, chẳng lẽ mua hết dè dặt đó về nhà chữa đau răng cho con voi sao? Bằng không mua nhiều từng ấy làm gì?

Nói xong Tô Lạp đi ra khỏi tiệm thuốc, chạy thẳng tới tiệm tiếp theo, nhưng mà mỗi nơi cô đến, câu trả lời đều là như thế, cô đi vào cũng không còn ra vẻ dè dặt như ban đầu, gọng găng đứt khoát vỗ bàn nói muốn mua thuốc tránh thai, nhưng lúc nào cũng chỉ có một câu: "Thật xin lỗi, sáng nay đã bán sạch rồi!"

Tô Lạp vô cùng ngạc nhiên, cộng thêm mấy phần uể oải, nhìn một vòng tiệm thuốc trước mặt, cô cũng không tin. Chẳng lẽ hôm nay không mua được viên thuốc tránh thai nào hả?

Đến tất cả các tiệm thuốc mở cửa 24 giờ, toàn bộ kêu không có để bán, vậy thì đến mấy tiệm nhỏ nhỏ chắc là có chứ! Buổi sáng người ta còn chưa kịp mở cửa, cái con yêu quái đáng đả thương dao kia tuyệt đối sẽ không mua sạch được đâu!

Tô Lạp hào hứng chạy vào một tiệm thuốc có tên 'Một nhà trắng kiện', vừa nhìn thấy bảng hiệu liền sững sờ, ông chủ này quả là có tài, đi vào, mới vừa mở miệng nói: "Cô gì ơi, ở đây có còn thuốc tránh thai không?"

Lập tức bị nụ cười của cô gái kia giết chết tim gan: "Thật xin lỗi quý khách, bán sạch rồi !" Một câu nói càng thêm đã kích trái tim bé nhỏ của cô.

Đôi chân mày của Tô Lạp nhíu lại thật chặt: "Tôi nhìn thấy rõ ràng, ở đây mới vừa mở cửa buôn bán mà, tại sao lại bị mua hết rồi hả?"

"Không rõ ràng lắm! Xe của vị tiên sinh kia mới vừa đi không lâu, cô đến tiệm khác đi!" Cô bán hàng rất lễ phép nói.

Tô Lạp cắn răng, thậm chí còn có cảm giác muốn cắn lưỡi tự vận, khu vực chung quanh đây ít nhiều gì cũng không cần nói, thời gian ra ngoài khá lâu rồi, tóm lại đi không dưới 20 tiệm thuốc lớn nhỏ, toàn bộ thuốc tránh thai đều được bán sạch sẽ, chẳng lẽ tối hôm qua có nhiều thiếu nữ vô tội bị gieo họa đến vậy sao? Chẳng lẽ có tên biến thái nào đi cưỡng gian nhà trẻ hả? Bỏ thuốc tránh thai vào thùng đem bán? Đây không phải là đang bức chết cô sao? Muốn cô dắt một đứa bé con đi nhận cha à? Tiếp đó vẫn là Lôi Kinh?

Dắt con đi nhận mặt cha, cô mà sinh em bé liền bị Lôi Kinh đẹp trai anh tuấn bỏ rơi thì thâm cho xem, thâm thâm thâm rồi, ngẫm lại cảm thấy thật đáng sợ. Tuyệt đối không thể sinh con sớm, sinh ra lại là một đứa tiểu quỷ.

Nổi giận bùng bùng chạy về nhà trọ, Tô Lạp chải đầu rửa mặt lần nữa, không sao, tiệm thuốc ở gần đây không có, vậy thì cô có thể đến nơi khác, cũng không tin thuốc tránh thai của cả cái thành phố H này bị người ta mua sạch sẽ?

Đi trên đường cái, thậm chí là ngồi xe buýt đến một nơi xa như vậy, Tô Lạp vẫn cảm giác như có ai đó đang dõi theo mình, đúng là 'âm hồn bất tán,' miễn là cô nhắm trúng tiệm thuốc nào, bước vào cửa chưa được năm phút, thuốc tránh thai lập tức hết sạch. Tô Lạp cũng đã hỏi qua, toàn bộ số lượng thuốc ấy đều bán cho đàn ông, hơn nữa thời gian không quá quá trùng hợp, địa điểm cũng di chuyển theo từng bước đi của cô.

Tô Lạp kinh ngạc không thốt nên lời, trong đầu nhất thời hiện lên gương mặt đều ra mồ hôi, chạy ra bên ngoài bắt một chiếc taxi, cô muốn đi tìm tên đầu sỏ gây nên chuyện này, giờ muốn gì? Muốn đẻ cô sinh em bé ư? "Đại ca, tập đoàn LCL, tôi muốn tốc độ nhanh nhất!"

~Hết Chương 116~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Bị chứng cuồng thuốc tránh thai

"Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?" Bóng dáng của một cô gái đang nổi giận đùng đùng vội vã lướt qua trước phòng thư ký, chạy thẳng tới phòng làm việc của tổng giám đốc, cô thư ký ngay lập tức vác giày cao gót đuổi theo sau.

"Ồ đầu thì cút xéo sang chỗ khác cho tôi! Nếu không tôi đánh cô đó! Chặn đường người chết." Tô Lạp hung hăng giật tóc cô thư ký xinh đẹp một cái, nhất thời tóc tai rối bù, lách mình bắt đầu gõ cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

"Lôi Kinh, anh đi ra cho tôi, mau ra đây chịu chết đi! Bại hoại, đồ cận bã! Đồ ác ôn! . . . ." Tô Lạp dùng sức gõ lên cánh cửa, nhìn có vẻ rất nghiêm túc, hoàn toàn quên mất đây là nơi nào.

"Tiểu thư, cô không thể làm như vậy, đây là phòng làm việc của tổng giám đốc chúng tôi, xin cô giữ kễ...."

"Giữ kễ cái đầu cô!"

Tô Lạp lấy giọng điệu cứng rắn nói qua, cửa phòng làm việc lập tức được mở ra, Lôi Kinh toàn thân tràn trề sinh lực, chiếc quần tây màu đen phẳng phiu phủ lên cặp chân thon dài, bên trên là chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt kẻ sọc trắng, mái tóc đen lúc này rũ xuống khiến anh trông như một vị vương tử đang đứng trước mặt mấy chúng nữ nhân.

"Em tìm tới nơi này?" Lôi Kinh nhìn cô, ánh mắt dường như mang theo gai nhọn, nhìn chằm chằm vào mấy điểm đỏ đỏ trên chiếc cổ trắng ngần.

Tô Lạp nhảy cảm xoay người, che nơi cổ, cách một lớp vải mà sờ vào vẫn còn có chút đau, tất cả đều tại tên cầm thú này, ban ngày ban mặt mà làm như chỉ có mình mình, chẳng lẽ phải hóa trang ư?

"Tôi không tự tìm đến, chẳng lẽ là một con gió độc thổi đến sao? Bớt nói nhảm đi, tôi tìm anh có việc." Tô Lạp ngược mắt nhìn anh, không chút kiêng nể gì, cho dù đáng dấp anh ta có anh tuấn cỡ nào, cô cũng hoàn toàn bị miễn dịch.

"Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi không thể ngăn vị tiểu thư này lại, cô ấy dám . . . ." Thư ký lo lắng giải thích, bàn tay đặt ở bụng dưới bắt đầu xoa xoa liên hồi, bộ dạng như đang sợ bị quở trách.

Lôi Kinh đứng đó, véo chiếc nút áo sơ mi trên cùng, hơi thở trên mặt có phần gian ác: "Không có việc gì! Về sau cô gái này có tới tìm tôi, cứ trực tiếp cho vào, cô ấy là bạn gái của tôi!"

Tô Lạp bị lời anh nói làm cho giật mình, quả nhiên chỉ cần một câu nói, mấy cô mất một mí hay hai mí ở những phòng làm việc gần đó liền bắn ánh mắt thù hận về phía cô, mẹ nó! Có gì đặc biệt hả? Làm như hôm nay cô trắng trợn tới cướp đoạt một phụ nữ của nhà nào đang hoảng tử tế lắm không bằng!

"Đứng đó làm gì? Em vào đi, Ái Ái." Lôi Kinh nhìn chằm chằm Tô Lạp.

Tô Lạp lùi về phía sau vài bước, Ái Ái, ban ngày ở trước mặt nhiều người như vậy nói muốn cùng cô Ái Ái? Cái trình độ không biết xấu hổ của người này đã đến cấp độ nào rồi?

"Lôi Kinh! Con mẹ nó, anh khôn kiếp." Tô Lạp tức giận hét to, hai tay gắt gao nắm chặt quả đấm.

"Cái gì? Em mắng anh thêm một tiếng nữa thử xem?" Lôi Kinh nắm lấy cổ áo của cô, kéo thẳng đến trước ngực mình, cúi đầu, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống.

"Tôi . . . . Tôi nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, anh đừng chấp nhất có được hay không?" Tô Lạp càng nói âm thanh càng nhỏ, đầu bắt gặp đưng phải lồng ngực anh.

"Thái độ ngoan ngoãn rồi đây! Không rồi! Ái Ái, đi pha hai tách cà phê, à, đúng rồi, cho cô ấy nước trái cây tươi." Lôi Kinh cứng chiều vuốt Tô Lạp một cái, lấy bàn tay to lớn áp sát đầu Tô Lạp vào trong ngực, không để cho cô tiếp tục vùng lên, ngẩng đầu nhìn cô thư ký, dặn dò.

"Ồ! Được! Ái Ái sẽ đi ngay." Dứt lời, cúi đầu liếc mắt nhìn Tô Lạp, đi chuẩn bị cà phê và nước trái cây.

Tô Lạp cúi đầu, nhìn chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt của anh, xong rồi, thế nào mà lại dòm lồng ngực của anh đến nỗi không chớp mắt cơ chứ? Có thể là do mình không dám ngẩng đầu đi, thì ra cô thư ký kia tên là Ái Ái, cô còn tưởng rằng anh bảo mình vào đây Ái Ái (yêu đương) đó chứ? Vừa nghĩ tới, xương sống thắt lưng liền cảm thấy khó chịu!

"Đi thôi! Đi vào!" Lôi Kinh ôm eo cô, bàn tay to đẩy đầu của cô, đẩy vào trong phòng làm việc, nhưng anh vẫn biết điều tiết sức mạnh, không làm cho cô bị té.

"Ngồi tự nhiên." Lôi Kinh ngồi trở lại ghế da ở bàn làm việc, chỉ vào chỗ ngồi khá thoải mái bên cạnh.

Tô Lạp không thèm ngồi xuống, khi còn có hai người cũng không cần thiết phải thận trọng dè dặt, cái bầu không khí 'làm bộ' đáng ghê tởm này trước giờ cô chưa từng có, đi lên phía trước vỗ mạnh vào mặt bàn làm việc của Lôi Kinh: "Thành thật khai báo! Hôm nay anh đã làm chuyện gì không giống người, nói."

"Anh làm cái gì? Mà không phải giống người, tối hôm qua ân ái với em xong rồi, coi như không phải là người nữa sao?" Lôi Kinh nhìn cô, cố ý nhạo báng.

"Thu hồi cái ánh mắt mập mờ đó của anh lại, lời nói bi ối! Tôi cảm thấy rất ghê tởm! Bây giờ bà đây bị miễn dịch với anh, đừng tưởng rằng mình đẹp trai hơn người, đẹp trai thì cũng chỉ có hai chân thôi, nói, chuyện sáng sớm hôm nay có phải là do anh làm hay không?" Gương mặt Tô Lạp tiến tới gần gương mặt đang tràn đầy nụ cười kia, hận không thể trừng mắt giết chết anh.

"Em cũng đừng nhìn anh như vậy, rốt cuộc là anh đã làm chuyện gì mà em bảo không giống người, nói ra xem? Bằng không, em bảo anh đoán ư? Xin lỗi, công ty của anh có rất nhiều việc, không có thời gian nghĩ chuyện đó!" Dứt lời, Lôi Kinh gõ nhịp nhàng lên bàn phím máy tính.

Tô Lạp chịu đựng cả nửa buổi, hướng trực tiếp vào lỗ tai anh, gào lên thật to: "TÔI NÓI THUỐC TRÁNH THAI."

"Choang."

Cô thư ký Ái Ái đoan chính mang cà phê và nước trái cây bước vào, sau khi nghe thấy run tay một cái, ly nước trái cây liền rơi xuống đất.

"A. . . . . Thật xin lỗi tổng giám đốc, tôi đi lấy ly khác!" Cô thư ký ngồi xuống đất nhặt mấy mảnh vỡ của chiếc ly lên, đầu vẫn cúi thấp không dám ngẩng cao.

"Không cần! Chưa chắc gì cô ấy đã khát nước! Đưa cà phê đến đây là được!" Lôi Kinh ngẩng đầu nhìn về phía Tô Lạp: "Có vẻ như em không khát nước?"

"Ngại quá! Tôi vô cùng khát, tôi muốn uống nước trái cây tươi!" Tô Lạp nhìn cái không khí mập mờ trong phòng làm việc này liền cực kỳ ghét, cô thư ký kia còn bày đặt làm bộ làm tịch với Kinh à? Tổng giám đốc người ta đã bảo không cần, còn bày đặt ngồi đó giả bộ đáng thương, nếu như uất ức, vậy thì đi lấy nước trái cây cho cô là được rồi!

Lôi Kinh hài lòng nhìn màn ghen tức của cô, cúi đầu sửa sang lại tài liệu, thỉnh thoảng gõ lên bàn phím, hoặc là nhíu mày nhìn máy vi tính mà ngẩn người. Tô Lạp cầm một ly nước trái cây lớn ngồi đủ kiểu trên ghế sofa, trên đường đến đây cô cũng cảm giác có người đi theo, hiện tại người duy nhất có thể tìm, chính là anh, bây giờ nhìn anh quả thật trông thấy mấy viên thuốc tránh thai đang nổi bông bênh ngay trước mắt. (QA: vâng, LK, chúa tể của những viên thuốc tránh thai)

"Công việc tạm thời để xuống đi! Em ở đây anh sẽ bị phân tâm! Đi thôi! Đi ra ngoài nói! Ở đây nói chuyện không tiện!" Lôi Kinh đứng dậy, cho tay vào túi quần, thông dong đi ra khỏi phòng làm việc, Tô Lạp để ly xuống vội vàng chạy lon ton đuổi theo.

***

Xe chạy thẳng đến nhà anh, là căn biệt thự mà cô đã từng đến một lần, Tô Lạp nhìn nó mà không dám bước vào, cô và mẹ của anh quá xung khắc với nhau, hơn nữa còn bị bà ta tát một cái, chỗ khác thì còn có thể, nhưng đây là địa bàn nhà người ta, nếu như cô bị tổn hại thì phải làm sao?

Lôi Kinh cũng không mang cô vào biệt thự, mà đi thẳng tới một bên rừng cây, Tô Lạp đề phòng níu chặt lấy đầu ngón tay đi theo, chỉ thấy mấy thùng giấy thật to chất đầy trên khoảng đất trống trải.

"Em đang muốn hỏi cái này sao?" Lôi Kinh chỉ vào một cái thùng thuốc tránh thai, bao nhiêu hộp không ai đếm xuể, Tô Lạp nhìn thấy mà buồn nôn, đầu óc choáng váng.

Nhanh trí, Tô Lạp tiến lên giành lấy: "Ài! Làm gì? Đưa cho tôi."

Còn chưa tới tay, liền bị Lôi Kinh giành lại trước, ném về phía mấy cái thùng: "Cái này ăn không ngon, anh dẫn em đi ăn cơm! Có được hay không?"

"Không ăn cơm! Đói chết cũng không ăn cơm, bây giờ tôi đang bị chứng cuồng thuốc tránh thai, tôi muốn ăn cái này." Dứt lời, Tô Lạp liều mạng kéo lấy cổ áo của Lôi Kinh đẩy sáng một bên, thò tay chộp lấy một cái hộp. Vì thuốc nhôm bên trong rơi ra, viên thuốc trắng nằm bên trên nhìn đáng yêu cỡ nào nha! Màu trắng trắng đấy!

~Hết Chương 117~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Giọng nói u ám, Chờ ai?

"Muốn anh đánh em sao? Muốn để anh làm gì với em ngay tại đây hả? Vẫn là câu nói cũ, anh ở trên em, tóm lại anh không thành vấn đề!" Lôi Kinh nhìn cô siết chặt vỉ thuốc tránh thai, nhẹ nhàng cắn lên vành tai cô, trầm giọng uy hiếp.

"Hèn hạ, đê tiện, bỉ ổi, vô liêm sỉ, quá ghê tởm, Lôi Kinh, còn có rất nhiều từ ngữ bẩn thỉu xấu xa, tôi tìm chưa ra, không nghĩ ra được phải mắng anh thế nào nữa!" Tô Lạp cắn môi, tức giận nhìn anh, bàn tay thả lỏng, ném thuốc tránh thai xuống đất, cô biết, cho dù hiện tại có uống vào, vậy cũng chẳng làm được gì, anh có ý đùa chết cô, còn có thể nhân thời cơ làm chuyện gì đó. Thậm chí biết đâu so với đêm qua còn ác hơn.

"Thật là ngoan! Không tìm được từ ngữ thì đừng mắng anh nữa! Bằng không, cái miệng nhỏ nhắn khi đóng khi mở của em khiến anh nhìn không được mà cắn đấy! Đến khi đó em sẽ bị đau!" Lôi Kinh tươi cười nhìn vỉ thuốc tránh thai rơi trên mặt đất.

"Đừng cắn tôi! Việc này không tính là có bản lĩnh, có bản lĩnh thì anh đi hôn rần rộc đi! Ném thử xem lưỡi của nó có mùi vị gì! Tăng thêm sức khỏe, mẹ nó!" Tô Lạp thoát khỏi sự ràng buộc của anh, tức giận ngồi dưới gốc cây đại thụ, có phải đời trước cô lỡ đoạt mất tâm thân xử xam của anh ta hay không, đời này yêu nghiệt biến hóa khôn lường, biến thành đàn ông tới chơi cô à?

"Em sẽ không chịu để anh đi hôn rần rộc đâu! Biết đâu lại ăn dấm chua với cả rần cũng không chừng, em vào trong xe ngồi đi, không tiện vào trong, anh đi vào có việc, em nghe lời một chút." Lôi Kinh nhìn Tô Lạp dưới ánh mặt trời, nở nụ cười trong veo, hàm răng trắng nõn sáng bóng, nhìn đáng yêu hơn hẳn của cô lại khiến anh cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

"Tốt! Ách! Anh vào đi thôi!" Tô Lạp len lén liếc nhìn đồng thuốc tránh thai. Vội vàng khoát tay, "Đừng đó! Hôn miệng rần gì chứ, tôi bị thần kinh, nói bậy, có chuyện gì nhanh đi xử lý đi! Làm trễ nãi bà mẹ của anh sẽ giết tôi đấy!"

"Ừm! Trờ lại trong xe đi! Ở trên đất có rất nhiều trùng nhò! Cẩn em, anh sẽ làm thịt hết thấy bọn chúng!" Dứt lời, Lôi Kinh đi vào bên trong biệt thự.

Thật là trẻ con! Tô Lạp trầm nghĩ trong lòng, nhỏ giọng lầm bầm, nhìn thấy anh vào hẳn trong biệt thự mới len lén đi về phía mấy cái thùng giấy, cầm lên một hộp thuốc, đang muốn mở ra, trong lòng cực kỳ mừng rỡ, quả thật đang nắm trong tay một con vịt đã luộc chín rồi?

‘Oa’ một tiếng, cô giật mình khiến viên thuốc trong tay rơi xuống đất, con vịt bay đi thật.

"Đốt lửa."

Tô Lạp quay đầu lại, nhìn một người đàn ông lớn tuổi đang đứng trước mặt cô, hình như lần trước đến biệt thự đã từng thấy qua, bên cạnh ông ta còn có thêm mấy người, trong tay còn mang theo một thùng đồ, Tô Lạp biết, trường hợp này nhất định là dùng xăng để đốt lửa, chẳng trách Lôi Kinh lại dễ dàng vào trong như vậy, thì ra là còn có thủ đoạn khác hả?

"Chú gì đó ời. . . . . ?" Tô Lạp thấy những người này vậy xăng lên bên trên, hơn nữa còn cản trở không để cho cô đến gần, vậy thì cô chỉ còn cách van xin người cầm đầu này thôi, bằng không thì thuốc sẽ ngấm hết xăng mất.

"Ai là chủ của cô? Tôi không có người thân! Vỉ tiểu thư này không cần nhận họ hàng bừa bãi!" Một câu nói nhần tâm khiến toàn bộ lời nói của cô lập tức bị vướng ngay cổ họng, đành nuốt ngược vào trong.

Tô Lạp nuốt một ngụm nước bọt, không biết xấu hổ, tính toán lời kéo tiếp: "Không gọi bằng chú, vậy tôi gọi ông bằng ‘này’ cũng được, thiếu gia của mấy người, đồng chí Lôi Kinh, sử dụng quy tắc ngầm với tôi, ông hiểu không? Việc này truyền ra bên ngoài không tốt chút nào đâu! Cho nên, ông đưa tôi một hộp, tôi bảo đảm, bất cứ chuyện gì cũng không truyền ra được, OK?"

"Không ok! Thiếu gia đã dặn! Không thể nghe theo tà thuyết mê hoặc người khác của cô, một trận lửa đốt cháy hết tất cả số thuốc này, mới là việc thiếu gia đã giao phó! Cũng là việc chúng tôi đang muốn chấp hành!" Dứt lời, Tô Lạp tận mắt chứng kiến mấy thùng thuốc bị đốt, ánh lửa càng ngày càng bùng cháy! Xong rồi, hiện giờ cô chỉ có thể mong chờ mình trở thành một thạch nữ* đi.

(*Thạch nữ: phụ nữ có bộ phận sinh dục bị dị dạng. /Theo QA nghĩ, Tô Lạp đang ám chỉ, sinh con sẽ bị như vậy đó mà =)), thiệt là nghĩ xa xôi quá đi!!!)

Cho đến khi cô thất thần, ngờ ngác nhìn đồng thuốc kia bị thiêu thành tro bụi, Lôi Kinh mới đi ra khỏi cửa, sắc mặt không còn thoải mái như trước, tóm cô theo.

"Buông tôi ra! Làm gì?" Giọng nói của Tô Lạp có hơi khàn khàn, rõ ràng cho thấy đang giận vì chuyện này. Trước kia cô đã từng nói qua với mấy chị em, đến tuổi để quen bạn trai, kỳ thực rất bình thường, nhưng ngàn vạn lần đừng vì sự thoải mái của người đàn ông kia mà không mang cái đó, đến khi chuyện xảy ra rồi thì người sanh non, chịu tội lại chính là mình, chẳng có mấy người đàn ông biết chịu trách nhiệm đâu? Mỗi một việc đều cho rằng đó là nghĩa vụ mà phụ nữ phải làm.

"Lên xe! Đồng ý với anh một chuyện, lập tức cho em uống cái thuốc đó!" Lôi Kinh cau mày đẩy người Tô Lạp, hoàn toàn mất hết tâm tình để đùa giỡn.

"Ồ! Được rồi! Anh đừng đẩy, tự tôi có thể lên!" Tô Lạp vui mừng lên xe, chờ đợi chuyện gì đó tìm tới cửa, chỉ cần không phải bảo cô đi chết, tất cả đều đồng ý!

Xe chạy đến khu vực thành thị, Tô Lạp ngẩng đầu nhìn, xe đang dừng trước cửa nhà trọ của cô, lại liếc nhìn Lôi Kinh đang siết chặt lấy vô lăng: "Thế nào? Chẳng phải có chuyện muốn nói sao? Làm gì giả bộ thâm trầm?"

"Không có! Em về chuẩn bị đi, tối mai theo anh đi Pháp một chuyến, khoảng vài ngày sẽ trở về, đã đặt vé máy bay hết rồi!" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp.

"Đi. . . . . Đi nước Pháp sao? Đi chỗ nào?" Tô Lạp vừa nghe đến một nơi xa xôi, cảm thấy tất yếu nên hỏi cho rõ ràng.

"Yên tâm, người phụ nữ như em bán không được bao nhiêu tiền, anh dẫn em đi như thế nào thì đưa em về như thế ấy! Đi làm chuyện gì đến lúc đó em sẽ biết! Đối với em căn bản cũng không có việc gì, em chỉ làm bạn gái của anh mà thôi!" Lôi Kinh nhìn cô, nét mặt tươi cười, chẳng biết lúc này cô nhóc đã suy nghĩ đến tận chân mây nào nữa?

"Tốt lắm! Tôi đồng ý! Nhưng thuốc của tôi đâu?" Tô Lạp xuống xe, vươn tay, chuyện này cũng cần phải có hóa đơn thanh toán!

"Thuốc ngày mai tự mình đến tiệm thuốc mà mua, hoặc là chờ anh đến đây sẽ mua cho em, hiện giờ trên tay anh có rất nhiều việc cần phải giải quyết, đi đi! Em về trước đi!" Dứt lời, Lôi Kinh đẩy người cô một cái, đóng cửa xe lại, vội vã lao đi.

Tô Lạp vừa muốn xoay người, điện thoại di động liền vang lên, nhìn một chút rồi bắt máy. "Chuyện gì?"

"Được! Vậy thì tối nay gặp!" Dứt lời, cúp điện thoại đi về phía nhà trọ.

***

Bước vào phòng, lòng cô trở nên mê man, Lâm Khả Phàm muốn gặp mình? Chẳng lẽ là muốn thổ lộ sao? Tô Lạp vỗ vỗ mặt, là da mặt mình dày quá ư? Lần trước thấy anh muốn nói, cô lại dứt khoát ngắt lời, lần này làm sao bây giờ? Có bắt chấp tất cả hả? Tại sao khi đến thời điểm lại không dám chính thức đối mặt đây? Tô Lạp tự nhìn mình trong gương, trần ngập đủ loại khinh thường.

***

Đúng sáu giờ tối, Tô Lạp đã ngồi trên ghế sofa ngót nghét một tiếng đồng hồ, kim giây vừa điểm, Tô Lạp lập tức nhấc chân đi, nương theo tiếng cửa đóng lại, tiếng chuông điện thoại di động liền vang lên. Tô Lạp cũng chẳng thèm nhìn, còn tưởng rằng đó là người cô đang định bụng thuyết giáo một phen, Lâm Khả Phàm: "Này, em ra khỏi cửa rồi! Chờ anh dưới lầu!"

"Chờ ai?" Giọng nói hết sức u ám truyền đến, khiến suýt chút nữa cô bước hụt chân vào thang máy, làm sao mà anh ta đã đánh tới rồi? Tại sao mắt cô lại lười nhìn như vậy? Nhìn qua một chút thì đã chẳng có việc gì?

Cũng khó trách! Trước kia cô cự tuyệt người ta, đi đến một nơi xa xôi ngàn dặm, căn bản không ai gọi điện thoại tới, khi điện thoại vừa vang lên, căn cứ vào thời gian là có thể biết được ai đang tìm mình, giờ thì tốt rồi, điện thoại trở thành đường dây nóng!

~Hết Chương 118~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Có ở yên trong nhà trọ thật không?

"Tôi không đợi ai cả!" Tô Lạp bịt kín miệng, cảm giác nói láo thật sự chẳng dễ chịu chút nào, đặc biệt là nói láo với anh, áp lực rất lớn! Giống như anh đang đứng ngay trước mắt, có thể dễ dàng vạch trần cô!

"Như vậy là tốt rồi! Mặc kệ là em nói thật hay nói láo, anh nghe xong cảm thấy rất vui, tối thiểu em còn biết sợ anh sẽ tức giận, đây là biểu hiện suy nghĩ dùm cho anh, không nói nhiều nữa, em nhớ, tối nay ngoan ngoãn ngồi đợi trong nhà trọ, nếu như anh biết em đi gặp người khác, vậy thì sự trừng phạt còn nghiêm trọng hơn lần trước rất nhiều, hy vọng em xem qua cơ thể của mình rồi, sẽ biết nên làm như thế nào, nghe không?" Lôi Kinh ngồi trong xe, nhìn ra phía bên ngoài phun khói thuốc.

"Tôi không có nghĩ cho anh, còn nữa, tại sao lúc nào cũng bảo tôi phải nghe lời anh! Anh nghĩ anh là ai?" Vốn dĩ cô vẫn còn cảm thấy không thoải mái về việc nói láo với anh, nhưng mà hình như cái loại người ngông cuồng này không xứng!

"Anh không là ai cả! Nhưng anh lại thích xem vào việc của người khác, như thế nào? Không cho phép em đi gặp đấy, thì sao? Nhớ, đừng để cho anh biết em đi gặp người khác!" Dứt lời, đầu dây bên kia liền dập máy.

Tô Lạp nhìn chiếc điện thoại đang kêu 'bíp bíp', trầm nghĩ, tại sao anh ta lại biết mình muốn đi ra ngoài? Hơn nữa gọi đến cũng vừa lúc?

Bấm nút thang máy lần nữa, mang theo sự giận dữ đi xuống lầu, đứng dưới bóng đêm mờ tối, Tô Lạp nhìn chỗ ngoặt ở góc đường, không tới, xe của Lâm Khả Phàm chưa tới.

Đột nhiên âm thanh của một chiếc mô tô chậm rãi đến gần, Tô Lạp ngẩng đầu lên, chiếc xe dừng lại, người nọ chống một chân lên đất, vỗ vỗ vào yên xe

sau ý bảo cô leo lên.

"Ách! Có thể nói cho tôi biết cậu là ai không?" Tô Lạp nhìn lên nhìn xuống chiếc mô tô một vòng, nhìn người đàn ông đang mang mũ bảo hiểm, quan sát vóc dáng thật sự không biết là ai! Bất quá, so với Lôi Kinh đức hạnh của chúng ta cũng không kém nhiều đâu?

Thân Triết Huân mở kiếng trên mũ bảo hiểm ra, để lộ một hàng hàm răng trắng nõn, tinh thần có vẻ cực kỳ phấn chấn, nhìn Tô Lạp: "Là em! Thật sự bất ngờ vậy sao? Hôm nay nhàn chán, tôi tìm chị ra ngoài uống một ly, như thế nào? Không biết chị gái có thể cho em vinh hạnh được ở chung một chỗ không đây? Em rất cô đơn đó....."

"Đừng có ông ẹo nữa!" Tô Lạp im lặng nhìn thẳng nhóc lớn đầu này làm nũng, thật đúng là không quen, rõ ràng đang là mùa hè, tự dưng cô lại cảm thấy rất lạnh.

"Chị gái kia, có đi hay là không?" Thân Triết Huân lấy mũ bảo hiểm xuống, chỉnh chỉnh chiếc mũ lưỡi trai trên đầu.

"Em chính là một quái thai! Chị phục you!" Đối với dáng vẻ khác người của cậu ta, Tô Lạp đã thấy nhưng không thể trách, mười chín tuổi, hít thuốc phiện! Thăng nhóc này thích ăn đòn có phải không? Có ai thấy một người mang mũ bảo hiểm mà bên trong còn đội thêm chiếc mũ lưỡi trai hay không?

"Chị gái nói gì?" Thân Triết Huân tò mò.

"Không có gì! Đi thôi! Đi theo em uống một ly! Vừa lúc tâm tình của chị cũng không tốt!" Tô Lạp nhảy lên xe mô tô, Thân Triết Huân xoay người đội mũ bảo hiểm giúp cô, khoe miệng cười lên thật to: "Cái này mang vào cho chị! An toàn."

"Đừng nha! Em mang đi!" Tô Lạp đẩy, việc này hình như không tốt chút nào?

"Vừa nãy em mang nó lên chị gái không biết em... em đẹp trai như vậy, hình như không cần phải mang cái này!" Dứt lời, Thân Triết Huân dứt khoát mang mũ bảo hiểm vào giúp Tô Lạp, 'ong ong' khởi động xe mô tô.

Cách tám kiếng trước mũ bảo hiểm, Tô Lạp nhìn thấy một chiếc xe cách đó không xa đang lao về phía này, cô không biết đó có phải là Lâm Khả Phàm hay không, bất quá, có phải hay không cũng chẳng sao cả, tóm lại anh phải quay về, nói tóm lại, cô không có tâm trạng để gặp anh, càng không có tâm trạng ngồi ngây ngốc ở nhà, tên nhóc Thân Triết Huân này xuất hiện thật đúng thời điểm.

"Chị gái ôm chặt em!" Dứt lời, xe mô tô phóng đi như bay.

Tại quán bar.

Tô Lạp đi theo sau lưng Thân Triết Huân vào trong một gian phòng bao sãn, bầu không khí vẫn đục là cảm nhận đầu tiên của Tô Lạp, tất cả đều là mùi khói thuốc, Tô Lạp ngừng thở, bên trong đám khói này cũng đừng có mấy cái thành phần ma túy gì hết nha, bằng không cô nhất định sẽ cắn chết cái tên Thân Triết Huân này đây!

"Thế nào chị gái? Không thoải mái sao?" Thân Triết Huân quay đầu, nhìn Tô Lạp đang bịt mũi, hỏi.

"Mùi thuốc lá nồng nặc! Ở đây mở xường thuốc lá sao? Hút thuốc không tốn tiền, coi như ăn cơm bữa à? Đạo luật này ở đâu ra?" Tô Lạp toét miệng, mắt cũng không dám mở, quá lớn.

"Chị gái dạy chỉ phải!" Thân Triết Huân hé miệng, xoay người lại đá một phát vào cửa phòng: "Nghe chưa, chị gái đây nói rồi, những đồng chí hút thuốc đều không phải là những đồng chí tốt, lập tức dập tắt hết đi, không khí cần được tinh lọc ngay bây giờ! Hoan nghênh chị gái xinh đẹp của tôi!"

"U a! Anh Triết Huân! Chị gái! Ngồi bên này!"

Tô Lạp suy tư chút nữa co quắp, nếu như cô có cậu em trai cái bang này mà nói, tất cả đầy đi biên cương làm cu li luôn đi, bà ngoại ơi, mấy người ở đây là ai vậy? Thăng nhóc Thân Triết Huân gọi mẹ thì bọn họ cũng đi theo gọi mẹ là thế nào?

Mấy người vừa nói xong liền đứng dậy, nhanh chóng vứt bỏ mấy đầu thuốc lá trong tay, cung kính nhìn Tô Lạp, nhường ra một hàng lớn ghế ngồi.

"Em gái, đi vào chỉnh đốn một chút, làm sạch bầu không khí, nhanh nha." Thân Triết Huân nhìn về phía cô phục vụ đứng ngoài cửa, căn dặn.

"Được, tiên sinh chờ một chút!" Cô phục vụ kia lễ phép rời đi.

"Anh Triết Huân, chị gái là . . . . ?" Mấy người kia hiếu kỳ nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp cầm lấy một nắm hạt dẻ cười mà không biết Thân Triết Huân lấy từ đâu ra, bóc vỏ từng hạt ngồi ăn ngon lành, lười phải nhìn mấy người này, hai chân treo nguẩy ăn đến vui vẻ!

"Chị gái này, không phải chị gái kia, các em hiểu không!" Thân Triết Huân giao hoạt cười lên một tiếng.

Thân Triết Huân đang nói, điện thoại của Tô Lạp liền vang lên, miệng đầy hạt khô còn chưa kịp nuốt xuống, cầm điện thoại lên, bắt máy: "Này. . . . .
Hà? Chuyện gì?"

"Em đang làm cái gì? Ở đâu mà âm ỹ như vậy? Không ngoan ngoãn ngồi chờ trong nhà trọ, lại làm trái ý của anh, đi ra ngoài sao?" Lôi Kinh một tay nắm lấy vô lăng, một tay cầm điện thoại đặt bên tai.

"Không có mà! Ở nhà xem ti vi! Một bộ phim điện ảnh của Mỹ! Xem rất hay! Khủng long!" Tô Lạp bắt đầu nói láo liên thiên, làm bộ như rất hứng thú, cười ha ha.

Ánh mắt của mấy người trong phòng đều dừng lại, nhìn một màn điên điên khùng khùng của cô, đây là nhà sao? Khủng long từ đâu tới?

"Vậy sao? Còn cần phải chứng thực!" Lôi Kinh dừng xe, nhìn lên cửa sổ lầu mười một, rõ ràng không có sáng đèn, cô nhóc này lại còn nói láo, thật sự đi theo người khác ra ngoài ư? Là anh quá nhân từ, hay là do cô quá bướng bỉnh? Dạy dỗ còn chưa đủ ác sao?

"Ê nhóc, làm tiếng gầm thét của khủng long, biết gầm thét không?" Tô Lạp dời điện thoại sang một bên, hướng về phía Thân Triết Huân van xin, phải nhanh chóng xử lý người đàn ông ở đầu dây bên kia cho xong, bằng không lại phiền phức.

"Cái gì? Bảo em làm tiếng gầm của khủng long?" Thân Triết Huân cực kỳ không vui.

"Mẹ chị! Không biết chị ra ngoài chơi, em mang chị ra ngoài, làm đi! Kêu lên một tiếng là được....." Tô Lạp chấp tay cầu xin.

"Này? Này? . . . . ." Lôi Kinh nhìn chiếc điện thoại không có tí âm thanh, cực kỳ kinh ngạc, cô không đập máy mà trực tiếp bỏ anh sang một bên sao? Lá gan càng lúc càng lớn!

Thân Triết Huân cầm lấy điện thoại, hướng vào trong gầm lên mấy tiếng khó nghe, Lôi Kinh giật bản mình: "Tô Lạp! Em đang làm cái gì? Nói đi! Đó là tiếng gì mà chói tai vậy?"

"Nghe không? Khủng long đang kêu!" Nói xong nhìn sang Thân Triết Huân giờ ngón tay cái lên.

~Hết Chương 119~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Bentley màu nâu gặp Mercedes - Benz việt dã màu đen = Sao Hỏa nhẹ nhàng đụng Địa Cầu

"Tôi muốn xem tiếp, báai bai, ngày mai gặp!" Dứt lời Tô Lạp khép điện thoại lại, nằm ngả người trên ghế sofa, tiếp tục ăn đến mấy món khác mà nhân viên phục vụ đã bung lên, mề vẹt tê cay, món cô thích nhất! Đi cùng với tên nhóc Thân Triết Huân này ra ngoài thật là tốt, khẩu phục!

Lôi Kinh nhìn điện thoại của mình bị cắt đứt, không thể nhìn được nữa, đóng sầm cửa xe đi về phía nhà trọ, anh muốn chứng thực xem cô nhóc này nói láo thế nào! Khi thể mở cửa phòng vừa được cắm vào, đẩy cửa ra, nhìn thấy một khoảng không gian yên tĩnh, căn phòng trống rỗng, nào có phim khủng long gì đâu?

Lửa giận cuộn cuộn trong lồng ngực, nhưng đây là lửa giận không có chỗ để phát tiết.

Lại lửa anh!

Lại dùng loại tiểu xảo này để lừa anh!

Vậy thì hiện trường âm ỹ vừa nãy là ở đâu? Người nào giả giọng khủng long cho anh nghe?

Xoay người xuống lầu, một chiếc Bentley màu nâu đỗ cách xe của anh một khoảng không xa, kính xe đen nhánh đóng chặt lại, hình như bên trong có bóng người, Lôi Kinh cau mày chăm chú nhìn một hồi lâu, chẳng lẽ bọn họ vừa mới trở lại sao? Hoặc là chỉ ngồi trong xe mà thôi, không đi đâu cả? Nhưng mà căn bản trong xe không thể phát ra cái tiếng âm ỹ như trong điện thoại được?

Tay cắm vào túi quần, đầu gối vừa động, trong lòng cảm thấy không thoải mái, vô cùng không thoải mái, cất bước đi về phía chiếc xe kia, bên trong ấy chẳng có một tiếng động, anh không nghe thấy âm thanh gì cả.

"Cốc cốc cốc."

Lôi Kinh dựa vào trước cửa xe Bentley, một tay cho vào trong túi quần, một tay nhẹ nhàng gõ cửa xe, ánh mắt độc địa, nhưng sắc mặt của anh lại rất chỉ là bình tĩnh, bỗng nhiên trong đầu liên tái hiện lại mấy cảnh phim tình cảm, nam nữ cuồng nhiệt hôn nhau trong xe, họ sẽ thế sao?

Lâm Khả Phàm mở mắt, nhìn ra chiếc bóng phía bên ngoài, là một người đàn ông, nhưng mà đáng đáp khá cao, từ trong xe nhìn ra chỉ có thể thấy đến

thất lung của anh ta, còn lại chẳng nhìn thấy gì.

"Có việc gì thế?" Lâm Khả Phàm mở cửa bước xuống xe, nhìn lên người đàn ông trước mặt.

"Lâm công tử! Đã lâu không gặp! Không nhớ tôi ư?" Lôi Kinh tựa vào trước xe Lâm Khả Phàm, lấy ra một điếu thuốc đốt, khói mù tỏa ra, nương theo đốm lửa nhỏ Lâm Khả Phàm mới nhìn rõ người vừa tới.

"Thì ra là thiếu gia nhà Lôi bộ trưởng, ngại quá! Đêm tối nhìn không rõ!" Lâm Khả Phàm cười nói, chỉ vào trời đêm đen kịt, sau đó cũng tự mình rút ra một điếu thuốc đốt lên.

"Lâm công tử đang chờ người nào sao? Hoặc là. . . . .?" Lôi Kinh do dự nhìn vào trong xe, cô nhóc kia cũng chẳng có ở đây, vậy thì đang ở nơi nào, không phải hẹn gặp anh ta sao? Tại sao giờ này chỉ một mình anh ta ở đây.

"Đừng vậy! Người ta lỡ hẹn rồi! Tôi vẫn đang chờ, thế nào lại vô duyên vô cớ lỡ hẹn, chẳng cho biết nguyên nhân!" Lâm Khả Phàm dùng sức hít một hơi khói.

"Tôi cũng đang chờ người! Đi cùng đi!" Dứt lời, Lôi Kinh chỉ vào trong xe của anh ta: "Không ngại tôi đi cùng chứ?" Đối với người đàn ông có quan hệ thân mật với cô nhóc kia, anh tất yếu nên tìm hiểu một chút về quá trình của bọn họ, còn có. . . . .

"Làm sao có thể? Lên xe!" Dứt lời, hai người cứng nhắc trao nhau nụ cười giả dối.

Bên này sao Hoả và Địa Cầu lặng lẽ gặp nhau, bên kia cũng nhiệt tình như lửa, vui vẻ muốn nổ tung trời!

". A nha ôi

A khăn đắt khạc oanh đắt khạc oanh đắt khạc oanh

Đắt khạc oanh đắt đắt khạc oanh đắt khạc a nha u

A khăn đắt khạc oanh đắt khạc oanh đắt khạc oanh

Đắt khạc oanh đắt đắt khạc oanh đắt khạc." (QA: đơn giản đây là một bài hát gì đó mà mình không biết =))

Tiếng gào khóc thảm thiết tràn ngập khắp phòng, bởi vì từ khi Thân Triết Huân cất tiếng hát, mặc dù đã tận tình gào lên, nhưng đảm bảo không ai dám nói đây là tạp âm, thế nên Tô Lạp không khỏi nghi ngờ, hát cái gì mà khó nghe vậy.

Cả thể xác và tinh thần của cô đều bị người ta chơi rồi, hôm nay cũng phải ra sức hành hạ người khác thật tốt, mặc kệ đối tượng trả thù không có ở đây, dẫu sao thì ăn hiếp người khác cũng làm cô thỏa mãn!

Tô Lạp đứng trên mặt đất vừa hát vừa nhảy, hát sung đến mức đỏ mặt hồng đôi má, vô cùng nhuần nhuyễn, quả thật như đang lột xác.

"Chị gái này không tầm thường đâu nhé! So với chị gái trước kia của anh Triết Huân không giống nhau!" Nói xong, một cậu oắt con đứng lên, choàng tay qua cổ Tô Lạp, thân thiết tựa như cô là bạn thân lâu năm của cậu ta vậy.

"Ai uiii" Tô Lạp thấy có người dám đụng chạm lên bả vai của mình, hét to rồi hướng về phía lỗ tai của cậu nhóc kia gào lên một tiếng.

"Chị gái, lỗ tai của em" Vốn đang kể vai sát cánh, đột nhiên bị tiếng hét của Tô Lạp làm cho hoảng sợ đụng phải học tử bên dưới màn hình.

"Ha ha." Tô Lạp chán ngán cười khẩy hai tiếng, biểu cảm tựa như vừa đi phẫu thuật thẩm mỹ về, chỉ sợ cười đến tiếng thứ ba liền bị rách mặt.

"Đừng có không phân biệt phân biệt được trường hợp nào nên kể vai sát cánh biết không? Tôi là người đứng đắn, cậu đừng đến gần ô nhiễm tôi!" Tô Lạp quệt miệng, tránh né cậu ta tựa như đang tránh né con vi khuẩn lớn từ châu Úc.

"Ha ha! Chị gái hát dễ nghe!" Thân Triết Huân đứng lên, đi đến trước mặt Tô Lạp, dựa người vào bàn rượu nhìn cô.

"Cậu uống sữa từ ngực ong mật mà lớn lên sao? Miệng lưỡi ngọt như vậy?" Tô Lạp nhìn cậu ta, lần đầu tiên đụng phải trong nhà vệ sinh, tên nhóc này bỏ nhào đến cắn như điên, hiện giờ lại thấy chơi chung thể này cũng tốt.

"Ong mật? Từ trước đến nay em không biết bộ ngực của ong mật nó nằm ở đâu, chỉ bằng chị gái chỉ cho Triết Huân đi, em đi ném thư một chút!"

"Đừng vậy! Dài ngắn thế nào?"

"Em cũng muốn biết!"

Thân Triết Huân vừa thốt lên xong, mọi người liền phụ họa theo, ngay sau đó mấy cô bé học sinh cũng đi theo gào thét, Tô Lạp thủ thế dừng tay, hung dữ chỉ vào bọn họ: "Không phải là thanh niên nghiêm túc, không xứng! Triết Huân này! Em đem nhóm người của em cưỡng chế cạo đầu đi tu hết đi! Ha!"

"Được." Thân Triết Huân nhìn Tô Lạp khẳng định, chẳng thèm nhìn đến ai cả.

"Anh Triết Huân!" Bọn họ biết đây là đùa giỡn, nhưng mà cô chị gái này hình như có hơi quá quắt rồi: "Chúng em không nhìn bộ ngực ông mặt nữa, chỉ biết ông mặt có một cái mông to là được! Thật là, tai họa chui từ miệng mà ra."

"Ồ kìa, đừng nha!" Tô Lạp khoanh tay nhìn mấy người bọn họ: "Chị trở về xử con heo mẹ xong! Cái ngực lớn đó, từng mảng từng mảng, đem chia ra tặng cho mỗi em một khúc, về nhà đặt lên bàn ăn mà từ từ nghiền cứu đi."

Dứt lời, Tô Lạp cười ha ha.

"Buồn nôn."

"Đừng! Cái gì cũng không muốn!",

Mọi người đồng thanh hô to.

"Ghe tôm thành đồng! Triết Huân này! Sáng mai chị còn có việc, tối nay các em cứ ở đây chơi, chị đi trước! Nếu không sẽ xảy ra án mạng!" Trong lòng Tô Lạp vẫn đang nghĩ không biết cái tên Lôi Kinh kia có hoài nghi gì không, ngược lại Khả Phàm dễ giải quyết hơn, nhắn tin cho anh một phát, mặc dù sẽ không trở về, nhưng cũng không quá tức giận.

"Em đưa chị về! Một mình chị đi ra ngoài em không yên tâm! Và lại, lúc này khó bắt xe." Thân Triết Huân đi trước Tô Lạp một bước ra khỏi phòng, Tô Lạp vừa đi tới ngưỡng cửa, rất không khách khí dùng chân đá một phát vào cửa, khiến mấy người trong phòng đang nói lời chào tạm biệt bị dọa sợ đến nghẹn họng.

"Chị gái này anh Triết Huân không cầu đâu! Sẽ làm phai mờ đi khí phách đàn ông của anh Triết Huân mất!" Mấy người kia kinh ngạc trừng to đôi mắt, dõi theo bóng lưng của hai người bọn họ.

~Hết Chương 120~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Cũng may là Lâm Khả Phàm, đổi lại là Lôi Kinh, một phát bắn chết cậu ta!

Trước khu nhà trọ, ở một con đường cách đó không xa, hai chiếc xe con đỗ gần nhau, chiếc việt dã của Lôi Kinh mở đèn sáng choang át cả bóng đêm, ước chừng phát ra ánh sáng trong phạm vi gần ba, bốn mét, chói mắt một cách khác thường, còn riêng anh đang ngồi bên trong chiếc Bentley màu nâu, một câu cũng chưa từng nói, nhếch môi, nhìn không ra là đang cười hay còn là gì khác.

Nghe Lâm Khả Phàm kể đi kể lại về cô nhóc kia, đáy lòng anh đột nhiên bình lặng đến lạ, sự bình tĩnh đáng sợ.

"Ông ông ông. . . . ."

Tiếng ồn từ một chiếc xe mô tô đánh tan màn đêm tĩnh lặng, mở đèn sáng choang hướng về phía nhà trọ, Tô Lạp lấy mũ bảo hiểm ra, bước xuống xe, nhìn Thân Triết Huân: "Em đi đi! Đi đường cẩn thận nhé. . . ."

Lâm Khả Phàm thấy vậy nhanh chóng mở cửa bước xuống xe, Lôi Kinh vuốt cằm, có chút hứng thú nhìn đôi nam nữ đang đứng bên lề đường chào tạm biệt nhau, gác tay ra sau, cũng không bày tỏ thái độ gì.

"Sao vậy?" Tô Lạp thấy Thân Triết Huân không nói gì, mà nhìn về phía sau lưng cô, Tô Lạp cũng tò mò nhìn lại, nhất thời sợ hết hồn.

"Khả Phàm? Đã trễ thế này sao anh còn ở đây? Đêm hôm đi dọa người á!" Tô Lạp lơ mơ nhìn anh.

"Vị này là?" Lâm Khả Phàm đứng ở trước mặt Tô Lạp, nhướn mày nhìn người ngồi trên mô tô.

"Đây là bạn của em!" Tô Lạp chỉ vào Thân Triết Huân, cô không nói láo đâu nha, đúng là bạn, cô rất thích cậu nhóc Thân Triết Huân này, cho nên xem cậu ta là bạn.

"Đúng! Tôi là bạn cực kỳ thân thiết của chị ấy, mới vừa đi chơi chán chê về, vậy xin hỏi anh là..." Thân Triết Huân đưa tay đẩy mũ lưỡi trai lên, nhìn Lâm Khả Phàm.

"Chào cậu!" Lâm Khả Phàm vồn tay, nhưng ý vị không rõ.

"Ngược với tôi! Tôi không bắt tay với người lạ, tôi và anh không quen nhau!" Thân Triết Huân nhếch môi cười, đưa ánh mắt xảo trá nhìn Lâm Khả Phàm, chỉ cần liếc sơ qua cậu ta cũng có thể biết được mục đích chào hỏi của người đàn ông này.

"Ách! Khả Phàm này! Anh chờ em một chút! Tối nay lỡ hẹn với anh là em sai! Hôm nào! Hôm nào tìm anh và Chi Chi cùng đi ăn cơm, chơi đùa thỏa thích! Được không? Đi vào trong đó chờ em một chút!" Tô Lạp thấy bầu không khí lúng túng như vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Thân Triết Huân, cậu nhóc này mới mọc ra miệng rộng đúng không? Tại sao nói chuyện xác xược như vậy? Đây là Lâm Khả Phàm, nếu là Lôi Kinh, không chừng đã móc súng ra nổ cho một phát?

Lâm Khả Phàm nhũn mày nhìn Tô Lạp, một lúc sau, không nói câu nào, xoay người đi về phía chiếc Bentley màu nâu.

Tô Lạp ngậm miệng, đưa tay giựt lấy chiếc mũ lưỡi trai trên đầu Thân Triết Huân, hung hăng đánh lên đầu cậu ta mấy cái: "Về sau bớt nói lung tung đi, bạn bè thân thiết cái đầu em, khuya lắm rồi, rút nhanh lên! Thật là, sau này chết như thế nào cũng không biết. . . . ."

"Cái gì? Em nói sai sao? Không phải bạn bè thì là cái gì? Người yêu? Tạm thời em còn rất nhiều bạn gái chưa kịp bỏ, chờ em xử lý sạch sẽ trong vòng một ngày lại tới tìm chị! Vào lúc này mà nói đến tình yêu trai gái, dù thế nào thì em cũng phải dành cho chị một thiên đường riêng, không phải sao?" Thân Triết Huân mang mũ lưỡi trai vào, dứt lời, cười to phóng xe rời đi.

"Tên nhóc đáng chết này, thật là thích nói đùa, làm ra chuyện chị em yêu nhau? Có mùi vị gì chứ?" Suy nghĩ một chút cô đã cảm thấy phát run.

Tô Lạp lăm ba lăm bầm cùi đầu đi, đèn xe phía trước đột nhiên sáng lên, chói đến nỗi làm cô không thể mở mắt ra được. Tô Lạp biết đó là xe của Lâm Khả Phàm, cô phải đi qua đó giải thích một chút, đoán chừng mấy lời không biết lớn nhỏ của Thân Triết Huân đã làm anh tức giận rồi. Chạy lon ton qua, đặt tay lên cửa xe, nhìn Lâm Khả Phàm đang ngồi bên trong: "Làm sao anh còn chờ em ở đây? Em nhớ mình có nhắn tin cho anh rồi, hôm nay em có chuyện không thể ra ngoài với anh! Mới vừa nãy. . . anh đừng đề ý! Cậu ta còn nhỏ!"

"Kèo kẹt. . ."

Tô Lạp đang nói, nhìn ghé lái phụ bất chợt hạ thấp xuống, bày ra, một người đang nằm trên ấy, giật giật! Hơn nữa nhìn dáng vẻ đúng là một người đàn ông đẹp trai, cô nhìn người rất chuẩn, chỉ cần liếc sơ qua phong cách ăn mặc là có thể đoán ra hết thấy!

Tô Lạp muốn ngẩng cổ nhìn thử, nhưng mà góc độ không cho phép, cơ thể của Lâm Khả Phàm ngồi trên ghế lái che khuất toàn bộ, chỉ có thể nhìn thấy hai cái chân thon dài của người nọ.

Lâm Khả Phàm nhìn Lôi Kinh đang nằm, không hiểu tại sao anh ta chẳng có động tĩnh gì, lại nhìn sang Tô Lạp một chút, trong lòng cũng sáng tỏ, thì ra hai người này biết nhau, nhưng cụ thể là có quan hệ gì, thật tình anh không biết.

"Lạp Lạp! Lên nhà đi! Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai anh tới tìm em! Sau đó lại nói tiếp. . . . ." Lâm Khả Phàm cười nhạt, nhìn Tô Lạp đang đứng trước cửa xe.

"Mấy giờ?" Tô Lạp hỏi.

"Tám giờ đúng buổi sáng đi! Không phải buổi chiều em có giờ học rồi sao?" Lâm Khả Phàm vẫn cười dịu dàng như cũ, nhưng mà không được tự nhiên, dường như cảm giác cô không còn vô nghĩ vô lo giống như khi ở Pháp nữa.

"Vây. . . . . Được rồi!" Tô Lạp do dự đồng ý, mặc dù biết ngày mai Lôi Kinh có thể tìm đến mình, nhưng mà không phải nói đến tối mới bay sao, sáng sớm cho đến giữa trưa hẳn là không có việc gì chứ? Sau đó đi lên lầu thu dọn đồ đạc là được rồi!

"Vây anh đi về trước, ngày mai gặp!" Lâm Khả Phàm mỉm cười nhìn Tô Lạp.

Không đợi Tô Lạp đáp lời, người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ bên cạnh liền đứng dậy: "Nếu Khả Phàm đã muốn đi! Vây tôi trở về xe của mình ngủ tiếp đây! Tiếp tục chờ cái người kia!" Dứt lời, Lôi Kinh không buồn nhìn đến Tô Lạp một cái, đi ra khỏi xe, đuổi đuổi lưng.

Đồng tử của Tô Lạp đột nhiên mở rộng, tim nhảy thình thình không theo quy luật, vì chuyện gì mà Lâm Khả Phàm liền lái xe đi, cô cũng không để tâm, đặt tay lên giữ trái tim đang nhảy loạn trước ngực, cứ tiếp tục như thế này, chẳng phải trái tim sẽ bị khiếp sợ quá mức dẫn đến suy kiệt sao?

Tại sao anh ta lại ở trong xe của Khả Phàm?

Anh ta bị mộng du sao? Hay là cô bị hoa mắt?

Tô Lạp rón rén đi về phía chiếc việt dã màu đen ma mị kia, đèn xe sáng choang, cửa xe mở ra, hai bên cửa xe ở băng ghế sau đều mở toang, bên kia là hai chân thon dài gác lên nhau của người đàn ông, bên này là đầu của anh ta, hai tay đang gác ra sau ót, nhưng mà một nửa cái đầu lại thò ra bên ngoài.

Tô Lạp cúi thấp đầu, từ trên cao nhìn xuống hai mắt đang nhắm chặt của anh: "Lôi Kinh này! Mộng du hả? Làm sao anh lại ngủ thế này? Bây giờ cũng nửa đêm rồi!"

"Em cũng biết là nửa đêm sao?" Lôi Kinh vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, thản nhiên phun ra một câu.

Tô Lạp nhìn anh không dám trả lời, nói ra câu vừa nãy, cô hầu như không nhìn thấy môi anh nhấp máy, đây là thế nào? Không phải là nói chờ cái người gì đó ư, rõ ràng là đặc biệt tới bắt cô?

"Còn không đi lên ngủ sao? Sáng sớm ngày mai. . . . . Nếu như mà anh nhớ không lầm, em có một cuộc hẹn rất quan trọng, vô cùng quan trọng, ngủ cho đủ giấc, bằng không ngày mai lại mang quần thâm ra ngoài gặp một người đàn ông rất có sĩ diện, người đó sẽ không thích, tự giải quyết cho tốt!" Dứt lời, Lôi Kinh lập tức đứng dậy.

"Anh chờ một chút được không?" Tô Lạp vội vàng chạy vòng qua bên kia, hướng về phía hai chiếc chân anh đang thò ra.

“Àmmmm”

Người còn đứng không vững, liền bị một cánh tay chắc khỏe ôm lấy, ngã nhào vào trong xe.

~Hết Chương 121~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Có bản lĩnh thì chứng minh cho chị xem

Tô Lạp nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia, không biết đặt tay ở nơi nào, gần sát thế này, cô đang nằm trên người anh rồi hả?

"Nhìn cái gì vậy? Biết không? Nếu như không phải ngày mai anh bận rất nhiều việc, đêm nay anh sẽ hung hăng trừng phạt em, tự giải quyết cho tốt! Hôm nay em làm trái ý của anh, trước tiên nhớ kỹ món nợ này đã." Dứt lời Lôi Kinh đẩy cô ra, đưa tay vạch cổ áo trước ngực của cô xuống, cắn mạnh một cái rồi mới ngồi lên ghế lái.

Tô Lạp chỉnh lại áo, nhảy xuống xe, đứng ở bên đường nhìn anh đang lái xe đi, cuối cùng quẹo cua, đột nhiên chạy vọt ra giữa đường.

"Mẹ nó! Có cần phải tàn khốc như vậy không? Có bản lĩnh thì chứng tỏ cho chị xem đi! Cắn tôi một cái rồi tính quát ngựa truy phong hả?" Tô Lạp nhe răng trợn mắt phỉ nhổ, kéo áo ra nhìn xuống trước ngực.

"Ah ~~~~~ Về nhà chuyện đầu tiên muốn làm chính là đi tắm, ghê tởm sắp chết rồi!" Tô Lạp nói chuyện như muốn tét cả miệng, nói xong liền chạy thẳng lên lầu.

Ngày hôm sau, Tô Lạp chẳng dậy sớm nổi, có thể nói là còn không nghĩ đến việc đứng dậy nữa cơ, cuộc hẹn vào lúc tám giờ, tối hôm qua cô sắp xếp mấy thứ để mang đi Pháp tốn quá nhiều thời gian, cho nên phải ngủ bù, đối với cô việc này quả thật rất quan trọng!

Bởi vì tối hôm qua ngủ trễ, cho nên đầu óc lâm vào trạng thái mơ hồ, mãi cho đến khi có người mở cửa nhà trọ ra, nghênh ngang đi vào trong phòng của cô, cô cũng không hề hay biết.

Thậm chí khi anh ta dùng một chiếc áo khoác tây trang quấn lấy cô mang ra khỏi nhà trọ, đi xuống lầu, đặt vào trong xe, cô vẫn chẳng hay biết gì cả, trở mình ngủ tiếp.

Trước một cửa hàng lễ phục sang trọng ở trung tâm thành phố, một chiếc xe con vừa đỗ, người đàn ông nhú mày nhìn cô gái đang nằm ngáy ò ỏ ở băng ghế sau, nghiêng đầu xem rốt cuộc cô ấy có nhớ hay không? Anh nghĩ là động tác của mình cũng đâu có nhẹ nhàng lắm, bình thường ôm như thế nào thì làm như thế ấy, nhét vào trong xe như thế nào thì hôm nay cũng làm y như vậy, nhưng mà tại sao vẫn cứ ngủ say như chết?

"Àmmmm" Lôi Kinh không thể nhịn được nữa đạp vào cửa xe một cái.

"Cái gì vậy?" Tô Lạp cọ cọ người ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn nhìn chung quanh: "Sáng sớm anh làm gì thế? Có để cho người ta ngủ hay không? Làm sao anh vào được, rõ ràng tôi đã thay khóa rồi!"

Lôi Kinh dùng gương mặt muốn giết người đến cực hạn nhìn Tô Lạp, muốn nói điên: "Trước khi nói chuyện phải biết uốn lưỡi cho thẳng, chữ được chữ mất anh nghe không hiểu, còn nữa, em nhìn thử xem ở đây là phòng của em sao? Há? Còn có, đó là nhà trọ của anh, tại sao anh không thể vào? Em có quyền gì mà đổi khóa!"

"AAAAA" Tô Lạp ôm đầu nhìn cơ thể trần truồng của mình, chuyện gì đã xảy ra, cô còn nhớ rất rõ chuyện tối hôm qua, mình đã đi lên lầu rồi, thế nào mà sáng nay lại thảm hại nằm ở đây?

"Lôi Kinh, anh không phải là người! Anh nhảy vào từ cửa sổ phải không? Anh hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu!" Tô Lạp gào khóc thảm thiết, đột nhiên bị lưu manh khi dễ còn không có chỗ phát tiết, cảm giác bức bối càng ngày càng mãnh liệt.

"Tầng lầu đó cao như vậy, em muốn anh ngã chết sao? Thật sự cho rằng Lôi Kinh anh là một đứa trẻ hả? Hoặc là cô nhóc thần kinh không ổn định này

vẫn cảm thấy sức quyến rũ của mình bắn ra bốn phía không tài nào cản nổi? Ai ai cũng muốn nhảy cửa sổ vào tìm em! Lúc nào cũng tự cho mình là đúng!” Lôi Kinh mở cửa xe, vứt bỏ tàn thuốc trong tay, khinh thường liếc mắt nhìn Tô Lạp rồi bước xuống.

"Anh đi đâu vậy? Đợi tôi với, giải quyết vấn đề quần áo của tôi trước đi! Trần trường thế này dễ bị côn trùng cắn lắm! Cẩn hồng rồi có phải anh nên chịu trách nhiệm hay không?" Tô Lạp đưa tay cố bắt lấy bóng lưng anh đang bước vào cửa hàng lễ phục sang trọng trước mặt, nhưng mà có duỗi tay thế nào cũng với không tới, anh đã đi xa rồi!

Tô Lạp buồn chán ngồi ở trong xe, kéo ra một cái hộp be bé, túm lấy một cái dao cắt móng tay tinh xảo nho nhỏ, kêu lên! Là màu vàng óng của kim loại, màu này là do nước son hay là vàng thật vậy nhỉ?

Tô Lạp không nói hai lời, bản hay không bản cái gì toàn bộ gạt sang một bên, cắt xuống một cái.

~Hết Chương 122~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Tìm một món đồ nữ nào mặt vào nhìn giống người ấy!

Tô Lạp đang cầm dao cắt móng tay, sau khi cô xác định đến mấy lần, cái này không phải vàng thật, cầm dao cắt móng tay giơ lên trước mặt phi nhỏ: “Không phải sống xa xỉ sao? Không phải là cậu chủ lớn giàu có sao? Tại sao đây lại không phải là vàng ròng, nếu như là đồ thật thì tốt quá, tôi sẽ giấu đi cho anh thiệt hại chơi!”

"Cốc cốc cốc"

"Cái gì? Máy người là ai? Chuyện gì?" Tô Lạp nhìn về phía mấy người đứng bên ngoài xe, đồng phục làm việc công sở màu đen, trước ngực đeo một tấm thẻ nhỏ, cô nhìn không rõ trên ấy viết gì, tóm lại là giờ phút này mắt đang mông lung buồn ngủ, căn bản là nhìn không ra.

"Tiểu thư! Vị tiên sinh bên trong kia muốn chúng tôi ra ngoài đón cô vào. Nhanh lên một chút được không? Hình như vị tiên sinh kia rất vội!" Vị tiểu thư lễ phép nói với Tô Lạp.

Chắc chắn, Tô Lạp nhìn mấy vị tiểu thư đó, hết hâm mộ rồi lại đến ghen tỵ, bản thân cô cũng tự nhận dáng dấp của mình của rất đẹp, vóc dáng thì càng khỏi phải bàn cãi, nhưng mà phải tu luyện thế nào thì mới có thể mỉm cười dịu dàng đến chảy nước như mấy người này ta?

"Tôi. . . . Tôi không có mặc quần áo!" Tô Lạp mở cửa xe, len lén liếc mắt nhìn về phía bên đường, rồi nhìn sang mấy vị tiểu thư kia, mở áo khoác tây trang của Lôi Kinh ra, thân thể trần truồng lộ ra bên ngoài.

"Chúng tôi biết cô không có mặc quần áo! Không sao!"

Mấy người đó vừa dứt lời, Tô Lạp liền bị một mảnh vải lớn màu trắng đập vào mặt, bọc lấy người cô, nói sao mà kín bưng không kể hờ, trong nháy mắt đồ mờ hôi khắp người, rồi cuộc bây giờ Tô Lạp cũng cảm nhận được, té ra không phải cô đồ mờ hôi, mà do mùa hè, mới vừa ngủ dậy liền bị quần kín mít nên có cảm giác khó chịu.

Còn chưa kịp thở, cô biết mình đã bị mang vào trong rồi, bởi vì từ lúc bước xuống xe rất nóng, vào đến trong này có máy điều hòa không khí, cách một lớp vải mỏng thổi phù phù lên người cô, ‘woa woa’ lạnh lạnh cực kỳ thoải mái.

Từ lúc vào trong, mãi cho đến khi cô nhìn thấy Lôi Kinh, đó đại khái là chuyện của một tiếng sau rồi, cô đã hoàn toàn triệt để bị làm lễ rửa tội đến mấy lần!

Lễ phục dạ hội màu đen cực ngắn, hai vai viền trắng, đơn giản mà dễ thương đáng yêu, Tô Lạp đi ra đứng ở trước mặt Lôi Kinh, đón nhận ánh mắt sắc bén, soi mói của anh, Tô Lạp ngóy ngóy chân, một bộ rồi lại đến một bộ, cô cực kỳ khinh thường sự xét nét trong đầu anh!

Nhìn dáng vẻ kia của anh ta xem, hai chân tréo nguẩy ngồi uống cà phê, cầm quyển tạp chí trong tay, bên cạnh còn có hai cô em xinh đẹp đang đứng mỉm cười, nhìn cứ như vậy ông vua tôm bò phóng đảng á!

Nhìn một chút! Nhìn xem anh ta dùng biểu cảm như thế nào để nhìn cô?

Dầu gì cô cũng ở bên trong thay cả nửa buổi mới mặc được bộ lễ phục này đi ra ngoài, tốt xấu gì cũng phải nhìn thẳng người ta một cái? Còn trưng cái bộ mặt muốn bị đánh ra là thế nào? Xem kia, nhìn cô như đang nhìn một con rệp!

"Đổi đi " Vung tay lên, quả nhiên bộ lễ phục này bị anh ta hủy bỏ!

Trở ra! Tô Lạp mặc một bộ lễ phục đơn giản màu hồng nhạt, hầu như là không được trang trí gì thêm, nghiêng vai một cái là lộ ra hoàn toàn, tóc bị cuốn thành lọn thật to, đứng ngay trước mặt Lôi Kinh.

"Phốc."

Lôi Kinh lập tức phun ngum cà phê trong miệng ra!

Hai cô em xinh đẹp đang mỉm cười đứng bên cạnh lập tức đi lấy khăn lau vết bẩn trên người anh, sợi tổng hợp thấm hút dầu mỡ, ở một số chỗ phải lau chùi thật mạnh tay vào!

Tô Lạp cắn răng nghiêng lợi nhìn Lôi Kinh, là do cô không nhận ra vóc dáng hai mươi mấy năm nay của mình quá kém cỏi hay là do lễ phục ở đây thực sự khó nhìn như vậy, không phải nói quần áo ở đây đều do những nhà thiết kế nổi tiếng vẽ nên sao? Tại sao anh ta lại bất mãn như vậy?

"Đổi đi! Lập tức đổi đi! Tìm một bộ nào mặc vào mà nhìn giống người ấy! Thật là tục không chịu được!" Lôi Kinh ném quyển tạp chí, chỉ vào Tô Lạp.

"Anh nói ai không phải là người hả? Anh nói ai tục không chịu được? Anh nói rõ cho tôi." Tô Lạp giận điên chỉ vào Lôi Kinh, đang muốn chửi ầm lên, đem hết oán hận sáng nay trút ra ngoài, cô liền bị những người này --> 囧囧囧 lòi vào phòng thay quần áo!

~Hết Chương 123~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Bị bắt cóc rồi

"Mấy chị em ơi, tên đàn ông bên ngoài sì nhục người ta kia, sì nhục chị em chúng mình đó, anh ta đứng là miệng chó không mọc ra được ngà voi, chúng ta cùng nhau chơi lại hẳn có được không?" Tô Lạp lấy tay quạt quạt gương mặt đang đỏ lên vì tức giận, bắt lực nhìn mấy người phụ nữ kia.

Đúng!

Bản thân cô trở thành một thằng hề rồi, làm bầm lều bầu! Từ đầu đến giờ mấy người này chỉ biết cười, chẳng nói câu nào!

***

Tô Lạp chảy nước dãi, bị người ta lay tỉnh: "Ách! Được rồi sao? Lần này tại sao lại mất thời gian như vậy? Làm hại tôi ngủ thiếp đi mất!" Tô Lạp lau lau nước miếng, 囧 thật là không được rồi! (QA: mắt mặt quá bà Lạp của tui oi!! Haizzz)

Mơ mơ màng màng, Tô Lạp cũng không thèm nhìn xem mình đang mặc cái gì, tóm lại là đi ra ngoài, cô chẳng buồn nhìn đến Lôi Kinh, vốn là mới vừa tỉnh ngủ tâm tình không được tốt, đó chỉ là chút buồn bực nhất thời, cô sợ phải cự cãi với anh ta ở đây, ken kết đầy máu tanh, không tốt không tốt đâu nha!

"Ngẩng đầu lên!" Lôi Kinh nhìn chăm chú vào Tô Lạp, mái tóc dài được kéo thẳng, thỉnh thoảng mấy sợi tóc mai rơi xuống bờ vai, làm tôn lên chiếc cổ trắng ngần bên ngoài, không biết phản ngực được cắt tia hay là làm như thế nào mà có vẻ khá hút sáng, nhìn rất hấp dẫn, vạt váy dài kéo đất được nhân viên phục vụ trải ra, thiết kế bó sát nửa người trên, nửa phần dưới ôm theo đường cong trên người cô rồi rũ xuống bên dưới. (QA: chắc váy đuôi cá á!)

"Cái gì? Đây là màu vàng nhạt hả?" Tô Lạp nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn Lôi Kinh, mở to mắt nhìn bộ lễ phục trên người, đoán chừng sẽ bị trả về chốn cũ ngay thôi?

"Cực kỳ hoàn mỹ! Chính là cô ấy! Gợi lại!" Lôi Kinh đứng dậy vỗ tay ra tiếng, đến gần trước người của Tô Lạp, lẳng lặng đặt tay lên hông cô, vô cùng hài lòng với cô bạn gái đang đứng trước mặt này.

"Không dễ dàng nha! Ánh mắt sắc bén của cậu chủ lớn nhà họ Lôi còn có thể vừa ý một bộ trang phục nào hay sao? Tôi còn tưởng rằng anh muốn tôi trần truồng đi ra khỏi đây tìm đến một cửa hàng khác chứ?" Tô Lạp khinh thường nhìn Lôi Kinh.

"Chỉ trách vóc dáng của em kỳ quái quá thôi! Quần áo thật sự chọn không ra, tại sao người khác mặc lên đẹp thế mà khi đắp lên người em lại hoàn toàn thay đổi hương vị?" Trong lời nói của Lôi Kinh tràn đầy châm chọc.

"Nhờ ngài quanh co lòng vòng một phen, mà chị được nở mày nở mặt! Xem như đây là đang khen thưởng đi!" Tô Lạp tặng cho anh một ánh mắt xem thường góc 180 độ, đi vào thay quần áo.

Buổi trưa, Tô Lạp thấy Lôi Kinh không còn tìm đến cô nữa, đoán chừng là tối nay sẽ gặp lại thôi, vội vàng bấm số điện thoại của Lâm Khả Phàm, năm lần bảy lượt lỡ hẹn, bản thân cô còn tự cảm thấy nên đảo thái nhân cách của chính mình đi.

Hẹn Lâm Khả Phàm, Tô Lạp gọi điện thoại tạm biệt, sắp đi Pháp rồi, cảm giác hưng phấn không lời nào có thể miêu tả được đâu!

Không lâu sau, Tô Lạp nhìn thấy một chiếc Bentley màu nâu đang tiến về phía mình, cô dẫu môi buông ly trà sữa trong tay ra, chùi miệng, nếu người này lại không đến nữa, cô sẽ điên mất thôi, không thì cũng bị ghen mà chết!

Trong vòng nửa giờ uống hết bốn ly trà sữa, một ly thì to tổ chẳng, muốn cái mạng già này của mình rồi!

Tô Lạp ôm cái bụng đầy nước chạy về phía chiếc Bentley màu nâu: “Anh tới rồi, đúng là Chúa cứu thế nha! Nhanh nhanh đi về phía trước, cách 100m hình như có một cái toilet.” Tô Lạp nắm lấy cửa xe rồi nhảy lên, trực tiếp leo ra đằng sau, nhắm mắt lại xoa bụng.

"Vuuu" Cửa xe bất thành linh bị đóng lại, chạy đi thật xa.

Tô Lạp bỗng nhiên cảm thấy tốc độ này có gì đó không đúng, đây không phải là tác phong lái xe của Lâm Khả Phàm. Vừa mở mắt ra nhìn: “A! Hãy xưng tên ra, anh là ai?”

Bộ âu phục màu đen, đeo mắt kính đen, còn chiếc xe Bentley đáng chết này lại giống y chang xe của Lâm Khả Phàm, chuyện gì đã xảy ra?

"Vị tiểu thư này đừng có kêu nữa! Đến nơi tự nhiên thả cô ra!" Người đàn ông đeo kính đen quay đầu, đáng vẻ sao mà hung hãn!

Tô Lạp nhìn chăm chú vào mấy người này, len lén thò tay mở cửa xe, kết quả vô dụng, khóa lại rồi!

Hình như cô chưa từng đắc tội với ai mà dẫn đến việc người ta muốn bắt cóc mình thì phải? Còn có nhiều người ở trên xe nhìn cô như vậy, đúng rồi! Là mẹ của Lôi Kinh! Nhất định là mẹ anh ta!

"Lôi Tổ Mẫn, lão phù thủy già! Bà như vậy mà còn đi đối phó với một đứa trẻ người non dạ như tôi sao, làm sao bà lại để tôi vào mắt như vậy chứ!" Tô Lạp ngồi ở trong xe gào khóc kêu to.

~Hết Chương 124~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Lôi Kinh phát điên!

"Gào khóc oa oa. . . . . Các anh làm cái gì vậy?" Người đàn ông đeo mắt kính đen đang ngồi phía trước nhào ra đằng sau, nắm chặt lấy tay Tô Lạp, một mảnh vải đen chọt bao lấy tâm mắt của cô, không để cho cô có cơ hội vùng vẫy, nhất thời trước mắt tối đen như mực.

"Các anh là ai vậy? Nói đi, tôi sợ rồi nha! Cướp tiền hay cướp sắc đó, cướp tiền thì thật sự chị đây không có, thiếu nợ những một trăm vạn từ đó đến nay rồi, cướp sắc thì đừng nên nghĩ tới, tôi có bệnh à nha, cái loại bệnh đó các anh có biết không? Chính là cái đó đó!" Tô Lạp làm bầm lâu bầu nói xong, vốn còn tưởng rằng bằng vào vẻ đẹp bề ngoài của mình, những người này cũng sẽ không thèm quan tâm đến chuyện bệnh tật mà nhào vô, nhưng lạ lùng thay, không có!? (QA: một mình anh Kinh tự kỷ tui thấy đủ rồi, h tới bà nữa hả bà Lạp =))

Một mảng yên tĩnh! Xe vẫn chạy như bình thường, không còn ai nói chuyện với cô nữa!

Không biết đã trải qua bao lâu, Tô Lạp nghe thấy tiếng mở cửa xe, cô bị người ta ôm đi xuống. Nhất thời ý thức được nguy hiểm đang tới gần, mấy anh trai xã hội đen này không thích làm chuyện tình cảm trong xe? Chẳng lẽ muốn đi tìm chỗ nào đó làm việc sao?

"Thả tôi xuống! A, lưu manh! Bắt cóc!" Tô Lạp há miệng kêu to, ít nhất là ven đường cũng có người chứ? Tại sao chẳng thấy ai xông lên giúp một tay vậy! Bất đắc dĩ bị bịt mắt, hai tay bị giữ chặt, cái gì cũng không nhìn thấy!

Mặc cho cô đánh trả như thế nào, nhón nhào ra làm sao, tính tình của những người đó cũng thật tốt, nhất thời Tô Lạp nổi lên lòng khâm phục, nhìn xem người ta quân tử thế nào kia, không đánh không mắng, cũng chẳng nói lại, nếu như đẹp trai nữa mà nói, cô tình nguyện làm phu nhân đại ca xã hội đen luôn.

***

Phía bên kia, Lâm Khả Phàm chờ đợi trong mỏi mòn, tức giận nên một đám xuống xe, dưới ánh mặt trời chói chang, liên tục bấm số điện thoại gọi cho Tô Lạp, mồ hôi trên trán tuôn ra như mưa. Cuối cùng Lâm Khả Phàm cởi áo khoác tây trang xuống, vút trên mặt đất, anh vung tay một cái, chiếc điện

thoại bị ném đi rất xa.

"Tô Lạp, em giỏi lắm, lỡ hẹn lần nữa!" Lâm Khả Phàm mở cửa xe, nổ máy, nghênh ngang rời đi.

***

Gió thổi bên ngoài cửa sổ, Tô Lạp đã nằm ngủ ở bên trong gian phòng này những hai giấc rồi. Không ai bảo cô nên làm cái gì, chỉ tịch thu mất chiếc điện thoại di động, sau đó nhốt cô vào đây, không cho ra ngoài.

Cô không thể làm gì khác hơn là ngủ, lần thứ ba thức dậy, Tô Lạp chép chép miệng, trong tủ lạnh thật sự có nước uống, mở nắp chai đồ hết vào miệng!

"(☉_☉) há? . . . . .+_+ hôn mê!"

"Bịch. . . . ."

"Ầm. . . . ."

. . . . .

"Mất bao lâu nữa?"

"Khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến, đã sắp xếp xong xuôi người đến đón!"

"Ừ. . . . ."

. . . . .

Trong cơn mơ màng, Tô Lạp nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông, muốn tỉnh lại, nhưng đầu óc lại choáng váng mờ mịt: "Ừm. . . . .Đau quá à!"

"Đã tỉnh chưa? Thật là một cô nhóc bạ đâu cũng ngủ!" Một giọng nói truyền đến từ bên tai cô.

"Há! Nói cái gì đó? Đây là?" Tô Lạp nghe thấy giọng nói này tựa như là vừa cắn phải thuốc lác, tinh thần không khỏi trở nên phấn chấn.

"Đi Pháp! Bây giờ là mười giờ ba mươi tối, giờ Bắc Kinh!" Lôi Kinh ngồi hai chân chéo ngẫu nhiên trên ghế, đối diện với Tô Lạp, khoác lên mình bộ âu phục màu bạc, quần tây phẳng phiu giống như vừa mới mua từ cửa hàng, mái tóc cũng được chải chuốt tỉ mỉ, còn tạo hình nữa, cả người nhìn qua đẹp trai cực kỳ, ngón tay đang xoay xoay qua lại trên cổ tay.

Tô Lạp đột nhiên nghĩ đến bản thân mình, cúi đầu xem xét, a má ơi! Bộ lễ phục lộ sau lưng, hở trước ngực chạy đến trên người cô từ lúc nào, làm sao cô lại lên được trên máy bay?

"Lôi Kinh nè! Đây không phải là đang nằm mơ chứ? Tại sao tôi lại có cảm giác bay bổng như vậy? Anh bắt cóc tôi sao?" Tô Lạp nhếch mép, cái dáng vẻ ấy cùng với cách ăn mặc của cô vào lúc này tuyệt đối không ăn khớp chút nào, tựa như đứng lưng chừng giữa hai thái cực, cơ thể hấp dẫn như một Thiên sứ, ngôn ngữ lại thô tục tựa ma quỷ.

"Bay bổng? Bây giờ đang ở trên không trung, em bay là đúng rồi! Người bắt cóc chính là anh, bằng không, em lại không nghe lời, đi hẹn hò với người khác, không còn cách nào, vì anh không muốn phát sinh thêm nhiều chuyện phiền phức, buộc lòng phải đưa ra hạ sách này!" Lôi Kinh không nhịn được, nhếch môi cười khê.

Tô Lạp đang nằm sấp, cẩn thận dè dặt nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên là thật! Triệu chứng sợ độ cao cũng rất rõ ràng luôn, thật sự không phải đang nằm mơ, bởi vì cô biết rõ, có mấy lần bản thân cũng nằm mơ đang ngồi trên máy bay, nhưng lại không có cảm giác này.

"Đói bụng! Có cái gì ăn không?" Tô Lạp đưa hai tay ôm lấy cái bụng đói meo đang réo lên ồn ột, tư thế kia tựa như mình đang mặc một chiếc áo khoác chừng bốn mươi ký, không ngừng dùng sức xoa xoa bụng.

"Ừm!" Lôi Kinh đồng ý, ngoắc tay, không lâu sau, lập tức có người mang đồ ăn lên.

. . . . .

"Lôi Kinh nè! Tôi muốn đi vệ sinh!" Tô Lạp ôm bụng, vẫn không quên rót hết chút nước cam còn sót lại trong chai.

"Đi đi!" Lôi Kinh nhường đường cho cô.

"Nhưng cái váy đuôi cá này dài quá, tôi sợ giẫm hư!" Tô Lạp làm bộ đáng thương nhìn Lôi Kinh, chỉ hy vọng có thể nhận được chút đặc xá, trên đường đi đến toilet mà bộ lễ phục này có xảy ra chuyện gì thì hoàn toàn là do lỗi của anh ta.

Lôi Kinh nổi điên ngay tức khắc: "Tô Lạp, chẳng lẽ em lại muốn anh nâng váy cho em đi toilet sao? Chẳng lẽ muốn anh đi vào trong đó với em, giúp em bày tã váy bên dưới ra hả? Em, cái cô nhóc này là khi ư? Đàng hoàng một chút thì váy không có việc gì, lập tức tự đi đi!" Lôi Kinh đồ người về phía

trước giữa cho một trận.

Tô Lạp ảo não ôm vạt váy xông vào toilet.

Mãi cho đến khi xuống máy bay, Lôi Kinh vẫn còn tức giận với cô, cũng bởi vì trên máy bay cô lảm chuyện quá. Tô Lạp nở nụ cười cứng nhắc, kéo cánh tay Lôi Kinh, nếu anh đứng nói chuyện với ai, thì cô liền tươi cười nhìn về phía người đó, Lôi Kinh nhìn đến ai, thì cô cũng ngây ngô hơi gật đầu chào với họ.

Lôi Kinh dùng sức kéo Tô Lạp đi về phía trước, đi đến một chiếc xe màu đen đang nằm trong nhà xe, Lôi Kinh đứng lại chờ người tài xế mở cửa xe giúp.

Vào ngay lúc này, Tô Lạp cứ ngỡ mình vẫn còn đang ở trên đoạn đường từ khi vừa bước xuống máy bay, thấy Lôi Kinh dừng lại, cô cho là trước mặt cũng đang có người mà mình cần phải cúi đầu chào, vội vàng khom lưng cúi đầu: “Rầm....”

"Ui da. . . . ." Cái trán cùng với chiếc mũi của Tô Lạp đập phải cánh cửa bền chắc.

"Vị tiểu thư này, như thế nào? Có sao không?" Người tài xế đang mở cửa xe vội vàng nhìn vào cái trán của Tô Lạp, chỉ thấy nơi vừa bị va chạm tía máu ra, Tô Lạp kêu lên một tiếng rồi ngồi chồm hồm xuống đất.

Lôi Kinh cuộn tay thành nắm đấm, cắn răng ngửa mặt lên trời, đôi chân mày vặn thắt lại, ngồi xổm người xuống, cố gắng nhịn, nhịn con tức giận trong lòng xuống: "Sao rồi? Đụng vào chỗ nào? Cho anh xem một chút, làm sao mà em ngốc như vậy! Mất mặt quá!"

Giọng điệu của Lôi Kinh biểu hiện rõ rệt sự tức giận!

Vốn là cái trán và chiếc mũi của Tô Lạp vừa bị đập, đau đốn ê chề, lỗ mũi ê ẩm, cả nửa buổi mà vẫn chưa trở lại bình thường được. Cái trán cũng có cảm giác đau âm ỉ, khiến cô choáng váng, ngẩng đầu nhìn Lôi Kinh, lời nói trách cứ như vậy là cho rằng cô làm mất mặt anh ư?

Tô Lạp đứng dậy bỏ đi!

"Em đi đâu? Trở lại." Lôi Kinh nắm lấy tay cô, kéo ngược trở về.

Tô Lạp khò sở hít mũi một cái, xoay người nhìn Lôi Kinh, bởi vì rất đau, khóe mắt ngân ngấn nước: “Buông tôi ra! Tôi đi tìm nơi nào đó nhìn cái mũi một chút không được sao? Tôi đau! Chê tôi mất mặt, vậy thì ngài đi tìm bạn gái khác đi!” Tô Lạp cơ hồ muốn khóc thành tiếng, nương theo tiếng gào thét của cô, trên tay vẫn còn dính một ít máu mũi đỏ tươi.

~Hết Chương 125~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Dạ tiệc thương nhân

Tô Lạp khò sở hít mũi một cái, xoay người nhìn Lôi Kinh, bởi vì rất đau, khóe mắt ngân ngấn nước: “Buông tôi ra! Tôi đi tìm nơi nào đó nhìn cái mũi một chút không được sao? Tôi đau! Chê tôi mất mặt, vậy thì ngài đi tìm bạn gái khác đi!” Tô Lạp cơ hồ muốn khóc thành tiếng, nương theo tiếng gào thét của cô, trên tay vẫn còn dính một ít máu mũi đỏ tươi.

"Đi đâu mà tìm? Em nói nghe dễ dàng quá nhỉ? Đã đến đây rồi, chẳng lẽ em còn muốn đi đâu nữa sao? Thế nào? Anh chỉ mới nói có hai câu thôi, làm sao lại bức tức như vậy? Là bởi vì ở trong nước không cho em đi gặp người đàn ông kia ư?" Lôi Kinh bước từng bước một tới gần, cô bảo đau mũi, kỳ thực thì không phải đâu! Trong lòng hẳn đang oán hận việc hò hẹn bất thành.

"Lôi Kinh, anh thật sự không phải là người! Đừng vô duyên cả nắm như vậy, anh nghĩ bất kỳ ai cũng xấu xa vậy ư, không phải ai cũng giống anh, tính toán chỉ li chút chuyện bé xiu không đáng kể, nhìn thấy không? Đây là máu mũi, là từ trong mũi chân chính chảy ra! Mất của anh mù rồi, phiền xem lại kỹ đi! Từ trước đến nay tôi không phải là loại người giả bộ đáng thương nhu nhược, bụng đang đói meo rầu mà có người mời ăn lại còn giả vờ kêu no rồi từ chối!" Tô Lạp giọng tay lên, hung hăng quẹt qua mũi một cái, vệt máu đỏ tươi nhất thời lan tràn khắp mu bàn tay.

"Hô ~" Lôi Kinh thờ dãi thườn thợt, nhìn sang mấy người ngoại quốc ở gần đó một chút, anh không biết những người này nghe có hiểu không, bắt đầu đi lặc đầu đi về phía Tô Lạp, đưa một tay ôm lấy người cô, không màng đến sự phản kháng của cô, mãi cho đến khi người trong ngực yên phận, dùng sức ôm lấy chiếc eo nhỏ, cánh tay khác nhanh chóng cởi áo khoác tây trang xuống, choàng lên vai cô, lễ phục của cô nhóc này thật sự là rất thiếu vải mà! Ban đầu anh bị đứt gân động kinh gì mới đi chọn cái này?

"Làm gì vậy" Mặc dù trong lòng còn đang tức giận, nhưng Tô Lạp cũng biết đây là trường hợp quan trọng, gây gổ với anh ở đây, đối với ai cũng không

có lợi, phối hợp diễn trò thì may ra khi trở về nước cô sẽ không bị khinh bỉ nữa! Ít nhất vừa này cũng được mắng anh một trận sáng khoái, giận dữ gì cũng trút hết rồi, ở đây mắng chửi người khác, chỉ có hai người bọn họ hiểu được, cảm giác đàn gảy tai trâu không được hay cho lắm!

"Chờ em đi đến nơi cần đến! Ở đó có một hòm thuốc sơ cứu! Chẳng lẽ em muốn mất máu mà chết thế này sao?" Lôi Kinh không nhìn đến cô, ôm cô lên xe, ngồi vào vị trí tài xế, cầm lấy chiếc chìa khóa xe điều khiển từ xa từ người nọ, nói mấy câu tiếng Pháp xã giao, nhanh chóng lái xe rời đi.

Xe chạy thẳng một mạch đến trang trại hoa oải hương, Tô Lạp đi theo anh xuống xe, bụng mũi hít lấy hương hoa thoang thoảng đưa trong gió, ánh mắt mê mẩn nhìn cả một trang trại hoa oải hương ngay trước mặt, rồi lại nhìn về phía anh, anh đến đây làm gì? Rất nhiều đôi nam nữ đi đến những nơi lãng mạn, Provence, cô đã từng nghĩ đến nó nhiều hơn một lần.

"Vào đi thôi!" Lôi Kinh tự nhiên kéo lấy cổ tay Tô Lạp, không cảm thấy có gì đó kỳ quái, lôi cô vào trong, xuyên qua trang trại hoa oải hương. Trước mặt là một căn nhà nhỏ bằng gỗ được sơn màu trắng, thoát nhìn tựa như một mô hình biệt thự bé bé, bên trong rất đẹp, cái gì cần thiết đều có cả, bên ngoài còn có một chiếc xích đu đong đưa trong gió.

"Em ở đây nghỉ ngơi! Nếu như anh nhớ không lầm, ở đây có một cái hòm thuốc sơ cứu, tự em xử lý vết thương trên mũi một chút đi, anh đi làm một số chuyện....." Dứt lời, Lôi Kinh thông thả đi ra ngoài.

Tô Lạp nhìn căn nhà không lớn không nhỏ, cảm giác khá thoải mái, đối với mỗi một vật dụng được bày trí ở đây cũng đều yêu thích không buông tay. Chỉ có điều, hình như có rất nhiều đồ dùng dành cho nữ giới, mặc dù không rõ là quần áo phụ nữ hay là đồ dùng hàng ngày, nhưng nhìn vào những thứ này liền đoán ra được phong cách của người kia. Tô Lạp vợ đại một chiếc áo ngủ bên trong rương quần áo, thay bộ lễ phục trên người ra, không loay hoay mò mẫm mấy vật kia nữa.

Tìm được cái hòm sơ cứu mà anh nói, sau khi bôi thuốc vào, lẳng lẳng nằm trên một chiếc ghế sofa, cơ thể mệt mỏi, cơn buồn ngủ dần dần kéo tới.

Đợi đến khi Lôi Kinh trở về, trời đã tối sầm, Tô Lạp bị anh gọi dậy, nhìn bên ngoài tối đen như mực, đứng lên: "Không biết sao mà tôi ngủ quên mất? Anh vừa mới về?"

"Ừm! Vừa trở về! Ngủ không hề gì, đoán chừng ở trên máy bay em cũng mệt lắm rồi, đứng lên chuẩn bị một chút, tối nay có một bữa tiệc, chính là lúc cần dùng đến em!" Lôi Kinh nhíu mày nhìn Tô Lạp, không biết cô nhóc này có sợ hay không?

"Được!" Tô Lạp đứng dậy, lấy ra bộ lễ phục đã được chuẩn bị từ sớm, cẩn thận thay vào. Ngay cả rửa mặt cũng không dám, cũng may da của cô khá tốt, chỉ cần dặm chút phấn nền là có thể đi ra ngoài, mặt mũi căn bản cũng không cần trang điểm đã đủ làm lóa mắt người ta.

Lôi Kinh đứng ngoài cửa, tựa vào trên thân xe, nhìn chằm chằm Tô Lạp vừa bước ra: "Đêm nay nói chuyện để ý một chút, thời điểm không cần thiết thì cũng không cần lên tiếng, mỉm cười là được. Bằng không, anh không thể chăm sóc cho em đến nơi đến chốn, sợ rằng sẽ dẫn đến phiền toái!" Lôi Kinh cau mày dặn dò.

"Phiền toái? Không phải chỉ tham gia một dạ tiệc thương nhân thôi sao?" Tô Lạp khản trương, trong lòng bất chợt dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình, Lôi Kinh không sợ trời không sợ đất sao lại thành ra thế này? Lẽ nào đang xông vào doanh trại của quân địch? Ha ha!

"Nghe anh! Tóm lại đừng nói chuyện là tốt rồi!" Dứt lời, Lôi Kinh xoay người lên xe.

Tô Lạp đứng ở sau lưng nhìn anh lên xe, mặc dù trong lòng không khỏi hoài nghi, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nóng nảy của anh, thì cũng không dám hỏi gì nhiều, lập tức theo anh lên xe, núi đao biển lửa, cô muốn tránh cũng tránh không được chuyện này?

Ánh đèn rực rỡ vừa lên, bầu trời đêm Paris vẫn luôn lộng lẫy như vậy, dạ tiệc ở nơi đây cũng thế, ở bên trong một căn biệt thự sang trọng, to lớn, với lối kiến trúc theo phong cách Châu Âu, âm thanh của những ly rượu đỏ va chạm vào nhau, từng tốp người tùm nham tùm ba nhỏ giọng chuyện trò.

Mới vừa vào tới, Tô Lạp nhìn lên những bộ trang phục khoác trên mình bọn họ, xuyên qua từng tốp nam nam nữ nữ trong đó mà không khỏi có chút tự ti, bọn họ là ai? Còn cô là ai? Nhìn về phía Lôi Kinh đang siết chặt lấy bàn tay cô, Tô Lạp có chút mê mẩn, đây là đang ngầm an ủi cô chứ khản trương sao?

Ha ha, thật ra thì cô có khản trương gì đâu? Chẳng qua cô chỉ là một người bạn gái mà anh mang đến, cũng không thể nói là người yêu được! Kẻ khác có mắng mỏ thế nào cô cũng cần phải mỉm cười!

Lúc này Tô Lạp và Lôi Kinh mới vừa bước vào gian phòng trong, liền chạm mặt với hai người vừa đi tới. Tô Lạp và Lôi Kinh nhìn hai người kia, khẽ mỉm cười, mỉm chặc đôi môi, không nói lời nào, đây là việc cô cần làm.

"Hoan nghênh Lôi thiếu gia! Đến đây thật tốt quá! Mẹ của cậu gần đây có khỏe không?" Một người đàn ông Pháp với hàm râu quai nón, bên cạnh là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp người Trung Quốc, ôm cánh tay của ông ta, dáng vẻ rất thân mật.

Tô Lạp hiểu được ông ta đang chào hỏi xã giao, chỉ thấy Lôi Kinh tuôn một tràng Pháp ngữ lưu loát: "Cám ơn Ried còn nhớ đến mẹ tôi, bà ấy rất tốt!"

"Ồ! Vị tiểu thư này là?" Dứt lời, ánh mắt của vị Ried kia liền bị hấp dẫn bởi Tô Lạp.

"Phụ nữ Châu Á thật là đẹp! Rất đẹp mắt!" Bập bẹ phun ra mấy chữ, giọng Trung vẫn khó nghe trôi ra từ miệng hắn, ánh mắt đắm đuối nhìn chăm chú vào bộ lễ phục hở ngực của Tô Lạp, nhìn thấy bộ ngực nửa kín nửa hở, không đợi Tô Lạp kịp phản ứng, người nọ đã nắm lấy tay cô, đặt bên bờ môi đầy râu, nhẹ nhàng hôn trong giây lát.

Tô Lạp không quen với sự thân mật quá trớn này, cô hiểu rất rõ trong lòng tên đàn ông kia đang nghĩ gì, vừa muốn rút tay về vì bị hàm râu lõm chồm của hắn đâm đến phát đau, lập tức bị ánh mắt của Lôi Kinh ngăn lại, tay cô hơi ngập ngừng. ....

~Hết Chương 126~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Cô không chịu nổi loại người ghê tởm thế này

Mặc dù Tô Lạp tức lắm, nhưng mà trước sau vẫn không nói câu nào, nhin xuống tất cả.

Nhận lấy ánh mắt độc ác mà cô gái trẻ tuổi người Trung Quốc kia ném tới, Tô Lạp nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, cảm tay mình cả buổi không buông, ánh mắt của hắn chất chứa ý đồ gì cô biết rõ, đều là cái loại tham lam đối với phụ nữ ngoại quốc.

Tô Lạp cực kỳ khinh bỉ trong lòng, loại đàn ông này cô thấy nhiều rồi, nghĩ đến việc trước kia mình ngây ngốc ở Pháp, mấy người Pháp nhảm chán kiểu này có nhiều lắm! Rảnh rồi không có việc gì làm đi hóa trang thành người trẻ tuổi, giả bộ nai tơ, đi trên đường thấy mấy em gái ưng mắt liền càn rỡ huyết sáo đòi giá tiền, rõ là chưa bị đàn bà đánh cho bầm dập.

"Tiểu thư làm nghề gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?" Lần này người đàn ông trung niên kia nói bằng tiếng Pháp, Tô Lạp vừa nghe đã hiểu, chỉ là, Lôi Kinh nói rồi, cô không có quyền lên tiếng, bằng không cô thật sự muốn đá cho một phát, làm nghề gì? Tôi là phụ nữ lót giường hả? Chẳng lẽ ông còn đang tính ra giá tiền với tôi sao?

Tô Lạp nhìn về phía Lôi Kinh, cắn chặt hàm răng, nếu như cái tên Lôi Kinh kia còn để mặc cho cái lão già này cọt nhả tới cọt nhả lui, không nói được một câu nghiêm túc, cô thật sự là muốn trở mặt, cô chịu không nổi loại người ghê tởm thế này!

Lôi Kinh nhử mày nhìn Tô Lạp, kéo người cô qua, bảo vệ ở sau lưng, đều là bởi vì người đàn ông Pháp kia còn muốn sờ tới.

"Không nên hỏi đến cô ấy nữa, cô ấy nhất gan! Không thích hợp trả lời vấn đề của ông!" Lôi Kinh tuy là nói thế nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười.

"Được! Tự nhiên!" Người đàn ông Pháp thẳng thắn mở rộng hai tay, đi qua bên người Lôi Kinh, ánh mắt gian ác liếc nhìn Tô Lạp một lần cuối.

Tô Lạp nhìn bên cạnh đã không còn người ngoài nữa, ít nhất trong vòng phạm vi mười mấy mét cũng không có, thờ phào nhẹ nhõm mở miệng: "Lôi Kinh, ông già háo sắc đó là ai thế? Tại sao mà nhìn ghê tởm như vậy, may mà tôi chưa ăn gì, nếu không nhất định sẽ ói."

"Mặc kệ ông ta là ai! Tóm lại là đắc tội rồi! Anh và em không thể chọc vào bất kỳ ai ở đây, nhưng mà tối nay anh mạn phép muốn tới chọc một người! Sớm hay muộn gì cũng vậy, chọc vào bây giờ coi như là chuẩn bị tâm lý cho cả hai!" Lôi Kinh chăm chú nhìn người đã đi xa.

Mặc dù đêm đã khuya, nhưng căn biệt thự sang trọng này vẫn mở đèn sáng choang.

Một chỗ ở vườn hoa bên cạnh hồ bơi, bốn phía của chiếc bàn, ba người ngồi chung quanh, một bên là tên người Pháp mà Tô Lạp mới vừa chán ghét, hai người còn lại chính là Lôi Kinh và một người Trung Quốc khác, nhưng Tô Lạp không biết.

Tô Lạp đứng ở sau lưng Lôi Kinh, nhìn bọn họ không ngại phiền toái, lần lượt chơi loại bài gì đó xem có vẻ khó hiểu, một chồng tiền trên bàn bị đẩy tới đây lui. Tô Lạp không thấy rõ Lôi Kinh đã thắng được bao nhiêu, tóm lại là rất nhiều rất nhiều!

Tô Lạp nhìn chằm chằm đôi mắt lạnh như băng của Lôi Kinh, khóe miệng ngậm một điếu thuốc, đáng vẻ híp mắt nhìn rất đáng sợ!

Mấy người bên cạnh chen chân vào xem bài ngày càng nhiều, nam nữ đều có, Tô Lạp không quen với việc mình mặc lễ phục hở hang mà bị người ta lần tới lần lui, cơ thể cứ hở một tí là đụng vào nhau, đặc biệt là mấy tên người Pháp này, rõ ràng đã mang theo bạn gái bên cạnh, vẫn còn muốn sờ người về phía cô.

Tô Lạp thấy ván bài này dường như không có khả năng kết thúc sớm, liền lặng lẽ đi ra ngoài, dạ tiệc thương nhân gì mà ngọt ngào, kỳ quái, cô cứ có cảm giác như mình đi nhầm vào ngân hàng ngầm thì đúng hơn?

"Sorry! Xin phép vắng mặt một chút!" Người đàn ông trung niên nước Pháp ngồi bên sòng bạc chợt đứng dậy, đem chỗ ngồi của mình tặng cho một người đàn ông Pháp khác, ấn vai hắn ta ngồi xuống.

"Đem trận thua này, thắng lại toàn bộ!"

Lôi Kinh nghe xong lời nói của hắn liền ngẩng đầu, trong tay cầm ba lá bài, hoàn toàn quên mất việc Tô Lạp đã không còn ở bên cạnh mình từ bao giờ, ánh mắt chuyên chú nhìn vào người đàn ông này, liếc trộm mấy lá bài trong tay, thổi ra một tầng sương trắng.

~Hết Chương 127~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Đạp hắn, lấy giày cao gót đạp hắn!

Lôi Kinh nghe xong lời nói của hắn liền ngẩng đầu, trong tay cầm ba lá bài, hoàn toàn quên mất việc Tô Lạp đã không còn ở bên cạnh mình từ bao giờ, ánh mắt chuyên chú nhìn vào người đàn ông này, liếc trộm mấy lá bài trong tay, thổi ra một tầng sương trắng.

Người đàn ông Pháp mới ngồi vào vị trí đối diện liếc nhìn Lôi Kinh một cái, xòe bài ra trong lòng bàn tay, người đàn ông mặc âu phục bên cạnh đốt dùm một điếu thuốc lá, điệu bộ hiển thị rõ, hắn không nói chuyện, chỉ ra dấu báo có thể tiếp tục chia bài, khi bài vừa đưa tới tay, hắn chỉ nhìn thoáng qua rồi đẩy hết toàn bộ thẻ bạc ra.

Nét mặt Lôi Kinh không nhìn ra được một tia biểu cảm, hơi nhếch khóe môi, điếu thuốc lá đang cháy dở hóa thành điểm sáng lập lòe trong đêm, cũng đưa tay đẩy ra toàn bộ thẻ bạc trên bàn.

***

Tô Lạp đi dọc theo hồ bơi về hướng đối diện, đứng ở bên đó nhìn sang bàn đánh bạc phía bên này, đột nhiên thấy nó trở nên rất nhỏ bé, thậm chí ngay cả tiếng nói chuyện cũng nghe không rõ, Tô Lạp ngồi trên ghế dựa ven hồ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

***

"Ha ha ha!" Người đàn ông ngồi phía đối diện đứng dậy, vung xấp bài trong tay lên bàn, cười lớn nhìn về phía Lôi Kinh: "Tiểu tử cậu hôm nay đến đây làm gì còn chưa rõ ràng sao? Thắng tiền, cậu cho rằng sẽ mang đi được à?"

"Không có gì là không thể mang đi! Chỉ là hôm nay tôi có muốn mang đi hay không mà thôi!" Lôi Kinh ngồi vững vàng trên ghế, hơi ngả người về sau, vén bài trong tay lên ném trực tiếp xuống bàn.

"Hình như lại là tôi thắng!" Lôi Kinh nhếch môi cười, cực kỳ tự tin.

Người đối diện nhìn anh ném bài xuống, đứng lên, ngoài miệng ngậm một điếu thuốc: "Tiểu tử rất lợi hại! Chỉ là số tiền này. . . . ."

Lôi Kinh nghe tiếng đứng dậy, anh biết đêm nay không thể không thắng, nếu như cố tình để cho mình thua, nhường bọn họ thắng, vậy thì những người nước ngoài này sẽ cho rằng anh thấp kém cỡ nào, sẽ cho rằng anh e ngại bọn họ, do đó mà việc ký kết hợp đồng hay là việc phát triển sau này cũng trở thành công cốc, sẽ bị chèn ép ở khắp nơi. Tuy nhiên, cũng không thể không tranh thủ ký hợp đồng lần này, bất kỳ trùm sã nghiệp xe hơi nào, nếu như không ký kết hợp đồng với bọn họ, như vậy căn bản cũng không được coi là thành công.

"Số tiền này, tôi sẽ không mang đi, bởi vì xe của tôi không có chỗ cho nó." Lôi Kinh mỉm môi cười một tiếng, đầu tiên là chỉ vào một cái rương to trên bàn, sau đó là hướng ra ngoài biệt thự ám chỉ xe của mình, quả nhiên, mọi người vừa liếc mắt nhìn về phía bên kia, liền trông thấy một chiếc xe thể thao Maserati chỉ có thể chứa được hai người, gần như là không có chỗ sau, nhìn có vẻ xa xỉ.

"Như vậy ý của cậu là. . . . ." Người đàn ông Pháp ngồi ở phía đối diện cực kỳ bình tĩnh, liếc mắt nhìn vào đồng tiền trên bàn đánh bạc.

Tất cả mọi người đứng ở một bên đều cảm thấy khó tin trước tình huống này, người kia thắng nhiều tiền như vậy, nhìn sơ qua cũng thấy sợ rồi, nhưng mà bây giờ lại bảo là không mang đi, suy nghĩ của anh ta còn đáng sợ hơn.

Chỉ thấy Lôi Kinh đứng dậy, cầm cái rương tiền lên, ngón tay khẽ động, mở khóa cài của chiếc rương ra, nhất thời chiếc rương bắn lên trên giống như một cái lò xo, một đồng tiền lộ rõ ra bên ngoài, Lôi Kinh hài lòng nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đi đến bên cạnh hồ bơi, dưới bóng đêm ánh mắt của anh lóe lên một tia nguy hiểm: "Hôm nay coi như là để giải trí! Chút tiền này, tôi vốn không quan tâm!"

Nương theo ánh mắt theo dõi sát sao của mọi người, chiếc rương tiền bị Lôi Kinh giơ lên bằng một tay, dưới trời đêm lộng lẫy vung hết toàn bộ xuống hồ bơi, tiền giấy đầy ắp bay theo con gió, rơi tán loạn cả trên mặt nước lẫn quanh hồ bơi.

"What, for!" Nam nữ người Pháp rồi rít kinh hô, tiến lên trước, đôi tay che lấy tiếng hét chói tai nơi khóe miệng, có người đã nhảy xuống bên dưới để vớt tiền.

Tô Lạp đang ở một nơi đối diện cách đó khá xa, nhắm mắt lại, gần như là ngủ thiếp đi, đây là bữa tiệc nhằm chán nhất, hơn nữa đối với cô mà nói, nó chẳng có ý nghĩa gì cả, chán ngán như vậy chỉ bằng ngủ là tốt nhất.

"Cô gái Trung Quốc! Làm sao cô lại ngủ ở đây? Tôi dẫn cô đến một nơi khác thoải mái hơn để ngủ, có được hay không?" Bên tai Tô Lạp văng vẳng tiếng nói của một người đàn ông, cô còn cho rằng mình đang nằm mơ, mơ thấy một tên người Pháp, nhếch mép mắng một câu: "Mẹ kiếp! Bà đây đập chết cái thứ chán ngán nhà mì! Cút!"

Dễ nhận thấy, câu chữ trong cơn mơ màng của cô khiến tên đàn ông Pháp kia nghe không hiểu, đứng dậy đi đến sát người Tô Lạp, chìa tay ra, chậm rãi ôm lấy hông cô, hình như muốn bế Tô Lạp lên.

"A !"

Tô Lạp cảm giác có người đang đụng vào mình, mấy ngày nay bị Lôi Kinh tập kích bất ngờ làm cho thần kinh vô cùng nhạy cảm, cảnh giác giãy giụa một cái, eo hơi đau, cô héch mồm nhìn về phía người kia.

Vốn còn đang nổi giận trong bụng, Tô Lạp lườm một cái, Lôi Kinh không ở bên cạnh, như vậy cô mở miệng nói chuyện sẽ không có việc gì chứ. Tô Lạp hoàn toàn trút bỏ đáng vẻ đoạn trang nghiêm thực khi mặc lễ phục, chỉ vào tên người nước ngoài kia, mở miệng mắng to.

"Ông chán đến thế sao? Tôi đang ngủ mà cũng muốn quấy rầy hả? Muốn tôi tặng ông một đập có phải không, có biết tôi là một người khó kềm chế không hả? Chỉ bằng một tên đàn ông dễ tiện như ông, sớm đã bị tôi làm cho khuyết tật rồi, tôi bảo ông dễ tiện thì cũng dễ tiện rồi, đi mà giờ trò vô sĩ với mấy người ở nước của ông ấy! Chạy đến đây phá tôi làm gì, ông đặc biệt thích bị bề mặt trước người ngoại quốc hả? Tôi đẹp đến thế sao? Làm cái gì mà cặp mắt lão của ông cứ nhìn chòng chọc vậy hả?" Dứt lời, Tô Lạp đưa tay chỉ vào hán thì bất ngờ bị hán túm lại.

"Cái gì? Ông buông ra!" Tô Lạp kinh ngạc nhìn hán, hán còn dám trắng trợn siết tay của cô kiểu đó? Đúng vậy, cô mắng người là dùng tiếng Pháp thuần túy mà mắng, không thì người ngoài nhìn vô cứ ngỡ cô đang bị ba bị bô ra bằng giá!

"Đi theo tôi...tôi sẽ cho em rất nhiều tiền, tiền từ kia cho em bao nhiêu, tôi tặng gấp bội, OK?" Người đàn ông trung niên nắm lấy ngón tay Tô Lạp, từng bước một tiến đến gần cô, Tô Lạp khẽ cong chân, bị dọa sợ đến mức ngã ngồi trên ghế dựa, bây giờ đã hơn nửa đêm, cảnh tượng này rất dọa người đấy.

"Ông bỏ ngón tay của tôi ra! Nghe không? Bằng không đừng trách tôi không khách khí!" Tô Lạp hung hăng trừng to mắt nhìn tên đàn ông kia, nhưng hán vẫn không có ý định lùi bước, tiếp tục sấn tới gần, cơ thể ghé tòm dựa vào trước ngực Tô Lạp.

"Ách! Gruuu! Ông muốn làm gì? Lập tức xê ra cho tôi, buông tôi ra ngay, nghe không? Nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! Đừng để cho tôi phải lặp lại, tính nhẫn nại của tôi sắp bị hành động của ông mài mòn sạch rồi!" Tô Lạp nhích người vào bên trong ghế dựa, không thể nghỉ ngơi gì nữa, cô đã làm cho tên kia lợi dụng thời cơ, chen vào chỗ trống vừa được vạch ra, đưa tay sờ lên gương mặt của cô.....

"A ...."

Một tiếng kêu rên thảm thiết, một tiếng nguyên rửa bằng tiếng Pháp, tên người nước ngoài này roi tồm xuống nước, quần áo toàn thân cùng với đầu tóc đều ướt sũng, nhìn giống y như chuột lột.

"A ha ha ha!" Tô Lạp che miệng cười to, cỡi một chiếc giày cao gót ra, ném thẳng vào cái đầu góm ghiếc đang nhô ra trong nước: "Bốp!" Một tiếng vang dội trong đêm tối, 'meo meo', thật là chính xác! Cô đập vào đầu hán rồi!

~Hết Chương 128~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mát Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Anh nên tìm gái bán hoa!

Muốn ăn đậu hũ của bà hả? Hừ! Chờ kiếp sau đi ha!

Nhớ lại việc hán dần dần bò vào ghế nằm, không hề đề phòng còn giống như một quả bóng bị đá ra ngoài, Tô Lạp liền cảm thấy hưng phấn lạ thường!

"Nhìn ông xem, giống hệt như một con rùa đen rút đầu! Sờ ngực của tôi, nói cho ông biết, đậu hũ này cứng lắm, không khéo vừa cắn một cái, tất cả những gì trên người ông đều rơi xuống đất!" Tô Lạp cười sặc sụa đến nỗi muốn sặc hồng, hai tay chống nạnh, vừa mắng vừa kêu 'ai u ai u.'

"Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Ai có thể giải thích một chút xem?" Lúc này, một nhóm người ở phía đối diện vội vã đi qua, dĩ nhiên cũng bao gồm cả Lôi Kinh, nhưng người mở miệng hỏi, chính là người đàn ông Pháp vừa thay thế cái tên cực kỳ kiểu cách đánh bài.

Trong khoảng thời gian ngắn, ven hồ bơi như muốn nổ banh nòi, tên đàn ông vừa bị Tô Lạp đá cho một phát giương về mặt ác độc, được cứu lên bờ liền nhảy bổ vào người Tô Lạp, đáng vẻ như muốn ăn thịt người.

"Cái cô gái này! Đi theo tôi! Hôm nay tôi phải ra sức trừng trị cô! Tiểu đệ tiện!" Hắn túm lấy cánh tay của Tô Lạp, siết lại thật chặt, cắn răng nghiêng lợi, biểu cảm dường như muốn xé xác Tô Lạp ra ngay lập tức.

"Cút đi! Đừng có táy máy tay chân với tôi! Đánh ông đáng đời, đàn ông đệ tiện! Tiếp tục lần nữa tôi vẫn đánh ông, thế nào chứ?" Tô Lạp hung hăng cắn răng nhìn hắn, cho dù hôm nay Lôi Kinh không giúp cô, cô cũng bằng bất cứ giá nào, nếu không chết sẽ si và tới cùng! Chỉ cần không giết cô là được! Trước khi bị khi dễ, không bằng mắng chửi lại cho đỡ chịu thiệt thòi.

"Bốp!" "Tiểu đệ tiện nhanh mồm nhanh miệng! Nói cái gì?" Tên đàn ông Pháp nhìn cái miệng khê đóng khê mở của cô, nhưng lại không biết cô đang nói gì, cực kỳ tức giận vung tay đánh vào trên mặt Tô Lạp.

"Ông lại dám đánh tôi? Mẹ kiếp! Ông coi tôi là củ cà rốt à?" Tô Lạp hung hăng gạt đầu, còi một chiếc giày cao gót còn lại ra, đập lên đầu tên đàn ông kia, cho hắn một cước vào bên dưới: "Tại sao không có dao nhỉ? Nếu như có dao, tôi nhất định sẽ chặt đứt cái tay đó của ông!"

Tô Lạp tức điên rồi!

Đây là cái dạ tiệc thương nhân thối tha gì, toàn là mấy đám hạ lưu tụ hội hay sao!

Ánh mắt hung tợn trừng mắt nhìn Lôi Kinh ở phía sau.

"Bốp!"

Chiếc giày cao gót trong tay bị ném xuống đất, chính là nhắm vào một bên chân của Lôi Kinh mà ném.

"Lôi Kinh, anh thật giả tạo! Anh vốn dĩ chẳng tốt bụng gì đâu, cho tôi mặc vào một bộ lễ phục là loi, lộ liễu như vậy, chính là muốn tôi đến đây để mặc người ta trêu ghẹo phải không, tôi không chịu nổi anh!" Tô Lạp giờ ngón cái xuống, khoa tay múa chân, làm động tác yếu kém, xoay người rời đi.

"Bắt cô gái kia lại! Giữ lại vài ngày không cho đi!" Tên đàn ông Pháp chỉ vào Tô Lạp, mấy cô gái bên cạnh thi nhau lau chùi nước trên người cho hắn, trấn an cảm xúc của hắn.

"Ai dám bước lên bắt cô ấy?" Lôi Kinh trầm mặc một hồi lâu, xoay người, sắc mặt âm úc nhìn từng kẻ muốn đi lên bắt lấy Tô Lạp.

Đương lúc tất cả mọi người còn đang nhìn vào Lôi Kinh, anh đi lên trước, kéo lấy cánh tay của Tô Lạp, không nhìn ra vẻ mặt kia là đang tức giận hay là trách cứ: "Đi đâu?"

"Buông tôi ra! Thật là làm người ta ghét! Đừng cho rằng tôi là một con chó lang thang, không có anh thì không đi đâu được!" Tô Lạp hí mắt nhìn anh, lần này ra nước ngoài háo hức biết bao nhiêu, không ngờ lại gặp phải chuyện tồi tệ nhất trong đời từ trước đến giờ! Thế mà tên đầu sỏ gây nên chuyện lại còn đứng đây vênh váo tự đắc nói với mình! Hỏi cô đi đâu? Anh cũng có ý tốt quá nhỉ!

Thật không thềm cái vẻ mặt đẹp trai chết người của anh ta, mặt .....bự.

Cô khinh!

Cô cũng phá lệ to miệng ở đây rồi, bị người ta cọt nhả cũng không xé xích gì nhiều, lúc này mới nghe anh ta nói, mới vừa rồi bị cầm sao?

"Trờ lại!" Lôi Kinh kéo cánh tay của Tô Lạp, đôi chân mảy nhủ lại thật chặt, đứng ở trước mặt tên đàn ông Pháp đó. Cắn răng khạc ra ba chữ: "Nói xin lỗi!"

A!

Tô Lạp hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn chằm chằm Lôi Kinh: "Lôi lão đại, anh thật là khờ! Hình như ông ta cũng đâu phải cha ruột của anh? Cần gì anh phải sợ như vậy? Anh yêu tâm, tôi sẽ không làm liên lụy đến anh, nếu như anh thật sợ ông ta như vậy, tôi sẽ đi nhận lỗi với ông ta! Tốt thôi, tôi đi nói xin lỗi, sau đó xóa bỏ hết nợ nần giữa tôi và anh đi!"

Tô Lạp thật lòng nói qua, lúc này đây tự tôn cũng chẳng hề gì, tự tôn đáng giá bao nhiêu tiền, thay đổi thì ném đi thôi! Về sau cô sẽ không bao giờ làm mấy cái chuyện không có lợi lộc, mất hết tự tôn cùng với anh nữa. Thế nên đành mất mặt một lần cho xong.

"Ê! Ông người Pháp! Tôi xin lỗi ông, tôi thật sự xin lỗi ông, đáng vẻ của tôi quá đẹp, khiến ông nổi lên lòng trắc ẩn bản thiêu, là lỗi của tôi! Ông nói thế nào chứ? Lên giường với ông? Sao cũng được, ông cứ tự nhiên. Tốt nhất là sau đó ông có thể thưởng cho tôi mấy đồng lẻ, bởi vì cho đến bây giờ tôi vẫn còn đang bị mắc nợ, thiếu tiền cái tên mặt đen như Bao Công đứng đằng sau nè!" Tô Lạp cực kỳ tức giận nói xin lỗi, nhưng mà chốc chốc lại đưa ngón tay đâm vào lồng ngực tên kia, đáng vẻ kiêu ngạo, ai nhìn vào còn tưởng rằng cô đang chuẩn bị đánh lộn đến nơi.

Tư thế điên cuồng bức chết người! Giọng điệu đánh đá sắc bén, chỉ có cô, chỉ cần vừa mở miệng sẽ gom hết tất cả mọi người lại mắng luôn một thể.

Tô Lạp quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lôi Kinh, ánh mắt kia như đang hỏi anh, biết chưa? Lời của tôi chính là khắc họa về người này cho anh đó!

"Đây là thái độ khi nói xin lỗi của cô sao?" Cô gái Trung Quốc ban đầu đi cùng với tên người Pháp này tiến lên, dùng ánh mắt khinh miệt quan sát bàn chân trần của Tô Lạp, biểu cảm vui sướng khi thấy người khác gặp nạn.

"Cô là ai? Không có việc gì thì rút sang một bên, nhìn vóc dáng, diện mạo của cô, tôi thật sự cảm thấy buồn nôn!" Trong đôi mắt của Tô Lạp đầy rẫy kim châm, gặp ai là đâm người đó. Từ lúc vừa bắt đầu, cô gái này đã dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn mình, bây giờ còn tiến lên đây bôi mủ, không muốn bị mắng thì chắc chắn là muốn bị đòn.

"Tốt lắm! Có thể trở về! Hẳn là mắng thì cũng mắng đủ rồi!" Lôi Kinh đột nhiên tiến lên, ôm lấy Tô Lạp không có mang giày vào trong ngực, tựa như gà mẹ bảo vệ cho gà con.

"Lập tức nói xin lỗi!" Lôi Kinh chỉ vào nửa bên mặt bị đánh đến sưng đỏ của Tô Lạp, ánh mắt hung ác nhìn về phía tên đàn ông người Pháp.

"Cái gì?" Tô Lạp nhất thời sững sờ, cơ thể vốn đang giãy giụa cũng không còn cử động nữa, thì ra là anh. ....anh muốn cái tên người Pháp ghé tòm kia nói xin lỗi với cô ư? Đây ư, cô còn mắng anh như vậy nữa chứ?

Tô Lạp, mày đi chết đi! Mắng anh ta đôm đốp như thế! Đoán chừng anh ta sẽ mang thù cho xem!

Không còn mặt mũi núp vào trong ngực Lôi Kinh, chờ cái tên ở xa không thể chạm tới nói xin lỗi, cô cũng sợ, hình như ở đây tóc đen rất thừa thớt nha, tất cả đều là người nước ngoài tóc vàng, tóc trắng, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy người có màu tóc hỗn độn, nếu như đánh nhau thì ai có thể giúp anh đây?

"Người trẻ tuổi đừng phách lối như vậy! Cậu có biết đã đắc tội với ai không? Cậu biết mình đang bảo ai nói xin lỗi không? Thu hồi giọng điệu ngông cuồng của cậu lại!" Người đàn ông Trung niên người Trung Quốc ngồi cùng trên bàn bài đứng dậy, nói với Lôi Kinh.

"Biết ông ta là ai! Nhưng mà bất luận là ai, đều phải nói xin lỗi! Phải chịu trách nhiệm trước hành động của mình, không đúng sao?" Lôi Kinh ngẩng đầu lên, ánh mắt hung ác nhìn tên đàn ông Pháp đang ngồi ở trên ghế dựa.

Lôi Kinh vừa dứt lời, mấy tên người Pháp mặc vest đen tiến lên, dường như đang muốn ra tay với Lôi Kinh.

Lúc bấy giờ đầu óc của Tô Lạp không ngừng suy nghĩ, nếu như đánh nhau thật, thì phải làm sao bây giờ?

Đưa tay đâm Lôi Kinh: "Lôi Kinh này! Thôi đừng bắt hắn nói xin lỗi nữa, đi nhanh đi! Chỉ đánh có một cái thôi, về nhà thoa thuốc là được!"

"Nói xin lỗi hay không?"

Lôi Kinh bình tĩnh đứng ở trước mặt của hắn, không chút kiêng dè, hoàn toàn không đặt mấy người này vào trong mắt, xoay người đi về phía ghế nằm, nắm lấy cổ áo của tên người Pháp, nhanh chóng móc ra khẩu súng lục bên hông, xoay xoay mấy vòng trên đầu ngón tay rồi chia thẳng vào đầu hắn.

"Nhanh nhanh một chút! Nói xin lỗi! Tôi không có nhiều thời gian và sự kiên nhẫn như vậy!" Lôi Kinh kéo Tô Lạp qua, đứng ngay trước mặt hắn ta.

Lôi Kinh thấy hắn vẫn do dự như cũ, tay siết chặt lấy cổ áo của hắn, chia súng lên trời, "Đoàng!" Một tiếng súng vang lên hù dọa mấy người đến nhũn cả đùi.

"Đứng. . . . . Thật xin lỗi!"

Tô Lạp nghe những lời này, vốn dĩ còn xem thường mấy thứ xã hội đen mắt chó nhìn người thấp, nhưng mà hôm nay cô đã được mở mang tầm mắt trước cái uy phong này rồi, xem đi! Con cạp đang giương móng vuốt bị một tiếng súng dọa sợ đến choáng váng mặt mày! Nói xin lỗi bằng cả tiếng Trung nữa chứ.

Lôi Kinh hài lòng nghe câu nói xin lỗi này, xoay người nhìn về phía Tô Lạp: "Hài lòng không? Không hài lòng trở lại!"

Tô Lạp nhìn anh nuốt nước miếng một cái, người này chơi đùa đến nghiện rồi sao? Ngộ nhờ đội lắt nửa người ta đẩy ra một khẩu đại pháo gì đó không tưởng tượng nổi, muốn chạy cũng không chạy được!

"Thôi! Muốn đánh cũng không phải chỉ một mình hắn!" Tô Lạp nho nhỏ nói thầm, cô cho rằng Lôi Kinh mới là tên đầu sỏ gây nên chuyện, người đàn ông này nhiều lắm chỉ là phạm vài lỗi nhỏ, có thể là do đáng yêu của cô thật sự quá đáng yêu đi, bằng không tại sao ông ta cứ bắt chấp mà nhào tới?

Dọc đường đi, dưới sự che chở của Lôi Kinh, Tô Lạp chạy đến chiếc xe của anh, vuốt tim thối hất ra mấy hơi, xe vừa chạy đến nội thành, Lôi Kinh đột nhiên dừng lại.

"Kétttt!" Cơ thể Tô Lạp đột nhiên bị nảy lên, đổi hướng nhào vào trong ngực Lôi Kinh.

Lôi Kinh ngồi thẳng người, tay cầm lấy vô lăng, cúi đầu nhìn Tô Lạp, lúc cô vừa muốn rời khỏi ngực anh, liền đưa tay véo cằm cô lại: "Anh đã nói cái gì, nói em không nên trêu chọc những người đó, em cố ý đối nghịch với anh, hay là tính tình không thể yên phận được một chút? Có biết hay không, hôm nay em đã đắc tội tới người kia, lần này anh đến Pháp, vốn là để ký kết hợp đồng trên bàn bài, em lại náo loạn thế này, mất sạch!"

Dứt lời nhìn chằm chằm vào mắt Tô Lạp.

Đây là đang oán giận cô sao?

Chẳng lẽ để mặc cho cô bị cái tên đó ép lên trên ghế dựa, xé sạch quần áo, để mặc cho hắn làm mưa làm gió hay sao?

Tô Lạp cười lên một tiếng, ngồi dậy níu lấy cà vạt của Lôi Kinh, ghì lấy cổ áo của anh, chỉ tay vào mặt mình: “Lôi Kinh, anh nhìn cho kỹ đi, tôi là người bình thường, anh dẫn tôi tới là sai rồi, anh nên mang theo một cô gái bán hoa, đảm bảo cô ta sẽ ngoan ngoãn. Nếu như giả cả phải chăng, có lẽ cô ta sẽ phục vụ từng tên đàn ông ở đó thật thoải mái dễ chịu, hợp đồng của anh cũng sẽ thuận lợi hơn, nhưng rất tiếc anh đã chọn sai người rồi! Tôi không phải là gái bán hoa!”

Tô Lạp hung hăng vung cổ áo anh ra, bước chân không xuống xe!

Cô không chịu nổi sự sỉ nhục này, thật sự là không chịu nổi, ngoại trừ cô còn thiếu anh mấy đồng tiền chưa trả, hình như căn bản cũng chẳng thiếu cái gì! Ngược lại là anh luôn chiếm tiện nghi của cô!

~Hết Chương 129~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Anh cũng có thời điểm không thể nhịn được nữa

Gió mát nhẹ nhàng thổi lên trên mặt, mái tóc của Tô Lạp đón lấy cơn gió tản ra ngoài, bay vòng lên thành một đường cong xinh đẹp phía sau lưng, bóng dáng gầy nhỏ đi bộ trên con đường ngập tràn mây tía.

"Tin tin tin. . . . ."

Lôi Kinh lái xe bám theo sát phía sau, quay kiếng xe xuống nhìn Tô Lạp, tay bóp kèn liên tục, giọng điệu rõ ràng có chút nóng giận: “Đi lên! Em tính đi chân không đến đâu?”

"Đi đến đâu cũng không cần anh quan tâm, cái đồ thói nát già bộ tốt bụng! Đi lạc so với việc anh bán đứng tôi còn tốt hơn! Cách xa tôi ra một chút!" Tô Lạp hung dữ quay đầu lại trả lời một tràng, tiếp tục đi.

"Kétttttt..."

Lôi Kinh dừng xe ở trên đường, vòng qua xe đi về phía Tô Lạp, bất chợt kéo lấy cánh tay của cô, nhất thời khiến Tô Lạp chưa kịp phòng bị loạn choạng, suýt nữa ngã nhào trên đất.

"Anh làm gì đấy? Buông tôi ra! Lôi Kinh, làm người đừng nên không biết xấu hổ như vậy được không, anh cứ dây dưa mãi với tôi làm gì? Chẳng phải đã lợi dụng xong hết rồi sao? Tôi làm cho anh thất vọng vì không lợi dụng được nữa! Còn không mau buông ra! Lẽ nào là yêu tôi sao?" Tô Lạp lại gần anh, nhìn gương mặt rất khó coi kia, vẫn là không muốn nói những lời dễ nghe, vì đáng nào thì nó cũng trở nên dư thừa đối với người đàn ông này.

"Đừng nói mấy chuyện không đâu với anh! Hiện giờ em có thân phận gì, em quên rồi sao? Quan hệ nợ nần em không nhớ à? Lạp tức theo anh lên xe!"

Lôi Kinh kéo lấy cánh tay của Tô Lạp, lôi vào trong xe.

Tô Lạp cắn răng, dùng hết hơi sức của toàn thân để tránh thoát, nhưng bởi vì anh quá mạnh, cổ tay Tô Lạp bị nắm chặt đến mức gần như bẻ nát, nơi bị anh lôi đi trở nên đau rất, cô cúi người muốn thoát khỏi anh, nhưng tất cả chỉ là vô ích, anh đối xử với cô tựa như với một sinh vật chết, không hề xem cô là phụ nữ, thậm chí còn không coi cô là người.

"Lôi Kinh! Nếu anh là đàn ông thì buông tôi ra! Tôi sẽ không đi cùng với anh nữa, chẳng phải bữa tiệc đã kết thúc rồi sao? Không phải chẳng cần tôi nữa ư?" Tô Lạp ngồi chồm hổm trên mặt đất, khóc thút thít, trong lòng cảm thấy rất uất ức, bởi vì giữa trên mặt đất mà chân đã bị cọ rách da, nhưng cô vẫn cố chịu đựng.

Lôi Kinh cúi đầu nhìn dáng vẻ của cô, cũng trông thấy cả vết thương trên chân, sắc mặt lại càng thêm tức giận, chẳng lẽ leo lên xe thì anh sẽ ăn sạch cô hay sao? Thế nào mà cứ tỏ thái độ e sợ như vậy, tại sao luôn kháng cự lại anh?

"Làm sao em biết bữa tiệc kết thúc thì nhiệm vụ của em liền kết thúc? Hả? Đi theo anh! Miễn là anh chưa nói kết thúc, em cũng không có quyền tự mình rời đi!" Dứt lời, mặc kệ cô giãy giụa, mạnh mẽ kéo lấy người cô, mở cửa xe đẩy vào.

"Rầm..." Nương theo tiếng cửa xe bị đóng sầm lại, Tô Lạp bật khóc thành tiếng.

Ôm hai chân co rúc ngồi trong xe, bởi vì màn giấy giữa vừa nảy mà trên chân bị trầy xước vài chỗ, đau rát, thêm vào đó, vừa nảy anh đóng cửa xe lại quá nhanh và mạnh bạo, trên đùi bị cánh cửa xe đập vào hiện lên một mảng tím bầm, cổ tay cũng bị anh bóp rất mạnh, vẫn còn đau âm ỉ, cảm giác uất ức xông thẳng lên đầu, không biết phải làm sao? Đột nhiên cô rất nhớ ngôi nhà ở Tứ hợp viện của mình. Đi cùng anh ta đến đây, bảo cô không nói lời nào, từ đầu đến cuối phải ngoan ngoãn như người câm, bây giờ lại đối lấy thái độ ác độc này của anh ta, nguyên nhân chỉ vì tên đàn ông người Pháp đó, đi mắng cái tên kia đi!

Trong xe Tô Lạp cảm thấy cực kỳ tủi thân, bên ngoài, Lôi Kinh nhìn về phía bóng đêm nhú mây, không biết đang suy nghĩ điều gì.

"Àm!" Lôi Kinh tựa vào bên ngoài cửa xe, hung hăng hút hết một điếu thuốc, mở cửa leo lên.

"Khóc cái gì? Không phải mới vừa nảy còn mắng chửi người khác rất anh hùng sao?" Lôi Kinh lên xe nhưng không khởi động máy, mà là nhìn Tô Lạp đang khóc.

Anh vừa lên tiếng nói chuyện, nước mắt của Tô Lạp lại càng rơi nhiều hơn, muốn ngừng cũng không ngừng được, vị mặn mặn của nước mắt chảy vào trong miệng, Tô Lạp hắt mặt nhìn Lôi Kinh: "Tôi mắng chửi, đánh người thì như thế nào? Tôi thích thì làm đó! Hắn đùa bỡn tôi như vậy, chẳng lẽ tôi không được phòng vệ sao? Không cho tôi đánh trả ư? Ở đây còn có nhân quyền không? Lôi Kinh, tôi thực sự không biết ý đồ anh dẫn tôi đến đó là gì!"

"Em đừng có lúc nào cũng nghĩ rằng anh xấu xa như vậy, mang em đến đó không hề có ý xấu, việc duy nhất chính là muốn em làm bạn gái của anh, vốn dĩ trong lòng còn lo lắng em đối phó không xong, nhưng vẫn mang em đến, sự thật là thế này, tên kia vốn cảm thấy vô cùng hứng thú đối với phụ nữ Trung Quốc. Hơn nữa lại có quyền thế, chỉ trách đầu óc của em ngốc quá, nếu như em dùng đầu óc suy nghĩ mà không phải dùng tay chân để đánh người, nhất định là có thể tránh thoát!" Lôi Kinh nhíu mày nhìn cô, giọng nói vẫn còn có chút tức giận.

"Ha ha, cái gì gọi là thông minh hay ngu ngốc, anh có thể dạy cho tôi không? Đàn ông đã bò đến trên người tôi, chẳng lẽ còn muốn tôi để cho hắn muốn làm gì thì làm, ổn định hẳn cho đến khi anh ký kết hợp đồng thành công sao? Ngại quá! Đầu tiên là tôi không thể giẫy xéo mình như vậy, tiếp theo, trước khi đến đó anh chẳng nói gì với tôi, cho nên xảy ra chuyện như vậy là đáng đời anh, đừng nghĩ rằng tôi sẽ cảm thấy hổ thẹn trong lòng, mẹ tôi đã nói, tôi chính là một đứa bé kích động dễ giận, không làm được việc 'gặp nguy không loạn' như lời anh nói!" Tô Lạp dùng dùng nói ra hết uất ức trong lòng, nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài xe.

"Hỗ thẹn! Vậy em có thể cảm thấy hổ thẹn với người nào? Cứ mãi như vậy, vĩnh viễn không cảm thấy có lỗi với anh sao? Đừng quên mới vừa rồi là ai đã vì tôn nghiêm của em, bỏ qua hợp đồng trị giá mấy chục triệu, mà đắc tội với mọi người!" Lôi Kinh nhìn đáng vẻ lạnh nhạt như mây, nhẹ nhàng như gió của cô, dường như xem thường hết thấy sự nóng giận của anh.

"Vậy sao? Bởi vì tôi làm anh đắc tội với mọi người, đừng đem mấy chục triệu ra nói chuyện với tôi, tôi cũng đền không nổi số tiền lớn như vậy, muốn mạng thì có một cái! Còn có! Tôi cũng vì anh mà mất đi rất nhiều thứ rồi, tôi đi tìm ai tính sổ đây? Lôi Kinh, kể từ khi tôi biết anh trở về sau, hình như anh vẫn cứ xem tôi là một đứa ngốc mà mang ra đùa giỡn, anh không cảm thấy thế sao?" Tô Lạp nói xong, nước mắt lại chảy xuống lần nữa, mơn ánh đèn neon sáng rõ bên ngoài, giọt nước mắt chưa xốt lóc sáng.

Trong lòng rất khổ sở, bây giờ cô chỉ muốn nói ra hết, quả thật, cuộc sống vốn dĩ rất bình lặng theo quỹ đạo của nó, thật tốt, mỗi ngày trôi qua đều cực kỳ hài lòng, nhưng mà hiện tại tất cả đều bị rối loạn, ngay cả bản thân cũng không có quyền làm chủ trái tim của mình, không còn sự bình lặng như trước kia, hiện giờ câu 'vô tư vui vẻ' đối với cô thật quá xa vời.

Lôi Kinh nghe cô uất ức nói thế, nhìn cô không biết đang suy nghĩ gì trong lòng mà lại khóc như vậy, con tức giận lại bộc phát, là nghĩ đến người nào nữa sao? Anh cũng có thời điểm bị bức đến không thể nhịn được nữa, anh có thể vì bảo vệ sự tôn nghiêm của cô mà không chút do dự vứt bỏ đi mấy chục triệu, tại sao bây giờ lại cảm thấy mình làm việc đó quá dư thừa?

Lôi Kinh hung hăng dậm một phát vào vô lăng: "Rốt cuộc là em vì anh mất đi cái gì? Là cơ thể sao? Hay là mất đi cơ hội hẹn hò với tên đàn ông đáng chết lúc nào cũng ở trong lòng em? Há? Nói đi!"

~Hết Chương 130~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 131: Thổ lộ - Ai nói đàn ông khi dễ phụ nữ là biến tướng của cung chiều?

"Anh ở đây nói ai đáng chết? Anh ở đây nói Khả Phàm đáng chết sao? Xin anh đừng nên dùng mấy từ này để đi hình dung về bất kỳ một người nào, Khả Phàm đã làm gì anh mà anh đi nói anh ấy như vậy? Tôi thấy anh mới là người đáng chết nhất kia kìa!" Tô Lạp giận dữ nhìn anh, không đề cập tới thì thôi, nhắc tới cô liền cảm thấy tức giận, hình như cô đâu có bán thân cho anh? Tại sao kết bạn hay là gặp mặt bạn bè đều chịu sự chi phối của anh ta? Lựa lúc cô muốn đi gặp người khác liền tự tiện bắt cóc cô. Khiến cho cô không có lấy một cơ hội để giải thích với người kia, bây giờ nhìn khắp đường

phố mà xem, ai ai cũng có một chiếc điện thoại di động, nhưng tại sao cô lại bị tịch thu?

"A! Em thừa nhận trong lòng nghĩ đến hấn ta ư? Anh tận lực kiểm soát em như vậy, không để cho em tiếp xúc với hấn, vẫn không thể xóa bỏ được hình bóng của người khác trong lòng em? Trong lòng em vĩnh viễn không có anh sao? Anh hỏi em! Hấn ta tốt? Hấn ta so với anh tốt hơn chỗ nào? Hả? Nói xem!"

Lôi Kinh gần như phát điên, lật người đè lên cơ thể Tô Lạp, bắt lấy hai cánh tay cô, siết lại thật chặt, ép người cô vào sát ghế xe.

Tô Lạp theo bản năng nhắm mắt lại, cho là anh muốn làm hành động cảm thú gì đó, nhưng cả nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì, liền mở mắt ra.

Lôi Kinh đưa ánh mắt hung ác mang theo vài phần tức giận nhìn Tô Lạp: "Nói đi! Tại sao lại không nói, anh thật sự không bằng hấn sao? Hoặc là anh thật sự không giống như hấn, để cho em khinh thường ra mặt như vậy? Rất nhiều phụ nữ không ngừng nịnh bợ anh, chưa khi nào thiếu tiêu thụ con nhà danh giả, nhưng tại sao anh lại tựa như một thằng có bệnh, xem thường tất cả bọn họ, biết không? Anh bị bọn Vi Luân cười nhạo, bọn nó bảo anh có bệnh, có phải phương diện kia gặp vấn đề hay không, bởi vì anh mất hết cảm giác đối với đám phụ nữ ấy rồi, nhưng chính anh là người rõ ràng nhất, rất có, rất có cảm giác, làm sao anh lại mê muội, nhớ nhưng mỗi một mình em? Nhìn thấy em đi hẹn hò với người khác, anh hận không thể rút súng ra bắn chết hấn!"

"Em có biết đây là cảm nhận gì không?" Lôi Kinh điên cuồng nắm lấy cánh tay Tô Lạp, gắng hỏi.

"Ai da má ơi!" Tô Lạp bị kéo loạn choạng, suýt nữa ngã xuống. (QA: tại sao chị lại phun ra một câu làm tâm tình em bị tuột dốc vậy chứ =)))

Vất vả lắm mới giữ vững được cơ thể ngồi yên, nhìn gương mặt của Lôi Kinh, trí óc bị tách rời, cơ thể gần như hóa đá, hoàn toàn bị mấy lời của anh làm cho kinh sợ.

Rốt cuộc anh ta đang nói xằng nói bậy cái gì? Anh nói thích cô, còn là chỉ thích một mình cô, mất hết cảm giác đối với những người phụ nữ khác, điều này làm sao có thể, quả thật là đùa giỡn mà! Trừ phi cô ếm cái bùa gì cho anh, nhưng mà hình như cô không có cái bản lĩnh làm thầy phù thủy đó.

Tô Lạp nuốt nước miếng ừng ực, ổn định nhịp tim đập mạnh bất thường, vươn tay nhẹ nhàng đẩy người Lôi Kinh, bị anh dọa sợ đến nỗi nói năng lắp bắp: "Lôi . . . . .Lôi Kinh nè! Anh đừng kích động nha, nhìn cho kỹ đi, tôi là Tô Lạp đó! Hợp đồng mấy chục triệu đã lỡ mất rồi, chúng ta cố nén bị thương đi nha! Không cần phải kích động đến vậy chứ? Thật ra thì, nếu anh không bỏ được cái hợp đồng đó mà nói, tôi có thể trở lại tìm cái ông người Pháp ấy, tôi đi nói xin lỗi, tôi đi tìm ông người Pháp ấy thành khẩn xin ông ta ký hợp đồng với anh, có được hay không? Nhưng mà anh phải thu lại hết mấy lời nói vừa rồi đi, quá sức dọa người, bây giờ tôi mới biết, thì ra trái tim của tôi cũng không được tốt!" Tô Lạp vỗ ngực, khóc không ra nước mắt, tại sao trống ngực cứ đập liên hồi vậy kia?

"Không cần mấy hành động ngu xuẩn của em, mới vừa nãy anh không có kích động, anh biết rõ em chính là Tô Lạp, bây giờ anh muốn nói mấy lời này với em, đến lúc rồi, anh cảm thấy anh rất thích em, thích chính con người của em, cho nên từ nay về sau, em cũng chỉ có thể là bạn gái của một mình anh, muốn gặp người đàn ông khác phải bước qua cửa của anh, em nên tỏ chút thái độ đi chứ, chẳng lẽ không thích anh một chút nào sao? Anh chính thức nói cho em biết, anh so với Lâm Khả Phàm kia tốt hơn gấp trăm lần, bỏ lỡ em sẽ hối hận." Lôi Kinh nghiêm túc chia một ngón tay ra, chỉ vào chóp mũi của Tô Lạp, tuyên bố.

Tô Lạp nghe thêm lần nữa xem chút tắc thờ, đây là đang tỏ lộ với cô ư?

Rốt cuộc anh ta bị con sinh vật khác thường gì xâm nhập vào trong cơ thể, chui thẳng lên đại não, khiến nó bị hoại tử mà đi nói mấy lời hâm hấp như vậy với cô? Đem cô cho vào miệng cạp đã đời, mới vừa kéo ra ngoài liền thổ lộ, là cô bị điên hay là anh ngớ ngẩn đây?

Quá khác thường!

Tất cả đều rất kỳ lạ!

"Lôi Kinh, bây giờ tôi nói rõ với anh, đối với hành động giống như bị động kinh của anh, bất thành lĩnh nhỏ ra một tràn khó hiểu, tôi cũng sẽ không có thái độ gì, vậy thì trước tiên anh hãy xác định mình không có phát sốt đi rồi hãy nói, tôi không chịu nổi mấy lời nói năng lộn xộn của anh!" Tô Lạp không dám nhìn thẳng vào anh, vô tư ngồi nghịch móng tay.

Lôi Kinh khề thờ dài một hơi!

Nghe thấy tiếng thờ dài chui vào trong lỗ tai, Tô Lạp cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, anh mà cũng biết than thở?

"Em không thể nghiêm túc nói chuyện với anh một chút sao? Anh nói gì mà lộn xộn? Anh khẳng định chắc chắn mình không có phát sốt, con sốt không dám tìm đến anh!" Lôi Kinh tách hai tay của cô ta, nói tiếp.

Tô Lạp ngẩng đầu, tròn tròn mắt nhìn anh: "Lôi Kinh, lấy lại mấy lời của anh đi! Anh nói làm nhầm con sốt sẽ tới ngay, anh nói nó không dám tìm đến anh? Thật là buồn cười, con sốt nghe không hiểu được tiếng người, cũng không phải thấy anh móc súng ra là bị dọa chạy mất!"

"Đừng có đánh trống lảng với anh, em mặc kệ anh trước kia như thế nào đi, được không? Nhưng mà không phải lúc nào anh cũng che chở cho em sao? Mặc dù có đôi khi em là người bị thua thiệt, nhưng mà đó là do anh khi dễ em, anh khi dễ em rất là bình thường, chẳng phải đàn ông đối với người phụ nữ mà mình thích đều khi dễ cả ư? Đó là biến tướng của cung chiều, em biết không? Cho nên điều này em không cần phải để ý, anh đảm bảo ngoại trừ anh ra không ai dám động đến em!" Lôi Kinh nghiêm túc siết chặt một bàn tay của cô, đặt vào lồng ngực của mình, bên ngoài lớp áo sơ mi.

Ha ha!

Tô Lạp cười khúc khích hai tiếng ở trong lòng, nhìn xem, nhìn một chút xem, người ta nói năng thật là động lòng người, rất nghiêm túc nữa, cái tên khốn kiếp nào đi nói với anh, đàn ông khi dễ phụ nữ là biến tướng của cung chiêu, nhất định là một kẻ giết phụ nữ, sau đó mặc đồ phạm nhân, mang theo còng tay lại còn hô to, mình yêu người phụ nữ ấy, yêu đến tận xương tủy mới giết chết ư?

Cô nhìn Lôi Kinh, đoán chừng chính là loại người này!

Đối với biểu hiện của Lôi Kinh, Tô Lạp ngược lại rất im lặng, chẳng lẽ nhân tố động dục trong cơ thể anh ta đột nhiên tăng vọt sao? Làm sao lại sến súa như vậy, kiểu cách như vậy?

Bảo anh ta đến khi dễ cô, cô không chết thì cũng vui thân ở trên giường đó, hay là đổi người khác đi! Ít nhất là người nào khi dễ cô mà cô còn có thể kháng cự lại được, đánh cho người nọ đến bán sống bán chết, còn đối với anh ta, đoán chừng cô chưa xuất đủ 18 chiêu thì bản thân đã trở thành phế nhân rồi.

Tô Lạp cố gắng rút tay mình về, cúi đầu thấp xuống, dùng chút ánh sáng nhỏ nhoi nhìn anh, vô cùng nghiêm túc: “Lôi Kinh này! Hai ta không thích hợp! Chênh lệch giống như là chiếc xe Jetta chạy nhanh ngừng trước nhà tôi, và chiếc xe sang trọng chạy chậm này của anh, hai món không cùng đẳng cấp có thể cho vào cùng một chỗ bảo trì sao? Không thể đâu! Anh nên sớm tìm một cô gái tốt đi! Bằng không thì anh cũng ngoài hai mươi, đã gần đến tuổi băm rồi, làm lỡ việc cưới vợ tôi không chịu trách nhiệm đâu nha, còn nữa, thật ra thì tôi không tốt như những gì anh thấy, nội tâm của tôi cực kỳ xấu xa đen tối, chỉ là anh không nhìn thấy mà thôi, anh nên đi tìm người đẹp khác trước khi chưa muộn!”

~Hết Chương 131~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Làm trẻ nãi trong xe tạo tiểu nhân

Tô Lạp nói xong, tim vẫn còn nhảy loạn thùng thùng, đột nhiên cảm thấy mình đối với bản thân quá độc ác, kiểu gì mà chê bai mình đến nỗi không đáng giá một đồng vậy chứ? Suy nghĩ một chút lại mở miệng lần nữa: “Thật ra thì tôi ngoại trừ dung mạo so với những cô gái khác có đẹp hơn một chút, ưu điểm gì cũng không có!”

Lôi Kinh ngẩng đầu sững sờ, đối với những lời cô vừa nói cảm thấy cực kỳ hứng thú, buồn cười quá!

Lôi Kinh mím môi nhìn cô, ánh mắt hài hước đặt lên gương mặt đang cúi thấp: “Nói xong rồi hả? Thao thao bất tuyệt giống như đang đọc hợp đồng, cũng chỉ nói mình đến vậy thôi sao? Thật ra thì mấy lời em nói anh đều thấy hết cả rồi, cũng hết cách, anh chính là không thích mấy cô gái xinh đẹp dịu dàng, hào phóng, cứ cố tình thích cái người mình đầy khuyết điểm, một chút tư vị phụ nữ cũng không có, Tô Lạp.”

Lôi Kinh dừng lại mấy giây, ngón tay đặt lên môi cô, ngăn cô muốn mở miệng nói, giành nói trước: “A! Làm sao anh lại quên mất! Thật ra thì dung mạo của em không có xinh đẹp hơn người khác giống như em nói, nói chuyện cũng đừng làm trái với lương tâm của mình.”

“Lôi Kinh, anh khinh người quá đáng nữa à! Anh muốn tôi đánh anh hả?” Tô Lạp giương giương quả đấm trong tay, anh thật đúng là không giữ lại cho người ta chút mặt mũi.

“Anh không muốn em đánh anh, anh nghĩ em tốt nhất nên yêu anh.” Lôi Kinh bắt lấy cánh tay cô đang muốn đánh xuống, nắm vào trong lòng bàn tay, kéo đến bên môi hôn, ngay sau đó đặt vào trước ngực của mình: “Như thế nào? Có phải tim của anh đập rất nhanh hay không? Những gì anh nói bây giờ đều là lời thật lòng, Lôi Kinh anh tuyệt đối chịu trách nhiệm với những gì mình đã nói, Tô Lạp, em là người phụ nữ của anh, về sau em cũng sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất.”

Giờ phút này trong đôi mắt của anh đều là hình bóng của cô, nhìn cô cả buổi không nói lời nào, còn có cảm giác muốn há miệng, cắn lấy đôi môi nhỏ nhắn khê đóng khê mở, anh không nhịn được cúi người, cơ thể lại đè thấp xuống một chút, đến gần gương mặt đang hoang mang sợ hãi, hôn lên môi cô.

Nhịp tim của Tô Lạp đập nhanh hơn, trời ạ! Có trời mới biết một người đàn ông anh tuấn như vậy sẽ mang đến cho phụ nữ cảm giác áp bức nhường nào, người đàn ông này quá...

Bởi vì anh tiếp cận quá gần, bờ mi của Tô Lạp bị tóc của anh khe khẽ đụng vào, làm cô khó chịu chớp mắt mấy cái, miệng cũng theo đó mà run rẩy, anh thật dịu dàng, lần đầu tiên dịu dàng như thế ấy chứ?

Lôi Kinh nhắm mắt lại hưởng thụ sự dung hợp giữa cánh môi mềm mại của cô và đôi môi lạnh lẽo của anh, khát vọng bùng cháy trong lòng, bàn tay ôm lấy cơ thể cô, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai: “Đừng sợ! Để cho anh hôn em đúng nghĩa một lần đi!”

Lỗi tại Tô Lạp cảm thấy ngựa ngửa, không biết nên kháng cự hay là như thế nào, nếu như kháng cự, sẽ lại chọc giận anh, không chừng sẽ khiến cho anh nói xằng nói bậy gì nữa.

Đang suy nghĩ, tay của cô bị anh nắm lấy, đặt ở hai bên hông, anh muốn cô ôm mình.

Cánh tay Tô Lạp nhẹ nhàng đặt xuống, rất chắc, rất dày và rộng, cảm giác không giống như trước kia. Trước kia mỗi lần tiếp xúc thân mật đều là do cô không muốn, còn lần này là bị quý mê tâm hồn rồi, gần như là không kháng cự, chỉ là trong lòng rất sợ, sợ anh dịu dàng đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng chống đỡ không được.

Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, khi mới bắt đầu chỉ như là chuồn chuồn lướt nước, rồi sau đó chờ tâm tình của cô dần trở lại bình thường mới từ từ làm sâu hơn nụ hôn này. Khát vọng muốn hòa hợp thân thể cùng với cô cuộn trào trong lòng, ôm chặt lấy cô hơn, thật sự hy vọng cô sẽ trở thành một phần trên người anh, để vĩnh viễn giam cầm.

Đầu óc của cô trống rỗng, sự dịu dàng này ừn ừn kéo đến quá nhanh, cô cảm thấy kinh ngạc trước hành động của mình, dường như bản thân không hề ghét bỏ nụ hôn của anh, ngược lại còn muốn ôm anh chặt thêm một chút.

Tô Lạp không hề kháng cự, chỉ là mượn khe hở nhìn ra bóng đêm phía bên ngoài, đột nhiên văng vẳng bên tai lời mẹ đã từng nói từ dạo trước, ‘phụ nữ một khi yêu người đàn ông nào, cả đời này đừng mong giữ được trái tim mình, từng giây từng phút đều hy vọng người đàn ông này yêu mình, bằng không, sẽ có cảm giác đau lòng đến chết, nếu như con không có khát vọng mãnh liệt ấy đối với người đàn ông bên cạnh con, như vậy, một là không yêu, hai là, con là một đứa hư hỏng.’

Tô Lạp nhỏ giọng thì thầm, cúi thấp đầu: "Nếu như có một ngày em yêu anh, anh có hay không. . . . ."

"Tin tin tin. . . . ."

"Tin tin tin. . . . ."

Ngay lúc này, Lôi Kinh ngẩng đầu lên nghe Tô Lạp nói, bởi vì giọng nói của cô rất nhỏ, cho nên anh cần tập trung lắng nghe, thế nhưng dòng xe chạy bên ngoài cứ cố tình lựa đúng thời điểm mà bóp còi.

"Em nói đến đâu rồi hả? Tiếp tục! Anh còn chưa nghe rõ! Nếu như có một ngày em yêu anh, kể tiếp có phải em muốn hỏi anh cái gì không?" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp, cũng không để ý đến đoàn xe xếp thành hàng dài phía sau.

"Thôi! Anh lái xe đi! Em không muốn anh bị cảnh sát giao thông bắt đi!" Tô Lạp đẩy cơ thể anh ra, ngồi thẳng người, đỏ mặt vuốt ve tóc của mình.

Lôi Kinh xoay người ngồi vào ghế lái, ngón tay khẽ vuốt qua lại trên môi mình, nhếch miệng cười.

"Anh còn chưa lái xe sao?" Tô Lạp quay đầu nhìn Lôi Kinh, chẳng lẽ anh còn chờ đến khi chủ nhân mấy chiếc xe phía sau bước xuống, bay vô đánh hội đồng anh mới chịu ư?

Lôi Kinh cười băng quơ: "Làm sao bây giờ? Không đi chuyển được, phạm vi gần nhất tất cả đều là mùi vị của em!"

Tô Lạp cho là anh sẽ nói lời gì đúng đắn một chút, xoay người sang chỗ khác, bất đắc dĩ lắc đầu nhìn lên bầu trời bên ngoài, thần thánh ơi! Biển người đàn ông này trở về như lúc trước đi, dịu dàng như thế, nhột nhột như thế, thật là dọa người mà. Trái tim nhỏ bé của con sắp chịu hết nổi rồi!

Lôi Kinh móc ra một điếu thuốc đốt, hít một hơi rồi bước xuống xe, đi về phía chiếc xe hơi phía sau, đưa tay gõ cửa xe.

Tô Lạp sợ hãi đi theo xuống, anh ấy lại muốn làm gì? Muốn đánh nhau sao?

Cửa sổ của chiếc xe nọ mở ra, Lôi Kinh nheo mắt mở miệng, xì xồ xì xào nói vài câu Pháp văn, Tô Lạp đứng tại chỗ suy nghĩ một hồi lâu, không quá quan tâm đến việc anh đang nói cái gì, chỉ là mấy câu chào hỏi đơn giản, cô vừa nghe đã hiểu.

"Đứng ở đó làm gì? Bạn gái của Lôi Kinh anh, không phải để đứng trên đường cho người ta vây xem, lên xe!" Lôi Kinh nửa đùa ra lệnh, sau đó leo lên xe.

Tô Lạp mở cửa xe chui vào, xe vừa khởi động, Tô Lạp liền hỏi: "Anh huyền thoại nói cái gì thế? Làm gì mà khiến người kia không nói được câu nào, anh sẽ không vô cùng lễ phép đe dọa người ta chứ?"

"Cái gì? Vô cùng lễ phép đe dọa?" Lôi Kinh không thể tưởng tượng nổi nhìn Tô Lạp, anh thật sự nghĩ không ra cái gì gọi là ‘vô cùng lễ phép đe dọa,’ đe dọa chính là đe dọa, vô cùng lễ phép, đoán chừng không ai sẽ làm như vậy.

Lôi Kinh nhếch môi cười gian trá, khiến cho Tô Lạp càng muốn biết anh đã nói cái gì.

Lôi Kinh quay đầu, lúc xe vừa chạy vào đường lớn ở nội thành, thấy xe không nhiều lắm, mới quay kiếng xe xuống, đặt một tay lên cửa xe, quay đầu lại, mỉm cười nhìn Tô Lạp: "Muốn biết anh nói cái gì không?"

"Muốn! Một người đàn ông nói chuyện đừng áp á áp ứng như vậy, thoải mái chút!" Tô Lạp không nhịn được thúc giục.

Lôi Kinh một tay nắm lấy vô lăng, tay còn lại cầm lấy gương mặt nhỏ nhắn của Tô Lạp, mùi thuốc lá trôi ra từ môi anh: "Anh nói, nguyên một tập thể bọn họ làm trẻ nãi anh và bạn gái của anh ở trong xe tạo tiểu nhân!"

Chương 133: Cô muốn kéo lên đến tận trời lun rồi!

"A! Em thêm vào! Người nào tạo tiểu nhân với anh hả? Lôi Kinh, anh có thể đừng kiêu ngạo như vậy không? Khiêm tốn một chút không thể chết được đâu? Em thật sự sợ có một ngày nào đó anh ra đường gặp gỡ người ngoài, bọn họ đánh anh thành ngoài khét trong sống, đến lúc đó anh đừng hỏi vì sao nha?" Tô Lạp nhìn anh, bây giờ hồng hách bằng nào, về sau sẽ thể thâm bằng ấy cho xem

Lôi Kinh mất hứng ngồi trở lại ghế lái, nhất thời cảm giác như mình bị thất bại: "Hình như em đối với bạn trai của mình không có lòng tin gì cả, nếu như có một ngày anh thật sự bị người ta đánh đến thâm, chỉ cần em phục vụ anh, chăm sóc cho anh, vậy thì anh rất sẵn lòng!"

"Lôi Kinh, em chính thức tuyên bố, anh thật sự là hết thuốc chữa!" Tô Lạp khinh bỉ nhìn anh.

"Đúng vậy, yêu một cô gái xấu xí như em đến hết thuốc chữa! Còn không thì giống như lời em đã từng nói trước kia, sẽ làm cho anh nhìn không được mà đánh phụ nữ." Lôi Kinh nhếch môi cười, nhìn ra ngoài xe.

Tô Lạp cười cười, không lên tiếng, dọc đường đi cũng rất vui vẻ, Lôi Kinh lái xe, nhìn cô đang cười, trên đường về khoe miệng của anh cũng không hề khép lại, quan hệ của hai người trước nay chưa từng hòa hợp như vậy, giống như là tình yêu vừa mới chớm nở của đôi nam thanh nữ tú.

Trở lại căn biệt thự nhỏ ở trang trại hoa oải hương vùng ngoại ô, Lôi Kinh kéo cả vật xuống: "Anh muốn đi tắm, chuẩn bị cho anh một chút."

"Cái gì?"

Tô Lạp rất chỉ là kinh ngạc, cô trở thành bảo mẫu từ lúc nào vậy hả?

"Lôi Kinh, coi như hết! Em xem, hay là thôi không bàn nữa, bảo em nghĩ tốt cho một người đàn ông như anh, vậy thì tuyệt đối không thể nào đâu!" Tô Lạp lắc đầu nguây nguẩy, nhìn giống như một cái trống lắc đứng trước mặt Lôi Kinh.

Lôi Kinh kinh ngạc nhìn Tô Lạp, tay đang cởi nút áo sơ mi chợt dừng lại: "Ai cho phép em đòi ý hả? Ở trong xe em đã đồng ý rồi! Đừng có đùa giỡn với anh mấy chuyện này, không tốt đâu!"

Tô Lạp nhìn anh, hiển nhiên nhận ra anh căn bản không hiểu câu nói đùa của mình, tiếp tục nói: "Ồ cùng với anh chính là tìm đường vào chỗ chết, bây giờ trên đùi em có vết thương, trên chân cũng có vết thương, vết thương chằng chịt, nhưng anh còn bảo em đi phục vụ cho anh? Anh muốn bức tử em như thế nào?"

Tô Lạp dùng giọng nói chất vấn có phần nức nở, gương mặt cũng giả vờ vô cùng nghiêm túc, nhưng mà quả thật ngón tay đang chỉ vào nơi bị thương, vết máu cũng đông lại rồi.

"Làm sao lại bị thương thành thế này? Anh cho rằng...anh cho rằng chỉ là trầy da, đừng động!" Lôi Kinh nhíu mày tiến lên, ôm lấy cơ thể Tô Lạp đi vào gian phòng bên trong.

Lần đầu tiên Tô Lạp tiến vào bên trong gian phòng này, ban ngày là do tâm tình không tốt là một chuyện, hai là cảm thấy tất cả mọi thứ ở đây đều không quen, nên vẫn chưa vào xem, chỉ nằm ngủ trên ghế sofa bên ngoài.

Lôi Kinh mở đèn lên, màu sắc chủ đạo bên trong đều là màu tối, giường nệm, rèm cửa sổ, cảm giác gần giống với căn biệt thự theo phong cách Châu Âu ở trên núi của Lôi Kinh, Tô Lạp được anh nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Anh cẩn thận ngồi xổm người xuống, nhìn vào vết thương của cô, Tô Lạp lơ đãng nhìn lướt qua, thấy cửa tủ quần áo khép hờ, còn có rất nhiều quần áo được treo ngay ngắn bên trong.

"Anh. . . . . Thường xuyên đến nơi này sao?" Tô Lạp nhìn cái tủ treo quần áo đó, cẩn thận hỏi.

Ngón tay của Lôi Kinh rõ ràng cứng đờ, cũng không ngẩng đầu nhìn Tô Lạp, giọng nói có phần quanh co: "Rất lâu không có đến rồi! Mấy tháng thời. . . . ."

"Ồ! Em nhìn thấy quần áo của anh vẫn còn, nhiều như vậy, hình như cũng rất mới!" Tô Lạp cười rất vui vẻ nhìn đồng quần áo bên trong, thật sự nhìn giống như mới.

"Ha ha. . . . ." Lôi Kinh cười một tiếng khó coi, đứng dậy ôm lấy cơ thể Tô Lạp: "Tắm rửa, đợi lát nữa anh bôi cho em một ít thuốc tiêu viêm kháng

khuẩn, sau đó ngủ một giấc thật ngon, ngày mai anh dẫn em đi chơi cả ngày.”

Tô Lạp nở nụ cười hạnh phúc, giờ phút này cảm thấy giữa hai cá nhân đã không còn khoảng cách nữa, giống như là tình yêu nam nữ bình thường. Sự yêu thương cung chiều vào giờ phút này khiến cô cảm thấy có hơi u mê, chỉ là, không dám tưởng tượng sau khi về nước, còn có thể bình thường như thế này hay không.

Tô Lạp được anh đặt xuống đất, nhìn bóng dáng cao lớn của anh đang xả nước vào trong bồn tắm, Tô Lạp tò mò quan sát nơi này, không nhiễm một hạt bụi, dường như mỗi ngày đều có người ở đây.

Khẽ mỉm cười, Tô Lạp không để ý, thế giới của người có tiền ai biết được, có lẽ nó là một ngôi nhà trống không, họ cũng sẽ không tiếc chút tiền tìm người quét dọn chứ?

Gương mặt của Tô Lạp ứng hồng nhìn theo bóng lưng của anh, cởi bỏ quần áo trên người, anh vừa đi ra cửa, cô bắt đầu kỳ cọ tắm rửa thật nhanh, thậm chí còn không dám tắm với bọt bong bóng, đợi sau khi tất cả xong xuôi, mặc vào chiếc áo ngủ mà Lôi Kinh lấy ra từ cái rương da nhỏ của anh, cô khập khiễng đi trở về phòng.

Lôi Kinh nghiêng người dựa vào trên giường, thấy cô vừa đi vào liền đứng dậy, cầm lấy thuốc mỡ trên tủ đầu giường, ấn cơ thể Tô Lạp ngồi xuống, bôi thuốc lên vết thương, miệng thổi khí lạnh, Tô Lạp nhìn anh, mở miệng: “Đề em tự làm, anh đi ngủ đi!”

"Anh đi ngủ ở đâu?" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp: “Anh ngủ ở đây, tránh cho em cảm thấy sợ hãi!”

Tô Lạp muốn cười, nghe xem, lý do này quang minh chính đại cỡ nào kia, lo lắng cô sẽ cảm thấy sợ hãi, thật ra thì anh ngủ ở đây cô mới sợ hãi đó?

"Lôi Kinh, được rồi, đừng ở chỗ này lấy lòng em nữa, em không biết anh có mục đích gì, nhưng mà lòng em hiểu, anh ra ngoài ngủ đi! Em buồn ngủ quá, umh. . . . . ." Tô Lạp ngáp một cái thật to, đứng lên đẩy Lôi Kinh ra ngoài.

Đêm nay, khóe miệng sẽ không khép lại được mất thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Lạp tỉnh dậy, hoàn toàn bị bất ngờ, bữa ăn sáng, quần áo gì gì đó, tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi.

Tô Lạp nuốt nước miếng một cái, đã từng nghe nói qua nữ giúp việc, mà ngày hôm nay khi không ở đâu lại ra một nam giúp việc hả!

"Những thứ này ở đâu ra?" Tô Lạp chỉ vào thức ăn trên bàn, vừa nhìn là có thể ăn được rồi.

"Gọi bạn của anh mang tới, mau ăn đi, ăn xong anh dẫn em đi chơi, không biết cái chân bị thương của em có thể hay không?" Lôi Kinh chỉ uống một ly sữa tươi, lo lắng nhìn đôi chân trần của cô.

"Dĩ nhiên có thể, rèn luyện một chút sẽ khôi phục nhanh hơn! Em đi! Em sẽ ăn!" Tô Lạp ngồi xuống, há to miệng ra ăn, cũng không thèm để ý đến Lôi Kinh như thế nào.

Cả ngày hôm nay, Lôi Kinh hoàn toàn sắm vai là một nam giúp việc, nói trắng ra là, cô thích bộ quần áo nào, anh liền đích thân mở rương da ra lấy cho cô, hết bộ này đến bộ khác, những bộ quần áo cần ủi đều phải ủi hết, bằng không thì cô nhóc chết dẫm này sống chết cũng không chịu đi ra ngoài.

Lôi Kinh hỏi hận xiết bao khi đã tỏ tình với cô, nhìn xem, cô nhóc này bị kéo lên đến tận trời rồi.

Ra khỏi cửa, chỉ đi dạo phố ở những khu vực mà cô đặc biệt yêu thích, đến cả những địa phương giáp ranh với biên giới mà anh muốn đến cũng không được xó rọ vào, cô khát nước, anh phải đi mua đúng nhãn hiệu đã được chỉ định, đói bụng, anh phải có trách nhiệm tìm nơi nào đó để nghỉ ngơi, ăn uống.

Những việc này Lôi Kinh cảm thấy không sao cả, một khi anh đã làm, đều là do anh sẵn lòng, nhưng mà vì sao cô chưa từng dùng đến một khoản tiền lớn nào, mấy thứ mua được ở trong tay đều là hàng giá rẻ, không có một món nào đắt tiền.

Mặc dù trong lòng Lôi Kinh còn có chút tức giận nhưng, mà vẫn nhịn xuống, anh nghĩ, tất cả nên để từ từ đi.

~Hết Chương 133~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 134: Trong biệt thự đột nhiên có người

Đi chơi cả một ngày, Lôi Kinh chẳng có cảm giác gì cả, có thể nói là chưa đủ, vô cùng mất hứng, chuyện này căn bản không nằm trong tưởng tượng mua sắm của anh, từ đầu đến cuối, hề Lôi Kinh muốn mua cho cô thứ gì đó. Không phải cô kiêu căng nói khó coi, thì lại bảo là không hợp, hoặc là màu sắc không đẹp, tóm lại là tìm đủ loại lý do lý trấu để dẹp bỏ cái ý định anh muốn mua đồ cho cô.

Lôi Kinh không biết nên nói cô nhóc này tốt hay là không tốt nữa!

Trên máy bay trở về nước, Tô Lạp cúi đầu, vui vẻ nhìn mấy chiếc túi trong tay, đó là mấy món quà cô mua tặng cho đám bạn thân, còn Lôi Kinh thì ngồi ở phía đối diện, đối với việc cô ngồi nhìn mấy món đồ rẻ tiền đó vui vẻ đến vậy, anh thật sự cảm thấy khó hiểu, có cần phải hào hứng như thế không?

"Em xem mấy món đồ đơn sơ đó, trở về nước chỉ mang có thể thôi sao? Nếu như là bạn của em, em nên nhận lấy tiền của anh để mua quà tặng bọn họ, không được ư?" Lôi Kinh ngồi ở phía đối diện, nhìn mấy chiếc túi trong tay cô với vẻ khinh thường.

"Đơn sơ cái gì chứ? Đây cũng là hàng nước ngoài mà, hơn nữa còn do em bỏ vàng thật bạc trắng ra mua, ai trong bọn họ dám bảo đơn sơ, em đánh người đó! Còn nữa, tiền của anh là của anh, trên đời này, ngoại trừ trường hợp bất đắc dĩ, còn bình thường thì em chỉ thích xài tiền của mình, còn có của mẹ!" Tô Lạp quẹt miệng, bày tỏ sự yêu thích đối với những thứ mình đã mua được.

"Mua mấy món quà tặng tốt hơn không được ư? Tiền của anh, em có thể xài thoải mái, như vậy anh cũng được nở mày nở mặt, không phải sao? Em khách sáo với anh như vậy làm cái gì? Anh không vui! Em xài tiền của mẹ em, vậy tiền của anh thì làm sao. . . . . ." Rốt cuộc Lôi Kinh cũng nói ra vấn đề, ngẩng đầu nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp cũng ngẩng đầu nhìn anh, mới biết vì sao anh lại có thái độ như vậy, cô đã nói rồi mà, cảm giác người này rất thâm trầm, cô còn tưởng rằng anh thấy mình lãng phí quá nhiều tiền bạc, thì ra là đang nói mình đang phí chưa đủ! Xem ra, để làm một cô gái tốt thật là khó!

"Em sẽ dùng! Nhưng mà cũng không phải vào lúc này! Về sau em sẽ không khách sáo, được không? Mẹ em mà anh cũng ăn dấm chua? Em xài tiền của mẹ là chuyện đương nhiên, bởi vì em và mẹ có tờ giấy hộ khẩu ràng buộc đó!" Tô Lạp cười lớn nhìn anh, cũng chính là an ủi tâm tình của anh một chút, nhưng mà cô thật sự không dám dùng đến, nếu như sau này có xảy ra chuyện gì, không phải cô lại đi trả nợ sao?

Một tờ giấy hộ khẩu?

Lôi Kinh không nói chuyện nữa, ngồi nghiêng ngả mấy chữ này!

Máy bay hạ cánh đã là hơn mười giờ đêm, Tô Lạp bối rối bước xuống máy bay, nhìn ngang nhìn dọc, cảm thấy chẳng có chút tinh thần, thiếu ngủ trầm trọng, hơn nữa, mấy ngày nay ở nước ngoài thật sự là ngủ không ngon, cũng không biết là mình sẽ đi xe về hay là như thế nào? Chỉ biết đứng ngây ngốc tại chỗ, chờ Lôi Kinh lên tiếng.

Chờ Lôi Kinh và mấy người kia nói chuyện xong, Tô Lạp chìa cổ ra nhìn anh: "Cái đó! Chúng ta có thể đi rồi hả? Em mệt sắp chết rồi!"

"Đi thôi! Không còn việc gì nữa! Chỉ là gặp phải người quen trên thương trường, không chào hỏi thì không được hay!" Lôi Kinh đi ở đằng trước, Tô Lạp đi theo phía sau. Lôi Kinh ở trước nghe rằng cười, Tô Lạp phía sau làm mặt mếu, vì sao lúc này lại không quan tâm chăm sóc nữa, cũng không giúp cô cầm thứ gì hết, cô vốn cho rằng anh sẽ tỏ ra lịch sự, cầm mấy thứ này giúp mình, nhưng mà cái người này lại tự nhiên như ruồi, xoay người đi một mạch, không thèm để ý đến cô.

Tô Lạp đi về phía trước, đột nhiên đâm sầm vào người anh, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn anh, trong lòng vốn dĩ còn đang bức bối: "Lôi Kinh, dừng lại làm gì thế? Một lần nữa là coi chừng xảy ra tai nạn giao thông đó, tránh ra! Em muốn đi qua!"

Tô Lạp luồn qua khe hở muốn đi qua, Lôi Kinh vươn tay chặn cô lại, kéo đến trước mặt của mình: "Sao vậy? Tức giận? Anh cho em biết, lúc em bị thương anh đã đích thân phục vụ cho em rồi, mà anh là Lôi Kinh, cũng là lần đầu tiên trong đời bị phụ nữ sai khiến như vậy, biết không? Đó là vinh hạnh của em! Cho nên, bây giờ vết thương của em đã lành rồi, đến phiên em phục vụ lại anh!"

"Logic kiểu gì đó?" Tô Lạp kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lôi Kinh, nhìn nụ cười đầy nguy hiểm của anh, trong lòng bất giác run lên.

***

Đêm đó anh cũng không đưa Tô Lạp trở về nhà trọ cũ, mà đi theo anh đến biệt thự phong cách Châu Âu ở trên núi.

Dưới sự bảo đảm chắc nịch rằng mẹ anh sẽ không trở lại đây, Tô Lạp tắm rửa xong, nằm trong một gian phòng anh đã chuẩn bị sẵn cho cô, ngáy o o, trong đầu ngây ngất hồi tưởng lại, không biết làm sao mà anh không đi sai bảo mình nữa, ngay cả nước tắm anh cũng tự mình làm lấy, có phải là có ý định không để cho cô động tay động chân vào bất cứ việc gì hay không đây, nghĩ thế này, ngay cả khi đã ngủ thiếp đi cũng cảm thấy hạnh phúc mà cười trộm.

Ngày hôm sau.

Tô Lạp mơ mơ màng màng tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn mặt trời bên ngoài đã lên cao, dưới ánh mặt trời chói mắt, Tô Lạp tiếp tục vui mình trong chăn, nhưng mà không nghĩ tới.

"Còn chưa tỉnh ngủ sao? Đã ngủ mười ba tiếng đồng hồ rồi!"

Một giọng nói hài hước truyền đến từ phía sau đầu của Tô Lạp, cô bị dọa đến thất thần, vội vàng đứng dậy mà chuệch choạng ngã nhào xuống giường.

"Làm sao anh lại ở đây?" Tô Lạp nhìn người đang ngồi trên ghế dựa, ở phía bên kia giường của cô.

"Anh vẫn chưa ăn bữa sáng, người giúp việc ở căn biệt thự này anh đã cho nghỉ phép hết cả rồi, bây giờ ở đây do em toàn quyền phụ trách, đây là chìa khóa, nhớ dọn dẹp sửa sang ở đây thật tốt, anh muốn mỗi ngày đều được người thấy không khí trong lành, cứ tùy tiện bày trí. Được rồi, đứng lên làm bữa sáng cho anh, nhất định phải ngon miệng, bằng không em không đủ tiêu chuẩn làm bạn gái của anh." Dứt lời, Lôi Kinh đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Tô Lạp khổ sở vò đầu bứt tóc, cô thật sự trở thành bảo mẫu rồi.

Tô Lạp không biết nên bày trí phòng ốc ở đây ra sao, chỉ là, cô cảm thấy không khí ở đây có vẻ ngột ngạt, cho nên mua rất nhiều hoa, loại nào cũng có, cắm hoa, trồng hoa, đầy ắp cả biệt thự.

Lôi Kinh cũng rất yêu thích, mỗi sớm thức dậy lại được nhìn thấy những bông hoa mang màu sắc rực rỡ, tâm tình cũng trở nên khoan khoái dễ chịu.

Một tuần lễ sau, Tô Lạp đã trở nên quen với việc sống ở nơi đây, ra vào cũng rất tùy ý.

"Này, ồ! Mẹ, mẹ trở về thật tốt quá!" Tô Lạp hưng phấn kêu to, đang cầm chìa khóa mở cửa chính của biệt thự, nhưng tay vừa mới chạm vào, cánh cửa bất thành lình mở ra.

"Ừm! Tối nay con đi đón mẹ!" Tô Lạp cúp điện thoại, cầm chìa khóa, kinh ngạc đi vào biệt thự, Lôi Kinh về nhà vào lúc này sao? Không phải vậy chứ?

Mở cửa đi vào, toàn bộ hoa cỏ trong phòng bị đặt hết trên bậc thang phía bên ngoài, bên trong khôi phục lại không khí vắng lặng như thưở ban đầu, những gì cô đã bày trí đều bị xóa bỏ sạch. Tô Lạp cực kỳ kinh ngạc, Lôi Kinh đã cho phép cô làm những việc này, ngoại trừ anh và cô, còn ai dám to gan vào đây? Hơn nữa còn dẹp hết mấy vật trang trí của cô ra bên ngoài.

Trong phòng bếp có tiếng động, Tô Lạp nghe thấy rõ ràng, đột nhiên cảm thấy rất kỳ lạ, cô không nhìn thấy có xe đỗ ở bên ngoài, đoán chừng cũng không phải là mẹ của Lôi Kinh.

Như vậy sẽ là ai chứ?

Tô Lạp lặng lẽ đi vào bên trong phòng bếp.

~Hết Chương 134~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khách Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Người phụ nữ mang thai lạnh lùng

Tô Lạp cẩn thận từng bước một đến gần phòng bếp.

Từ góc nhìn của cô, một người phụ nữ mặc bộ quần áo sẫm màu, từ vóc người đến kiểu dáng của quần áo nhìn tương đối công kênh, nhưng mà dáng người dong dỏng cao, mái tóc dài khá đẹp, bóng bẩy khiến bất kỳ cô gái nào trông thấy cũng sẽ tỏ lòng hâm mộ. Cô ta mặc một chiếc váy rộng thùng thình, chân mang một đôi dép, nhưng mà đôi dép lê kia Tô Lạp chưa từng thấy qua.

Tô Lạp nghe thấy tiếng thái rau củ 'sột soạt,' thoáng chốc cô đã đứng ở sau lưng người phụ nữ kia.

Cánh tay đang xúc thức ăn của người đó dừng lại một chút, quả dưa leo lăn xuống đất, quay đầu lại nhìn Tô Lạp, gương mặt không có biểu cảm gì, thật bình tĩnh, thật bình tĩnh, sự bình tĩnh khiến Tô Lạp sợ hãi trong lòng.

Tô Lạp nhìn cô ta chăm chăm, dung mạo của người kia rất đẹp, mặc dù đôi mắt không to lắm, nhưng làn da trắng muốt, gương mặt không hề trang điểm, thuần khiết vô cùng, đột nhiên Tô Lạp cảm thấy có chút tự ti, cô gặp được một người phụ nữ không cần trang điểm vẫn đẹp không thua kém gì cô.

Có một cảm giác thân quen, Tô Lạp cố gắng nhớ lại, nhưng mà nhớ không ra.

Hai người ai cũng không mở miệng, Tô Lạp áp ứng: "Cái đó. . . . . Cái này. . . . ."

"Dưa leo bị rớt!" Cuối cùng Tô Lạp vẫn không biết nói gì, ngây ngốc đưa tay chỉ vào quả dưa leo trên đất.

"Tôi biết!" Giọng nói của người phụ nữ cũng lạnh nhạt như cô ta, hai tay chống eo, khom người xuống, ra sức nhặt nó lên.

Lúc này Tô Lạp cảm thấy ân hận vì sao mình lại không giúp cô ta nhặt lên, người phụ nữ này đang mang thai, hơn nữa bụng lại lớn như vậy, cô nên giúp mới phải.

"Tôi muốn nấu ăn, cô có thể giúp một tay không? Bây giờ thân thể tôi bất tiện, tôi sợ Kinh về lại không kịp!" giọng nói của người phụ nữ rất lạnh nhạt, không hề có chút lễ độ đối với Tô Lạp.

"Được! Tất nhiên là được, tôi đi nấu cơm!" Tô Lạp để chìa khóa xuống, rửa tay, bắt đầu lẩn vào bếp.

Trong phòng bếp, bởi vì người phụ nữ kia thật sự là không thích nói chuyện, cho nên, Tô Lạp và cô ta, mạnh ai lo chuyện của người này.

Nhìn thấy cơm sắp chín, Tô Lạp ngờ ngạc đứng ở đó, vô cùng lúng túng, người kia là ai đây? Là người thân của Lôi Kinh ư? Gọi anh ấy là Kinh, nhất định là quan hệ của bọn họ rất tốt, nhưng mà người phụ nữ này quá lạnh nhạt, khiến cô không có đủ dũng khí hỏi xem cô ta là ai, cùng Lôi Kinh có quan hệ như thế nào, còn chưa nói tới những chuyện khác.

Chỉ là, mặc dù không có hỏi, nhưng mà từ việc cô ta có được chìa khóa của căn biệt thự này, thêm vào đó lại quen thuộc với cách bày trí ở nơi đây là có thể nhìn ra được, khẳng định không phải là người ngoài, chẳng lẽ là chị của Lôi Kinh, cô không biết mà thôi?

"Ồ! Bụng của tôi. . . ." Người phụ nữ đang đập trúng gà bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

"A? Thế nào, thế nào? Đau bụng rồi hả?" Tô Lạp vội vàng chạy tới, nhìn bụng của cô ta, nhũn mảy, chuyện này cô không có kinh nghiệm nha.

"Sắp sinh sao?" Trong đầu Tô Lạp không hề có tí logic, không biết nên làm gì vào trường hợp này? Cô vẫn không dám đến gần phụ nữ có thai, cảm giác họ có gì đó rất đáng sợ, cái bụng đó cô cũng không dám nhìn.

Người phụ nữ tựa vào trên tủ, nhìn một bên mặt của Tô Lạp, rốt cuộc cũng khe khẽ cười: "Nào sớm như vậy? Còn phải một tháng nữa, chỉ là mới vừa đá tôi mà thôi."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Không phải sinh là tốt rồi! Làm tôi sợ muốn chết, tình huống như thế rất khó giải quyết nha!" Đôi tay của Tô Lạp phủ lên bụng cô ta tựa như đang che chở một bảo vật, trong miệng không ngừng lẩm bẩm, chỉ sợ sẽ có chuyện gì, như vậy cô sẽ bị điên đó.

"Cô có nấu cơm hay không?" Người phụ nữ kia kinh ngạc nhìn Tô Lạp, hình như cô bé này quá khản trương rồi?

"Tôi sẽ! Nấu cơm là sở trường của tôi đấy!" Tô Lạp đứng thẳng người, tràn đầy tự tin nói.

Người phụ nữ ấy nãy cười một tiếng, nhưng vẫn lạnh nhạt như cũ, Tô Lạp khó lắm mới bắt gặp nụ cười thoáng qua kia, nhìn người phụ nữ sắp xếp lại nguyên liệu nấu ăn: "Vậy thì đành phải phiền đến cô rồi, cơ thể của tôi thật sự không khỏe, vốn dĩ tối nay định làm mấy món anh ấy thích ăn, nhưng mà hết sức rồi."

"Ha ha! Không sao! Để tôi làm là được rồi, sức khỏe của cô rất quan trọng." Tô Lạp tươi cười nhìn cô ta, cô có thể xác định, người phụ nữ này rất quan tâm đến Lôi Kinh, còn muốn chuẩn bị những món mà anh ấy thích ăn, như vậy nhất định là người thân của Lôi Kinh, cô đoán quả không sai, nói không chừng đúng là chị gái của anh ấy đó chứ!

"Tôi chỉ cho cô biết những món này phải làm như thế nào! Bởi vì trước mắt chỉ có tôi là nắm rõ nhất khẩu vị của Kinh!" Người phụ nữ bắt đầu bày hết gia vị nấu ăn ra, nói rõ thứ tự trước sau rồi mới đi lên trên lầu.

Tô Lạp nhìn theo bóng dáng của người kia, nhíu mày, hôm nay cô vừa học được một thứ nha, biết Lôi Kinh thích ăn món gì rồi, hơn nữa khẩu vị lại còn cầu kỳ như vậy, cách nêm gia vị cũng phải tỉ mỉ từng chút một.

Tô Lạp vừa muốn bắt tay vào xào rau, sau lưng lại truyền đến giọng nói của người phụ nữ kia.

"Mấy thứ này là do cô mua hả? Là cô bày trí ở đây sao?" Người phụ nữ kia cầm lấy một con búp bê nhỏ, thật ra thì nó không phải là loại đồ chơi con nít, mà chỉ là một món đồ trang trí nho nhỏ thôi.

Tô Lạp vẫn còn đang kinh ngạc với việc cô ta dám tự ý động vào đồ của người khác, nhưng cũng ngoan ngoãn mở miệng: "Là của tôi, là tôi để ở đây, tôi cảm thấy nơi này quá lạnh lẽo buồn tẻ, cho nên trang trí một chút."

"Không cần thiết! Cách bày trí trước kia đã tốt lắm rồi, mấy thứ hoa cỏ này sẽ thu hút côn trùng, mấy món đồ trang trí đó cũng quá trẻ con, tôi bỏ chúng đi!" Nói xong, người phụ nữ kia liền đi thẳng về phía thùng rác.

"Nhưng. . . ." Tô Lạp nhìn người phụ nữ kia. Đột nhiên cảm thấy tính tình của cô ta quá là độc tài.

Đồ của người khác thích để thế nào thì để, có quan hệ gì với cô ta ư?

"Không nên biến Kinh thành một cô công chúa nhỏ, anh ấy là đàn ông, không cần đến mấy món đồ trẻ con này, ở đây về sau tốt nhất không nên xuất hiện mấy thứ như vậy nữa." Dứt lời, người phụ nữ kia bước thẳng lên cầu thang.

"Công chúa nhỏ?" Tô Lạp nhặt món đồ trang trí nho nhỏ lên nhìn, vật này rõ ràng là treo trong phòng, cô cũng đâu có treo trên đầu Lôi Kinh đâu, làm sao lại biến anh ta thành công chúa nhỏ được. Nhìn mấy món đồ trang trí trong căn biệt thự này, cùng với phong cách ăn mặc của người phụ nữ kia cũng không kém cạnh nha. Đều mang không khí u buồn quạnh quẽ như nhau.

Tô Lạp đang ngắm nhìn con búp bê nhỏ trong tay, cửa biệt thự liền bị đẩy ra, không lâu sau, Lôi Kinh ném chìa khóa xe xuống, nhìn Tô Lạp: "Nước."

"Nước cái gì mà nước? Không có!" Trong lòng Tô Lạp cực kỳ oán giận.

"Đây là thế nào? Em đã quên mình phải làm gì rồi sao?" Lôi Kinh đập bàn, nhìn Tô Lạp, lại gần mặt của cô, đặt xuống một nụ hôn.

"Lôi Kinh, thần kinh của anh ổn định ghê gớm thật đấy, anh không phát hiện trong nhà có sự thay đổi sao? Hoa cỏ gì đều bị ném hết ra bên ngoài rồi, nhìn thấy vật trong tay em không? Cũng bị người ta ghét mà vứt bỏ!" Tô Lạp giờ con búp bê lên.

"Hả? Người nào? Em tức giận cái gì? Anh không có ném đồ của em mà!" Lôi Kinh cau mày nhìn, quả thật trong nhà đã khôi phục lại không khí vắng lạnh trước kia.

Tô Lạp nhìn anh nhủ mảy, cũng không còn dám oán trách chi nữa, dù sao cô cũng là người ngoài, còn người ta là người nhà thân thích, chỉ nhân nhạ nói một câu: "Chị gái của anh đến rồi! Sửa sang lại toàn bộ phòng ốc."

~Hết chương 135~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chế, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Nên lựa chọn như thế nào?

"Chị của anh? Anh có chị từ lúc nào? Tại sao anh lại không biết?" Lôi Kinh nhìn sâu vào mắt Tô Lạp, dường như đang muốn xác định là mình không có nghe lầm đó chứ? Anh thật sự không có chị?

"Không phải chị của anh thì là ai?" Tô Lạp nhìn Lôi Kinh, anh ấy không có chị sao? Như vậy người phụ nữ hiểu rõ anh như lòng bàn tay là ai?

"Xem mấy thứ này một chút, tất cả đều là do cô ấy chuẩn bị cho anh, cô ấy biết anh thích ăn món gì, hơn nữa còn đặt hết tâm huyết của mình vào đó." Tô Lạp chỉ vào mấy nguyên liệu nấu ăn được bày công chuẩn bị trong phòng bếp.

Cô xem người phụ nữ lạnh lùng kia chính là một quái thai, mới cho rằng đó chính là chị của anh.

Lôi Kinh đi theo Tô Lạp vào phòng bếp, khi nhìn thấy những nguyên liệu nấu ăn kia, trong nháy mắt lồng ngực có cảm giác như hít thở không thông. Những nguyên liệu nấu ăn kia quen thuộc nhường nào, thoang thoảng hương vị xưa, toàn bộ đều là những món mà anh thích ăn, đã lâu rồi chưa được nếm lại, anh đã sắp nhớ không rõ.

"Cô gái kia đâu?" Lôi Kinh nhắm mắt lại, cô ấy trở lại sao? Đúng vậy! Cô ấy có chìa khóa ở đây, hơn nữa ban đầu anh cũng chưa từng nói rằng cô ấy không thể trở lại nơi này. Hình như còn chưa cho cô ấy một lời giải thích.

Tô Lạp kinh ngạc nhìn vẻ mặt của anh, cảm giác lo lắng nhen nhóm lên trong lòng, người kia không phải là chị gái của anh ấy, vậy thì là ai chứ?

Vì sao trong lòng lại lo lắng như vậy?

"Cô ấy ở trên lầu, bởi vì đang mang thai, bụng rất lớn, thân thể chịu đựng không nổi, cho nên giao mấy thứ này cho em nấu!" Tô Lạp nhân nhạ nói qua, bây giờ trong lòng làm sao cũng không bình tĩnh được. Biểu hiện của Lôi Kinh khiến cô sợ hãi.

Quả thật, Lôi Kinh không nói hai lời, lập tức đi lên lầu.

"Anh đi làm cái gì?" Tô Lạp xoay người hỏi, trong lòng thật sự rất không thoải mái, mặc dù còn chưa xác định được người phụ nữ kia là ai.

Cơ thể của Lôi Kinh khẽ cứng đờ, đứng ở đầu bậc thang, không trả lời câu hỏi của Tô Lạp, tiếp tục đi thẳng lên lầu.

Tô Lạp không biết cảm giác trong lòng mình là thế nào? Đột nhiên cảm thấy vô cùng không thoải mái, con khó chịu đè nén, nước mắt theo bóng dáng không nói lời nào của anh đi lên, khẽ rơi xuống trong vô thức, trả lời một câu hỏi kia của cô khó khăn lắm sao? Điều này cũng trở thành một thứ xa xỉ rồi hả?

Trên lầu, bên trong gác lửng, mọi thứ vẫn giống như trước kia, cô đã từng nói, nơi này là nhà nhỏ của mình, không ở trong phòng lớn của biệt thự, nói trắng ra là không quen, chỉ có căn gác lửng này là cô có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Cô cũng không phải là một người ham giàu sang phú quý, cũng giống với Tô Lạp, chưa bao giờ dùng đến một xu của anh, tính tình tiết kiệm cực kỳ.

Lôi Kinh đứng ở bên ngoài căn gác lửng, nhìn người phụ nữ lẳng lẳng nằm trên giường, bóng dáng từng cho rằng đã quên đi, nhưng khi gặp lại, trái tim

vẫn nhộn nhạo từng hồi. Không phải vui mừng, mà là đau, là đau lòng. Nếu như có thể, anh thật sự rất muốn chạy trốn, cả đời này cũng không bao giờ gặp lại nữa.

Kéo màn cửa do tự tay cô làm ra, Lôi Kinh đi vào, đứng ở đầu giường nhìn đáng vẻ bình thân của cô, bụng gồ ghề, đứa bé vẫn còn? Nhìn nụ cười hạnh phúc của cô, anh tiếc nuối, nếu như người này biết chân tướng của đứa bé, có thể hay không, cũng đau lòng giống như anh khi biết được đứa bé này không phải là con của mình.

"Đã về rồi!" Lãnh Tâm chống tay sau lưng, khó khăn ngồi dậy, nhìn Lôi Kinh, giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ.

"Ừm! Về rồi!" Lôi Kinh nhìn Lãnh Tâm, cau mày.

"Còn hoan nghênh em không? Em đã từng nghĩ, nếu như con của anh không còn, em sẽ không trở về, bởi vì em rất dơ bẩn!" Khi nói ra những lời này, trên mặt của Lãnh Tâm cũng không có lấy một gợn sóng, vẫn như cũ, bình thản đến lạ thường.

Lôi Kinh biết, có lẽ lòng cô sẽ không thể nào giữ được sự bình tĩnh như trên gương mặt, anh đã từng là người bị hại trong chuyện này, sau đó lại biết, cô mới là người bị hại nặng nề nhất, Lôi Kinh cười: "Hoan nghênh! Làm sao lại không hoan nghênh!"

Khóe miệng của Lãnh Tâm khẽ nhích, nước mắt theo khóe mi trượt xuống, tiến lên ôm chặt lấy Lôi Kinh, vòng tay lên cổ anh: "Em biết ngay anh không quan tâm đến những cô gái kia, em biết cho dù anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng đối với em, vẫn có sự khác biệt!"

Một lúc sau, Lãnh Tâm nâng đôi mắt đắm lệ nhìn Lôi Kinh: "Cô bé bên dưới em không quan tâm, anh có thể có rất nhiều phụ nữ, nhưng chỉ cần trong lòng anh có em, đời này của Lãnh Tâm đã mãn nguyện rồi."

Lôi Kinh thở dài nường nược, đôi chân mày nhíu lại thật chặt, tất cả chuyện này tới quá đột ngột, làm anh ứng phó không kịp, trong lòng loạn cào cào không biết nên trả lời lại làm sao.

Một lần nữa được ôm lấy cơ thể của Lãnh Tâm, vẫn mềm mại như cũ nhưng cảm giác không giống nhau, người phụ nữ này ở bên anh những ba năm liền, tình cảm, nói không có ai tin, chính anh cũng không thể lừa gạt được trái tim mình, cảm giác bây giờ đối với người phụ nữ này chỉ là sự tiếc nuối, nhưng cũng không thể làm gì hơn.

Lãnh Tâm đặt môi mình lên môi anh, theo dõi bộ dạng chết lặng của anh, trong lòng cảm thấy rất không thoải mái: "Kinh! Đối với em, anh mất đi nhiệt tình vậy sao?"

Lôi Kinh ôm lấy cơ thể của cô, trong lòng nghĩ muốn nói gì đó, đối với người phụ nữ này, ngoại trừ việc mẹ làm ra những chuyện khiến anh cảm thấy áy náy, còn lại là gì anh cũng không rõ ràng lắm, một lúc sau mới nói: "Làm sao biết chứ?"

Nhàn nhạt mấy chữ, do dự như vậy mới nói ra, tuy rằng trong lòng Lãnh Tâm biết rõ anh đang lừa gạt mình, có lẽ trong lòng của anh đã không còn cô nữa, nhưng người đàn ông này là cha của đứa bé, cô có thể dung túng cho việc anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng không thể từ bỏ được anh.

Lãnh Tâm ôm lấy cổ anh, ánh mắt liếc nhìn sang một bóng dáng lặng lẽ đứng ở đầu bậc thang, hôn sâu lên bờ môi của Lôi Kinh.

Tô Lạp tò mò, không biết người phụ nữ kia là ai, đứng ở dưới lầu nhưng lòng không thể nào bình tĩnh lại được, cuối cùng hạ quyết tâm đi lên xem sao, nhưng vừa nhìn thấy một màn kia, khoanh tìm bỗng dưng quặn thắt, hai chân gần như nhũn ra, đứng không vững, hai tay bám lấy tay vịn cầu thang, gian nan bước xuống lầu, vẫn là những bậc thang quen thuộc mà sao hôm nay nó lại dài đến vậy.

Anh hôn cô ấy!

Anh lại có thể hôn người phụ nữ kia!

Vậy thì, quan hệ giữa bọn họ là như thế nào?

Đầu óc cũng không dám nghĩ đến nữa, hai người phía trên hôn nhau mãnh liệt như vậy, một người đàn ông và một người phụ nữ ở trong cùng một căn phòng, thì còn làm gì bây giờ, cô là cái quái gì?

Đưa tay quệt đi hàng nước mắt đang chảy xuống.

Tô Lạp, tại sao mày lại không có chí khí như vậy! Khóc cái gì mà khóc? Như vậy vẫn tốt hơn! Người phụ nữ của anh ta đến rồi, mày có thể tự do rồi đi! Trước kia không phải ngày nào cũng nghĩ đến việc rời đi thôi ư? Bây giờ vừa đúng lúc!

Đẩy cửa chính của biệt thự bước ra ngoài, nước mắt nường theo khóe mi rot xuống, muốn ngừng cũng không ngừng được, trái tim làm sao vậy? Tại sao lại uất ức như vậy, lại đau thế này?

"Lãnh Tâm!" Lôi Kinh gọi tên cô, khó chịu đẩy người cô ra.

"Thế nào? Không quen với nụ hôn của em rồi sao?" Lãnh Tâm tròn tròn mắt nhìn Lôi Kinh.

"Không phải! Bây giờ em đang mang thai, đừng làm như vậy! Anh là đàn ông, anh sợ sẽ không kiềm chế được mà ép buộc em!" Lôi Kinh giả vờ cười, mặc dù là đang nói đùa, nhưng từ đáy mắt có thể nhìn ra được, căn bản là không có cái suy nghĩ đó.

"Ép thì theo thôi! Em không sợ!" Lãnh Tâm lại vòng tay ôm lấy cổ anh lần nữa.

"Đừng làm rộn!" Lôi Kinh đẩy Lãnh Tâm ra, ấn cô ngồi xuống giường: "Anh có chút chuyện cần giải quyết, em nghỉ ngơi trước đi!"

Lãnh Tâm nhìn bóng dáng anh đi xuống lầu dưới, mắt hơi nheo lại, cô biết anh đối với mình bây giờ chỉ là kháng cự, không biết vì sao cô ở Pháp lâu như vậy mà anh không gọi lấy một cú điện thoại, cũng không đến thăm cô lấy một lần.

Mặc dù trong lòng suy đoán đủ mọi khả năng, nhưng tất cả đều chẳng hề gì, chỉ cần người đàn ông này thuộc về một mình cô là tốt rồi.

"Bạch bạch bạch . . . ."

Lôi Kinh sửa sang lại áo sơ mi, đi xuống lầu, ánh mắt đảo qua căn biệt thự trống trải, cô ấy đã đi đâu?

~Hết Chương 136~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Ở lại nơi đó càng bối rối hơn

Đôi chân mày của Lôi Kinh nhíu chặt, đi tới phòng bếp, chỉ còn lại nguyên liệu nấu ăn đã được cắt tỉa gọn gàng, nhưng căn phòng trống rỗng, không còn nhìn thấy bóng dáng của Tô Lạp.

Lôi Kinh móc điện thoại ra, cúi đầu ấn phím gọi.

"Này, em đang ở đâu? Tại sao không có ở trong biệt thự, đi đâu em nói đi!" Lôi Kinh không gầm lên giận giữ mà giọng nói lại cực kỳ trầm thấp, hùng hồn, con giận giận như đang lan tràn ra.

Trên một con đường cách biệt thự rất xa, Tô Lạp không biết khi nào mới có thể ra đến đường lộ ở cuối rừng, nước mắt chảy dài, người phụ nữ kia bụng to như vậy, hơn nữa còn hôn nhau với anh, quyền hạn ở trong biệt thự còn lớn hơn cả cô, phải lớn hơn gấp mấy lần, đủ hiểu, hai người bọn họ có quan hệ như thế nào.

Đứa bé?

Vậy sẽ là đứa bé của anh ấy sao?

Tô Lạp kềm nén giọng nói nghẹn ngào: "Tôi là cái gì mà phải ở trong căn biệt thự đó, anh không cảm thấy dư thừa chứ bản thân tôi đã tự cảm thấy mình thừa thãi rồi, đồ của tôi vừa đặt được có vài ngày đã bị người ta ném hết ra ngoài. Tôi phí sức chọn hoa cỏ, trang trí phòng, hiện giờ hết sạch, anh còn muốn tôi ở lại đó để càng bối rối hơn sao?"

Nước mắt Tô Lạp quện thành từng con trào ra ngoài, đưa tay lau đi, bây giờ cô là cái thá gì, bản thân cũng không rõ nữa!

"Trở về! Em đi đâu, em tính về thành phố sao?" Lôi Kinh nhíu mày, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài, cô nhóc này làm sao vậy, lúc vừa trở về nghe cô ấy nói thế, hẳn là không biết chuyện gì, tại sao bây giờ lại âm thầm rời khỏi.

"Tôi đi đâu không liên quan đến anh, với lại, tập trung mà chăm sóc cho người phụ nữ kia đi! Còn tôi, mẹ nó, cái gì cũng không còn! Về sau lo để ý cái miệng của mình một chút, không có việc gì thì đừng mù quáng đi tỏ tình với người khác, thật ghê tởm, làm sao tôi lại đi tin tưởng anh cơ chứ?" Tô Lạp hướng vào trong điện thoại hét to, vất vả đi giữa con đường núi rộng thênh thang.

"Em còn! Cái gì cũng còn, mặc kệ em đi đâu, đứng yên ở đó, anh đi tìm em!" Lôi Kinh nói xong, móc chìa khóa xe ra, đi về phía nhà để xe.

Tô Lạp muốn nói anh đừng làm bộ tốt bụng, nhưng quả thật chân rất đau, để giày rất mỏng, mới đi có một chốc mà đã đau lắm rồi!

"Kinh! Đi đâu, bảo bảo trong bụng em lại quấy, ra ngoài mua cho em ít ô mai với mấy thứ hoa quả khô được không? Là con trai của anh muốn ăn."

Lôi Kinh đang muốn mở cửa nhà để xe, đột nhiên Lãnh Tâm ôm lấy hông của anh, dán vào trên lưng anh, Lôi Kinh không biết cô đang cố ý, hay là vô tình, cố tình nói vào bên lỗ tai mà anh đang nghe điện thoại, cô nhóc kia cũng đã nghe thấy toàn bộ.

"Đừng lộn xộn! Bụng của em. . . . ." Lôi Kinh muốn đẩy ra, nhưng lại lo ngại cho cơ thể của cô, nhẹ nhàng nói, đỡ Lãnh Tâm ra bên ngoài nhà để xe, ngón tay vừa vịn ấn vào phím tắt.

"Em bây giờ là phụ nữ có thai, có chuyện gì cũng không nhất thiết phải tự mình xuống nói với anh." Dứt lời, Lôi Kinh xoay người đi về phía nhà để xe.

Tô Lạp cứng ngắc cầm điện thoại, đầu kia đã không còn tiếng động nữa, âm thanh mới vừa rồi rõ ràng cỡ nào, cô ta thân mật gọi anh là Kinh. Con của anh còn muốn ăn ô mai?

Tô Lạp đứng dậy, sai bước đi về phía trước, mặc dù chân rất đau, rất đau, nhưng nếu còn tiếp tục ôm lấy một tia hy vọng đối với Lôi Kinh, khiến cô cảm thấy bản thân mình thật vô sỉ, giống như là người thứ ba xông vào phá hoại gia đình người ta, bọn họ, ngoại trừ tờ giấy hôn thú, cái gì cũng có!

Về phần cô, ngoại trừ lời yêu chót lưỡi đầu môi mà anh dành cho, không còn gì cả!

Cảm giác uất ức trong lồng ngực khiến cô đau muốn chết đi sống lại, Tô Lạp, tại sao mày có thể ngu ngốc như vậy, biết rõ ràng một người đàn ông ưu tú như thế sẽ không thể nào dùng chân ở bên cạnh mày, tại sao lại quên đi điều mình luôn tâm niệm để bây giờ bị đắm chìm sâu vào trong đó.

Chìm sâu vào trong khuỷu tay mạnh mẽ, lồng ngực rắn chắc, vòng ôm và nụ hôn đầy mê hoặc của anh.

Còn cả sự dịu dàng trong lơ đãng của anh.

"....."

Điện thoại ở trong tay Tô Lạp không ngừng vang lên, Tô Lạp mở to đôi mắt ngập nước, ánh mắt có hơi mơ hồ, nhìn dây số bên trên.

Tô Lạp thút thít, đưa tay lau đi nước mắt trên khóe mi, cô nhìn thấy vị cứu tinh rồi, đối với tình hình hiện giờ quả thật là một vị cứu tinh.

"Này, ở nơi nào?" Thân Triết Huân đứng ở trước nhà trọ của cô, nhìn lên lầu, đi tới đi lui dưới đất.

Tô Lạp vỡ òa, khóc nức lên thành tiếng: "Nhóc Triết Huân ơi, tới cứu chị với! Chị đau muốn chết rồi!"

"Chị làm sao vậy? Ở nơi nào?" Thân Triết Huân cau mày hỏi, đặt điện thoại đến gần lỗ tai hơn, chỉ sợ bỏ sót mất chữ nào.

"Hu hu hu. . . . . chị đang ở. . . . ." Tô Lạp vừa khóc vừa nói với giọng đứt quãng.

"Ồ đó đừng đi lung tung, có chuyện gì em tới giải quyết cho chị, đừng sợ!" Động tác của Thân Triết Huân rất nhanh chóng, khi nghe thấy cô vừa khóc vừa nói ra địa điểm của mình, liền nhảy lên xe, nổ máy, chỉ nghe xoạt một tiếng, chiếc xe lao nhanh vào dòng xe tấp nập.

***

Lôi Kinh lái xe ra khỏi biệt thự, đang muốn đi ra ngoài, Lãnh Tâm đã chặn ngay trước đầu xe.

Lôi Kinh cau mày: "Làm cái gì vậy? Tránh ra, đi vào bên trong!"

Hiển nhiên, Lãnh Tâm không có ý định rời đi: "Kinh, thật sự chỉ đơn giản là ra ngoài mua đồ thôi sao? Em nói rồi, có thể tha thứ cho việc anh có phụ nữ bên ngoài, nhưng mà, em không có nói qua là anh có thể quan tâm đến ai khác nhiều hơn em."

"Ha ha, vậy sao? Những chuyện này, tôi cho phép cô quản từ khi nào, từ cái ngày cô trở thành người phụ nữ của tôi vào năm mười chín tuổi, hình như tôi cũng đã nói, chơi đùa không ngăn là do sức hấp dẫn của cô. Nếu tôi đã ngăn rồi, vậy cô nên biết mình phải đi nơi nào." Lôi Kinh nghiêng đầu nhìn Lãnh Tâm, cả lời nói và ánh mắt đều hướng về phía cô ta.

"Đến cuối cùng vẫn là có chuyện như vậy sao? Cho nên đó là lý do mà anh không đến Pháp thăm em lấy một lần, thậm chí cũng chưa từng gọi cho em một cuộc điện thoại?" Gương mặt của Lãnh Tâm vẫn bình tĩnh như trước, nhìn Lôi Kinh.

"Không có! Rất nhiều nguyên nhân, hiện giờ tạm thời không thể nói rõ được, tôi cũng không có thời gian, tránh ra!" Lôi Kinh nắm thật chặt vô lăng.

"Em nói không được! Hành động ngày hôm nay của anh khiến em cảm thấy rất nguy hiểm, đối với tương lai của em cực kỳ sợ hãi, con và em, cũng không bằng một con bé vừa mới xuất hiện trong biệt thự kia ư?" Lãnh Tâm đến gần chiếc xe, khoác tay lên thân xe.

"Lãnh Tâm, cô quá trốn rồi! Hình như cô trở nên dây dưa với người khác hơn trước, cô biết tôi không thích bộ dạng này của cô. Đường là do cô đi, vậy thì đừng trách tôi, từ giờ trở đi, tất cả những gì của cô, tôi không chịu trách nhiệm nữa, biết không?" Tay Lôi Kinh khê động, nổ máy xe muốn rời khỏi.

"Chờ một chút! Vội vã như vậy làm cái gì? Sợ bên ngoài có sói dữ ăn thịt người sao? Nhìn thấy anh quan tâm đến người khác như vậy, lòng em sinh ra giận dữ với anh, à, không đúng, là sinh lòng tức giận đối với cô gái kia!" Lãnh Tâm bắt lấy cánh tay muốn nổ máy xe của anh, đôi mắt đen láy xoáy sâu vào Lôi Kinh, đặt tay lên bụng: "Biết không? Sinh mệnh bé nhỏ nằm ở đây là của anh, vì nó, em mới trở nên dây dưa với anh, bằng không, em sẽ không dây dưa, em sẽ trực tiếp đến tìm cô gái kia, em đối phó với những người phụ nữ bên cạnh anh như thế nào, anh cũng biết rồi, em lo sợ có người sẽ cướp mất trái tim của anh, điều này anh rõ ràng hơn ai hết."

~Hết Chương 137~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Từng giây từng phút với anh tôi không chười nổi!

Sự tự tin của Lãnh Tâm lần đầu tiên trong đời khiến anh cảm thấy sợ hãi, đúng vậy, lòng dạ của Lãnh Tâm là vô cùng tàn nhẫn và sắt đá, mấy chị em dưới tay cô ta cũng không phải là hạng dễ chọc vào. Anh đã từng là người không để ý đến mọi thứ, tuy không có gì là mẹ làm không được, nhưng từ trước đến giờ anh chưa từng lo lắng mẹ mình sẽ làm ra chuyện gì. Trong quá khứ, Lãnh Tâm có lẽ là người nguy nhất có thể ôm trọn trái tim anh, mặc dù bản thân bị quyến rũ nhưng anh không hề e ngại mẹ mình, bởi vì Lãnh Tâm có thể tự mình chống đỡ được, nhưng Tô Lạp thì khác, cô nhóc này yếu ớt, mặc dù bình thường miệng lưỡi lợi hại, nhưng mà để đối phó với Lãnh Tâm, những thứ đó cũng bằng không.

"Rút lại những thủ đoạn ngày trước của cô, tôi không cho phép cô đụng đến một sợi tóc của cô bé vừa nhìn thấy ban nãy, bằng không, tôi để cho cô và đứa bé biến mất cùng nhau." Lôi Kinh không muốn nói như vậy, nhưng quả thật anh rất sợ cô sẽ làm ra chuyện gì đó, sợ cô sẽ xử lý Tô Lạp giống như những người phụ nữ bên cạnh anh trước kia.

"Thật không? Nếu như em nhất định muốn động đến cô ta thì sao? Anh vì một cô bé mới quen mấy tháng mà muốn giết em và con ư?" Lãnh Tâm nhìn Lôi Kinh với ánh mắt lạnh lẽo.

"Cô dám!" Dứt lời, Lôi Kinh nổ máy xe!

"Két!"

Anh cho rằng, dầu gì cũng là phụ nữ, một khi làm mẹ thì tính nết sẽ thay đổi.

Thế nhưng người phụ nữ này lại không biết điều đó, ánh mắt của Lôi Kinh thoáng qua một tia lạnh lẽo, ngồi trong xe nhìn Lãnh Tâm trên đất.

"Thế nào? Tại sao không lái xe nữa, tại sao phải dừng lại? Sợ em sẽ chết ở ngay trước mắt anh sao?" Lãnh Tâm nửa ngồi trên đất, chống tay xuống, khó khăn đứng dậy, thứ cô muốn duy nhất trên đời, chính là người đàn ông trước mặt, đã từng ôm ấp yêu thương không kể ngày đêm, bây giờ gặp lại chỉ là một cái ôm đơn giản, nụ hôn vẫn là do cô chủ động dâng lên, cứ như vậy muốn đi gặp người con gái khác, hỏi làm sao cô có thể đồng ý.

"Cô không cần tính mạng sao?" Lôi Kinh hỏi với âm thanh trầm thấp.

"Không cần, nếu như vừa nãy anh thật sự muốn đâm chết em, vậy thì em cho anh biết, em không cần. Em và anh ở chung với nhau không phải một sớm một chiều, anh nên biết, Lãnh Tâm chỉ có tính mạng, ngoại trừ một cái mạng này thì không còn gì cả!" Lãnh Tâm lơ đãng nhìn Lôi Kinh.

Lôi Kinh vuốt trán, khổ sở cau mày, trong khoảng thời gian ngắn thật sự không biết nên dùng phương pháp gì để trấn an sự rối ren trong lòng cô, phiền não lấy ra một điều thuốc, đốt lên, hung hăng hút.

"Em để cho anh đi! Trong mấy tháng này giữa hai chúng ta có rất nhiều chuyện cần phải nói cho rõ ràng, có lẽ cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng mà em có con với anh là sự thật, em để cho anh đi. Nhưng, tối nay trở lại, cho em một lời giải thích, không cần che giấu lòng của anh, giữ em lại, Lãnh Tâm vẫn là người của anh như cũ, còn để cho em đi, đầu em cũng không về." Lãnh Tâm tựa vào cửa lớn trước biệt thự.

"Tối gặp! Tránh ra!" Lôi Kinh dập tắt tàn thuốc, ném xuống, lái xe thật nhanh ra ngoài.

***

Ánh mắt lo lắng rào khắp đường lớn, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tô Lạp.

Nghiêng người, cầm điện thoại lên đề xuống phím gọi, ánh mắt vẫn không ngừng dò xét khắp đường, khi ngón tay vừa ấn xuống, xe vừa vận đi qua khúc quanh, Lôi Kinh liền nhìn thấy bóng dáng kia, cô ấy lên một chiếc xe màu đen.

Tô Lạp nhìn điện thoại, do dự không biết có nên bắt máy hay không, cuối cùng vẫn có đủ dũng khí nhận lấy: "Lôi Kinh, đừng nói gì thêm nữa, tôi không muốn nghe! Thật sự là từng giây từng phút với anh tôi không chơi nổi!"

Lôi Kinh đánh một phát vào vô lăng, cắn răng nhìn chiếc xe đang khởi động trước mặt, cách anh một khoảng rất xa: "Không cho anh nói là thế nào? Em có ý gì? Đừng quên, em là bạn gái của anh, bây giờ đã chính thức rồi! Không chơi nổi? Anh nói qua là đang chơi đùa với em từ khi nào, Hả?" Lôi Kinh hướng vào điện thoại, găm lên giận dữ, anh đang chơi đùa ư? Anh nghiêm túc như vậy, cô không thấy được sao?

"Đừng nói nữa! Hai cô bạn gái, thậm chí còn nhiều hơn nữa, tôi là một người rất đỗi bình thường, có thể so sánh với cô bạn gái lớn bụng kia của anh sao?" Dứt lời, Tô Lạp dập máy, nước mắt lại ào ào tuôn ra.

Thân Triết Huân nhú mày nhìn Tô Lạp: "Đừng khóc!"

"À?" Tô Lạp há to miệng, nước mắt theo đó cũng chui tọt vào trong: "Tên nhóc Triết Huân này, cậu nói xem, có phải chị rất không có triển vọng hay

không? Chỉ có chút chuyện mà bị đã kích thành ra thế này, chị hối hận, sớm biết như thế thì lúc đi học đã yêu đương thật nhiều rồi, để bây giờ khi thất tình thì sẽ không thành ra như vậy, chị sẽ vung ống tay áo trước mặt người đàn ông kia, khi đi không mang theo một hạt bụi!”

Thân Triết Huân nhếch môi, cười nhìn Tô Lạp: “Chị đang nói cái gì thế? Bây giờ còn có người ở bản như vậy sao? Vung ống tay áo lên, không mang theo một đám bụi trần? Bụi bậm từ đâu tới?”

Nghe qua câu nói đùa của Thân Triết Huân, Tô Lạp bật cười, nhưng lúc này điện thoại lại vang lên. Lôi Kinh ở phía sau, theo sát chiếc xe trước mặt, lại có người đến đón cô ấy, người kia là ai, là tên oắt con dạo trước, hay là người mà cô ấy đã thầm yêu từ lâu, Lâm Khả Phàm.

Mặc kệ là ai, anh cũng không muốn nhìn đến!

Sức mạnh từ bàn tay dường như muốn bóp nát cả điện thoại, Tô Lạp vẫn như cũ, không thèm bắt máy, anh ta là một tên béo phệ đáng đánh đòn.

"Nhận không?" Thân Triết Huân nhìn Tô Lạp.

"Không muốn nhận! Nhận cũng không còn gì để nói, chị lại phải khóc!" Tô Lạp kềm nén, không biết phải làm sao, cô đã từng cho rằng, bản thân mình đối với chuyện tình cảm là vô cùng tự nhiên, nhưng khi thật sự đụng phải, mới biết nó làm đau người khác, biết nó dễ dẫn đến chết người nhường nào.

"Ừm! Em cũng cảm thấy chị khóc lên trông rất khó coi, làm cho em có loại kích động muốn ném chị từ trên xe xuống, nghỉ lại một chút, vẫn là điện thoại đi trước, giữ lại chị!" Thân Triết Huân hào lòng nhìn Tô Lạp hoàn hồn, đoạt lấy chiếc điện thoại cô đang cầm trong tay, làm bộ như muốn ném ra ngoài.

"A đợi đã nào...!" Tô Lạp chụp lấy chiếc điện thoại sắp rơi ra ngoài: "Hay là đừng ném điện thoại, mất tiền mua, ném pin đi là được rồi!"

"Đề chị!" Tô Lạp nhận lấy điện thoại di động, cô ngẫm lại, hay là tự mình ném đi cho xong, dầu gì cục pin cũng có bao nhiêu tiền đâu, quyết định này làm sao có thể nhờ người khác làm đùm được chứ, chuyện thú vị như vậy vẫn là tự mình làm mới sướng.

Nhìn chiếc điện thoại trong tay vẫn không ngừng kêu lên, Tô Lạp hít một hơi thật sâu, tháo pin xuống, hung hăng ném ra ngoài.

"Xem đi! Không kêu nữa!" Thân Triết Huân cười to.

"Đúng vậy, trở về thành phố, em mời chị đi uống rượu đi!" Tô Lâm đưa hai tay ra dẫu, khoe miệng cuối cùng cũng nở nụ cười.

"Tại sao lại là em mời?" Thân Triết Huân quay đầu: "Bây giờ em còn đang làm tài xế miễn phí cho chị đó!"

"Chị có còn pin nữa đâu, là do em xúi đó, ném mất rồi!" Tô Lạp vung tay một cái, chứng tỏ mình là người thua thiệt.

"Ừm! Uống rượu!" Thân Triết Huân tặng tóc.

Hai người đang cười cười nói nói, căn bản không biết cục pin đó đã bay về hướng nào, đập vào thứ gì, chọc giận ai!

Lôi Kinh tức giận nhìn tấm kính thủy tinh chắn trước mặt bị vật gì đó đập vào hiện lên vết cắt. Lúc anh vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Tô Lạp, thì bất ngờ bị vật gì đó đập vào kính xe, tiếp tục gọi thì điện thoại của cô tắt máy, té ra, vật vừa nãy là pin điện thoại của cô, cánh cửa cô nhóc này cứng cáp lên rồi sao?

~Hết Chương 138~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Ai dám động tay động chân lần nữa tôi cần chết hẳn

Ánh mắt đầy nguy hiểm của Lôi Kinh nhìn chằm chằm vào chiếc xe phía trước, hung hăng đạp lên chân ga, cô nhóc này dựa vào ai mà lại kiêu ngạo như vậy.

Xe thể thao lao vù vù, càng ngày càng tiến đến gần chiếc xe phía trước.

Tô Lạp và Thân Triết Huân đang nói cười trong xe, vốn không để mắt đến chiếc xe ở phía sau.

Lôi Kinh hung hăng đạp mạnh lên chân ga lần nữa, chiếc xe nhanh chóng vọt lên ngang hàng với xe của Thân Triết Huân. Lôi Kinh quay kính xe xuống, ánh mắt khát máu nhìn người bên trong.

Khi Tô Lạp xoay người nhìn thấy Lôi Kinh, hoảng hốt há to miệng không biết nói gì.

Không phải anh ta nên ở trong biệt thự với người phụ nữ bụng bự đó sao? Đoán chừng bọn họ còn chưa ăn cơm nữa!

"Em xuống!" Lôi Kinh chỉ vào Tô Lạp, trầm giọng ra lệnh.

Thân Triết Huân nghe tiếng kêu quay sang, kinh ngạc nhìn Tô Lạp, : "Là người này. . . . . đây là người đàn ông kém cỏi, đã có một cô bạn gái to bụng rồi còn tìm đến chị đó sao?"

Tô Lạp không biết nên nói gì, cũng không biết cô bảo anh kém cỏi anh có nghe thấy hay không, chỉ gật đầu một cái.

"Lập tức xuống xe!" Âm lượng trong giọng nói của Lôi Kinh không khỏi gia tăng, càng thêm tức giận, bọn họ không nghe thấy lời anh nói sao?

Tô Lạp liếc mắt nhìn Lôi Kinh, nếu như là chuyện nhỏ, nhón nháo như vậy cũng đủ rồi, nhưng mà người phụ nữ kia đã có con với anh. Nếu bất kỳ một người phụ nữ nào rơi vào trường hợp này cũng tuyệt đối không thể tha thứ, Tô Lạp nhìn Lôi Kinh, đầu lông mày nhăn lại: "Anh rảnh lắm sao? Đừng ở đây làm loạn, anh không có cái quyền lợi đó!"

"Em nói ở đây ai không có cái quyền lợi đó?" Lôi Kinh thò đầu ra nhìn Tô Lạp.

"Nói anh đó, thế nào!" Tô Lạp nhìn Lôi Kinh, tức giận sôi trào trong lồng ngực, chơi đùa chết cô! Trước đó cô bắt ngờ được anh xem là bạn gái, dịu dàng che chở, yêu thương, chớp mắt một cái, ôm ấp người khác ở sau lưng, mẹ kiếp! Ai có thể nhịn nổi?

"Chị nói nhảm với anh ta nhiều như vậy làm gì?" Thân Triết Huân khó chịu liếc nhìn Lôi Kinh, quay kiếng xe lên, cách ly Tô Lạp và Lôi Kinh.

"Như vậy rất tốt, đỡ ồn ào." Mặc dù Tô Lạp đang cười, nhưng nụ cười kia khó coi cỡ nào, Thân Triết Huân nhìn thấy rõ.

"Nghĩ xong chưa? Muốn xuống xe nói chuyện với anh ta hay là muốn như thế nào?" Thân Triết Huân trung cầu ý kiến của Tô Lạp.

Tô Lạp cố kềm nén: "Không còn gì để nói, sự thật đã được phơi bày ra hết rồi, đi về thành phố, đừng để ý đến ai cả, chúng ta lên đường đi!"

Lôi Kinh nhìn cửa xe vừa được đóng lại mà nổi quạu!

Tại sao bây giờ ai cũng to gan như vậy, Tô Lạp to gan, người phụ nữ to bụng kia cũng trở nên to gan lớn mật, còn cả thằng oắt con đang lái xe kia nữa, cậu ta nghĩ mình là ai, tự tiện kéo bạn gái của anh lên xe?

Một tay dùng sức bóp còi, xe của Lôi Kinh vượt qua mặt Thân Triết Huân.

Thân Triết Huân cười nhếch mép: "Tốt đấy! Người này rất ngang ngược đấy, muốn vượt mặt? Không có cửa đâu!"

Dứt lời, xe của Thân Triết Huân vọt lên trước, thậm chí còn kéo ra khoảng cách rất xa.

Tô Lạp nhìn cậu ta với ánh mắt sùng bái, giọng ngón tay cái lên: "Triết Huân nè, em thật là trâu bò nha!"

"Không phải em trâu bò, mà là do xe của anh ta, nếu như đổi lại là chiếc xe gặp phải lần trước, chắc là bây giờ em đã bị cản lại rồi." Thân Triết Huân cười nhạt, may mắn thay hôm nay anh ta chạy chiếc xe này.

Lôi Kinh cau mày, hung hăng đập vào vô lăng, không ngờ lại có người tới đón cô, càng bất ngờ hơn lại là thằng oắt con ngỗ ngược này, cánh tay vừa quẹo cua, xe của Lôi Kinh từ phía sau trực tiếp nhào lên.

"Àmmm. . ."

Xe của Thân Triết Huân bị va chạm, nảy lên.

"Anh ta bị điên rồi sao? Làm cái gì vậy?" Tô Lạp gào to ngồi dậy, nhìn Lôi Kinh đang lao lên từ phía sau.

Trời ạ! Xe không cần tiền sao? Huống chi, có tức giận thì trút lên một mình cô là được rồi, đi đụng xe của người khác làm gì? Tô Lạp khóc không ra nước mắt nhìn Lôi Kinh, đừng đụng nữa, cô và tên nhóc này cũng không thân thiết lắm đâu, đụng hư làm sao bồi thường cho nổi.

"Àmmmm. . ."

Lại là một pha va chạm mạnh, hoàn toàn có thể dẫn đến tai nạn giao thông nghiêm trọng, cơ thể Tô Lạp bị chấn động nhào lên trước.

"Anh ta bị điên sao? Đụng xe của em làm gì? Có thể đụng chị rút xuống được hả?" Thân Triết Huân hơi kinh ngạc, nhưng cũng chẳng thêm để tâm.

Tô Lạp nhìn Lôi Kinh như đang liều mạng ở phía sau, quay đầu lại nhìn Thân Triết Huân: "Tìm một chỗ dừng lại đi! Chị đi xuống nói với anh ta mấy câu rồi trở lại! Cứ tiếp tục như vậy cũng không được!"

Một mặt Tô Lạp lo sợ, nếu cứ tiếp tục thế này, anh và Thân Triết Huân sẽ lại nảy sinh xung đột không đáng có, mặt khác, sợ người này sẽ điên cuồng

đuổi theo đến nhà cô, hôm nay mẹ vừa về tới, thấy dáng vẻ như người điên của anh ta không chừng sẽ bị dọa ngất đi.

Tô Lạp xuống xe, Thân Triết Huân cũng theo sau, nhìn xe mình lắc đầu một cái, tựa lên thân xe chờ Tô Lạp.

"Két"

Lôi Kinh dừng lại ngay phía sau, cách đuôi xe của Thân Triết Huân chưa tới một mét.

Tô Lạp tiến lên nhìn tình trạng của hai chiếc xe, đuôi xe của Thân Triết Huân bị đụng đến thê thảm. Còn xe của Lôi Kinh cũng không khá hơn chút nào! Tô Lạp không biết là nên khóc hay nên cười, cô có năng lực lớn như vậy từ bao giờ, để cho anh phải điên cuồng đuổi theo thế này?

Tô Lạp và Lôi Kinh nhìn nhau với ánh mắt khó nói thành lời: "Lôi Kinh này! Không phải là anh bị bệnh chứ?"

"Bị bệnh! Tại sao lại không có bệnh! Anh bệnh muốn chết!" Lôi Kinh gào lên nhìn Tô Lạp, dáng vẻ giận dữ đến cực hạn.

Dứt lời, không để ý tới Tô Lạp, đẩy người cô ra, đi về phía Thân Triết Huân, bất thành lĩnh vực nắm đầm lên, giáng mạnh vào gương mặt của cậu ta, Thân Triết Huân nhất thời không kịp phòng bị, ngã nhào trên đất.

"Oắt con, ai cho cậu xen vào việc của người khác đấy!" Lôi Kinh nói xong, chuẩn bị giáng thêm một đòn nữa.

"Lôi Kinh, anh bị bệnh rồi! Anh là đồ điên, không có gì làm thì đi đánh người bừa bãi hả? Thân Triết Huân làm gì mà anh vừa tới liền đánh người ta, anh tức giận thì đánh tôi đi!" Tô Lạp chặn trước người của Triết Huân.

"Anh đánh em làm cái gì? Em đừng chọc tới anh, Tô Lạp, em nghe đây, em quá đáng lắm, không chờ anh tới, em lên xe của người khác làm gì? Hả?" Lôi Kinh tiến lên, nắm chặt lấy cánh tay của Tô Lạp, hơi dòn dập.

Thân Triết Huân bị đánh đến đầu vầng mắt hoa, khó khăn đứng lên, đẩy Tô Lạp ra, vùng một quyền vào đôi mắt của Lôi Kinh đang nhìn chằm chằm vào Tô Lạp..

"A." Tô Lạp thét lên một tiếng, che miệng: "Đừng đánh nữa! Bạo lực là sở trường của hai người sao?"

Lôi Kinh lùi về phía sau mấy bước, lấy lại thăng bằng, Thân Triết Huân lại tiến đến gần anh, Lôi Kinh cũng giương ánh mắt tức giận bước lên, nắm chặt lấy cổ áo của cậu ta: "Oắt con, tại sao mỗi lần trông thấy cậu tôi liền muốn đánh!"

"Cũng như nhau! Tôi thấy cả quả đấm của tôi và anh cũng rất ngứa!" Thân Triết Huân không hề tỏ ra yếu thế chút nào!

Tô Lạp bất đắc dĩ tròn mắt nhìn bọn họ, đứng tại chỗ gào ầm lên, miệng há lớn: "Ai dám động tay động chân lần nữa tôi sẽ cắn chết hần! Tôi nói được làm được!"

Quả thật, một câu nói có uy lực không lớn nhưng cũng đủ để khiến hai người kia cùng nhìn về phía Tô Lạp.

Tô Lạp nhú mày, đưa tay chỉ huy: "Triết Huân này! Đi vào trong xe trước, chờ chị!"

"Lôi Kinh, anh qua đây, chúng ta vào trong xe của anh nói chuyện một chút, tôi sẽ cho anh biết lý do anh không thể hùng hùng hổ hổ như vậy!" Dứt lời, Tô Lạp dẫn đầu đi về phía chiếc xe vô cùng thê thảm.

~Hết Chương 139~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Cưới hay không cưới?

"Anh có tư cách gì bảo tôi xuống xe? Anh có tư cách gì đụng xe của cậu Triết Huân kia thành ra như vậy?" Tô Lạp nổi điên nhìn Lôi Kinh, cô không hiểu tại sao anh lại biến thái như vậy.

"Vì sao anh lại không có tư cách? Anh dựa vào việc em là bạn gái của Lôi Kinh!" Lôi Kinh ngồi trong xe, nhú mày nhìn Tô Lạp, nắm chặt lấy tay cô.

"Buông tay tôi ra, anh siết nó làm gì?" Ánh mắt của Tô Lạp cực kỳ bất đắc dĩ, nhìn chăm chú cánh tay của mình.

"Anh thích siết, tay của bạn gái anh, anh thích siết thì thế nào?" Lôi Kinh làm như đó là chuyện đương nhiên, nói năng không đầu không đuôi, nhìn Tô

Lạp.

Tô Lạp nhìn ra ngoài cửa sổ, vô cùng tức giận, trung cái vẻ mặt bá đạo đó là để cho ai nhìn đây?

"Lôi Kinh, đừng nao loạn! Buông tôi ra, đừng hờ một chút là gọi ai là bạn gái của anh, lời nói ra là phải có trách nhiệm. Bây giờ bên trong biệt thự của anh vẫn còn một cô bạn gái to bụng đang chờ. Hiện tại lại nói tôi là bạn gái của anh, vậy thì từng cái ngõ ngách trong thành phố này còn có bao nhiêu người là bạn gái của anh nữa đây? Anh mở miệng ra đến hôm nay tôi mới thấy được, quả thật rất đáng đánh đòn!" Tô Lạp giơ tay lên, toan giáng xuống mặt anh.

"Tô Lạp, em dựa vào cái gì mà cho rằng đó chính là bạn gái của anh hả?" Lôi Kinh nhú mồm nhìn cô.

"Dựa vào cái gì, dựa vào việc tôi nhìn thấy một màn kia, anh hôn cô ta cực kỳ tình cảm, hôn cái người phụ nữ đang mang thai con của anh, thôi, không nói nữa, chẳng liên quan gì đến tôi, đi mua ô mai cho mẹ của con anh đi! Tôi báo cho anh biết một tiếng, người đàn ông đã có vợ như anh không có quyền gì đụng vào xe của bạn tôi, ủa ba la xì bùa, không gặp lại nữa!" Tô Lạp nói xong muốn vươn tay mở cửa xe.

"Đi đâu? Em nói xong rồi sao?" Lôi Kinh bắt được tay của cô.

"Đúng vậy, lời của tôi nói hết rồi! Cậu chủ lớn nhà họ Lôi còn có cái gì muốn bổ sung sao?" Tô Lạp quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn anh.

"A, đúng rồi, tôi quên mất, tôi nợ anh tiền." Tô Lạp khẽ mỉm cười, cười đến khó coi, sự chua chát trong lòng chỉ một mình cô biết, tình yêu vẫn chưa trọn vẹn, kết thúc thật nhục nhã.

"Đúng vậy, em còn nhớ rõ!" Lôi Kinh gọi cô lại kỳ thực không phải vì tiền, nhưng cô đã nói thế thì anh chỉ có thể theo.

Tô Lạp tức giận hất cánh tay của Lôi Kinh ra: "Tôi còn nhớ! Bất quá tôi cũng có tiền, bây giờ tôi lập tức trả cho anh, Lôi Kinh, làm thế nào mà tôi lại không nghĩ đến anh là loại người như thế, yên tâm, tuy rằng tôi nghèo nhưng bạn bè của tôi vẫn giàu."

Nói xong, Tô Lạp bắt đầu tìm kiếm trên người, không lâu sau, tấm chi phiếu mới toanh đã ở trong tay cô: "Trả lại cho anh! Nhớ, còn thừa một trăm vạn nhớ sớm trả lại cho tôi! Bây giờ tôi là chủ nợ! Quan hệ chỉ có thể thôi, không còn gì khác!"

Lôi Kinh vẫn đang còn kinh ngạc việc cô lấy tờ chi phiếu này từ đâu ra, mở ra xem, quả thật là hai trăm vạn.

Tô Lạp mở cửa xe, sai bước chạy về phía chiếc xe của Thân Triết Huân, đóng cửa, vội vàng bảo cậu ta mau chóng rời khỏi nơi này.

Lôi Kinh siết chặt tấm chi phiếu kia, hung hăng bóp vụn trong lòng bàn tay, chạy trở lại biệt thự, khuất mắt giữa bọn họ, hình như là do Lãnh Tâm?

***

Trong biệt thự, Lãnh Tâm đang ở trên bàn ăn với mấy món mà mình vừa nấu, thấy Lôi Kinh đi vào liền đứng lên: "Cùng nhau ăn không? Đây là những món anh thích."

Lôi Kinh chỉ nhìn cô, một lúc sau nhú mồm ngồi xuống, Lãnh Tâm ăn từng chút một, còn Lôi Kinh chỉ ngồi lặng yên ở đó, không nói câu nào, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì, hoặc là đang cố đưa ra một quyết định nào đó.

"Nhìn em như vậy làm cái gì?" Một lúc sau Lãnh Tâm mới mở miệng hỏi Lôi Kinh, cô biết hôm nay nhất định anh có lời muốn nói. Cô trở về từ Pháp, cũng là để xác minh một chuyện, anh vẫn còn thích cô là điều không thể xảy ra, nhưng cô muốn biết tại sao anh lại đột nhiên từ bỏ mình, thậm chí còn không quan tâm đến đứa nhỏ trong bụng những mấy tháng trời.

"Lãnh Tâm, em ăn đi, ăn xong chúng ta nói chuyện rõ ràng một chút, em thấy sao?" Giọng nói của Lôi Kinh cũng không có gì đặc biệt, nhẹ nhàng giống như đang làm bầm lâu bầu một mình, nhìn Lãnh Tâm.

"Được!" Lãnh Tâm vẫn tiếp tục ăn như cũ, không nhanh không chậm, chẳng mấy may bận tâm về lời nói sau đó của anh.

Đại khái đã qua hơn nửa giờ, Lãnh Tâm ăn xong mấy món mình vừa làm, lại đi vắt một ly nước cam, chậm rãi uống, Lôi Kinh kéo cà vạt xuống, không nhìn được nữa nhìn Lãnh Tâm "Cô đã xong chưa hả?"

"Cạch"

Ánh mắt của Lãnh Tâm xoáy sâu vào Lôi Kinh, để ly xuống, ngồi ở phía đối diện: "Thế nào? Bây giờ lại dùng thái độ này để nói chuyện với em sao? Có mới nói cũ, em nên nghĩ đến từ trước, nhưng em thật sự không hiểu, cô bé vừa này có điểm nào tốt? Cô ta có thể cho anh cái gì, nhìn đáng về so với điều kiện của em cũng không khá hơn chút nào!"

Lời nói của Lãnh Tâm sặc mùi khi dễ, đầy khi dễ đối với Tô Lạp.

"Cô ấy như thế nào không tới phiên cô nói, Lãnh Tâm, cô định làm gì? Cuộc sống sau này!" Lôi Kinh nhú mồm nhìn cô, dẫu sao cô vẫn còn tưởng rằng đứa bé này là của anh.

Lãnh Tâm kinh ngạc nhìn Lôi Kinh một cái: "Em còn có thể như thế nào? Đương nhiên là sinh con của anh rồi gả cho anh! Đây không phải là điều mà em

và anh đã nhất trí từ trước sao?"

"Lãnh Tâm, không nên nói giỡn, cô là người thông minh, cô nên biết tôi muốn nói đến chuyện gì." Lôi Kinh nhìn cô, rõ ràng cô không có ý định nói chuyện thẳng thắn với anh về chủ đề chính.

"Em thông minh sao? Tại sao em chưa bao giờ cảm thấy như vậy, nếu như em thông minh, thì sẽ không bị anh mang đến Pháp, lớn bụng còn bị những người đó.....Nếu như mà em thông minh, em sẽ biết được chuyến đi đến Pháp là do anh sắp đặt." Lãnh Tâm nói qua, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Lôi Kinh vận chặt đầu chân mày, nhìn Lãnh Tâm: "Đó là một chuyện ngoài ý muốn, cô không cần nghĩ lung tung."

"A! Là do em nghĩ lung tung sao? Em bị bệnh thần kinh rồi, biết không? Là bị anh ép, tại sao em mang thai con của anh mà anh lại nói không muốn kết hôn với em, ...em là cái thứ gì, cho dù em chỉ là một người hèn mọn đi theo anh, nhưng mà tình cảm của em dành cho anh từ trước đến nay vẫn không hề thay đổi, chỉ vì anh, sinh mệnh của em, em cũng không cần, chẳng lẽ như vậy, cộng thêm việc em đang mang thai con của anh, vẫn không đủ để anh chịu lấy em sao?" Lãnh Tâm càng nói càng kích động, bộc phát toàn bộ nỗi khổ tâm đang chất chứa trong lòng.

Lôi Kinh đứng lên, nhìn Lãnh Tâm đang kích động: "Em suy nghĩ quá cực đoan rồi, không phải em mang thai con của tôi thì tôi sẽ phải kết hôn với em, nếu như tất cả phụ nữ mang thai con của tôi mà tôi đều muốn kết hôn, vậy thì bọn họ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để mang thai, và người đứng ở đây hôm nay cũng không phải chỉ có một mình em, mà sẽ có rất nhiều phụ nữ gào lên bắt tôi cưới."

"Vậy thì em vì anh mà phải trả giá đây này? Nhìn thấy chưa? Vết thương này, là vì ai?" Lãnh Tâm kéo lớp áo trên bả vai xuống, tất cả những vết sẹo lớn nhỏ đều lộ ra bên ngoài.

"Thật sự xin lỗi!" Lôi Kinh nhìn những vết sẹo kia, hầu hết khê động, đứng vậy, cô phải trả giá vì anh rất nhiều, nhưng lại không biết nghĩ làm sao, không thể ở chung một chỗ?

"Lôi Kinh, không cần giải thích hay bào chữa, bây giờ em hỏi anh, lấy em, hay là không lấy?" Lãnh Tâm kéo áo lên, kiêu ngạo nhìn Lôi Kinh: "Nghĩ kỹ hăng nói, bằng không anh sẽ phải hối hận."

~Hết Chương 140~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mắt Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Bây giờ chị gả cho em có được hay không?

Lôi Kinh nghe thấy lời nói của Lãnh Tâm, do dự chừng mấy phút, cưới cô ấy? Chuyện này tuyệt đối không thể nào, cô và anh, ban đầu cũng chỉ là quan hệ chơi đùa qua đường, về phần đứa bé, đây là chuyện hoàn toàn ngoài ý muốn, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ để bất kỳ người phụ nữ nào mang thai con của anh, nhưng cô vẫn cho rằng, đứa bé trong bụng chính là con anh.

"Lãnh Tâm, đừng ép anh, anh không thể nào lấy em!" Lôi Kinh cau mày nhìn cô, cô phải là người hiểu rõ hơn ai hết, thế nhưng vì sao hết lần này đến lần khác lại ép buộc anh phải lấy.

"Được thôi! Em biết rồi! Lôi Kinh, hãy nhớ rằng em yêu anh, yêu đến phát điên rồi!" Dứt lời, Lãnh Tâm cầm lấy áo khoác, đi ra khỏi biệt thự.

"Em muốn làm gì?" Lôi Kinh nhìn Lãnh Tâm đi ra ngoài, đứng dậy hỏi, hiện giờ anh phải trông chừng cô gái này từng giây từng phút, bằng không, người nguy hiểm nhất chính là Tô Lạp, bây giờ cô nhóc kia vẫn còn đang hiểu lầm đây là bạn gái của anh.

Lãnh Tâm cũng không quay đầu lại, đi một mạch ra khỏi biệt thự, trước nhà để xe, chiếc xe thể thao này cũng được nghỉ ngơi mấy tháng nay rồi, Lãnh Tâm điều khiển như điên, lao thẳng ra cổng chính.

Lôi Kinh nhú mày nhìn theo Lãnh Tâm, trở vào trong, bấm số điện thoại nhà Tô Lạp, một hồi lâu mà không ai nghe máy.

Lôi Kinh theo sát phía sau, lái xe ra khỏi biệt thự, nhưng mà kỹ thuật của Lãnh Tâm không ai có thể sánh bằng, lúc Lôi Kinh ra đến căn bản đã chẳng còn nhìn thấy bóng dáng cô ta.

Buổi tối, ở phi trường. ....

Mẹ Tô Lạp và một nhóm các ông các bà cùng tuổi vừa hạ cánh xuống sân bay, những người khác đã có người thân đến đón, nhưng riêng mẹ Tô Lạp lại không nhìn thấy bóng dáng con gái mình đâu.

Kéo rương hành lý đi ra khỏi sân bay, vừa ra cửa.

"A! Mẹ! Con tới đón mẹ rồi!" Vừa ra cửa đã bị sự xuất hiện bất thành linh của Tô Lạp dọa cho giật nảy mình.

"Con bé này sao thế? Không đi vào bên trong, ở đây làm gì? Dọa mẹ con sợ hết hồn!" Mẹ Tô Lạp vỗ ngực, thật sự đã bị cô dọa sợ.

"Không phải đâu! Không phải cố ý, điện thoại của con bị hư, không liên lạc với mẹ được, sợ đi vào đụng phải nhiều người quá tìm không ra, cho nên chỉ có thể chờ ở cửa, con sẽ không bỏ sót được từng người đi qua!" Tô Lạp dẫu môi nhìn mẹ.

"Mẹ nên khen cái đầu của con thông minh hay là đầu dốt đây?" Mẹ Tô Lạp ném rương hành lý sang cho cô, lắc đầu một cái đi ra.

"Mẹ chờ một chút!" Tô Lạp kéo rương hành lý đi theo.

"Xe ở chỗ này!" Tô Lạp kéo mẹ đến gần xe của Thân Triết Huân, mẹ cô nhìn lên nhìn xuống đánh giá cậu ta vài lần, cuối cùng ánh mắt rơi vào chiếc xe kia, khi nhìn thấy đuôi xe bị đụng đến thâm hại không còn hình dáng, che miệng nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp ngượng ngừng cười cười, ý bảo mẹ lên xe.

Thân Triết Huân vốn dĩ muốn bắt chuyện, nhưng lại bị nét mặt chốc chốc lát lát lại thay đổi của mẹ Tô Lạp làm cho sợ hãi, đành nuốt lời nói ngược vào trong.

Chiếc xe màu đen chạy ong ong trên đường lớn, Thân Triết Huân không dám nói lời nào, không biết vì sao, vừa nhìn thấy mẹ của Tô Lạp đã căng thẳng muốn chết.

Tô Lạp ngồi ở phía sau, lơ đãng liếc nhìn ra dòng xe bên ngoài, không biết cảm giác trong lòng mình là như thế nào, bây giờ, đoán chừng anh đã mua ô mai xong rồi, một nhà ba người ngồi ăn vui vẻ? Sau đó ngồi ở bên ngoài ngắm trăng nước, vân vân mây mây gì đó.

"Lạp Lạp! mẹ hỏi con. . . ." Mẹ Tô Lạp quay đầu, đụng một cái vào cánh tay cô.

"Làm gì?" Tô Lạp hét lên một tiếng, rõ ràng cho thấy rất tức giận.

Mẹ Tô Lạp bị hét mà sững sờ, nhất thời cơ thể ngã về phía ngược lại, con bé này lấy đâu ra tính khí nóng nảy như vậy?

Tô Lạp thấy dáng vẻ của mẹ mình, biết âm thanh vừa nảy hình như quá lớn, đều do nghĩ đến đôi nam nữ đáng ghét kia mà tức giận, tình yêu này của cô so với bọt biển cũng không bằng, đến nhanh, mà đi cũng quá nhanh, mẹ nó, giống y như là mang thai ngoài ý muốn!

Xoay người nhìn bà: "Mẹ, con xin lỗi, con. .... Vừa rồi con bị mất hồn, mẹ nói, mẹ nói đi!"

"Mẹ còn tưởng rằng con bé này nghĩ về mấy thứ không sạch sẽ gì đó?" Mẹ Tô Lạp sợ hãi, quan sát cô.

"Ha ha!" Thân Triết Huân đang lái xe, không nhìn được cười lên hai tiếng.

Tô Lạp len lén thở ra một hơi hờn dỗi: "Nào có?"

"Lạp Lạp nè, con biết cậu thanh niên lái xe kia sao? Là thợ sửa xe hơi hả?" Mẹ Tô Lạp nhỏ giọng hỏi thăm bên tai cô, không dám để Thân Triết Huân nghe thấy.

"À? Ha ha" Tô Lạp cười to lên. Mẹ của cô thật là tài tình, Thân Triết Huân nhìn giống thợ sửa xe hơi ở điểm nào vậy kia? Là ăn mặc sao? Cách ăn mặc cũng đâu có giống với bác sửa xe ở đầu ngõ, còn đáng người đó hả? Nhìn cũng rất tốt, làm sao lại biến thành thợ sửa xe được chứ?

"Con bé này đang cười gì vậy? Mau nói xem, đây là quan hệ gì?" Mẹ Tô Lạp nhú mồm nhìn cô, bà cảm thấy con bé này cùng với cậu thanh niên đó không hề khách sáo với nhau, đây không phải là chuyện gì tốt.

"Mẹ! Con nhìn cười không được, mẹ trở về, vừa lên tiếng, tâm tình con gái của mẹ lập tức trở nên tốt hơn!" Tô Lạp nhìn không được, cười đến đau cả bụng rồi, cô thật sự muốn biết tại sao mẹ mình lại nghĩ thẳng nhóc khá đẹp trai này là một thợ sửa xe hơi cơ chứ?

Thân Triết Huân đang lái xe, đối với chuyện mẹ con bọn họ nói gì phía sau cũng hoàn toàn không biết, không dám tùy tiện hỏi, chỉ là, thấy Tô Lạp cười vui vẻ như vậy, cậu cũng rất vui.

Giữa bầu không khí kỳ lạ, xe chạy đến nhà của Tô Lạp ở Tứ Hợp Viện, nhưng mà xe không thể vào được, Thân Triết Huân mở lời muốn giúp đưa hành lý vào trong.

Bên trong con hẻm chật hẹp, Tô Lạp cũng không nhìn được nữa: "Mẹ, tại sao mẹ lại nghĩ Triết Huân là một thợ sửa xe hơi vậy? Cậu ta giống ở điểm nào? Đẹp trai chói sáng như ánh mặt trời, con nhìn không ra."

Mẹ Tô Lạp liếc mắt nhìn cô: "Không phải thợ sửa xe hơi sao? Trước đó mẹ còn thấy chiếc xe kia bị đụng chằng ra hình dáng gì! Không phải là tạm thời lấy đại một chiếc đang sửa ở trong tiệm rồi lái đi hả?"

"Ha ha. . . ." Tô Lạp che miệng, vẫn là không nhìn được, cười to: "Mẹ, mẹ thật là tài, đó là xe của cậu ta, bị người khác đụng phải, người ta là thiếu gia

thứ thiệt, cũng không phải thợ sửa xe hơi như mẹ nói!”

"Mẹ hiểu lầm! Chỉ là, bị đụng thành như vậy rất đáng tiếc!" Mẹ Tô Lạp lắc đầu một cái.

"Nhà ở trước mặt rồi, con đi tiễn cậu ta đi! Tối nay về gặp mẹ, đứa trẻ này cũng khá tốt!" Mẹ Tô Lạp cười cười, một mình đi vào trong sân.

"Dạ!" Tô Lạp giúp mẹ mang cái rương vào bên trong viện, sau đó xoay người đi tìm Thân Triết Huân.

***

"Đi! Đi uống rượu!" Tô Lạp mở cửa xe, rất tự nhiên hạ ghế ngồi xuống, nằm dựa lưng ra sau, bắt đầu trầm tư.

Thân Triết Huân không hỏi nhiều, lái xe vào trong trung tâm thành phố.

Trong quán rượu, Tô Lạp nhìn Thân Triết Huân, uống say đến nỗi mắt lơ đãng, nói năng mơ hồ: "Làm sao em lại tốt bụng như vậy, lúc nào cũng giúp chị? Không phải đang ôm mục đích gì xấu xa chứ?"

Thân Triết Huân cười: "Nào có mục đích xấu gì, việc xấu xa nhất mà đàn ông đối với phụ nữ cũng chỉ có chuyện đó thôi, với lại, trong lòng chị gái đã có người khác rồi, em đi quấy rối làm gì? Chờ đến khi trong lòng của chị không còn ai nữa, lại đến tìm em, khi đó em vừa kịp trưởng thành!"

"Vậy bây giờ chị gả cho em có được hay không? Chiếm hữu trước, còn lại sau này hãy nói!" Tô Lạp nhìn Thân Triết Huân, nhíu mày.

~Hết Chương 141~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Ai cho cô đi vào?

"Cái gì? Chị uống say rồi! Gả cho em?" Thân Triết Huân bị một câu nói của cô làm cho tỉnh rượu không ít.

"Chị không có nói đùa, chị cảm thấy cái tên nhóc con này tốt bụng vô cùng, gả cho em cũng không sai, còn có tiền như thế." Tô Lạp nhích lại gần Thân Triết Huân.

Thân Triết Huân lập tức lùi về phía sau rất xa: "Chị gái, chị uống say rồi đó? Em còn chưa đến tuổi kết hôn, lại nói, em thật sự là không dám nghĩ đến chuyện kết hôn!"

"Thật sự không muốn?" Tô Lạp chăm chú nhìn Thân Triết Huân.

"Thề với trời, em thật sự không nghĩ đến chuyện này, chị gái rất tốt, thoải mái, không kiêu cách, em thích ở chung một chỗ với chị, bởi vì chị không phải là mấy cô gái ôm mục đích gì đó." Thân Triết Huân nói rất nghiêm túc: "Chỉ là, chị gái có thể chờ em vài năm nữa để cho tâm hồn trẻ con của em trở nên mạnh mẽ hơn một chút, khi đó, chị dám gả, em dám cưới."

"Ha ha ha. . . . ."

Tô Lạp uống xong một ly rượu cười to: "Triết Huân, em rất chân thật, tất cả đều là lời thật lòng, chị thích em, giống như một cậu em trai, về sau nếu như chị có xảy ra chuyện gì, em biết sao không? Cứ tới đi!"

Tô Lạp cầm ly rượu lên, cụng ly với Thân Triết Huân.

Hai người đồng thời say khướt không nói, nhưng một mực phải say rượu lái xe, chiếc xe bị đụng đến thảm thương chạy băng băng trên đường đêm yên tĩnh, Tô Lạp ngồi trong xe gào thét, lớn tiếng ca hát.

Chiếc xe lái đến ngõ nhỏ trước nhà Tô Lạp, cô nhảy bổ xuống, chao đảo trên đất hai cái, ghé vào tấm kiếng thủy tinh nhìn Thân Triết Huân: "Nhóc con chạy chậm đó, kỹ thuật của em không tệ lắm, đưa chị gái về nhà an toàn như vậy, chị ngồi xe của em hoàn toàn ôm lòng muốn chết biết không?"

"Không có việc gì! Chị rất xinh đẹp, em sợ âm phủ bị chị tranh đoạt huyệt nào không thể cứu chữa được, cho nên chạy chậm một chút. Khuya lắm rồi! Gặp lại sau!" Thân Triết Huân ợ hơi rượu một cái, đánh xe một vòng. Cả thân xe cọ xát vào bức tường, Tô Lạp còn nhìn thấy cả nước sơn bị ma sát lên mặt tường, rơi xuống đất thành bột phấn nữa.

"Tên nhóc này cũng phá của không khác gì Lôi Kinh!" Tô Lạp lắc đầu một cái đi vào trong nhà, đâm đầu vào một con ngõ nhỏ đen kịt.

"A, là người hay quý?" Tô Lạp đi chưa được mấy bước, đã bị một thứ gì đó nóng hằm hập ôm lấy.

Giọng nói sâu lắng đầy từ tính vang lên trong đêm tối, mê hoặc thần trí của con người, truyền vào trong tai Tô Lạp: "Em nói xem anh là người hay là quý, anh sắp bị em hành hạ đến biến thành quý rồi, em biết không?"

". . . . ."

Im lặng một hồi lâu, Tô Lạp dường như tỉnh rượu đi không ít, nhưng mà đầu bị chất kích thích làm đau đớn hơn: "Ai hành hạ anh, là anh hành hạ tôi có đúng hay không? Đã trề thế này tại sao anh còn ở đây?"

Lôi Kinh nghe thấy giọng nói xa cách của cô, nhắm chặt hai mắt: "Đừng nói như vậy, nhìn thấy em cùng với người khác ra ngoài trề như thế mới trở về, anh rất tức giận, không phải em cảm thấy nên nói cho anh biết, em đi làm cái gì ư? Anh không nhớ rõ là bao lâu, mẹ em nói em và người khác ra ngoài, sau đó anh vẫn ở đây chờ em!"

Tô Lạp hít sâu một hơi, ban đêm vẫn còn chút lạnh: "Ai cho anh bức tức, tôi muốn theo ai ra ngoài tại sao cần phải xin phép anh, anh là ai chứ? Chuyện của anh tôi không hỏi, chuyện của tôi hy vọng anh cũng cảm miệng đừng động tới!"

Tô Lạp hất tay của anh ra, tiếp tục đi vào ngõ hẻm.

"Đứng lại." Lôi Kinh nặng nề kêu lên một tiếng.

Quả thật Tô Lạp đứng lại, chỉ một lời nói của anh mà khiến cả con ngõ tối đen vụt sáng đèn, Tô Lạp tức giận, ba bước cũng làm thành hai, đi đến trước mặt Lôi Kinh, lại gần nhìn anh: "Anh không để yên thật sao? Kêu la cái gì?"

"Anh kêu thì thế nào? Em không về với anh, anh sẽ tiếp tục kêu!" Lôi Kinh tiến đến gần Tô Lạp, gần giọng nói ra.

Tô Lạp lùi về phía sau mấy bước, chỉ vào chóp mũi Lôi Kinh: "Tại sao tôi có cảm giác càng ngày anh càng vô lại rồi, Lôi Kinh, anh có cần phải vậy không? Hai người chúng ta đối đầu nhau như thế kia mà, anh quên mất rồi hả? Bây giờ mỗi người trở về vị trí cũ của mình, anh còn tới tìm tôi làm gì?"

"Ai đồng ý cho em trở về vị trí cũ hay sao?" Lôi Kinh tiến từng bước một đến gần Tô Lạp.

"Cái gì?" Tô Lạp bị buộc phải lùi về sau, cuối cùng dừng lại, dựa vào thân xe của anh, Lôi Kinh nở nụ cười, để cô dựa vào trên xe: "Thế nào? Em lùi nữa không? Lùi đi..."

"Lôi Kinh, nhỏ giọng một chút, van anh, ở đây không thể so với chỗ của anh. Ở nơi này loại người nào cũng có, anh ở đây hô to gọi nhỏ, không chừng lát nữa sẽ có người dắt chó ra ngoài cắn anh. ...anh có chuyện gì thì nói đi, tôi mệt rồi, phải đi về ngủ!" Tô Lạp nói xong, né tránh gương mặt gần trong gang tấc của anh.

"Anh có chuyện muốn nói, nhưng mà không phải đôi ba câu là có thể nói xong, vào trong xe với anh!" Lôi Kinh hất cằm chỉ vào trong xe.

Tô Lạp do dự: "Tôi không đi, ở ngoài này nói cũng thế thôi, tôi không lạnh, cũng không thấy phiền."

Lôi Kinh không nhịn được cười: "Em cảm thấy dưới tình huống này anh sẽ có hứng thú cưỡng ép em sao? Đi vào! Bằng không hậu quả cực kỳ nghiêm trọng."

"Được! Được thôi, tôi đi, lấy lại giọng điệu uy hiếp người kia đi, nghe chẳng hay chút nào, vô cùng ảnh hưởng đến hình tượng của anh." Tô Lạp làm ra vẻ rất khâm phục anh rồi leo lên xe.

"Có gì thì nói mau đi, mới vừa nãy gió thổi tôi cũng tỉnh rượu không ít, bằng không thì anh có nói gì tôi cũng chưa chắc đã nghe rõ!" Tô Lạp thúc giục.

"Anh giải thích với em một chút, chuyện gì đã xảy ra với Lãnh Tâm, bằng không sợ em vẫn cứ hiểu lầm như vậy, bây giờ em có thái độ này với anh, anh thật sự rất khó chịu, đánh em, anh thật lòng không xuống tay nổi!" Lôi Kinh chăm chú nhìn Tô Lạp.

"Lãnh Tâm? Cái cô gái to bụng đó chính là Lãnh Tâm?" Tô Lạp nhớ lại có một lần cùng anh đi vào một quán rượu nhỏ, gặp một cô gái, khi đó cô có nghe nói Lãnh Tâm tính là bạn gái của anh.

Nhưng cô thật sự vẫn không nhìn ra, ở trong ấn tượng của mình, không phải cô gái kia rất ngạo mạn sao. Ngôn ngữ lại cực kỳ sắc bén, thế nào mà cô Lãnh Tâm ấy lại như vậy? Hình như rất ít nói, Tô Lạp cảm thấy Lãnh Tâm vẫn có điểm khác người ta, nếu không thì tại sao Lôi Kinh lại yêu thích thế chứ?

"Dám chua mà em ăn có chút mờ mịt, không phải bình thường em rất lợi hại sao? Nếu ở biệt thự trông thấy gì đó, thì tại sao lại không trực tiếp chất vấn anh? Cứ bỏ đi như vậy?" Lôi Kinh nhìn Tô Lạp, chính ngay ngắn cổ thế của cô.

"Ách! Đừng nói cái này, anh nói vào chủ đề chính đi!" Tô Lạp đẩy anh ra, đúng vậy, tại sao cô lại mềm như quả hồng? Nhẽ ra phải nhào tới chất vấn anh, cho anh một cái tát, mắng thêm một câu 'kẻ bạc tình' nữa chứ?

". . . . ."

Sáng sớm ngày hôm sau.

"....."

Một chuỗi chuông điện thoại di động vang lên, Lôi Kinh cầm lấy chiếc điện thoại ngay đầu giường: "Này, ai đấy?"

Cứ ba chữ như vậy, tỷ lệ thiếu kiên nhẫn cực kỳ cao, cặp mắt mơ mơ màng màng còn chưa mở ra hết.

"Như thế nào? Chán ghét em làm phiền ư? Đó là giọng điệu gì hả? Đây là lần đầu tiên em gọi điện cho anh vào tình huống này, ra đi! Em ra cửa rồi, ở chỗ hẹn trước chờ anh đó!" Tô Lạp đi ra khỏi cửa nhà, không biết như thế nào, chỉ cảm thấy hưng phấn, tối hôm qua có những chuyện gì đều đã nói ra hết, tâm tình vui vẻ hẳn lên, ngọt ngào đến nhức cả răng!

"Không có phiền! Chỉ là anh. . . ."

"Cái gì? Ai cho cô đi vào!"

Lôi Kinh đang muốn giải thích với Tô Lạp, kinh ngạc ngồi dậy, lồng ngực trần trụi, nhìn vào Khương Mỹ Na đang đứng trước cửa, phòng ngủ của anh cho phép người khác tùy tiện bước vào từ bao giờ vậy hả?

~Hết Chương 142~

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Chết, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Đại kết cục

"Là bác gái cho em vào, nước của anh!" Khương Mỹ Na đứng ở mép giường, đưa ly nước lên, tươi cười nhìn Lôi Kinh.

"Lập tức đi ra ngoài, mang theo ly nước của cô đi ra ngoài!" Lôi Kinh không thèm để ý đến Khương Mỹ Na, vươn cơ thể trần trụi bò ra khỏi giường, toàn thân trắng kien hấp dẫn không thể nghĩ ngờ, đi đến cái giá sau lưng Khương Mỹ Na, mặc quần áo đã được chuẩn bị từ trước vào, đi thẳng ra ngoài.

Khương Mỹ Na há hốc mồm, đứng yên bất động cả nửa ngày, người đàn ông này thật là hấp dẫn mà, bình thường đã thấy đẹp trai lắm rồi, bây giờ được nhìn thấy cơ thể trần trụi của anh ta, lại càng không chịu nổi, nếu như có thể, cô ta thật sự muốn bám riết lấy người đàn ông này!

"Kinh! Chờ em một chút!" Khương Mỹ Na gọi tên Lôi Kinh một cách thân mật, đuổi theo sau lưng.

Trên bàn cơm, Lôi Tổ Mẫn đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng, nhìn Lôi Kinh vừa đi ra ngoài vừa mặc áo sơ mi, còn có cả Khương Mỹ Na đuổi theo sau lưng, Lôi Tổ Mẫn khẽ mỉm cười.

Con trai của bà có sức hấp dẫn vô cùng, đây là chuyện đương nhiên, bây giờ nhìn con bé Khương Mỹ Na đó, đoán chừng là cho dù có chuyện gì xảy ra nó cũng sẽ không buông tay con trai của bà ra chứ?

"Ngồi xuống đi! Ăn sáng rồi đi làm!" Lôi Tổ Mẫn đẩy ly sữa tươi về phía đối diện với mình.

Lôi Kinh liếc mắt nhìn Khương Mỹ Na, xoay người, ngồi xuống phía đối diện: "Hôm nay không có việc gì làm, con ăn xong sẽ đi ngay! Tối nay không chắc sẽ trở về đây."

"Nếu không có chuyện gì làm, mặc kệ là làm gì, Mỹ Na đã tới đây, hôm nay dù thế nào con cũng phải dắt con bé đi chơi một chút chứ?" Lôi Tổ Mẫn nhấp một ngụm sữa tươi, ngẩng đầu nhìn Lôi Kinh.

"Không có thời gian! Con không có gọi cô ta, không phải là mẹ kêu tới sao?" Lôi Kinh để ly xuống, lau miệng muốn bỏ đi.

"Bộp."

Lôi Tổ Mẫn quẳng chiếc tạp dề trong tay lên trên bàn, đứng dậy đi tới trước mặt Lôi Kinh, nhìn anh, sắc mặt cực kỳ tức giận.

"Bác gái đừng nổi giận nữa, Mỹ Na không cần anh ấy đi theo, nhất định là Kinh rất bận!" Khương Mỹ Na nhìn Lôi Kinh, mặc dù trong lòng có suy nghĩ muốn chiếm lấy thời gian của anh, nhưng mà lúc này nên biểu hiện biết điều một chút.

"Thằng thán nói chuyện với mẹ, hôm nay con đi gặp ai vậy?" Lôi Tổ Mẫn giận dữ, khoanh tay đứng chắn ngang trước cửa không cho Lôi Kinh ra ngoài, tra hỏi.

"Mẹ nhiều lời như vậy từ bao giờ?" Lôi Kinh nhíu mày nhìn mẹ mình, so với anh bà thấp hơn rất nhiều. Anh chỉ biết, hôm nay Khương Mỹ Na đến đây tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, trong lòng mẹ anh lại đang mưu tính chuyện gì!

"Thế nào? Ghét mẹ nói nhiều vậy sao? Một tháng con cũng chẳng về đây được mấy ngày, hôm qua không biết là vì chuyện gì mà trở về nơi này của mẹ, sớm như vậy mà đã muốn đi, hẹn hò với ai sao?" Lôi Tô Mẫn dùng dưng tức giận, giọng chất vấn.

"Hẹn người, không nói được!" Lôi Kinh đẩy mẹ mình sang một bên, muốn đi ra.

"Đứng lại!" Lôi Tô Mẫn chỉ vào Lôi Kinh, kêu lên một tiếng: "Con không có gì muốn nói với mẹ sao? Đừng tưởng rằng có thể lừa gạt được mẹ bất kỳ chuyện gì, nói xem! Đi gặp ai?"

Lôi Kinh nghe thấy một tràn của Lôi Tô Mẫn, quay đầu lại, thái độ nghiêm túc khác thường: "Mẹ, nếu mẹ đã biết hết rồi, vậy sáng sớm còn quanh co vòng vèo với con làm gì, có gì cứ trực tiếp nói thẳng."

"Kinh, con có thái độ gì đối với mẹ vậy hả? Nói cho con biết, tuyệt đối đừng nghĩ đến việc cô gái kia có thể bước chân vào cửa nhà họ Lôi, đứa bé đó, con muốn mẹ đi nói với cô ta chuyện gì đã xảy ra sao? Bà già như mẹ cũng không đi sợ con nhò côn đồ đó." Lôi Tô Mẫn nói xong, ngồi xuống.

"Chuyện của con, con sẽ tự giải quyết, mẹ cũng nên bỏ bớt mấy cái thủ đoạn của mình đi, con muốn nói cho mẹ biết trước, có thể không lâu sau đó, con của mẹ sẽ kết hôn!" Dứt lời Lôi Kinh đi một mạch ra khỏi biệt thự, lái xe đi.

****

Từ phía xa, Tô Lạp đã trông thấy bóng dáng của Lôi Kinh, kích động nhìn chiếc xe đang lao tới, vốn dĩ Tô Lạp đang đứng phía dưới tòa lầu lớn, nhưng bởi vì nhìn thấy xe của Lôi Kinh, liền xách túi lên chạy đến bên vệ đường.

Đứng ở đầu đường ngoác tay về phía xe của Lôi Kinh.

Lôi Kinh hướng về phía Tô Lạp nhếch môi cười, chiếc xe nhanh chóng chạy về phía cô, tối hôm qua anh đã nói rõ, đứa bé của Lãnh Tâm không phải là con anh, cái gì cũng giải thích rõ ràng, Tô Lạp đồng ý với anh, bảo anh đừng tỏ ra như vậy nữa, cứ làm như bình thường, sống cùng với cô vài ngày, thử hẹn hò xem sao, nếu như hợp nhau, lại tiếp tục bàn chuyện sau này.

Lôi Kinh đang nghĩ đến dáng vẻ kiêu ngạo của cô lúc nói ra điều kiện đêm qua, đột nhiên cách đó không xa, một chiếc xe thể thao màu đỏ rực lửa lao ra, Lôi Kinh vốn còn nhíu mày, nhưng khi vừa nhìn thấy bảng số xe của chiếc xe ấy, lòng ngực lập tức muốn hít thở không thông.

"Mẹ kiếp! Người phụ nữ này, cô điên rồi sao?" Lôi Kinh gầm lên giận dữ, mồ hôi trên trán ọt ọt tuôn ra, hung hăng đánh vào vô lăng.

Thấy Tô Lạp vẫn còn tươi cười nhìn mình, Lôi Kinh quay cửa xe xuống, duy trì tốc độ, nhìn Tô Lạp, gọi to: "Tránh ra! Lập tức lùi về phía sau!"

Lãnh Tâm dường như đang phát điên, cùng Lôi Kinh đua tốc độ, ngày hôm nay không thể không đụng chết cô gái kia, dám tranh giành đàn ông với cô, những người đó căn bản không tồn tại, người duy nhất tồn tại kia, nhất định phải biến mất.

Lôi Kinh tăng tốc độ lên nhanh hơn, lái về phía Tô Lạp, tay của anh đang run rẩy, anh đang đấu tốc độ với người phụ nữ ở phía đối diện, kỹ thuật liều mạng.

Tô Lạp mỉm cười nhìn Lôi Kinh đang đến gần, tối hôm qua anh đã đồng ý, toàn bộ ngày hôm nay sẽ nghe theo cô, căn biệt thự kia cô muốn làm sao thì làm. Lần đầu tiên Tô Lạp cảm thấy mình có con mắt cần thận, trong lòng vẫn còn tức giận việc cái cô Lãnh Tâm kia ném hết đồ của mình ra bên ngoài, thế nên hôm nay cô muốn tranh thủ mua thật nhiều thứ, nhất định phải thay đổi lại toàn bộ căn biệt thự kia!

Do khu vực chung quanh khá ồn ào, màn hình lớn ở trung tâm thương mại không ngừng phát các đoạn quảng cáo mỹ phẩm, Tô Lạp không nghe rõ nữa rồi Lôi Kinh đã nói gì với mình. Nhưng cô cũng không suy nghĩ nhiều, vẫn ngoan ngoãn đứng ở chỗ cũ chờ anh.

Nhanh, sắp đến trước mắt mình rồi!

Lãnh Tâm nhìn Tô Lạp trước mặt, trong mắt cô ta đều là hình ảnh của cô bé kia, cười hạnh phúc đến chói mắt như vậy, tất cả những thứ ấy đã từng thuộc về cô ta, tại sao bây giờ đều vào tay cô gái kia? Vì người đàn ông ấy mà cô ta đã phải trả giá những gì?

Lãnh Tâm hung hăng đạp chân ga, siết chặt lấy vô lăng, nhắm mắt lại.

"Két...."

"Rầm...."

Tiếng nát vụn của xe va vào nhau, một loạt tiếng thét chói tai vang lên, sau đó là bầu không khí yên lặng đầy chết chóc....

Tô Lạp kinh ngạc nhìn một màn khó tin trước mắt, cô nhìn thấy xe của Lôi Kinh lái về phía mình, nhưng mà cũng không dừng lại, từ bên người cô vọt lên trước.

Tô Lạp sững sờ, nước mắt lạnh lẽo rơi, xe bị tông đến thê thảm, tại sao anh luôn như vậy? Vì sao lúc nào cũng bắt cô chứng kiến những cảnh tượng này,

vì sao luôn đặt cô vào hoàn cảnh không chấp nhận được sự thật?

"Anh ra ngoài, ra ngoài đi. . . . ."Tô Lạp tựa như người điên, không ngừng đập tay lên cửa, nhìn Lôi Kinh đang gục đầu ở bên trong.

"Anh ra ngoài! Anh mau ra đây đi!" Tô Lạp hung hăng đập từng cái một, nước mắt ào ào tuôn rơi.

Mấy người đứng xem chung quanh bàn tán ầm ỹ, có người tiến lên an ủi Tô Lạp, có người đã gọi 110 và 120...

Tô Lạp thật sự không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, đại não không kịp suy nghĩ gì cả, nhìn Lôi Kinh toàn thân máu me được người ta mang ra, không biết nên nói cái gì cho phải, hai tay run run đi về phía băng ca của Lôi Kinh, kinh ngạc đi theo lên xe, từ đầu đến cuối không nói câu nào.

Trong khoảnh khắc cửa xe cấp cứu đóng lại, Tô Lạp nhìn thấy một người phụ nữ được mang từ chiếc xe kia ra, máu tươi nhuộm đỏ cả người, thậm chí khi được đặt lên băng ca, máu vẫn không ngừng chảy thành dòng, nhưng Tô Lạp vẫn có thể thấy rõ gương mặt của cô ta.

Hoá ra là như vậy đây!

Cuối cùng cô cũng biết anh đã hô cái gì, biết tại sao anh lại nhanh chóng vọt lên từ bên người cô, biết tại sao lại xuất hiện màn đêm xe này.

Người phụ nữ ấy đau khổ ra sao?

Chẳng lẽ không biết phương pháp cực đoan này căn bản không thể nào xoay chuyển được trái tim của một người đàn ông ư?

Yêu chính là yêu, không thể dùng bất kỳ một thủ đoạn nào để cướp đoạt, nếu như có thể, vậy thì có được người đàn ông ấy để làm gì?

Cuối cùng, ngay cả đứa bé trong bụng cô ta cũng không giữ được nữa rồi, mặc dù cô biết đứa bé ấy cũng không phải của Lôi Kinh, không ai biết cả, chỉ có một mình mẹ của Lôi Kinh biết.

Nhưng mà cô ta không thể không biết đứa bé này không phải là của Lôi Kinh? Vì muốn giết mình, cô ta cam tâm tình nguyện từ bỏ nó, nên nói người phụ nữ này có tinh thần can đảm, hay là đầu óc quá u mê đây?

Tô Lạp suy nghĩ một chút rồi xoay người nắm lấy cánh tay nhuộm đầy máu tươi của Lôi Kinh, bây giờ toàn bộ trái tim của cô đều bị anh chạm đến, tại sao anh lại ngốc như vậy, vì cứu cô mà phải đâm xe sao.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, toàn bộ tan vào trong máu của anh.

.....CHƯA HẾT, pót trước một nửa nghe, bạn mới làm tới đây à Trong bệnh viện, Tô Lạp với ánh mắt đờ đẫn ngồi chờ ngoài phòng giải phẫu, anh ấy vào trong đó đã hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn chưa có tin tức gì, đôi chân mảy của Tô Lạp nhũn lại thật chặt, chặt nhất từ trước đến nay, lần đầu tiên cảm thấy lo lắng cho một người như vậy.

Trong hành lang, Lôi Tố Mẫn và Khương Mỹ Na điên cuồng chạt vọt vào, Lôi Tố Mẫn nắm lấy tóc của Tô Lạp gật gật: “Con nhỏ đáng chết này, cô và cái con Lãnh Tâm chính là tai họa, không thì tại sao mỗi lần Kinh gặp cô đều xảy ra chuyện, nếu như con tôi gặp chuyện không may, ai trong mấy người cũng không được yên thân đâu.”

Tô Lạp tình nguyện để bà nắm tóc, mắng mỏ, trong lòng cũng không cảm thấy uất ức gì cả, đúng vậy, cô chính là tai họa, đây đã là lần thứ hai anh bị xe tông vì cô rồi.

"Bác gái bình tĩnh một chút!" Khương Mỹ Na nhìn vào cửa phòng giải phẫu, trong lòng cảm thấy đầy đủ mùi vị, người đàn ông hoàn mỹ đó sẽ không bị gì chứ.

"Đều là mấy đứa không tiền không thế, còn mơ tưởng đến giàu sang phú quý, nếu không Kinh đâu có xảy ra nhiều chuyện như vậy, thành công trong sự nghiệp, cái gì cũng không thiếu, tìm một cô gái như Mỹ Na để kết hôn là tốt rồi, làm sao lại nảy sinh ra nhiều chuyện thế này? Sao mạng tôi khổ như vậy?" Nói xong, Lôi Tố Mẫn bật khóc nức nở, nước mắt nước mũi tuôn ra như mưa.

Tô Lạp cuộn mình ngồi trong góc, nhận lấy ánh mắt hung tợn của Lôi Tố Mẫn, ánh mắt đầy châm chọc của Khương Mỹ Na.

Ca giải phẫu được tiến hành chừng ba đến bốn tiếng đồng hồ mới kết thúc, khoảnh khắc cửa phòng giải phẫu vừa mở ra, Tô Lạp lại không kềm được nước mắt, Lôi Tố Mẫn nhanh chóng chạy lên, Khương Mỹ Na đi theo bên cạnh, Tô Lạp cố nén nước mắt, vẫn ngồi yên lặng ở một bên như cũ, nhìn anh được đẩy ra ngoài.

Đã ra ngoài, vậy thì chắc là không sao nữa, chỉ cần thế thôi cô cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Tô Lạp đứng ngay tại cửa ra vào, không nghe rõ bác sỹ nói gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của mẹ Lôi Kinh và Khương Mỹ Na cũng biết, tình huống của anh không được tốt.

Xoay người lại, tựa vào trên vách tường của bệnh viện, cảm giác lạnh lẽo dường như thấm vào cả tim gan.

Mỗi ngày Tô Lạp chạy đi chạy lại giữa hai nơi, nhà và bệnh viện, kể từ ngày Lôi Kinh được thông báo có thể sẽ vĩnh viễn trở thành người thực vật, tinh thần của Lôi Tố Mẫn cũng không được tốt, đối với Tô Lạp càng thêm hung dữ. Kể từ đêm hôm đó trở về sau, Khương Mỹ Na cũng không đến nữa, Tô

Lạp biết, cho dù người đàn ông kia có xuất sắc cỡ nào, nằm bất động trên giường bệnh thì có thể làm gì? Cuối cùng vẫn bị Khương Mỹ Na vứt bỏ.

Tô Lạp mang canh hầm đi vào bệnh viện, vừa đến đã chạm mặt Lôi Tố Mẫn đang muốn đi ra ngoài, Tô Lạp sợ đến mức run cả lên, lùi về phía sau mấy bước liền.

Lôi Tố Mẫn trừng mắt nhìn Tô Lạp, hung ác duỗi ngón tay ra, chỉ vào Tô Lạp: “Tốt nhất là cô nên cầu nguyện cho con tôi mau tỉnh lại, bằng không, cô cũng nên nằm xuống đi là vừa!”

Tô Lạp lại lùi về phía sau mấy bước, nhường đường cho bà ta đi ra ngoài, hít sâu vào một hơi rồi đi lên lầu, mấy lời ác độc như vậy ngày nào cô cũng nghe, tập mãi cũng thành thói quen rồi.

Lãnh Tâm ở trong cùng một khu phòng bệnh, sau khi được cấp cứu, cơ thể cũng không có gì đáng ngại, mất đi đứa bé nhưng sức khỏe vẫn ổn định, tuy nhiên thần trí lại chẳng tốt chút nào, cả ngày ngồi trên giường bệnh không nói không rằng. Tô Lạp vẫn cho rằng cô ta đang giả vờ, có lẽ cảm thấy áy náy đối với tình huống hiện giờ của Lôi Kinh nên mới không nói gì.

Mỗi lần Tô Lạp đứng ở trước mặt cô ta, là mỗi lần cô cố gắng lấy hết dũng khí của mình, sợ rằng cô gái kia sẽ nổi điên mà giở thủ đoạn gì đó để đối phó với cô, nói không chừng sẽ bóp cô chết.

Khi Tô Lạp đi tới trước cửa phòng bệnh của Lãnh Tâm lần nữa, vô tình nhìn thấy mấy chị em của cô ta khóc lóc thảm thương, đến bây giờ cô mới dám tin, thật sự là trong đầu cô gái kia có vấn đề rồi...

Trong lòng Tô Lạp cảm thấy cô gái kia không đáng phải làm vậy, theo những gì mà Lôi Kinh đã nói vào đêm đó, cô có thể hiểu, ban đầu bọn họ ở chung một chỗ là do muốn tìm kiếm kích thích với nhau, Lãnh Tâm hoang dã, Lôi Kinh mang dự vọng chinh phục, gần như là không hiểu rõ tính nết của nhau, rồi sau đó Lôi Kinh cũng bốt đưng chạm vào cô ta, mặc kệ ra sao, kết quả cuối cùng, người trở nên u mê vĩnh viễn là phụ nữ....

***

Trước giường bệnh của Lôi Kinh, Tô Lạp dùng chút sức lực nhỏ nhoi của mình lau chùi cơ thể cho anh, ban đầu, khi vừa mới bắt tay vào làm việc này, cô bị Lôi Tố Mẫn tức giận ngăn cản hết lần này đến lần khác, nhưng dần dà, có thể là do Lôi Tố Mẫn cũng không còn hơi sức đâu mà đi quản chuyện như vậy, thuận nước đẩy thuyền, Tô Lạp trở thành người chăm nuôi mới.

Lôi Tố Mẫn đi xuống lầu, Tô Lạp vào phòng liền lấy một chậu nước nguội, bắt đầu cầm khăn lông lau chùi cánh tay của Lôi Kinh, xong tay này rồi lại đến tay kia, kế tiếp cô đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, vén chăn của anh ra, bắt đầu cởi nút áo trước ngực anh....

"A." Tay của cô còn chưa kịp cởi chiếc nút kia ra, bất thành linh đứng không vững, ngã nhào xuống giường.

Hơi thở ảm áp truyền đến bên tai: “Cởi nút áo của anh ra làm gì?”

Tô Lạp nghe thấy âm thanh này, trong nháy mắt, đầu óc kinh ngạc đến ngây ngẩn cả người, không phải cô đang bị hoang tưởng chứ?

Ôm thái độ muốn xem thử một chút, quay đầu lại, Lôi Kinh đang nhìn cô, với lại, xem xem, không khác gì người bình thường cả, thần sắc hoàn toàn đầy đủ.

Môi dưới của Tô Lạp run rẩy, ra chiều đắc chí, cảm giác như thần kinh co giật cả nửa ngày, muốn khép miệng lại cũng không được mà muốn ngừng cũng không xong.

"Làm sao vậy? Vui mừng ư?" Lôi Kinh ngồi dậy, tựa vào trên giường hỏi.

Tô Lạp mở to mắt hơn nữa, không phải bảo là người thực vật sao? Bây giờ còn có thể nói chuyện, có thể cử động, khoa trương nhất chính là còn biết cầm lấy điều khiển từ xa mở TV lên xem?

Gặp quỷ ư?

Lôi Kinh nhìn Tô Lạp, sắc mặt cũng khản trương không kém, nhích người, đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Lạp lên: “Như thế nào? Bị dọa sợ thật ư? Đừng khóc, anh không sao, đều là lừa gạt em, không có việc gì rồi.”

Lôi Kinh kéo Tô Lạp vào trong ngực, vỗ về an ủi.

"Anh không có việc gì tại sao lại không nói sớm, anh dọa em và mẹ anh sợ để làm gì? Anh không sao thì già chết làm gì hả? Anh có biết người khác lo lắng cho anh nhiều lắm không?" Tô Lạp nói xong, khóc nức lên.

"Biết em lo lắng, nhìn em cũng gầy thế này, nhưng hết cách rồi, anh cũng ...."

"Cậu ta bị bọn này giết giết đấy!"

Lôi Kinh còn chưa nói hết câu, Vi Luân, Duẫn Trạch, và Duẫn Miên bước vào.

"Cái gì? Nói cái gì đó?" Tô xoay người nhìn mấy kẻ bất thành linh xuất hiện, dường như đã lâu không gặp!

"Đúng! Chính là bọn họ giết giây, anh cũng đồng ý, lần này bị thương, hy vọng có thể nhân cơ hội làm chút chuyện có ích, không muốn nằm viện uống phí như vậy." Lôi Kinh nghiêm túc nhìn Tô Lạp.

Tô Lạp cảm thấy lờ mờ khó hiểu: "Đây là có ý gì à? Chỉ số thông minh của tôi rất thấp, mấy người nói rõ một chút, đầu óc ngu muội của tôi chỉ biết mình bị mấy người chơi xỏ!"

"Lạp Lạp! Đừng tức giận nữa!" Duẩn Miên kéo Tô Lạp ra ngồi trên ghế sofa: "Nhờ cơ hội này mà cậu bộc lộ rõ sự quan tâm đến anh Kinh không hề ít đâu, sáng sớm tinh mơ đã tới đây đưa cơm, khuya kắc khuya lại còn tới đưa canh, cậu nói xem, con nhỏ Khương Mỹ Na đó có tới lần nào chưa? Nếu cứ tiếp tục như vậy, mẹ của anh Kinh còn có thể cố chấp đi thích nó nữa hay không? Anh Kinh biết mình khó mà cắt đuôi được Khương Mỹ Na, cho nên nhờ bác sỹ bảo anh ấy có thể trở thành người thực vật, làm Khương Mỹ Na kia lộ ra bộ mặt thật, bây giờ cậu là người khẳng khái ở mãi bên cạnh anh Kinh!"

"Cái gì? Tại sao mấy người lại gian xảo như vậy? Có biết tôi mệt mỏi lắm không? Mệt mỏi rất nhiều!" Tô Lạp cảm thấy bất bình, đứng bật dậy, oán giận, nhưng thật ra thì sau khi nghe xong trong lòng cũng cảm thấy vui lên một chút, rõ ràng anh đã khỏe rồi, còn thông đồng với bác sỹ bảo mình là người thực vật, ngày nào cũng nằm đây giống như cương thi mà không cảm thấy buồn chán.

"Tới đây, anh nhìn xem gầy như thế nào?" Lôi Kinh gọi Tô Lạp về.

Tô Lạp đi tới, Lôi Kinh nhìn qua toàn thân của cô một lần, chắc chắn ba tiếng: "Tốt lắm, so với tiêu chuẩn gầy của bạn gái Lôi Kinh lại gần thêm một bước, nhưng mà bộ ngực có bị rút lại hay không, cái này phải chờ kiểm tra một chút, Duẩn Miên, đi mua ít canh móng heo, nhanh chóng bồi bổ cho cô ấy."

"Anh nói cái gì đó? Anh muốn chết thật phải không? Em thật sự muốn biến anh thành người thực vật rồi!" Tô Lạp dừ dằn giọng quát lên.

Lôi Kinh mờ ám kéo Tô Lạp vào trong ngực, ghé vào bên tai cô, cười nói: "Người thực vật? Em xác định muốn đánh anh thành người thực vật hả? Vậy thì sinh hoạt của em, ai sẽ giúp em giải quyết, người thực vật không thể làm tròn trách nhiệm của một người đàn ông, mỗi khi mập mờ giữa đêm, em sẽ phải ở trên, anh ở dưới! Lòng tự ái đàn ông của anh bị em đánh bay mất!"

Dứt lời, Lôi Kinh ngửa mặt lên trời than oán, làm sao anh có thể để trường hợp nam dưới nữ trên xảy ra được?

"Lôi Kinh, anh thật là vô liêm sỉ!" Tô Lạp hung hăng trừng mắt nhìn anh, cái miệng này tại sao cứ hở ra là nói mấy lời bỉ ổi như vậy?

Lôi Kinh nhú mày: "Làm sao mà người này lại không có chút hứng thú gì hết, không phải bình thường phụ nữ như em sẽ hóa thành mèo con, chui rúc vào trong lòng anh, chẳng lẽ em là trẻ con ư?"

"Ha ha!" Lôi Kinh cười lớn một tiếng nhìn về phía mấy người đang đứng trên đất.

"Đừng nói nữa. Bây giờ Lạp Lạp đã biết hết rồi, tất cả đều do cậu không nhẫn nại được, thật là hết cách, đoạn thời gian không ngắn sắp tới, Tô Lạp sẽ phải tiếp tục diễn thân phận chăm nuôi này, làm cho mẹ của Kinh cảm động rất quan trọng đấy. Bây giờ cũng đỡ hơn nhiều, không mắng em nữa, em có thể thuận lợi vào đây chăm sóc cho cậu ta, so với Khương Mỹ Na chỉ sợ không kịp ba chân bốn cẳng chạy đi, bác ấy có thể nhìn ra lòng tốt của em!" Duẩn Trạch đứng phân tích.

"Ừm! Em biết rồi!" Tô Lạp ngoan ngoãn gật đầu.

Lôi Kinh ôm lấy cơ thể Tô Lạp, không buông ra, phát phát tay, chỉ ra phía bên ngoài: "Khuya lắm rồi! Cũng về hết đi!"

Mấy người hiểu ý, vội vàng giương về mặt đánh khinh bỉ ra nhìn Lôi Kinh và Tô Lạp, ra dấu OK rồi rời đi ra ngoài.

"Làm gì?" Tô Lạp gian ác nhìn Lôi Kinh, mắt híp lại thành một đường chỉ, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời tối đen, không có gió lớn, người bên cạnh mập mờ như vậy. Không phải anh muốn. ...

"A." Còn chưa kịp nghĩ hết, cơ thể đã bị một luồng khí nóng hầm hập áp đảo, Tô Lạp cảm thấy không thể thở được nữa, người này đói khát vậy sao? Không thể chờ đợi?

"Anh nên kèm chế một chút, anh là bệnh nhân! Vẫn chưa hoàn toàn khỏe đâu?" Tô Lạp giữ chặt quần áo, nhìn anh.

"Bệnh nhân? Đã lâu không được rèn luyện, không có bệnh cũng muốn chết đến nơi rồi, anh nhìn thấy em liền ngứa ngáy biết không? Nếu không vì vậy, anh có thể nói ra chân tướng cho em biết sao?" Ngọn lửa dục vọng hùng hực cháy bên trong ánh mắt của Lôi Kinh, dường như muốn tuyên bố đêm nay cô chính là cá nằm trên thớt, làm sao có thể chạy đi được.

"A. . . . . Ừm. . . . . Ừ. . . . ."

"Nhẹ một chút. . . . . cần nhẹ một chút. . . . ."

"Nhẹ. . . Nhẹ một chút. . . Nếu không để lại dấu vết trên cổ, mẹ anh nhìn thấy lại tưởng rằng em vùng trộm ăn anh!"

"Xin lỗi, không nhẹ được, anh chỉ dám bảo đảm ngày mai em có thể bước xuống giường."

"A.."

". . . . ."

-----oOo-----

Hết Trọn Bộ

Bạn đang đọc truyện *Khiêu Khích Mất Không Ché, Gặp Gỡ Nhân Vật Lớn Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.